

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

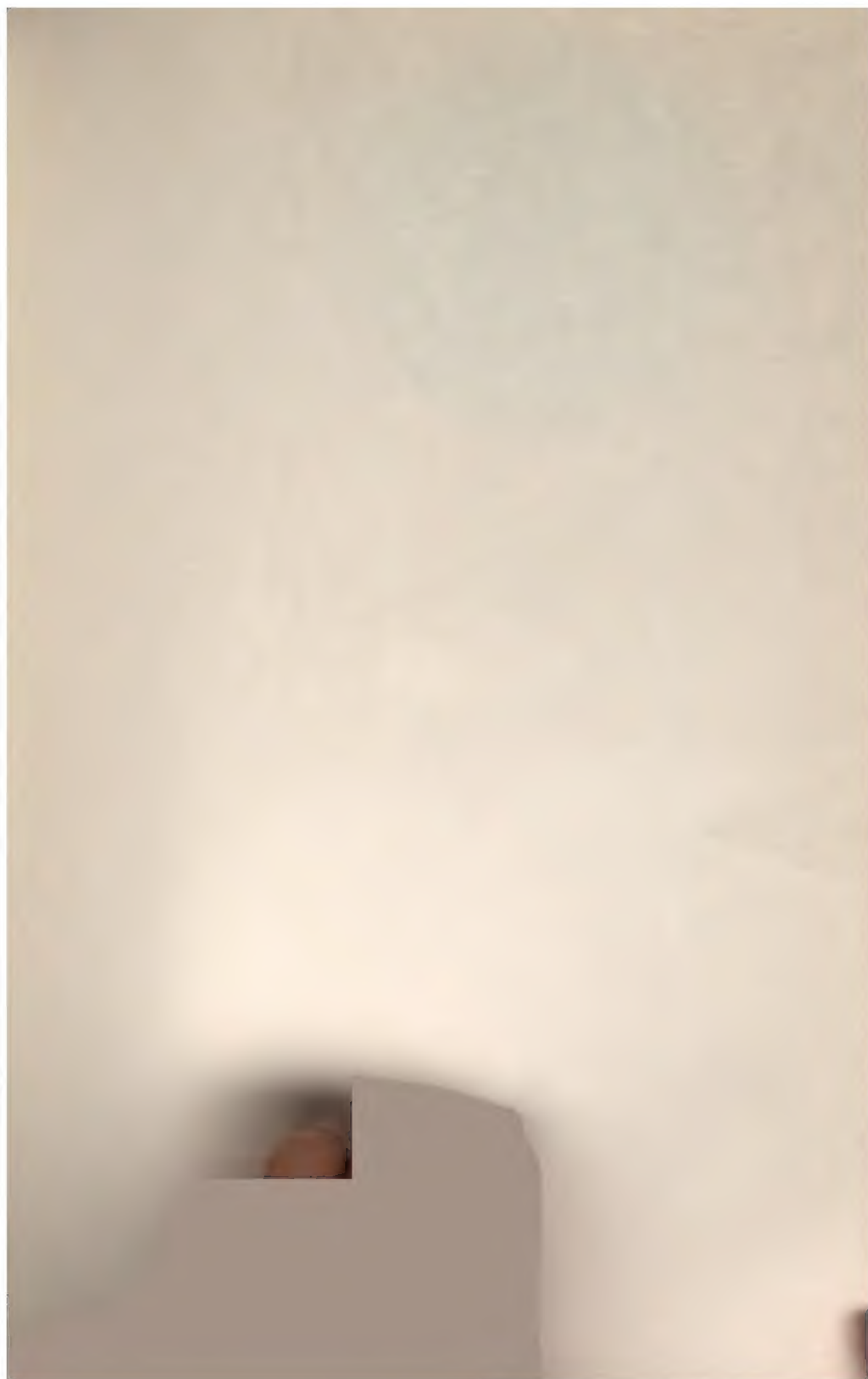
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES

S. METHODII OPERA
ET
S. METHODIVS PLATONIZANS.

EDIDIT
ALBERTVS JAHNIVS.

PARS I.
S. METHODII OPERA.

HALIS SAXONVM,
C. E. M. PFEFFER.
MDCCLXV.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ.

S. P. N. METHODII

EPISCOPI ET MARTYRIS
OPERA OMNIA
QVAE QUIDEM INTEGRA SVPERSVNT
AC DEPERDITORVM RELIQVIAE.

NVNC PRIMVM SEPARATIM EDIDIT

ET

FRAGMENTIS SVPPLETIS AC DISPOSITIS

RECOGNOVIT ET ANNOTAVIT

ALBERTVS JAHNIVS

PRAEFECTVS BIBLIOTHECAE CONFOEDERATIONIS HELVETICAE
ACADEMIAE LITERARVM ET SCIENTIARVM REGIAE BOICAE SOC. ORD.

ET

SOCIETATIS HISTORICO-THEOLOGICAE LIPSIENSIS
SODALIS.

HALIS SAXONVM,
C. E. M. PFEFFER.
MDCCCLXV.

1000

1000

1-2

VIRO ILLVSTRISSIMO
GODOFREDO BERNHARDYO

HANC S. METHODII EDITIONEM

IPSIUS AVCTORITATE AC SVASV PARATAM

D. D. D.

OBSERVANTISSIMVS EDITOR.

218=

LECTORI BENEVOLO

S P D

EDITOR.

S. Methodii Platonizantis redemptori humanissimo, auctoritate ac suavis Godofr. Bernhardyi, viri illustrissimi, novam editionem S. Methodii operum a me exigenti, eo quibus deesse volui, quod in elaborando illo opere meo plurima huic penso peragendo necessaria iam executus eram. Quo accessit, quod operis mei magis momentum maioremque fore utilitatem intelligebam, si cum eo simul ederem S. Methodii scripta, in Bibliothecis SS. Patrum abscondita ideoque non solum philologis, sed etiam theologis minus quam par est nota.

In edendo autem S. Methodio non satis habui editionem Combefistana¹⁾, a Galfrido in Bibliotheca Patrum T. III. et nuper a Migneo in Patrologia Graeca T. XVIII. repetitam, sequi, sed primum omnem operam dedi, ut reliquias operum deperditorum scriptoris eruditissimi pleniores exhiberem, quam a Combefisto factum est, id quod non frustra tentasse video.

Sic, ut his utar exemplis, partem operis *περί ἀναστάσεως* ab Epiphanio servatam²⁾, cuius Combefistus nonnisi lacunas quasdam, adiectis quae Photius et alii eo ex opere exceperunt, exhibuerat, integram repraesentavi, operis *περί τοῦ ἀντίχριστου* magnam partem, hactenus falso auctoris nomine circumferri solitam, Methodio vindicavi, utriusque operis fragmenta, quae partim nostra demum aetate lucem viderunt, sedulo collegi. Quae contra S. Methodii, qui fertur, Revelationibus, quae recte truncatae in Monumentis S. Patrum orthodoxographis, Basilicae a. MDLXIX. impressis, T. I. p. 93 — p. 99 Graece edatae sunt (versio Latina vetusto codici ms. Bernensi inest³⁾), a me non magis quam a Combefisto locus est datus, tametsi Allatus Not. in Eustathii Antioch. Hexaëmeron p. 211. 212. (ubi complementum lacunae editionis Basil. p. 93) 213. 217. 222. ex his tanquam germano S. Methodii opere locos retulerit et in Databa de Methodiorum scriptis p. 345 ed. Rom. opus cum auctore Synaxaria germanum agnoverit. Tu vide praeter scriptores ab Allatio ibid. p. 353 sq. additos Rader. ad Chron. Alexandrin. in Bibl. PP. max. T. XII, p. 870. C. — H. et Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 269 sqq. 274.

Deinde ut S. Methodii fragmenta in ordinem redigerentur, utque ea re libri, ad quos pertinent, quoad eius fieri posset, restaurarentur, non temere, opinor, studui.

Velut fragmenta libri *περί ἀναστάσεως*, quae apud Epiphanium, Photium et alios operantur, non disparata, sicut apud Combefistum exstant, reliqui, sed suo quodque loco et ita, ut multo se suppleant, disposui, libri autem *περί τοῦ ἀντίχριστου* articulos a Photio servatis cum fragmentis a Meursio, Combefisto et Mayo editis atque his, quae Eusebius Maximus falso tribuit et quae personatus Origenes S. Methodio fucatus est⁴⁾, ita concinnavi, ut maior operis pars iam in integrum restituta videretur.

1) Prodiit Parisiis a. 1644 et simul continet opera Amphilocho et Andraee Criteris, recensentur a Labbeo de Scriptorib. Eccles. T. II. p. 88 sq.

2) De Methodii apud Epiphanium fragmentis haud minime valent, quae Jos. Scaliger de Epiphanio pronuntiat in Scaligeranis primis (ed. T. Fabri) p. 78: „Pauca agnoscent illum ponunt veteris Christianismi” et in Scaligeranis per Fratres Putaunos editis (ed. II.) p. 103: „il avoit de bons titres, ex quibus quando describit, optime, sed quando ex suo dicit aliquid, miserimus est. — Epiphanius multa habet praecelara, sed imperitus fuit.”

3) Germano versio Latina in plurimis exstat libris mss., quorum partem tantum Harles. in Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 270 sq. indicavit. Adde Sinner. Catal. Codd. Mss. Bibl. Bern. T. I. p. 117 et Baubin. Catal. Codd. Lat. Bibl. Laur. T. I. p. 643, T. II. p. 801 et T. III. p. 278.

4) Vid. Method. Platoniz. annot. 719 et 770, indeque corrige Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. VII. p. 170 et 225 sq.

Denique tum Symposium et sermones in Symeonem et Annam inque Ramos Parmenium, quae sola ex S. Methodii scriptis integra ad nos pervenerunt, tum reliquorum fragmenta operum post Combefisium denuo recognovi. Quo quidem in negotio quidam critices subsidia et quae isdem ratione usus sum, satis intelligitur ex praefatione in S. Methodium Platonizantem atque ex commentario ei adiecto¹⁾.

In annotatione nolui acta agere, id est repetere, quae ipso in opere ad omnia S. Methodii scripta inque Symbolis in Epiphani Panarum ad Epiphani excerpta ex libro *περὶ ἀναστάσεως* critice et exegetice a me disputata sunt, sed potissimum pensi habui accurate indicare, quaecumque posterioris aetatis scriptores ex S. Methodii operibus exceperunt vel suos in usus facile converterunt. Quam enim in S. Methodii scriptis, quae integra ad nos pervenerunt, illa excerpta cum contextu collata peritiae codicum mss. S. Methodii aliquantum medeantur, tum in deperditorum ems operum fragmentis, quae nondum per excerptores ad nos pervenerunt, sicuti plures eadem afferunt, eorum inter se comparatio fluctum criticum inde habet. Utroque ex genere compluscula reperies in epimetra annotationis. Combefisii animadversiones in omnia S. Methodii scripta, uti Allatianus in Symposium, repetere supersedi, quoniam multa in his obsoleta, in Combefisiiis etiam falsa repertiuntur, quae autem quid illos frogi sunt, eorum pleraque cum Valesanis in annotatione S. Methodii Platonizantis appositum. Prolegomenis a Gallando conscriptis et Ecclesiae scriptorum de S. Methodio testimonis ab eodem collectis Te curere nolui (illa nonnullis de meo adiectis tum correxi, tum supplevi), nec non indicem capitum Symposii confectum a Gallando cum capitum distinctione ab eodem facta servavi. Quasi Combefisii versionem Latinam, quippe inutilem. In annum erat, ex varietate lectionis saltem eam, quae ab Adatio et Possino ad Symposium enotata est, integram repetere; sed clartae et simplicis parcendum fuit. Ceterum, quo facilius sit usus eorum quae in S. Methodio Platonizante commentatus sum, paginas editionum, quibus in conscribenda annotatione sum usus, contextui Graeco adscribendas curavi.

His, qui suppeditanda suppellectile literaria mihi protulerunt, gratias ago maximas, videlicet humanissimis bibliothecarum praefectis, Bernensis C. L. Steigero, Turicensis J. J. Hornero, Basileensis D. Gerlachio, Aroviensis H. Kurzio. Suis locis gratiam mentionem feci doctae operae, quam clarissimi viri Auditi, G. F. Belligius Bernensis, C. Daelebergius et J. P. Migneus Parisienses et J. Muellerus Monacensis, mihi petolictose praestiterunt. Sed omnium hominum maxime ingratus sum, nisi illud hoc loco alta voce et summa cum actione gratiarum profiteor, quod Godofredus Bernhardus, vir illustrissimus, pro egregia sua erga me benevolentia, a clarissimo Francisco Ochlero, amico meo, mihi in antecessum concitata, non solum effecit, ut C. E. M. Pfefferns, bibliopola perquam generosus et liberalis, Methodium Platonizantem, quinque annorum laborem, de quo edendo prope desperaveram, redimendum susceperet, sed etiam eidem redemptori persuasit, ut S. Methodii opera a me denuo et separatim edenda curaret. Itaque, si quid literis Graecis hoc meo labore duplet prosum, id totum scito Te debere summo quem dixi eruditionis Graecae statui ac patrone.

Quod superest, a Te, lector benevole, meo quodam iure postulo, ut te de hoc volumine iudicium feras, priusquam S. Methodium Platonizantem, qui S. Methodii operibus comitatur, in manus sumseris ac tueris. Vale minque laue.

Datum Bernae Helvetiorum. X. Cal. Jun. a. MDCCCLXV.

1) Restitui, ut hoc loco nonnulla corrigam, quae, licet in totata in Methodio Platonizante antea elaborato, tamen effugerunt incam aut operam diligentem in perpurganda editione Combefisii a a Migneo repetita. Scribendum igitur p. 12 (17, lin. 9) *ἀντί* pro *ἀντ*, coll. Method. Plat. annot. 70; p. 17 (31, 3) *τοῖσιν* pro *τοῖσιν*, coll. M. P. 140; p. 24 (106, 2) *ἀντιστοιχίας* pro *ἀντιστοιχίας*, coll. M. P. 206; p. 27 (121, 4 et 125, 1) *αὐτῶν* pro *αὐτῶν*, coll. M. P. 206; p. 27 (125, 5 b) *ἀντιστοιχίας* pro *αὐτῶν*, coll. M. P. 212; p. 32 (161, 8) *βραχέος* pro *βραχέος*, coll. M. P. 284; p. 33 (170, 9) *ἐκ* *ἀντιστοιχίας* pro *ἐκ* *ἀντιστοιχίας*, coll. M. P. 289; p. 35 (181, 2) *ἀντιστοιχίας* pro *ἀντιστοιχίας*, coll. M. P. 315; p. 38 (207, 8) *τοῖσιν* pro *τοῖσιν*, coll. M. P. 352; p. 40 (219, 4) *καὶ* *ἀντιστοιχίας* pro *καὶ* *ἀντιστοιχίας*, coll. M. P. 352. P. 40 p. 45 (59, C. 1) post *Ἡρακλῆος* comma pone, coll. M. P. 441. Denique p. 70 (357, D. 6) scribe [*ἡμῶν*] pro *ἡμῶν*, coll. M. P. 539, et p. 70 (369, A. 1) *Εὐαγγέλιον* pro *Εὐαγγέλιον*, coll. M. P. 564.

PROLEGOMENA

DE

S. METHODIO

EPISCOPO ET MARTYRE.

(Galland. Biblioth. Vet. Patr. T. III. Prolegom. cap. 3. p. LI—LIV.)

I. Methodus, dictus et Eubulius; Olympi simul et Patatorum in Lycia, postea Tyri in Phoenicia episcopus, circa Christi annum 312 martyrio sublati. Locus passionis ejus inquirunt. Sententia repetitur, quae ipsum sub Decio et Valeriano passum tradit.

II. Quantum vir Methodus ex veterum testimoniis. Laus Eusebius illum praeferit; quod nimis sanctus Pater stylium adversus Origenem strinxerat.

III. Complura litterarum monumentis consignavit. Inter ea primum locum obtinet Convivium decem virginum. Operis praestantia atque nobilitas. Inter hujus editiones cunctae Comabessiana, quae ideo hic recensita et adornata.

IV. Cora et studium in edendo libro De libero arbitrio. Unde fragmenta ejus desumpta.

V. Sequuntur excerpta De resurrectione adversus Origenem. Opus laudatum prae caeteris Eustasio Antiocheno. Ad formam dialogi, ut et praecedens, contextum. Ex Epiphano in primis et Photio fragmenta satis ampla deducit, et cum mss. collata. Aliud nobile excerptum propositum. Improvida Cavei censura exsufflatur.

VI. Reliqua Methodiana strictim exposita. Nimirum Photiana excerpta De creatis; lacrimae utrorum Adversus Porphyrium; fragmentum ex sermone De martyribus; homiliae tres, De Symeone et Anna, In ramos Palmarum et De cruce Domini; quibus aliae complures operum Methodianorum reliquiae subiectae.

I. Methodius, qui et Eubulius dictus A dius, sanctissimus martyri et episcopus Ephraimo¹⁾, primum Olympi simul et Patatorum in Lycia episcopatum gessit; prius enim illis temporibus civitates duas aut etiam plures, ac certe in Lycia, unus antistes administrabat, ut observatum erudito Lequieno²⁾. Et Patatorum quidem episcopatum fuisse Methodium, antiqui passim codices et qui ejus meminere scriptores Graeci testantur: Olympi vero, praeter Hieronymum³⁾, etiam Maximus memoriae prodidit⁴⁾; cujus locum sane corruptum, inter veterum testimonia nobis infra relatum, ita restituendum censuit doctus Valesius⁵⁾: *Ἀνάγνωθι Μεθόδιον τοῦ ἁγίου μάρτυρος, καὶ Ὀλύμπου Ἀδριατοπόλεως ἐπισκόπου τῆς Αἰχίας, τὰ καὶ αὐτοῦ (Ἠριγένους) περὶ ἀναστάσεως γραγμένα*. Id est: „Lege quae adversus Origenem de resurrectione scripsit Metho-

Olympi urbis Lyciae, quae etiam Hadrianopolis dicta est.“ Tum Tyri in Phoenicia Ecclesiam regendam suscepit sanctus Pater, eodem Hieronymo teste; qui et ad extremum novissimae persecutionis, id est circa annum Christi 312, ipsum in Chalchide Graeciae martyrium subisse tradit. Haec autem summam recensens Fabricius⁶⁾ rescribit *in Chalchide Syriae*; unde vero id hauserit, non refert. Atque ita fortasse legendum in textu Hieronymo, cujus vulgata lectio Tillemontio quoque minus probatur⁷⁾, ut praevidere vero propius videntur, sanctum Tyriorum in Phoenicia episcopum martyrio fuisse sublatum in regione contermina; atque ejusmodi erat Chalchidene in Coelesyria, cujus caput Chalchis. Neque aliter sane accepisse Hieronymi verba Sophronius ejus interpres

1) Epiph. Haer. 64, §. 63. (p. 590, D. coll. p. 568, A. quem locum Dindorf. Annot. in Epiphani. Pinar. p. 707. neglexit. Vid. etiam S. Method. Platonez. annot. 2. 357. 418.]

2) Lequien. Or. Chr. T. I. p. 976 seq.

3) Hieron. De vir. illust. cap. 83.

4) Maxun. Schol. in Dionys. Aesop. De eccl. hier. cap. 7.

5) Vales. ad Euseb. Hist. eccl. lib. 6, cap. 24. [Conf. Allat. Diatr. de Methodior. scriptis, p. 328. ed. Rom. apud nos infra p. 8. annot. 2.]

6) Fabr. Bibl. Gr. ed. Hailes. T. VII, p. 260.

7) Tillemon. Memoir. T. V. p. 767. not. 3.

disproportione, veritas enim, ἐν Ααλκιδὶ τῆς Αοδὸς adversus Methodium iactatas. Eusebius enimvero in libro sexto *Apologiae* suae pro Origene Methodii objectionibus respondebat: *Quomodo, inquit, ausus est Methodius nunc contra Origenem scribere, qui haec et haec de Origenis locutus est dogmatibus?* Citatur haec verba ab Hieronymo scribente adversus Rufinum¹⁴.

II. Quae cum ita sint, desinente igitur saeculo III. inclutur sanctus Methodius, ἀλλο λόγιος καὶ σφόδρα περὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνισάμενος, inquit Epiphanius¹⁵, *vir opprime doctus acerrimisque veritatis patronus; qui et disertissimus martyr*, iudice Hieronymo¹⁶, qui in miram nitidi compositisque sermonis libros confecit¹⁷. „Atque illa enim veto, ait vir doctus¹⁸“, propria Methodii praeclatur gloria, quod in neminem ejus aequalium liberalius concitarentur eae doctes, quae praestantissimum sacrae doctrinae magistrum omnibus possunt muneri absolvere. Magnis enim ejus partae infusaeque sapientiae divinis respondit dicendi copia scribendique uber elegantia, cujus beneficio in seram usque posteritatem sensu ejus praeclara permanent. Uno verbo: ut nemo illo profundius sapuit, ita non facile reperitur, qui uberius, disertius, ornatius scripserit.“ Tantum itaque Patrem eximiumque Ecclesiae scriptorem merito sane inter suos viros illustres recensuit Doctor maximus, haec illum praeterierit Eusebius. Atqui recte censuisse videtur cl. Valesius, dum ait¹⁹ Eusebium propterea in sua *Historia* nullam Methodii mentionem fecisse, cui tamen plures alios ecclesiasticos scriptores commemoraret, qui Methodio multo inferiores fuerunt; quod nimirum sanctus ille Tyrinus episcopus styli aciem strinxisset adversus Origenem, cujus studiosissimus erat idem episcopus Caesariensis. Haec etiam est, subdit Valesius, quod contra Porphyrii libros post eundem Methodium scripsit, quasi remotione quadam et

ad religionem pietatemque fovendam comparata, veteribus qui ea perlegerunt, summis laudibus celebratu fuisse noscuntur. Atque utinam illa exstarent omnia! Exigua enim sunt ac tenuia, si usum vel alterum excipias, quae sive temporum injuria, sive hominum desidia reliqua hodie lecerunt. Sed quaecumque denique superant, a tanto Ecclesiae doctore ac martyre memoriae mandata, collecta primum magnam partem a Combefisio, nunc vero ad unum aucta omnia et recensita luc proferentes, de singulis, pro rationis ordine quo illa digessimus, breviter disseremus.

III. Verum Methodii auctoritati atque doctrinae nihil detrahit Eusebius identum, nihil ejus invidum. Nam quae sanctus Pater literarum monumentis commendavit, tam adversus veritatis hostes, tam ad sacra dogmata exponenda, tum etiam ad religionem pietatemque fovendam comparata, veteribus qui ea perlegerunt, summis laudibus celebratu fuisse noscuntur. Atque utinam illa exstarent omnia! Exigua enim sunt ac tenuia, si usum vel alterum excipias, quae sive temporum injuria, sive hominum desidia reliqua hodie lecerunt. Sed quaecumque denique superant, a tanto Ecclesiae doctore ac martyre memoriae mandata, collecta primum magnam partem a Combefisio, nunc vero ad unum aucta omnia et recensita luc proferentes, de singulis, pro rationis ordine quo illa digessimus, breviter disseremus.

In fine itaque nostrae collectionis Methodianae [p. 670, A. — p. 747, C.] comparet *Convivium decem virginum*, „primarium ac plane princeps Methodii operum, ut verbis uti Possini²⁰“, quod victoriae a Christiana philosophia de Graeca gentilique reportatae illustre monumentum ac vetuti tropaeum est. Cui enim in literis Athenensium veterum versato non statim occurrat, aemulatum hoc opere Methodium celebre illud Convivium Platonis? Aemulatum autem, non tam ut ejus elegantiam, quod venustissime fecit, exprimeret imitando, quam ut, quod potissimum studuit, ejus nequitiam castigando abstergeret. Praecipuum autem laudationum argumentum in hoc Methodiano Convivio divina virginitas est: cui omne choragium congruens et sacratio coelesti depromptum apparet.“ Ad haec alia complura occurrunt, quae summa Christianae fidei capita in prius attingunt: ubi tamen si qua interdum aut durus enuntiata, aut

8) Suid. in Lex. v. *Μεθόδιος*, T. II, p. 520.

9) Baron. ad ann. 302, §. 12 et in not. ad Martyrol. Rom. d. 18 sept.

10) Holsten. Dissert. de vit. et script. Porphyrii, cap. 3.

11) Allat. Diatr. de Method. p. 311.

12) Voss. De Hist. Gr. lib. 2, cap. 16, p. 245.

13) Piers. Opp. posth. chron. dissert. 2, cap. 10, §. 3, p. 365.

14) Epiph. Haer. 64, §. 63, p. 561, A.

15) Hieron. Comment. in Dan. cap. 12.

16) Id. De vit. ill. cap. 83.

17) Possin. praefat. ad Method. Conviv.

18) Vales. ad Euseb. Hist. eccl. lib. 6, cap. 24 et 33.

19) Hieron. lib. 1, Cont. Rufin. §. 11.

20) Possin. l. c.

fortasse minus exacte prolata de rebus Actus editor ista pariter²¹⁾: „Damas, divi totius vadeantur, ea demum omnia diligenter excussa et digne exposita repetat puerus lector a viro doctissimo, qui laudat primum in opere illo egregio emittit. *Divinitas Domini nostri Jesu Christi manifesta in Scripturis et Traditione*, Patrum anteaemorum doctrinam accuratius expendit, atque obscuriora quaeque loca explicavit illustravit quae²²⁾.”

Hoc autem praecursum Methodo syntagma, quod unum integrum nobis servavit antiquitas, primum omnino, e ms. codice Vaticano [numo ex suo] Romae vulgavit anno 1656. Leo Allatius; qui et notis suis illud evincere aggressus est, nihil in eo reperiri, quod catholice catholicis auribus exponi non possit: si qua vero damnsula occurrant, illa emollire omni studio contendit. Anno deinde insequente 1657. Parisius prodit Convivium Methodianum ex interpretatione Petri Possini, cui accesserant variae lectiones e codice Mazariano, cum nonnullis observationibus V. C. Henrici Valesii. Denique Franciscus Combefisius ex Graecis Valesii et Mazarianis, necnon Photianis excerptis, collatis etiam Allatii et Possini versionibus, idem opus rursus edidit Parisius anno 1672 atque tomo I. *Auctarii novissimi bibliothecae Patrum* intexit.

Et tunc quidem Combefisianam *Exodoar* typis excudendam curavimus. Neque enim actum egisse videtur vir doctus, qui semel iterumque vulgatum libellum, novo cultu expolitum repraesentavit. Ejus autem adnotationes, quae ad operis calcem memorande legebantur, textui subiecit una cum selectionibus Valesianis: ad finem vero [p. 751, A. — p. 760, E] atteximus quas adornavit Allatius, eas in contextu apposito²³⁾ indicantes. Denique quo facilius operis lectio et usus evaderet, unamquamque orationem Methodianam sumus in varias sectiones partiti, quarum integrum conspectum pro more nostro subdidimus [p. 748 — p. 750].

IV. Jam vero reliqua Methodiana recensere prosequamur, ex edito Combefisiano Parisius in vulgus emissio anno 1644. repetita. *Convivium* itaque *decem virginum* excipit [p. 761, A. — p. 772, B.] mox *De libero arbitrio* adversus Valentianos in primis et Origenem [numo adversus Valentianos solos]; ad quem do-

ctus editor ista pariter²⁴⁾: „Damas, rapuit, hoc opus parte integrum, tribus seu partibus seu excerptis congestum. Exordia et conculcaque partem corporis [p. 761, A. — p. 767, B.] edidit at Joannes Meursius²⁵⁾, cum totum integram, ne leviter quidem insimulato defecti, quem titulus satis agebat. Nam nihil erat tota oratione de libero arbitrio, cujus ille tractationem induebat. Reliqua [p. 767, B. — p. 771, A.] mutilati sumus ex Photiano²⁶⁾, excepto egregio deo ad finem excerpto [p. 771, B. — p. 772, A.] de ipso revera libero arbitrio, quod R. P. Jacobus Simonius S. J. humanissime utendum dedit, cujus etiam Photius particula exscripta, et quo videtur Methodius clausisse librum istum, nisi forte aliquibus additis ad ornatum, quae Photius, soli doctrinae studens, non delibavit. Tu vide Method. Platoniz. annot. 777.]. Haec tenus ille [qui silentio praeterit fragmentum, ab ipso depromptum „ex Element. Damasc. Egin. Card. Bapulucald.“, quod exstat p. 772, B.] Est autem liber huiusmodi ad formam dialogi conscriptus inter Valentianum [eiusque familiarem] et Orthodoxum, super vexatissima quaestione *de origine mali*: adeoque, quo clarior orationis contextus procedat, in editione nostra personas colloquentes distinximus: Combefisii observationes, quae primum longe a textu distabant, suis quasque locis restitimus, notulis nonnullis atque inspersis. Quod quidem et in reliquis nos praestitisse, hic semel indicasse sufficiat.

V. Sequuntur excerpta ex libro *De resurrectione* contra Origenem, quem sanctus Hieronymus *opus egregium* appellat. Laudatur et ab Eustathio Antiocheno his verbis²⁷⁾: *Μεθόδιος ὁ τῆς ἀγίας ἁγίας μετὰ τὴν ἐξαγωγήν ἀποχρηστῶς εἰς τὸ τοῦ θεοῦ ἔργον κ. τ. λ.* Id est, Allatio interprete: „Methodius sanctae memoriae in illud quaesitum satis abunde descriptit“ et. Et hunc quoque librum ad formam dialogi composuit sanctus Pater, inscripsitque, ut videtur, Theophilus eundem, quem *κατακρίτων* appellat²⁸⁾. [numo *Θεόφιλος* est interlocutoris nomen.] In eo autem induuntur Methodius [cum suo nomine ap. Epiphani. Panar. p. 574, C., tum ad sententiam *Εἰρημίων* ibid. p. 568, A.] et Auxentius cum Origenista Proclo et Aglaophonte colloquentes seu disputantes. Jam diu magnam partem deperditus dialogus iste. Eius tamen fragmenta satis ampla

21) Miran. Divin. D. N. J. C. lib. 4, cap. 21, p. 525—534.

22) Combef. Not. in Method. p. 402.

23) Meurs. in Varier. d. xiv. libro.

24) Phot. B. 11. cod. 236.

25) Eustath. De engastr. p. 304.

26) Method. apud Epiph. Opp. T. I. p. 540. C. 500, D. 590, E.

exstant iam apud Epiphaniū²⁷⁾, tam apud Photium²⁸⁾, qui et ex eodem opere *compendiosam expositionem dictorum quorundam apostolicorum*, Methodio vere dignam, nobis servavit. Nonnulla item apud Joannem Damascenū²⁹⁾ [et quid alios, occurrunt. Plura de hoc opere erudite observat Allatius³⁰⁾].

Interim vero quem sequimur editorem videmus³¹⁾. „Quamquam, inquit, insidebat animus, ut Methodiana omnia Epiphani, cum aliis quae occurrissent eiusdem Methodi, in unum comportarem, nonnullam quoniam eis corrigendis, quae depravata ad nos non viderent, operam ponerem: integrit tamen conatum inopia meliorum codicum, quam quibus esset usus potissimus, interpretis Epiphani Petavii S. J., eoque satis e re futurum duxi, modo ea tantum ex libro illo *De resurrectione*, quae ceteri melius in suo [indiditum] excerpisse se ipse significat Epiphanius ad finem [p. 591, A.], de novo edere, quae vel essent novi et *ἀνέκδοτα* [p. 779, B. — p. 781, D.], vel ut nova, emendatione textus ope codicum meliorum novaque quodammodo interpretatione nostra, videri possent [p. 772, C. — p. 779, A.]. Duplex ad hoc codice uti sumus, altero eminentissimi cardinalis Ruffinellii, quo grandi volumine ac perantiquo habentur *Elementa* Damasceni; altero R. P. Simonidi S. J. et ipso antiquo, collectore anonymo adversus Eutychianos, sua ipso nam exsistente humaniusque suggerente, pro sua illa, omni modo illustrandae antiquitatis suo alienoque calamo, vereta in senili corpore propensione.“ Porro idem editor, ad excerpta Photiana [p. 782, B. — p. 797, C.] quod attinet, haec subdit³²⁾: „Videamus forte actum agere, qui Methodiana haec iam data dare iterum procuramus. Fuerit admodum, ut accuratiori opera, qualis fore est augustis terminis defuit, novi aliquid illustrando Methodio nostro, aliis vel neglecta vel minus perspecta, alio testantibus gradibusque molentibus opus, inveniamus. Itaque subinde notabimus, si quid ex aliis, praesertim Methodianis, lucis aliquid ex collatione afferri possit. Habemus praeter impressa Photii etiam ex-

A scripta olim a R. P. Simonido, quae possint usui esse.“

Hucusque Combefisius: qui deinceps nobile excerptum ex eodem libro *De resurrectione* [p. 831, A. — p. 832, A.], depromptum e Catena eminentissimi cardinalis Nazarii et Corderiani, Latine vulgavit³³⁾ in sua *Bibliotheca concionatoria*, tom. II, p. 263 seq., qua de re ipsemet mentionem iniecit in *recensitis auctoribus* eiusdem *Bibliothecae*, tom. I, p. 30. Id emolumentum prae caeteris ex praeclearo isto fragmento emergere novimus, quod ex eo alterius loci *ἀόθετρία* confirmatur, a Joanne Damasceno relati³⁴⁾ [p. 781, E. — p. 782, A.]: utrobique enim sanctus ille martyr dogmatice arguit a principum ad sacras imagines, ut in utrisque, honori vel contumeliae habeatur prototypum et exemplar: verbis utor editoris nostri ad prius fragmentum et Damasceno desumptum. Quod quidem empropter observasse oportuit, ut in providam hominis heterodoxi³⁵⁾ censuram illucemur, qui ne sacrarum imaginum cultum agnoscere cogere, jam saeculo III. desinente sancti Methodii auctoritate ac doctrina firmatum, Joannis Damasceni fidem elevare aggressus est. [Tu vide annot. suo loco.]

VI. Subjicitur [p. 798, A. — p. 803, B.] ex Photio³⁶⁾ *ἐκλογὴ περὶ τῶν γενεῶν*, sive excerptum ex libro *De creatis*. Opus autem illa inscriptum litteris mandasse Methodium, laudat produnt veteres. Meminit quidem Hieronymus ejus *Commentariorum in Genesin*, quorum fragmenta nonnulla in Catenis mss. adhuc superant: unde nonnullis visum ex iisdem commentariis excerptum Photianum fuisse descriptum. Utut est, in eo disputat iterum sanctus martyr adversus Origenem, quem *Centaurum* appellat³⁷⁾; atque *παργασίας τοῦ ζευγῶτος*, hoc est sanctiora Christi Ecclesiae dogmata, ethnicis placitis ipsam intexuisse queritur. Occurrit vox illa *ζευγῶτος* sub excerpti huius initium, ubi varia corripit Combefisius. Verum interpretes Photii eam pro *communi omnium hospitio*, sive pro coetu fideum, esse accipiendam recte, ut videtur, existimat. Sic enim et Suidas illam usurpat³⁸⁾. Consulens et viros eruditos ad Pollucem³⁹⁾ ut-

27) Epiph. Haer. 61. p. 534, D. — p. 590, D.

28) Phot. Bibl. cod. 231.

29) Jo. Damasc. orat. 3. De imagin., Opp. T. I, p. 380.

30) Allat. Diss. de Method. script. p. 354 sq.

31) Combef. Not. in Method. p. 440.

32) Ibid. p. 452.

33) Graece et Latine Simon de Magistris in Actis martyrum ad Ostia Tiberina. EDII. PATROL.

34) Jo. Dam. orat. 3. De imag., Opp. T. I, p. 389.

35) Cav. Hist. litt. ad ann. 290, T. I, p. 152.

36) Phot. Bibl. cod. 235.

37) Method. De creat. §. 2.

38) Suid. Lex. T. II, p. 646. v. *Ζευγῶτος*.

39) Polluc. Quom. lib. 2, cap. 4, num. 39.

(in Hesych. Lex. T. II, p. 702. v. *Ἐσχατός*). [Combefisius post Allat. Diatr. de Methodio script. p. 338. *Ἐσχατός* comced, recte, si *Ἐσχατός* cum Alatio pro interlocutore accipitur, non pro scriptore eccles., ut Combefisius voluit.]

Praeterea Methodius prius omnium ad veritatis defensionem scripsisse *adverſus Porphyrium* comperitur, quem postea suus secuti Eusebius et Apollinaris. Ejus opus, veteribus maxime celebratum, usque ad decem nulla versum processerat, teste Hieronymo⁴⁰⁾ sed interit, paucis quibusdam lucinīs exceptis, quae post Combefisium ex Parallelis Damascenis in medium protulimus [p. 803, E. — p. 804, B. In novam editionem suo loco vide.]

His porro subdidimus [p. 804, C.] insignis plane fragmentum de Christi divinitate, quod Combefisii diligentiam effugit. Ex Methodiano sermone *De martyribus* extolet illud Theodoretus⁴¹⁾

Accedunt [p. 804, D. — p. 819, C. et p. 819, D. — p. 823, C.] ejusdem Methodii locutione dicitur, quarum altera, *De Symeone et Anna, quo die Domino in templo occurrerunt*, ascribitur; altera, *In ramis Palmarum*. Et ad eas quidem haec Label Combefisius⁴²⁾: „Orationem in Syleonem et Annam in die Occursus, vulgatam primum [Antverpiae a 1598. cum homiliis Athanasii, Amphilochoi et Jo. Chrysostomi] Petro Pladino, repraesentamus. Esse autem ejusdem orationem tunc luculentissimam, cujus sunt *Symposiaca de castitate*, et Methodii illius Origenianis erroribus infensissimi, ipse auctor satis expressit⁴³⁾, ut nullus sit dubitandi locus. Inscrībatur *ἐπισχόπιον Παρίων*, cui etiam Damascenus in *Elementis* non tantum *Symposia* tribuit, sed etiam librum *Περὶ ἀνυστάσεως*. [Eadem sermo inscriptus est in cod. olim Vaticano 317, tunc Vaticano; vid. Morum. Virorum Illust. P. I. p. 94. Hinc Leo Allatius Gretseri opinionem merito exsultat⁴⁴⁾, dum nulla ratione molitur eam orationem abrogare Methodio martyri seniori, et tribuere Constantinopolitano, cum, praeter eos characteres, quos modo ostendimus, tanta sit majestas operis, ut vel maxime magnum Methodium deceat.“ Alteri vero de Occursu, subdit idem Combefisius⁴⁵⁾: „Hanc *εἰς τὰ Βαῖα* Orationem annectimus, quo regio colice num.

A 922 asserenti Methodio nativum, utique Magni illi et seniori, cujus sunt et *Symposia* et alia praeterea, vel in superstitionibus reliquis, ingenii et pie mentis monumenta. Favet etiam stylus et sententiae affinitas cum praecedenti quumquam alter codex, ipse forsitan in Chrysostomum effusior, ei tribuat, titulo *εἰς τὸν ἐξόλογον*, quo Saxilius [T. V. p. 882 — p. 886.] Graecam edidit. Facile habeant Graeci, ut quaevis *ἀδύσιστα* viro tanto tribuant.“ Hactenus Combefisius. [Adde Fabrici Biblioth. Gr. ed. Hales. T. VII p. 268 sq.]

Orationibus hisce Methodianis a Combefisio editis adieciimus tria fragmenta ex homilia *De cruce Domini nostri Jesu Christi*, ut videtur, excerpta. [In novam editionem suo loco vide.] Duo priora [p. 826, A. — p. 828, A.] ex ms. codice bibliothecae Augustanae in lucem extulit Jacobus Gretserus⁴⁶⁾, tertium [p. 828, A. — p. 828, D.] ex eadem bibliotheca Leo Allatius⁴⁷⁾; qui et isthaec fragmenta omnia nostro Methodio asseruit. Gretsero enim dubitanti occurrunt has verbi: „De horum fragmentorum auctore dubitat Gretserus [De s. cruce, T. II. Not. p. 627. ed. Ingolstad.], et cum eo dubitare videtur Auctus Mureus: „Quis, inquit, iste Methodius „fuerit, pro certo affirmare nequeo. Illud „exploratum est, non fuisse veterem illum „Methodium sanctitate et martyri gloria „clarissimum, qui sub Diocletiano martyrii palmam adeptus est, cum iste noster meminerit vexillorum a Christianis „imperatoribus in formam crucis communicatorum de qua mutatione sub Diocletiano ne cogitari quidem coeptum erat, „omnibus adhuc publicis locis ab idololatria occupatis.“

Quibus Allatius reponit: „Et nihilominus idem Gretserus apertissime dicit⁴⁸⁾, ante Constantinum, tempore Justinii, Tertulliani et Minucii Felicis, vexilla militaria jam crucis speciem retinisse: adeo ut isti tres scriptores audacter ethnicis objecerant, ipsos eodem crimine teneri cum Christianis, si crucem colere crimen esset, cum et ipsi crucem colant et adorent, colendo et adorando signa militaria. Et longe ante Constantinum aetatem exstare minimos excusos, qui vexilla militaria in crucis speciem efformata continerent. Hinc conatur postmo-

40) Hesych. Lex. T. II, p. 702. v. *Ἐσχατός*.

41) Hieron. epist. 70, ad Magn. orat. num. 3.

42) Theodor. Dial. I. *Ἀρχαῖα*, Opp. T. IV, p. 37.

43) Combef. Not. in Method. p. 409, et in recens. auctor. ad T. I. Bibl. concion. p. 30.

44) Method. Orat. de Sym. et Ann. §§. 1. et 13.

45) Allat. Diatr. de Method. script. p. 341.

46) Combef. Not. in Method. p. 473.

47) Grets. T. II. De s. cruce, pp. 500 — 504. ed. Ingolstad. 1600. =] p. 401 — 404. ed. nov. Ratisb. 1734.

48) Allat. Diatr. de Method. script. p. 340 sq.

49) Grets. T. I. De s. cruce lib. 2. cap. 39.

dum respondere, quomodo Constantinus dicatur labatum in cruce commisisse, si signa militaria prius formam crucis prae se ferebant. Quod si mallo ante Constantini aetatem malata vexilla ethiæcorum figuram crucis prae se erebant, potuit commodè Patavensis Methodius eorum meminisse; neque ob hanc causam illa fragmenta Methodio deleganda sunt, cum ex ipsius verbis nullo modo eliciatur, eum de Christianis imperatoribus verba facere. Locus Methodianus eiusmodi est ⁵⁰⁾ Ἐπεὶ οὐκ οἱ τῆδε βασιλεῖς, πάσις ποιηρῶς ἔξωθεν ἐπὶ σκιδνασμῷ τὸ σταιροειδὲς παραλαμβάνεσθαι αἰσθόμενοι σχῆμα, τὰ καλούμενα τῇ Ῥωμαικῇ διαλέκτῳ βῆξιλλα ἐμπεριανέσαντο κ. τ. λ. Hoc est: *Hinc imperatores qui hiæ in locis imperant*, sive etiam si vis, *nostri* (nempe qui nobis dominantur; quod potest intelligi etiam de ethnicis Christiani enim hæc Constantinum imperatoribus ethnicis solebantur illisque obedebant), *cum viderent figuram crucis assumi ad universa mala*

A dissipanda, quæ Romano sermone vendita nuncupantur, excogitantur, vel. Laret ergo omnia loca sub Diocletiano idololatram occuparet, ethnici ex more suo, nescientes quid facerent, vexilla efflorata in formam crucis conficiebant; quorum opè, signo nempe ac figura crucis, ut Christiani Patres interpretabantur,noxia amoveretur et cuncta prospera consequerentur. Sed horum fragmentorum non est eorum alium Methodium a Patavensi quaerendum auctorem ⁵¹⁾ Hæc etiam Allatius. Allatio accedunt Tillemontius ⁵²⁾ et Caveus ⁵³⁾. At Fabricius hanc horum *De cruce* Methodio (P. attribuit ⁵⁴⁾, nullum tamen adducens argumentum, quo suam sententiam confirmet.

Atque hæc de magno Methodio episcopo et martyre satis. Ad reliqua enim [p. 829, A. — p. 831, A.] subiecta fragmenta quod attinet, nihil est in promptu quod proferamus, præter auctorum ecclesiasticorum loca quæ illi descriptimus, quæ unicuique præfigenda curavimus.

50) Method. Hom. (anno fragm. I.) de cruce, 1) οἱ τῆδε βασιλεῖς, principes terrarum.
51) Tillem. *Mém.* T. V, p. 472 seq.

52) Cav. Hist. lit. ad ann. 300, p. 153.
53) Fabric. *Bibl. Gr.* T. V, p. 269.

VETERUM TESTIMONIA

DE S. METHODIO EPISCOPO ET MARTYRE

I

S. IHERONYMIS De vit. illust. cap. 83, cum vetere interprete Græco.

Methodius, Olympi Lyciæ et postea Cypri episcopus, nitidi compositique sermonis adversum Porphyrium confect libros, et Symposium decem virginum, de resurrectione opus egregium contra Origenem, et adversus eundem de Pythomissa, et περὶ ἀντεξουσίον, in Genesin quoque et in Cantica canticorum commentarios, et multa alia quæ vulgo lectilantur. Et ad extremum novissimæ persecutionis, sive, ut alii affirmant ¹⁾, sub Decio et Valeriano, in Chalcide Græciæ martyrio coronatus est.

Μεθόδιος, Ὀλύμπου Λυκίας καὶ μετὰ ταῦτα Τύρου ἐπίσκοπος, λαμπροῦ καὶ συγκεκμημένου λόγου κατὰ Πορφυρίου συνέταξε τὴν ἑξῆς, καὶ συμπόσιον δέκα παρθένων, περὶ ἀνυστάσεως λόγον ἀριστον κατὰ Ὁριγένους, κατὰ τοῦ αὐτοῦ περὶ Πυθιονίσσης, καὶ περὶ ἀντεξουσίον, εἰς τὴν Γένεσιν τε καὶ εἰς τὰ ᾠσμοῦ τῶν ᾠσμάτων ὑμνῶματα, καὶ ἕτερα πολλὰ χυδῆν ἀναγινωσκόμενα. ὅς περὶ τὰ τελευταῖα τοῦ διωγμοῦ ἢ καθὼς τινες βεβαίονται ἐπὶ Λεχίον καὶ Βαλθριανοῦ ἐν Χαλκίδι τῆς ἀνατολῆς μαρτυρίαν εἰσπεφανώθη.

1) Isthac sub Decio et Valeriano verba [a Fredepho Ch. ca. T. II. Lib. 3. p. 552, ed. Cammelin. repetita] et omnium præstantissimo (ed. Veronensi non suat) ex quo venit la mentem suspicari etiam illa sive ut alii affirmant [a Fredepho l. c. item repetita] e glossatoris manu profecta, sensim in textum irrepsisse. Re autem ipsa non habet Suidas, ἢ καθὼς τινες, διαβεβαιώνται, tamen juget ἐπὶ Λεχίον καὶ Βαλθριανῶν, quemadmodum etiam auctor Menologii a S. Hiero editi. Sed hæc duo omnia addiderit nonnemo ad fidem oram, ut qui novissimam persecutionem movebant imperatores, suo sensu indicet, alius vero eadem illatis in textum, ut incertum faceret credibiliorē, præposuerit sive ut alii affirmant. Utinamque se res habuerit, certum est sub hæc imperatores, hoc est anno 254, Methodium martyrio coronatum, siquidem post annos quatuordecim, id est 268, Porphyrio in Christianos obiectanti respondit. VALLARS.

Idem, *epist.* 48. ad Pamphilum, *canon.* 13, *Opp.* T. I, p. 220, *ed.* Vindob.

Origenes, Methodius, Eusebius, Apollinarius totius versuum milibus scribunt adversus Celsum et Porphyrium.

Idem, *epist.* 70. ad Magnum Constantium, *canon.* 3, *ibid.* p. 425.

Scripserunt contra nos Celsus atque Porphyrius: priorem Origenes, atque Methodius, Eusebius et Apollinarius fortissime responderunt. Quotum Origenes octo scripsit libros, Methodius usque ad decem milia precedit versuum, ceteri

Idem in praefat. ad Comment. in Danielem, *ibid.* T. V, p. 617.

Porphyrio solentissime responderunt Eusebius Caesariensis episcopus tribus voluminibus, id est octavo decimo et nono decimo et vicesimo, Apollinarius quoque uno grandi libro, hoc est vicesimo sexto, et ante hos ex parte Methodius.

Idem in Comment. in Daniel. cap. 13, *ibid.* T. V, p. 730.

Cujus (Porphyrii) calumniae plenius responderunt Eusebius Caesariensis, Apollinarius Laodiceus et ex parte disertissimus vir martyr Methodius.

Idem *lib.* 2. contra Rufinum, *canon.* 33, *ibid.* T. II, p. 527.

Ex eo quod asserui, Porphyrium contra hunc prophetam (Danielen) multa dixisse, vocatque hujus rei testes Methodium, Eusebium et Apollinarium, qui multis versuum milibus illius versumque responderunt, me accusare poterit, quare non in praefatione contra Porphyrii libros scripserim.

II.

S. GREGORIUS NYSSENSIS, De magno Dei in homine Lib. I., *Opp.* T. II, p. 26, *ed.* Paris. 1638, sive ANASTAS. SINAITA De mag. Dei in homine, post Origen. Philocal. *ed.* Tarin. p. 570.

Ὅθεν καὶ γρησι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ συμποσίῳ ὁ Μεθόδιος ἀμύχανον καὶ ἀδιήγητον κάλλος ἔχειν, καὶ τοῦτον χάριν ὥσπερ ζηλοτυπεῖσθαι καὶ ἐρᾶσθαι αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἰκανίων πνευμάτων, ὡς κρεῖττονα αὐτῶν τῶν νοερῶν περικειμένην μορφῇν.

IDEM *ibid.* Lib. II, sive ANASTAS. SINAITA l. c. p. 593.

Ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ Μεθόδιος ἐν τῷ ἑπ' αὐτοῦ συνταγέντι παρθενικῷ συμποσίῳ λέγει οὕτως καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα ὁμοίαν τῆς εἰκόνος ἑαυτοῦ¹⁾.

III.

S. EPIPHANIUS, Haer. 64. cap. 63. p. 590, D. 591, A.

Ταῦτα μὲν οὖν ἔστιν, ἃ ἀπὸ μέρους καὶ εἰρηδὸν τῶν ὑπὸ τοῦ μακαρίου Μεθοδίου, τοῦ καὶ Εὐβουλίου²⁾, περὶ . . . Ὁριγέσιος καὶ τῆς αὐτοῦ διὰ σοφιστικῆς πλάνης κακοπιστίας ἐν τῷ . . . περὶ ἀναστάσεως λόγῳ α' ἐνταῦθα παραθέμενοι ἱκανῶς ἔχειν ἐνομήσαμεν³⁾. . . πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα ἐν τῇ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀκολουθίᾳ τῷ προκειμένῳ Μεθόδῳ, ἀνδρὶ λόγῳ ὅτι καὶ σφόδρα περὶ τῆς ἀληθείας ἀγωνισαμένῳ, εἴρηται⁴⁾.

IV.

ANDREAS CAESARIENSIS Comment. in Apocal. 12, 1, cap. 33, pag. 49, B. - 22, *ed.* Sylloug.

Ὁ δὲ μέγας Μεθόδιος εἰς τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν ἐξέλαβεν (ἐπιβλ. παλιετέμ, de qua l. c.). ἀνάρμοστα τῇ δεσποτικῇ γεννήσει τὰ περὶ αὐτῆς ἡγησάμενος διὰ τὸ ἤδη πρὸ πολλοῦ τετέχθαι τὸν κίριον. καλὸν δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων τοῦ μακαρίου

1) Existat loci Methodii a Nysseo laudati sub initium *Orat.* VI, p. 133 sq. *ed.* Allat. Videsis Athonica in *Textis de Methodiorum scriptis*, p. 316, *ed.* Rom. 1656.

2) *Vid.* *Sylloug.* *Or.* VI, p. 134.

3) Iti Epiphanius. Quae indicant, Constantium deesse virginem, in quo Eubulius personae ipsius e praenomen est, celebratissimum sua excellentia cognomen Eubuli auctori Methodio adiecit. Nam vel primum vel inter prima Methodii hoc opus exasse, indicat illa ejusdem Patris verba in prima pro homilia in Symeonem et Annam: *Μέγας ἱκανῶς, ὡς οἶον τε, διαβραχέον τὰ περὶ παρθενίας ἐν τοῖς πρὸ ἀγνείας στα τοσούτοις κατεστρωτοῦν ἡμῶν.* Jam quidem hunc a se litteram a se esse scire, cum illam homiliam haberet. Fuit haec igitur opus vel prima vel inter primas tractationes. EDITOR LUPARELUS.

4) *Vid.* *Epistola*, Haer. 64, p. 594, C, 601, A. et in lacunae supplemento ap. Dindorf, p. 677, 22 - 23.

Μεθοδίου μεμνήσθαι, ὃς φησιν ἐν τῷ λεγομένῳ συμποσίῳ ἐκ προσώπου *Πρόκλου*¹⁾ παρθένου οὕτως· ἡ γυνή cxi

V.

ARETHAS Corin. in Apocal. l. c. cap. 33, p. 947. ed. Veyon.

Ἄλλοι δὲ πάλιν ταύτην τὴν γυναῖκα τὴν ἐκκλησίαν ἔφασαν εἶναι, ἥτις τὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον Χριστὸν περιβέβηται, καὶ τὴν σέλην τὴν συναγωγὴν, ἐν ἵποκάτω των ποδῶν ὡς ἤδη παλαιωθείσαν ἔθηκε. καὶ τὰ ἐξῆς πάντα ἀρροδίως, ὡς *Ἀνδρέας* καὶ *Μεθόδιος*.

VI.

LEONTIUS BYZANTIUS, De sacris, act. 3.

Ἐγένοντο δὲ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου διδάσκαλοι καὶ πατέρες οἶδε, *Ἰγνάτιος* ὁ Θεοφόρος, *Εἰρηναῖος*, *Ἰουστίνος* φιλόσοφος καὶ μάρτυς, *Κλήμης* καὶ *Ἰππόλυτος* ἐπίσκοπος *Ῥώμης*, *Αἰονύσιος* *Ἀρειοπαγίτης*, *Μεθόδιος* ἐπίσκοπος *Πατέρων*, *Γρηγόριος* ὁ θαυματουργός, *Πέτρος* ὁ *Ἀλεξανδρείας* ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς.

VII.

S. MAXIMUS Schol. in Dionys. Areopag. De eccles. hierarch. cap. 7, p. 114. ed. Morel.

Ἀναγνώθι *Μεθοδίου* τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ *Ὀλυμπίου* *Ἀδριανουπόλεως* ἐπισκόπου τῆς *Αἰκίας*²⁾ τὰ κατ' αὐτοῦ (*Ὡριζήνους*) ὑπ' αὐτῶν περὶ ἀναστάσεως γραφέντα καὶ *Ἀντιπάτρου* τοῦ *Βόστρων* ἐπισκόπου, καὶ μαθητῶν τὴν μνησθῆναι αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτον ληρωδίαν.

VIII.

IOANNES THESSALONICENSIS, apud L. Allatum Diatr. de Methodionici scriptis, p. 334.

Καὶ τοῦτο πολλοὺς τῶν ἁγίων ἡμῶν πατέρων φρονήσαντας εὐρίσκομεν, ὧν ἐστὶ *Βασίλειος* ὁ μέγας καὶ ὁ ἐν ἁγίοις *Ἀθανάσιος* καὶ ὁ μέγας *Μεθόδιος* καὶ οἱ ἄμφ' αὐτοῖς.

IX.

PROTUS Bibl. cod. 237, p. 308, a. 6. 7. et p. 313, a. 11—15. ed. Bekker.

Ἀνεγνώσθη τοῦ αὐτοῦ (πιπ. τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ ἐπισκόπου *Μεθοδίου*) ἐκ τοῦ περὶ ἁγνείας, ὃς καὶ ἐν ὁμοίῳ συνόψεως ἐξεδόθη τύπῳ —. Σημειωτέον ὡς οὗτος ὁ διάλογος, ὃ ἐπεγραφεῖ συμπόσιον ἢ περὶ ἁγνείας, παρὰ πολὺ ἐστὶ νενοθυμένος· ἐρέσεις γὰρ ἐν αὐτῷ παραβλημένας καὶ *Ἀρειανικὰς* δοξασίας καὶ ἑτέρων τινῶν κακοδοξούντων μεθολογήματα.

IDEM ibid., cod. 102, p. 106, a. 30—40. ed. Bekker.

Παρατίθεται δὲ τὰς κατὰ τοὺς ἐλέγχους ἀποδείξεις ἐκ τε τῆς *Θείας* γραφῆς, *παιδείας* τε καὶ *νέας*, καὶ ἐκ τῶν λογάδιον πατέρων, *Ἀθανασίου* καὶ τῶν τριῶν *Γρηγορίων*, τοῦ τε *Θαυματουργοῦ* λέγει καὶ τοῦ *Θεολόγου* καὶ τοῦ *Θεσπεσίου Νύσσης*, *Βασιλείου* τε τοῦ *Καισαρείας* καὶ *Ἰωάννου* τοῦ *Χρυσόστομου*, *Κυρίλλου* τε τοῦ *Ἀλεξανδρείας* καὶ τοῦ *Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλου*, ἀλλὰ δὲ καὶ *Μεθοδίου* τοῦ ἱερομάρτυρος καὶ *Κοδράτου*· ὧν ἐνίων καὶ ὁρίσεις τινὰς ὁ *Ἀνδρέας* ἀποσπαράζας καὶ παραπλάσμενος, αὐτὰ δὲ καὶ κακοήγως ἢ καὶ ἀνοήτως ἐξείλετο. ἐκεῖθεν (ὡς ᾤκει) τὴν οἰκίαν πλάνην ἐκράτηεν.

X.

GRAECI CANONIS in SYMPON. ODE III., apud Allatum l. c., p. 315.

Τῆς παρθενίας τὸ σεπτὸν καὶ τῆς ἁγνείας τὸ κύλλος διὰ πείρας, ἐνδοξε, μαθῶν. σοφία τῇ σῇ καὶ λόγων χάριτι πᾶσαν τὴν τοιῶν καλλονὴν ἐποδεικνύεις, *Θεόφρον*, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν φαιδρότητα —. σιερωτέρας ἐδωδῆς πνευματικῶν συμποσίων

1) „Lege *Πρόκλου*“ Allat. Diatr. de Method. script. p. 317. Immo legendum: *Θεόκλου*. Referuntur enim Theclae verba Orat. VIII, p. 183. ed. Allat. ἢ .. περιβέβηται τὸν ἥλιον .. γυνή cxi.]

2) Putarem legendum: *Ἀναγνώθι Μεθοδίου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὀλύμπου ἐπισκόπου τῆς Αἰκίας*. Lege sancti Methodii martyris Olympi Lyciae episcopi. Quis enim hic Olympus Hadrianopolitinus episcopus Lyciae? Quae Hadrianopolis in Lycia? ALLAT. Diatr. de Method. script., p. 328. [Vide Prolegomena p. 1.]

ἐκτελεσθέντες, πάνσοφοι, τῶν πῶν, τὴν ὁπίως τριφὴν ἐκείθεν τρέγονται τὴν διαμε-
τουσαν, ἀεὶ συμφερούμεν ὑπερείστως καὶ σικαιζομένην τοῖς μετέχουσιν.

XI.

MARTYROLOGIUM ROMANUM 14 Kal. Octobris.

Natalis sancti Methodii, Olympi Lyciae ac postea Tyri episcopi, sermonibus idote
ac doctrina clarissimi, qui ad extremam novissimae persecutionis, ut scribit sanctus
Hieronymus, in Chalcide Graeciae martyrio coronatus est.

XII.

MENOLOGIUM GRAECORUM, jussu Basilii imperatoris Græce editum, ad diem 20 Junii, p. 1. 3,
p. 134, edit. Urbini, 1727.

Μεθόδιος ὁ τοῦ Χριστοῦ ἱερομάρτυς ἐκ βρέθους ἐκτὸν τῷ Θεῷ ἀναθεὶς σχεῖος
ἐμπίον καὶ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ πνεύματος γέγονεν. ὅθεν καὶ ψήφῳ Θεοῦ τῆς ἀρχιε-
ρωσύνης ἀξιοθεῖς καὶ τῆς ἐν Πατράσι ἐκκλησίας ἐπίσκοπος γεγονώς, καλῶς ἐποί-
μανε τὸ ποίμνιον ἑαυτοῦ. διὸ καὶ τὴν Ἑσπερίαν αἵρεσιν πλεονάζουσαν ἰδὼν, ὡς
ἀριστος ποιμὴν, τῷ Θεῷ περὶ τῶν αὐτοῦ λόγων κατέφλεξε. καὶ μὴ φέρον ὁ ἐχθρὸς
διάβολος τὴν αὐτοῦ παῖδισίαν καὶ ἐνστασι εἰσέπλησε τοὺς αὐτοῦ ὑπουργοὺς πρὸς
τὴν τοῦτου ἀναίρεσιν. ὁ δὲ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας νέκρωσιν
ζωηφόρον ἐκιδύμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεκρὸν ἑαυτὸν λογιζόμενος κατὰ
τὸν Θεὸν ἀπόστολον Παῦλον, ξίγει τὴν ἱερὰν καὶ μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἀπομυ-
θεῖς, πρὸς κίριον ἐξεδήμησε χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος.

XIII.

Auctori SYNAXARII in Menæis, die 10, Julii.

Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατρῶν.

Ὅστις ὁ μακάριος ἐκ παίδων ἐκτὸν τῷ Θεῷ ἀναθεὶς σχεῖος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον
Θεοῦ πνεύματος γέγονεν. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῆς Θείας χάριτος τὴν ἀρχιερωσύνην ψήφῳ
Θεοῦ λαβὼν, καλῶς καὶ θεοφιλῶς ἐποίμανε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον, λόγοις
προσηύδει κατευφρόνισας τὸ τῆς ἐκκλησίας πλήρωμα. διὸ καὶ τὴν Ἑσπερίαν πλάνην
ἐπιτολῶνσαν ἰδὼν, ὡς ἀριστος ποιμὴν, περὶ Θεῷ ταύτην κατέφλεξε, πᾶσαν τὴν
ἄγλιν καὶ σκοτόμαιναν ἐκμεύσας σοφίᾳ λόγων καὶ Θεῷ χάριτι. ἡ δὲ τῶν λόγων
αὐτοῦ ἀστραπή καὶ ἡ τῆς γνώσεως σάλπιγξ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξελήλυθεν. ὅθεν
μὴ φέρον ὁ ἐχθρὸς τὴν παῖδισίαν καὶ ἐνστασιν τοῦ μεγάλου ὀπλίζει τοὺς ἐκτὸν
ὑπουργοὺς πρὸς τὴν τοῦτου ἀναίρεσιν. ὁ δὲ καὶ πρὸ τῆς μαρτυρίας νέκρωσιν ζωηφόρον
ἐκιδύμενος, ξίγει τὴν κεφαλὴν ἐμμελὴς πρὸς τὴν κρείττονα ζωὴν μετετέθει· πρῶτον
μὲν ἱερουργῶν τὸν ἁμὸν τοῦ Θεοῦ, ἴστερον δὲ θυόμενος προσέχθη τῷ Χριστῷ
Θεοσία ζῶσα. ὅθεν καὶ διπλοῖς στεφάνοις κατεκοσμήθη, οἷα γενναῖος προμαχὸς τῆς
ἁληθείας, καὶ αἵμασι μαρτυρικοῖς τὸ τέλος ἀπενεγκάμενος ἀεπαισάτο αἰωνίως.
οὗτος ὁ Θεὸς τῷ ὄντι τοῦ Θεοῦ ἱερεῖς τε καὶ μάρτυς κατέλιπεν ἡμῖν συγγράμματα
τῆς αὐτοῦ φιλοπονίας, πάσης γνώσεως καὶ ὠφελείας πηγάνοντα. ἀλλὰ καὶ περὶ
τῶν μελλόντων σαφέστατα προεθέσπισε καὶ προηγόρευσε εὐκρινέστατα, περὶ τε τῆς
βασιλείας ἐναλλαγῆς καὶ μεταβολῆς καὶ μεταποιήσεως καὶ ἐθνῶν ἐκδρομῆς καὶ χει-
ρῶν καὶ τόπων ἐρημιώσεως καὶ ἀφανισμοῦ, περὶ τε ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν βασι-
λείων καὶ περὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ τῆς αὐτοῦ
βασιλείας καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ καὶ πανολεθρίας πάσης σαρκὸς ἀνθρωπίνης ταῦτα
πάντα σαφέστατα ὁ Θεὸς οὗτος προεθέσπισεν¹).

1) [Tu vide postea ad lectores Epistolam.]

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΠΕΡΙ ΑΓΝΕΙΑΣ.

(ΤΑ ΤΟΥ ΜΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΒΟΥΛΙΟΣ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. ΑΡΕΤΗ. ΜΑΡΚΕΛΛΑ. ΘΕΟΦΙΛΑ. ΘΑΛΕΙΑ.
ΘΕΟΠΑΤΡΑ. ΘΑΛΛΟΥΣΑ. ΑΓΑΘΗ. ΠΡΟΚΛΙΑ. ΘΕΚΙΑ. ΤΙΣΙΑΝΗ.
ΔΟΜΝΙΝΑ.)

Ραγ. 1 ΕΥΒΟΥΛΙΟΣ. Εὐκαιρότατα ἐπέστης, ὦ Γρηγόριον· καὶ γὰρ ἑναγχὸς σε ἔρχονται,
84. 11101. βουλόμενος μαθεῖν τὴν Μαρκέλλης συνοουσίαν καὶ Θεοπάτριος καὶ τῶν λοιπῶν παρθέτων

2 τῶν τότε ἐν τῇ συνδείπνῃ παραγενομένων, περὶ τῶν τῆς ἀγνείας λόγων, τίνας ἴσαν.
φυσὶ γὰρ σφόδρα μεγαλοπρεπῶς οὕτως αὐτὰς καὶ ἰσχυρῶς ἠγωνίσθαι, ὥς μηδενὸς
εἶναι τῶν εἰς τὸ προκείμενον ἀναγκαίων ἐπιθεῖς. εἰ οὖν ἑτέρου τινὸς ἕνεκα ἤλθες,
τοῦτο εἰσαυτίς ἀναβαλλομένη μὴ ὀκνήσεις νῦν περὶ ὧν πυρθανόμεθ' αὖ σου ἀκολοῦθαις
ἡμῖν ἅπαντα διελθεῖν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. Ἡμεῖροισι, ὥς εἶπες, τῆς ἐλπίδος, ἑτέρου προαναγγεῖλαντος εἶδη
περὶ ὧν ἐρωτῆς. ἐγὼ γὰρ μηδέπω μηδὲν ἀντιθέμεν νομίσασά σε τῶν γεγονότων
σφόδρα μέγα ἐφρόνων ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐκαλλιπίζομην ὥς πρότε σοι μέλλουσα ἐξαγ-
3 γάλλειν. διὸ δὲ καὶ ἐσπούδαζον τιχίον δεῦρο ἔλθειν πρὸς ἡμᾶς, αὐτὸ δὲ τοῦτο
εὐλαβηθεῖσα, τὸ μὴ προληφθῆναι ἐπ' ἄλλον.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Θάρσει· καὶ γὰρ οἷδ' ἐν ἀκριβῶς, ὦ μακαρία, πεπύσμεθα τῶν γεγο-
νότων. οὐ γὰρ ἔσχεν ὁ ἀναγγεῖλας ἀγτηγῆσθαι πλέον ἢ ὅτι διάλογοι γεγένηντο·
τίνας δὲ καὶ ὅπως, ἐπανερωτούμενος ἴγνῳσι.

ΓΡΗΓΟΡ. Οὐκοῦν βούλεσθε, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ ἐνταῦθα παρεγενόμην, ἀπάντων
ἐξ ἀρχῆς ἐπακούσαι τῶν εἰρημένων; ἢ τὰ μὲν παραλείψω, τῶν δὲ ἐπιμνησθῶ, ἃ καὶ
ἀξιολογημόνευτα ἴγνῳμαι τιγχάνειν;

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οἶπαι πάντως· ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν, ὦ Γρηγόριον, πρῶτον εἰσέγγισαι
4 τὴν τε συνέλευσιν εἶδα ἑγενήθη καὶ τῶν ἐδεσμάτων τὴς παρασκευῆς, σεαυτὴν τε πῶς
ὠνοχόησας.

π. δ, 3. 4

αἱ δὲ χρυσέαις δεπάεσσιν
δειδέχατ' ἀλλήλους μέγαν οὐρανὸν εἰσορόωσαι.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἀεὶ δεινὸς ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ γιλοποιέσμων σφόδρα τιγχάνεις,
ἅπαντας ἀτεχνῶς ἐξελέγχων.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ Γρηγόριον, νῦν σε γιλονεῖκαίν· ἀλλ', ὅπερ
ἐδεόμεθ' αὖ σοι, διέγγισαι ἡμῖν τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ ἄλλως ποίει.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἐγὼ δὲ πειράσσομαι. πρῶτον δὲ μοι αὐτὸς ἀποκριναί· γινώσκεις
δήπου τὴν θυματέρα φιλοσοφίας Ἀρετήν;

ΕΥΒΟΥΛΑ. Τί οὖν;

5 ΓΡΗΓΟΡ. Ταύτης εἰς κῆπον κληθεῖσαι τὸν κατ' ἀνατολὰς, καρπεύεσθαι τῶν
ὥραιων ἐπορειόμεθα ἐγὼ τε (ἔφη μοι ἡ Θεοπάτρια· ταύτης γὰρ ἐπυνθανόμην) καὶ ἡ
Πρόκλιλλα καὶ ἡ Τιςσιανή. ὥς τραχέαν καὶ δύσβατον ὁδοῦσαμεν, ὦ Γρηγόριον, καὶ
ἀνάντη τρίβον. ἐπειδὴ οἶν ἠγγίζομεν, ἡ Θεοπάτρια, ἤδη, ἔφη, τῇ χώρῳ, μεγάλη τις
καὶ εὐειδὴς ἔσυχῃ βαίνουσα καὶ εἰσχυρόνως ὑπέντησεν ἡμῖν γυνή, στολὴ πάλιν
ἐκλαμπρον ὥσπερ ἀπὸ χιόνος ἡμπετισμένη. θεῖον δέ τι καὶ ἀμήχανον ἀληθῶς ἤκουσα

- τὴν αὐτοῦ ἀγάπησθαι ὃ ἐστὶν ἀληθές, ἐπὶ σοφῶν ἀγινόμεναι θέτας. ὥσπερ γὰρ
 13 ἄλλαι τῶν κρεῶν αἱ ἰχώρες ἐκτίχονται καὶ αἱ σιπεδόνες καὶ πάντα τὰ φθοροποιῶν,
 τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τῆς κρεοφάνου αἱ ἄλλοι πασαι ταῖς μαθήμασιν ἀποστήσου-
 ρο 3, 5 ται τοῦ σώματος ἐπιθυμία. ἀνάγκη γὰρ τὴν μὴ πιστομένην διάνην ἑαυτοῦ τοῦ Ἀρι-
 στοῦ ταῖς ψυχικαῖς ψυχῇ ἐπὶ σῶν καὶ σκυλικας γεντάν, ὡς περ ἀμέλει, „ἐπιόξσαν καὶ
 14 ἐσάπισαν οὐ μὴ ὡς τες μου“ μετὰ δακρύων ἐξομολογοῦμενος ὁ Δαβὶδ ἐν τοῖς ὅρεσιν
 14 ἐκράζει ὁ βασιλεὺς, ὅτι μὴ ἀπέστιγεν ἁλίους τοῖς σωφροσμοῖς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ὅ-
 14 τινος, ἐὰν μὴ ἄλλαι ἀλίσθῃ, ἀκυστοῦται εἰς ὁλοκάρπωμα προσφέρεσθαι κρεῖον τοῦ
 Θεοῦ. ἄλλος δὲ ἰμὴν τὸ θετικὸν πρὸς ὁσέλειαν ἀποστήφον ἢ πνευματικῇ πᾶσα τῶν
 14 γυναικῶν ἐδόθη μελέτῃ, ἥς δὲ χωρὶς ἀδύνατον τῷ παντοκράτορι διὰ τοῦ λόγου προσ-
 14 εἰλεῖται ψυχὴν. „ὡς τες“ γὰρ „ἐστὶ τὸ ἄλλος εἰς τῆς“ ὁ κύριος ἔφη τοῖς ἀποστό-
 14 λοις. καὶ οὖν τὴν παρθένον αἰ τῶν κυλιῶν ἐρᾶν καὶ τοῖς πρωτεύουσιν εἰς σοφίαν
 14 ἐμπρέπειν, καὶ μηδὲν ὁρᾶν μηδὲ μαλθακὸν ἔχειν, ἀλλ’ ἀριστεῖν καὶ ἄξια τῆς
 14 παρθενίας φρονεῖν, ἀποσμήχουσιν τῷ λόγῳ τοῦ ἰχώρος αἰ τῆς ἡδοναθίας, μὴ πως
 14 λαθοῦσα βραχέως σιπεδὼν γεννίσι, τὸν σκυλικα τῆς ἀκολυσίας. „ἢ“ γὰρ „ἀγαπᾷς
 15 μερμῆ τὰ τοῦ κρεῖον, πῶς ἀρεσὶ, τῷ κρεῖον, ἵνα ἢ ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι“,
 15 φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος. πολλὰ δὲ παρέργον ἔχουσιν τὴν ἀκρόασιν νομιζουσι
 15 χαρίζεσθαι μεγάλα, ἐὰν κύν τὸ βραχὺ περὶ σῶσαι τὰς ἀκούς. ὡς ἐκκριτόν· μικρολόγη
 15 γὰρ γύσσι καὶ ταπεινῇ καὶ ἐπιμορφοῦσιν σοφίαν οὐ καὶ κατὰ μαθημάτων Θεῶν κοιτι-
 15 νειν. ἢ γὰρ οὐ γελοῖον ἐκείναις ἀδολοχεῖν, αἵτινες ἐπὶ μὲν τοῖς μικροῦ ἄξιους
 15 πάντα ποιεῖν συντείνονται, ὅπως ἀκριβέστατα ἔξωσι τὰ τελεσιουργούμενα, ἐπὶ δὲ
 15 τῶν ἀναγκαίων, δι’ ὧν μᾶλλον αὐταῖς ὁ τῆς σωφροσύνης ἔκτος αὐξάνεται, μὴ μεγίστας
 16 ἡγεῖσθαι τὰς ἀκριβείας.

II. Μεγάλη γὰρ ἀληθὺς ὑπερβολὴ τὸ τῆς παρθενίας ἀνθρώποις ἀπ’ οὐρανῶν
 κατεπεμψθῇ φωτὸν, καὶ διὰ τοῦτο ταῖς πρώταις οὐκ ἀπεκαλύφθη γενεαῖς. ἔτι γὰρ ὁ
 ἄνθρωπος ὀλιγοστός ἦν, καὶ ἔχρην αὐτὸν εἰς πλῆθος πρῶτον αὐξήσαντα τελεωθῆναι.
 διὸ δὲ καὶ τὰς σφετέρους ἀδελφάς οἱ παλαιοὶ λαμβάνοντες γυναῖκας οὐδὲν ἡσχημόνουν,
 17 μέγιστος νόμος ἐλθὼν διεστείλατο καὶ τὸ πρῶτον δοκοῦν εἶναι κυλὸν ἀπαγορεύσας
 17 ἀμαρτίαν ἀπεργάσθαι. „ἐπικατάρατον“ καλῶν „τὸν ἀποκαλύπτου τὴν ἀσχημοσύνην
 17 τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ“, τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν τὴν ἀρμόζουσαν ἡμῶν τῷ γένει σπο-
 17 δαίως προσφέροντος βοήθειαν, ὡς περ δὴ καὶ οἱ πατέρες τοῖς υἱοῖς. οὐ γὰρ εὐθέως
 17 ἀνθρώπῳ ἐπιστάτοισι τοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἑύσαντες ἀδύρε-
 17 σθαι μοσχέριον διάνην, πρῶτον εἰς διδασκάλων συμφελλεζόντων ἀποστέλλουσιν, ἔπει-
 17 ἄν ἀποβαλόντες τὴν μερακιώδη τρέχα τοῦ νοῦ εἰς τὴν τῶν μελῶν ἀσχημοσύνην παρ-
 17 ατεμψθῶσι κακείθεν αὐτῶν εἰς τὴν τῶν ἐπιμελῶν. ταύτη γὰρ καὶ τὸν Θεὸν καὶ
 17 πατέρα τῶν ὅλων ἡγίον προστρέχει τοῖς πρὸ ἡμῶν. εἰ γὰρ ὁ κόσμος ἀνθρώ-
 17 πων ἀπλήρωτος ὦν ὡς νῆπιος ἦν, καὶ ἔχρην αὐτὸν εἰς πλῆθος πρότερον ἐκ τούτων
 17 ἀνθρωπότης πλεθύνθη. ἀλλ’ οἷοι καὶ ἀπὸ περὶ τῶν ἐπὶ πέρας κατεργασθῇ
 17 τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ὑπερβολὴν κεχυμένης, οἷα εἰ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένειν τὸν ἀνθρω-
 18 πον ἐπέτρεπεν ὁ Θεός, σκοπῶν ὅπως ἀπὸ τῶνδε εἰς τὰδε μεταβαίνοντες πλησιαιτέρον
 18 προκόπτουσιν ἔρχεσθαι τῶν οὐρανῶν, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μέγιστον μάθημα καὶ
 18 κορυφαῖον τῆς παρθενίας φθάσαντες τελεωθῶσιν, ἀπὸ τῆς ἀδελφομίας ὁδεύ-
 18 σαιτες πρῶτον εἰς τὸ ὁθνεῖας ἐπάγεσθαι ζυμετάς, κακείθεν εἰς τὸ μὴκέτι πολλαῖς
 18 ἐπιβαίνειν τετραπόδων νόμῳ, καθάπερ εἰς ὁρεῖν γεγονότας, κἀντεῦθεν εἰς τὸ μὴ
 18 μοιχοῦς γεγονέναι, καὶ αὖ πάλιν εἰς σωφροσύνην, καὶ ἀπὸ σωφροσύνης εἰς παρθε-
 18 νειαν, εἰς αὐτὴν μελετήσαντες τῆς σαρκὸς ὑπερφρονεῖν εἰς τὸν τῆς ἀφθαρσίας εἰδὼν ἁγ-
 18 θως ἐνορμίζονται χῆροι.

- 19 III. Εἰ δὲ τις ὡς ἀμάρτυρον τῶν γραφῶν αἰτιάσασθαι τολμήσῃ τὸν λόγον, γέρε
 19 δὴ παραθέντες καὶ τὰ τῶν προφητῶν ἀληθέστερα μᾶλλον ἀποδείξωμεν τὰ προειρη-
 19 μένα. ὁ γοῦν Ἀβραάμ πρῶτος ἐν διαθήκῃ τὴν περιτομὴν λαβὼν οὐδὲν ἕτερον
 19 αἰνίττεσθαι δοκεῖ, τὸ οἰκεῖον περικτενόμενος τῆς σαρκὸς αὐτοῦ μέλος, ἢ τοῦτο, τὸ
 19 μὴκέτι εἰς τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος σάρκα δημιουργηθεῖσαν παιδοσπορεῖν, ἀπὸ τῆς ἰδίας
 19 ἑαυτοῦ διδάσκων ἀδελφῆς οἷα σαρκὸς ἀποτείνειν τὴν κατὰ συνουσίαν ἡδονήν. ὥστε
 19 τὸ πλησιάζειν καὶ ὁμύνοις χρῆσθαι ταῖς σφῶν ἀδελφαῖς ἀπὸ τῶν τοῦ Ἀβραάμ πέ-
 20 τακτῶν κατεῖναι τὸ δὲ πλειόνων συναλλαγαῖς ἀρμόζεσθαι γυναικῶν ἀπὸ τῶν προφη-
 20 τῶν ἀνέχεται χρόνων. „ὁπέσω“ γὰρ „σου τῶν ἐπιθυμιῶν μὴ πορευθῆς, καὶ ἀπὸ
 20 20 τῶν ὁρεῖν σου κωλύου“. „οἷνος“ γὰρ „καὶ γυναῖκες ἀποστήσουσι συνετούς“. καὶ
 20 20 ἐν ἑτέρῳ „ἢ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἐστὶν σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς

1) Ὁ γοῦν Ἀβραάμ . . . τὴν κατὰ συνουσίαν ἡδονήν. Conf. Excerpta ap. Phot. B. Biblioth. cod. 237. p. 308, a. 8—14. Bekk. ubi haec fere ad verbum expressa sunt.

τας ἐκ τριβυτίου σου", διλονότι παραιτούμενος τας πολλὰς. ὁ δὲ Ἰσραηλῆς ἀπὸ τῆς 5, 8, ἐκλιμνείας ἀναμνησθὼν τοῦς εἰς διαφύρας μαργώτας γυναικας καλεῖ· „πολλὴν οὖν" 8, 3 γὰρ γένοι· „ἀσθενὴν ἀλγῆτος οὐ χρησιμεύσει, καὶ ἐκ αὐτῶν μωχευμένων οὐ δώσει ἡδύμην εἰς βέβητος·" ἀλλὰ γὰρ ἵνα μὴ μακρυοῦμεν ἐπὶ πολλῇ τῇς προσηγορικῆς ἀναμνη- 21 ζόμενοι γυναικας, γένοι δὲ συστήσωμεν πάλιν ὅπως διαδέχεται τὴν ἐπὶ αὐτῇ γυναικὶ σικαλλήτην ἢ σωφροσύνην, μέχρις ἂν ἐκλήσῃ τελείως τὴν ἐκ τοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ σπου- σάει καταγορεύειν, πρὸς ὅληγον ἀγαθότην τας τῆς σαρκὸς ἰδιαιτέρας. αὐτίκῃ γοῦν εἰσάγεται εἰς ἑρμηνείας ἰδίᾳ λοιποὶ παραιτούμενος τούτων τὴν περισπασμόν, „κίριε" 8, 23, 6 λέγων „πάτερ καὶ θέσποτα τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐκκατελέγῃς με ἐν βουλή αὐτῶν· μετρί- ρισμων ὀφθαλμῶν ἀγέλι ἀπ' ἐμοῦ· καρδίης ὁρεξίς καὶ σπουδασμὸς μὴ καταλαβέτω- σάν με". καὶ ἐν τῇ παρρησίᾳ δε Δογμῶ γυναικας ἰδίᾳ τοῖς ἀκριβέως εἰς ἐκράττειται 8, 23, 6 ἐκτελέσονται καὶ σφραγισθῇ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοιαῦτα μελωδῇ, „χρεῖσπον ἀτε- 8, 23, 6 κεια μετ' ἀρετῆς" κεκρυμένος· „ἀδυναστικὰ γὰρ ἔστιν ἐν μύμῃ αὐτῆς, ὅτι καὶ παρὰ θεῷ 22 ; ἐκπύσσεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις, παροῦσιν τε τιμῶσιν αὐτὴν καὶ ποθοῦσιν ἀπελθού- σαι, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ στεφανωγῶσιν τὴν τιμῇ, τὸν τῶν ἀμείνων ἀθλῶν ἀγῶνα νικίσασαι".

IV. Περὶ μὲν οὖν τῶν καιρῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ἀρξάμεν, ἀπὸ τῆς ἀδελ- 23 γομότητος ὠδονοῦν ἐπὶ τὴν ἐκράττειται, ἐρίται· περὶ δὲ παρθενίας λέιπεται. ὅσον οὖν δυνάμει, παρθενίᾳ ἡρώσει. καὶ πρῶτον ἐξετάσμεν δι' ἣν αὐτῶν πολλῶν παρμαρ- χῶν καὶ πολλῶν προσηγοριῶν καὶ δικαίων πολλῶν καὶ καλῶν διδασκάντων καὶ ἐρυσσμένων παρθενίας οὐδεὶς οὐτε ἐνεκωμιάσει οὐτε εἰλετο. μόνῃ γὰρ ἡμεῖς ἐνγλάσσετο τοῦτο 23 πρὸς θεῶν τοῦ μύθου τῇ κερῇ, ἐπεὶ καὶ μόνος παρελθὼν ἀνθρώπων ἐδίδασκε χωρεῖν εἰς θεῶν. ἐπρεπε γὰρ τῷ ἀρχιερεὶ καὶ ἀρχιεργίᾳ καὶ ἀρχιεργίᾳ τοῦτο καὶ ἀρχι- παρθενίᾳ προσηγορεῖσθαι. τοῦ δὲ παλαιῶν οὐδέπω τελείος ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ τελειὸν οὐδέπω χωρεῖται, τὴν παρθενίαν, ἰσχυρεῖ. ἐπὶ γὰρ ἐχρήσε, κατ' εἰκόνα 24 θεοῦ γεγονώς, καὶ τὸ κατ' ὁμοίωσιν ἀπολαβεῖν· ὅπερ τελειοποιήσας καταπεμψθεὶς ὁ λόγος εἰς τὸν κόσμον, τὴν ἡμετέραν μορφήν πρότερον ἀνέλαβε πολλοῖς ἀμαρτίαις κατεστιγμένῃ, ἵνα δι' τὴν θεῶν ἡμεῖς, δι' οἷς αὐτῶν ἀγόρεσε, πάλιν χωρεῖται ὁμοί- 24 ὡμεν. κατ' ὁμοίωσιν γὰρ ἀκριβοῦσθαι τότε παρέσθαι θεοῦ, ὅποτε δι' τοῖς αὐτοῦ χαρισματικῶς τις κατὰ ἀνθρώπων πολιτείας ζωγράφον δέκην ἐπιστημόνον ἐν ἐκείνῳ ὡς περ σκῆπτρον ἐκτετασμένον ἀπενεῖς κατέχωμεν, ἢ αὐτὸς ἐφανέρωσε μαθητεύοντες 24 τρέφει. ταύτῃ γὰρ ἡμεῖς τὴν ἀνθρωπίνην ἐνδύσασθαι σάρκα θεοῦ ὡν, ὅπως ὡς περ ἐν πύλας θεῶν ἐκτετασμεν βίον βλέποντες ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὸν γράφοντα μιμεῖσθαι. οὐ γὰρ ἕτερον φρονῶν ἕτερον ἐποίει· οὐδὲ μὲν ἕτερον τομίζων εἶναι τὰ καλὰ ἐδίδασκεν ἕτερον· ἀλλ' ἅπερ ἦν ἀληθῶς ὡφέλημα καὶ καλὰ, ταῦτα καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐποίει.

V. Τὴν οὖν ὁ κίριος, ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς, ἐκπονησέναι κατελθόν· ἀφ' ὅθον 25 ἐγέλασεν ἐν παρθενίᾳ τὴν σάρκα κοσμήσει. καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς, εἰ μέλλομεν κατ' ὁμοίω- σιν ἐσσεσθαι θεοῦ καὶ ἀριστοῦ, φιλοτιμούμεθα τὴν παρθενίαν τερμῶν· ὁμοίωσιν γὰρ θεῷ φθονῶς ἀποφυγῇ. ὅτι δε καὶ ἀρχιπαρθένης, ὡν τρόπον καὶ ἀρχιποιμὴν καὶ ἀρχι- προφήτην, γέγονεν ὁ λόγος ἐκτετασμένος τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὁ χρυστόλεπτος ἡμῶν περὶ σκῆπτρον ἐν βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννης λέγων „καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀγνὸν 26 ἱστῶς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἔχο- σαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετωπῶν αὐτῶν. καὶ ἔχουσι φωνὴν ἐκ τοῦ ὄρου ὡς φωνὴν ἰσάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἡκούσα, ὡς φωνὴ κιθαρῶν καὶ ψαλμῶν ἐν ταῖς κατὰρας αὐτῶν. καὶ ᾄδουσι κακὴν ᾠδὴν ἰσάτων τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσαρῶν ἁγίων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἰδύναιτο μιθεῖν τὴν ᾠδὴν, εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγουσμένοι ἀπὸ τῆς γῆς. οἱ τοὶ εἰσιν, οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμυλύνθησαν· παρθένοι γὰρ εἰσιν. οὗτοι εἰσιν οἱ ἀκαλονθήσαντες τῇ ἀγνῇ ὅπου ἂν ἡπάγῃ", τοῦ χοροῦ τῶν παρθένων ἐξάρχοντα δει- 27 κνόντων τὸν κίριον. ἐκτετασμένον δὲ πρὸς τοῖς ὅπως τὸ ἀξίωμα τῆς παρθενίας μέγι- σιον παρὰ τῷ θεῷ. „οὗτοι ἡγουσθήσιν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀναρχῇ τῷ θεῷ καὶ τῷ ἀγνῷ, καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐκ εὐρέθη ψεῖδος· ἅμωμοι γὰρ εἰσι καὶ ἀκα- 28 λουθοῦσι"· φησὶ „τῷ ἀγνῷ ὅπου ἂν ὑπάγῃ", σαφῶς ἡμᾶς κἀντεῦθεν διδάσκειν βού- λεται ὅτι ἐν ἀριθμῷ τοσούτῳ, τοσούτῳ ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρες χιλιάσιν, ἐκτετασμένον πλῆθος περιούριστο τῶν παρθένων, τῶν ἄλλων ἁγίων εἰς πλῆθος ἐόρι- 28 στον ὁμολογούντων. τί γὰρ παρεγγή καὶ περὶ τῶν λοιπῶν διαλεγόμενος, προσεκτεῖν. „καὶ εἶδον ἀπὸ πύθης γλῶττες καὶ γλῶττες καὶ παντὸς ἔθνους πλῆθος πολὺ, ὃ ἀριθμῶ- 28 σαι αὐτὸ οὐδεὶς ἰδύναιτο". οὐκοῦν συνέστηκεν, ὡς ἔργον, ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ἁγίων αὐτὸν πλῆθὺν ἁγίων εἰσάγειν, ἐπὶ δὲ τῶν ἐν παρθενίᾳ βρυχότατον ἀριθμόν, ὡς πρὸς συγκρίσιν τῶν εἰς ἀναριθμήτην πλῆθος συνελούντων.

Οὗτος, ὡς Ἀρετῇ, ὃ παρ' ἐμοῦ σοι περὶ παρθενίας, ἔφη, λόγος· εἰ δὲ τι παρὰ
 σου, ἀναπληροῦται διαδεξαμένη με Θεοφίλα.

Λόγος 3.

Θεοφίλα.

1 Εἰπεῖν οὖν ἐγὼ τὴν Θεοφίλαν, Οἴκον δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπεὶ καλῶς
 ἡ Μαρκέλλα ὁρμήσασα ἐπὶ τὸν λόγον οὐκ ἱκανῶς ἐπλήρωσεν, ἐμὲ περιᾶσθαι δεῖν τέλος
 29 εἰπαῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ εἰς παρθενίαν ἐκ προβάσεως προκόμει τὸν ἄνθρω-
 πον, τοῦ Θεοῦ παρορμησαντος αὐτὸν κατὰ καιρὸν καὶ καιρὸν, δοκεῖ μοι καλῶς διελέ-
 σθαι, το δὲ μηκέτι χοῦται λέγειν τοίνυν τὸν τεκνογονεῖν οὐ καλῶς. ἔγω γὰρ καθεμι-
 ναίμαι μοι δοκῶ παρὰ τῶν γραφῶν ὅτι παρθενίας ἐλθοῦσας ὁ λόγος οὐκ
 ἀνέλε πάντη τὴν τεκνογονίαν. οὐ γὰρ ἐπειδὴ τῶν ἀστέριον ἢ σελήνῃ μείζον ἐστί,
 παρὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἀστέριον τὸ φῶς ἀνακρεβαίται. ἀφ' ὧν μεθ' αὐτῆς τῆς Γενίσεως,
 30 ἵνα δι' αὐτῆς καὶ πρὸς βέλτερον μᾶλλον τὴν γραφὴν. ἡ γὰρ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διὰ
 ταγμα τὸ ἐπὶ τῆς τεκνοποιίας ὁμολογουμένως μέχρι καὶ νῦν συμπληροῦται, πλάσσοντος
 τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ διμοιργητοῦ. τοῦτο γὰρ καὶ παντὶ καταφανές, ὡς ἄρα τὸν κῶ-
 31 σμον ἀκρὴν ἐργάζεσθαι ζωγραφῶν ὁ Θεός, ὡς περὶ δὲ καὶ ὁ κύριος ἐδίδαξεν, „ὥς ἄρα
 ὁ πατήρ μου ἐργάζεται“ λέγων. ἀλλ' ὁπόταν οἱ ποταμοὶ ἔδῃ λωγίσωσιν εἰς τὸ τῆς
 θαλάσσης εἰσβάλλοντες ὕδατος, καὶ τὸ φῶς τελείως χωρισθῇ τοῦ σκότους (ὃν γὰρ
 ἐκτετακτοῦν) καὶ τοὺς καρποὺς μετὰ τῶν ἐρπετῶν καὶ τετραπόδων ἀναδιδόναι παί-
 32 σματα λοιπὸν ἢ ξηρὰ, καὶ ὁ προορισμένος τῶν ἀνθρώπων ἀριθμὸς ἀναπληρωθῇ· τότε
 δὲ λοιπὸν καὶ τῆς παιδοποιίας ἀγχιέον. νῦν γὰρ εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τὸν ἄνθρω-
 33 πον ἀνάγκη συνεργεῖν, ἐκ συνεστῶτος τοῦ κόσμου καὶ τεκταινομένου. „ἀφ' ὧν μεθ' αὐ-
 τῆς γὰρ ἐλέχθη „καὶ πληθύνεσθε“. καὶ οὐ καὶ τὸ διάταγμα βδελύσσεσθαι τοῦ διμοιρ-
 γητοῦ, ἐξ οὗ δὲ καὶ αὐτὰ γέγοναμεν. ἀρχὴ γὰρ γενέσεως ἀνθρώπων ἡ τοῦ σπέρματος
 εἰς τὴν αὐλάκις τῆς μήτρας γένεσις καὶ ἐκείνη, ὅπως τὸ ἐκ τῶν ὀστέων ὀστέων καὶ ἐκ
 34 τῆς σαρκὸς σὰρξ ἕτερος ἄνθρωπος ἀπομύει ληθόντα δοῦναι πάλιν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ
 τεχνίτου διμοιργηθῶσι. ταῦτα γὰρ ἐκείνην ἐγγύτην πληροῦσθαι τὴν φύσιν „τοῦτο τὸν
 ὅστις ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου“.

II. Τοῦτο γὰρ ἵσως χρίσεται καὶ ἡ μετὰ τὸν ὅπλον ἐκστασις ἐπεβλήθεισά τῃ πρω-
 τοπλάτῳ, προδιατυπωμένη τὴν ἐπὶ τῆς γιλοτισίας θέλξιν τοῦ ἀνδρός, ὅποτε διήσας
 35 τῆς ἐξίσταται ταῖς παιδογονίαις θλιβόμενος κατ' ὅπλον ἰδόντας, ἵνα πάλιν τι ἀπὸ
 τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ τῆς σαρκὸς ἀποσπασθὲν ἕτερος ἄνθρωπος, ὡς ἔφη, ἀναπλη-
 36 ρωθῇ. ἐκταρυσσομένης γὰρ τῆς ἁρμονίας τῶν σωμάτων ἐν τοῖς κατὰ συναισθήσει ἐρε-
 τισμοῖς, ὡς οἱ τετελεσμένοι τὴν γεμῆλιον ἡμᾶς διδάσκεισι τελετὴν, πᾶν τὸ μελεῖται
 τοῦ αἵματος καὶ γονιμώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἡρὸν ὄστον, ἐκ πάντων ἐπιθυμιῶν
 37 τῶν μελῶν, ἀφροποιῶσιν καὶ θρομῶσθαι διὰ τῶν παιδογονίαις ὀργάνων εἰς τὴν ἐμφο-
 ρὴν τῆς θηλείας ἐξέσονται γέν. εἰκότως ἄρα ἔντεκεν τοῖτοι καταλιπεῖν ἀλλοτρίῳ τὸν
 38 πατέρα καὶ τὴν μητέρα, τότε πάντων ἀφ' ὧν ἀννημνίσας, ὥς γιλοστόργους ἐκείνους
 τῇ γυναικὶ συμπλοκαῖς κίττος ἐπιθυμίας γένεσις γεννητικῆς, παρέχων ἀφαιρῆσθαι τῷ
 39 θεῷ τὴν πληρὴν διμοιργίαν, ὅπως ἐξ οὗτο δὲ καὶ αὐτὸς πάλιν ἐκφανῇ. οὐκοῦν
 εἰς τὴν πλάσσοντος καὶ νῦν δὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, πῶς οὐ τολμήρον τὸ βδελύσσε-
 σθαι τὴν παιδογονίαν, ἢν αὐτὸς οὐκ ἐπαισχύνεται ταῖς ἀμάντοισι ὁ παιτοκράτης ἐρ-
 40 γάζομενος χερσὶ· „πρὸ τοῦ“ γὰρ „με πλάσσει σὲ ἐν κοιλίᾳ, ἐπίσταμαι σε“ ἢ „Ἰερε-
 41 μίᾳ φησὶ τῷ δὲ Ἰωβ „μὴ πύλας πλὸν ἐπλάσσει ζῶν καὶ καλὸν αὐτοῦ ἐποίη-
 42 σαι“ ἔφη „ἐπὶ τῆς γῆς.“ καὶ ὁ Ἰωβ πρὸς αὐτὸν εὐκτικῶς φέρεται λέγων τὸ „αἱ χεῖρες
 σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλάσαν με.“ πῶς δὲ οὐκ ἄτοπον τὸ ἀπαγορεύεσθαι γάμων
 43 συναλλαγὰς, προσδοκωμένων ἐκ καὶ μεθ' ἡμᾶς ἵσεσθαι μαρτύρων καὶ τῶν ἀντιπασσο-
 44 μένων τῷ ποιῶν, δὲ οὐδὲ καὶ τὰς ἐμέας ὁ λόγος ἐπιγγέλαιτο κολοβωθίσσεσθαι,
 45 ἢ γὰρ φαῖλον, ὡς ἔφη, ἀπεντιθέμεν νερόμισται τῷ θεῷ τὸ παιδοπορεῖν· δι' ἣν
 46 αἰτίαν οἱ παρὰ δόγμα φερόμενοι καὶ τὴν βουλήν τὴν θεῖαν ἐνῆρστοι ἀνέστησαν παρὰ
 47 στήναι τῷ θεῷ· ἢ πῶς οὐκ ἀνάγκη εἶναι καθήκον, ἀλλὰ μὴ θεοφάνης τὸ τεχθῆναι, εἰ
 παρὰ τὴν γνώμην καὶ τὸ διάταγμα δίκην παινεχαραγματος πλάσσειται τῆς ἀνάγκης,
 48 ἵνα δι' αὐτῶν δύναισθαι δώμεν ἀνθρωποπλαστεῖν.

III. Καὶ ἡ Μαρκέλλα ὑπολαβούσα, ὅτι Θεοφίλα, μέγα σφάλμα, ἔφη, καὶ ἐναντίον
 49 οὐδὲν ἄλλως ἀναφύεται, καὶ οἷε λελθόντα παρωσιμένην τηλικούτον νέφος· ἔχει γὰρ

1) Ἐγὼ γὰρ ... τὸ φῶς ἀνακρεβαίται. Conf. Phot. cod. 237, p. 308, a. 15 - 20, apud quem post ἀνακρεβαίται habet inveniuntur. ἡ ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ἐπὶ γυναικῶν τὸ αὐτὸ καὶ ἡδύτερον, τὸ λοιπὸν περὶ καὶ ἀνδρῶν νομιστόν quae sumpta ex p. 48.

ἐκείνος ὁ λόγος, ὅτι ἴσως ἀπαιτῶν σέ τις, ὡς σοφιστῆς, λέξει „περὶ τῶν ἐκ μοιχείας ἀκύνως γενομένων τί γές; ἔδοξα, γὰρ εἰσελθεῖν εἰς τὸν λόγον ἀμύχανον εἶναι καὶ ἀδύνατον, μὴ χειραγωγηθῆναι τῷ θελήματι τῆς μεγαλοσύνης, κατασκευασθέντος αὐτοῦ τοῦ σπαιώματος πρὸς τοῦ θεοῦ“. καὶ ἵνα μὴ καταγρηθῇ, ὡς περὶ εἰς ταχέως, ἐχέγγιον προχειρίζομένη τὴν λέγουσαν ῥησιν: „τέκνα δε μοιχῶν ἀτελεσφόρηται“, ἀποκροῖσται σὲ πρῶτος εἰπὼν ὅτι „καὶ μὲν τελεσφόρους πολλαχῶς ἰδῆσιν ὥριμον καρπὸν τοῖς ἐκ παρηνόμων πολλοφθέντας ἰσθὲ συνελλαντίν ὁρῶμεν γενομένους.“ εἰ δ' αὖ πάλιν σοφίζομαι, γαῖς „εἴ οὕτως, ἐγὼ τὸ ἀτελεσφόριον ἐπὶ τῶν τελειοτέρων ἐξορῶμαι τάσσεσθαι τῇ χριστουδίακῃ δικαιοσύνῃ“, λελέξεται „καὶ μὲν, ὡς μακαρία, λελεῖται τεχθέντες, ἐξ ἀδικοῦ σπορῆς οὐδὲν ἔστιν οὐ μόνον τῇ ποιῶνι συναελαῖσθαι καταριθμοῦνται τὸν ἀδικησάν, ἀλλὰ καὶ καθεζεῖσθαι τοῖον κληροῖνται πολλαχῶς. οὐκοῦν ὅντος γενησὶ καὶ πάντων ἱστοροῦνται καὶ τὰ ἐκ μοιχείας γενομένα τελεσιουργεῖσθαι, οὐ καὶ ὁμοῖον σελήφρων πέρι καὶ τοκετῶν τὸ κενεῖμα περὶφρητικόναι, ἀλλ' ἴσως περὶ τῶν τῇ ἀλλότριαν μοιχωμένων, οὕτως κληρονομοῖς νοθεύοντες δόγμασι τὰς γραφὰς ἀτελεσφόριον γενοῖσι σοφίαν, τῇ θεοσεβείᾳ συγκληροῦνται τὴν πλάην“. διὸ καὶ ταῖς 36
σοφίαις προεγέγραπται ἐξηρημένῃς ἴδιαι δὲ, εἰ καὶ τὰ ἐκ μοιχείας εὐδοκοῦντος, ἀπόκριται, γεννῶνται τοῦ θεοῦ. ἐγὰρ γὰρ ἴσως ἀδύνατον ἀνθρώπου τελεσφορηθῆναι γονί, μὴ μοιχῶσαντος, αὐτῶν καὶ ψυχῶσαντος τοῦ κενεῖου.

IV. Η δὲ ὑπο γυναικῶν ὡς περὶ λεγθεῖσα τῶν μέσων ἀντιγωνιστοῦ ἐκποδινύσσει, καὶ μῆλα μόλις ἀναπινύσσει ἐγὼ. Ἐρωτῆς ἐρώτημα διὰ παρρησιαστικῶς, ὡς μακαρία, χρεῖον ἀποδείχθαι, ὅτι εἰ μᾶλλον ἴδω, ὡς διὰ πάντων ἡ ποιητικὴ δόξαμος διήκουσα τοῦ θεοῦ πλέον εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου γένεσιν αὐτοῦ γαῖς, αὐξοῦσα τὰ εἰς γόνιμον γετινόμενα γῆν. οὐ γὰρ τὸ σπαιώμενον αὐτατεον, ἀλλὰ τὸν εἰς ἀλλοτριάν 38
ἀφωρῶν κληρονομῶν εἰσάγει, οὐ μισθωτοῦ ὁλέγεις ἰδοῖς, τὴν ἰδίαν ἀντισχίπτως περιβάλλονται σπορῶν. ἀπεικασον γὰρ τοιαῦτα ταῖς τῇ ἡμετέριαν γένεσιν εἰς τὸν βίον, οὐκ οἶκον κεραικῶν ἐχόντι τὴν εἰσοδὸν ὕρουν ὑψηλοῖς· διόκειν δὲ τὸν οἶκον ἐπὶ πολὺ καὶ μετὰ μακρὰν τῆς εἰσοδοῦ, ἔχοντα πολλὰς ὁπὰς ἐκ τῶν ὀπίσθων καὶ περιγεῖν κατὰ τοῦτο τὸ μέρος γηροῦτα. Ἀπεικᾶσω, ἐγὼ ἡ Μακρόλλα. Οἰκοῦν ὑπόλαβον καθεζόμενοι ἐργάζεσθαι πλάστῃ πολλοῦ ἀνδριάντας· τοιαῦτα δ' αὖ τὴν ἰδίαν τοῦ 39
πλοῦ διὰ τῶν ὀπίσθων ἐξωθεν γήρουν ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἀπεικᾶς χορηγεῖσθαι, οὐδὲν αὐτῶν ὁρῶντος τὸν τεχνίτην. δὸς δὲ κεκαλύφθαι τὸν οἶκον ὀρέχῃ καὶ νεφέλαις, καὶ μετὰ αὐτοῖς ἐξωθεῖ εἶναι κατεγανῆς ἡ μόνος τὰς ὁπὰς. Λεδοσθῶ, εφη, 39
καὶ τοῦτο. Ἐχον δὲ ἔκαστον αὐτῶν τῶν συμπανούντων εἰς τὴν τοῦ πλοῦ συγκληροῦν ἀντινευμμένην αὐτῷ μίαν ὀπί, εἰς ἣν καὶ μόνον αὐτὸν γέροντα τὴν ἰδίαν ἰλὴν ἀποεῖσεσθαι, μὴ ἀπομένον ἱέρως. εἰ δ' αὖ περιεργῶς ἀνοιγίται τὴν εἰρήνην κεκαλυμμένην ἐπιχειροῖ. πῶ αὐτῷ καὶ μάλιστα ἀπεικᾶται. οὐκοῦν τὰ μετὰ τῶν λοιπῶν δὲ θ. αὐτοῦ, εἰδοθέν τὸν πλάστην περιεργῶνται τὰς ὁπὰς καὶ τὸν ἐδρισκόμενον ἐν 40
πλάστῃ πλὸν κατ' ἰδίαν λαμβάνοντα πλῆττειν, καὶ μετὰ περιεργῶν ἀποπλάσσειται πᾶν ἀντιδιδόναι τοῖς ἐξω διὰ τῆς αὐτῆς τὸν πλάστην ὁπῆς, ἔχοντα τοιαῖτην ἐπιτολὴν, 40
καὶ τὰ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργηθῆναι πλὸν ἀδιαγῶντος ἐργάζεσθαι, καὶ εἰς ἀλλοτριάν ὀπί τινος εἰσοχρεῖται κακοτήτος ὀπῃ (οὐδὲν γὰρ ἰδικηκεῖται τὴν ἰλὴν· διὸ ὡς ἀκύνως μὲν δὲ καὶ πλάττεισθαι καὶ μορφοῦσθαι, τὸν δὲ παρὰ τὸ δάτυγμα καὶ 41
τὴν ἐντολὴν εἰς ἀλλοτριάν αὐτῶν ἀποτιθέμενον ὀπῃ ὡς ἀκύνως τε καὶ περιεργῶν 42
τετινῶσθαι. οὐ γὰρ τοῦ πλοῦ ἀπεικᾶται, ἀλλ' ἐκείνου τὸν παρὰ τὸ ὅστις τοῦτο πεποιμένον· ἀκύνως γὰρ χάριν εἰς ἀλλοτριάν ἀποκομιστὴς ὀπῃ ἀπειθεῖται ἀνθρώπος τῇ 42
ταῖς. Ἀλλ' ἐστὶν αὐτῶν λέγεις.

V. Οὐκοῦν λοιπὸν δὲ [καὶ τοῖς] τοῖτον ἡδὴ προδειγμένων ταῶν σε πᾶσαν προσ- 41
ἀπειται, ὡς σοφιστῆς, τὴν εἰκόνα τοῖς ἡδὴ ἐμπροσθεν ἐβριμένους, τὸν μὲν οἶκον ἀγο-
νοῦσαν τῇ ἀφῶν τῆς γενέσεως ἡμῶν γῶσαι, τὴν δὲ προσκειμένην εἰσοδοῖ τοῖς ὀρεσ-
τῇ ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν εἰς τὴν σπῆμα κατεβᾶσαι καὶ παραπομπῇ τοῦ ψυχῶν, τὰς δὲ 42
ὁπὰς τῇ θελήσει καὶ γυναικείῳ γένει, τὸν δὲ πλάστην τῇ ποιητικῇ δυνάμει τοῦ θεοῦ,
καὶ ἐπικληροῦται τῆς γενέσεως ἡμῶν τῇ γῶσαι χρομένην εἰδὼν ἡμᾶς ἀφῶντος ἀνθρω-
ποπλαστῆ, τὴν ἐντολὴν ταῖς ψυχῇς ἐργάζομεν. τοῖς δὲ χομίζοντας τὴν ἰλὴν τοῦ
πλοῦ τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἀρῶντικῷ παραβλητικῶν, ὅποτε διηψάντες τέκτων εἰς τοῖς κατὰ
γῶσαι τῆς θελήσεως γερόμενοι πόρους ἐγκαταβάλλουσι τὴν σπορῶν, ὡς περὶ καὶ τὸν 42
πλοῦν εἰς τὰς ὁπὰς. Θεῖος γὰρ, ὡς ἴσως εἰπεῖν, μοῖρας τῆς δημιουργικῆς τὸ σπῆμα

1) Τέκνα δε μοιχῶν ... (p. 36) ... συγκληροῦνται τὴν πλάην. Conf. Phot. cod. 237. p. 308. a. 21. 30. qm 11. a. (p. 36) περὶ τῶν τῇ ἀλλότριαν μοιχωμένων ... συγκληροῦνται (ps. συγκληροῦνται) τὴν πλάην. fore ad verbum, praegressa summatione refert.

2) ἴδιαι δὲ ... (p. 41) ... μοιχῶν τὸν λόγον. Summam hujus disputationis Photus cod. 237. p. 308. a. 31 — 36. refert.

μεταλαμβάνον οὐκ αὐτὸ αἷτιον νομιστέον εἶναι τὴν τῆς ἀκολασίας ἡτεκνωρίαν. ἡ μὲν γὰρ τέχνη ἐν ἰποκειμένῃ ἰλῆν ἀπὲς τεκταίνεται· οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τι καὶ ἑαυτὴ τῶν προηγουμένων ἐγγιγμένη εἶναι κακίαν, ἀλλὰ παρὰ τὴν προῖξιν τῶν χειροτέκνων τοιοῦτοδὲς γίνεσθαι. κοσμίως μὲν γὰρ πραιτούμενον καὶ σωφρόνως κόσμον ἀτάξῃ, αἰσχροῦς δὲ καὶ ἀσχημονος αἰσχροῦν. τί γὰρ ἡδίκησε σίδηρος γεωργικῆς χάριν καὶ τεχνῶν εἰσθεδὲς τοῖς εἰς ἀλλήλοφόνους αὐτὸν θίξαντας μάχας; τί δὲ χρυσὸς ἢ ἀργύρος ἢ χαλκὸς καὶ σιδηροῖς ἡ ἐξέρχεται ἀταξία γὰρ τοῖς πλημμελοῦσιν ἀχαριστίως εἰς τὸν σφετέρου ὀφεισθέντος ἐν τῷ προσφύεσθαι τὰ ἀπ' αὐτῶν ποικιλλόμενα βροῖτι; καὶ γὰρ ἀπὸ κλειψιμῶν τῆς ὀφειλικῆς παρέχεται τις ἐστὶν τέχνη, πρὸς τὴν μόνον ἀποβλέπουσα τοῦτο ἡ τέχνη δευτερογενεῖ τὴν ἰποκειμένην ὕλην, εἰ δεξέται τὴν κτετασμένην, οὐδὲν ὠτοβυλλομένη τῶν ἑαυτῇ χρησιμῶν, ἐπὶ μηδὲν αἰτιῶν ἔστιν ἐνταῦθα τὸ κλαπεῖν, ἔψιχον οἱ. διὰ δὲ αὐτὸ μὲν ἐργαστέον καὶ κοσμετέον, τὸν δὲ ἡγελούμενον ἀδίκῃ γῶρᾳ τεμνομένην. ἀλλὰ δὲ καὶ τοῖς φιλήμοις τῶν γάρμων καὶ διαφθόγκας τῆς εὐαρμοστίας τοῦ βίου τῶν χοροδιδόντων, 43 φιλεμμελοντας, οἷστέον καὶ τὴν ὕρεξιν εἰς μοιχείαν ἐκκαλομένης, αὐτοῖς μὲν βρασιναστέον καὶ τιμωριτέον· ἀπ' ἀλλοτριῶν γὰρ κίππων τὰς παιδογόνους λημαίνονται κλέπτοντες συμπλοκάς· τὴν δὲ σποράν, ὥσπερ δὲ καὶ τὰ ἔρια, μοιρωτέον καὶ ψιχωτέον.

VI. Καὶ τί δεῖ παραδείγμασι τοσοῦτοις καταχρηστέον μηχανεῖν τὸν λόγον; οἷόςδε γὰρ ἂν οὕτως ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον ἐξω θεῖας κομιδῆς ἔργον ἐξήκασε γῶσις. τίς γὰρ ὅστων ἀνέχον ἐπὶ ἑξὲν οὐσίαν; τίς δὲ ξηροῖς κατεστίνεσθαι καὶ ἀνέσθαι περὶ τὰς ἀρμυγὰς κειμήτια καὶ μέλη, τίς δ' ἰπποπόδους κατασκεύασε τὴν αἵματι καὶ μυελῶν ἀρρηγνῶν τῷ πάσματι; ἢ τίς θεὸς ἐξέμυσσε χιρὸς δέσσης αἰνῆτι καὶ μαλθακῇ ἐκ χροῦς σάμκα ἢ μόνος ὁ ἀριστοτέχνης, τὴν λογιωτάτην εἰκόνα καὶ 45 ἐμφύον τὸν ἄνθρωπον, ἑμῆς, ἑαυτοῦ τεκταίνοντος καὶ χειροελαστίων ἐξ ἡγρῶν καὶ βραχυτάτων σπερμάτων ἐν μήτρᾳ; τίς γὰρ ἔστιν ὁ προηγεθόμενος μὴ συμπίπτειν τῷ ἡγρῷ ἐν τῇ συνοχῇ τῶν ἀγγεῶν ἐπεκλυζόμενον ἐσθὶ τὸ ἐμψυγνῶν; ἢ τίς ὁ μετὰ τὸ λοχιθῆναι καὶ εἰς γῶς ἀνελθεῖν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος καὶ ῥώμην ἐξ ἀσθενῶς καὶ βραχέως μεταβάλλων, εἰ μὴ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀριστοτέχνης, ὥς ἐφην, θεὸς τῆς ποιητικῆς διδάμει τῷ Ἀριστῷ μετασχηματίζων καὶ μεταψυχροῦν τὰς ἰδέας; οὐδὲν δὲ καὶ τεμελούχους ἀγγέλοις, καὶ ἐκ μοιχείας ὥσι, τὰ ἀποτικτόμενα παραδίδοσθαι παραεἰληφάμεν ἐν θεοπνεύστοις γράμμασι. εἰ γὰρ παρὰ τὴν γινώμην ἐγίνοντο καὶ τὴν 48 θεομῶν τῆς μακαρίας ἐκείνης φύσεως τοῦ Θεοῦ, πῶς ἀγγέλους ταῦτα παραδίδοι τρωγισόμενα μετὰ κολλῆς ἀναπαύσεως καὶ ἡμεσιότητος; πῶς δὲ καὶ καταχρησίσαντα σφῶν αὐτῶν τοῖς γυνεῖς ἐκκαυρῶσιαιστος εἰς τὸ δικαστέον ἐκκλήσκον τοῦ Ἀριστοῦ, „σὺ οὐκ ἐφθάρσας ἡμῖν, ὦ κίριε, τὸ κοινόν“ ληγοντα „τοῦτο φῶς“ οἷόςδε ἰδὲ τῶς εἰς 50p 4, 8. θάνατον ἐξέθεντο, καταφρονήσαντες τῆς σῆς ἐντολῆς;“ „ἐκ“ γάρ „ἀνδρῶν“ γρῶν „ὑπὸν τέκνα γεννῶμενα μίσητες εἶσε πορνείας κατὰ γυνεῖς ἐν ἐξέτασμι πιδυτῶν λόγων.“

VII. Καὶ τίχα μὲν οὖν δὲ χόραι ἐξὶ πιθανολογῶν τις ἐν αὐτῇ κρετικῶς καὶ γρυμῶν ἀνδράσι, τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς τὸν σῆρκινον τοῦτον ἐπὶ ἀνθρώπων γυμνῶμενον ἀποματὶ μορφοῦσθαι παρὰ τὴν ἀπόγνωσιν τοῦ Θεοῦ· οὐ μὲν ἰδί καὶ τῆς ψυχῆς 47 τὴν ἀθάνατον οὐσίαν μετὰ τοῦ θειοῦ σπειρῶσθαι διδάσκειν πιστευθήσεται σφῶντος. το γὰρ ἀθάνατον καὶ ἀγήρῳ μόνος ὁ παντοκράτωρ ἐμφυσᾷ, ἢ καὶ μόνος τῶν ἀσώτων ἐστὶ καὶ ἀνολέθρων ποιητής. „ἐνεψύχισε“ γὰρ „εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο“ γρῶν „ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζωσαν.“ ἀμελεῖ τοῖς χειροτέχναις τοῖτοις αἰτιώμενος ὁ λόγος, ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀνδροεικέλα κατασκευάζοντας ἀγάλματα, οὐκ αἰσθανομένους δὲ τὸν ἰδίον ποιητὴν, ἐν τῇ παναγῇ τῷ Σοφίᾳ γρῶν 50p 15, 10 „σπουδὸς ἢ καρδία αὐτῶν, καὶ γῆς εὐτελεστέρα ἢ ἐλπίς αὐτῶν, πηλοῦ τε ἀτιμώτερος ὁ βίος αὐτῶν, ὅτι ἐγνώσαν τὸν πλάσαντα αὐτοὺς καὶ τὸν ἐμπνέοντα αὐτοῖς ψυχὴν 11

48 ἐνεργούσαν καὶ ἐμφυσήσαντα αὐτοῖς πνεῦμα ζωτικόν.“ οὗτος ἔστι πάντων ἀνθρώπων ποιητής, ὁ θεός. διὸ καὶ „πάντας ἀνθρώπους“ κατὰ τὸν ἀπόστολον „σώζεσθαι βούλεται καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν“, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, λοιπὸν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα λεκτέον. ὅπου γὰρ τις τὴν θεωρίαν τῶν κατὰ τὸν ἄνθρωπον συμβαινόντων κατὰ φύσιν ἀκριβῶς ἐκμάθῃ, εἴσεται μὴ βδελύσσεσθαι παιδοποιεῖαν, ἐπαινεῖν δὲ καὶ προτιμᾶν ἀγνείαν. οἷόςδε γὰρ, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων ἰδύτερόν ἐστι καὶ προσφρονέτερον τὸ μέλι, τὰ λοιπὰ δὲ ταύτῃ νομίζεσθαι προσέχει πικρά, ὅπου δὲ τῇ 49 ἐμφύτῳ γλυκασίᾳ κεκράσται τῶν ἀκροδρόων. καὶ τοῖσιν μὲν ἐξήγγων μάρτυρα παρῆ- 1 Cor 7, 38 ξομαι τὸν Πυῶλον „ὥστε καὶ ὁ γαμίζων“ λέγοντα „τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ, καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιεῖ“. οὐ γὰρ δὴ τῇ τοῦ κρεῖττονος καὶ γλυκύτερον παραθέσει τὸ ἔτερον ἀνέλλει ἀπαγορεύσας ὁ λόγος, ἀλλ' ἐκάστῳ τὸ οἰκεῖον καὶ λυσιτελεῖς ἀπονέμειν διαθεσμοθετεῖ. τοῖς μὲν γὰρ οὐδέπω συνεχώρησε παρθενείας τεχεῖν, τοῖς δὲ οὐκέτι βούλεται χραινεσθαι φονισπορμένους ἐρεθισμοῖς, ἀλλὰ μελετᾶν ἀπεντεῖθεν ἰδί

καὶ ἀνατάσσεται τὴν ἐσθλὴν μεταστοιχείωσιν τῶν σωμάτων, ἔδωκε „ὅτε γαρύσσον Mat. 22, 30
οὐτε γαρύσσονται,” κατὰ τοὺς ἀπειθεῖς τοῦ κυρίου χορηγοίς· ἐπεὶ μηδὲ πᾶσι δ' ἀπὸ- 50
λυστος καὶ παροικτικός, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐξουχισμός ἐμπιστεύεται, ἀλλὰ μὴ- Mat. 13, 12
τοὺς ἐκείνους ἀλλοιοῦσι τοὺς καὶ δυναμένους τὸ ἀειθαλὲς ἄλθος καὶ ἀρχαίον τῆς παρθενίας
τηρῆσαι. ἀντιροτάτω γὰρ καὶ ποικιλοτάτῃ λειτουργίᾳ ἀπεικάσσεσθαι λόγῳ, ἔχει παροικ-
τικός τὴν ἐκκλησίαν, οὐ μόνον τοῖς τῆς ἀγνείας πεποικιλμένον καὶ καταστειμένον ἄν-
θρωπον, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς τεκνογονίας καὶ τοὺς τῆς ἐγκρατείας „ἐν κρησσοντοῖς” γὰρ Ps. 44, 10
„χρηστοῖς πεποικιλμένον ἀπὸ δεξιοῦν ἡ βασιλεία σου κατισχύει” τοῦ ἡμεῖς.

Ταῦτά σοι κατὰ δόναμιν καὶ τὴν ἐραστικὴν, ὦ Ἀρετὴ, εἰς τὸν περὶ τῆς ἀληθείας
συμβάλλομαι λόγον.

Εἰ τοῖς δὲ ταῦτα τῆς Θεοφάνειας θόρυβον γενεσθαι ἔφη ἡ Θεοπαῖτρα ἐκ πασῶν 51
τῶν παρθένων παραπεμπουσῶν τὸν λόγον. εἰς δὲ ἐσίχασαν, σιωπῆς ἐπὶ πολὺν γενομέ-
νης ἀναστῆναι τὴν Θάλειαν· ταύτη γὰρ ἐκ τρίτον ἐπετέτευκτο μετὰ τὴν Θεοφάνειαν
ἀγωνίσσεσθαι.

Λόγος γ'.

Θάλεια.

Ι. Ὑπολαβοῦσα οὐκ ἐντιῦθαι, ὡς οἶμαι, ἔφη καὶ αὐτὴ, Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Θεο-
φάνεια, τῆς καὶ τῆς πρῆξει καὶ τῇ λόγῳ πασῶν χρητιστεύειν καὶ σοφίας τε δεύειν
ἡρίσθαι οἰθεῖος. οἱ γὰρ ἔστιν ὅστις αἰτιώσεται· σοὶ τὸν λόγον, οὐδ' εἰ παντάπασι
φιλότιμος εἶ, καὶ ἀντιλογικός. πλὴν ἐκεῖτό με μόνον τῶν ἄλλων ὁρθῶς εἰρημένον,
ὡς μακρυρία, δοκεῖ ταυτίειν τε καὶ ἀντί, ἀναλογίζομένην ὡς οὐκ ἂν ὁ περισματιζώ- 52
τατος καὶ σοφὸς ἀνὴρ, τὸν Παῦλον λέγων, ματαίως ἀνέχεσθαι εἰς Χριστὸν καὶ τὴν ἐκκλη-
σίαν τὴν σύνεργον τοῦ πρωτοπλάστου καὶ τῆς γυναικός, εἰ μηδὲν ἰσηλότερον ἐφαιτά-
ζετο τῶν ὡτίων καὶ τῆς ἱστορίας ἡ γυναιξί. εἰ γὰρ ὅλως εἰς τὸν περὶ συνελεύσεως
ἀνδρός τε καὶ γυναικός διὰ παρακαμφθῆσθαι τύπος φιλῶς τὴν γυναικί, τίος δὲ χρίσιν
ὁ ἀπόστολος τοῦτων ἐληνησθεῖς καὶ εἰς τὴν τοῦ πνεύματος ἡμᾶς, οἶμαι, χειραγωγῶν
ἔδωκε, εἰς Χριστὸν καὶ εἰς ἐκκλησίαν ἀναφύων ἀλληγορεῖ τε κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸν
ἄδωκε· ἡ μὲν γὰρ ἔδειξεν τῆς ἐνείσεως οὕτω γρησὶ „καὶ εἶπεν ὁ Ἀδύμ” τοῦτο γὰρ ὅσῳ Gen. 2, 23, 24
ἐκ τῶν ὁσίων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται γενή, ὅτι ἐκ τοῦ 53
ἀνδρός αὐτῆς ἐλήθη. ἔνεκεν τοῦτου καταλείψει ὁ ἀνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν
μητέρα αὐτοῦ καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα
μίαν.” ὁ δὲ ἀπόστολος εἰς αὐτὴν διὰ ταύτην ἐπισκεπτόμενος τὴν περισκοπὴν οὐκέτι
κατὰ τὸ κείμενον αὐτῆς, ὡς ἔφη, αἰσθητῶς ἐπὶ συνέρξεως βούλεται παρακαμφθῆσθαι
γυναικὸς τε καὶ ἀνδρός, ὥσπερ δὲ καὶ σὺ. σὺ γὰρ γρησκύτερον ἐπεξεργασμένη τὸν
λόγον συλλήψεων περὶ καὶ τοκεύων ἰδιώκας μόνον ἀπογαίνεσθαι τῇ γυναικί· ἡ γὰρ
τὸ ἀπὸ τῶν ὁσίων ὅσῳ ἀνθρωπος ἑτέρως λεγθὲν γενεθῆ, ταύτη συνεῖναι τὰ ὅσα
σπασθῶντα δένδρων δάκρυ ἐν οἴῳ τοῦ κρέιν. ἐκεῖνος δὲ περισματιζότερον εἰς Χριστὸν 54
ἀνατίνας τὸν λόγον, διδάσκον οὕτως ἔφη „ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν
ἀγαπᾷ. οὐδεὶς γὰρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει, κα-
θὼς καὶ ὁ Χριστὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὅτι μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦτου
καταλείπει ὁ ἀνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυ-
ναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν·
ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.”

II. Μὴ κινεῖται δέ σε, εἰ περὶ ἑτέρων διαλεγόμενος εἰς ἕτερα μεταπηδῇ, ὥστε νο-
μῆσιν ἀναμνησθῆναι καὶ παρεμβάλλει αὐτὸν ἀνόμια τοῖς προκειμένοις, παρεμβάλλοντα 55
τῶν σκέμματος, ὥσπερ δὲ καὶ νῦν. τὸν περὶ τῆς ἀγνείας γὰρ ἐθελίσας, τοῦ εἰκός,
μεμελεμένως αὐτῷ χρητινθῆναι λόγον, προδιορθοῦται πρότερον τὴν ἐπιχειρήσιν, τῇ
λεπτοτέρῃ τῆς ὑπόσεως ἀρχόμενος τύπῳ. ὁ γὰρ τοι χαρακτὴρ αὐτῇ τῶν λόγων, ποι-
κιλοτάτος ὢν καὶ κατὰ περιμῆξιν ἐξεργασμένος, ὑφίεται μὲν ἐπιπολαίότερον, προ-
χέεται δὲ εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ μεγαλουργεῖ· εἰτ' αὐτὴς εἰς βαθύτητα μεταβάλλουσι
ὅτι μὲν εἰς τὸ ὑψηλότερον καὶ ὑψηλές, ὅτι δὲ εἰς τὸ θεινότερον καταλίσκει καὶ λεπτόν,
οὕτω ἄλλοτερον ἐπιστάτων τῶν κεφαλαίων ταῖς ἐξαλλαγαῖς, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὴν 56
θαυμαστὴν οὐλεσιότητα συμπαραστάτων εἰς ἓν τὸ προκείμεον αὐτῷ σέμμα τῆς ὑποθέ-
σεως ἀπεργάζεται. καὶ ὅν με ἀκριβέστερον ἀνακαλέσθαι τοι νοῶ τῶν κατὰ τὸν ἀπὸ-

1. Quae a Methodo p. 52-54. et p. 71-70. de Gen. 2, 23, 24. Eph. 5, 28-32. Gal. 1, 24. Col. 1, 19. 1 Cor. 4, 15. disputationum, in Excerptis apud Phot. cod. 237. p. 308, „37” p. 308, b 11. continuation del bata smut.

στολον ἐπιχειρημάτων, οὐδὲν τῶν ἐμπροσθεν εἰρημένον ἀνταρρομήν. ἰκαίως γὰρ καθεὶν μοι διεξελθοῦναι καὶ λαμπρῶς δοκεῖς, ἀκινδυνότερον, ὃ θεοφάνα, τὰ ῥήματα τῆς γραφῆς, ὡς εἶπεν, ἐπεξεργασμένη. σφαλερὸν γὰρ πίνθη κατευφρονεῖν τῶν κειμένων, ὡς εἰρηται, μάλιστα τῆς Γενέσεως, ἐνθα ἀποφύσεις ἀπαρόλλακτοι γέρονται τοῦ θεοῦ εἰς τὴν σίστιαν τοῦ παντός, ὡς ἡρμοσμένως εἰσέτε καὶ τὴν κάλλιστη κατὰ μέτρον ἔλεον ἀπερθίνεταί τελεῖως ὁ κόσμος, ἐστ' ἂν αὐτοὶ πάλιν αὐτὸς ὁ διακοσμή- 57 σις νομοθέτης ἀνιστοιχεῖται δυνάμεις ἐτέρῳ διατάγματι τοῖς πρώτοις τῆς γένεως ἀναλίσκη θισμοῖς. ἀλλ' ἐπεὶ οὐ γὰρ ἀνεξέλεγκτον καὶ ὡς περ ἐξ ἡμισείας χολεῖν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου κατελεῖναι, γέρε δὲ καὶ τὴν κατ' ἀναγωγὴν αὐτῇ συγγένει ἀπα- δοῦμεν ἡμεῖς μακρότερον ἐπισκηψόμεναι τὴν γραφὴν. οὐ γὰρ τοῦ Παύλου κατευφρο- τέον τοῦ ἱερωνυμάζοντος τὸ ὅτιον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν αὐτο συντείνεται καὶ τὴν ἐκ- κλησίαν ἀναγινώσκον.

III. καὶ πρῶτον ἐξεταστέον ἐπ' Ἀδὰμ ἀπεικάζεσθαι δύναται τῷ εἰπῶ τοῦ θεοῦ, 60 Gen 3, 1. ἐν τῷ παραπτώματι τῆς παραβίασεως εὐφραδὲς καὶ ἀκούσας τὸ „γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν Col 1, 15 ἀπελίσκη.“ πῶς δὲ καὶ πρωτότοκος πάσης τῆς κτίσεως νομισθῆσεται ὁ μετὰ τὴν 58 γῆν καὶ τὸ στεφάνου πιλοπλαστούμενος; πῶς δὲ καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς αὐτὸς εἶναι 61 Αἰου 2, 7 συγγνωσθήσεται ὁ ἐκκαλλόμενος διὰ τὴν παράβασιν, ἵνα μὴ πάλιν ἔστινας τὴν 62 Gen 3, 22 χεῖρα καὶ φασίη ἡμῶν αὐτοῦ εἴσεται εἰς τὸν αἰῶνα; τὸ γὰρ ἀπεικαζόμενον ἐκείνῳ οὐ 63 ἐστὶν ἀπεικασμία ὁμοιοῦσθαι καὶ παραβάλλεσθαι κατὰ πολλὰ χοῖ, ἀλλὰ μὴ ἐκ τῶν 64 ἐκείνων καὶ ἀνοικεῖον τὴν σίστιαν ἔχειν. οὐ γὰρ αἱ τὸ αἶσιν τῷ ἀρτῷ ἢ τῇ 65 ἀρμονίᾳ τῇ ἀναρροστίᾳ τις ἐξισάσαι τοιμῶν ὡς ἐρηφον ἀποδεχθήσεται, ἀλλὰ τὸ 66 ἔσον τῷ ἡσέει ἴσῳ, καὶ ἐξ ὁλέοι ἴσον ἢ, καὶ τὸ λεικὸν τῷ ἡσέει λεικῷ, καὶ αὐτὸ 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 1049 1050 1051 1052 1053 1054 1055 1056 1057 1058 1059 1060 1061 1062 1063 1064 1065 1066 1067 1068 1069 1070 1071 1072 1073 1074 1075 1076 1077 1078 1079 1080 1081 1082 1083 1084 1085 1086 1087 1088 1089 1090 1091 1092 1093 1094 1095 1096 1097 1098 1099 1100 1101 1102 1103 1104 1105 1106 1107 1108 1109 1110 1111 1112 1113 1114 1115 1116 1117 1118 1119 1120 1121 1122 1123 1124 1125 1126 1127 1128 1129 1130 1131 1132 1133 1134 1135 1136 1137 1138 1139 1140 1141 1142 1143 1144 1145 1146 1147 1148 1149 1150 1151 1152 1153 1154 1155 1156 1157 1158 1159 1160 1161 1162 1163 1164 1165 1166 1167 1168 1169 1170 1171 1172 1173 1174 1175 1176 1177 1178 1179 1180 1181 1182 1183 1184 1185 1186 1187 1188 1189 1190 1191 1192 1193 1194 1195 1196 1197 1198 1199 1200 1201 1202 1203 1204 1205 1206 1207 1208 1209 1210 1211 1212 1213 1214 1215 1216 1217 1218 1219 1220 1221 1222 1223 1224 1225 1226 1227 1228 1229 1230 1231 1232 1233 1234 1235 1236 1237 1238 1239 1240 1241 1242 1243 1244 1245 1246 1247 1248 1249 1250 1251 1252 1253 1254 1255 1256 1257 1258 1259 1260 1261 1262 1263 1264 1265 1266 1267 1268 1269 1270 1271 1272 1273 1274 1275 1276 1277 1278 1279 1280 1281 1282 1283 1284 1285 1286 1287 1288 1289 1290 1291 1292 1293 1294 1295 1296 1297 1298 1299 1300 1301 1302 1303 1304 1305 1306 1307 1308 1309 1310 1311 1312 1313 1314 1315 1316 1317 1318 1319 1320 1321 1322 1323 1324 1325 1326 1327 1328 1329 1330 1331 1332 1333 1334 1335 1336 1337 1338 1339 1340 1341 1342 1343 1344 1345 1346 1347 1348 1349 1350 1351 1352 1353 1354 1355 1356 1357 1358 1359 1360 1361 1362 1363 1364 1365 1366 1367 1368 1369 1370 1371 1372 1373 1374 1375 1376 1377 1378 1379 1380 1381 1382 1383 1384 1385 1386 1387 1388 1389 1390 1391 1392 1393 1394 1395 1396 1397 1398 1399 1400 1401 1402 1403 1404 1405 1406 1407 1408 1409 1410 1411 1412 1413 1414 1415 1416 1417 1418 1419 1420 1421 1422 1423 1424 1425 1426 1427 1428 1429 1430 1431 1432 1433 1434 1435 1436 1437 1438 1439 1440 1441 1442 1443 1444 1445 1446 1447 1448 1449 1450 1451 1452 1453 1454 1455 1456 1457 1458 1459 1460 1461 1462 1463 1464 1465 1466 1467 1468 1469 1470 1471 1472 1473 1474 1475 1476 1477 1478 1479 1480 1481 1482 1483 1484 1485 1486 1487 1488 1489 1490 1491 1492 1493 1494 1495 1496 1497 1498 1499 1500 1501 1502 1503 1504 1505 1506 1507 1508 1509 1510 1511 1512 1513 1514 1515 1516 1517 1518 1519 1520 1521 1522 1523 1524 1525 1526 1527 1528 1529 1530 1531 1532 1533 1534 1535 1536 1537 1538 1539 1540 1541 1542 1543 1544 1545 1546 1547 1548 1549 1550 1551 1552 1553 1554 1555 1556 1557 1558 1559 1560 1561 1562 1563 1564 1565 1566 1567 1568 1569 1570 1571 1572 1573 1574 1575 1576 1577 1578 1579 1580 1581 1582 1583 1584 1585 1586 1587 1588 1589 1590 1591 1592 1593 1594 1595 1596 1597 1598 1599 1600 1601 1602 1603 1604 1605 1606 1607 1608 1609 1610 1611 1612 1613 1614 1615 1616 1617 1618 1619 1620 1621 1622 1623 1624 1625 1626 1627 1628 1629 1630 1631 1632 1633 1634 1635 1636 1637 1638 1639 1640 1641 1642 1643 1644 1645 1646 1647 1648 1649 1650 1651 1652 1653 1654 1655 1656 1657 1658 1659 1660 1661 1662 1663 1664 1665 1666 1667 1668 1669 1670 1671 1672 1673 1674 1675 1676 1677 1678 1679 1680 1681 1682 1683 1684 1685 1686 1687 1688 1689 1690 1691 1692 1693 1694 1695 1696 1697 1698 1699 1700 1701 1702 1703 1704 1705 1706 1707 1708 1709 1710 1711 1712 1713 1714 1715 1716 1717 1718 1719 1720 1721 1722 1723 1724 1725 1726 1727 1728 1729 1730 1731 1732 1733 1734 1735 1736 1737 1738 1739 1740 1741 1742 1743 1744 1745 1746 1747 1748 1749 1750 1751 1752 1753 1754 1755 1756 1757 1758 1759 1760 1761 1762 1763 1764 1765 1766 1767 1768 1769 1770 1771 1772 1773 1774 1775 1776 1777 1778 1779 1780 1781 1782 1783 1784 1785 1786 1787 1788 1789 1790 1791 1792 1793 1794 1795 1796 1797 1798 1799 1800 1801 1802 1803 1804 1805 1806 1807 1808 1809 1810 1811 1812 1813 1814 1815 1816 1817 1818 1819 1820 1821 1822 1823 1824 1825 1826 1827 1828 1829 1830 1831 1832 1833 1834 1835 1836 1837 1838 1839 1840 1841 1842 1843 1844 1845 1846 1847 1848 1849 1850 1851 1852 1853 1854 1855 1856 1857 1858 1859 1860 1861 1862 1863 1864 1865 1866 1867 1868 1869 1870 1871 1872 1873 1874 1875 1876 1877 1878 1879 1880 1881 1882 1883 1884 1885 1886 1887 1888 1889 1890 1891 1892 1893 1894 1895 1896 1897 1898 1899 1900 1901 1902 1903 1904 1905 1906 1907 1908 1909 1910 1911 1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 1919 1920 1921 1922 1923 1924 1925 1926 1927 1928 1929 1930 1931 1932 1933 1934 1935 1936 1937 1938 1939 1940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453

ἀμαρτοῦσι τὰ λογικά, καὶ ποιμαίνων ἐλάττω καὶ ἀρετῶν τὰ πλῆθη τῶν μακαρίων ἀγγέλων· οὗτος γὰρ ἴσος καὶ τέλειος ἀρετῶν ζῶων κατὰ γένη καὶ κατὰ ἡλικίαν διηρημένων, συμπαραληγθέντος ἐνταῦθα τῇ ταύμῃ, καὶ τοῦ ἀνθρώπου (δεδο- 61
 μισήθητο γὰρ καὶ αὐτὸς ἔξω ἡθοῦς, ὥς τὸν βασιλεῖα γεραίρη πάντων καὶ ποιητὴν ἀντίφθογγα μελωδῶν ταῖς τῶν ἀγγέλων ἐξ οὐρανοῦ γερομένους βοᾶς· ἀλλ' ἐπεὶ σιν-
 ἔστη παρεληλυθότα τὴν ἐντολὴν ἀλέθριον πτώμα καὶ δευδὸν πεσεῖς, εἰς θάνατον ἀν-
 στοιχευθέντα, οὗ τοῦτο γίγναι ὁ κόσμος ἐαυτὸν εἰς τὸν βίον ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐλ-
 λυθέντα, κατελελοιπότες τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατόπεδα τοῦ ἀγγέλων. ἀπεικονιστὸν γὰρ
 τα μὲν ὅση τοῖς οὐρανοῖς, τὰ δὲ ἐντέλειαν ἐντέλειαν πρόβατα ταῖς ἀντιμέσιν καὶ ταῖς ἀρχαῖς
 καὶ ταῖς ἐξουσίαις, ὡς κατελελοιπὸν ἀναστρέψαι κατελθὼν τὸ ἀπολλυλὸς ὁ στρατηγὸς καὶ
 ποιμὴν. ἔλασε γὰρ ἄνθρωπον εἰς τὴν βίβλον ἐγκαταλιχθῆναι ταύτην ἐπὶ καὶ τῶν ἀρε- 65
 τῶν, βασιλεύσαντος αὐτὸν τοῦ κυρίου καὶ ἀντισταμένου, ὥς δὴ μὴ πάλιν, ὡς ἔφην,
 ταῖς τοικημίαις καὶ ταῖς ἀπάταις τῆς ἰδοῦς προκλυσθεὶς καταποντωθῇ. ταύτη γὰρ
 τὸν ἀνθρώπου ἀνείληθεν ὁ λόγος, ὥπως δὲ δι' αὐτοῦ καταλύσῃ τὴν ἐπ' ὀλέθρου γεγο-
 νῆσαν καταδικήν, ἡττήσας τὸν ὅσιν. ἡμῶς γὰρ μὴ δι' ἐτέρου νικηθῆναι τὸν πονηρὸν,
 ἀλλὰ δι' ἐκείνου, ὃν δὴ καὶ ἐκώμαζεν ἀπαίσεις αὐτὸν τετρανιχῆναι, οἷ μὴ ἄλλως
 τὴν ἀμαρτίαν λοθῆναι καὶ τὴν κατέκριναν θανάτων ἔν, εἰ μὴ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος
 ἀνθρώπος, δι' ὃν εἰρητο τὸ „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπέλεσθαι,“ ἀναπλασθεὶς ἀνέλεσε τὴν Gen 3, 19
 ἀπόφρασιν τῇ δι' αὐτὸν εἰς πάντας ἐξενεγμένην, ὥπως, καθὼς ἐν τῇ Ἀδὰμ πρώτος· 1 Cor 15, 22
 ὡς πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω δὴ πάλιν καὶ ἐν τῷ ἀνείληφτι Χριστῷ τὸν Ἀδὰμ 66
 πάλιν ζῶσιν καὶ ἡμεῖς.

VII. Καὶ περὶ μὲν τοῦ τὸν ἀνθρώπου ὄργανον γεγονότα καὶ ἐνθυμῷ τοῦ μονογενοῦς
 τοῦτο ἀπεργάσασθαι, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ εἰς αὐτὸν εἰσοικισθεὶς, σχεδὸν ἰδὲ μοι δοκεῖ τέλος
 ἔχειν· τὸ δὲ ὅτι μὴτε ἀνισότης ἐστὶ μὴτε μὴν ἀναρμοστία πάλιν ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέων
 ἐπισκεπτεύει. τὸ γὰρ αὐτοφύσει καλὸν καὶ αὐτοφύσει δίκαιον καὶ ὅσιον, οὐ τὰ ἄλλα καὶ
 μεταχρὴν γίνεσθαι καλὰ, τὴν σοφίαν ὁ λόγος τυχάνειν μετὰ θεοῦ ὁρῶνται λέγει, τὸ δὲ αὐ-
 τὸν καὶ ἀδίκον καὶ πονηρὸν τὴν ἀμαρτίαν. δύο γὰρ τὰ εἰς ἀκρὰ ἀλλήλους ἐναν- 67
 τίαι, ζωὴ καὶ θάνατος, ἀφ' αὐτῶν καὶ ἡθοῦς. ἰσότης μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ζωὴ, ἀνισότης
 δὲ ἡ ἡθοῦς, καὶ ἁρμονία μὲν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑπόστασις, ἀναρμοστία δὲ ἡ ἀδικία
 καὶ ἡ ἀφροσύνη. ὁ δὲ ἀνθρώπος, τοῦτων ὡν μεταξὺ, οὕτε αὐτὸ τοῦτο δικαιοσύνην
 οὕτε μὴν ἐστὶν ἀδικία· ἀλλὰ τῆς ἀφ' αὐτῶν, ἐν μέσῳ βεβηκώς καὶ τῆς ἡθοῦς, εἰς
 ὑπέρτερον αὐτῶν νένσας προσκλήθῃ, εἰς τὴν τοῦ κραίεσαντος μεταβάλλεσθαι λέγεται
 γίγναι. ἐκκλίνας μὲν γὰρ εἰς τὴν ἡθοῦς ἡθοῦς γίνεται καὶ θνητός, εἰς δὲ τὴν
 ἀφ' αὐτῶν καὶ ἀφ' αὐτῶν. μεθόριον γὰρ τοῦ τῆς ζωῆς ἔλλου καὶ τοῦ
 θανάτου κίλον τε καὶ πονηροῦ τεθείς, οὐκ ἐπὶ ἀντιθέσει τῶν κυρίων, εἰς τὴν τοῦτον 68
 καὶ μεταβλήθῃ μορφήν, οὕτε τὸ τῆς ζωῆς ἔλλου αὐτὸς ὡν οὕτε τὸ τῆς ἡθοῦς, ἀλλὰ
 μεταχρὴ μὲν καὶ παροσφύς ἡθοῦς θνητός γινεῖς, προσοικειώσεται δὲ καὶ ἀλλοιγῇ ζωῆς
 ἀφ' αὐτῶν πάλιν καὶ ἀθάνατος, ὥς περ καὶ ὁ Παῦλος ἐδίδουε λέγων „οὐ γὰρ ἡ ἡθοῦς 1 Cor 15, 50
 κληρονομίαν τὴν ἀφ' αὐτῶν, οὐδὲ ὁ θάνατος τὴν ζωὴν,“ ἡθοῦς μὲν καὶ θάνατον
 αὐτὸ τὸ ἡθεῖον ὁρισμένους εἰκότι λόγῳ καὶ τὸ ἀποκτείνον, ἀλλ' οὐ τὸ ἡθεῖον
 καὶ θνήσκον, ἀφ' αὐτῶν δὲ καὶ ζωὴν αὐτὸ τὸ ἀθανάτιζον καὶ ζῶσιν ποιῶν, ἀλλ' οὐ
 τὸ ἀθανάτιζον μόνον καὶ ζῶσιν ποιῶν. ὥστε οὕτε ἀναρμοστία καὶ ἀνισότης ὁ ἀνθρώ-
 πος ἐστὶν οὕτε μὴν ἰσότης καὶ ἀναρμοστία· ἀλλ' ὅτε μὲν ἐδέξατο τὴν ἀναρμοστίαν, 69
 οὕτε ἰσὶ τὴν παρὰ βίαν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, γέγονεν ἀναρμοστος καὶ ἀπρεπής· ὅτε δὲ
 τὴν ἁρμονίαν, ταύτην τὴν δικαιοσύνην, γέγονεν ἐδάμναστον ὄργανον καὶ εἰπρεπής,
 ὥς περ ὁ κόσμος, ἡ ἀφ' αὐτῶν νικήσασα τὸν θάνατον, εἰς τὴν ἀνάστασιν μελωδῆσθαι
 τῇ σαρκί, μὴ ἔσας αὐτὴν κληρονομήσθαι πάλιν ὑπὸ τῆς ἡθοῦς. καὶ μὲν δὴ καὶ
 περὶ τοῦτων ταῦτα ἰδίᾳ λελέχθω.

VIII. Προεγέρνυσται γὰρ μετὰ σιτισίαν οὐκ ἐκαταμνησθῆναι ἐκ τῆς γραφῆς
 ὡς ἡμεῖς ὁ πρωτόπλαστος οἰκέτης εἰς αὐτὸν ἀνυγέρσθαι θάνατον τὸν Χριστόν, οὐκ αἰετὶ τῶπος
 οὐ καὶ ἀπέκτισμα μόνον καὶ εἰκὼν τοῦ μονογενοῦς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο σῶμα γε-
 νῆτος καὶ λόγος. δίκην γὰρ ὅστις σπαραχθεὶς ὁ ἀνθρώπος τῇ σαρκί καὶ τῇ ζωῇ 70
 ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἡ αὐτὸ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκσταστικῶς ἀκρῶν ἡθοῦς. ὅθεν ὁ ἀπο-
 πτωλὸς εὐθυσθῶς εἰς Χριστόν ἀνιχνύσας τὰ κατὰ τὸν Ἀδὰμ. οὕτως γὰρ ἂν μάλιστα
 ἐκ τῶν ὁσίων αὐτοῦ καὶ τῆς σαρκὸς τὴν ἐκκλήσιν σπαραχθεὶς γεγονέναι, ἡ δὲ χάρις
 κατελέγει τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατέλθεν ὁ λόγος προσκολληθῆσθαι τῇ
 γυναικὶ καὶ ἦλκεσε τὴν ἐκστασιν τοῦ πάθους, ἐκστασὶς ἰπὲρ αὐτῆς ἀθανάτων, „οὕτως Eph 5, 27
 αὐτὸς ἐαυτῷ παραστήσῃ τὴν ἐκκλήσιν ἑνδοῦς καὶ ἁρμονίαν, καθαρίσας τὴν λουτροῦ“ 20.
 πρὸς ἰποδοχὴν τοῦ ἰοῦ τοῦ καὶ μακαρίου σπέρματος, ὁ σπείρει μὲν αὐτὸς ὁπλῶν καὶ
 καταγινεύων ἐν τῇ βίβλῃ τοῦ νόου, ὑποδέχεται δὲ καὶ μαρμαροὶ δίκην γυναικὸς ἡ ἐκκλή- 71
 σιν εἰς τὸ γεννᾶν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐκτρέφει. ταύτη γὰρ καὶ τὸ „ἀνδρὸς ὡς καὶ πλῆ- Gen 1, 24.

- θάνεσθε“ πληροῦται προσεκρίσεως, εἰς μέγεθος καὶ κάλλος καὶ πληθὺς καθ’ ἑρμῆαν ἀνξιομένους αὐτῆς διὰ τὴν στήρεσιν καὶ κοινοῦν τοῖ λόγον σηκαταμένοντος ἡμῶν ἐτε καὶ ἡμῶν καὶ ἐξισταρέντων κατὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πάθους. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἢ ἐκκλησίᾳ συλλαβεῖν τοὺς πιστεύοντας καὶ ἀναγεννῆσαι διὰ τοῦ λουτροῦ ὁνόματο τῆς παλιγγενεσίας, ἐὰν μὴ καὶ διὰ τοῦτους ὁ Ἀριστὺς κειώσας ἑαυτὸν, ἵνα χωρηθῇ κατὰ τὴν ἀνακεφαλαιώσασιν, ὡς ἔφη, τοῦ πάθους, πάλιν ἀποθάῃ καταχῆς ἐξ οὐρανοῦ καὶ πρὸς-
- 72 καλλίθεῖς τῇ ἑαυτοῦ γενικῇ, τῇ ἐκκλησίᾳ, παρώσχοι τῆς πλείους ἀφαιρέσθαι τῆς ἑαυτοῦ διένειν τινα, ὅπως αἰδεσθῶσιν οἱ ἐν αὐτῇ οὐκ οδοιμῆτες ἅπαντες, οἱ γεγεννημένοι διὰ τοῦ λουτροῦ, ἐκ τῶν ὁσίων καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς, τοιούτοις ἐκ τῆς ἀνοσιγίας αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς δόξης προσηλυγότες. ὅτι γὰρ καὶ σάρκα σοφίας ὁ λεγὼν εἶναι πέπεισι καὶ ἀρετὴν ὁρθότατα λέγει, πλείραν δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας τὸ παράκλητον, ὡς ὁ λαμβάνοντες εἰς ἀφθαρσίαν ἀναγεννῶνται προσκρίτως οἱ πεποιημένοι. ἀλλ’ ἵνα καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου μετασχεῖν τινα καὶ μέλους ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐὰν μὴ πρότερον καὶ ἐπὶ τοῦτον σηκατελθὼν ὁ λόγος ἔκατ’ ἀποθῆ, ἵνα τὴν ἀναίεσιν καὶ τὸν ἀνακαινισμὸν συνεξαναστας τοῦ ὕπνου τῇ ὑπὲρ αὐτοῦ
- 73 κκοιμημένων καὶ αὐτὸς μεταλαβεῖν διηθῇ, πνεύματος ἀναπλησθεῖς. τοῦτο γὰρ κοινὸς ἐν ἡ πλείονι λέγοιτο τοῖ λόγον, το πνεῦμα τῆς ἀληθείας τὸ ἐπιτάμωρον κατὰ τὴν προφητίαν· ὡς ὁ λαμβάνων ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἐκστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ ἐστὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν καὶ τὸ πάθος, τῇ βοήθῳ αὐτῷ κατωκαμίξει, λέγω δὲ τὰς ἱεροσμείας αὐτῷ καὶ γεννημένους ψυχῆς. ἐστὶ γὰρ ὅτι πολλὰς αὐτὸ τοῦ ἀθροισμοῦ καὶ το στήγους τῶν πεπιστευκότων ἐκκλησίαν οὕτως ὁρμῶσιν αὐ γράφει, τὴν τελειότερον κατὰ προσηλὴν εἰς ἐν πρόσωπον καὶ σώμα το τῆς ἐκκλησίας ἀναγομένην. οἱ μὲν γὰρ κρείττους καὶ τρανότερον σπύσαντες ἴδῃ τὴν ἀλήθειαν, οὗτοι διὰ τὴν τελείαν καθάρσιν καὶ πίστιν ἀποστεινωθέντες τῶν τῆς σαρκὸς ἀποπημάτων ἐκκλησίᾳ γίνονται καὶ βο-
- 74 θὸς τοῦ Χριστοῦ, παρθέτος ὡς περ κατὰ τὴν ἀπόστολον αὐτῷ καθηρμοσμένοι τε καὶ γεννημένοι, ἵνα τὴν καθάραν τῆς διδασκαλίας ἐποδεξάμενοι καὶ γόνιμοι σπαρασσεν, ἵσως βοηθοῦντες, τῷ κηρύγματι πρὸς τὴν τὴν λαοὶν σπειρήσιν. οἱ δὲ ἀτελεῖς, ἐπὶ καὶ ἀπαρχόμενοι τῶν μαθημάτων εἰς σωτηρίαν ὠδίνονται καὶ μορμυρίζονται ὡς περ ὑπὸ μετρίσει πρὸς τῶν τελειότερων, ἐστ’ ἂν ἀποκηθέντες ἀναγεννηθῶσιν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος ἀρετῆς, καὶ πάλιν ὡς κατὰ προσηλὴν ἐκκλησίᾳ καὶ οὗτοι γενοῦντες εἰς
- 75 ἑτέρων τόκον ὑποσηλίσωσι τέκνων καὶ ἀναστηλῶν, μέγας δὲ ἐν τῷ δοχεῖο τῆς ψυχῆς τὸ θέλημα τελειοποιήσαντες ἀλώφθον τοῦ λόγου.
- IX. Ἐπισκόμεσθαι γὰρ χορὴ καὶ τα κατὰ τὸν ἰσοδιδον Παῦλον, ὅτι ὅποτε οὐδέτις τέλειος οἶτος ἔν ἐν Ἀριστῷ, γεννᾶται πρότερον καὶ γαλονχεῖται, εὐαγγελιζομένου καὶ ἀνακαινιστοῦ αὐτὸν Ἀνατολῇ τῷ βαπτίσματι, καθὼς ἐν ταῖς Ἠραξέσιν ἡ ἱστορία περιέχει· ὅτε δὲ ἡδυνῆθῃ καὶ ὠκυδομήθῃ ἢ εἰς τελειότητα πνευματικὴν ἀναπλησθεῖς καὶ βοηθὸς ὑπεργνώσθῃ καὶ νίμῃ τοῦ λόγου, ἵα σπέρματι τῆς ζωῆς ἐποδεξάμενος, καὶ συλλαβὴν, τινεῖς αὐτὸς ὁ πρότερον χορημίσας παιδίον ἐκκλησίᾳ γίνεται καὶ μήτηρ, ὠδίνον καὶ αὐτὸς τοῖς δι’ αὐτοῦ τῷ κοίμῃ πεπιστευκότας, ἐστ’ ἂν καὶ ἐν τούτοις ὁ
- 76 Ἀριστὸς μορμυθῇ ἀποτεχνῇ. „τεχνῶν“ γὰρ „μοι“ φησὶν „ὅς πάλιν ὠδίνον, ἄρχον οὐ μορμυθῇ Ἀριστὸς ἐν ἡμῶν“ καὶ πάλιν γὰρ ὡς Ἀριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ ἐκτελέσειν ἡμῶν ἡμῶν ἐξήντισα.“ οὐκοῦν ταύτῃ συνέστιχαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναγέρεσθαι καὶ τὸν Χριστὸν τὸ κατὰ τὴν ἰσὺν θεώρησι καὶ τὸν Ἀδάμ, τοῦτο γὰρ τὸ μέγα μυστήριον ὡς ἀληθὺς καὶ ὑπερχόσμων, ὁ ἔνῳ δι’ ἀσθένειαν καὶ ἀμνηστῆτα τοὺς κατ’ ἀξίαν τε καὶ μέγεθος εἰπεῖν ἀδυνατῶν. ὡς δ’ οὐκ ἐπιχειρητέον· λέγειν γὰρ ἐπόμενον ἂν εἴη, λοιποὶ δι’ καὶ τὰ ἐξί, πρὸς ὁμᾶς.

- X. Ὁ γὰρ τοῦ Παύλου εἰς ἀγνισμόν ἐκκαλοῦμαι πᾶντας καὶ σωφροσύνην, ταύτῃ
- 77 τὸ κατὰ τὸν πρωτόπλαστον καὶ τὴν ἑὴν κατὰ δευτέραν ἐπαπόρῃσιν εἰς Ἀριστὸν ἀνελκόντις καὶ τὴν ἐκκλησίᾳ πρὸς το τοῖς ἀνεπιστήμονας κατασηλίσθαι γυνόους προσηλίστων, ἀκαλασταίοντες γὰρ διὰ τὴς ὑπερβαλλούσας ὁρμῆς ἐν αὐτοῖς τὴν ἰδιουθεσίαν παρὶ τῇ ὁρθόδοξῳ βιάσθαι τολησὶ λογισμὸν τὰς γραμμάς, ὡς περ ἔφημε προανα-
- 78 τεύοντες ἀκρῆστως τὸ τε „εἰπεν ὁ Θεός“ αἰξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε“ καὶ τὸ „εἰκαὶ τοῦτον κατωκαμίξει ἄνθρωπος τὸν πῦρ καὶ τὴν μετάνοιαν.“ οὐδὲ ἀσθένοντες κατωκαμίζοντες τὸν πῦρ, ἀλλ’ ὡς περ ἐπὶ ταύτῃ γεγονότες, ἐννοούμενον ἐπὶ καὶ ἐμφω- λίσοντα τὸν οὐρανὸν ἀναγνίσκωσιν ἐξάπτοντες ἐρεθισμοῦ, διὰ δὲ καὶ μάλᾳ ὁρμῆς τὰς ἐπικλύσεις ταύτας αὐτῶν κακοηροσύνης τε καὶ πεποιημένους προσηλίστις ἐκκόπτων, ἰδόντων εἰς τὸ διατάσσθαι πρὸς δέον προσγέρεσθαι τοὺς ἄνδρας ταῖς γυναιξί, ἀπορηγόμενος ὅτι οὕτως ὡς περ καὶ ὁ Χριστὸς τῇ ἐκκλησίᾳ, „ἑαυτὸν παραδίδους“ ὡς περ αὐτῆς, „ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ καθάρσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ὀήματι,“ ἀνέδοκμεν εἰς τὴν Γένεσιν ἐτιμωσθεῖς τῶν περὶ τὸν πρωτόπλαστον ἡρῶν, ἐξομολογῶντες εἰς τὸν προκαίμενον αὐτῷ καὶ αὐτὰ ἰοὺν τῆς ὑποθέσεως, ὅπως μὴ παρώσχη λαβὴν τοῖς

καταλαύουσιν καταχρῆσθαι τοῖσις ταῖς περιστάσεσιν προηγήσει τεκνογονίας σωμάτων περιτρίβας.

Μ. Ἐπισκέψασθε γάρ ὅτι συγκρονεῖτε, ὡς παρθένοι, κατὰ κρείτος θέλων τοῖς πε-
τατικότησι, διὰ πολλῶν αὐτοῖς τεκμηρίων ἐκτετριβέναι πειράται τὸ ἀξίωμα τῆς ἀγνείας, 79
ἵτε μὲν „περὶ δε ὧν ἐγράφετέ μοι“ λέγων „καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἄλτεσθαι.“ 1 Cor. 7. 1
αὐτόθι δεκτικὸς ἦδη περιτριβέναι τὸ μὴ προηγεῖσθαι γυναικὸς εἶναι καλόν, προτάξας
οὗτο καὶ προεκθέμενος ἀπολαβέντων· εἴτα τῇ ἀσθένειαν αὐτῆς σωμάτων καὶ τῇ
ἐπακροσέν τῶν ἀκρασιῶν τῇ εἰς σινοσίαν, συνεχώρησε τοῖς μὴ διακρίνοις ἀρχὴν
κατὰς χρῆσθαι ταῖς ἐκταῖς ὁμότησις μᾶλλον ἢ παρὰ πείσιν ἀσχημότης ἐκχεῖσθαι
αὐτὰ παρὰ τῆς ἀρετῆς. ἀρετῆς μετὰ τὸ ἐκτετριβέναι ταῖτα ἐνθεως παρήγαγε τὸδε „ἵνα μὴ περ- 1 Cor. 7. 3.
μὴ, ὅμως ὁ σωμάτων διὰ τὴν ἀκρασίαν“ οὐκ ἐστὶν· εἰ μὴ δύνανται. ὡς οὗτοι, παν-
τασι συγκρονεῖτε διὰ τῶν ἀκρασιῶν καὶ ὁμότητι τῶν σωμάτων, ἐπιτρέψω μᾶλλον ταῖς
σῶμα αὐτῶν κοινοῖναι γαμεταῖς, ἵνα μὴ καὶ ἐκκρίναι ἐκχεῖσθαι τομίζομενοι 80
παραχρῆσθαι συνεχῶς ὅσο τοῦ ποιεῖν, εἰς ἄλλοις ἐκχεῖσθαι.

Μ. Φέρε γὰρ αὐτὰ τὰ κείμενα διακρίνωμεν ἐπιμελεστέως, ὅτι μὴ ἀπολαβέντων
ἢ ἀπὸ τοῦ, ἐπένεισε ταῖτα τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ προσθεῖς τῇ αἰτίᾳ προτέρῃ, δι' ἣν
αὐτῶν παρήγαγε, ἀποφραγμένως οὕτως „καλὸν εἶναι ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἄλτε- 1 Cor. 7. 1.
σθαι“ εὐθέως παρήγαγε „διὰ δε τῆς πορνείας ἐκαστος, τὴν ἐκταῖς γυναικὶ ἐχέτω.“ 1 Cor. 7. 2
ταῖσιν δια τὴν ἀνάγκην τῆς πορνείας, εἰ μὴ γένοιτο κολάζειν τὴν ἐκταῖς, „καὶ ἐκί- 1 Cor. 7. 3.
σθαι γυνὴ τὸν ἄνδρα ὡς ἑαυτὴν, ὡς ἡ γυνὴ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐκταῖς ἀπολαβέντων, ὁμοίως 81
δι' αὐτὴν ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ, ἢ γυνὴ τῷ ἴδιον σώματι οὐκ ἐκχεῖσθαι, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος
ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος τῷ ἴδιον σώματι, οὐκ ἐκχεῖσθαι, ἀλλ' ἢ γυνὴ, μὴ ἀπολα-
βέντων ἀλλήλους, εἰ μὴ τι αὐτὴν ἐκ συγκροσέν πρὸς καιρὸν, ἵνα σχολάζητε τῇ προσεχῇ·
καὶ αὐτὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνεχῶς, ἵνα μὴ περὶ ὧν ὁ σωμάτων διὰ τὴν ἀκρασίαν,
ταῖτα δὲ λέγει κατὰ συγκροσέν, οὐ κατ' ἐπιτρίβιν.“ τεθωρημένως δὲ σφόδρα καὶ
τοῖτο, „κατὰ συγκροσέν“ γὰρ ἐπεσημειώθη συνεχῶς καὶ τὴν, „οὐ κατ' ἐπιτρίβιν“, 82
ἐπειδὴ τὴν μετὰ ἐπιτρίβιν ἐπὶ τῆς συγκροσέν, καὶ τοῦ μὴ ἄλτεσθαι γυναικὸς ἀπολαβέντων,
τὴν δε συγκροσέν ἐπὶ τῷ μὴ δυναμένῳ, ὡς ἐχόν, κολάζειν τὴν ἐκταῖς. περὶ 82
μετ' οὗ μοιολογῶμεν τε καὶ μοιολογῶμεν, ὡς ἢ συγκροσέν εἰς καὶ αὐτῆς, ταῖτα μοι-
ολογῶμεν· περὶ δὲ τῶν ἀπολαβέντων ἦδη γαμεταῖς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν τοὺς συζύγους
ταῖν αὐτῶν ἀκριβὲς ἐκχεῖσθαι τοῦ ἀπολαβέντων τὴν ἡμετέραν, ὡς τι ποτε χρῆσθαι, 1 Cor. 7. 3. 83
δε τοῖς ἀγίοις καὶ ταῖς χήραις· καλὸν αὐτοῖς, εἰς οὗτοι μένοντες, ὡς καὶ ἐγὼ. εἰ
δε οὐκ ἐκκρίνεται, γαμεταῖς· κρείσσον γὰρ γαμεταῖς ἢ πορνεῖσθαι.“ ἐπέμεινε
καὶ ἐνθάδε προκρίνων τὴν ἐκταῖς. ἐκταῖς γὰρ παρὰ τὸν μέγιστον λατὸν εἰς τὸ
ἐκταῖς τοὺς ἀκροσέν προεκθέσθαι ταῖν τὴν ἐκταῖς, κρείσσον εἶναι διδάξας τὸν 83
ἐπὶ μὴ γαμετῇ συνεχῶς ἐκχεῖσθαι ἐκταῖς μένειν, ὡς περὶ δὲ καὶ αὐτός. εἰ δ' αὖ τοῖτο
διὰ τὴν ἐκταῖς καὶ τὴν ἀκρὴν τοῦ σώματος δεκατέτρωτον εἰς τινὲς, εἰς δεκάτρωτον
κατὰ συγκροσέν παρὰ τὸν οὕτως ἐχόντα συγκροσέντα γάμον, οὐκ αὐτὸ τοῖτο
ἀπολαβέντων ἀπολαβέντων εἶναι καλόν, ἀλλ' ἀρετὴν κρίνας τῆς ἐκταῖς, ὡς περὶ γυνὴ
εἰς ἐν ἡμέρᾳ τοῦ πάσχα καὶ τῆς νηστείας ἐκταῖς καὶ νηστεύοντες προσέφερε τρο-
φὴν καὶ ἐκταῖς διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀπολαβέντων ταῖν τῇ προσεχῇ, λέγων 84
ὡς ἄρα „ἵτε μὲν ἀλλήλους. ὡς οὗτοι, καλὸν ἐχόντες ὡς περὶ δὲ καὶ ἡμεῖς καὶ σὺ κατεργά-
σασθαι τῶν αὐτῶν μετὰ τὴν ἀσθένειαν (ἀσθένειαν γὰρ σήμερον δικαίως ἐκταῖς τῇναι τὸ
ἀσθένειαν, ἀλλ' ἐπειδὴ νῦν προεκθέσθαι ἐκταῖς καὶ οὐ δύνανται γένεσθαι, ταῖν δὲ
συγκροσέν τῇναι, συνεχῶς καὶ ταῖν ἐκταῖς καὶ σὺ, ἵνα μὴ περὶ ὧν διὰ
τὴν ἡμετέραν οὐκ ἀπολαβέντων ἀπολαβέντων πρὸς τὴν ἐκταῖς τῆς τροφῆς δικαίως.“ οὕτως
καὶ ὁ ἀποστόλος ἐνθάδε, πρότερον εἰπὼν αὐτῶν βοήθειαν πάντας ὅπως εἶναι καὶ σόφρο-
ναι, ὡς περὶ δὲ καὶ αὐτός, τὸ μετὰ ταῖς τοῖς βέλτεροις νόμοι τῶν παιδῶν, ἵνα μὴ
πορνεύσασθαι πάντῃ λυσιτελήσιν, οὐκ ἀπολαβέντων ταῖν παιδῶν ταῖς γαμε-
ταῖς, εἰς ἐκταῖς ὁμότησι συνεχῶς. ἐπέμεινε τὴν δικαίαν, μᾶλλον κρείσσον αὐ-
τῇ εἶναι κρίνας τοῦ πορνεῖσθαι καὶ ἀσχημότην.

Μ. Καὶ περὶ μὴν ἐκταῖς καὶ γάμον καὶ συγκροσέν καὶ κοινοῖας ἀνδρῶν, 85
καὶ ἐν τῇν ταῖν τὸ ὡς ἐκταῖς εἶναι εἰς δικαιοσύνης κατασκευῆν, σχεδὸν ἦδη μοι
εἶλος· περὶ δὲ παρθένων, εἰσθῆναι λείπεται λοιπόν, εἴ τι καὶ περὶ ταῖς ὡς
ἀπολαβέντων εἶναι, οὐκ ὅσον καὶ τοῖν αὐτῶν αὐτῶν εἶναι γὰρ ὡς· „περὶ δὲ τῶν 1 Cor. 7. 25
παρθένων ἐκταῖς καὶ οὐκ ἐχόν· γυνὴν δε δίδωμε, ὡς ἡμεῖς ἐκταῖς ἐκταῖς πρὸς
ἀπὸς εἶναι. γαμετῇ οὐκ τοῖτο καλὸν ἐκταῖς διὰ τὴν ἐκταῖς ἀνάγκην, ὅτι καλὸν
ἀνθρώπῳ οὕτως εἶναι. δεκάτρωτον γυναικὸς μὴ εἶναι λείπει. λέλπωμι ἀπὸ γυναικὸς; μὴ
εἶναι γυναικὶ. εἰς δε καὶ λείπει, οὐκ ἡμεῖς, καὶ εἰς γυνὴ ἢ παρὰ τῆς, οὐκ ἡμεῖς·
ἀλλὰ δε ἐκταῖς τῇ σαρκὶ οὐ τοιούτοις. ἐγὼ δὲ ἐκταῖς γυναικὶ.“ λείπει ἐκταῖς τῶν 86
ταῖς ἀπολαβέντων ἐκταῖς λόγον καὶ μέλλων παρὰ τὸν γαμετῇ τὴν ἐκταῖς

- παρθένον ὅτιν γελοῦν, ὅπως μὲν τῶν εἰς ἁγιασμόν φερόμενων καὶ ἀνάγκην γίνοιστο καὶ βίαι, ἀλλὰ κατὰ πρόθεσιν ἀντεξοπίσιον ψυχῆς (ταῦτα γὰρ προσηγορίαι θεῶν), οὐ βούλεται ἐξ αὐθεντίας αὐτῷ ταῦτα καὶ γνώμης ἐλεγχθαι τοῦ κυρίου, τοιούτῃ τῷ γυναιζοῦναι τὴν παρθένον. ἀπέλει γήσας „ἐὰν δὲ καὶ γίμῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἵμμερε“ σχεδόν πάλιν ἐπειλησθῆναι ἀντιτάραξε τὴν συγκυριότητα, κατὰ συγκυριότητα ἀποφασισμένην ὑπεργαίῳ ταῦτα συμβολοποιεῖν, ἀλλ’ οὐ κατὰ θεῖον. ἐξ ὧς γοῦν μετὰ τὸ εἰπεῖν
- 1 Cor 7, 28 „καὶ ἐὰν γίμῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἵμμερε“ ἐπὶ γὰρ τὸ „θλίψιν δὲ ἔξουσιν τῇ σαρκὶ οἱ τοιοῦτοι. ἐγὼ δὲ ἐμὼν γεῖδομαι“, ὃ δὲ ἔστιν „ἐγὼ φειδόμενος ἑμῶν, ὃ οὐτοί, ταῦτα συνεθέμην, ἐπειδήπερ ταῦτα οὕτω φρονεῖν εἴλεσθε, ὅπως μὴ δόξω κατὰ βίαν ἐπισπεύχειν ἑμῶν εἰς τοῦτο καὶ ἀναγκάζειν τινὰς. ὅμως δὲ εἰ καὶ ταύτην ψίλον ἑμὴν μᾶλλον τρέπεσθαι ἀποδοτικῆς ἀντιτάραξε, καὶ οὕτω λισιτελεῖν ἔχοντα κρατεῖν ἑμῆς τῶν τῆς σαρκὸς ἐρεθισμῶν, μὴ παροχυμώμενος διὰ τὸ γεμυρῆναι τοὺς ἐρεθισμοὺς εἰς ἀκαθαρσίαν.“ ἐπιφέρει γοῦν „τοῦτο δὲ γίμῃ, ἀδελφοί.“ ὃ καιρὸς συνεισλαμβάνει „λοιπὸν ἔστιν, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναικας ὡς μὴ ἔχοντες ᾧσιν.“ ἵνα αὐθιγὰς ἐπιμένον καὶ τροκαλούμενος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπεξεργάσῃτο τὸν λόγον, ἰσχυρῶς κρατεῖν τὴν ἐνστάσιν τῆς παρθεσίας. ὁμοῦ γοῦν τὰ ἐξῆς ἐπισυνάψας τοὺς προειρημένους ἐπιφώνησε „θέλω ἑμῶς ἀπερίμνητος εἶναι. ὁ ἄνθρωπος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου· ὁ δὲ γυναικας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσκει τῇ γυναικί. καὶ μεριμνᾷ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος. ὁ ἄνθρωπος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ἵνα ἡ ἀγία καὶ σώμνη καὶ πνευματικὴ ἡ δὲ γυναικας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσκει τῷ ἀνδρὶ.“ πάσι γὰρ ἀναιρητικῶς ἐστὶ καταμνησθῆναι ὡς ἄρα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου καὶ ἀρέσκειν τῷ θεῷ
- 89 πολλῶν ἀμείνον τοῦ μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀρέσκειν τῇ γυναικί. τίς γὰρ οὕτως ἡλπίδος καὶ περὶ τὰς σφείας, ὅς οὐκ αὐτόθει ἀσθῆται τὴν παρθένα τὸν Παύλον
- 1 Cor 7, 35 τὸ πλέον ῥέποισιν εἰς ἀγνείαν, „τοῦτο γάρ“ γράφει „πρὸς τὸ ἑμῶν σφίγγον λέγω, ὅχι ἵνα βρόχον ἑμὴν ἐτρίβω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημον“.

XIV. Ἐπίστανται δὲ πρὸς τοὺς εἰρημένους ὅπως καὶ θεοδώρητον εἶναι τὸ τῆς παρθεσίας ἐπιτήδευμα παρεγγὺς ὅθεν τοὺς κατὰ προσηγορίαν κεινοδοξίας τῶν ἀκρατετέρων ἐπὶ τοῦτο παρελθελότας ἀποβάλλεται συμβολοποιεῖν γαμεῖν, ἵνα μὴ καιρῷ τῆς ἀκρῆς σφιγμοῦ καὶ φλεγμονῆς προεχούσης αὐτοῖς, τῆς σαρκὸς ἀσχημονώσιν οἰστρολατούμενοι

90 τὴν ψυχὴν. τί γὰρ παραδιδώσιν ἐπισκεπτέον. „εἰ δὲ τις ἀσχημονεῖ ἐπὶ τῆς παρθεσίας τοῦ αὐτοῦ νομίζει“ γράφει „ἐὰν ἡ ὑπερακρῆς, καὶ οὕτως οὐκ εἴκει γενέσθαι· ὁ δὲ θέλει ποιεῖν, οὐχ ἁμαρτάνει· γαμεῖταισαν“, οὐκ εἰς ἐταῖρα προκρίνον τὸν γάμον τῆς ἀσχημονίας ἐπὶ τῶν ἐλομένων μὲν παρθενεῖν, ἀσχημονεῖν δὲ τὸ μετὰ ταῦτα καὶ ἀποκαρμόντων, καὶ λόγον μὲν δὲ αὐτῶν τὴν πρὸς ἀνθρώπων ἀχούτων ἐπιμένον, ἔσθην δὲ οὐδὲ μακρότερον ἐνδοξαίεσθαι δυναμένων τῷ εὐνοχισμῷ. τῷ μέντοι αὐτοκρατορικῇ καὶ αὐθαγείᾳ χρίοντι προθέσει τηρεῖν τὴν ἐκ τοῦ σώματος παρθένον καὶ μὴ ἔχοντι ἀνάγκην, ὅπερ ἐστὶ πάθος ἐκκαλούμενον τὴν ὁσφὺν εἰς σπινθηρίαν (εἶναι γὰρ

91 καὶ διαφθοράς, ὡς εἰκός, σωματίων), τοῦτο διαμυλλομένη καὶ διαβλῶντι καὶ σπουδαίως ἐπιμένοντι τῇ ἐπαγγελίᾳ καὶ ταύτῃ ἄριστοι διαπερινομήντων παρκατελέεσθαι μένουν καὶ τηρεῖν, τῇ παρθεσίᾳ τὴν πρωτεύουσαν. ὁ γὰρ δυνάμιος, γὰρ, καὶ φιλοτιμούμενος τηρεῖν τὴν ἐκ τοῦ σώματος παρθένον κελύτρον ποιεῖ, ὃ δὲ μὴ δυνάμιος, γαμεῖν δὲ νομίζων καὶ μὴ λαθροφθορῶν, καλῶς. καὶ περὶ μὲν τούτων αὐτῶν λαβῆται δὲ μετὰ χειρὸς ὁ βουλόμενος τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν, καὶ κατ’ ἐκαστον ὁμιλῶν τοὺς ἐγγεγραμμένους, τότε καὶ τὰ ἐγ’ ἑμῶν λεγόμενα σκεψάσθω ἀντι-

92 παραβάλλον, εἰ μὴ σιμωφίας πύσης ἔχονται καὶ δημοφροσύνῃς τῆς πρὸς αὐτά.

Ταῦτά σοι κακὰ δύνανται ὑπὲρ ἀγνείας, ὡς Ἀρετῆς, καὶ οὐ συνεισφέρου.

ΕΙΣΟΔΙΑ. Σχόδιον διὰ πολλῶν, ὡς ἱερογύριον, πόλις εἰς τὸ προκείμεον ἀφίκετο, μακρότατον ἀναμετρούμεν καὶ περιμετρεῖσθαι πελάγος λόγων.

ΓΡΗΓ. Ἐοικεν οὕτως ἔχειν· ἀλλ’ ἵνα καὶ τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς μνημονεύσαιτες μεμνησθῶμεν διέλθωμεν, ὡς ἐπὶ ἐναυλον τὴν ἀκρόασιν ἔχειν μοι δοκῶ, πρὶν ἀποπνίγειν καὶ διαγεῖν· εἰς δὲ λαλῶν γὰρ ἱερὸν ἀκοιμάτων μεῖναι γρόντων.

ΕΙΣΟΔΙΑ. Ἀλλὰ λέγε· τοῖσιν γὰρ καὶ ἐλθόντες ἀσμένως ἀκοιμάσθωμεν τῶν λόγων.

93 ΓΡΗΓ. Καὶ μὲν δὴ, καθάπερ εἶπας, μετὰ τὸ καταχθῆναι τὴν Θάλασσαν δρόμοις ἀκαρμέντοις εἰς τὴν γῆν ἡ Θεοπάτρια ἐφεξῆς ὑπολαβούσαν ἐαυτὴν ἐγὼ εἶπεῖν τάδε.

Λόγος δ’.

Θεοπάτρια.

1. Εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὡς παρθένοι, διεξῶνται ἡ σοφία τῆς λογικῆς ἵστατο τέχνης καὶ τὴν αὐτὴν αἰὶ διεπορεύετο τρέπον, οὐδὲν αἶν ὑπὲρχει μίχην, μὴ οὐκ ἀποκτεῖν

ἐπιχειροῦσαν τοῖς ἰδοῖ, προσηγορίαις, εἰ δὲ μὴ οὐκ ἔστιν ὁρμαὶ καὶ διέξοδοι, παλι-
 αὐτῶς, καὶ πολυπλοκῶς ἐπεισπένοντος ἡμῶς τοῦ Θεοῦ, τίς ἡ ἀποκλήρωση ἐγκαλύπτει-
 σθαι καὶ δεῖλαι, ὥς ἀνθρωπίνως γὰρ ὅτω μέτεστι χάριτος, ἐὰν τὰ κακὰ μὴ κοσμή-
 ῇ, οὐχ αὐτισσιν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, ἐμψύχισμένον τῶν χαρισμάτων τὸ καλλιστε-
 ρίζοντες καὶ τιμαλγίστατοι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρετήν. ἐκφορεῖται γὰρ ἡ τοῦ πνεύ-
 ματος, αὐτῇ καὶ ἀφθονος ὁδός, πότις ὡν ἀπαυξήμεναι διὰ προποντὸς δόξαμεν καὶ
 ἰδοὶ λέγειν τοῖς προσηγορίαις, ἐπεὶ δὲν ἐπισκεπτεῖται.

[illegible]

III. Ἀλλὰ γὰρ ἵνα μὴ παρεκτινίσωμεν τοῦ προκειμένου, γένοιτο δὴ τὸν ψαλμὸν ἐξ- 98
 ηρισμένῳ ἐν χειρὶ λαβοῦσαι τοῦτον, ὃν αἱ καθαρὰ καὶ ἀλόβητοι ψυχὰι προσάδοσι
 τῷ Θεῷ, ἡ ἐπὶ τῶν ποταμῶν λέγουσιν, ἡ βασιλεὺς, ἐκεῖ ἐκαθίσταμεν καὶ ἐκλίσου- P. 100. 1 2
 μιν ἐν τῷ μυσθῆναι ἡμῶς Σιών. ἐπὶ ταῖς ἰταῖς ἐν μέσῳ αὐτῆς ἐκαθίσταμεν τὰ ὄρ-
 γανα ἡμῶν, ὅργανα καλοῦσαι σιγῶς καὶ σκηνώματα ἑαυτῶν, ἃ ἀνακρίμασι ἀπὸ τῶν
 περιστάσεων τῆς ἀγριότητος ἐξάφασαι τοῦ ἔθλου, ἵνα μὴ διηλύθωσι ἐξανασθῆναι πάλιν
 καταστῆναι ἐν ὁρμαῖς τῆς ἀκαμψίας. Βασιλεὺς γὰρ, τίθει, ἢ στήριξις ἑρμηνεία
 ἔστι, τοὶ περιόχοντες τὸν δαίμονα τοῦτον, ὃν ἐν μέσῳ καθίσταντες, περιεκαθίσταμεν
 καὶ ὃν ἑστῶν ἐν τῷ κόσμῳ χρόνον, τῶν ποταμῶν τῆς κακίας ἐξηρμύνοντες αὐτοῖς. διό 99
 καὶ περιόχους ἔσμεν καὶ καταλογιστέμεθα καὶ βιωμένοι μετὰ κληθῆναι πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα
 καὶ καταλογισθῶσιν ἡμῶν ἀποδοχθέντες ταῖς κῆραις τῆς ἰδίας ἀπὸ τοῦ γαστροῦ τῆς
 ἀγριότητος τὰ ὄργανα. ἐν τῷ γὰρ τῆς παρθενίας λυταχὸν περιεκαθίσταμεν τὴν ἰσχυ-
 ρὰν αὐτῆς κρατῆρα, ἐπειδήπερ τὸ ἄνθος αὐτῆς εἰς ὕδωρ ἀποτρέφεται, ἔαν ποθῇ, ὡς ὅταν
 εἰς ὕδατος ὕδατος καὶ ἐρρητισμοῦ καταστῆναι, ἔστω ἂν εἰς ἄνθος ἀποστεινύσῃ καὶ
 ὁμοῖον ἀπερῆσθαι πᾶσαν τὴν ἐπὶ παιδοποιίαν γοργίαν, ὥστερ δὲ καὶ Ὀμηρὸς ἐμνησε, (α. π. 310,
 καὶ τοῦτο καλέσας ὠλεσιγόνοισι τας ἰτέας. καὶ ἐν Ἑσαιοῖς δὲ οἱ δίκαιοι ὡς ἑταῖοι λέ- Ep. 41, 6
 γονται γένει ἐπὶ παρατήρῳ ὕδατος, εἰς ὕδωρ γὰρ τότε τὸ τῆς παρθενίας ἔργον μετ- 100
 ατίζεται σφοδρῶς τε καὶ λαμπρῶς, ὅπουτις ὁ δίκαιος καὶ ἐγκρατεστῆς ἡρῶν αὐτῆν
 καὶ ὀργάζεσθαι τοῖς ἡτιοτάτοις τοῦ Ληιστοῦ νόμοισιν ὑπάρχει, σιγῇ καταφραζέσθαι. ἵνα
 γὰρ τούτων τὸ δένδρον τοῦτο χλοισφορὸν πέφικεν ὕδατι καὶ φλαστύνειν, οὕτως ἐπιεν-
 θεῖν αὐτὴ καὶ ἐπαυράζειν πτανομένη λόγους πέφικεν ἡ παρθενία, ἵνα δὴ καὶ ἀνακρι-
 νίσται τὸ ὄργανον ἐπ' αὐτῆς ἑαυτοῦ δύναιται τις.

IV. Εἰ δὲ οἱ ποταμοὶ τῆς Μεγαλῆδος καὶ ῥέματα τῆς ῥηματοειδούς εἰσιν, ὥς οἱ ποταμοὶ γασί, τὰ συγχέοντα καὶ ταυρίζοντα τὴν φωνήν, ἀνάγκη τὰς ἑτέρας εἶναι τὴν ἀναφορᾶν, ἀπ' ἧς ἀναφορῶντες ἀνέλκυσεν τὴν ὕλην τὰ παιδυομένη ταλαντώμενα 101

1) Ἐπὶ τὸν ποταμὸν .. (p. 99) .. ἐπιστρέψουσιν ἡς ἑσπέρης. Haege apud Phot. cod. 237. p. 308, b. 22 — 30, contracta exstant.

παρθένον ὅτι φίλον, ὅπως μὴ δὲ τῶν εἰς ἡμῶν γενομένων κατ' ἀνάγκην γένοιτο καὶ βίαι, ἀλλὰ κατὰ προθέσιν αὐτεξούσιον ἡγῆς (τοῦτο γὰρ ἀποφασίζον θεῶ), οὐ βούλειται ἐξ αὐθεντίας αὐτῷ ταῦτα καὶ γυνῆς λελεῆσθαι τοῦ κυρίου, τοιόστι τὸ γυναικίσθαι τὴν παρθένον. ἀμέλει γῆρας „ἐάν δὲ καὶ γῆρ ἢ παρθένος, οὐχ ἡμαρτε“ σχεδὸν πύλιν ὑπερλήπτως ἀνεύραξε τὴν συγκατάθεσιν, κατὰ συγγνώμην αἰθροῦταιν

87 ἡμεγαλύνων αὐτὰ συμβουλευόμεναι, ἀλλ' οὐ κατὰ θέλῃ. εὐθέως γοὺν μετὰ τὸ εἶπεῖν 1 Cor 7, 24 „καὶ ἐάν γῆρ ἢ παρθένος, οὐχ ἡμαρτε“ ἐπῆραξε τὸ „θλίψιν δὲ ἔξουσι τῇ παρτί οὐ τοιότοι. ἐγὼ δὲ ἡμῶν γεέδομαι“, ὃ δὲ ἔστιν „ἐγὼ γεεδομένος ὑμῶν, ὡς οἷοι, ταῦτα συνεθέμην, ἐπειδήπερ ταῦτα οὕτω γροῖεῖν εἴλεσθε, ὅπως μὴ δοῖσιν κατὰ βίαν ἐπισπέρχων ὑμῶν εἰς τοῦτο καὶ ἀνγκάζειν πιάς. ἡμῶς δὲ εἰ καὶ ταύτην φίλον ἡμῶν μῆλλον τρέπεσθαι ἀποδιδεῖσθαι ἡμεῖς βιασάμεν, καὶ οὕτω λυσιτελεῖν ἰγοῦναι κρατεῖν ἡμῶς τῶν τῆς σαρκὸς ἐρεθισμῶν, μὴ παρηκωμένους διὰ τὸ γεμυκόμεναι τοῖς εἰσιτῶν

1 Cor 7, 25 σκευῶν εἰς ἀκαθαρσίαν.“ ἐπιφέρει γοὺν „τοῦτο δὲ γιμ, ἀδελφοί· ὁ κυριος συνε- 88 σκευῶν“ λοιπὸν ἔστιν, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναικας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσιν.“ εἴτα αὐ- θις ἐπιμένον καὶ ἀποκαλομένοις ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπεξεργάσασθαι τὸν λόγον, ἰσχυρῶς κρατῶν τὴν ἐνστασιν τῆς παρθενίας. θρηῶς γοὺν τα εἰς ἐπισιάνης τοῖς προειρη- 1 Cor 7, 32 μένοις ἐπεφώνησε „θέλω ἡμῶς ἡμερμένους εἶναι. ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου· ὁ δὲ γαμίσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί. καὶ μεμέρισται καὶ ἡ γυνή καὶ ἡ παρθένος. ἡ ἡμῶς μεριμνᾷ τὸ τοῦ κυρίου, ἵνα ἢ ἄγία καὶ σώμνη καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γαμίσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῷ ἀνδρὶ.“ πᾶσι γὰρ ἀναγκαστικῶς ἐστὶ καταναίς ὡς ἄρα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου καὶ ἀρέσκειν τῷ θεῷ

89 πολλῷ ἄμεινον τοῦ μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀρέσκειν τῇ γυναικί. τίς γὰρ οὕτως ἡλίθιος καὶ πρὸς τὰς ὀφείας, ὡς οὐκ αὐτόθεν αἰσθεται τὴν παραίνεσιν τοῦ Παύλου 1 Cor 7, 35 τὸ πλέον ῥέπεισιν εἰς ἡγνείαν; „τοῦτο γάρ“ γισί „πρὸς τὸ ἡμῶν συμφέρον λέγω, οὐχ ἵνα βόχον ἡμῶν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εἰσχυμον“.

ΛΙΥ. Ἐπίστησαν δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις ὅπως καὶ θεοδώρητον εἶναι τὸ τῇ, παρ- θενίας ἐπιτήδεμα παρεγγῆ· ὅθεν τοὺς κατὰ πρόφασιν κενοδοξίας τῶν ἀκρατετέρων ἐπὶ τοῦτο παρελθούσης ἀποβάλλεται συμβουλεύων γαμεῖν, ἵνα μὴ καιρῷ τῆς ἀκῆς σφιγμονῆς καὶ γλεγκμονῆς παρεχούσας αὐτοῖς τῆς σαρκὸς ἀσχυμονῶσιν οἰατρούμενοι 90 τὴν ψυχὴν. τί γὰρ παραδίδωσιν ἐπισκεπτεῖο. „εἰ δὲ τις ἀσχυμονεῖν ἐπὶ τῆς παρθέ- 1 Cor 7, 36 ρον αὐτοῦ νομίζει“ γισί „ἐάν ἢ ἐπῆραχος, καὶ οὕτως ὀφείλει γενέσθαι· ὁ θελεῖ ποιέειν, οὐχ ἡμαρτάνει· γαμεῖται“, οἰκεῖος ἐνταῦθα προκρίνων τὸν γάμον τῆς ἀσχυμονῆς ἐπὶ τῶν ἐλομένων μὲν παρθένοισιν, δεξινασχυμῶν δὲ τὸ μετὰ ταῦτα καὶ ἀποκαμῶντων, καὶ λόγῳ μὲν δι' αὐτῶν τὴν πρὸς ἀνθρώπων ἀσχύνειν ἐπιμένειν, ἔργῳ δὲ οὐδὲ μακρότερον ἐνδιατροῦμαι διαμῆναι τῷ εὐνοητισμῷ. τῷ μέντοι αὐτοκρα- 1 Cor 7, 37 ττορικῇ καὶ αὐθαρέτῳ κρῶντι προθέσει τιρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα παρθένον καὶ μὴ ἔχοντι ἀνάγκην, ὅπερ ἐστὶ πιάδος ἐκκαλοῦμενον τὴν ὁσὴν εἰς σιλοσιάν (εἶναι γὰρ 91 καὶ διαγοράς, ὡς εἰκός, σαμῆτων), τοῦτω διαμυλλομένῳ καὶ διαθλοῦντι καὶ στον- θαῶς ἐπιμένει τῇ ἐπαγγελίᾳ καὶ ταύτην ἄριστα διαπεραιωμένη παρακελεύεται μέ- νειν καὶ τιρεῖν, τῇ παρθένῃ τὰ πρωτεύειν. ὁ γὰρ δουμένος, γισί, καὶ φιλο- 1 Cor 7, 38 τιμῶμενος τιρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα παρθένοι κρείττον ποιεῖ, ὃ δὲ μὴ δουμένος, γαμίζων δὲ νομῶς καὶ μὴ λαθρογορῶν, καλῶς. καὶ περὶ μὲν τοῦτων ἀντήρως. λαβέτω δὲ μετὰ χειρὸς ὁ βουλόμενος τὴν πρὸς κορυθίνης ἐπιστολὴν, καὶ κατ' ἐκα- 92 στον ἡμιλίνας τοῖς ἐγγεγραμμένοις, τότε καὶ τὰ ἑφ' ἡμῶν λεγόμενα σκεψάσθω ἀντι- παρβαλλόν, εἰ μὴ συμφωνίας πᾶσις ἐκσταὶ καὶ ὁμοφροσύνης τῆς πρὸς αὐτὰ.

Ταῦτά σοι κατὰ δύναμιν ἱπὲρ ἡγνείας, ὦ Ἀρετή, κἀγὼ συνεισέμεν.

ΕΙΒΟΥΙΑ. Σφόδρα διὰ πολλῶν, ὦ Γρηγόριον, μόλις εἰς το προκείμενον ἀφί- κειτο, μακροτάτον ἀναμετροσάμεν καὶ περιουθεῖσαι πέλαγος λόγων.

ΓΡΗΓ. Βοίκεν οὕτως ἔχειν· ἀλλ' ἴθι καὶ τα λοιπὰ ἐγεῖς μεμνησθῆναις μεμ- τιχότατα διέλθωμεν, ὧν ἐτι ἐναελον τὴν ἀγκύρην ἔχειν μοι δοκῶ, πρὶν ἀποπτεῖναι καὶ διαφυγεῖν· εὐδελείστοι γὰρ νέων ἀποσπμάτων μνῆμαι γερούτων.

ΕΙΒΟΥΙΑ. Ἀλλὰ λέγε· τοῦτων γὰρ καὶ ἐλγύθαμεν ἀσμένως ἀκοσόμενοι τῶν λόγων.

93 ΓΡΗΓ. Καὶ μὲν δι', καθάπερ εἶπας, μετὰ τὸ καταχθῆναι τὴν θάλασσαν δρόμους ἀκίμάντοις εἰς τὴν γῆν ἡ Θεοπάτρα ἐγεῖς ὑπολαβούσαν αὐτὴν ἐφεῖν εἶπεῖν ταῦτα.

Λόγος δ'.

Θεοπάτρα,

1. Εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὡ παρθένοι, διεξόδιον ἢ σοφία τῆς λογικῆς ἵστατο ἵχρη· καὶ τὴν αὐτὴν αἰεὶ διαπορεύετο τρέχον, οὐδέμια ἂν ὑπῆρχε μετὰ μὴ οὐκ ἀποκτεῖναι

Ἀλλὰ δέχομαι τὸ δῶρον, ἔφη γάναι τὴν Ἀρετῇ, καὶ κελεύω μετὰ σὲ τὴν ὀά-
λουνσαν λέγειν· δεῖ γὰρ μὲ παρὰ μίᾳς ἐκάστης ὑμῶν ἀποδέξασθαι τὸν λόγον.

Λόγος ε'.

Θάλλουσα.

1 Τὴν οὖν Θάλλουσαν βραχὺ ἐπισχοῦσαν καὶ πρὸς ἑαυτὴν τι σκευημένην εἰπεῖν
ἔφη, Ἀλλ', ὦ Ἀρετῇ, συλλήπτριαν ἄξιον παραστήναί σε καὶ τὰ νῦν, ὅπως πρῶτον
μὲν σοῦ, καὶ τῶν παρόντων δὲ γυνώμεν ἄξιον λέγειν. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ ἐπιθα-
μίστατον ἀνθρώπου καὶ δῶρον, οὐ μὲν ἀνιάξιον ἄλλο προσεγγεῖσθαι πάρεστιν
ἀνθρώπου θεῷ, τὸν ἄθλον εἰς παρθενίαν εἶναι πέπεισμαι διαρκῶς, ἀπὸ τῶν ἱερῶν 109
ῥοσφρένι, γραμμῶν. οὐ γὰρ ἂν πολλῶν πολλὰ καὶ εὐχὰς ἐν τῷ νόμῳ καλὰ κα-
τεργασαμένην μόνον μεγάλην εὐχὴν ἐλέγοντο πληροῦν οἱ σὺς αὐτοὺς αὐθαιρέτως
βασιλῇ προσεγγεῖσθαι θοῦλόμενοι. ἔχει γὰρ τὸ ἡγῆτον οὕτως, „καὶ ἐλάλει κύριος
πρὸς Μωυσῆν λέγων· λάλησον τοῖς ἰσραὴλ, καὶ ἔρεῖς πρὸς αὐτοὺς· ἀνὴρ ἦ 110
γενή, ὃς μεγάλως εὐχῆται εὐχὴν ἀγαγνίσασθαι ὑμῖν κρηὶον.“ εὐχεται χρόνῳ καὶ
ἀργούῳ εἰς τὸν νεῶν σκευὴ προσκομισας ἀναθεῖναι τις, ἕτερος ἀναθεῖναι τὴν δεκάτην
τῶν καρπῶν, ἄλλος τῆς οὐσίας· ἕτερος τὰ κρύψιστα τῶν ποιμνίων, ἄλλος τὴν ὑπαρ-
ξιν καθιερῶν, καὶ οὐδέπω μεγάλην εὐχὴν ἐξασθαι δύναται τῷ κρηῖον, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ 110
ἐαυτοῦ ἀναθεῖς τῷ θεῷ ὁλοκαυτῶς.

11 Ἐπιχειροῦν γὰρ ἀλθδεῖ λόγῳ πρὸς ἡμᾶς, ὦ παρθένον, τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα
διάνοιαν δηλοῦσαι τῆς γυναικός. ὁ γὰρ κατὰ τι μῶριον φυλασσόμενος καὶ προσέχων,
κατὰ τι δὲ περισπώμενος καὶ πλημμελῶν ὅλος οὐκ ἀνύκειται θεῷ· χρόν γὰρ τὸν
ἐλλειον πάσαι ἀναθεῖναι καὶ τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ τῆς σαρκός, ὅπως αὐτίως εἴη καὶ
μὴ ἑλλειπῆς. ταύτῃ δὲ καὶ τῷ Ἀβραάμ ὁ θεὸς ἐφηγγεῖται· „λάβετε μοι δάμαλιν τριε- 111
τίθουσιν“ λέγων „καὶ αἶμα τριετίθουσιν καὶ κριὸν τριετίθοντα, καὶ τρυγόναν καὶ περι-
στερᾶν,“ ὃ ἐστὶν ἐφηγγεῖται (ἐπίστησον γὰρ ὅτι περὶ τοιούτων κάκεινον παρεγγυᾷ)· προσ-
έγγεχε μοι καὶ φιλῶν ἄξιον καὶ ἀνάκτιον σοῦ τὴν ψυχὴν δαμάλειως δίκην, καὶ τὴν σάρκα
καὶ τὸν λογισμὸν, τὴν μὲν ὡς αἶμα, ἐπειδὴ τὰ μετέωρα καὶ χρημνίσθη περιπολεῖ, τὸν δὲ
ὡς κριόν, ἵνα μιδαμῶς ἀποσκηπτήσας ἐκτέσῃ καὶ ἐξολισθήσῃ εἰς ἀληθείαν· οὕτω γὰρ
ἐπιτέλῃ ἔση καὶ ἀπειληπτός, ὦ Ἀβραάμ, ἀναθεῖς ἐμοὶ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν αἰσθησιν
καὶ τὸν νοῦν· ἃ συμβολικῶς δάμαλιν ἐφη καὶ αἶμα καὶ κριὸν τριετίθοντα, οἰονεῖ τὴν
πρῶσιν ἀκαχέμεναι τῆς τρυφῆς ἐπαρηρημένα. τάχα δὲ καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν μέσσην
καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ βίου τῆς ἡλικίας ἡμῶν αἰνίσσεται τοῖς τριῶν, βουλόμενος, ὡς ἐν
μάλιστα, καὶ τὸν τῶν παίδων καὶ τὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν τῶν γεραιτέρων χρόνον 112
συνεργῶς βιούσαντας αὐτῷ προσεγγεῖσθαι· καὶ ὃν τρόπον καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἐν
ἐνυγγεῖσις παρικελεύεται Ἰησοῦς Χριστός, ἰδοὺ ἱεροθετῶν „οἱ λόγχοι ὑμῶν μὴ
σκληρύνωσαν, καὶ αἱ ὁσφύες ὑμῶν μὴ λυέσθωσαν. διὰ ταῦτα καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι
γίνεσθε ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον αὐτῶν, πότε ἀναλήσει ἐκ τῶν γάμων,
ἵνα ἐλθόντι καὶ χοροῖσιν αὐτῷ εὐθέως ἀνοίσωσι. μακάριοί ἐστε, ὅτι ἀνακλειεῖ
ἡμᾶς καὶ παρελθὼν διακονήσῃ· καὶ τῇ δευτέρᾳ, κἂν τῇ τρίτῃ φιλικῶς, μακάριοί
ἴσῃ.“ ἐπιστήσαθε γὰρ ὅτι τρεῖς ἱποθεμένος φιλικῶς νεκτός, ἐσπερινὴν καὶ δευτέ-
ραν καὶ τρίτην, καὶ τρεῖς ἐκ τοῦ πυροσφύς, ὦ παρθένον, τὰς τρεῖς ἡμῶν τῆς ἡλι- 113
κίας ἡνέξατο μεταβολάς, τὴν μειρικνίσθη καὶ τὴν προσηβον καὶ τὴν προσηβονικὴν, ἵνα
κἂν τὴν πρώτην ἀγοντὶς ἡλικίαν, τοιτέστι παιδῶν ὄντας, ἐὰν ἐλθῇ, παραληγόμενος
τοῦ κόσμου, ἐτοιμοῖς καταλάβῃ καὶ καθαρούς, μὴδὲν ἐπιτετηθευκότας σκατῶν, κἂν
εἴτι διενεῖται ὁμοῖως, κἂν τὴν τρίτην. ἐσπερινὴ γὰρ φυλακὴ ὁ καιρὸς ἐστὶ τῆς ἀκμῆς
τοῦ ἡθροῦτος καὶ ἡ νεότης, καὶ ἡν ἀρχεται ταρῶσσεσθαι τὸ ἱερονικόν, ἐπειθολού-
πτον ταῖς ἐξελλαγαῖς τοῦ βίου, ἡνέσας αὐτοῦ τῆς σαρκὸς ἴδη καὶ τρεπυμένης εἰς
τάς. δευτέρα δὲ, ὅπηνεκα λοιπὸν εἰς ἄνδρα τέλειον ἐλάσας ἀρχεται στάσιν καὶ
ἐκλειπόμενα τῶν θορύβων ὁ νοῦς προσλαμβάνειν καὶ τῆς οὐχέως. τρίτη δὲ, ὅτε αἱ 114
ἐλίσσεται γυναικῶν γέννησις τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀτομαρμασμένης ἴδη τῆς σαρκὸς καὶ
εἰς γῆρας πεπονητοῦσι.

111. Αὐτὸ προσέχει ἄσβεστοι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πίστεως ἐξάφαντας τὸν λόγον, καὶ τὴν
ἐσθὴν ἀναδυσσόμενος τῇ σωτηρίᾳ, ἐργιζομένη καὶ προσδοκᾷ ἀπὸ τὸν κύριον, ἵνα
κἂν ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ παραλαβῇ ἡμῶν τινας βουλῆς, κἂν ἐν τῇ δευτέρᾳ, κἂν ἐν τῇ
τρίτῃ, ἐλθὼν καὶ εἰρὸν ἐτοιμοτάτους καὶ ἃ προέταξεν ἐργαζομένους, ἀνακλήσῃ εἰς
Ἀβραάμ κόλπος καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἰερεμίας δὲ „ἀγαθόν“ ἦρσιν „ἀνδρὶ, ὅταν 114
Thren 3, 27.

1) Ἀγέ μοι .. (p. 114) .. προσδοκᾷ ἀπὸ τὸν κύριον. Hae., pauis ommissis, transscripta apud
Fhol. cod. 237. p. 300, a. B. — p. 301, b. 2.

- 115 ἄνθρωποι ἐν ταύτῃ αὐτοῖ καὶ ἀπὸ τοῦ κινήσιν μὴ ἀποστήνῃ ἡ ψυχὴ αὐτοῖ.¹ ἀγαθὸν γὰρ ἐκ παιδῶν ὡς ἀληθῶς ὀνομαζέσθαι τὸν ἀνθρώπον τῇ θεῇ τρησυχῇ μὴ ἀποστήσασθαι μέχρι γήραος τὸν ἐπιταίνον καθαράς ἡρεσὶν ἐποχούμενον, αὐτὸν λογισμὸν εἰς τὸ κίνησον κατέλκοντος τοῦ τοιγούτου. τίς γὰρ οὐ τὰς δι' ἡμετέρας, τίς δ' οὐ τὰς δι' ὁρίων, τίς δ' οὐ τὰς διὰ γένεως, ὁσφρίσεως τε καὶ ἀφ' ἑσθονίας καὶ τέρεως ἀποδίδεται, τὴν ἰνέσχον μὴ φέρων σιγηροσύνην, εἴθροισαν καὶ καθαριέμενον τὸν ἴσιν τῆς κακίας. ἔτερος μὲν οὐκ εἶ, ἔτερος ἐπεπλήσας ἄλλα δοξάζει, ἑμεῖς δὲ ἀνατιθέμεν λέγομεν ἑαυτὸν τελείως θεῷ, ὅς καὶ τὴν σάρκα ἀχρῆστον ἐκ παιδῶν γίλο-
 116 τιμεῖται γολάττειν, παρθεῖαν ἀσκήν. περισποιδάσκοντες γὰρ καὶ μεγάλας ἐλπίδων θορὰς τοῖς ἐπιμενέοις αὐτῆς ταχέως φέροι, τὰ λιμαντήρια τῆς ψυχῆς ἀπομαρτυ-
 νοῖσα πάθη καὶ ὁπτακλήματα. φερε γὰρ εἰσγγήσονται πῶς ἀνακείμεθα τῷ κινήσιν.
 Num 0,2 IV. Τὸ γυνὴ „μεγάλως εἰξυσθαι εὐχὴν“, εἰ τοῖς Ἀνδράμοις νομοθετοῦμενοι, τοῦτο παριστήσιν, ὅπερ ἐπὶ πλέον ἐγὼ διηρησαμένῃ ἀποφαίνω, μεγάλην εὐχὴν εἶναι παρὰ πάσης εὐχῆς ἀποδεικνύουσα τὴν ἀγίαν. τότε γὰρ ἀνάκειται προσηγνῶς πᾶσα τῷ κυρίῳ, ὅποτε μὴ μόνον τὴν σάρκα συνουσίας ἀνέπαφον, ἀλλὰ καὶ τὸν λογισμὸν ἀποπληρώσας ἄσπιλον τηρεῖν ἀναμύζουμαι. „ἡ γὰρ ἡγάμενος“ γράσει „μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου“, πῶς ἀρῶται τῷ κυρίῳ,“ οὐ μόνον ἵνα μὴ χωλὴν εἴς ἀρετῆς κατὰ τι μῦθον ἀπετελεῖται τὴν δόξαν, ἀλλ' ἁμῶν, κατὰ τὸν ἀπόστολον, καὶ ἐν τῷ σῶματι καὶ ἐν
 117 τῷ πνεύματι ἀγιάζεται, ἀναθεῖσα τὰ μέλη κυρίῳ. τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἀναθεῖται ἰσω-
 τὸν τελείως κυρίῳ, λεκτέον. ἔαν ἐπὶ τῶνδε μὲν ἀνοίξω τὸ στόμα, ἐπὶ τῶνδε δὲ κατακλείσω, οἷοι ἀνοίξω μὲν περὶ τῆς ἐξγέρσεως τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ὀρθοδό-
 118 ξως ἡμεῖς καὶ μεγαλοπρεπῶς κατὰ δύναμιν τὸν θεόν, κατακλείσω δὲ ἡμέρας αὐτῶν φερέν καὶ γιλακὴν τοῦ ματαῖα μὴ λαλεῖν, ἀγίεται μοι τὸ στόμα καὶ ἀνάκει-
 119 ται τῷ θεῷ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γέγονεν, ὄργανον σοφίας“ γράφει γὰρ δι' αὐ-
 τῆς ἀνδρείου γράμμασιν, ἀπὸ τοῦ βύθους καὶ τῆς δεινότητος τῶν γυναικῶν φαντίζων
 118 τὸν νοῦν, τοῦ πνεύματος ὁ λόγος, ὁ κύριος, γραμματεῖς τῶν αἰώνων ὀξυγνώσας, οἱ ταχέως καὶ ὀξείως τὴν βουλὴν ἀναγράφεται μόνος καὶ πληροῦ τοῦ πατρὸς, „ὀξείως
 119 σκύλευσιν“ ἀκούων „ταχέως προνοήσαν.“ τοῦτο κάλαμος ἐστὶν ἡ γλῶσσά μου τοῦ γραμματέως“ ἡγίστην γὰρ αὐτῷ καὶ ἀνάκειται κάλαμος ὥσπερ ὄργανος, ὁμοιό-
 119 τερον γράφον τῶν τὰ ἀνθρώπινα ὁρήματα κρατερόντων ποιητῶν καὶ λογογράφων. ἔαν ἐθέσω καὶ τὰς ὀφεις μὴ ἐπιθιμῶν ὥρως σωμάτων, μηδὲ τέρεσθαι θείας ἀσχι-
 119 μοσιν, ἀλλὰ τὰ ἄνω περὶσκοπεῖν, ἀγνεύουσι καὶ οἱ ὁσθαλμοὶ καὶ ἀνακένται τῷ κυ-
 119 ρίῳ. ἔαν τὰ ὅσα φράξασα ἀπὸ ὁρμημίας καὶ ψιθυρισμῶν ἀναπειάσω λόγῳ θεοῦ, φαντῶσα παρὰ σοφούς, αἰατέθεικα καὶ τὰς ἀκοὰς τῷ κυρίῳ. ἔαν ἀποστήσωμαι τῆς γέρας ἀπὸ κατὰκλείας, ἀπὸ μειωπρέσεως, ἀπὸ γιλοχρημίστης, ἀπὸ πληκτισμοῦ, ἀγνεύουσι καὶ αἱ χεῖρες θεῷ. ἔαν ἐθέξω τὸ πορευτικὸν διεστραμμένης ὁδοῦς πορευί-
 120 σθαι, ἀνατέθεικα καὶ τοῖς πόδας, οὐκ εἰς δικαστήρια καὶ διάκτους παρερχομένη, ὅθι τ' ἀνδρες ἀλειροδίχαι τελέθουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ κατορθώσαι πληρώσασά τι τῷ ἐπιτολῶν. τί μοι λοιποῖ, ἔαν διαγνῶ καὶ τὴν καρδίαν, πῶς τὰς διανοήσεις αὐτῆς ἀναθεῖσα κυρίῳ; γὰρ οὐδὲν διελογίζομαι, τῆρος οὐκ ἐμπολιτεῖται καὶ ὁρῇ αὐτῇ
 120 ἐμοί, τὸν νόμον καὶ ἐν ἡμέρᾳ μελετᾷ κυρίῳ καὶ ἐν νυκτί· καὶ τοῦτ' ἐστὶ „μεγάλῃ
 120 ἀγνείαν ἀγνεύσαι, μεγάλην εὐξάμενον εὐχὴν.“
 V. Περιούσιον δὲ καὶ τὰ εἴς ἡμῶν, παρθένοι, γράσας τῶν διατάξεων, ἐπειδὴ περ τῶν σφεισῶν ἐξήγηται καὶ νῦν κατορθωμάτων. θεσμοὶ περὶ παρθενίας ὄντα καὶ χρῆσμοι διδάσκοντες τὴν ἀτεχεσθαι προσήκει, καὶ ἀναμύζου εἶναι τὴν παρθεῖαν.
 Num 0,1 4 γέγραπται γὰρ οὕτως „καὶ ἐλάλσαι κύριος τῷ Μωσῇ λέγων· κλίσσον τοῖς ἑαυτοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς· αἶψα ἡ γυνὴ, ὅς ἂν μεγάλως εἰξεται εὐχὴν ἡγάγε-
 121 σθῇ τῷ κυρίῳ, ἀπὸ σίχου καὶ οἶνον ἀγνισθήσεται, καὶ ὅσος ἐξ οἶνου καὶ ὅσος ἐκ σίχου καὶ ὅσα κατεργάζεται ἐκ σταγυλῆς οὐ πίπτει, καὶ σταγυλὴν τῷ κυρίῳ καὶ σταγυλὴν οὐ
 121 γέγειε πᾶσας τὰς ἡμέρας εἰς εὐχὴς αὐτοῦ.“ ὅπερ ἐστὶν· ἀπὸ τοῦ φητοῦ τῆς ποιήσεως τῶν χειροποίητων ὁ κατεργασίας αὐτῶν τῇ κυρίῳ καὶ ἀναθεῖς οὐ δρέμεται διὰ τὸ παρ-
 121 εκκεῖν ἂν πῆλξ αὐτῷ καὶ ἐκπύσεως περὶ τῆς. ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν διαφορῶν ἐκ τῶν γυναικῶν ἰσθμίσθη, αὐ χωρὶς ὁλλοῖν ἐκείσθαι ἀπομύζως τε εἶχον. ἡ μὲν γὰρ ἀθανασίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐστὶ περικλυτή, ἡ δὲ μνήσας αὐ καὶ παραφροσύνην. ἀπὸ τῆς μὲν γὰρ ὑψάλως καὶ ἐξοχαιτικῆς, κλημάτων δέκναι ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ ὁρίων ἡμετέρας ἀναμύζουσι τῶν χειροποίητων κατεργασίας ἀγνείας, ὁ κύριος ἡμῶν ἐστὶν ἡμετέρας ὁ λέγει διατάξαι τοῖς ἀποστόλοις „ἡμεῖς εἴμε ἡ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας, ὁ δὲ πᾶσι μὲν ὁ χειροποίητος“ ἀγνεία δὲ καὶ ἀθανασίᾳ ὁ διά-
 122 βολος, λίσσαν καὶ ἴον καὶ ὁρῇ ἀποστήσων, ὥσπερ δ' καὶ Μωσῆς ἐγχεῖται δια-

1. Ἡ γὰρ σφεισὶν ἀνθρώπων .. (p. 122) .. ἀνὴρ, ἐστὶν ὁ κύριος. Σωμῆς δὲ καὶ ὁ κύριος. P. col. 27, l. 3. 2. 1. 3 = 10.

γράφον περί αὐτῶν· „ἐκ γὰρ ἀμπελων Σοδόμων“ γράψιν „ἢ ἀμπελος αὐτῶν, καὶ ἡ
 κλήματις αὐτῶν ἐκ Γολοθάας. ἢ σταγυλὴ αὐτῶν πινηγλὶ χυλῆς, βίττοις πικροῖς
 αὐτῶν. Θερμὸς δρακόντιον ὁ οἶνος αὐτῶν, καὶ θυμὸς ἀσπίδων ἀντίστοιχος.“ ἐκ ταύτης
 τριζέσαιτες οἱ Σοδόμων οἰκίτορες εἰς ἀκαρπον ἀφ᾽ αὐτῶν ὄρεξιν οὐκ ἐπὶ λυγρῶν
 τραπέζαι παρὰ γέσται. ἐντεῖθεν καὶ ἐπὶ ἡὼς κραταύσαιτες εἰς ἀπερίστην κατόλη-
 σθαι καὶ ἰσορροχιοὺς κατεποντιῶσιν κατακλισθῆναι· ἐντεῖθεν ἀφ᾽ ἑσπέρης ὁ ἥλιος τὰς
 μεσάδελφους ἐφ᾽ οἷνιζε χιτῆρας καὶ ἐχρᾶνε τὴν γῆν λίθων συγγενικῶν· ἐντεῖθεν μεθι-
 σκόμενα τὰ ἐδὴν θύροισιν ἱαντῶν εἰς ἀλλήλοσφόντοις μάχας τοῖς θυμοῖς, οὕτως γὰρ
 οὐκ ἐξίσταται ἄνθρωπος ἀπὸ οἴνου καὶ παραπαύει, ὥστερ ἀπὸ ξίλου καὶ ὀργῆς·
 οὕτως οὐ μεθύσκειται τις ἀπὸ οἴνου καὶ παραφροσύνῃ, ὥς ἀπὸ ἄσπης, ὥς ἀπὸ ἐρωτος,
 ὥς ἀπὸ ἀκυστίας, ἀπὸ ταύτης προστίναται τῆς ἀμπελων μὴ γεύσασθαι τῇ παρθε-
 νει, ἵνα νεφάλεος ὑπάρχουσαι καὶ ἄνευτος ἀπὸ μερίμνης βιωτικῆς ἐκλαμψον τὴν
 λαμπράδα τοῦ φωτός τῆς δικαιοσύνης ἐξάπτη τῇ λύγῃ. „προσέχετε“ γὰρ γράψιν ὁ
 πικρὸς ἡμέτερος φρονιτῶν ἱμῶν αἱ καρδοὶ κρατάλῃ καὶ μεθῇ καὶ ἀφ᾽ ἑσπέρης βιω-
 τικῇ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐφ᾽ ἡμᾶς ἢ ἡμέρα ἐκείνῃ ὥς ταυτὶς.“

VI. Οὐ μόνον δὲ τῶν ἐκ τῆς ἀμπελων κατεργαζομένων ἐκείνης προστίναται μι-
 δαμῶς κατὰ μεθρία τρόπον προσφαίνει τὴν παρθενοί, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντιμίμων αὐτῇ
 καὶ παρατλίσιν· σίκερα γὰρ πᾶς ὁ σκευαστὸς οἶνος καλεῖται καὶ ἰόςτος, καὶ τε
 ἐκ τῶν γουτικῶν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀκροθρίων σκευαζόμενος ἢ. ἐπιστοιρῶσσι γὰρ
 ὅν τρόπον αἱ εἰς οἶνον προποσίαι καὶ ταύτην σφοδρῶς τὸν λογισμόν. καὶ εἰ χοῖ
 φ᾽ οἶνον λόγῳ πρὸς ἡμᾶς ἀλλυθεῖ, ἢ πᾶν τὸ μεθῆν γέρον καὶ ἐκστασιν τῇ ψυχῇ μετὰ
 τὸν οἶνον ἐξ ἀμπελων σίκερα κηλίσκορσιν οἱ σοφοί. ὅπως οὖν δὴ μὴ μόνον τῶν
 γυναικῶν ἀμαρτημάτων γυλασσομένη τῆς ποιητικῆς ὑπὸ τῶν ἀντιμίμων αὐτῇ χοινοῦνται
 καὶ ἀντιζῶντων, ἰτέρων μὲν κρατοῦσα, ἐφ᾽ ἑτέρων δὲ κρατομένη, τοιτέστιν ἡματιῶν
 διαφερότων ἡματιῶν ἀφ᾽ ἑσπέρης ἢ καὶ λίθοις καὶ χρυσῷ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ τὸ
 σῶμα καλλωπισμοῖς, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ μεθύσκει τὴν ψυχὴν· διὰ τοῦτο ταῦτα τορθε-
 τεῖ, ἵνα μὴ εἰς γυναικισμοῖς ἐκχέται καὶ γέλιωτος καὶ ἀπάτας ἀσπορμένη καὶ
 μεθρολογίᾳ, ἃ περιδινούσι καὶ κηλῶσι τὸν λογισμόν, ὥστερ καὶ ἐν ἑτέροις ἐρίνῃσιν,
 „οὐ φάγεσθε τὴν βαινᾶν“ εἰπὼν „καὶ τὰ ὄμοια αὐτῇ, καὶ τὴν γαλῆν καὶ τὰ ὄμοια
 τοῖσιν.“ αὐτὴ γὰρ ὀργὴ πρὸς οὐρανὸν καὶ σύντομος ὁδοιπορία, τὸ μὴ μόνον ἐμ-
 τῶν ἡμετέρων ἐγείλκεσθαι τὴν ἐκτραχηλίζοντων τὸν ἄνθρωπον ἐπιτορμένον περὶ τὰς ἡδο-
 παθείας καὶ τέρψεις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιμίμων αὐτοῖς· καὶ γὰρ θυσιαστήριον ἀναι-
 μικτον εἶναι παρεδόθη θεοῦ τὸ ἄθροισμα τῶν ἁγίων, οἷον μέγα τι χοῖμα καὶ
 ἐνδοξον ἢ παρθενοί φαίνεται. διὸ δὴ καὶ ἀχραντον αὐτὴν καὶ καθαρὸν πᾶσι γυ-
 λακτέον, μηδὲν κοινοῦσαν ταῖς σαρκὸς ἀκαθαρσίαις, ἀλλ᾽ ἔσω κατὰ πρόσωπον τοῦ
 μαρτυρίου σοφίᾳ κεχοισωμένην εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἰδρύσθαι, τὴν ἐκδοῖαν εἰς
 ἀγάπης ἀναθροῦσαν κηλῶν, „ποιήσεις“ γὰρ „μὴ“ γράψιν „μετὰ τὸ θυσιαστήριον
 τὸ πηρεχάλακτον (εἰς ὃ τὰ ὁλοκαυτώματα ἀνεκομίζοιτο καὶ αἱ προσφοραί) ἄλλο
 θυσιαστήριον ἐξ ἀσπῆτων ξίλων, καὶ καταχρονώσεις αὐτὸ χρυσῷ, καὶ δώσεις αὐτὸ
 ἀτίαντι τοῦ καταπετάσματος τοῦ ἐπὶ τῆς κηλῶν τοῦ μαρτυρίου κατὰ πρόσωπον
 τοῦ ἱερατοῦ, ὃ ἔστιν ἐπὶ τῶν μαρτυρίων, ἐν οἷς γνωσθῆσμαι σοὶ ἐκεῖ. καὶ θυ-
 σιάσεις ἐπ᾽ αὐτοῦ θυμίαμα ἀρωμάτων ἐν πρωῇ, ὅτε ἀγαθὴν τὴν λίχον·
 θυσιάσεις ἐπ᾽ αὐτοῦ θυμίαμα διαναντὸς ἐναίτε κηλῶν εἰς τὰς γενεὰς ἡμῶν. οὐκ
 ἀνούσεται ἐπ᾽ αὐτοῦ θυμίαμα ἄλλοτρίον καὶ ὁλοκαύτωμα· θυσίαν καὶ σπονδὴν οὐ
 στείλειται ἐπ᾽ αὐτοῦ.“

VII. II. ὁ νόμος ἐστὶ κατὰ τὸν ἀπόστολον πνευματικὸς, τὰς εἰκόνας ἐμπεριέχων
 τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ἥτις δὲ ἀπαμφοτέρωθεν τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ κλήματι τοῦ γράμμα-
 τος ἐφ᾽ ἐκτὸς ἐπισκευαζόμεθα γυνῶς τὴν ἀκρίβειαν. μίμημα τῆς ἐκκλησίας ἐκ-
 λειώτικο διωδάλλειν Ἐρμᾶτοι τὴν σκηνὴν, ἢ ἔχουσι διὰ τῶν ἀσπῆτων εἰκόνα τῶν
 θεῶν προκαταγγέλλειν πραγμάτων. τὸ γὰρ ἐν τῷ ὄρει ταυράδειγμα παρθενοῦ ἐκ-
 πρὸς ὃ βλέπων ἐκτείνετο τὴν σκηνὴν ὁ Μωυσῆς, ἰδεῖν τις ἦν τῆς κατ᾽ οὐρανὸν οἰκί-
 σης ἀκρίβης, ἐν ἡμεῖς τραυτέρω μὲν τῶν τύπων, ἀμεινότερον δὲ τῆς ἀληθείας
 ἀκρίβειαν νοῦν, ἤλθε γὰρ ἀκρίβειαν εἰς ἀνθρώπους, ὥστερ ἐκκεῖ, ὡπῶν τὸ ἀλλο-
 θεῖ, οὐ μὴδὲ φέρουσαν ἀκαρπον ἐνταῦθα θεάσασθαι τὴν ἀφ᾽ ἀκαρπίας, ὅποτε μὴδὲ τὰς
 ἰλακὰς φέρουσαν ἀνέδωκε ἰδεῖν ἀκρίβως. ἀλλ᾽ Ἰσραῖται μὲν τὴν σκηνὴν τῆς εἰκότος ἐρί-
 ναι ἀπὸ τῆς ἀληθείας κατεγγέλασαν, ἡμεῖς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς κατ᾽ οὐρανὸν διοικί-
 σης ἰνυργῶς ἰκθεύομεν. τὸ γὰρ ἀληθὲς ἀκριβῶς μετ᾽ ἀνάστασιν διωδάλειται,
 ὅποτε πρόσωπον κατὰ πρόσωπον τὴν ἁγίαν σκηνὴν, τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανῷ, εἰς
 ἐκείνης καὶ ὁμοιωτῆδος ὁ θεός, ἀλλ᾽ οὐ δι᾽ αἰνεμάτων καὶ ἐκ μέντοις ἐσποτῶμεν. 100 11 12

- VIII. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ ἐν ἡμέτεροις προσηγορίαις, ἡμεῖς δὲ τὰ οὐράνια προσηγορεύομεν, ἐπειδὴ περὶ ἡ μὲν σκεπὴ σήμερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ δὲ ἐκκλησία τῶν οὐρανίων. διὸ τούτων οἱ τοὺς ἰχθύων καὶ τῆς σκεπῆς ἐν τῇ τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἔχει, λαμβανόμεναι χροὶ καὶ τὰ θρησκευτικὰ σήματα ἢ τῶν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πραγματιάζοντες, καὶ τὸ μὲν περικεχαλκωμένοι ἀπεικονίζονται τῇ γερονσίᾳ καὶ τῇ περιβολῇ τῶν χροῶν (θεοῦ γὰρ εἶσιν ἐμψυχὸς βρωμῆς, εἰς ὃν ἀνακομίζοντες τοὺς μόσχους καὶ τὰς δεκάτας καὶ τὰ ἐκόντια θυσίαν τελοῦμεν κυρίῳ), τὸ δὲ περιέχουσιν θρησκευτικὸν εἶδος ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἁγίων ἀνακείμενον κατὰ πρόσωποι τοῦ μαγνηρίου, εἰς ὃ ἀλείφεται θυσίαν καὶ σποδὴν ἀναφέρουσθαι, ταῖς ἐν παρθενίᾳ παρυσλητέον, τῷ ἀκριβέτω χρυσῷ τὰ ἁσπρὰ σιτισίας σωματικὰ κατεσθλασμένας. δύο γὰρ τὰ εἰς ἑπαινον θρυλλοῦνται χρυσῶν, ὅτι τε ἴον οὐ παροδέχεται καὶ τὴν χροῖαν ταῖς ἡλίου μετρώας παρατελεσμέναις φαντάζεται βολαῖς· σήμερον δὲ εἰκότως ἄρα τοῦτο τῆς ἀγνείας τῆς μὴ προσεμένης ἐστὶ κηλὶς καὶ σπῖλον, ἀλλὰ καὶ γοῖ κατεστραυπημένης ἀπὸ τοῦ λόγου. διὸ καὶ ἔχον εἰς τὰ ἡμέα τῶν ἁγίων ἐστὶ καὶ πλησιαιτέρον καὶ ἐμπροσθεν τοῦ παρατελεσμένου, ἀχρώτως χροῖ θρημαμάτων δίδον τὰς προσεχῆς ἀναπέμπουσι κυρίῳ, δεκτὰς εἰς ὁρμὴν εὐδοκίας, καθὼς καὶ Ἰουδαῖοις ἐμήνυνε, τὰ θρηματικά τὰ ἐν ταῖς γαῖαις τῶν εἰκοσιτεσσάρων πρεσβυτέρων προσεχῆς ἁγίων εἶναι γράσας.
- 132 Ταῦτά σοι ὡς ἐκ τοῦ παραχροῖμα καὶ κατὰ δύναμιν ἐπὶ ἀγνείας, ὡς Ἀρετῇ, συμβάλλομαι.

Λόγος ε'.

Ἀγάθῃ.

- I. Εἰποῖσιν δὲ ταῦτα τῆς θρυλλούσης ἡ Θεοπάτρια ἐφ' ἣ τῷ σκήπτρῳ τὴν Ἀρετὴν φασίαι τῆς Ἀγάθης, τὴν δ' αἰσθημένην εὐθέως ἀναστῆναι καὶ ἀποκρίνασθαι ὅτι Μετὰ πολλῆς εἰτολμίας καὶ πεθοῖς καὶ τῆς τοῦ καλῶς εἰπεῖν ἰπολήψεως, ὡς Ἀρετῇ, σοὺ παρομαρτοῖσιν περὶ ἁπομὴν δι' κατὰ δύναμιν καὶ γὰρ εἰς τὸ προκείμενον εἰσενέγκασαί τε, κατ' ἐραντὴν μέντοι καὶ οὐ πρὸς τὰ εἰρημένα. οὐ γὰρ ἂν δυναίμεν ἐγράμματα ταῖς οὕτω ποικίλως καὶ λαμπρῶς ἀπεικονισμένοις ἡλοσοφῆν· διὸ γὰρ ἀπογέρεσθαι νόγον ἀβελιγρίας, εἰ τοῖς κατὰ σοφίαν ἐξιστάσθαι χρειτοσι προσπεθῶν. εἰ οὐκ ἀνέξασθε καὶ τῶν ὅπως ἂν τέχῃ ἡτορμενῶντων, ἐπιχειρῶ λέγειν, οὐδὲν προθυμίας κα-
 133 θεγχεῖν. ἀρχέον δὲ εἰπεῖν.
- Ἀρχέον, ὡς παρθένος, κάλλος καὶ συγγενὲς τῇ σοφίᾳ καὶ πρόσφορον ἄπαντες εἰς τὸν κόσμον κεκτημένοι τοῦτον ἀφικνοῦμεθα. ἀπεκρίθη γὰρ αἱ φρεναὶ τῷ γεννῶσαντι τότε μάλιστα καὶ πλουσιμένῳ, ὅποτε τὴν κατ' ὁμοίωσιν ἰδέαν ἄχραντον ἐκλάμπουσαι καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὁφείας ἐκείνης, πρὸς τὴν ἀγαθὴν ὃ θεὸς ἀθάνατον μορφήν καὶ ἀνύλεθρον ἐχοῖσας αὐτὰς ἀπεικονίζετο, τοιαῦται διαμένονσι. τὸ γὰρ ἀγέννητον κάλλος καὶ ἀσώματος καὶ μὴτε ἀρχόμενον μὴτε γένον, ἀλλ' ἄτρεπτον καὶ ἀή-
 134 ρητον καὶ ἀπροσδές αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ καὶ [εἰς] αὐτόνως ἐν ἀγρύστοις καὶ ἀπροσίτοις ἀναπαρόμενος, ἐξουσίας περιουσίᾳ πάντα περιέχων καὶ κτίων καὶ μετασκευάζων ἐκ-
 135 τήνυκα κατ' εἰκόνα τῆς εἰκόνης ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν. διὸ καὶ λογικὴ καὶ ἀθάνατος ἐστὶ κατ' εἰκόνα γὰρ δημιουργηθεῖσα τοῦ μονογενοῦς, ὡς ἔχει, ἀνιπέρβλητον ἔχει τὸ κάλ-
 136 λος. διὸ καὶ τὰ πνευματικὰ τῆς ποικιλίας ἐρῶσιν αὐτῇ καὶ ἐφεδρεῖνται, χρῶναι βιαζόμενα τὴν Θεοεικέλον αὐτῆς ἐκείνην καὶ ἐπέρευτον ἰδέαν, ὥσπερ δὴ καὶ ὁ προση-
 137 γης Ἰσραήλ παρίστανει διειδῶν Ἰερουσαλὴμ „ὅπως αὐτοῦς ἐγένετο σοὶ“ ἀπεικονισχόν-
 138 τας ἀπέναντι τῶν ἐραστῶν σου,“ τὴν παρυσχοῦσαν ἑαυτὴν ταῖς ἀντικειμέναις θανά-
 139 μισιν εἰς βελήλωσιν λεγόν. ἐρασταὶ γὰρ εἰσιν ὁ διάβολος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἄγγελοι, οἱ τὸ λογικὸν ἡμῶν καὶ διοικητικὸν τῆς υἱορρήσεως κάλλος μιμνέειν καὶ μολύνειν τὴν ἑαυτῶν ἐπιμύζον τεχνιζόμενοι καὶ μοιχοὶ γεινέσθαι πάσης τῆς τῷ κυρίῳ νενηγνημένης ἐπιθυμιῶντες ψυχῆς.
- II. Ἐὰν οὖν ἀμόλυτον τοῦτο τηρήσῃ τις τὸ κάλλος καὶ ἁγνὴς καὶ τοιοῦτον, ὅποσον αὐτὸς ὁ συστησόμενος αὐτὸ καὶ ζωγραφῆσας ἀπετίποισι, τὴν κλῆρον ἀπομαρτυρούμενος ἡσῶν καὶ νοτήν, ἱς καὶ χαρακτὴρ ἐστὶν ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀπεικόνισμα, γεροντῶς οἷον ἁγλαμὴν τι περικεκαλλέστατον καὶ ἱερὸν· ἐντεῖθεν μετενεχθεὶς εἰς τὴν μακίρων πόλιν τοῖς οὐρανοῖς, ὥσπερ εἰ γὰρ κατοικισθῆσεται. ἄχραντον γὰρ τὸ κάλλος ἡμῶν ἁριστία ἰότης τηρεῖται καὶ ὁσπάλως, ὅποταν δὴ παρθενίᾳ σχεπόμενον ὑπὸ τοῦ καισῶνος ἐξωθῇ μὴ μελαινῆται τῆς γθορίας, ἀλλ' αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ μέτον δικαιοσύνην κοσμίται, νυμφαχρ-
 140 γούμενον τῷ νύμφῳ τοῦ θεοῦ ὃν τρόπον δὴ καὶ αὐτὸς εἰλησῆται, χρῶναι παραινῶν ὥσπερ

1) Hanc auri laudem Photius cod. 237. p. 300, h. 11. consignavit.

ἐν λαμπράσι ταῖς σφαιραῖς σαρξὶ τὸ φῶς ἀνακαίεσθαι τῆς ἀρετῆς, ἐπειδὴ καὶ ὁ τῶν
 ἀρετῶν τροφὴν ἀρτῶν τὰς εἰς Χριστὸν ὕψουσιν τελεσιτελεῖται ἀρτῶν βούλεται
 ἡγάγῃ, τῷ Ι' τὴν ἀπειθήνουσαν μόνην ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀποτιπόμενος. ἀλλ' 137
 αἱ μὲν νῦντες ἐμψυχονες ἐπύχονον ἡρῶ καὶ σοφίᾳ, αἱ δὲ πῦντε μωροὶ καὶ ἄσοφοί τινες·
 αἱ γὰρ ἐπαρκετεύουσιντο ἐλαίῳ σφῶν τὰ ἀγγεῖα πλήρη παρυσκευάσαι, δικαιοσύνης
 ἀπορροῦσαι κεραί. αἰσίσσεται γὰρ διὰ τούτων τὰς ἐπὶ πύρριτι παρθενίης ἐπιστερο-
 μέναις ἐλθεῖν καὶ πάντα εἰς τὸ πληρωθῆναι συνεκίνουσι τὸν ἐρῶτα τοῦτον κοσμεῖας
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης, καὶ τὰς ἐπαγγελλομένας μὲν καὶ σεμνινομένης τοῦτο σκοπεῖν,
 ἀλλοτριούσας δὲ καὶ ἡττωμένας τοῦ κόσμου ταῖς ἐξαιλαῖς καὶ ὡς περ σκιεραιγούσας
 μᾶλλον εἰδὼλον ἀρετῆς ἢ αὐτῇ ἐραζομένας ἐμνονον τὴν ἀλήθειαν.

III. Ὁ γὰρ λεγόμενον ὠμοῦσθαι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, 138
 αὐταὶς ἐλαίῳ τὰς λαμπάδας αὐτῶν καὶ ἐξῆλθον ἀπαντήσουσαι τῷ νυμφῶν. σφαιρῶν
 βούλεται τὴν αὐτὴν ὁδὸν τοῖ ἐπιτηδεύματος πάσης ἐπαρκεμένης, διὰ τὴν ἐμψυσιν τοῦ Ι'
 σφαιρῶν. ἐστειλωται μὲν γὰρ παρακλησίως ἐκείνῃ, εἰς τοῦτο καθομολογῆσαι, καὶ
 ταύτῃ κηλίσκονται δέκα, ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν, ὡς ἐφ' ἡν, εἴλοντο πρόθεσιν· οὐκ ἐστὶ δὲ
 ὁμοῦ, ἐξῆλθον ἀπαντήσουσαι τῷ νυμφῶν. αἱ μὲν γὰρ τροφὴν ἄφθονον καὶ εἰσάφης
 ἐπορροῦντο ταῖς ἐλαίῳ δέχοις λαμπάδας, αἱ δὲ κατερόφθησαν, τοῦ παρόντος μόνον
 ἐπαρκεύεσθαι. διὸ δὲ καὶ ἰσάριθμοι πρὸς πέντε διαιροῦνται, ἐπειδὴ καὶ τὰς
 αἰσθήσεις, αἱ μὲν αὐτῶν ἐφυλάσσοντο καθαῖρας καὶ παρθένας ἀμνηστῶν, ὡς οἱ πλεῖ- 139
 στοι σοφίᾳ προσηγορεύσαντο πόλεις, αἱ δὲ τοῦναντίον πληθεῖσιν ἀδικημάτων ἐλωρῶσαντο
 φερόσασιν κακίᾳ. ἐγκρατευσάμεναι γὰρ καὶ ἀγνείας δικαιοσύνης ἐφύρτησαν μᾶλλον
 ταπεινωμέναι· ἐξ οὗ δὲ καὶ συνέζη τῶν θεῶν ἐξῆς περιβόλων ἀποκλεισθείσας ἀπα-
 γουρῶσαι. εἴτε γὰρ κατορθοῦμεν εἴτε πλημμελοῦμεν, διὰ τοῦτον ἐκάτερα καὶ τὰ
 ἀνθρώπων ἀνθρώπων κρατεῖται καὶ τὰ κακοπραγμάτων. καὶ ὡς περ ἡ ἐκείνου καὶ ὁ ἐκείνου
 μὲν ἐφ' ἡν καὶ αὐτῶν ἀρετῶν εἶναι καὶ γλῶσσαι καὶ τῶν λοιπῶν καθεστῆς αἰσθητηρίων,
 οἷον δὲ καὶ ἐκείνῃ τὴν πίστιν ἄσπερον ἢ γλαυκῶν τῶν πέντε διόδων τῆς ἀρετῆς,
 ἀρετῆς, γλῶσσαι, ἀσφῆσις, ἀφῆς τε καὶ ἀκοῆς, πέντε προσεγροῦνται παρθένοι. διὰ 140
 τοῦ τὰς πέντε τῆς αἰσθήσεως ἀγνείας ἀποκαταστήσαι τῷ Χριστῷ φαντασίας, ἀφ' ἑκάστης
 αἰσθῆς οὐα λαμπάδα τὴν ὁσιότητα λάμπουσαν τρανῶς. ἡ γὰρ πεντάφυτος ἡμῶν ὡς ἀλ-
 γῆς λαμπὰς ἡ αἰσθῆς ἐστίν, ἡ ἢ ψυχὴ βυστιάσασα διὰ τὴν τῷ νυμφῶν παρίσταται
 Χριστῷ τῇ ἡμέρῃ τῆς ἀναστάσεως, παρκαίνοισι διὰ πεισῶν τῶν αἰσθητικῶν διεκθρῶ-
 σκόντων λαμπρῶν τῇ πίστιν, καθὼς αὐτοῖς ἐδίδαξεν εἰπὼν „πῆρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν 141
 γῆν, καὶ τί ἦθελον εἰ ἦθ' ἀλήθει·“ γῆν ἡμῶν τὰ σκινώματα φερίσας, εἰς ἃ ἐβούλετο
 ταχίως ἀναρῶσαι τὴν ἐξουσίαν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ διάπυρον προῆξεν. τὸ
 γὰρ ἐλαίον τῆς σοφίας καὶ τῆς δικαιοσύνης παρκαίνοισι· ἀνομήτοις γὰρ ταῦτα τῆς
 ψυχῆς ἀφθόνης καὶ ἐπιχειροῦντες τῷ σώματι εἰς ὕψος ἀναγέλλεται τῆς ἀρετῆς ὕψιστον
 τὸ φῶς, ἐμπροσθῇ τῶν ἀνθρώπων ἐκλάμπον τὰς προῆξας τὰς καλὰς, ὡς δοξασθῆναι 142
 τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

IV. Τοιούτων ἐλαίων ἀρετῶν κακῶς προσέμερον ἐν τῷ Λευιτικῷ, „ἀτρεγον ἐλαίον, 143
 κατερόν, κεκορμένον κηρὸν ἐξῶ τοῦ κατελειψμένου ἐναντι κυρίου.“ ἀλλ'
 ἐκείνους μὲν βραχύνοντες τῶς προσηγορίας θεραπεύειν ἀφ' ἐσπέρας εἰς ἔω. ὁ γὰρ τοῖ
 λέχθος αὐτῶν εἰσάφης τῷ λόγῳ τῷ προσηγορικῷ τῇ ἐπὶ σωφροσύνης φαίνονται
 παρκαίνοισι, τρεφόμενοι ἀπὸ τῶν πρῶξον καὶ τῆς πίστεως τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ καὶ τῶν 142
 σχολισμῶν τῆς κληρονομίας, ἐπειδὴ καὶ λέχθος περὶ οἶκον εἶναι μόνον δύναται γυνεῖν.
 προ τῆς ἡμέρας οὐκ ἐχρῶν τοῦτον κατεσθῆναι τὸν λέχθον· „καίσοισι“ γὰρ „αὐτόν“
 γλῶσσαι „ἔως πρῶς“ τοιούτων ἔως παρκαίνοισι τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦ ἡλίου τῆς ἀγνείας
 ἀνατελείας καὶ τῆς δικαιοσύνης οὐ κατεῖν λέχθον. ὅσον μὲν οὐκ ὁ κατεῖν κατεῖν κατεῖν
 ὡς ἀπεθῆναι τὰ τρέγοντα τὸν λέχθον ἐπιχειροῦν τὸ ἐλαίον διὰ τῶν ἐργῶν, ὁ
 λέχθος οὐκ ἐστὶν οὐκ ἐστὶν τῆς σωφροσύνης, ἀλλ' ἢ γυνόμενος αἰεὶ καὶ λέμπων ἐν 143
 τῷ σχολισμῶν τῆς κληρονομίας· ὅτι δὲ ἐπέλεπε τὸ ἐλαίον ἀπὸ τῆς πίστεως εἰς
 ἀποκαίνοισι αὐτῶν ἐκτροπαιζομένων, ὁ λέχθος ἀρδὴν ἀπεσπῆσθαι, ἵνα δὲ πάλιν ἐξα-
 στράψωσι τὰς λαμπάδας ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἀνοθῇν αἱ παρθένοι τῷ κόσμῳ παρ-
 σείονσαι τὴν ἀγνησίαν. χορηγεῖται οὐκ ὁ κατεῖν ἐλαίον καὶ τὸν τῶν καλῶν
 ἐργῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς συνέσεως, πύσης καὶ βρεθούσης ἀφελισμένων φθορᾶς, ἵνα
 καὶ χορηγῶντος τοῦ νυμφῶν ἀπεσπῶν ὁμοῦ καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες. ὁ γὰρ τοῖ
 χορηγῶντος ἐστὶ τὸ πρὸ τῆς παρουσίας διύστημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ νυμφῶν καὶ ἡ
 κοίτης τῶν παρθένων ἢ ἐξοδος ἀπὸ τοῦ βίου, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἢ βασιλεία τοῦ

1) Apud Phot., cod. 237. p. 309, b. 12. — p. 310, a. 13. haec usque ad illa: (p. 141) ἐν τῇ
 ἀγνείᾳ ἀνακαίεσθαι τὸ φῶς. omīssis in medio positis illis: (p. 141) ἀνομήτοις γὰρ
 ταῦτα .. (p. 143) .. καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες, in compendium relata interpretantur.

- παρθένοι οὗτω γέγονον, ὅπως μηδὲν τῶν εἰς ἀγιασμόν γενομένων κατ' ἀνάγκην γένοιτο καὶ βίαν, ἀλλὰ κατὰ προθέσιν αὐτοεξορίσιν ψυχῆς (τοῦτο γὰρ πρόσθετον θεῖον), οὐ βουλεύεται εἰς αὐθεντίας αὐτῶ ταῦτα καὶ γνώμης λελλέχθαι τοῦ κυρίου, τοιούτως τὸ γαμιεῖσθαι τὴν παρθένον. ἀμέλει γένεας „ἐὰν δὲ καὶ γίμῃ ἡ παρθένας, οὐχ ἡμαρτε“ σχεδὸν πάλιν ἐπεκλήθηθεὶς ἀντιτάριξε τὴν συγκατάθεσιν, κατὰ συγγνώμην ἀνθρωπίνην.
- 87 ἡπερφαίνων ταῦτα περιβουλευόμεναι, ἀλλ' οὐ κατὰ θεῖον. εὐθέως γοῦν μετὰ το εἰπεῖν
- 1 Cor. 7, 28 „καὶ ἐὰν γίμῃ ἡ παρθένας, οὐχ ἡμαρτε“ ἐπὶ γὰρ τὸ „θλήψιν δὲ ἔξωσι τῇ σαρκὶ οὐ τοιούτοι.“ ἔγω δὲ ἑμῶς γεῖδοναι, ὃ δὲ ἐστὶν „ἐγὼ γεττόμενος ἑμῶν, ὃ οὐτοί, ταῦτα συνεθέμην, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ οὕτω φρονεῖν εἴλεσθε, ὅπως μὴ δόξῃ κατὰ βίαν ἐπιστρέφειν ἑμῶν εἰς τοῦτο καὶ ἀναγκάζειν τινας. ὅμως δὲ εἰ καὶ ταύτην γέγονον ἑμὴν μᾶλλον τρέπεσθαι ἀποδοχαστήσαντας ἀγνείαν βασιλεύειν, καὶ οὕτω λυσιτελεῖν ἔχοντες κρατεῖν ἑμῶς τῶν τῆς σαρκὸς ἐρεθισμῶν, μὴ παρρησιάζομαι διὰ τὸ γενησθῆναι τοῖς ἐκείνων σκευεύειν εἰς ἀκαταρσίαν.“ ἐπιγέροι γοῦν „τοῦτο δὲ γέμῃ, ἀδελφοί, ὃ καιρὸς πνευμαλμείας“ λοιπὸν ἐστιν, ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναικάς ὡς μὴ ἔχοντες οἶσιν.“ εἰτα ἀφθὺς ἐπιμένων καὶ προκαλούμενος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπεξεργάσατο τὴν λόγον, ἰσχυρῶς κρατεῖν τὴν ἐνστάσει τῆς παρθένας. ὅπως γοῦν τὰ ἐξῆς ἐπισυνάψας τοῖς προαειρημένους ἐπεφώνησε „θέλω ἑμῶς ἀμερίμνως εἶναι. ὃ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ὃ δὲ γυναικὸς μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσκει τῇ γυναικί, καὶ μεμερίσται καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένας. ἡ ἀγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου, ἵνα ἡ ἀγία καὶ σώματα καὶ πνεύματα ἡ δὲ γυναικὶς μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσκει τῷ ἀνδρὶ.“ πάσι γὰρ ἀναμνηστέον ἐστὶ κατωκινῆς ὡς ἄρα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κυρίου καὶ ἀρέσκει τῷ θεῷ.
- 89 πολλῷ ἀμεινὸν τοῦ μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου καὶ ἀρέσκει τῇ γυναικί. τίς γὰρ οὕτως ἡλίθιος καὶ πρὸς τὰς ὁφείας, ὅς οὐκ αὐτόθεν αἰσθεται τὴν παρρησίαν τοῦ Παύλου
- 1 Cor. 7, 35 τὸ πλέον ῥέπεισαν εἰς ἀγνείαν; „τοῦτο γὰρ“ γράσι „πρὸς τὸ ἡμῶν συμφέρον λέγω, οὐχ ἵνα θρόνοι ἡμῶν ἐπὶ βίῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημον.“
- ΜΙΥ. Ἐπίστησαν δὲ πρὸς τοῖς εἰρημνέως ὅπως καὶ θεοδώρητον εἶναι τὸ τῆς παρθένας ἐπιτέδευμα παρεγγῆ. ὅθεν τοὺς κατὰ πρόφρασιν κεκοδοξίης τῶν ἀκρατεστέρων ἐπὶ τοῦτο παρεληλυθότας ἀποβάλλεται συμφορῶν γαμῖν, ἵνα μὴ καιρῷ τῆς ἀκτῆς συμφυμῶς καὶ γλεημονίας παρέχούσης αὐτοῖς τῆς σαρκὸς ἀσχημονώσιν οἰστρολυτούμενοι
- 90 τὴν ψυχὴν. εἰ γὰρ παραδίδωσιν ἐπισκεπτεῖται. „εἰ δὲ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τῆς παρθέ-
1 Cor. 7, 36 ρον αὐτοῦ νομίζει“ γράσι „ἐὰν ἡ ὑπερκαρμὸς, καὶ οὕτως ὁγεῖται γενέσθαι, ὃ θέλει ποιεῖται, οὐχ ἡμαρτάνει· γαμῖταισαν,“ οὐκείως ἐνταῦθα προαφύων τὸν γάμον τῆς ἀσχημοσύνης ἐπὶ τῶν ἐλομένων μὲν παρθένας εἶναι, ἀναμνηστέον δὲ τὸ μετὰ ταῦτα καὶ ἀποκαρμῶντων, καὶ λόγῳ μὲν δὲ αὐτῶ τὴν πρὸς ἀνθρώπων ἀκούσιον ἐπιμένειν, ἔσθῃ δὲ οὐδὲ μακρότερον ἐνδιατρίβειν δυναμένον τῷ εὐνοχισμῷ. τῷ μέτοι αὐτοκρατορικῇ καὶ αὐθιμῶν κρύνοντι προθέσει τηρεῖν τὴν ἐκ τοῦ σώματος παρθένον καὶ μὴ ἔχοντι ἀνάγκην, ὅπερ ἐστὶ πάθος ἐκκαλούμενον τὴν ὁσὴν εἰς συνοσίαν εἶναι γὰρ
- 1 Cor. 7, 37 καὶ διαφθοράς, ὡς εἰκός, σωμάτων, τοῖσι διαμυλλωμένοι καὶ διαβλῶντι καὶ σπουδαίως ἐπιμένοντι τῇ ἐπαγγελίᾳ καὶ ταύτην ἀρίστα διαπεραιωμένῃ παρακελεύεται μέ-
1 Cor. 7, 38 ρειν καὶ τηρεῖν, τῇ παρθένῃ τὰ πρῶτα ἐνέμειν. ὃ γὰρ δυνάμειος, γράσι, καὶ γιλο-
τιμῶντος τηρεῖν τὴν ἐκ τοῦ σώματος παρθένον κρεῖττον ποιεῖ, ὃ δὲ μὴ δυνάμειος, γαμῖν δὲ νομίμως καὶ μὴ λαθρηγοροῦν, καλῶς. καὶ περὶ μὲν τούτων ἀντάρκως, λαβέτω δὲ μετὰ χεῖρός ὁ βουλόμενος τὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν, καὶ κατ' ἐκαστον ὁμιλῶν τοῖς ἐγγεγραμμένοις, τότε καὶ τὰ ὑψ' ἑμῶν λεγόμενα σκεψάσθω ἀντι-
92 παραβάλλον, εἰ μὴ συμφωνίως πάσις ἔχονται καὶ ὁμοφροσύνῃς τῆς πρὸς αὐτά.

Ταῦτά σοι κατὰ δύναντα ὑπὲρ ἀγνείας, ὃ Ἀρετῇ, καὶ γὰρ σπουδαιότερον.

ΕΠΙΒΟΛΑ. Σχόδιον διὰ πολλῶν, ὃ Γρηγόριον, μόλις εἰς τὸ προκείμενον ἀφί-
κειτο, μακρότερον ἀναμετρησάμεν καὶ περιμνησέμεν πλείους λόγων.

ΓΡΗΓ. Ἐπὶ οὕτως ἔχει· ἀλλ' εἴθε καὶ τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς μνημονεύσαιτες μνη-
σκῶτα διαλέθωμεν, ὡν ἐπὶ ἐννοῶν τὴν ἀκούσιν ἔχειν μοι δοκῶ, πρὶν ἀποπελῆαι καὶ διαφρεῖν· ἐπεξάλειπτοι γὰρ ἱόν ἀκουσμάτων μῆμαι γερόντων.

ΕΠΙΒΟΛΑ. Ἀλλὰ λέγε· τοῖσι γὰρ καὶ ἐληλῶμεν ἀσμένως ἀκοσούμενοι τῶν λόγων.

- 93 **ΓΡΗΓ.** Καὶ μὲν δὲ, καθάπερ εἶπας, μετὰ τὸ κατασχῆναι τὴν θύλειον ὁρόροις ἀκομάντοις εἰς τὴν γῆν ἡ Θεοπάτρια ἐφεξῆς ὑπολαβοῦσαν ἑαυτὴν ἐφθ' εἶπε τὰδε.

Λόγος δ'.

Θεοπάτρια.

1. Εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὃ παρθένοι, διεξόδοις ἡ σοφία τῆς λογικῆς ἱστατο τέχνης καὶ τὴν αὐτὴν αὐτὴν ἀποποιεῖται τριβὸν, οὐδὲ μὴ ἀν' ὑπὲρ χει μηχανῇ μὴ οὐκ ἀποκτεῖν

ἐπιχειροῦσαν τοὺς ἰδίους προσηγορισμοῖς, καὶ δὲ μὴ οὐκ ὁρᾶν καὶ διέξοδος, πολυ-
μετῶν καὶ πολυτρόπων ἐπιεικιστικῶν ἡμῶν τοῦ Θεοῦ, τίς ἡ ἀποκλήρυξις ἐγκυκλιότη-
σθαι καὶ δεῖλαι, οὐκ ἀνεπαίσιμος γὰρ ὅτι μὲν καὶ χρίστος, ἐν τῇ καλῇ μὴ κοσμῇ
λόγοις ἐκχαριστηρίοις. διὸ φέρε καὶ ἡμεῖς ἡμετέρωμεν τοῦ χριστιανισμοῦ τὸ καλλεγε-
γὼς ἄστρον καὶ ἐκκαλεσθῆναι τοῦ Λογιστοῦ, τὴν ἀρετήν, εὐφροσύνην γὰρ ἡ τοῦ πνεύ-
ματος, αὐτὴ καὶ ἀφ' οὗτος ὁδός, πόθεν οὖν ἀπαρχόμενοι δὲ προποτικῶς δόξομεν καὶ
εὐχαρίστησιν τοῦ προσηγορισμοῦ, ἐντελέθειν ἐπισχεπτέον.

16. Ἐγὼ γὰρ ἀκέρως ἐσθίσαι μοι δοκῶ ὅτι τῆς εἰς τὸν παράδεισον ἀποκατα-
στασις καὶ τῆς εἰς τὴν ἀφ' αἰωνίου μεταβολῆς καὶ τῆς πρὸς θεὸν καταλλαγῆς οὐδὲν
αὐτοῖς αἰετὸν ἄλλο γένοιε καὶ σπένδιον ἀνθρώποις, τὸ σπένδιόν τινος ἐστὶν ἡ εὐχὴ,
ὡς ἀγαθὴ. περιόσκει γὰρ ἡ θειοποιεῖν πρὸς τοῦτον ἐσθίσαι νῦν, ἵνα παρὸς
τὴν θείαν τοῦ προεπιρρέοντος χάριτος ἀκούσῃται, πῶς ἡμῖν παρεκτείναν ἀγαθὴν
ἐξενέθῃ ζωὴν, τὸ γοῦν ἀρχαῖον, μετὰ τὸ μετακισθῆναι τὸν ἀνθρώπου ἐκ ἐλπίδων
οὐκ ἐν ταπεινότητι, τὸ ὅτι τῆς ἡθροῦς ἐπὶ πολὺ προσεχίθῃ καὶ κερδόμενον σφοδρῶς
ἐξαισίουσιν σπένδιον οὐ μόνον ἐξωθεν ἀπὸ κτύπου παρεγγύειαν πιστιγχαλόν, ἀλλ' ἡδὲ καὶ
ἡμετερομένοις εἶσω κατέκλιε τῆς φυχῆς. αἱ δὲ σιτηγῶς τοῦτο πείσχυσαι κυματὶ καὶ
διεσπῶν, ἐγέρωντο, κερδῶν ἀπαλλαγῆσαι τὴν σφεινὴν σκῆψιν παρὰ τὸ μὴ ἔχειν
ἐπαρκεῖσθαι βρβαῖον τινός. αἱ γὰρ αἰσθίσεις, τῆς φυχῆς, ὡς οἱ τοῦτον ἐγασπιν ἐπισπῶ-
νται, ἐπειδὴ τῶν ἐξωθεν προσπιπτόντων κατὼν ἰετῆσθαι προεξέχονται τὰς ἐπι-
φωγὰς τοῦ εἰς αἰῶν ἐπικλόναντος εἰσω κύματος, εὐθὺς τῆς θείας οὐμῆς ἐμπροσθεν
πρωτοφείδει το πᾶν αὐτῆς εὐρίον πορνεῖν κατὰ γύσει κύμα. ὅθεν ὁ θεὸς οὐκ ἐπῶ-
νται ἡμῶς ἐχοντας οὕτως καὶ οὕτε ἀνασχεῖν οὔτε ἀνυστῆλαι διαμεῖναι, κατέπεμψεν ἐξ
οὐρανῶν τὸ ἀριστὸν καὶ ἐνκλειστότατον βοῦθριον, τὴν παρθενίαν, ὅπως εἰς αὐτῆς ἀποθῆ-
σιν ἡμῶν καὶ σώματα πλοῦτον δάται, γαλήνη ἐχοντα ὀρμισθέντες ἡθροῦς, καθὼς
καὶ τὸ πᾶν το ἀνὴρ μαρτυρεῖ. τοῦτο γὰρ ἐν ἱερατικῇ τακτικῇ ἔκτισ γένεσθαι
καλῶς, εἶθι ἡμῶν ἐχρησιμῆστον ἀκατέμποτον ἰλαρῶς αἱ φυχὰς τῷ θεῷ, ὅπουσιν
δὲ μαρτυρεῖσθαι καὶ κυματῆσαι περιπλοῦσθαι ἡδὲ μετὰ Χριστοῦ τοι οἰμεῖσθαι, ὅτι
μὴ κατεσπῶσθιν ἐπὶ τῶν ἱλικίων καὶ σωματικῶν βερμῶν, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὸν
Φαρισαῖον γαστὴ τῶν ἀπειρέσθαι κατὰ τὴν Αἰγύπτιον διαρῆλιν, ἐπειδὴ τὴν μὲν ἱερίαν
ἀγρείδως εἰς τὸν ποταρὸν ἐκέλει ὥρπισθαι, τα δὲ θύλας πορονοεῖσθαι. καὶ γὰρ καὶ
ὁ βασιλεὺς βασιλεύει ἀπὸ Ἀδამ μέχρι Μωυσῆος τῆς μεγάλῃς Αἰγύπτου, τοῦ κόσμου,
τα μὲν ἱερέα καὶ τοὺς τῆς φυχῆς ἐκτονα ἐπὶ τῶν βριστῶν παραγέρεσθαι καὶ ἀνα-
εῖσθαι παθὼν σπονδὴν ἔσχε, τα δὲ σαρκακὰ καὶ ἐπῶσθαι αἰσάνεσθαι τε καὶ πλη-
τέρεσθαι γλῶσσαι.

[illegible]

IV. Εὐὲν οἱ ποταμοὶ τῆς βασιλείας τὰ ῥέματα τῆς ἡσυχίας εἰσιν, ὡς οἱ
 σφοῖ γαστρί, τὰ σπυγχνότα καὶ ταχίσσινα τῇ πυγνῇ, ἀνάκη τὰς ἰσχύς εἶναι τὴν
 σφοδρότην, ἀπ' ἧς ἀνακρῖνόντες ἀνέλκομεν τὰ ὄργανα τὰ παιδογόνια ταλατοῖμента 101

1. Ἐν τῇ τῶν ποταμῶν . . (p. 96) . . ἀλλοσιζοῦντες τοὺς τοῖς ἰτέας. Haec Aq and Phot., cod. 237. p. 308, b. 22—39, contracta exstant.

- καίτω καὶ βριθάντω τὸν ἴσθιν, ἵνα μὴ κατενεχθέντι περὶ τοὺς ὀφείλους τῆς ἀκριβοῦς
 σκολῆς δίκην εἰς τοὺς ἰσθμῶς ἐγχερίμηνται καὶ τὰς σιγιδόνας· χρησιμότητην γὰρ
 καὶ ἐλπίστον εἰς ἀφθαρσίας κτήσιν τὴν παρθενίαν ὁ θεὸς ἐδηλώσεται, σύμφωνα ἀπο-
 στελλας τοῖς ὀριγνόμενοις καὶ ποθοῦσι, καθὼς ὁ ψαλμὸς ὑψεύγεται, τὴν Σιών, ὃ δὲ
 ἐστὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀγάπην καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ἐντολήν, ἐπειδὴ περὶ τῆς Σιών ἐντολὴ σκο-
 πῶς ἐρμηνεύεται. ὡς γὰρ ἀναλογισώμεθα πάλιν καὶ τὰ ἐξῆς. τί δὲ ποτε ἐπιρωτῶ-
 σθαι πρὸς τὴν ἀρχαλιστικὴν ὁμολογοῦσιν αἱ ψυχαὶ τὴν ὥδην ἐπὶ γῆς ἀλλοτριῶς ὅσαι
 102 **κρίνον;** ἢ πάντως ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἱερὰν ὥδην εἶναι καὶ ἀπόδοτον διδασκασίαν, ἣν
 οἱ ἁμαρτανόντες καὶ μοιχόμενοι τῷ πονηρῷ προσέδωσαν; ἐξορχοῦνται γὰρ τὰς ἐντο-
 λὰς, τὸ θέλημα τῶν πταιμάτων τελοῦντες τῆς πονηρίας, καὶ ὀπίσται τὰ ἅγια τοῖς
 103 **κρίσι** καὶ τὰς μυρομαχίας ἐμπροσθεν τῶν γούρων, ὅν τρόπον κινεῖται περὶ ἰὼν ὁ προ-
 φῆτης ἀνεχερίμων ψαλμὸς „καὶ ἀνέγνωσαν ἐξ οὗ νόμον.“ οὐ γὰρ ὅτι τῶν πλῶν ἐξ οὗ τῆς
 Ἱερουσαλὴμ ἢ τῶν οὐκίων ἀνέγνωσαν ἐξ οὗ νόμον οἱ Ἰουδαῖοι τὸν νόμον, διὰ τοῦτο δὲ
 ὅτι προφῆτης ἰσχυρῶς αὐτῶν κατηγορεῖ καὶ ἐπενδύοντες ἐγκλήματι ροῦ γερονῶνται,
 ἀλλ' ὅτι παρερχόμενοι τὰς ἐντολὰς καὶ ἀσεβοῦντες εἰς τὸν θεὸν ἐπιμεμωρσμένους
 103 **μὲν** ἀνέγνωσαν δὴθεν ὡς εὐσεβεῖς τὰ προστάγματα, κατὰ ψυχὴν δὲ οὐκ ἐδέχοντο
 μετὰ πίστεως ἰσχυρῶς, ἀλλ' ἀπέπτυνον ἰσχυροῖς ἀρνοῦμενοι. ἐντεῖθεν γὰρ τὴν ὥδην ἐπὶ
 τῆς ἀλλοτριῶς ἰδοῦσι κυρίον, ταπεινότερον περιέκοντες καὶ ἐξερχοῦμενοι τὸν νόμον,
 1 **104** βασιλεῖαν αὐτῆσιν προσηκούσας, καὶ ἐπὶ γῆς ταύτης τῆς ἀλλοτριῶς, ἣν παρελίσσεσθαι
 λόγος, τιθέμενοι τὰς ἐλπίδας, ἐνθα οἱ ἀρχαλιστικαὶ δελεάζουσιν ἰδοῦναις λογιώτε-
 ρος ἀπάτην.

- V. Ἰούκασι δὲ καὶ οἱ προσέδοντες τὸ εὐαγγέλιον ἀφροσιν ἐπὶ γῆς ἀλλοτριῶς μελ-
 δεῖν τὴν ὥδην κυρίον, ἥς μὴ ἐστὶν ὁ Ἀριστὸς γεωργός. ἀλλ' αἱ τὸ καθαριώτατον καὶ
 104 **φαιδρὸν** καὶ ἀμύγας καὶ ἐλπίδας καὶ ἐμπρεπὲς τῆς παρθενίας ὑποδοῦσαι καὶ ἀνα-
 λήψασαι κάλλος, καὶ στεῖραι καὶ ἀγονοὶ τῶν ῥευμάτων καὶ ἀλλεινῶν ἐρεθεῖσαι πει-
 θῶν, ἐπὶ γῆς ἀλλοτριῶς οὐ μελιδούσαι τὴν ὥδην, ὅτι μὴ γέρονται ταῖς ἐλπίσι τῆδε,
 μετὰ προστετήκασι θνητῶν σωματίων τρυφῆς, μετὰ ταπεινῶς κατασκέπτοισι τὸν ἴσθιν
 τῶν ἐντολῶν, ἀλλ' ἐν καὶ γενναίως μετὰ φρονήματος ἐμψυχοῦ τὰς ἐπαγγελίας ἀνὴν
 105 **περιωρῶσαι**, τὸν οὐράνιον διηψῶσαι καὶ σύμριτον τόπον. ὁθεν ἀγόμενος αὐτῶν ὁ
 θεὸς τὰ φρονήματα μεθ' ὀρκωμοσίας ἐξαιρετικούς ἐπαγγέλλεται διδόναι τιμὰς, ἐν ἀρχῇ
 τῆς εὐφροσύνης προανατάσσειν καὶ καθιδρύων. λέγει γὰρ ὡς „ἐὰν ἐπιλάθῃμαι σου,
 105 **Ἱερουσαλὴμ,** ἐπιλησθεῖν ἡ δεξιὰ μου. κολληθεῖν ἡ γλαυπὴ μου τῷ λάρυγγί μου,
 ἐὰν μὴ σου μνησθῶ, ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλὴμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφρο-
 σύνης μου.“ Ἱερουσαλὴμ τὰς ἀμείντους αἰῶς δὴ ταύτας, ὡς ἐφην, καὶ ἀπίμονας
 106 **ψυχὰς** εἶναι λέγων, αἵτινες ἄτρογον τὸ τῆς παρθενίας αἰσθητῶς ἀμολόντες χεῖλεσι
 2 **σπασίμεναι** πόμῳ, ἐν ἀνδρὶ παρόντον ἀγνὴν καθαρομόζοντι παραστήσαι Ἀριστῶ
 3 **κατ' οὐρανόν.** τὸν τῶν ἀμείντων ἀδλῶν ἀγῶνα νικήσασαι. ταύτη γὰρ καὶ Ἡσαίας ὁ
 4 **προφῆτης** παρεγγυῖ „φωτίζου, φωτίζου“ λέγων „Ἱερουσαλὴμ“ ἔχει γὰρ σου τὸ φῶς,
 5 **καὶ ἡ δοξὴ κυρίου** ἐπὶ σὲ ἀνατεταλκε“. ταῦτα δὲ τὰ ἐπαγγέλματα μετὰ τὴν ἐξανά-
 106 **στασιν** τελεσιουργηθῆσθαι δῆλον καὶ παντὶ. οὐ γὰρ περὶ τῆς πολυθρησκίτου κατὰ
 Ἱουδαίων πολίτης τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον χρησμοδεῖ, ἀλλὰ περὶ τῆς οὐρανοπόλεως ὡς
 ἀληθῶς ἐκεῖνης καὶ μαχυρίας Ἱερουσαλὴμ, ἣν δὲ φρεσὶν αὐτὴν εἶναι τὸ ἄθροισμα
 τῶν ψυχῶν, ὡς προανατάξασθαι πρώτας ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης τῶν καινῶν αἰώνων
 107 **προφανῶς** ὁ θεὸς ἐπαγγέλλεται, εἰς καθαρὰν οἰκῆσιν αὐτῶν πρώτων τῶν λευκοτάτων
 τῆς παρθενίας ἐστολισμένης κόσμῳ κατοικῶν, ὅτι μὴ ἐμνημόνευσαν τὸν κόσμον
 ἀποδοῦσθαι τὸν νομικόν, τοιῦτος χανῶσαι τὸν λογισμόν φαντασίαις ἐκτόποις.

- VI. Ἀμέλει τὸ μὴ ἐπιλαθέσθαι νόμῳ τὸν κόσμον, μετὰ παρθένου τῆς σι-
 107 **θοδεσμῶν** αἰετῆς, λεγόμενον ἐν Ἱερεμῶν, τὸ μὴ ἐνδοῦναι καὶ χαλάσαι τὸν δεσμόν
 τῆς σωφροσύνης ἀπάταις δηλοῖ καὶ περισπασμοῖς. στήθην γὰρ αἱ φρένες εἰκότι λόγῳ
 καὶ ὁ τοῖς ἡμῶν εἶναι νομίζεται· ἡ δὲ σιγθοδεσμός, ἡ συνδύσασα ζώνη καὶ σισφύζ-
 108 **ουσα** τὴν προδοσίαν τῆς ψυχῆς εἰς ἀγνείαν, ἐστὶν ἡ πρὸς θεὸν ἀγάπη, ἣν ἐμὸς τε
 καὶ ἡμῶν ὁ στρατηγὸς ἡμῶν καὶ ποιμὴν Ἰησοῦς καὶ ἄρχων καὶ ἄρχων, τὸ καλλιστῆ-
 109 **ρῶν**, ἀδελφικὸν καὶ ἐσθραγισμένον μέχρι τέλους τηρεῖσαι παράσχοι. τοῦτον γὰρ τοῦ
 κτήματος τοῖς ἀνθρώποις ἀρετῶν βοήθημα οὐκ ἂν τις ῥαδίως ἕτεροι λάβοι ἀρέσκων
 110 **θεῶν** καὶ προσφιλῆς. διὸ ἐγὼ χρῆται φρεσὶ τὴν ἀγνείαν ἀπαίτας τιμῶν καὶ διαγερόν-
 111 **τως** ἀσκεῖν τε καὶ ἐγκωμιάζειν.

1) Ἀδελφί .. (p. 107) . ἡ πρὸς Ἀριστὸν ἀγνεία. Hanc bene ad verbum ap d Phil. cod 237, p. 308, b. 40. — p. 309, a. 5.

Ἀλλὰ δέχομαι τὸ δῶρον, ἔφη γάνυι τὴν Ἀρετὴν, καὶ κελεύω μετὰ σὲ τὴν Θάλ-
λονσαν λέγειν· διὲ γὰρ με παρὰ μὲν ἰκάσσης ἱμῶν ἀποδέξασθαι τὸν λόγον.

Λόγος ε'.

Θάλλουσα.

I. Τὴν οὖν Θάλλουσαν βραχὺ ἐπισχοῦσαν καὶ πρὸς ἑαυτὴν τι σκεφαμένην εἰπεῖν
ἔφη. Ἀλλ', ὦ Ἀρετὴ, συλλήπτουσαν ἄξιόν παρῴσθηναι σε καὶ τὰ νῦν, ὅπως πρῶτον
μὲν σοῦ, καὶ τῶν παρόντων δὲ γινώσκων ἄξια λέγειν. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ ἐπιγα-
νιστάτοιν ἀνάστημα καὶ δῶρον, οὐ μὲν ἀντάξιον ἄλλο προσετέγκασθαι πάρεστιν
ἀνθρώποις θεῶ, τὸν ἄθλον τῆς παρθενίας εἶναι πέπεισμαι διαρκῶς, ἀπὸ τῶν ἱερῶν
ῥημάτων γαρμαίζων. οὐ γὰρ ἂν πολλῶν πολλὰ καὶ εὐχὰς ἐν τῷ νῦν καλὰ κα-
τεργασαμένην μόντοι μεγάλην εὐχὴν ἐλέγκοντο πληροῦν οἱ σφῆς αὐτοῦς ἀθλαστέτη
πολλῇ προσενέγκασθαι βουλούμενοι. ἔχει γὰρ τὸ ῥητὸν οὕτως „καὶ ἐλύθησε κύριος
πρὸς Ἰωσήφ λέγων· ἀλλήλων τοῖς τίσις Ἰσραὴλ, καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτοῦς· ἄνθρωπε ἢ
γυνὴ, ὅς μετὰ εὐχὴν ἀγαγίσασθαι ἀγνείαν κυρίου.“ εὐχεται χρυσὴ καὶ
ἀργυρὰ εἰς τὸν νῦν σκεῖν προσκομισίας ἀναθεῖναι τις, ἕτερος ἀναθεῖναι τὴν δεκάτην
τῶν καρπῶν, ἄλλος τῆς οἰκίας· ἕτερος τὰ κράτιστα τῶν ποιρνείων, ἄλλος τὴν ἱπαρ-
σιν καθιεροῖ, καὶ οὐδέπω μεγάλην εὐχὴν ἐξασθαι δύναιται τῷ κυρίῳ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ
καίτοι ἀναθεῖς τῷ θεῷ ὕλοειλως.

II. Ἐπιχειροῦν γὰρ ἀλθρεῖ λόγῳ πρὸς ἡμᾶς, ὦ παρθένοι, τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα
δαίμοναν δηλώσαι τῆς γραφῆς. ὁ γὰρ κατὰ τι μόριον φιλασόμενος καὶ προσέχων,
κατὰ τι δὲ περισπούμενος καὶ πλημμελῶν ὅλος οὐκ ἀνάκειται θεῷ· χρὴν γὰρ τὸν
τέλειον πάντα ἀναθεῖναι καὶ τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ τῆς σαρκός, ὅπως ἄριστος εἴη καὶ
μὴ ἑλληκίς. ταῦτε δὲ καὶ τῷ Ἀβραάμ ὁ θεὸς ὑψοῦται· „λύτε μοι δάμαλιν τριε-
τιχοῦσαν“ λέγων „καὶ αἶγα τριετίζουσαι καὶ κριὸν τριετίζοντα, καὶ τρυφόντα καὶ περι-
στερόν.“ ὁ ἐστὶν εἰς ἡμᾶς (ἐπίστησον γὰρ ὅτι περὶ τοῦτων κακεῖνο παρεγγυῖ)· προσ-
ερχέ μοι καὶ γύλαξον ἄζωγα καὶ ἀκάκωτόν σοι τὴν ψυχὴν δαμάλως δίκην, καὶ τὴν σάρκα
καὶ τὸν λογισμόν, τὴν μὲν ὡς αἶγα, ἐπειδὴ τὰ μετέωρα καὶ κρηνώδη περιπολεῖ, τὸν δὲ
ὡς κριόν, ἵνα μηδαιῶς ἀποσχιρῆσας ἐκπέρῃ καὶ ἐξολισθήσῃ τῆς ἀληθείας· οὕτω γὰρ
ἐτελὲς ἔρη καὶ ἀπειλήπιτος, ὦ Ἀβραάμ, ἀναθεῖς ἐμοὶ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν αἰσθησιν
καὶ τὸν νοῦν· ἢ συμβολικῶς δάμαλιν ἐρη καὶ αἶγα καὶ κριὸν τριετίζοντα, οἷονεὶ τὴν
γυνῆσιν ἀκακέμηστον τῆς τριάδος ἐπανηρομένη. τάχα δὲ καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν μέσιν
καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ βίου τῆς ἡλικίας ἡμῶν αἰνίσσεται τριζόν, βουλούμενος, ὡς ἐν
μύησι, καὶ τὸν τῶν παίδων καὶ τὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν τῶν γεραιτέρων χρόνον
σωφρότως βιώσαντας αὐτῷ προσενέγκασθαι· καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ κύριος ἡμῶν ἐν
ἐπαγγελίᾳ παρακελεύεται Ἰησοῦς Χριστός, ὡς νομοθετῶν „οὐ λῆχνοι ὑμῶν μὴ
σπλινδύσθωσαν, καὶ αἱ ὁσφίς ὑμῶν μὴ λυέσθωσαν. διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι
γίνεσθε ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον αὐτῶν, πότε ἀναλίσκει ἐκ τῶν γάμων,
καὶ ἐλθόντε καὶ χροῦσαντε αὐτῷ εἰδῆως ἀνοήξωσι. μακάριοι ἔστε, ὅτι ἀνακλινεῖ
ἡμῶς καὶ παρελθὼν διακονήσει· κἂν τῇ δευτέρῃ, κἂν τῇ τρίτῃ γηλακῇ, μακάριοι
ἔσσι.“ ἐπισκεψάσθαι γὰρ ὅτι τρεῖς ὑποτέμειος γηλακῆς νικτὸς, ἐσπερινὴν καὶ δευτέ-
ραν καὶ τρίτην, καὶ τρεῖς ἑαυτοῦ παρουσίας, ὦ παρθένοι, τὰς τρεῖς ἡμῶν τῆς ἡλι-
κίας ἡνέξατο μεταβολῆς, τὴν μειρακιώδη καὶ τὴν προσήρον καὶ τὴν πρεσβυτικὴν, ἵνα
καὶ τὴν πρώτην ἀγονίας ἡλικίαν, ταυτέστι παῖδας ὄντας, ἐὰν ἐλθῇ παραληφόμενος
τοῦ κόσμου, ἐτοιμὸς καταλάβῃ καὶ καθαρὸς, μηδὲν ἐπιτετηδευκότας σκαιόν, κἂν
τὴν δευτέραν ὁμοίως, κἂν τὴν τρίτην. ἵσπερτι γὰρ γηλακὴ ὁ καιρὸς ἔστι τῆς ἀκμῆς
τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ νεότης, καθ' ἣν ἀρχεται ταυάσσεισθαι τὸ ἰγεμονικόν, ἐπιθολο-
μεῖται ταῖς ἐξυλλασαῖς τοῦ βίου, ἡνέξας αὐτοῦ τῆς σαρκὸς ἡδῇ καὶ τρεπομένης εἰς
πείνην, δευτέρῃ δὲ, ὁ τηρίκα λοιπὸν εἰς ἄνδρα τέλειον ἐλάσας ἀρχεται σιάσιν καὶ
ἐμποιεῖται τῶν θορήων ὁ νῦν προσκαρπύζων καὶ τῆς οἰκίας. τρίτῃ δὲ, ὅτε αἱ
ἐκείσταις γυναικῶν γυνήσιν τῶν ἐπιθεμιῶν, ἀπομαραινόμενης ἡδῇ τῆς σαρκὸς καὶ
εἰς γῆρας προκοπιούσας.

III. Αὐτὸς προσέχει ἄσπεστον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πίστεως ἐξάψαιτας τὸν λόγον, καὶ τὴν
ἀσπὴν ἀναξισαμένης τῆς σωφροσύνης, ἐρηγορεῖται καὶ προσδοκᾷ ἀεὶ τὸν κύριον, ἵνα
κἂν ἐν τῇ πρώτῃ, ἡλικίᾳ παραλαβὴν ἡμῶν τινος βουλήθῃ, καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ, κἂν ἐν τῇ
τρίτῃ, ἐλθὼν καὶ ἐνὶ ἐτοιμοτάτους καὶ ἂ προσέταξεν ἐργαζομένους, ἀνακλίτη εἰς
Ἀβραάμ κολυμβῇ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Ἰερεμίας δὲ „ἀγαθόν“ γρησὶν „ἀνδρε, ὅταν
Thom 3, 27.

1) Ἄγε μοι . . . (p. 111) . . . προσδοκᾷ ἀεὶ τὸν κύριον. Παρ., paucis rmissis. transcripta apud
Phot. cod. 237. p. 304, a. 6. — p. 309, b. 2.

10. 1^ο 3 ἀρὰ ζῆλοι ἐν ἐσότητι αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ κυρίου μὴ ἀποστῇ ἡ ψυχὴ αὐτοῖς.¹ ἀγαθὸν

115 γὰρ ἐκ παιδῶν εἰς ἀληθείας ὑποθέσθαι τὸν αἵνετα τῇ θεῷ προσοχὴ μὴ ἀποστήσασθαι
ἀπὸ τοῦ ζήλου τὸν ἐπιβάτην καθαυτῶν· φρεσὶν ἐποχοῦμενοι, αἱ τὸν λογισμὸν εἰς τὸ
χεῖρον καθέλκοιτο τοῦ τοιγούτου. τίς γὰρ οὐ τὰς δι' ὁμιλίαν, τίς δ' οὐ τὰς δι'
ῶτων, τίς δ' οὐ τὰς διὰ γενέσεως, ὁσσοῦσας τε καὶ ἄφης ἰδονῶς καὶ τέφρας ἀπο-
δέχεται. τὴν ἰστοχὸν μὴ φέρων σιφροσύνην, εἰργουσαν καὶ καθαυτῶν τὸν
ἵππον τῆς κακίας. Τέρος μὲν οἱ εἰς ἕτερα ἐπιβλέψας ἄλλα δοξάσει, ἡμεῖς δὲ ἀνα-
ειδέμεν λέγομεν ἐκείτῳ τελείῳ, θεῷ, ὅς καὶ τὴν σάρκα ἀχρηστον ἐκ παιδῶν φιλο-
ταξέτω φιλάττειν, παρθενίαν ἀσκήν. περισποδάστοις γὰρ καὶ μεγάλως ἐλατῶν

116 διωρεῖς τοῖς ἐγχεμένους αἰτῆς ταχέως φέρε, τὰ λιμαντήρια τῆς ψυχῆς ἀτομαρσί-
νοισι πάθῃ καὶ ἰππευκῆματα φερε γὰρ εἰσγγήσονται πῶς ἀνακείμεθα τῇ κυρίῳ.

Num. 11. 2 V. Τὸ γὰρ „μεγάλως εἰζυσεῖται εὐχὴν“, ἐν τοῖς Ἀριθμοῖς τοποθετούμενοι,
ἐπὶ τοῦ παρίστησιν, οὗ ἐπὶ πλέον ἐγὼ διηρησαμένη ἀποφαίω, μεγάλην εὐχὴν εἶναι
παρὰ πάσας εὐχὰς ἀποδοκινοῦσαι τὴν ἀγένην. τότε γὰρ ἀνάκειμαι προσφανῶς πάσα
τῇ κυρίῳ, ὅπως μὴ μόνον τὴν σάρκα συνουσίας ἀνέπαυον, ἀλλὰ καὶ τὸν λοιπὸν

130. 7 3 ἀποπριμῶν ἄσπιλον τηρεῖν ἀγωνίζομαι. „ἡ γὰρ ἀγάπη“ φησὶ „μεριμνᾷ τὰ τοῦ
κυρίου“, πῶς ἀρέσει τῇ κυρίῳ,“ οὐ μόνον ἵνα μὴ χωλὴν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν μύριον
ἀπεινεχέται τὴν δόξαν. ἀλλ' ἄμφω, κατὰ τὸν ἀπόστολον, καὶ ἐν τῷ σώματι καὶ ἐν

117 τῷ πνεύματι ἀγιάζεται, ἀναθεῖσαι τὰ μέλη κυρίῳ. τί γὰρ ἔστι τὸ ἀναθεῖσαι ἡμῶν
τὸν τελείως κυρίῳ, λεχθεον. ἔαν ἐπὶ τῶνδε μὲν ἀνοιξῶ τὸ στόμα, ἐπὶ τῶνδε
δὲ κατακλείσω, οἷοι ἀνοιξῶ μὲν περὶ τὰς ἐξγγελσίας τῶν γραφῶν εἰς τὸ ὁρθόδο-
ξως ἐμνήσθαι καὶ μεγαλοπρεπῶς κατὰ δύναμιν τὸν θεόν, κατακλείσω δὲ τὸν

140. 3 αὐτῷ φεμένη καὶ γιλακὴν τοῦ μάταια μὴ λαλεῖν, ἀγρεύει μου τὸ στόμα καὶ ἀνάκει-
ται τῷ θεῷ, ἡ γλώσσά μου κάλαμος γέγονεν, ὄργανοι σαφῆς· γράφει γὰρ δι' αἰ-
106. 2 τῆς ὁριζήσεως γυμνάσιν, ἀπὸ τοῦ βλάθους καὶ τῆς δεινότητος τῶν γραφῶν γινώσκων

118 τὸν τοῖν, τοῦ πνεύματος ὁ λόγος, ὁ κύριος, γραμματεῖς τῶν αἰώνων ὁσσοῦσας,
ὅτι ταχέως καὶ ὀξείως τὴν βουλήν ἀναγράφεται μόνος καὶ πληροῖ τοῦ πατρὸς, „ὀξείως

130. 8. 1 σκέλεσσαν“ ἀκούων „ταχέως προνοήσαν.“ τοῖτον κάλαμος ἔστιν ἡ γλώσσά μου
τοῦ γραμματεῖος· ἡγίσθη γὰρ αὐτῷ καὶ ἀνάκειται κάλαμος ὡς περ ὄργανος, ὁριζώ-
τερα γράφει τῶν τὰ ἀνθρώπινα ὄργανα κρατιόντων ποιητῶν καὶ λογογράφων.
ἔαν ἐθέσω καὶ τὰς ὄψεις μὴ ἐπιθυμῶν ὥς σωμάτων, μηδὲ τέρπεσθαι θέας ἀσχι-
μοσιν, ἀλλὰ τὰ ἄνω περισκοπεῖν, ἀγρεύουσι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀνάκεινται τῇ κυ-
119 ρίῳ. ἔαν τὰ ὅσα φράσσα ἀπὸ διςφρημίας καὶ ψιθροισμῶν ἀναπειάσω λόγῳ θεοῦ,
φροῦσσω παρὰ σοφοῦς, ἀνατέθεικα καὶ τὰς ἀκοὰς τῇ κυρίῳ. ἔαν ἀποστήσωμαι τὰς

130. 9. 30. 1 χεῖρας ἀπὸ καπλῆας, ἀπὸ μεταπρεσεως, ἀπὸ γιλοχρημοσύνης, ἀπὸ πληκτισμοῦ,
ἀγρεύουσι καὶ αἱ χεῖρες θεῷ. ἔαν ἐγείνω τὸ πορευτικὸν διεσπασμένης ὁδοῦς ποιη-
130. 10. 1 σθαι, ἀνατέθεικα καὶ τοὺς πόδας, οὐκ εἰς δικαστήρια καὶ θιάσους παρερχομένην,
ὅθι ὁ ἄνθρωπος ἀλλοτροδίχαι τελέθουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ κατορθῶσαι πληρώσασθαι τι τῶν

130. 11. 1 ἐπιτολῶν. τί μοι λοιπόν, ἔαν διαγείω καὶ τὴν καρδίαν, πάσας τὰς διανοήσεις αἰτῆς
ἀναθεῖσαι κυρίῳ; γὰρ οὐδὲν διαλογίζομαι, τῆς οὐκ ἐμπολιτεύεται καὶ ὁρᾷ αὐτῷ

130. 12. 1 ἔμοι, τὸν νόμον καὶ ἐν ἡμέρῃ μελετῶ κυρίῳ καὶ ἐν νυκτί· καὶ τοῦτ' ἐστὶ „μεγάλως

120 ἀγρίαν ἀγρεύουσι, μεγάλην εὐχάμενον εὐχὴν.“

V. Πενάπομαι δὲ καὶ τὰ ἐξῆς ἡμῶν, παρθέναι, γράσαι τῶν δευτέρων, ἐπειδή-
130. 13. 1 περ τῶν σχετιῶν ἐξήρηται καὶ αὐτὰ κατορθωμάτων. θεσμοὶ περὶ παρθενίας ὅτι

130. 14. 1 καὶ χρηστοὶ διδάσκαλοι αὐτὰς ἐκτελεῖσαι προσέχει, καὶ ἀναζητῶν εἶναι τῇ παρθενίᾳ.

130. 15. 1 4 γερρατταὶ γὰρ οὕτως „καὶ ἐλάλει κύριος τῷ Μωσῇ λέγων· λάλησον τοῖς ἐκεί-
130. 16. 1 ναις Ἰσραὴλ καὶ εἰπὲς πρὸς αὐτάς· αἴθε ἡ γυνή, ὅς ἂν μαγάλως εἰζῆται εὐχὴν ἀγα-
130. 17. 1 σθῆναι κυρίῳ, ὅτῳ σίκερα καὶ οἶνον ἀγνισθήσεται, καὶ ὅς ἐξ οἴνου καὶ ὅς ἐκ σίκερος

130. 18. 1 καὶ ὅσα κατεργάζεται ἐκ σταγυλῆς οὐ πίετε, καὶ σταγυλὴν πρὸς γυμνοὺς καὶ σταγυλὴν οὐ

130. 19. 1 121 γέγετε τίσας τὰς ἡμέρας τῆς εὐχῆς αὐτοῦ· ὅτι ἐστίν· ἀπὸ τοῦ γυμνοῦ τῆς ποιηρίας
130. 20. 1 τῶν γεννημένων ἢ κατεργεσίας αὐτὸν τῇ κυρίῳ καὶ ἀναθεῖς ὃν ὁρεφεται διὰ τὸ παρ-
130. 21. 1 εκτικὸν αἰετῆς αὐτῷ καὶ ἐκστύσεως περναίαν.¹ ὅτι γὰρ ἀπὸ τῶν διαφωρῶν ἐκ τῶν

130. 22. 1 γραφῶν γινώσκονται, αἱ χωρὶς ἀλλήλων ἐγενήθησαν ἀπορρίπτως τε ἔχοντες. ἡ μὲν γὰρ
130. 23. 1 ἀθανασίας τε καὶ δικαιοσύνης ἐστὶ πανεπιστή, ἡ δὲ μανίας αὐτῇ καὶ πανεπιστή.
130. 24. 1 122 ἀπὸ τῶν μὲν γὰρ ἡγάλιος καὶ εὐφραντικῇ, κλημάτων δέκιν ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ

130. 25. 1 122 ἡμεῖς τὰ κλημάτων· ὁ δὲ ταῖς μὲν ὁ γεωργός· ἀγρία δὲ καὶ θανατηφόρος ὁ διά-
130. 26. 1 βολος, λίσσαν καὶ τὸν καὶ ὁρᾷ ἀποστῆναι, ὡς εἰρ δ' καὶ Μωσῆς ἐγχεῖται δια-

1) Ἡ γὰρ ἀναθεῖσαι φησὶν ἐκείτῳ. (p. 122, .. διὰ τὸ ἐκ τῶν ἀποστόλων αὐτῶν). Στρουγγίου 130. 13. 1 121
Proclus c. 1. 2 7. p. 30, b. 5 10.

ῥοῖς ἢ περὶ αὐτοῦ· ἕκ γάρ Ἀμπέλον Σοδόμων· γαστὴν δὲ Ἀμπέλος αὐτῶν, καὶ ἡ
 κενωτικὴ πύλη ἐκ Γορδύρας. ἡ σταφυλὴ αὐτῶν σταφυλὴ χολλῆς, ῥότος πικροῦς
 αὐτοῦ. Θερὸς ἀπακύνων ὁ οἶνος αὐτοῦ, καὶ θερμὸς ἀσπίδων ἀνίστατο· ἐκ ταύτης
 τροφίσαντες οἱ Σοδόμων οἰκίστορες εἰς ἀκατον ἀρρεκοὶ ὄρεξι αὐτοκρατίῃσιν
 τροφῆναι παρὰ φύσιν. ἐπειθεὶν καὶ ἐπὶ Νῦν κοιταλίσαντες εἰς ἀπιστίαν κατέλι-
 σθαι καὶ ὑποβρίχοι κατεποντοῦσαν κατακλισεῖν· ἐντεῖθεν ἀρτισμένος ὁ ἦν τις
 μεσολάθους ἐφοίνεζε χεῖρας καὶ ἔχουσε τὴν γῆν λυθρὴν σιζγενεῖν· ἐντεῖθεν μεθί-
 σκόμενα τὰ ἔθνη θύγουσιν καὶ τῶν εἰς ἀλληλοφόνους μάχας τοῖς θυμοῖς. αὐτὸς γὰρ
 οὐκ ἐξίσταται ἄνθρωπος ἀπὸ οἶνου καὶ παραπαίει, ὥσπερ ἀπὸ ἔλῳ καὶ ὄργῃς·
 αὐτὸς οἱ μεθίσκεται τις ἀπὸ οἶνου καὶ παραφρονέει, ὥς ἀπὸ ἄσπης, ὥς ἀπὸ ἐρώτος,
 ὥς ἀπὸ ἀκρωσίας. ἀπὸ ταύτης προεστιαίει τῆς ἀμπέλου μὴ γείσασθαι τῇ παρθε-
 ρον, ἵνα ὑψάλιος ὑπάρχοισι καὶ ἀντὺς ἀπὸ μερίμνης βλαπτικῆς ἐκκλητῶν τῇ
 λιμνίσθῃ τοῦ φωτὸς τῆς δικαιοσύνης ἐξήπτη τῷ λόγῳ. „προσέχετε“ γὰρ γαστὴν ὁ
 κενὸς ἡρπασε βαρυνθῆσιν ἐμῶν αἱ καρδίαι καρπιτῶν καὶ μέθῃ καὶ μερίμνης βλα-
 πτικῆς καὶ ἐπιστῇ ἐφ' ἡμέρας ἡ ἡμέρη ἐκείνη ὡς παγίς·

ΑΙ Οὐ μόνον δὲ τῶν ἐκ τῆς ἀμπέλου κατεργαζομένων ἐκείνης προεστιαίει με-
 λιμῶς κατὰ μηδέν τρώπον προσφάνειν τὴν παρθένον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντιμίμῳ αὐτῇ
 καὶ ταρπιπλυσίῳ· σίκερα γὰρ πᾶς ὁ σκευαστὸς οἶνος καλεῖται καὶ νόθος, καὶ τε
 ἐκ τῶν γονεῶν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀκροδρῶσι σκευαζόμενος ἴ. ἐισιορῶντι γὰρ
 ὁ τροφὸν αἱ ἐξ οἴου προτοσίαι καὶ ταῦτα σφοδρῶς τὸν λογισμὸν. καὶ εἰ χρεὶ
 γέναι λόγῳ πρὸς ἑμᾶς ἀλθῇ, ἵπῃν τὸ μέθῃ γέρον καὶ ἐκστασιν τῇ ψυχῇ μετὰ
 τὸν οἶνον ἐξ ἀμπέλου σίκερα κελύσκουσιν οἱ σοφοί. ὅπως οὖν δι' μὴ μόνον τῷ
 γαστρὶ ἀναστρέφοντι γυλασσομένη τῆς ποτηρίας ἐπὶ τῷ ἀντιμίμῳ αὐτῇ· χαίρειται
 καὶ ἀντιδρῶντων, ἐτέρων μὲν κρατοῦσα, ὅψ' ἐτέρων δὲ κρατουμένη, τοιούστιν ἱματίων
 διαφερόντων ἱματίς ἐβρυνόμενῃ ἢ καὶ λίθοις καὶ χρυσῷ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ τὸ
 σῶμα καλλωπισμοῖς, ἃ δὲ καὶ αὐτὰ μεθύσκει τὴν ψυχὴν· διὰ τοῦτο ταῦτα τυροθε-
 τί, ἵνα μὴ εἰς γυναικισμοὺς ἐκχέται καὶ γέλωτος καὶ ἀπάτης ἀναστροφῆν καὶ
 μωρολογίας, ἃ περιδινούσι καὶ κυκίσι τὸν λογισμὸν, ὥσπερ καὶ ἐν ἐτέροις ἐμίνουσι,
 „οὐ γάγεσθε τὴν γαῖαν“ εἰπὼν „καὶ τὰ ὅμοια αὐτῇ, καὶ τὴν γαλῆν καὶ τὰ ὅμοια
 τοῖς“· αὐτὴ γὰρ ὄρη πρὸς οὐρανὸν καὶ σύντομος ὁδοποιεῖα, τὸ μὴ μόνον ἐμ-
 τὸδιον ἐγέλκεσθαι τὴν ἐκτραχιλίζοντι τὸν ἄνθρωπον ἐπιτορμένον περὶ τὰς ἑμι-
 παθείας καὶ τέρψεις, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιμίμῳ αὐτοῖς· καὶ γὰρ θυσιαστήριον ἀνά-
 μακτον εἶναι παρεδόθη Θεοῦ τὸ ἄθροισμα τῶν ἀγνῶν. οὕτω μέγα τι χοῦμα καὶ
 ἐνδοξον ἢ πυρθεῖα φαίνεται. διὸ δὲ καὶ ἀχραντὸν αὐτὴν καὶ καθαρὰν πάντῃ γυ-
 λακτίον, μηδὲν κοινωνοῦσαν ταῖς σαρκὸς ἀκαθαρσίαις, ἀλλ' ἔσω κατὰ πρόσωπον τοῦ
 μαρτυροῦ σοφίᾳ κεχρυσωμένην εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἰδρῶσθαι, τὴν εὐδοκίαν τῆς
 ἀγάπης ἀναθρομίσαν καρδίαν. „ποιήσεις“ γὰρ „μοι“ γαστὴν „μετὰ τὸ θυσιαστήριον
 τὸ περιεχόμενον (εἰς ὃ τὰ ὀλοκαυτώματα ἀνεκομίζοντο καὶ αἱ προσφοραὶ) ἄλλο
 θυσιαστήριον ἐξ ἀσφύτων ἔλῳ, καὶ καταχρυσώσεις αὐτὸ χρυσῷ, καὶ δώσεις αὐτὸ
 ἀτέννῃ τοῦ κατιστετάσματος τοῦ ἐπὶ τῆς καρπιοῦ τοῦ μαρτυροῦ κατὰ πρόσωπον
 τοῦ ἰλαστροῦ. ὃ ἐστὶν ἐπὶ τῶν μαρτυρίων, ἐν οἷς γνωσθίσομαι σοὶ ἐκεῖ. καὶ θυ-
 μιάσει ἐπ' αὐτοῦ Ἰσραὴλ θυμίαμα ἀσφύτων ἐν πρωί, ὅτε ἀγαθῇ τοῖς λήχουσιν·
 θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ θυμίαμα διωπαντὸς ἐναντι κυρίου εἰς τὰς ζεῖδας ἡμῶν. οὐκ
 ἀνίσταται ἐπ' αὐτοῦ θυμίαμα ἀλλότριον καὶ ὀλοκαύτωμα· θυσίαν καὶ σποδὴν οὐ
 στείσεται ἐπ' αὐτοῦ·

ΒΙ Ἡ δὲ νόμος ἐστὶ κατὰ τὸν ἀπόστολον πεινυμνικός, τὰς εἰκόνας ἐμπεριέχων
 τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, γὰρ δὲ ἀπαμεινύσασαι τὸ ἐπ' αὐτῷ κέλημα τοῦ χοῦμα-
 τος ἐρηπλημένον ἐπισκεψώμεθα γνησίως τὴν ἀκρίβειαν. μίμημα τῆς ἐκκλησίας ἐκε-
 λῆσιν δαιδύλλειν Ἰσραὴλ τὴν σκηνήν, ἵν' ἔχοιεν διὰ τῶν αἰσθητῶν εἰκόνα τοῦ
 θεῶν πουκατωγγέλλειν πραγμάτων. τὸ γὰρ ἐν τῷ ὅρῳ ταυμάσιον παρνεχθῆναι,
 πρὸς ὃ βλέπων ἐκτείναντο τὴν σκηνὴν ὁ Μωυσῆς, ἰδέα τις ἦ τῆς καὶ οὐρανὸν οὐκί-
 σεις ἀκαρῆς, ἢ ἡμεῖς τρανύτερον μὲν τῶν τύπων, ἀμεινότεροι δὲ τῆς ἀληθείας
 θεωρεῖσθαι τὴν. ἔλθε γὰρ ἀκραγνὴς εἰς ἀνθρώπους, ὥσπερ εὐκαί, οὕτω τὸ ἀλ-
 θές. οὐ μὲν γὰρ φέρονται ἄνθρωποι ἐπαῖδα θιασάσθαι τὴν ἀγθυσίαν, ὅποτε μὲν τὰς
 ἱλακὰς φέρονται ἀνδρὶν ἰδεῖν ἀκρίτας. ἀλλ' Ἰσραὴλ μὲν τὴν σκηνὴν τῆς εἰκόνης τρέ-
 πει ἀπὸ τῆς ἀληθείας κατηγγέλκασιν, ἡμεῖς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ οὐρανὸν διοικί-
 σαις διαρκῶς ἐκθειάζομεν. τὸ γὰρ ἀληθὲς ἀκριβῶς μετ' ἀνάστασις δηλωθῆσεται,
 οὕτω πρόσωπον κατὰ πρόσωπον τὴν ἁγίαν σκηνήν, ἐπὶ πόλιν τὴν ἐν οὐρανῷ, ἣς
 ἐχρητὴς καὶ ἀρμυρογὸς ὁ Θεός, ἀλλ' οὐ δι' αἰνεμάτων καὶ ἐκ μέρους ἐπολιτεύομεν. 1 Cor 13, 12

1) Παιὶ νοῦ > σίκερα interpretat. uen. Photius cod. 267 p. 301, b. 3 4 (αὐτὸν τὸν κελίον).

- VIII. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ τὰ ἑμέτερα προαιτιολογῶσιν, ἡμεῖς δὲ τὰ οὐκ αἰτία προαι-
 γέλλομεν, ἐπειδὴ περ ἡ μὲν σκηνὴ σήμερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἡ δὲ ἐκκλησία τῶν σι-
 130 γανῶν. διὸ τούτῳ οὕτως ἐχούτων καὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐγὼ
 λαμβανόμενης χορῆ καὶ τὰ θυσιαστήριον σήμερ' αὖτε τῶν κατὰ τὴν ἐκκλησίαν πραγματείων
 γέρεται, καὶ τὸ μὲν περιεκαλωμένον ἀπεικάζεσθαι τῇ χειροσίῃ καὶ τῷ περιβόλῳ τῶν
 χειρῶν (θεοῦ γὰρ εἰσιν ἔμπροσθεν βήματα, εἰς οὗ ἀνακηρύσσονται τοῖς μύσχοις καὶ τὰς
 δεκάταις καὶ τὰ ἐκοῦσια θυσίαν τεκοῦμεν κυρίῳ), τὸ δὲ περιήρησον θυσιαστήριον ἔνδον
 ἐν τοῖς ἰγίοις τῶν ἀγίων ἀνακείμενον κατὰ πρόσωπον τοῦ μαρτυρίου, εἰς ὃ ἀτελείται
 θυσία καὶ σπονδὴν ἀναφέρεσθαι, ταῖς ἐν παρθείᾳ παραβλήτων, τῷ ἀκρίβειᾳ χειρῶν
 131 τὰ ἁγία σπουδαίως σώματα κατασφραγισμένα. διὸ γὰρ τὰ εἰς ἐπαίτιον θορυλλοῦνται
 χρυσοῦ, ὅτι τε ἴον οὐ παραδέχεται καὶ τὴν χρυσὴν ταῖς ἰλίον μετρώσας παρρησιαστικῶς
 φανταίνεται βολαῖς· σήμερον δὲ εὐλόγως ἄρα τοῦτο τῆς ἀρετῆς τῆς μὲν προσεμενῆς
 ἐστὶ κηλὶς καὶ σπῖλον, ἀλλὰ καὶ φωτὶ κατασφραγισμένης αἰετὸς τοῦ λόγου. διὸ καὶ
 ἔνδον εἰς τὰ ἄγρια τῶν ἀγίων ἐστὶ κε πλησιαστέον καὶ ἐμπαρσθεν τοῦ παρρησιαστικῶς
 ἀκρίβειας χειρὸς θυμαμάτων δίκην τὰς προσεχῶς ἀναπέμποντα κυρίῳ, δεκάταις εἰς
 132 ὅσῳ ἐν εὐδοσίᾳ, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐμήνυνε, τὰ θυματάματα τὰ ἐν ταῖς ημερίαις τῶν
 εὐδοκίαισιν προσηγορεύων προσηγορίας ἀγίων εἶναι γράσας.
- 132 Ταῦτά σοι ὡς ἐκ τοῦ παραχωρήματός μου καὶ δύναμιν ἐπεὶ ἀρετῆς, τὸ ἄρετῆ,
 συμβάλλομαι.

Λόγος ε'.

Ἀγάθη.

- I. Εὐλογίας δὲ ταῦτα τῆς θαλλούσης ἡ Θεοπάτρια ἐμὴ τῷ σκήπτρῳ τὴν Ἀρετὴν
 φάσκει τῆς Ἀγάθης, τὴν δ' αἰσθημένην εὐθέως ἀναστῆναι καὶ ἀποκρίνασθαι ὅτι Μετὰ
 πολλῆς ἐντολῆς καὶ πειθοῦς καὶ τῆς τοῦ καλῶς εἰπεῖν ἰσχυρίσεως, ὡς Ἀρετῆ, σοὶ
 παρορμητοῦσις πειράσσομαι δι' κατὰ δύναμιν καὶ εἰς τὸ προκείμενον εἰσεργασθῆναι
 τε, κατ' ἐμαυτὴν μέντοι καὶ οὐ πρὸς τὴν εὐχρῆσιν. οὐ γὰρ ἂν δυναίμην ἐγὼ μὲν ταῦ-
 τοις οὕτω ποικίλως καὶ λαμπρῶς ἀπεργασμένοις ἑλισσομένῃς δόξῃ γὰρ ἀλογώρεσθαι
 φύγον ἀβελιερίας, εἰ τοῖς κατὰ σοφίαν ἐξιστάσθαι χρεῖταισι προσπιθῶν. εἰ οὖν
 133 ἀντίθεσθε καὶ τῶν ὅπως ἂν τύχη ἐκτομευόντων, ἐπεχειρῶ λέγειν, οὐδὲν προθυμίας κα-
 θιφεμένην. ἀρχαίον δὲ ἐπιτεῖδει.
- Ἀρχαίον, ὡς παρθένον, κάλλος καὶ συγγενὲς τῇ σοφίᾳ καὶ πρόσφορον ἵπαντες εἰς
 τὸν κόσμον κεκτημένοι τοῦτον ἀφικνούμεθα. ἀπικνούμεναι γὰρ αἱ ψυχαὶ τῷ γεννί-
 σάντι τότε μάλιστα καὶ πλάσμενῳ, ὅποτε τὴν κατ' ὁμοίωσιν ἰδέαν ἀρχαίον ἐκλάμ-
 ποῦσαι καὶ τοῖς χαρακτῆρας τῆς ὁψείας ἐκείνης, πρὸς τὴν ἀγορῶν ὃ θεὸς ἀθάνατον
 μορφήν καὶ ἀνύλεθρον ἐχούσας αὐτὰς ἀπεργάζετο, τοιαῦται διαμένοντι. τὸ γὰρ ἀγν-
 134 νιον κάλλος καὶ ἀσώματον καὶ μὴτε ἀρχόμενον μίτε γέννητον, ἀλλ' ἀτρέπτον καὶ ἀγν-
 ριον καὶ ἀπροσδεῖς αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ καὶ [εἰς] αὐτόνως ἐν ἀγνάστοις καὶ ἀπροσῆτοις
 ἀναπαύμενον, ἐξουσίας περιουσίᾳ πάντα περικύβητον καὶ κίβητον καὶ μετασκευάζον ἐτε-
 κήναι κατ' εἰκόνα τῆς εἰκόνης ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν. διὸ καὶ λογικὴ καὶ ἀθάνατος ἐστὶ
 κατ' εἰκόνα γὰρ δημιουργηθεῖσα τοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐγεν, ἀνιπέρβλητον ἔχει τὸ κάλ-
 135 λος. διὸ δὲ καὶ τὰ πνευματικὰ τῆς ποιηρίας ἐρωσιν αὐτῆς καὶ ἐγεθρεύουσι, χρῶναι
 βιωζόμενα τὴν Θεοεικελὸν αὐτῆς ἐκείνην καὶ ἐπερυστον ἰδέαν, ὥστερ' αὖ καὶ ὁ προση-
 135 τῆς Ἰερουσαλὴμ παρὶστίσιν ὀνειδίζον Ἰερουσαλὴμ „ὅπως πόλις ἐγένετο σοι“ ἀπηναισχύν-
 ηταις ἀπέναντι τῶν ἐρησιῶν σου,“ τὴν παρρησιαστικὴν ἐν τῇ ἀντικειμένης διπλό-
 μεσιν εἰς βεβήλωσιν λεγών. ἐρασταὶ γὰρ εἰσιν ὁ διάβολος, καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἄγγελοι,
 οἱ τὸ λογικὸν ἡμῶν καὶ διοριστικὸν εἰς φρονήσεως κάλλος μεμνῆναι καὶ μολύνειν τῇ
 136 ἐκείνῃ ἐπιμύσει τεχνάζόμενοι καὶ μοιχοὶ γενέσθαι πύστις τῆς τῇ κίβητι νεκρωμένης
 ἐπιθυμοῦντες ψυχῆς.
- II. Ἐὰν οὖν ἀμόλιτον τοῦτο τηρήσῃ τις τὸ κάλλος καὶ ἀσινὲς καὶ τοιοῦτον, ὅποσον
 αὐτὸς ὁ σεπτισμάμενος αὐτὸ καὶ ζυγραγῆσας ἀπετόπωσε, τὴν αἰώνιον ἀπομιμησάμενος
 γένεσιν καὶ νοητῇ, ἴς καὶ χαρακτῆρ' ἐστὶν ὁ ἀνθρῶπος καὶ ἀπεικόνισμα, γεροντῶς οἷον
 136 ἄγαλμα τε περικαλλέσται καὶ ἱερὸν. ἐντεῦθεν μετενεχθεὶς εἰς τὴν μακάριον πόλιν
 τοῖς οὐρανίοις, ὥστερ' εἰ γὰρ κατοικισθῆσεται. ἄχρητοι γὰρ τὸ κάλλος ἡμῶν ἄριστα
 τότε τηρεῖται καὶ ἀσφαλῶς, ὅποταν δὲ παρθενὴ σκεπόμενον ἐπὶ τοῦ καισινος ἐξωθεν
 μὴ μελαίνῃται τῆς φθορᾶς, ἀλλ' αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῇ μένον δικαιοσύνην κοσμίται, κυριαρχοῦ-
 137 γόμενον τῷ νῦν τοῦ θεοῦ ὃν τρόπον δὴ καὶ αὐτὸς εἰσπράττειται, χρῆναι παρρησιῶν ὥστερ'

ἐν λαμπράσι ταῖς σφαιραῖς, σαφεῖ τὸ γῶς ἀνικαίεσθαι τῆς ἀγνείας, ἐπειδή τινος ὁ πῶν
 δέκα παρθέτων ἀριθμὸς τὰς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν πεπιστευκίας ἀριθμεῖσθαι βούλεται
 ἡμεῖς, τῷ Γ' τῇ ἀπειθύνουσιν μόνον ὁδὸν εἰς τοὺς οὐρανούς ἀποικοπούντες. ἀλλ' 137
 οἱ μὲν ταῖς ἐμψυχότα ἐν γαίᾳ καὶ σοφίᾳ, αἱ δὲ πέντε μωροὶ καὶ ἄσοφοί τινες
 οἱ γὰρ ἐκπορνεύουσιντο ἑλαιοὶ σφῶν τὰ ἄγρια πλήρη παρασκευάσαι, δικαιοσύνης
 ἀπομεινύσαι κεναί. αἰσίσσεται γὰρ διὰ τούτων τὰς ἐπὶ κέρῃ παρθένας ἐπισπερχο-
 μένας ἔλθιν καὶ πάντα εἰς τὸ πληρωθῆναι συντείνονται τὸν ἐρωτα τοῦτον κοσμίως
 δυνάτως καὶ σωφροῦς, καὶ τὰς ἐπαγγελλομένας μὲν καὶ σερμηνυμένας τοῦτο σκοπεῖν,
 ἀλλοτρίους δὲ καὶ ἡτιυμένας τοῦ κόσμου ταῖς ἐξαλλομαῖς καὶ ὥσπερ σκιαγραφούσας
 μᾶλλον εἰδωλον ἀρετῆς ἢ αὐτὴν ἐραζομένας ἐμπνουν τὴν ἀλήθειαν.

III. Τὸ γὰρ λεγόμενον ὁμοιωθῆναι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, Matth. 25, 1.
 αἰτεῖ, ἑλθοὶ τὰς λαμπάδας αὐτῶν καὶ ἐξέλθον ἀπαντήσονται τῷ νυμφίῳ, σημαίνειν 138
 βούλονται τὴν αὐτὴν ὁδὸν τοῦ ἐπιτηδεύματος πάσης ἐπιτηρημένας, διὰ τὴν ἐμψυχίαν τοῦ Γ'
 σφαιραῖς. ἐστειλάντο μὲν γὰρ παραπλίστως ἑαυτὰς εἰς τοῦτο καθομολογήσασθαι, καὶ
 ταῖς καλίσχονται δέκα, ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν, ὡς ἐστίν, εἴλωτο πρόθεσιν· οἱ δὲ δι-
 ομῶς ἐξέλθον ἀπαντήσονται τῷ νυμφίῳ. αἱ μὲν γὰρ τροφὴν ἄφθοιον καὶ εὐδαί-
 ῖαν ἔλαβον ταῖς ἐκπορνεύουσιν λαμπάδας, αἱ δὲ κατεργασμένησαν, τοῦ παρόντος μόνον
 ἐπιμελῆσθαι. διὸ δὲ καὶ ἰσχυροὶ πρὸς πέντε διαιροῦνται, ἐπειδὴ περ τὰς πέντε
 αἰσθῆσις αἱ μὲν αὐτῶν ἐφυλάσσιντο καθαῖς καὶ παρθένοις ἀμαρτημάτων, ὡς οἱ πλει- 139
 στοι σοφίας προσηγορεύονται πύλας, αἱ δὲ τούτων πλείονες ἀδικημάτων ἐλωβήσαντο
 φαρμακίαις κακίαις. ἐκπορνεύουσιν γὰρ καὶ ἀγνέουσιν δικαιοσύνης εὐφώρισαν μᾶλλον
 παραπνοήσαν· ἐξ οὗ δὴ καὶ σιγή τῶν θεῶν ἐξῆν περιβόλων ἀποκλεισθέντας ἀπα-
 γομῆσαι. εἴτε γὰρ κατορθοῦμεν εἴτε πλημμελοῦμεν, διὰ τούτων ἑκάτερα καὶ τὰ
 ἀνθρώπων ἀδίκημα κρατῆται καὶ τὰ κακοπραγμάτων. καὶ ὥσπερ ἡ ἐκείνου καὶ ὁ γὰρ ἀλ-
 λων ἐστὶ καὶ ὅπως ἀγνείαν εἶναι καὶ γλώσσης καὶ τῶν λοιπῶν καθεστῆς αἰσθητῶν,
 οἷον δὲ καὶ ἐν ταῖς τὴν πίστιν ἄσιν καὶ φιλαλαμένη τῶν πέντε διόδῳ τῆς ἀρετῆς,
 ὁρῶμεν, γείμεις, ἀσφρήξις, ἡγῆς τε καὶ ἀκοῆς, πέντε προσεγγεῖνται παρθένοι, διὰ 140
 τὸ τὰς πέντε τῆς αἰσθητικῆς ἀγνείας ἀποκαταστήσαι τῷ Χριστῷ φαντασίας, ἡγ' ἐκείναις
 αὐτῶν οὐα λαμπάδα τὴν ὁσιότητα λάμπουσιν τρανῶς. ἡ γὰρ πεντάγωντος ἡμῶν ὡς ἀλη-
 θῆ, λαμπρὰς ἡ σάφης ἐστίν, ἣν ἡ ψυχὴ βυσταζοῖσα διὰ τῶν τῶν αἰσθητικῶν παρίσταται
 Χριστῷ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀνιστάσεως, παραφαίνοντα διὰ πασῶν τῶν αἰσθητικῶν διεκδρα-
 σκόντων λαμπρὰν τὴν πίστιν, καθὼς αὐτὸς ἐδίδαξεν εἰπὼν „πῦρ ἔλθον βαλεῖν εἰς τὴν
 γῆν, καὶ τί ἴσθελον εἰ ἔδη ἀνέστη.“ γῆν ἡμῶν τὰ σκηνώματα γράσας, εἰς αὐτὴν ἐβόλ-
 ταχῶς ἀναγῆναι τὴν ὀρεκτικὴν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ διήπυρον πράξιν. τὸ 141
 γὰρ ἑλκεῖν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ παραβλητέον· ἀνομολογῆσαι γὰρ ταῦτα τῆς
 ψυχῆς ἀφθόνως καὶ ἐπιχειροῦν τῇ σώματι εἰς ἡμῶν ἀναγέμεται τῆς ἀρετῆς ἄσπεστον
 τὸ γῶς, ἐμφορθεῖ τῶν ἀνθρώπων ἐκλάμπον τὰς πράξεις τὰς καλὰς, ὡς δοξασθῆναι Matth. 5, 6.
 τὸν πατέρα τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

IV. Τοιούτων ἑλαιοὶ ἀρα κακῆνοι προσέμερον ἐν τῷ Λευιτικῷ, „ἀτρυνον ἑλαιον, Levit. 24, 2.
 καθαῖον, κεκομμένον καὶ λίχνον ἐξω τοῦ καταπετάσματος ἐναντι κυρίου.“ ἀλλ'
 ἐκεῖνοι μὲν βραχυτάτον γῶς προσητάκτο θεραπεύειν ἡγ' ἐσπέρας εἰς ἑω. ὁ γὰρ τοῖ
 λίχνος αὐτῶν εἰκαίεσθαι τῷ λόγῳ τῷ προσητάκῳ τῇ ἐπὶ σωφροσύνῃ φαίνοντι
 παρθένοι, τρεφόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων καὶ τῆς πίστεως τοῦ κυρίου, ὁ δὲ ναὸς τῷ 142
 σχολίσματι τῆς κληρονομίας, ἐπειδὴ περ λίχνος περὶ οἶκον ἑνὶ μόνον δύναιται γαίεσθαι.
 πρὸ τῆς ἡμέρας οὖν ἔχριν τοῦτον καίεσθαι τὸν λίχνον· „καίεσθαι“ γὰρ „αὐτόν“
 γαστὴν „ἕως πρῶ“, τοιούστιν ἕως παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τοῦ ἡλέου τῆς ἀγνείας
 ἀντιτελάντος καὶ τῆς δικαιοσύνης οὐ χρεῖα λίχνος. ὅσον μὲν οὖν ὁ λεῖος ἐκείνος χροῖ-
 ον ἀπεθίσαντο τὰ τρέφοντα τὸν λίχνον ἐπιχορηγῶν τὸ ἑλκεῖν διὰ τῶν ἐργῶν, ὁ
 λίχνος αὐτοῖς οὐκ ἐσβεστο τῆς σωφροσύνης, ἀλλ' ἦν γαιόμενος ἀεὶ καὶ λάμπων ἐν
 τῷ σχολίσματι τῆς κληρονομίας· ὅτε δὲ ἐπέλειπε τὸ ἑλκεῖν ἀπὸ τῆς πίστεως εἰς 143
 ἀκόλουσιν αὐτῶν ἐκπορνεύουσιν, ὁ λίχνος ἄρδην ἀπεστέθη, ἵνα δὲ πάλιν ἐξα-
 στρέψῃ τὰς λαμπάδας ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἀνοῖθεν αἱ παρθένοι τῷ κόσμῳ προ-
 σέξουσιν τὴν ἀσθασίαν. χορηγικὸν οὖν δὲ τὸ ἀτρυνον ἑλκεῖν καὶ τὴν τῶν καλῶν
 ἐργῶν αἰδέως καὶ τῆς συνέσεως, πάσης κατὰ βριθείας ἀφελισμένον γῶς, ἵνα
 μὴ χρονίσαντος τοῦ νυμφίου σβεσθῶσιν ὁμοῦς καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες. ὁ γὰρ τοῖ
 χροῖσμός ἐστι τὸ πρὸ τῆς παρουσίας διάστημα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ νυσταγμός καὶ ἡ
 κοίμησις τῶν παρθέτων ἡ ἐξοδος ἀπὸ τοῦ βίου, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἡ βασιλεία τοῦ

1) Apud Phot. cod. 237. p. 309, b. 12. — p. 310, a. 13. haec usque ad illa: (p. 141) εἰς τὴν
 αὐτοῦσαν ἀρπασθέντες τοῦ κυρίου. ommissis in medio positis illis: (p. 141) ἀνομολογῆσαι γὰρ
 ταῦτα .. (p. 143) .. καὶ ἡμῶν αἱ λαμπάδες, in compendium relata repetuntur.

[illegible]

134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843
844
845
846
847
848
849
850
851
852
853
854
855
856
857
858
859
860
861
862
863
864
865
866
867
868
869
870
871
872
873
874
875
876
877
878
879
880
881
882
883
884
885
886
887
888
889
890
891
892
893
894
895
896
897
898
899
900
901
902
903
904
905
906
907
908
909
910
911
912
913
914
915
916
917
918
919
920
921
922
923
924
925
926
927
928
929
930
931
932
933
934
935
936
937
938
939
940
941
942
943
944
945
946
947
948
949
950
951
952

III. Μὴ ἐτολμαρμάνειν δέ τις ἀποκρίνεσθαι τὸν ἑτερον ὁμιλον τῶν πεπιστευκό-
των. δόξα ἡμῶς τὰς παρθέτους μόνως εἰσεγεῖσθαι τειχημίαις τῆς ἐπαγγελίας, οὐ
συννοήσας ὅτι καὶ φιλαὶ καὶ πατοῖαι καὶ τάρματα καὶ ἀναλογίαν ἐκάστων ἐσονται
τῆς πίστεως. καὶ ἰησοῦ καὶ Παῦλος διωρόνται, ἄλλῃ δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλῃ δόξα
τοῦ ἡλίου,“ λέγων „καὶ ἄλλῃ δόξα ἀστέροι“ ἡστὴρ γὰρ ἀστέρος διωγέται ἐν δόξῃ,
οὕτως καὶ ἡ ἀνάστασις τῆς τεχνῶν.“ καὶ ὁ κύριος δὲ οὐ καὶ τὰς αὐτὰς ὁμολογεῖ
δοδοῦναι ἡμῶς, ἀλλ’ ἐτέροις μὲν ἐν βασιλείᾳ καταρτιζομένη τῶν οὐρανῶν, ἄλλοις
καταρτιζομένη ἐπαγγελίᾳ καὶ γῆς, ἐτέροις ὁρᾶσθαι τὸν πατέρα, καὶ ὅτ’ αὐτὸς ἐνταῦθα
τοῖτοιοι εἰ τάρματα καὶ τὸν χορὸν τὸν ἄριον αὐτῷ τῷ πατρὶνι ὕψει εἰς τὴν γῆν
ἐν τῇ ἀνάστασι τῶν κενῶν αἰῶνων ἐφορακτοῦνται σπειροειδῶς χρυσῶναι. ἑκα-
τόνταται; ἂν οὐ καὶ τὴν μόνον χορὸν ἐν βραχεὶ κατεργάσασαι σπειροῦν ἀχρῆ-
ναι. ἀλλὰ διὰ παντὸς ἐλεῖν τὸν βίον μὴ ἀποδεικνύσασαι τοῖς ἡγῶν τὸν Ὀληκτι-
κὸν ἀπὸ τῆς ἀναλλεῖς τῆς ἀγνείας. βασιλείας τε γῆς ἀγνείας ἑδονῶν καὶ γούνης καὶ
ἐν ταῖς ἀποσχάσει καὶ τῆς ἄλλοις τῆς παντὸς τῶν ἀνθρώπων κακοῖς, ἀποσχά-
ται καὶ γῆρα πρὸς τῶν ἄλλοις, εἰς τὸν ἡμέτερον τῆς ἐπαγγελίας ἐκασσόμεναι χάρον.
ἂν καὶ ταῖς μόνον ἐλεχτὴν νόμῳ τὰς ψυχὰς καὶ γῆσαν ὁ λόγος τοῦτο καὶ
τῆς οὐ καὶ τὰς παλλεκάς καὶ τεταῖας καὶ θαυμάσιαι, ληρὸν ὡς „ἐξέκοιται εἰς βα-
σιλείας καὶ ὀχνηκται παλλεκά. καὶ νεανίδες ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδράς, μὴ ἐπὶ
τεταῖαι μὴ, τεταῖαι μὴ“ μὴ ἐστὶ τῇ μὴ τῇ, ἐλεχτὴ τῇ τεκοῦν αὐτῇ. εἰδο-
ται αὐτῇ θαυμάσιαι, καὶ μαχνοῖσιν αὐτῇ, βασιλείας καὶ γῆς παλλεκαὶ ἀνέσονται

[illegible]

αείρειν· πολλῶν γάρ οὕσων δηλοῖται τῆς ἐκκλησίας τῶν θυγατέρων μὴ ἐστί μὴτι ἐκλεκτὴ καὶ τιμωτάτη ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτῆς ὑπὲρ πάντας, τὸ τάγμα τῶν παρθένων.

IV. Ἐάν δέ τι περὶ τοῦτοις ὑμνίσθηταις, ὡς οὐδέποτε τῶν κεχαλασμένων ἰακτῆς ἐπεξεργασμένων, καὶ ἐτι βοίλοιο κατ' ἀναγωγὴν αὐτῶν πνευματικῶν διακρυφθῆναι πλείστερον τίνες εἰσὶν αἱ βασιλίσσαι καὶ αἱ παλλακαὶ καὶ αἱ νεάνιδες, λέξομεν δύνασθαι μῦθα λελαλῆσθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς κατὰ πρόβυσιν χρόνων ἐν δικαιοσύνῃ διαπρεφάντων, οἷον τῶν πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ καὶ τῶν μετὰ τὸν κατακλισμὸν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καθεξῆς· εἶναι γὰρ νύμφην μὲν τὴν ἐκκλησίαν, βασιλίσσας δὲ τὰς βασιλικὰς ἐκείνας, τὰς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ ψυχάς, εὐαρέστοις τῷ θεῷ γεγενημένας, 159 τοιτέστι τὰς ἀπὸ τῶν Ἀβὲλ καὶ τὸν Σὴθ καὶ τὸν Ἑνώχ, παλλακὰς δὲ τὰς μετὰ τὸν κατακλισμὸν τῶν προφητῶν, αἷς πρὸ τοῦ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀρροσθῆναι τῷ κυρίῳ παλλακίδων δίκην συγγινόμενος ἀληθεὶς ἐπέσπειρε λόγους ἐν ἀφ' οὗ καὶ καθαρὴ γιλοσοφία, ἵνα γεννησῶσιν αὐτῷ σιλλαβοῦσαι πίστιν, πνεῦμα σωτηρίας, τοιαῦτα γὰρ ἀποβλάστηματα φύουσιν αἱ ψυχαί, αἰνιγνιστοὶ φέρονται κλέος, ὁτόσαις ἂν ὁ Χριστὸς συνανακραθῇ, εἰ γὰρ βούλεσθε εἰς Μωυσέως ἀποβλέψαι τὰς βίβλους ἢ Ἀββὶδ ἢ Σολομῶντος ἢ Ἡσαΐου ἢ τῶν καθεξῆς προφητῶν, ὡς παρθένοι, εἰσεσθε οἷα κατακλινοῦσιν ἰακτῶν ἔχοντα τῷ βίῳ σωτήρια διὰ τῆς πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ κοινωτίαν. 160 ὅθεν τεθεωρημένως παλλακὰς προσεγόρευσε τὰς ψυχὰς τὰς προφητικὰς ὁ λόγος, ὅτι μὴ γυνεῶς αὐτὰς οὕτω καθάπερ δι' καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπηγάγετο, θύσας δι' αὐτὴν τὸν μόσχον τὸν σιπειτόν.

V. Ἰκανοποιεῖτον δὲ καὶ τοῦτο πρὸς τοῖτοις, ἵνα μηδὲν ἡμῶς τῶν ἀναγκαίων ἀποδοῦναι δευτέρῃ, εἰ δέποτε τὰς μὲν βασιλίσσας ἐξήκοιτα ἔχει, τὰς δὲ παλλακὰς ὀφδοῖκοντα, τὰς δὲ νεάνιδας τοσαύτας, ὅσον μὴδὲ ἀριθμεῖσθαι διὰ τὴν πλὴθύν, τὴν δὲ νύμφην μίαν. καὶ πρῶτον μὲν περὶ τῶν ἐξήκοιτα λεκτέον. ἐξήκοντα βασιλίσσας ἐντεῦθεν, ὡς οἶμαι, δι' τοὺς ἀπὸ τοῦ πρωτοπλάστου μέχρι Νῶε κατὰ διαδοχὴν ὑπα- 161 ρεστίσαντας ἐκάλεσε τῷ θεῷ, ἐπειδὴ περ ἐτέρων οὗτοι παραγγελμάτων καὶ θεσμῶν εἰς τὸ σωθῆναι χρεῖαν οὐκ ἐσχῆκασιν, ἐπεὶ προσφύτου τῆς κατὰ τὴν ἐξαίμαρτον οἰκίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου συνστάσεως. ἐμνηνῆτο γὰρ οὗτοι ὡς ἐν ἐξ ἡμέρας ὁ θεὸς ἐκτετήριετο τὴν κτίσιν, τὰ τε ἐν τῇ παραδείσῳ γεγονότα καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐντολῇ ἔχων μὴ ἄσασθαι τοῦ φυτοῦ τῆς φρονήσεως ἐξώκειλεν, ἀποβουκολήσαντος αὐτὸν τοῦ τῆς κα- 162 κίας σοφιστοῦ. ἐντεῦθεν δὲ τὰς ἀπὸ τῆς συνστάσεως εὐθέως τοῦ κόσμου κατὰ διαδοχὴν τὸν θεὸν ποθεῖν ἐλομένης ψυχὰς καὶ σχεδόν, εἰ χρὴ θάνατον, τοῦ πρώτου αὐτῶν οὗσας ἔχοντα καὶ γείτονας τῆς μεγάλης ἐξαίμαρτος ἐξήκοντα βασιλίσσας ἔχει συμβολικῶς, διὰ τὸ μετὰ τὴν ἐξαίμαρτον εὐθέως, ὡς ἔργον, γενομένην. μεγάλην γὰρ ἐσχῆκασιν οὗτοι τιμὴν, ἀγγέλοις σινομιλήσαντες καὶ τὸν θεὸν ἴπαρ, οὐκ ὄντα πολ- 163 λάκις θεασάμενοι. ἐπισκέψασθε γὰρ ὅσην ἔσχε παύρσιαν ὁ Σὴθ πρὸς τὸν θεόν, ὅσην ὁ Ἀβὲλ, ὅσην ὁ Ἑνῶς, ὅσην ὁ Ἑνώχ, ὅσην ὁ Μωδοισάλα, ὅσην ὁ Νῶε, πρῶ- τοι δικαιοσύνης γεγονότες ἐρασταὶ καὶ πρῶτοι τῶν πρωτοτόκων τέκνων τῶν ἀπογε- γραμμένων ἐν οὐρανῷ τῆς βασιλείας καταξιωθέντες, ὥσπερ ἀπαρχὴ τις τῶν γιγε- 164 νουσιν εἰς σωτηρίαν πρῶτος τῷ θεῷ βλαστήσαντες καρπός, καὶ περὶ μὲν τοῦτων αὐτάρκως· περὶ δὲ τῶν παλλακῶν πάλιν λεκτέον.

VI. Τοῖς μετὰ τὸν κατακλισμὸν ἡνωτέρω λοιπὸν ἢ γινώσκεις ἦν τοῦ θεοῦ. καὶ ἔχροντες ἐτέρας διδασκῆς, ἱρπούσης ἤδη τῆς εἰδωλολατρείας, ἥτις αὐτοῖς αὐτὴς ἀλεξίκακος 163 ἔσται καὶ βοηθός. ὁ οὖν θεός, ἵνα μὴ πάντῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀσιτωθῇ λήθῃ, τῶν καλῶν, τὸν ἴδιον παῖδα τοῖς προφῆταις ἐκέλευεν ἐπιχρῆσαι τῇ ἐσομένῃ ἑαυτοῦ παρουσίᾳ διὰ σαρκὸς εἰς τὸν βίον, καθ' ἣν ἡ τῆς πνευματικῆς ὁδοῦς χαρὰ καὶ γνώσις κερυχθῆσεται, ἀγέσειος ἀμαρτημάτων οἷα καὶ ἀναστάσεως παρεκτικῆς· περιτρηθήσεσθαι γὰρ δι' αὐτῆς τῷ ἀνθρώπῳ τὰ πάθη καὶ τῇ γθοῦν. καὶ διὰ 164 τοῦτο τὸν κατάλογον τῶν ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ προφητῶν, διὰ τὴν τῆς περιτομῆς πρεσβεῖαν τὸν ὀκτὼ πεντηκόντης ἀριθμὸν, ὃς ἐξήρηται καὶ ὁ τόμος, ὀφδοῖκοντα παλ- λακὰς ἐκάλεσεν, ὅτι πρῶτοι, πρὶν τὴν νύμφην τὴν ἐκκλησίαν κατακρυφθῆναι τῷ λόγῳ.

τὰ θεῖα συλλαβόντες σπέρματα, αἷς νοιτῆς προεξήγγειλαν ὀφδοῦδος, τὴν περιτομὴν. νεάνιδας δὲ πάλιν εἰς ἀναρίθμητον συντελούνσας ὅμιλον αὐτὸν ὑπὸ τοῖς χρεῖτοις δικαιο- 165 πραγμάτοις πλήθῃ καὶ νεανικῶς καὶ γενναίως διαθλήσαντα πρὸς τὴν ἀναρίαν καλεῖ.

VII. Ἀλλὰ τοῦτων οἱδ' αἱ βασιλίσσαι οἱδ' αἱ παλλακαὶ οἱδ' αἱ νεάνιδες συζηροῦνται τῇ ἐκκλησίᾳ· ἡ γὰρ τελεία καὶ ἐκλεκτὴ παρὰ πάντας αἰτῆς νομιζομένη, ἡ ἐκ πάντων σιτισμένη τε καὶ σιτισνωμένη τῶν ἀποσιδῶν, ἐστὶν ἡ ὑπερβάλλουσα νύμφη τῷ κύλλει τῆς ἀμῆς καὶ τῆς παρθενίας πάσης. διὸ καὶ μυκάζεται καὶ αἰετίζεται πρὸς τῶν ἄλλων, 165 διὰ αὐτὴ καὶ εἶδε καὶ ἔχονσιν ἀφρόνους, ἃ ἔχειαι ἐπεπόθισαι καὶ ἐκ βραχέως θεά- σασθαι καὶ οἶκ εἶδον, καὶ ἀκούσαι καὶ οὐκ ἔχονσαν. „μυκάριοι“ γὰρ γῆσιν „οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν“ ὁ κύριος τοῖς μαθηταῖς „οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε. λέγω γὰρ ὑμῖν

οι πολλοὶ προσήται ἐπεθίγησαν ἰδεῖν ἃ βλέπει, καὶ οὐκ εἶδον, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἔχουσιν· οὐκοῦν διὰ ταῦτα μακαρίζονται ταύτην οἱ προσήται καὶ θαυμάζουσιν, οἱ ὧν αὐτοὶ μὴ ἐλέτηχον ἀκροαταὶ γενέσθαι καὶ θαύμονες ἢ ἐκκλησία κατεξωσθῆ καὶ μετελθεῖν. „ἐξέχοντι“ γὰρ „εἰσὶ βασιλίσσαι καὶ ὀδυρόμενα παλ- Cant. 6, 7
λακαί, καὶ νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἄρεθμός· μία ἔστι περισσεύα μου, τελεία μου.“

Ὡς δὲ λέγεται δὲ τις καὶ ἑτέρως τῇ νύμφῃ φῆναι τὴν σάρκα τὴν ἀμόλυντον 166
εἶναι τοῦ κυρίου, ἧς χάριν τὸν πατέρα καταλείψας κατήλθεν ἐνταῦθα καὶ προσεκολλήθη καὶ ἐγκατεσχίνωσεν ἑαυτὴν εἰς αὐτήν. διὸ δὴ καὶ περισσεύειν αὐτὴν ἔφη τροπικῶς, ἔπειδὴ τιθασὸν τὸ ὥον καὶ ὑποπόσιον καὶ διαίτη τῇ τῶν ἀνδρῶν ἐτασμενίζον. μόνῃ γὰρ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἄσπιλος καὶ ἀμίαντος ἐβρόθη καὶ πάντα ὑπερέχουσα τῷ τῆς δικαιοσύνης κόσμῳ καὶ κάλλει, ὥστε μηδένα καὶ τῶν εἰς ἄκρον εὐαρεστησάντων τῷ θεῷ ταύτης διεθῆναι πέλας ὡς πρὸς σύγκρισιν ἄρετς σιγῆται, καὶ διὰ τοῦτο κατεξωσθαι κοινωνῶν αὐτὴν γενέσθαι τῆς βασιλείας τοῦ μονογενοῦς, καὶ τῷ καθήρμοσμένῳ τε καὶ ἐνωθεῖσαν. καὶ ἐν τεσσαροκοστῷ δὲ καὶ τετάρτῳ ψαλμῷ 167
ἢ ἐκ τῶν πλειόνων παρισταμένη ἐκ δεξιῶν βασιλίσσα τοῦ θεοῦ μερῶν, ἢ τῷ διαχρυσῷ τῆς ἄρετς κόσμῳ κατεστολισμένη, ἧς ἐπεθίγησε τοῦ κάλλους ὁ βασιλεὺς, ἢ σάρξ ἔστιν, ὡς ἔφην, ἢ ἄχραιτος ἐκείνη καὶ μακαρία, ἣν αὐτὸς ἀνακομίσας ὁ λόγος εἰς οὐρανοῖς ἐκ δεξιῶν παρίστησε τοῦ πατρὸς, ἐν ἱματισμῷ διαχρυσῷ κεκοσμημένην, ὃ δὴ ἔστι τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῆς ἀφθαρσίας, ἃ συμβολικῶς ἔφησε χρυσῷ χρυσωτά, ἢ ἐκείνη ἐκ ποικίλων ποικίλλεται τοῦτο καὶ συγκαθιγνύεται κατορθωμάτων τῷ ἰδιῳ οὐδὲν ἀγνείας, φρονήσεως, πίστεως, ἀγάπης, ἡπομοιῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀγα- 168
θῶν, ἃ δὴ κατακαλύπτοντα τὴν ἀσχετησύνην τῆς σαρκὸς κυσμεῖ τὸν ἄνθρωπον κό-
σμος χρυσῷ.

IX. Ἐπειτα τί δὴ πάλιν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ ψαλμοῦ μετὰ τὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκ δεξιῶν ἐνθρονισθῆναι τοῦ πατρὸς, ὃν ἀνείλθεν ὁ λόγος, τὸ πνεῦμα παραδίδωσιν, ἰτισκεπτόν. „ἀπενεχθήσονται“ φησὶ „τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς· αἱ πλη- Poul. 4, 15
σίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι. ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἀχθή-
σονται εἰς ναὸν τοῦ βασιλέως.“ πᾶν προφανῶς ἐνθάδε λοιπὸν εἰκοὴν ἐγκοιμιάζειν τὸ πνεῦμα τὴν ἀγνείαν, μετὰ τὴν νύμφην, ὡς ἀποδεδιώκαμεν, τοῦ κυρίου δευτέρας προσεῖναι τῷ παντοκράτορι ἐν ἀγαλλιάσει καὶ εὐφροσύνῃ τὰς παρθένας ἐπαγγελλό-
μενοι, ὑπ' ἀγγέλων δορυφορούμενας τε καὶ παραπεμπομένας. οὕτω γὰρ ἐπέρραστον 169
τε τὸ τῆς παρθενίας ἔστιν ὡς ἀληθῶς καὶ τριπόδητον κλέος, ὥστε ὀπίσω τῆς βσι-
λίσεως, ἣν ἀνῆγαγεν ὁ κύριος ἀναμάρτητον ἀποτορνεύσας τῷ πατρί, τὸν χορὸν τῶν παρθένων καὶ τὸ τάγμα προσκομίζεσθαι, τὰ δευτερεῖα τῆς νύμφης κεκληρωμένον.

Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν, ὦ Ἀρετῇ, τὰ γυμνάσματα τῶν λόγων ὑπὲρ ἀγνείας ἐστειλεῖσθω.

Εἰποῦσης δὲ ταῦτα τῆς Προκίλλης, Ἐμός ὁ κληρὸς, ἢ Θέκλα ἔφη, μετὰ ταύτην ἐχεῖς ἀγιονίζεσθαι, καὶ χαίρειν ξενέμπορον ἔχουσι καὶ τὴν Σοφίαν τῶν λόγων, αἰσθανομένην κηθάρως δάκην ἐσωθεν ἁρμοζομένην με καὶ παρασκευάζουσιν εἰς τὸ με-
μελιμένως εἰπεῖν καὶ εὐσχημόνως.

ΑΡΕΤ. Ἀριστή, ὦ Θέκλα, τὴν προθυμίαν ἀπεδεξάμην, ἢ καὶ πιστεύω εἰς δύ- 170
ναμιν πρέποντας ἀποδοῦναι σέ μοι τοὺς λόγους· φιλοσοφίας τε γὰρ τῆς ἐκκλησίας καὶ παιδείας οὐδενὸς ὑστερήσεις· τῆς εὐαγγελικῆς τε αὐ καὶ θείας, τί χρὴ καὶ λέγειν, παρὰ Παύλῳ σεσοχησμένην;

Ὁ λόγος ἦ.

Θέκλα.

I. Οὐκοῦν λέγωμεν δὴ πρῶτον, αὐτόθεν ἀπ' ἀρχῆς ἀπαρξάμεναι τίς ἐπωρυμίας, δι' ἣν αἰτίαν ἐκλήθη παρθένα τοῦτο τὸ κοριθαῖοτατον καὶ μικρόν ἐπιτηδεύμα, οἶδόν τε ὃν τυγχάνει καὶ δύναμιν ἣν ἔχει, καὶ εἰς ἴσπερον, ὁποῖος καρπὸς ἀποτελεῖ. κοινωμένοι γὰρ ὀλίγου ξύμπαντες αὐτὴν ἡγνοῦνται, μηδὲν διαφέρουσιν τῶν ἄλλων τῆς ἄρετς πλεονεκτημάτων, ὅποσα εἰς κάθαρσιν καὶ κόσμον διαποιοῦμεθα τῆς ψυ- 171
χῆς. Ἐπειδὴ γὰρ ἢ παρθένα κατὰ μὲν ἀπύλλου καλεῖται στοιχείον, ὡς δι' αὐτὴν τὸν ἐχόντα καὶ τετελεσμένον αὐτῆς τὰς ἀφθόρους τελετὰς θεῶν περιεκαίρουσα, οὐ μείζον ἀγαθὸν ἀδύνατον εὐρεῖν, ἢ ὁνὴς καὶ λήτης ἀπρωχισμένον· ἢ καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς καταρδόμενον ἀληθῶς αἰσθάνεται τε καὶ κοιφίεται πτέρωγμα, τῷ ἀνθρωπίνῳ

I. Παρθένα ... αὐτόθεν εἶπεν. Hanc etymolog. in Photius vol. 237. p. 311 a 20. 24. tott. den. for. verbis transscripta. ut p. 311 a 21—20. illar. von's ἀρτέ ap. Method. p. 172. εἰτε δι' αὐτὴν τὴν ἐπισημάν.

- ἐξίπτασθαι καθ' ἡμέραν ἐδιζόμενον σπονδασμῶν. ἀπειδὴ γὰρ πανήγυριν τοῖς βίον
 172 ἡμῶν σοφῶν παῖδες εἰργάσιν εἶναι, ἡμᾶς δὲ τὸ δοῦμα τῆς ἀληθείας τὴν δικαιοσύ-
 νην ἔχειν ὡς εἰς θειότρον ἐπιδειξομένους, ἀντιτεχνοῦντων ἡμῖν καὶ ἀνταγωνίζομεν
 τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων, ἀναιρέοντας αὐτοὺς δεῖ καὶ ἀνιπταμένους μετεωρίζε-
 σθαι καὶ γείρειν τὰ θέλητρα τῆς καλλιφρονίας αὐτῶν καὶ τὰ σχήματα, ἔξωθεν γαν-
 τασίᾳ σωφροσύνης ἐπικεχρωσμένα, ἢ τὰς Σειρήνας μᾶλλον τὰς Ὀμηρικές. κίλοι με-
 νοι γὰρ ταῦς ἔδοιας τῆς πλάτης πτεροῦντοσσι πολλοὶ καὶ βαρύνονται εἰς τοὺς καθ'
 ἡμᾶς ἰκόντες βίον, χαννοθέτων αὐτοῖς καὶ χαλασθείτων τῶν τόνων, καθ' οὓς ἡ
 τῶν πτερῶν τῆς σωφροσύνης συγκρατεῖται κρίσις, κοιφίζοντα τὰ κάτω νεύοντα περὶ
 τὴν ψυχρὰν τῶν σωματίων. ὁθεν, ἢ Ἀρετῇ, εἴτε οὐ δι' αὐτὴν αἰρετῇ, εἴτε διὰ τὸ
 173 αἰρεῖν καὶ μετεωρίζειν πρὸς οὐρανὸν ταύτην ἔσχιχας τὴν ἐπωϊμίαν, ἐπὶ λεηνοτάτων
 αἰεὶ βυβίονσα φρενῶν, ἴδε μοι συναντιληφιομένη τοῦ λόγου, ὅν αὐτὴ προσέταξας εἰπέν.

- II. Οἱ γὰρ πτεροῦντοσσι καὶ πεσόντες εἰς τὰς ἔδονας οὐ πρότερον λήγονσι
 λίπης καὶ πόνων. ἔσθ' ἂν τῇ τοῦ πάθους ἐπιθεμίᾳ τὴν ἀνάγκην ἐκπληροῦντες τῆς
 ἀκρασίας ἀμήτοι καὶ ἀτελεῖς τοῦ τῆς ἀληθείας ἀπομείνωσι ὁράματος, ἀπὶ τῆς με-
 αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης παιδοποιήσεως ἀγρίαις ἐρώτων λυτῆσαντες ἔδοναίς. αἱ δὲ
 εἴπιπτοι καὶ κοῖται εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ἡπερχύσασθαι τοῦ βίου καὶ ἰδοῦσθαι
 πόρῳθεν ἢ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεύσαστο, τοὺς λειμῶνας αὐτοῦς τῆς ἀφθαρσίας,
 174 ἀμήχαια κάλλη καὶ ἀνθε φέροντας καὶ πεπληρωμένους, αἰεὶ πρὸς αὐτοῖς εἶσιν, ἀνα-
 πολοῦσαι τὰ ἐκεῖ θεάματα, καὶ διὰ τοῦτο μικρὰ ἔχοντα τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα
 κελιά, πλούτους καὶ δόξας καὶ γένη καὶ γάμους, καὶ οἰδέν τι ἐκείνων περὶ πλεόνους
 ποιοῦνται. ἀλλὰ καὶ εἴ τις αὐτῶν θηρίος ἢ πηρὶ βούλοιστο τὰ σώματα παραδιδόναι
 καὶ τιμωρεῖσθαι, ἐτοίμως ἔχουσι τῶν ἀληθῶν ἀφροντιστέην διὰ τὸν ἐκείνων πόθον
 καὶ τὴν ἐκείνων ἐκπλήξιν, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς ἐν κόσμῳ οὔσας μὴ εἶναι ἐν κόσμῳ, ἀλλὰ
 ἐν γροῦνματι καὶ τῇ ὁρμῇ τῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν ἄγνοιαν ἔδον τῶν ἐν ταῖς οὐρανοῖς
 τυγχάνειν. οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βροῖδεν κατὰ τὴν ἐνυτοῦ γῆσιν τῷ τῆς παρθενίας
 175 πτερῷ, ἀλλ' αὐτὸ γέρειν εἰς οὐρανόν, εἰς καθαρόν αἰθέρα καὶ τὸν τῶν ἀγγέλων γεί-
 τονα βίον. ὁθεν καὶ πρώται τῶν ἄλλων μετὰ τὴν ἀνάκλησιν καὶ τὴν ἐντεῖθεν ἐκδη-
 μίαν αἱ ὁρθῶς καὶ πιστῶς παρθενεύσασαι τῷ Χριστῷ τὰ νικητήρια φέρονται τῶν
 ἀθλῶν, τοὺς τῆς ἀφθαρσίας ἀνθεσι στεφθεῖσθαι πρὸς αὐτοῦ ἅμα γὰρ τῷ καταλεῖναι
 τὸν κόσμον τὰς ψυχὰς λόγος ταῖς παρθένοις ὑπαντῶντας ἀγγέλους μετὰ πολλῆς εὐ-
 φροσύνης εἰς τοὺς προσηρμένους παρπύμπειν λειμῶνας αὐτὰς, εἰς οὓς καὶ πρόσθεν
 ἔλθεν ἐγλίσχοντο, μακρόθεν αὐτοὺς φαιτασιωθεῖσθαι τότε, ὅποτε εἴτε ἐνδημοῦσαι τοῖς
 σώμασιν ἰνδύλλοντο τὰ θεῖα.

- III. Ἐνταῦθα δὲ ἐλθοῦσας θαιμαστά τινα θεάσασθαι καὶ ἐκλαμπρα καὶ μακάριον
 κάλλη καὶ ὁποῖα ἐξεπείν εἰς ἀνθρώπους δυσχερές. εἶναι γὰρ αὐτὴν δικαιοσύνην καὶ
 176 σωφροσύνην, ἀγάπην αὐτὴν ἐκεῖ καὶ ἀλήθειαν καὶ φρόνησιν καὶ τὰ ἄλλα ὡσαύτως
 ἐπιφανῆ τῆς σοφίας ἀνθε καὶ φρενῶν, ὧν ἡμεῖς ἐνθάδε σκιᾶς μόνως φασματωδεις ὄνει-
 ρώσονται ἀπὸ τῶν πράξεων ἔχοντες τῶν ἀνθρωπείων συνίστασθαι, ὅτι μὴ ἔστιν
 αὐτῶν δεῦρὸν μὲν εἰδῶλον καταφανές, ἀλλ' ἀπεικονίσματα μόνον ἰεῖδη, ἢ δὲ καὶ
 αὐτὰ σκοτεινὰς πολλὰς ἀπεικαζόμενες αἰσθανόμεθα. οὐ γὰρ ἂν πώποτε δικαιοσύνης
 αὐτῆς ἢ συνέσεως ἢ εὐφροσύνης ὀφθαλμοῖς δευῖσθαι τις μέγεθος ἢ σχῆμα ἢ κάλλος
 ἐκεῖ δὲ ἐν τῷ ὄντι, ὡς εἰσίν, ὁλοτελῆ βλέπονται καὶ σαφῆ. εἶναι γὰρ δεῦρὸν τι
 177 σωφροσύνης αὐτῆς, εἶναι ἀγάπης, εἶναι συνέσεως, ὥσπερ καὶ τῶν ἐνθάδε τὰ φρενῶν
 καρπῶν, οἷον σταφυλῆς, ῥοιᾶς καὶ μήλων. οὕτω δὲ κίκεῖν βλέπεσθαι μὲν καὶ
 ἐσθίεσθαι τοὺς καρποὺς, οὐ μὴν ἀπόλλεσθαι καὶ φθίνειν, ἀλλ' εἰς ἀθανάσιον αὐξάνειν
 καὶ θειότητα τοὺς ὀρεπομένους, καθὼς κίκεῖν, εἴς οὐ πάντες ἔσμεν, πρὸ τοῦ πα-
 ραλεσεῖν καὶ περὶθῆναι τὰς ὀψεις ἐν τῷ παραδείσῳ τυγχάνον ἀπεκαρπείετο, τοῦ
 θεοῦ θεμιστείου τοῦ ἀνθρώπου τῶν τῆς σοφίας ἐργάτην τεθῆναι καὶ φίλακα γυ-
 νῆα, τοιοῦτος γὰρ ἦν καρποὺς πεπιστευμένος γεωργεῖν καὶ ὁ πρῶτος Ἀδάμ. καὶ ὁ
 178 Ἰερεμίας δὲ ταῦτα τυγχάνειν ἰδικῶς ἐν τινὶ τόπῳ καὶ ἀφροσύνῃ μεγάλῃ ἀπόστασιν
 τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης οἰδεν, ἐνθα τοὺς ἐξολισθήσαντας τῶν αἰώνων ἀγαθῶν
 3, 14. κατωκτιζῶν λέγει ἡμᾶς ποῦ ἐστι φρόνησις, ποῦ ἐστιν ἰσχύς, ποῦ ἐστι συνέσις, τοῦ
 15. γινώσκαι ἅμα ποῦ ἐστι μακροβιωσις καὶ ζωὴ, ποῦ ἐστι γῶς οφθαλμῶν καὶ εὐφροσύνη. τῆς
 εὐφροσύνης τὸν τόπον αὐτῆς, ἢ τίς εἰσῆλθεν εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν; τοῦτον οὖν διελθοῦσας
 εἰς τοὺς θησαυροὺς ἀποκαρπείεσθαι λόγος τῶν ἀρετῶν τὰς παρθένας, ἐδάκτοις φρεσὶ
 καὶ πολλοῖς καταρδομέαις, ἢ δίκην περὶ αὐτὰς ὁ θεὸς ἀνερύγεται, καταλύειν
 ἐκείνων τὸν αἰῶνα φρεσὶν αὐτοῖς. αἱ δὲ χορεύουσιν ἑμμελῶς γεραίρουσαι τὸν θεόν
 περιζέχονται γὰρ αὐταῖς ἄρ κατὰρὸς καὶ μὴ κατὰ πινόμενος ἡλίω.

- IV. Νῦν οὖν, ὡ παρθένοι, σωφροσύνης ἀχράντοι θιγατέρες, ἐπὶ ζωῆς ἡμῶν
 179 ἀφθόνου καὶ βασιλείας οὐρανῶν ἢ σποδῆ. εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν τῆς ἀγνείας καὶ

ἡμεῖς προθέτως ταῖς πρὸ ἡμῶν συμφοραῖς, ὁλίγα ὑπομνήσασθαι τοῦ βίου· οὐ γὰρ μικρὸν εἰς ἡμετέραν ἀφθαρσίας ἀγνεία. ἥνα γέροντα καὶ πρὸς ἡφους αἰρόμενα καὶ τὸ κῆρυγρον ἀναστρέφοντα καὶ πηλῶδες βίους ὀλίγῃ μίζοντι. μηδὲ βριθέτω τῆς ἀκοῆς ὁ ἡμεῖς βέβαιον εἰς τὴν γῆν, μηδὲ μετεκκοσμέτω λήθη τὴν χαρὰν, ἐκτεκοντα τὰς ἐπὶ τοῖς κρείττους ἐλπίδας· ἀλλ' ἀτρέχως ἀποστείετε τὰς ἐπισυναμβαινούσας ἡμῶν συμφορὰς, μὴ θολοῦσαι γυῖος τὸν λογισμόν. νικίτω γὰρ ἡ πίστις πάντα, καὶ ἀποθεῖ- 180
σθαι τὸ γυῖος αὐτῆς τὰ φερόμενα τοῦ ποταμοῦ περὶ τὴν κερδὴν γάσματα ὥπερ γὰρ ὅταν ἡ σελήνη τὸν οὐρανὸν αἰγλῇ ἐκλάμψασιν πληροῖσι, καὶ πᾶς ὁ αἶψα αἰθέριος γεννηθῇ, ἄγνω δὲ νεφέλαι ποθὲν ἐκ δισμων ὑποδραμοῖσαι βύσκατοι τὸ γυῖος αὐτῆς πρὸς ὀλίγον ἐπισκιάζουσιν, οὐ μὲν ὑψαιροῦνται, ἀτε εὐθέως τῇ ἡμέρᾳ τοῦ πνεύματος ἐξοθροῖνται· οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ λήμποισαι τὴν ἀγνείαν, ὑπο θλίψεων ὀχληθεῖσαι καὶ πόνον, ὡς παρθένοι, μὴ δαλιάσθαι πρὸς τὰς ἐλπίδας. ἐξοθροῦνται γὰρ τῷ πνεύματι τὰ ἐκ τοῦ ποταμοῦ νέη, εἰν ὥσπερ ἡ μήτηρ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς ἡ γενεὴ τοῦ ἄρσενος, παρθένοι, ἐν τῷ οὐρανῷ μὴ δειλιάσθαι λοχῶντα καὶ ἐγερθεῖν 181
τὸν ὄφιν· περὶ ἧς ἐγὼ πρὸς ἡμᾶς ἀμιγρῇ διεξέλεῖσθαι διλοῦσα· κερὸς γὰρ τῷ οὐν. „καὶ ὡς θη μέγα σημεῖον ἐν τῇ οὐρανῷ“ τὴν Ἀποκάλυψιν ὁ Ἰωάννης ἐξηγοῦ- Apoc. 12, 1
— 6
μενος λέγει „γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον“ καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τοῦ ποδῶν αὐ-
τῆς· καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα· καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα κρῖναι ὠδόνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν. καὶ ὡς θη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ἰδοὺ δράκων πνύξος μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἐπὶ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἐπὶ διαδήματα· καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὰ τρίτον μέρος τῶν ἀστέ-
ρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν· καὶ ὁ δράκων ἔστι κεν ἐνὶ ὧσιν 182
τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης ἐκτεκεῖν, ἵνα ὅταν τέκῃ τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ. καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρσενος, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἔρ-
μαρ, τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ· καὶ ἡ γυνὴ ἔφυ-
γει εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέψουσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.“ τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς γυναικὸς ἱστορούμενα καὶ τοῦ δράκοντος ὡς ἐν ἐπιτομῇ τέλος ἔχει· περὶ δὲ τοῦ τὴν ἐπίλυσιν αὐτοῦ ἀνέραςσθαι καὶ εἰπεῖν μεῖζον ἢ κατ' ἡμᾶς. ὁμως τολμιτέον, πιστεῖσασιν τῷ Luc. 5, 34
κελεύσαντι τὰς γραφὰς ἐρευνᾶν. εἰ οὖν καὶ σφῶν τὰ λεγόμενα συνδοκεῖ, χαλεπὸν 183
οὐδὲν ἰδεῖ στείλασθαι· πάντως γὰρ συγγνώσεσθε, πρὸς τὴν ἀκριβείαν τῆς γραφῆς δὲν μὴ θυνθῶ διαρρέσαι.

V. Ἡ ὁφθεῖσα περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ἐν τῷ οὐρανῷ γυνὴ καὶ στέφανον ἐκ τῶν ἀστέρων περιχειμένη δώδεκα, ἧς τὴν ἔδραν εἶχεν ἡ σελήνη πρὸς τοῖς ποσὶ, καὶ ὠδόνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν, αὕτη κερὸς ἐστὶ κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ἡ μήτηρ ἡμῶν, ὡς παρθένοι, δύναμις τις οὐσα κατ' ἐαυτὴν ἑτέρα τῶν τέκνων, ἣν ὅτε μὲν Ἰε-
ρουσαλὴμ οἱ προσῆται κατὰ τὴν σύνοφιν τῶν ἐπιγερομένων, ὅτε δὲ ἰμμερην, ὅτε δὲ Σιών ὄρος, ὅτε δὲ ταῦν καὶ σκληρὴν Θεοῦ κεκλίκασιν. ἡ γὰρ παρωρημένη γυνὴ ἐ-
σθαι δύναμις ἐν τῷ προσῆται, „γυνὴ“ κεκραγότε „Ιερουσαλὴμ“ ἔχει γὰρ σου 184
τὸ γυῖος. καὶ ἡ δόξα κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατίεταλκεν. ἰδοὺ καλύψει σκότος καὶ γνόφος Esa. 60, 1—4
τὴν. καλύψει ἐπ' ἔθνη· ἐπὶ δὲ σὲ γυνήσεται κύριος, καὶ ἡ δόξα κυρίου ἐπὶ σὲ ἀφθίσει· καὶ πορεύσονται βασιλεῖς τῷ πυρὶ σου καὶ ἔθνη τῇ λαμπρότητί σου, ἀνήλυσον κέκληπ τοῖς ὁφθνημοῖς σου καὶ ἰδε σπυγμένον τὰ τέκνα σοι. ἔχασιν πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται· ἔστιν ἡ ἐκκλησία, ἧς τὰ τέκνα πασσονὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν πάντοθεν πρὸς αὐτὴν ἔξει καταθέοντα· αὕτη δεχομένη τε τὸ γυῖος τὸ ἀνέσπερον, τὴν λαμπρότητα στο- 185
λῆς σχήματι περιβεβλημένη τοῦ λόγου, ἡδεῖται. ποίῃ γὰρ ἄλλῃ τιμωρεστέῳ κό-
σμῳ ἢ τιμιωτέρῳ τὴν βασιλίσσαν ἐπρεπε κοσμηθεῖσαν νιμφαγωγῆθῃναι τῷ κυρίῳ, γυῖος ὡς ἡμέτερον λαβούσαν; διὸ καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ πατρὸς ἀνακλήθῃται· ἵτε γὰρ ὡσαύτως τῷ λόγῳ θεάσασθε ὥσπερ τὰς πρὸς γάμον παρθένοισι γυναικῶν μεγάλῃν, καθυρόν καὶ ἄχραντον ὅλον καὶ μόνιμον κάλλος καὶ οὐδὲν ἐλαττωμένον τῆς λαμ-
πρότητας τῶν γῶτων ἀποστίλβουσιν, καὶ ἀντὶ μὲν στολῆς αὐτὸ γυῖος ἡμμεσμένῃ, ἀντὶ δὲ λίθων τιμίων ἀστράσι γυναικῶν τὴν κεφαλὴν κεκοσμημένην. ὁ γὰρ ἡμῶν ἐσθῆς, τοῦτο ἐκείνη γυῖος· ὁ δὲ ἡμῶν χρυσὸς ἢ διαφανεῖς λίθος, τοῦτο ἐκείνη ἀστὴρ, ἀστὴρ 186
δε οὗχ ὅποια ταῦτα τὰ ἐν τῷ ὁρατῷ κείμενα τόπω, ἀλλὰ τινα κρεῖττω καὶ ἐφρεγ-
γίστιστα, ὥστε εἰκόνας ἐκείνων μᾶλλον νομίζεσθαι ταῦτα καὶ ἀπεικασματα.

VI. Περιβημένη τε ἐπὶ τῆς σελήνης, σελήνην, ὡς ἡγοῦμαι, τροπικῶς τὴν πίστιν τῶν ἀποκαταστασμένων τὴν φθορὰν τῷ λουτρῷ λέγων, διὰ τὸ προσεοικέναι τὸ γυῖος αὐτῆς

1) Allegorice, quae h. l. mcp 1. interpretationem videtur in Apoc. 12, 1—6. et omnino alle-
goricam rationem, quam Methodius in interpretanda scriptura sacra sectatur. Photius cod. 237.
p. 311, v. 42. — p. 311, v. 4. breviter locat.

- μᾶλλον ἰδοῖτε χλευσῶν καὶ πῖσαν ἐξ αὐτῆς ἐπιπῆσαι τὴν ἰσθμὸν οὐσίαν. ἰγιστικὸν οὖν ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ προσλήψεως ἡμῶν ἡ ἐκκλησία κατὰ τὴν τῆς σελήνης σίνουσι, μέχρι περ αἱ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῷ ἐθνῶν, ὠδονοῦσι καὶ ἀναγεννῶσι τοὺς ψυχικοὺς εἰς πνευματικοὺς, καθ' ὃν λόγον καὶ μετὰ ἐστίν. ὡς περ γὰρ σποράν ἀνδρὸς ἀμόρ-
 187 γωτον ἐποδεξαμένη γυνὴ πενῶδος χρόνων ἀνθρώπον ὀλοκλήρον ἀποκείει, ταύτῃ δὲ καὶ τοῖς προσεγγόντι, τῇ λόγῳ γήσκειν ἢ τις συλλαβοῖσιν αἰετὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὴν καθ' ὁμοίωσιν ἰδέαν αὐτοῖς καὶ μόρφωσιν μορφοῦσιν τοῦ Χριστοῦ, περιόδους χρόνων πολέτας τῶν μακαρίων ἰκεδῶν αὐτῶν ἐργάζεσθαι. ὅθεν ἐξ ἀνάγκης αἰετὴν ἡγεσιῶναι δεῖ τῇ λουτρῷ τοὺς λουρομένοις γενιῶσιν· τούτῳ γὰρ σελήνη κέκληται τῷ τροπῇ ἢ περὶ το λουτρῶν αἰετὴ ἐνέργεια, ἐπειδὴ τῶν σέλας ἀναεασθέντες οἱ ἀναγεν-
 188 σαι νέων αἰετὴ παρμεινούσης, ἐστ' ἂν ἡ αἰετὴ καὶ τὸ γῶς τὸ τέλειον ἀνατελλῇ τῆς με-
 γάλους ἡμέρας.

- VII. Ἦν δὲ τις τοῖδ' ἐν γὰρ χαλεπὸν ἐτι διαφύδην ἐπεὶ δὲ ἀναγκήσας γράσῃ, πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ποῖς ἡμῖν ἡ ἐξέγχις, ὃ παρθένος, γίνεται κατὰ τοῦν τῆς γρη-
 γῆς, ὅποτε ἡ μὲν Ἀποκάλυψις ἄρσενά τιν ἐκκλησίαν διορῶσεται γεννῶν, ἡμεῖς δὲ ἀπο-
 τῶν ἀπολοισινομένων περιελίγαιε τὰς τελεσφόρους ὠδύνας αὐτῆς πληροῦσθαι λουρομένας·
 λέξομεν. Ἀλλ', ὡ γαλαίτιε, ἀλλ' οὐδέ σοι πάρεστιν ἐπιδείξαι τὸν Ἀριστὸν αὐτὸν εἶναι
 τὸν γεννώμενον· πάλαι γὰρ πρὸ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐπεπλήρωτο τὸ μυστήριον τῆς ἐπι-
 θρωπύσεως τοῦ λόγον, ὃ δὲ Ἰωάννης περὶ παρόντων καὶ μελλόντων θεομυθεῖ. ὃ δὲ
 189 Χριστὸς πάλαι κηδεῖς οἱ' ἡρπύσθαι, ὅποτε ἐτέχθῃ πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, γόβῃ
 τοῦ μὴ λουροῦσθαι αὐτὸν τὸν ὕμνῳ· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐγεννήθη καὶ κατέλθεν αὐτὸς
 ἀπὸ τῶν θρόνων τοῦ πατρὸς, ἵνα τὸν δράκοντα χειρῶσθαι μένας ἐπιτρέχοντα τῇ
 σαρκί. ὡς τε ἀνάγκη ὁμολογεῖν ἢ καὶ σὲ τὴν ἐκκλησίαν εἶναι τὴν ὠδονοῦσαν καὶ γεν-
 190 νῶσαι τοῖς ἀπολοισινομένοις, ὡς που καὶ ἐν Ἰσραὴλ τὸ πνεῦμα γῆσι „πρὶν τὴν ὠδί-
 νουσαν τεκεῖν καὶ πρὶν ἐλθεῖν τὸν πόνον τῶν ὠδύνων, ἐξέγχε καὶ ἔτεκεν ἄρσεν. καὶ
 ἤκουσε τοιοῦτο; καὶ τίς ἰώρυκεν οὕτως; εἰ ὠδινε γ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, καὶ εἰ ἐγέννη-
 190 σιν ἔθνος εἰς ἑαυτῶν, ὅτι ὠδίνῃσε Σιών καὶ ἔτεκεν ἄρσεν;“ τὴν ἐξέγχε; ἢ πάντως τὸν
 δράκοντα, ἵνα γεννήσῃ τὸν λαὸν ἢ νοτῇ Σιών τὸν ἄρσενά, τὸν τῶν γυναικεῶν παθῶν
 καὶ τῆς ἐκλύσεως εἰς τὴν ἐσώτητα τοῦ κυρίου κατανήσονται καὶ ἀπαρσενωθέντα τῇ
 σπουδῇ;

- VIII. Αἰώμεν οὖν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπαναπολίσουσαι, μέχρι περ ἂν καθέξῃς πρὸς τὸ
 τέλος ἐλθομεν ἐξηγουμένας τὰ εἰρημένα. σκόπει οὖν ἡν πῶς καὶ σοὶ δικῇ πρὸς τὸ
 δοξάζειν ὁ λόγος πληροῦσθαι. ἐγὼ γὰρ τὸν ἄρσενά ταύτῃ γεννῶν ἐλθῶσθαι νομίζω τὴν
 ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν ἐκτίπωσην καὶ τὴν ἀρῆστοπιάν τοῦ Χρι-
 στοῦ προσλαμβάνουσιν οἱ φωτιζόμενοι, τῆς καθ' ὁμοίωσιν μορφῆς ἐν αὐτοῖς ἐκτεπου-
 191 μένης τοῦ λόγον καὶ ἐν αὐτοῖς γεννωμένης κατὰ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν καὶ πίστιν, ὡς τε
 ἐν ἐκάστῃ γεννῶσθαι τὸν Χριστὸν νοτῶς. καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐκκλησία σπαργῇ καὶ
 Gal. 4, 19, ὠδίει, μέχρι περ ἂν ὁ Χριστὸς ἐν ἡμῖν μορφωθῇ γεννηθείς, ὅπως ἕκαστος τῶν ἁγίων
 τῷ μετέχοντι Χριστοῦ Ἀριστὸς γεννηθῇ, καθ' ὃν λόγον καὶ ἐν τινι γραφῇ φέρεται „μὴ
 192 ἀφῆσθε τῶν Χριστῶν μου, καὶ ἐν ταῖς προφηταῖς μου μὴ ποιητέεςθε;“ οἷον Ἰησοῦς
 γεγονότων τῶν κατὰ μετοισίαν τοῦ πνεύματος εἰς Χριστὸν βαπτισμένων, συμβαλλούσης
 ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ λόγῳ τράνωσιν αὐτῶν καὶ μετεμόρφωσιν τῆς ἐκκλησίας. βεβαίως
 Ephes 3, 14
 —17 δὲ καὶ ταῦτα Παῦλος φανερώς διδάσκων, ἐνταῦθα γράσι „τοῦτον χάριν κίμνω τὰ ζῶντά
 192 μου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζε-
 ται, ἵνα δι' ἡμῶν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χρηστότητος αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῇ διὰ
 τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἑσθλὸν ἄνθρωπον, κατοικήσῃ τὸν Ἀριστὸν διὰ τῆς πίστεως
 ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.“ εἰς γὰρ τὰς τῶν ἀναγεννωμένων ψυχὰς ἀναγκαῖον ἐξομοργνό-
 μενοι ἐκτιποῦσθαι τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

- IX. Ἐοικε δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ τοῦτο μάλιστα προσεοικέναι καὶ σηματοῦν τὸ
 χρησιμωδούμενον ἔκαστον ἐξ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῷ Χριστῷ ἐπὶ τὸν ἀγνισμὸν ἔχοντι τοῦ
 Paul 2, 17
 193 ἰδατος ἐν τῇ Ἰορδάνῃ „νιός μου εἰ σὺ· ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.“ παρατηρητέον γὰρ
 ὅτι τὸ μὲν ἰδὼν αὐτοῦ εἶναι ἀμείψως ἀπεψήναιτο καὶ ἀχρόνως „εἰ“ γὰρ „νιός“ αὐτῷ
 ἔφη, καὶ οὐ „γάγιος.“ ἡμεῖς μὲν γὰρ πρὸς αὐτὸν τευχόμεθα τῆς ἰδοθείας, μὴτε
 αὐτὸν προῖπάμεθα μετὰ ταῦτα τέλος ἐσχηκέναι, ἀλλὰ προγεννηθέντα καὶ ἔσεσθαι καὶ
 εἶναι τὸν αὐτόν. τὸ δὲ „ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε“ ὅτι „προόντα ἔδη πρὸ τῶν αἰών-
 194 ων“ λέγει „ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐβουλόθην καὶ τῷ κόσμῳ γεννήσαι.“ ὃ δὲ ἐστὶ πρόσθεν
 ἀγνωσίμειον γνωρίζαι. ἀμείπει τοῖς μετέπειτα τῶν ἀνθρώπων συνασθιμένοις τὴν πολυποικίλον

1) Ἐοικε δὲ τοῖς εἰρημένοις .. (p. 193) .. οὐδέπω πεφανερωμένῳ. Haec fere ad verbum ap. Pl. et. cod. 237. p. 311, a 27—41.

σοφίαι τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀριστὸς οὐδέποτε γαγνύεται, ὑπερ ἱστίων οὐδέποτε ἐγκρίσθαι, οὐδέποτε
 περναίνονται, οὐδέποτε ἐφάνη. εἰ δὲ αἰσθάνοντο καὶ οἱ τοὶ τῆς χάριτος τὸ μυστήριον, 194
 τότε δὲ καὶ αἰετοὶς, ὅποτε ἐπέστρεψαν καὶ ἐπίστεισαν, κατὰ τὴν γνώσιν καὶ τὴν σίτησιν
 γινώσκται. διὰ προσεκλήσεως ἐπιτίθεν ἡ ἐκκλησία τὸν ἄρσενον λόγον ἐν ταῖς ἀγαθόμοις
 αὐτῶν μορφοῦν λέγεται καὶ γινώσκται. καὶ τὰ μὲν δὲ περὶ τῶν ὑπὸ τῶν αὐτῶν εἰς δόξαν
 εἰρημαίαι· τὰ δὲ περὶ τοῦ ἁμαρτωρίου καὶ τῶν ἄλλων τῆδε μεταληπτέον. αἰετοὶ περὶ
 μὲν πάλιν ἀμωσέως διλοῦν, ὡς περὶ τῶν, μηδὲν ἀποδεικνύσκει πρὸς τὸ μέγεθος
 τῶν αἰνιγματικῶν τῆς γραφῆς· ἐὰν δὲ αἱ δὲ κοινὸι ἐμπέτῃ τοῖς λόγοις, ἔγωγε πάλιν ἡμῶς
 ὡς περὶ ποταμῶν διατρίψω.

XL. Ὁ δοκίμων ὁ μέγας, ὁ πῦρ, ὁ πολὺτροπος, ὁ πολυσχιδής, ὁ ἐπιτελέτης, ὁ
 κερματόμος, ὁ σφύρων τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ὡς ἔστι κεν ἐκδορεῖται, ἵνα τὸ τέκνον τῆς ὑπὸ
 νοῦς γινώσκται καταγάγῃ, ὁ διαβόλος οὗτός ἐστι ὁ ἐκδορεῖται, ὁ λυγρὸν λυγρύνεται 195
 τῶν γινώσκται τὸν χριστοῦ λυγρὸν τὸν καὶ τὴν ἐκτίπῃ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν αὐ-
 τοῖς ἀποτελέσει τὸν λόγον. ἀλλ' ἀστοχεῖ καὶ σφάλῃ τῆς ἰσχύος, ἀπὸ πρὸς ὅπου
 ἀρπάζονται τῶν ἀναγεννημένων πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ ἔστιν, αὐτὸν περὶ τὴν
 θέαν ἔδραν καὶ τὴν ἀσκηνόουσαν ἡπόνησιν τῆς ἀληθείας αἰρεται τὸ γινώσκται τῶν
 ἀναγεννημένων, ἵνα ἐκεῖ βλέπει καὶ τὰ ἐκεῖ γινώσκται λυγρύνεται, ἵνα μὴ
 ἀπαιτῇ πρὸς τὸν δοκίμων βρῖθοντος αὐτοῦ· οὐ γὰρ αὐτῷ θέμις τοὺς ἀπὸ γένεας
 καὶ τοὺς αἰὶν βλῆντας ἀγαθῶν. οἱ δὲ ἀστέρες εἰσὶν, ὡς τῇ τῆς οὐρῆς ἀκρῶ κατὰ
 κορυφῆς ἀναπτόμενος εἰς τὴν γῆν κατασπῇ, τῶν αἰρέσεων αἱ σπινθηροῦν· ἀπὸ πρὸς 196
 σκοτεινῶν, ἀμύδροις καὶ ταπεινοστροφείας τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκδορεῖται εἶναι γινώ-
 σκει. ἔπειθ' αὐτῶν οὐρανῶν ἐπιστῆμονες εἶναι δὲ βοῶνται καὶ αὐτοὶ καὶ εἰς Ἀρι-
 στὸν πεπιστευμένοι καὶ τὴν ἔδραν ἔχειν τῆς ἡμέρας ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ πλησιάζειν τοῖς
 ἀστέροις ὡς φωτὸς τέκνα. ἄλλοι καταστρέφονται τοῦ δοκίμων ἐκδορεῖται, ταῖς πλοκαῖς,
 ὅτι μὴ τῶν τριῶν εἰσὶν τῆς εἰσερχομένης ἐστὶσαν σχιμῶν, πταίσαντες αὐτῆς περὶ τὴν
 ἐκδορεῖται θρησκείαν, ὅθεν καὶ τρίτον τῶν ἀστέρων ἐκλήθησαν μέρος, οἷον περὶ εἰς
 τῶν ἀριθμῶν τῆς τριῶν διεσφαλμένοι, ὅτι μὲν τὸν τοῦ πατρὸς, ὡς Δαβειλλῶν, αὐτὸν
 τὸν παντοκράτορα λέξας πεποιθέναι, ὅτι δὲ τὸν τοῦ υἱοῦ, ὡς Ἀρτεμῆος καὶ οἱ δοκίμων 197
 αὐτὸν ἀπογεννῶμενος περναίνονται, ὅτι δὲ περὶ τὸν τοῦ πνεύματος, ὡς Ἐβωνάτορ, ἐξ ἰδίας
 κινήσεως τοὺς προηγίτας λελαλημένοι φιλονεοκύντες· Μαρκιῶνος γὰρ καὶ Ὀλαεντίνου
 καὶ τῶν περὶ τὸν Ἐλεσαῖον καὶ τοῖς ἄλλοις καλὸν μὴδὲ μνημονεύσει.

XL. Ἡ δὲ γινώσκται καὶ γινώσκται τὸν ἀρσενικὸν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστευόν-
 των λόγον, καὶ ἄρσενος καὶ ἀβλαβῆς ἐπὶ τοῦ θηρὸς τῆς ἀγῆς εἰς τὴν ἐρημον περναί-
 νει μὲν, ἡ μὲν ἡμῶν ἔστιν, ὡς ἀποδοδῶκαμεν, ἡ ἐκκλησία. ἡ δὲ ἐρημος, εἰς ἣν
 ἐλθοῦσα τρέφεται τῶν χιλίαν καὶ διακοσίας ἡμέρας καὶ ἐξήκοντα, ἡ κακὸν ἐρημος
 δλοθῶς καὶ ἄρσενος καὶ σιταῖα θορῶς καὶ διεπρόστος καὶ δόξιας τοῖς πολλοῖς, 198
 εἰκαρπος δὲ καὶ εὐφροτος καὶ εὐθαλῆς καὶ εὐεπίματος ἀγῶς καὶ πληθύνου σοφίας
 καὶ βλαστήσανται ζωῇ, αὐτὸ δὲ τοῦτο τῆς Ἀρετῆς ἐστὶ τὸ κάλλιστον καὶ καλλιδέ-
 νον καὶ καλλίπνοιν χωρίον, ἐνθ' αὖ ἐξηγέρθη ὁ νότος καὶ διέπτεσεν ὁ βορρᾶς, cant 4, 10.
 καὶ ῥέοιται τὰ ἀνθρώπινα· καὶ πάντα τῶν ἀμφοτέρων πεπληρύνεται θρόσων, ἀθανάτων
 ζωῆς βλάστησις ἀμαρτανῶν κατεστραμμένα, εἰς ὃ ἔσμεν ἡμεῖς ἀνθολογοῦσαι τὴν καὶ πλε-
 κοῦσαι τῇ βασιλείᾳ τὸν ἄλλον καὶ ἐκλαμπρύνει τῆς παρθενίας ἀθάνατος
 δακτύλου· Ἀρετῆς γὰρ κοσμεῖται καρποῖς ἡ νόμος τοῦ λόγου. αἱ δὲ χιλίαι καὶ δια- 199
 κόσιαι ἡμέραι καὶ ἐξήκοντα, ὡς ἐνθάδε ἔσμεν εἰς ἐπιδημίαν, ἡ τοῦ πατρὸς ἐστὶν, ὡς
 περὶ τῶν, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος καὶ εὐθεῖαν ἀκρῆς καὶ ἀρίστη συνέσις,
 ἡ γέννησιν ἡμῶν ἡ μὲν αἰσθημένη καὶ ἀγάλλεται τοιτοὶ τον χρῶνον, μέχρι περὶ ἂν
 τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν καιρῶν αἰώνων εἰς τὴν ἄγρην ἐλθοῦσα κατὰ τοὺς οὐρανούς
 μὴδὲ δι' ἐπιστήμης κατασκήνηται τὸ ὄν, ἀλλὰ τριπλῶς ἐποπτεῖται Ἀριστῷ συνειδέσθαι.
 τὰ γὰρ χιλίαι ἐν ἐκατοντάσι δεκαπλασιασθέντα τέλειον ἀριθμὸν καὶ πλήρη περιέχει,
 ὁ δὲ ἔσται σφύρον αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀγ' αὐτοῦ δημιουργήσαντος καὶ ἐν αὐτῷ
 σιγκρατοῦτος τὸ πᾶν, τὰ δὲ διακόσιαι τὸν ἐκ δύο τελείων ἀριθμῶν συνέστημενον, ὁ 200
 δὲ ἔσται σφύρον τοῦ ἁγίου πνεύματος, καθὼς τῆς γνώσεως ἐστὶ τοῦ τοῦτο καὶ
 τοῦ πατρὸς περιεπληρόν. τὰ δὲ ἐξήκοντα τὸν ἐξ ἀριθμῶν ἐν δεκάσιν ἔχει, ὁ δὲ ἔσται
 σφύρον τοῦ Ἀριστοῦ, ἐπειδήπερ ὁ τῶν ἐξ ἀπὸ μονάδος προῶν ἀριθμὸς ἐκ τῶν ἰδίων
 συνίσταται μερῶν, ὅστε μὴτε λείπειν ἐν αὐτῷ τι μὴτε πλεονάζειν· εἰς τὰ αὐτοῦ γὰρ
 μὲν ἀναληφόμενος σιμπληροῦται, οἷον τῶν ἐξ εἰς ἴσα μέρη ἐξ ἴσων τεμερόμενον μερῶν
 ἀνάγκη τὴν αὐτὴν ἐκ τῶν διαμερισθέντων τμημάτων πάλιν ποσότητι πληροῦσθαι.
 πρῶτον γὰρ μέρος κατὰ μέρος διαιρούμενος ποιεῖ τὸν τρία, εἴτα εἰς τρία διαιρούμε-
 νος μέρη ποιεῖ τὸν δύο, εἴτα εἰς ἐξ μερισθείς ποιεῖ τὸν ἕνα, καὶ συμπληροῦται πάλιν 201
 εἰς αὐτόν· εἰς γὰρ δύο τρία καὶ τρεῖς δύο καὶ ἑκάς ἐν διαιρούμενος, σιμπληρόμενος
 τῶν τριῶν καὶ τῶν δύο καὶ τοῦ ἑνός, πάλιν ἀναπληροῦται τὸν ἐξ. τελεοὶ δὲ πᾶν ἐξ

ἀνάγκης ἐστὶ τὸ μὴτε προσηυόμενοι εἰς συμπλήρωσιν ἑτέρου μὴτε πλεονάζειν αὐτοῖς
 πώποτε. τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν οἱ μὲν ὑπερτελείοι εἰσι, ὡς ὁ δωδέκα τοῦ γὰρ ἴσται
 αὐτοῖ μέρος τὰ ἑξ, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἑσσαιῶ, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ τρία, καὶ τὸ ἕκτον
 τὰ δύο, καὶ τὸ δωδέκατον τὸ ἕν, εἰς ἃ δύνανται μερίζεσθαι, σιντεθέντια ἱεροβάλλονται
 τὸν δώδεκα, ὡς τριγώνιος ἑαυτὸν ἴσον τοῖς αὐτοῦ μέρεσιν, ὡς ὁ ἑξί, οἱ δὲ ἰσοτέ-
 202 λεῖοι, ὡς ὁ ὀκτώ. τὸ γὰρ ἡμισὺ αὐτοῦ τὰ ἑσσαιῶ, καὶ τὸ τέταρτον τὰ δύο, καὶ τὸ
 ὅγδον τὸ ἕν, εἰς ἃ τέριται μέρη, σιντεθέντια ποιεῖ τὸν ἑπτά, καὶ προσηύεται μονά-
 δος εἰς τὴν ἑαυτοῦ συμπλήρωσιν, ὡς ὡς ὁ ἑξ παντοίως ἑαυτῷ σήμεριος ὦν. διὰ καὶ
 τῆς ἀναφορῆς εἰς τὸν ἰὸν εἰλιγε τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοῦ πληρώματος τῆς Θεότητος εἰς τὸν
 Phil 2, 7. μίον ἡλιθεύτος· κενωθεὶς γὰρ καὶ τὴν μορφήν τοῦ δοῦλον προσλαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ
 τελειότητα πάλιν ἀνελήρωθη καὶ τὴν ἀσίαν. αὐτὸς γὰρ ἐν ἑαυτῷ σμικρυνθεὶς, καὶ ἐν
 τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἡγαυθεὶς, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ σμικρότητος καὶ τῶν ἑαυτοῦ μερῶν εἰς τὴν
 συμπλήρωσιν πάλιν τὴν ἑωτοῦ καὶ τὸ μέγεθος κατέστη, οὐδέποτε τοῖς τέλειος εἶναι
 μειωθεὶς. ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ κόσμου κτίσις ἐκ τοῦτον γαίνεται πᾶσι συγκειμένη τοῖς
 203 ἀριθμοῖ καὶ τῆς ἁρμονίας, ἐν ἑξ ἡμέραις ποιήσαντος τοῦ Θεοῦ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
 γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς, τῆς ποιητικῆς δυνάμεως τοῦ λόγον τὸν ἐξ ἐμπειρέχοντος ἀριθμῶν,
 καὶ ὃν ἡ τριὰς συμμύτων ἐστὶ ποιητικὴ· μέγας γὰρ καὶ πλάτος καὶ βάθος σῶμα ἐρ-
 γάζεται, ὃ δὲ ἑξ ἐκ τῶν τριγώνων ἐστὶ συγκείμενος, καὶ περὶ μὲν τούτων οὐκ ἐστι
 καιρὸς πρότερον ἐν τῇ παρόντι δι' ἀκριβείας διεξελθεῖν, ἵνα μὴ τὸ προκείμενον ἐάσαν-
 τες τὸ πάρεργον σκοποῦμεν.

II. Οὐκοῦν δεῖρο εἰς τὴν εἴρημον ἐλθοῦσα ταύτην καὶ ἄγονον κακῶν ἡ ἐκκλησία
 τρέγεται, πτερυγμένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς πυρθενίας πτεροῖς, ὡς αὐτοῦ μεγάλῃ
 Ezech 17, 3. πτερυγῆς ὁ λόγος ἔφη, νικήσασα τὸν ὄφιν καὶ τῆς πληροσελίνον τῆς ἐαυτῆς τῆς νεφί-
 204 λας τῆς δεσχευμένης ἀποσπείρει. ταύτων γὰρ χάριν μεταξὺ πάντες οὗτοι παρηγέθη-
 σαν λόγοι, διδάσκοντες ἡμᾶς, ὡς καλλιπάρθενοι, κατὰ κράτος μμεῖσθαι τὴν μετῆρα,
 μὴ ἐπιθολοῦσθαι δὲ ταῖς ἀχθιδύσε καὶ τροπαῖς καὶ θλίψεσι τοῦ βίου, ἵνα συνεισέλ-
 θῃτε γαῖραι μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νεφῶν, παραγαίνονται τὰς λαμπάδας. μὴ οὖν ἀπο-
 δειλύσῃτε πρὸς τὰς μεθόδους καὶ διαβολὰς τοῦ θιρός, ἀλλὰ καρτεροῦς ἐνσκεῖσασθε
 Ephes 6, 17. πρὸς τὴν μάχην, τὴν κόρην τοῦ σπληνῶ καὶ τὸν θώρακα καὶ τὰς κνημίδας ἐξοπλι-
 σμένοι. μυρίαν γὰρ αὐτῇ κατέπλεξεν παρέξετε μετὰ πολλοῦ λίμματος καὶ εὐφροχίας
 προσβάλλουσαι, οὐδὲ στήσεται πάντως ἐκ τοῦ χρειτοῦς ὁρῶν τῆς ἀντιπάλης παρτε-
 205 ταζμένης, ἀλλ' αὐτόθεν ἀρασθαι τῶν ἑπτα πυλαισμάτων ὡς συγκωρήσει τὰ ἀριστέα
 ὁ πολικέφαλος καὶ πολυπρόσωπος θῆρ,

πρόσθε λέων, ὅπιδεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πρὸς μένος αἰθομένον·
 καὶ τὴν μὲν κατέπεγεν πατὴρ τεράτεσσι πιδέσας
 Ἀριστὸς ἄναξ· πολλοὶς γὰρ ἀπώλεσεν, οἱδὲ τις ἐτλη
 λαιμῶν ἐκ γαῖων ἄφρον ἐρειζομένων,

εἰ μὴ πρότερον ἐκλίσας αὐτὴν κατεργάσατο καὶ ἀσθενὴ καὶ εὐκαταγρόντον ἡμῖν παν-
 τελῶς ἐποίησε Ἀριστὸς.

206 XIII. Σὺ θιροὶ ἀρρήναι λαβοῦσαι καὶ νήγοιτα ἐναντίω θέσθε τῷ θιρὶ σφρηγῶντι
 τὰ ὄπλα, μηδὲ ὑποχωρήσετε το σίνολον, ἐφ' οἷς θρασύνεται ταρμαχθεῖσαι· μῆριον γὰρ
 ἔχει κλεος, ἐὰν ἡγέληται νικήσασα τοῖς ἐπ' αὐτοῦ στεγάνων ἐπτά, δι' οὗς ὁ ἀγίων
 Ephes 6, 12. ἡμῖν πρόκειται καὶ ἡ πύλη κατὰ τὸν διδάσκαλον Παῦλον. ἡ γὰρ καταγοισαμένη τὸν
 δαύτολον πρότερον καὶ νεκρώσασα τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς τοῦ ἐπτά στεγάνων τῆς ἀρετῆς
 ἐγκριτῆς γίνεται, τοὺς ἑπτὰ μερίστοις ἀγίους διαθλίσασα τῆς ἀρετῆς, κεφαλὴ γὰρ
 τοῦ ὁράκοντος ἐστὶν ἡ ἀρεσκία καὶ ἡ τροφή· ὁ ταύτην σιθλάσας ἀναδεῖται τὸν στέ-
 γανον τῆς σωφροσύνης. κεφαλὴ ἐστὶ καὶ ἡ δαίμων καὶ ἡ θρόφης· ὁ ταύτην πατίσας
 τὸν στέφανον ἀναρεῖται τοῖς μαρτυρίῳ. κεφαλὴ ἐστὶ καὶ ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀνομία καὶ
 207 τὰ ἄλλα ἰσχυρῶς τῆς ποιητικῆς πλεονεκτίματα· ὁ ταύτην κατεργασάμενος καὶ ἀνελὼν
 τὰς ἐπ' αὐτοῖς τριὰς ἀπογέμεται, πολυτρόπως ἐκκεραϊζόμενης τοῖς δράκοντος τῆς ἐσχῆς,
 καὶ γὰρ καὶ τὰ δεκα κερὰ καὶ κέντρα, ὡς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐλέγχῃ γέρειν, αἱ
 δεκα ἀντιθέσεις εἰσὶν, ὡς καλλιπάρθενοι, τοῦ δακαλόγοι, ὡς ἀκακισμένην εἰσθε καὶ
 208 βάλλει τὰς τῶν πλείστων ψυχῶν, τῆς „ἀμαρτίας“ ἐπιτολῆς „τοῦ ἀγρίον σου“ τὰ ἐναν-
 τία γρονθῶν καὶ τεκταινόμενος καὶ τοῖς ἐξῆς νομοθετήμασιν. ἰδε γὰρ κέρως αὐτοῦ
 δαύτορον καὶ πικρὸν τὴν ποιεῖται, ὡς τοῖς ἀκράτους βάλλει, ἰδε τὴν μοιχείαν,
 ἰδε τὸ φῆδος, ἰδε τὴν φιλαργίαν, ἰδε τὴν πλοπὴν καὶ τὰ ἄλλα τούτοις ἀδελ-
 208 γὰ καὶ σιγγεῖ, ὅσα ἐσχίσουσιν ἀμφὶ ταῖς κεφαλαῖς αὐτοῦ ταῖς ἀνθρωποκτό-
 νοις περικύματα· ὡς ἡμεῖς συμμηχίπαντος Ἀριστοῦ ἐκκεραϊσταις λήψασθε, τοῖς κατὰ
 τοῦ δακνῶντος καταιθεύουσαι στεγανίσματα ἡμῶν τῆς θείας κεφαλῆς. ἡμέτερον προ-
 κρίνειν γὰρ τὴν χρεῖται καὶ ἀποτάσσειν τῶν γονεῶν, ἀποκράματα καὶ αἰτεξοῖσιν

τὸν λογισμὸν εἰληφέναι καὶ πίστις ἀνάγκης ἐκτός ἐς τὸ ἀντοδραστόως αἰρεῖσθαι τὰ
 ἀρεσκόντα, οὐ δουλεύοντες εἰσαρμένῳ καὶ τέλει, ὡς οὐκ ἄνθρωπος αὐτοῦ κόρης
 ἔσται καὶ ἀγαθός, εἰ μὴ τῷ ἀνθρώπῳ παραδείγματι χρῶμενος τοῦ Ἀριστοῦ καὶ
 πρὸς ἐκείνον ταύτην ὑπογραμφὴν κἀκείνον μεμυῖμενος βιώσει. πάντων γὰρ κακῶς μέ- 209
 γιστος ἐμφύει τοῖς πολλοῖς τὸ τὰς αἰτίας τῶν ἁμαρτιμάτων εἰς τὰς τῶν ἀστέρων
 κινήσεις ἀναφέρειν καὶ τὸν βίον ἡμῶν οὐκ ἐκείνῳ τῆς εἰσαρμένης ταῖς ἀνάγκαις λέ-
 γειν, καθάπερ οἱ μετὰ ἀλυσιοειδὲς πολλὰς ἀστεροσκοπήσαντες· ἐπὶ τοῖς γὰρ μάλλον
 τῷ ἡμετέρῳ πεπιστευκότες, ὁ μεταξὺ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ φερόντος, πολλὴ τῆς
 τῶν ὄντων ὁρίων θείας ἐξηπατήθησαν. ὅθεν εἰ παρὴς, ὡς Ἀρετὴ, πληρωθέντος ἤδη
 μοι τοῦ λόγου, ὃν ἀπὸ προσέταξας, λέσποινα, ῥηθῆναι, περὶ σομαι δὲ συσταγωνίζο-
 μένης σου καὶ συμπιερούσης πρὸς τοὺς χαλεπαίνοντας καὶ ἀμφισβητοῦντας ὡς οὐκ
 ἀλλ' αὖ λέγομεν, ἀντεξοίσειν εἶναι φάσκειναι τὸν ἄνθρωπον, διευκρινήσασθαι ὅτι 210

σφῆσιν ἀτασθαλίαν ὑπέρμερον ἀλλ' ἔχουσιν,
 αἰρούμενοι τὰ ἴδμεν πρὸ τῶν συμφερόντων.

ΑΡΕΤΗ. Ἀλλὰ παρὴρ καὶ συσταγωνίζομαι· τελέως γὰρ ὁ λόγος κεκοσμήσεται
 καὶ τοῦτων προσηυθέωνται.

ΛΙΝ ΘΕΑΛΙΑ. Πάλιν οὖν δὴ πρῶτον περὶ τούτων εἰς δύναμιν εἴπωμεν, τὴν
 χορηγίαν αὐτῶν, ἐφ' ἣ θρασύνονται, ζυμνύσαντες, ὡς μόνων κατελεφεύτων ἐξ οὐκ
 οὐρανὸς κεκόσμηται σχηματῶν κατὰ τὰς Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων ὑποθέσεις. φά-
 σκουσι γὰρ ὥσπερ σφαίρας ἐντόνον στροφῆς ἀπεικάζεσθαι τὴν περιφέρειαν τοῦ
 κόσμου, τῆς γῆς κέντρον καὶ σημείον τόπον ἐπεχούσης. περιφορὰς γὰρ οἷσις σφαι- 211
 ρικῆς, ἀνάγκη, φασί, κατὰ τὰς ὁμοίας διαστάσεις τῶν αὐτῶν ὄντων διασημαίων
 μέσιν τοῦ παιδὸς τὴν γῆν τηχεῖν, περὶ ἣν ὁ οὐρανὸς περιδινεῖται προσηυθέσαν
 οἶσαν. εἰ γὰρ ἐκ σημείον καὶ κέντρον περιφέρειαν συνέστηκεν, ὃ δὲ κύκλος εἶναι
 δοκεῖ, ἀδύνατον δὲ χωρὶς σημείον καταγραφῆναι κύκλον, κύκλον δ' ἔσεσθαι ἀδύνα-
 τόν ἀνε σημείον· πῶς οὐ πρὸ πάντων ἡ γῆ, φησί, συνέστηκε καὶ τὸ κατ' αὐτὴν
 χάος καὶ βύθος; εἰς χάος γὰρ καὶ βύθος ὄντως καταλίσθησαν οἱ σχέτλιοι πλάτες,
 οἱ „γνόντες τὸν θεὸν οἶχ' ὡς θεὸν ἐδόξασαν ἢ ἡχαρίστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν 212
 τοῖς διαλογισμοῖς, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία,” καὶ ταῦτα καὶ τῶν
 παρ' αὐτοῖς εἰρηκότων σοφῶν ὡς οὐδὲν Ὀλεμπίων ἐπιμότερον γηγεῖς καὶ προσηυ-
 θέσαν. ὅθεν οὐκ αἰετὶ παῖδες ὄντως οἱ Λοιστὸν ἐγνωκότες, καθάπερ Ἕλληνες, οἱ μὲν- 213
 θοῖς μᾶλλον καὶ πλάσμασιν ἢ τέλει, τῶν λόγων τὴν ἀλήθειαν χύσαντες, καὶ τοῖς
 οὐρανοῖς τὰς τῶν ἀνθρώπων προσηυθέσαντες σιμφορὰς, οὐδὲν αἰσχύνονται καταγρά-
 φοντες τὴν τῆς οἰκουμένης περιφορὰν γεωμετρικοῖς θεωρήμασι καὶ σχήμασι, καὶ τὸν
 οὐρανὸν εἰδωλῶς περὶ τὸν καὶ νηκτῶν καὶ χερσῶν εἰσρηγόμενοι κεκοσμήσθαι καὶ
 τὰς ποιότητας τῶν ἀστέρων ἐκ τῶν περὶ τοὺς ἀρχαίους ἀνθρώπους σιμφορῶν κατε-
 σκευάσθαι, ὥστε τὰς τῶν πλανητῶν αὐτοῖς κινήσεις ἐκ τοιούτων ἐρηγῆσαι σωμάτων.
 εἰλίσσεσθαι γὰρ περὶ τὴν τῶν δώδεκα ζωδίων φύσιν φασὶ τοὺς ἀστέρας, ἐλκομένους
 τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου τῇ φορᾷ, ὡς καὶ διὰ συγκρήσεως αὐτῶν ὁρᾶσθαι τὰ ἀποβαί- 214
 νοντα πολλοῖς κατὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν συναφείας τε καὶ ἀπορρόιας, ἀνατολὰς
 τε αὐτῶν δεσεις. σφαιροειδὲς γὰρ ἰσχυρὸν ὁ πᾶς οὐρανὸς καὶ κέντρον καὶ σημείον
 κατ' αὐτοὺς τῇ γῇ χρώμενος, διὰ τὸ πᾶσι ἀπὸ τῆς περιφορᾶς τὰς προσπιπτούσας
 εὐθείας ἐπὶ τὴν γῆν ἴσας ἀλλήλαις εἶναι, ὑπὸ τῶν περιεχόντων αὐτὸν διακρατεῖται
 κύκλων· ὧν μείζον μὲν ὁ μεσημερινὸς δοκεῖ, καὶ δεύτερος ὁ εἰς ἴσα τέμνων μέρη
 καλούμενος ὁριζών, τρίτος δὲ ὁ τούτοις ἐπιδιαίρων ἱσημερινός. παρ' ἐκάτερα δὲ
 τοῦτον τροπικοὶ δύο, θερινὸς καὶ χειμερινός· καὶ ὁ μὲν πρὸς τοῖς ἀρκτικαῖς, ὁ δὲ
 πρὸς τοῖς νοτίαις μέρεσιν. τούτων ὁ λεγόμενος ἄξων, περὶ ὃν αἱ τε Ἀρκταί, ὃ τε 215
 ἀρκτικὸς ἔξωθεν ἔχον τὸν τροπικόν. καὶ αἱ μὲν Ἀρκταὶ περὶ αὐτὰς στρεφόμεναι
 καὶ βρέθασθαι τὸν διὰ τῶν πόλων ἄξονα τὴν τοῦ παντὸς ἀπεργάζονται κίνησιν κύ-
 σμου, κατὰ τὰς ἀλλήλων ἰσῶς ἔχουσαι τὰς κεφαλὰς καὶ ἄκραντοι τοῦ κατ' ἡμᾶς
 ὁρίζοντος οἶσαι. τὸν ζωδιακὸν δὲ πάντων ἐφάπτεσθαι τῶν κύκλων, λοξῇ ποιούμε-
 νον τὴν κίνησιν, εἶναι τε ἐν αὐτῷ ζωδίων ἀριθμόν, ἃ καλεῖται δωδεκατημόρια δώ-
 δεκα, ἀπὸ Κριτοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα μέχρι τῶν Ἰχθύων, ἃ κατεστρεφῆσθαι παριστάσιν
 ἐχέμενοις αἰτίαις, τὸν μὲν Κριτὸν φάσκοντες τὸν τὴν Ἑλλήν εἶναι τὴν Ἀδάμαντος
 διακομίσαντα καὶ Φρύξον εἰς Σκύθας, τὸ δὲ Βούκρανον, εἰς τιμὴν Διός, τοῦ τὴν Εὐ-
 ρωπὴν ταῖρον διαπεραιώσαντος εἰς τὴν Κρίτην· καὶ τὸν καλούμενον δὲ Γαλαξίαν
 κύκλον, ὃς τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ συνδέσμου τῶν Ἰχθύων ἐπὶ τὸν Κριτὸν ποιεῖ, ἀπὸ 216
 τῶν τῆς Ἥρας μυθῶν Ἡρακλεῖ προχρηθῆναι λόγος Διὸς ταχέως. ὥστε κατ' αὐτοῖς πρὸ
 τῆς ἱερώτης ἢ Φρύξου καὶ τοῦ Λοσκούρου καὶ τῶν ἄλλων ζωδίων τῶν ἐξ ἀνθρώ-
 των καὶ θεῶν καταστρεφθέντων οὕτω γενέσεις ἦν. ἀλλὰ χωρὶς γενέσεως ἐτίσαν

ἡμῶν οἱ παλαιότεροι· ἐπιχειροῦν γὰρ μὴ πως τὸ ψεῦδος ἐσχύσωμεν ὡς περ ἱατροὶ
φαρμάκοις τῶν λόγων ἀμβλύναντες ἱατρικοῖς σβέσαι, τῇδε σκοποῦμαι τὴν ἀλήθειαν.

- ΛV. Εἰ κρείσσον ἢ τὸ ὑπὸ γένεσιν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἢ σχέλιοι, τοῦ μὴ
216 εἶναι, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ αὐτόθεν, ἀφ' οὗπερ ἔφην τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, γένεσις
ἦν; εἰ δὲ ἦν, τίς χρεῖα τῶν ἐπὶ γένεσιν καταστειρισθέντων, Λέοντος, Καρκίνου, Λι-
δέμων, Πυρθέου, Ταύρου, Ζυγοῦ, Σκορπίου, Ἡριού, Τοξότου, Ἰχθύος, Αἰθέρος,
Ἰδρυόου, Περσέως, Λαοσιονείας, Ἀργείας, Παγῶν, Ἰδρύου, Κόρακος, Κρατῆρος,
Ἰδρύας, Ἰνῶντος, καὶ τῶν ἄλλων, ἐξ ὧν εἰσργείσθαι κατακοσμηθέντας τοῖς πολλοῖς
κατελεργέναι τὴν μαθηματικὴν ταύτην, μᾶλλον δὲ κατὰθεματικὴν πρόγνωσιν; ἔτοι-
ον καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν γένεσις ἦν, καὶ μάταιος ἡ ταύτων σύστασις, ἡ οὐκ ἦν,
καὶ εἰς τὴν κρείσσουν κατὰστισιν καὶ διωγῶν ὁ Θεὸς τὸν βίον μετεστήσει, τῶν
217 ἐμπροσθεν χεῖρονα βιωσάντων χρόνον. ἀλλὰ κρείττους οἱ παλαιότεροι τῶν νῦν,
ὅθεν καὶ χρῆσθον ἐκλήθησαν γένος. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ δ' ἦλτος καθιππεύων τοὺς
κίχλους καὶ ἐπιπορευόμενος ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ζωδία περιόδοις τὰς μεταβολὰς ἀποτελεῖ καὶ
τὰς τροπὰς τῶν καιρῶν, οἱ πρὸ τοῦ καταστειρισθῆναι τὰ ζωδία γενοῖντες καὶ κοσμη-
θῆναι τοῖς τὸν οὐρανὸν πῶς διέτρεσαν, μηδέπω θέρους, μετοπώρου, χειμῶνος,
ἔαρος διακεκριμένων, δι' ὧν ἡ τοῦ σώματος αἰσθάνεται καὶ συγκρατεῖται φύσις; ἀλλ'
ἐξήρχισαν καὶ πολυχρονιότεροι γεγονῶσι καὶ ῥωμαλεώτεροι παρὰ τοὺς νῦν, ὁμοίως
καὶ τότε διεσθύναντος τοὺς καιροὺς τοῦ Θεοῦ. οὐκ ἄρα ἐκ τοιοῦτον ὁ οὐρανὸς πε-
218 ποικίλται σχήματι. εἰ δ' ἦλτος καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄλλα ἀστρον, τὰ εἰς διορισμὸν
θεοῦ 1, 17. καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνον γεγονότα καὶ κόσμον οὐρανὸν καὶ τροπὰς καιρῶν, θεὰ
ἔστι καὶ κρείττω τῶν ἀνθρώπων, ἀνάγκη καὶ κρείττονα βίον καὶ μακρύτερον αὐτῶν καὶ
εἰρηνικὸν καὶ πολλῷ τοῦ ἡμετέρου βίου δευλάττοντα δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διαίρει,
κινούμενα κίνησιν εὐταχτον καὶ εὐδαίμονα. εἰ δὲ τὰς τῶν θνητῶν συμφορὰς καὶ κακο-
φροσύνας αὐτὰ τεκταίνονται καὶ ἐνεργεῖ, περὶ τὰς ὑπελγίας ἀσχολούμενα καὶ τὰς με-
ταβολὰς καὶ τροπὰς τοῦ βίου ἄρα ἀβλύστερα τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, εἰς τὴν γῆν
βλέποντα καὶ τὰς ἐπικήρους καὶ ἀθέτους πράξεις καὶ μὴδὲν κρείττον τῶν ἀνθρώπων
219 πῶν διώγοντα, εἰ γε τῆς ἐκείνων ἀπορροίας καὶ κινήσεως ὁ ἡμέτερος ἔσται βίος.

- ΛVI. Εἰ πᾶσι πράξις χωρὶς ἐπιθυμίας οὐ γίνεται, οὐδὲ μὴν ἐπιθυμία χωρὶς ἐν-
δεΐας, ἀνευδεῖς δὲ τὸ θεῖον, ἀνευνόητον ἄρα ποιηρίας. καὶ εἰ ἡ τῶν ἀστέρων φύσις
ἐγγυτέρω τέταται Θεοῦ, κρείττων οὐσα τῆς τῶν κρείττωνων ἀνθρώπων ἀρετῆς, ἀνευ-
νόητα κακίας ἐστὶ καὶ ἀνευδεῖ τὰ ἀστρον. καὶ ἄλλως. πᾶς ἡμῶν ὁμολογῇ τῶν
πεπεισμένων τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἶναι θεῖα, καὶ μακρὰν
ἀπὸ κακίας καὶ τῶν γηγενῶν πράξεων, ἀνεπίδεκτα πύθοις ἡδονῆς ὄντα καὶ
λύπης· οὐ γὰρ προσεῖται τοῖς οὐρανίοις τοιαύτας ὁρέξεις βδελυκτίας. εἰ δὲ τοῦτον
220 ἐκτός καὶ ἀνευδεῖ πεφύκασι, πῶς τοῖς ἀνθρώποις ἂ μὴ αὐτοὶ βούλωνται καὶ ὦν
ἐκτός εἰσι τεκταίνονται; οἱ δὲ ὀρεζόμενοι τὸν ἄνθρωπον μὴ εἶναι αὐτεξούσιον, ἀλλ'
ἀνάγκαις ἀφύκτοις εἰμαρμέναις λίγοντες οὐκίττεσθαι καὶ ἀγράφους προστάγμασιν, εἰς
αὐτὸν ἀσεβοῦσι τὸν Θεόν, παρεκτικὸν αὐτὸν τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν καὶ ποιητὴν
εἰσρηγόμενοι. εἰ γὰρ τῶν ἀστέρων ἅπασιν κελικὴν κίνησιν ἐμμελῶς αὐτὸς ἀφῆκεται
σοφίᾳ καὶ ἀνευνόητῳ διέπει, κατεσθύνων τὸν οἶκον τῆς οἰκομένης, οἱ δὲ ἀστέρες
τὰς ποιοῦντας τῆς κακίας καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκτελεῖν τῶν βίῳ, ἀνάγκης δεσμοῖς τοῖς
ἀνθρώποις ἔλκοντες εἰς ταῦτα, αἴτιον τῶν κακῶν τὸν Θεόν ἀποφαίνονται καὶ δότι.
221 ἀλλ' ἀνάτιος πᾶσι πάσης βλάβης ὁ Θεός. οὐκ ἄρα γένεσις. πᾶς ὅστις κιν βραχὺ
συνετός ὁμολογῇ τὸ θεῖον δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές, ὠφέλιμον, ἀντίστοι-
κακῶν, ἀσύμπλοκον πάθος καὶ πᾶν ὁ τι τοιοῦτον. καὶ εἰ οἱ δίκαιοι κρείσσουν
εἰς τῶν ἀδίκων καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἡ ἀδικία βδελυκτὴ, χαίρει δὲ ὁ Θεὸς τῇ δικαιο-
σύνῃ, δίκαιος ὢν, συγγεῖ αὐτῷ ἡ ἀδικία, ἐναντίον οὐσα καὶ ἐχθρὸν τῇ δικαιοσύνῃ.
οὐκ ἄρα ἀδικίας αἴτιος ὁ Θεός. εἰ τὸ ὠφέλιον πάντως ἐστὶν ἀγαθόν, ὠφέλιμον δὲ
σωφροσύνη καὶ οἶκον καὶ βίον καὶ φίλους, ἀγαθὸν ἄρα ἐστὶν ἡ σωφροσύνη. καὶ εἰ ἡ
σωφροσύνη φύσει ἀγαθόν, ἀκολασία δὲ ἐναντίον σωφροσύνης, τὸ δὲ ἐναντίον τῷ
222 ἀγαθῷ κακόν, κακὸν ἄρα ἡ ἀκολασία. καὶ εἰ ἡ ἀκολασία φύσει κακόν, κατὰ ἀκο-
λασίαν δὲ μοιχεύει γίνονται καὶ κλοπαὶ καὶ ὀργαὶ καὶ φόνοι, φύσει ἄρα κακὸν
ἐστὶν ὁ ἀκόλαστος βίος. τὸ δὲ θεῖον κακῶν ἀσύμπλοκον πέφυκεν. οὐκ ἄρα γένεσις.
εἰ οἱ σῶφρονες βελτίους εἰς τῶν ἀκολάστων καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἡ ἀκρασία βδελυκτὴ,
χαίρει δὲ ὁ Θεὸς τῇ σωφροσύνῃ, παθῶν ἀνετιόητος ὢν, συγγεῖ ἄρα καὶ τῷ Θεῷ ἡ
ἀκρασία. ὅτι δὲ ἡ κατὰ σωφροσύνην πράξις, ἀρετὴ αἴσα, κρείττων ἐστὶ τῆς κατὰ
ἀκρασίαν, κακίας οὐσας, μαθεῖται ἐστὶν ἀπὸ βασιλέων. ἀπὸ ἀρχόντων, ἀπὸ στρατι-

1) Εἰ δὲ . . . p. 219) . . . ἀνευδεῖς τὸ θεῖον. ἡ δὲ αἰτία, p. 221) εἰ το ἀγαθὸν τὸν . . . p. 220)
οὐκ ἄρα γένεσις. p. 222) εἰ δὲ ἡ κατὰ σοφίαν . . . (p. 221) . . . ἀλατῶν,
p. 222) εἰ δὲ ἡ κατὰ σωφροσύνην πράξις, ἀρετὴ αἴσα, κρείττων ἐστὶ τῆς κατὰ
ἀκρασίαν, κακίας οὐσας, μαθεῖται ἐστὶν ἀπὸ βασιλέων. ἀπὸ ἀρχόντων, ἀπὸ στρατι-

ζῶν, ἀπο γυναικῶν, ἀπὸ τέκνων, ἀπο πολιτῶν, ἀπὸ δεσποτῶν, ἀπὸ οἰκετῶν, ἀπὸ
 ἀπειρηγῶν, ἀπὸ διδασκάλων· ἕκαστος γὰρ τοῦτων καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ κοινῷ ὠφελε- 223
 ρος γίνεται σωφρονῶν, ἀκολασταίνων δὲ καὶ ἑαυτῷ καὶ τῷ κοινῷ βλαβερὸς. καὶ εἰ
 ἔστι διαφορά τις κιναιδίων καὶ ἀνδρείων, ἀκολάστων καὶ σωφρονῶν, καὶ ἔστι κρείσ-
 σων ἢ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρονῶν, χείρων δὲ ἢ τῶν ἐναντίων, οἱ δὲ τῆς κρείσσεως
 ἐγγεῖς εἰσι καὶ φίλοι θεοῦ καὶ οἱ τῆς χείρωτος μακρὰν καὶ ἐχθροί, οἱ λέγοντες
 γίνεται τὸ αὐτὸ τὴν ἀδικίαν εἶναι καὶ τὴν δικαιοσύνην διορίζονται, κιναιδίαν καὶ
 ἀνδρείαν, ἀκρασίαν καὶ σωφροσύνην, ὅλεον ἀδύνατον. εἰ γὰρ τῷ κακῷ τὰγαθὸν
 ἐναντίον, τὸ δὲ ἄδικον κακόν, τοῦτο δὲ ἐναντίον τῷ δικαίῳ, τὸ δὲ δίκαιον ἀγαθόν,
 τὸ δὲ ἀγαθὸν ἐχθρὸν τοῦ κακοῦ, ἀνόμοιον δὲ τὸ κακὸν τῷ ἀγαθῷ, ἕτερον ἄρα τὸ 224
 δίκαιο τοῦ ἀδίκου. οὐκ ἄρα αἴτιος κακῶν ὁ θεός, οὐδὲ χαίρει τοῖς κακοῖς, ὡς
 συνίστησιν αὐτὸς ὁ λόγος, ἀγαθὸς ὢν. εἰ εἰσὶ δὲ πονηροὶ τινες, κατὰ ἐνδεῶν φρε- 1 Cor. 13, 6.
 νῶν εἰσιν οὗτοι πονηροὶ καὶ οὐ κατὰ γένεσιν,

σφῆξιν ἀνιστάλῃσιν ἱερομονοῦ ἡγέεχοιτες.

εἰ το αἰετέιν τινα καὶ φύων τὰς χεῖρας αἰμάζει γενέσεις ἐργάζεται, τοῦτο δὲ νόμος
 κωλύει, κολάζων τοῖς ἀλάστορας καὶ δὲ ἀπειλῆς ἀπειρῶν τὰ τῆς γενέσεως δόγματι,
 οἷον τὴν ἀδικεῖν, μοιχεύεσθαι, κλέπει, φαρμακεύει, ἐναντίον ἄρα ὁ νόμος γενέ- 225
 σαι. ὅσα μὲν γὰρ γενέσεις ὤρισε, ταῦτα νόμος κωλύει, ὅσα δὲ νόμος κωλύει, ταῦτα
 γενέσεις ποιεῖν βιάζεται. πολέμιον ἄρα γενέσει νόμος. εἰ δὲ πολέμιον, οὐκ ἄρα κατὰ
 γένεσιν οἱ νομοθέται νομοθέται· τὰ γὰρ ἐναντία δογματίζοντες γενέσει γένεσιν λύουσιν.
 ἴτοι οὖν γένεσις ἔστι, καὶ οὐκ ἐχρὴν εἶναι νόμοις, ἢ εἰσὶ νόμοι, καὶ οὐκ εἰσὶ κατὰ
 γένεσιν. ἀλλ' ἀμύχανον χωρὶς γενέσεως φύει τινα καὶ διαπραΰνεσθαι τε· οὐδὲ γὰρ
 τοῖς δίκαιον ἐξεῖναι φασὶ χωρὶς εἰμαρμένους κινῆσαι τινα. κατὰ γένεσιν ἄρα καὶ
 Νέμεος καὶ Σφάκιον καὶ Λυκούργος καὶ Σόλων καὶ Ζάλευκος νομοθέται φύντες δι-
 τάξαντες τοῖς νόμοις, ἀπαγορεύοντες μοιχείας, φόρους, βίαις, ἀρπιαγὰς, κλοπὰς, ὡς
 οὐκ ὅστιον τοῦτων καὶ γινόμενων κατὰ γένεσις. εἰ δὲ κατὰ γένεσιν καὶ ταῦτα, οὐ 226
 κατὰ γένεσιν οἱ νόμοι· οὐ γὰρ ἂν αὐτὴ ὑφ' αὐτῆς ἀντρεῖτο ἢ γένεσις, αὐτὴ ἑαυτὴν
 ἀκαροῖσα καὶ αὐτὴ ἑαυτῇ μαχομένη, καὶ ἐνταῦθα μὲν ἀπαγορευτικούς μοιχείας καὶ
 φόρων νόμοις τεταμένη καὶ τιμωρομένη καὶ ἐπεξερχομένη τοῖς κακοῖς, ἐταῦθα δὲ
 φόνους καὶ μοιχείας ἐργαζομένη. ἀλλὰ τοῦτο ἀδύνατον· οὐδὲν γὰρ ἀλλόχοτον αὐτὸ
 ἑαυτῇ καὶ αὐτὸ ἑαυτῇ ἀπεχθανόμενον καὶ αὐτὸ ἑαυτὸ καταλὼν καὶ ἀσίμγωνον
 αὐτὸ ἑαυτῇ. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ κατὰ γένεσιν πῦν ὁ τί ποτ' οὖν γίνεται καὶ ἔστι
 δίχα γενέσεως οὐδὲν, ἀνάγκη καὶ τὸν νόμον γενέσει γενέσθαι. ἀλλὰ νόμος γένεσιν
 ἀναιρεῖ, διδασκὼν διδάσκων τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξ ἐπιμελείας προσγινόμενην, γενετὴν δὲ 227
 τὴν κακίαν καὶ ἐξ ἀπαιδεύσεως γινόμενην. οὐκ ἄρα γένεσις. εἰ τὸ ἀλλήλους ἀδικεῖν
 καὶ τὸ ἐπ' ἀλλήλων ἀδικεῖσθαι γένεσις ποιεῖ, τίς χρεῖα νόμων; εἰ δὲ ἴνα τοῖς ἁμαρ-
 τάνοις ἀμύνωνται, φροντίζοντος τοῦ θεοῦ τῶν ἀδικουμένων, ἀμείνον ἢ τὸ κακὸν μὴ
 πεῖσθαι κατ' εἰμαρμένην ἢ μετὰ τὸ ποιεῖν νόμοις ἐπανορθοῦσθαι. ἀλλ' ἀγαθὸς ὁ
 θεὸς καὶ σοφὸς καὶ τὰ κρείσσει πονῶν. οὐκ ἄρα γένεσις. ἴτοι ἀνατροφαὶ καὶ τὰ ἐθι-
 κῶν ἁμαρτημάτων εἰσιν αἵτις, ἢ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ αἱ διὰ σώματος ἐπιθυμίαι.
 ὁπότερον δ' ἂν τοῦτων ἢ τὸ αἴτιον, οὐκ ἂν ἢ αἴτιον, θεὸς ἀναίτιος. εἰ κρείσσον ἔστι
 το δίκαιον εἶναι τοῦ ἀδίκου, διὰ τί τοιοῦτον αὐτόθεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γενέσεως
 οὐ γίνεται; εἰ δὲ ἴσπερον, ὅπως ἀμείνων γενετῇ, σωφρονέσθαι μαθήματα καὶ τύποις, 228
 ὡς ἀτελεστοῦτος ἄρα σωφρονέσθαι καὶ οὐκ ἐκ φύσεως ὢν κακός. εἰ οἱ πονηροὶ πονηροὶ κατὰ
 γένεσιν γίνονται προποιός ταγαῖς, οὐκ εἰσὶ μεμπτοὶ καὶ ἄξιοι τιμωρίας τῆς ἐκ τῶν νόμων,
 ὧντες κατ' αὐτὴν τὴν οἰκειάν φέσιν, ἐπεὶ μὴ δεδύνηται μεταβληθῆναι. καὶ ἄλλως.
 εἰ οἱ ἀγαθοὶ κατὰ τὴν οἰκειάν φύσιν ζῶντες εἰσιν ἐπαινετοί, τῆς γενέσεως οὐσις αἰτίας
 τοῦ εἶναι τοὺς ἀγαθοὺς ἀγαθοῖς, οὐδὲ οἱ πονηροὶ ἄρα, κατὰ τὴν οἰκειάν φύσιν ζῶντες,
 αἰτιατοὶ παρὰ δικαίῳ κατῇ. καὶ εἰ καὶ διαφύδην εἰπεῖν, ὁ κατὰ τὴν προνοῖαν αὐτῷ
 φέσιν ζῶν οὐδὲν ἁμαρτάνει· οὐ γὰρ ἑαυτὸν ἐποίησε τοιοῦτον, ἀλλ' ἢ εἰμαρμένῳ, καὶ 229
 ἢ κατὰ τὴν ταύτης κίνησιν, ἀγόμενος ἀφύκτοις ἀνάγκαις. οὐδεὶς οὖν κακός. ἀλλ' εἰσὶ
 κακοί, καὶ ἢ μὲν κακία φρενὴ καὶ ἐχθρὰ τῷ θεῷ, ὡς συνίστησιν ὁ λόγος, ἢ δὲ ἀρετῇ
 ἀποφιλὴς καὶ ἐπαινετῇ, θεοῦ διατάξαντος νόμον τιμωρὸν κακῶν. οὐκ ἄρα εἰμαρμένη.

ΑΙΙ. Καὶ τί ποσοῦτον ἐπιδιαιτρίβοντα τοῖς ἐλέγχοις εἰς μέκος ἐξάγω τὸν λόγον,
 τὰ ἀναγκαιότερα πρὸς πενθῶ καὶ συγκαινέσιν τοῦ συμφέροντος ἐκδεμένη καὶ πρό-
 δαλον πῶσι καὶ ἐξ ὀλίγων τὴν διαφυσίαν τοῦ τεχιάσματος αἰτίων ἐξεργασμένη; ὥστε
 διορῶν καὶ ἐπαισθάνεσθαι τὴν πλάνην ἢ τὴν καὶ παιδίον, ὡς ἐφ' ἡμῖν ἔστι τὸ δια- 230
 κρατῆσθαι τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἀστράτοις. δύο γὰρ κινίσει ἐν ἡμῖν
 ἰστίον· ἐπιθυμία περὶ κακὸς καὶ ψυχῆς, διαφύρετον ἀλλήλοισιν. ἅθεν καὶ δύο
 ἡλάττειν ὀνόματε· ἢ μὲν γὰρ ἀρετῆς, ἢ δὲ κακίας. δεῖν δὲ τὴν καλλίστην καὶ χρυσῇ
 πεῖσθαι τῆς ἀρετῆς ἀγωγῇ, τὰ βέλτεστα πρὸ τῶν γαέλων αἰρομένησις. ἀλλὰ περὶ 3 *

τοίτων ἄλλες ἔδωκε καὶ ἐγεῖτω τὸν λόγον. αἰδοῦμαι γὰρ μετὰ τοὺς τῆς ἀγνείας λόγους καὶ ἐγκαλύπτουμαι, τὰς τῶν μετεωρολόγων ἢ ματαιοσκοπῶν ἀνθρώπων ἀναγκαζομένην θόξας εἰσπνεῖσθαι, οἳ τὸν τῆς ζωῆς μετ' οἴσεως ἀναλίσκοισι χρόνον, οὐδενὶ ἢ μηδικοῖς ἐνδιατρίβουσιν πλάσμασι.

- 231 Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν, ὡς δέσποινα Ἀρετὴ, ἀπὸ θεορρήτων συγκαθαρσμέτου λόγων προσκομιζέσθαι τὰ διῶρα.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ὡς λίαν ἀγωνιστικῶς ἡ Θέκλι καὶ ἐνδόξως, ὡς Γρηγόριον.

ΓΡΗΓΟΡ. Τί οὖν, εἰ αὐτῆς ἐκείνης ἀκικύεις ῥῆδιν καὶ εὐτροχῇ τῇ γλιώτῃ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἡδονῆς διαλεγομένης; ὥστε ἀγασθῆναι τετα προσέχοντα, καὶ τῆς μορφῆς ἐπαιθούσης τοῖς λόγοις, ὡς ἐνδιαθέτως καὶ τῷ ὅτι φαιταζομένως περὶ τῶν ἀφαιρετῶν διετέλει, ὑπερφθαινομένης αὐτῇ αἰδοῖ τῆς ὀψεως· ὅλη γὰρ εἶναι πέφυκε κεινὴ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν.

- ΕΥΒΟΥΛΑ. Ὁμῶς, ὡς Γρηγόριον, ταῦτα γῆς, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ψεύδος. ἐγνων γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνδραγαθημάτων μῆτιν αὐτῆς, καὶ λέγειν ὅσα καὶ οἷα κατιώθωσιν, ὑπερβαλλούσης ἀγάπης ἐπίδειξιν ποιούμενῃ Χριστῷ, καὶ ὡς διαπρεπῆς πολλάκις ἑαυτὴ τοῖς μεγάλοις καὶ πρώτοις ἄθλοις ὑπαντήσῃ τῶν μαρτύρων, ἴσῃ τῇ προθυμίᾳ τὴν σποιδὴν κεκτημένη καὶ τῇ ἀκμῇ τῶν βουλευμάτων τὴν ῥῶμην τοῦ σώματος.

ΓΡΗΓΟΡ. Ἀληθέστατα καὶ σὺ γῆς· ἀλλὰ μὴ διατρίβωμεν. τούτων γὰρ πέρι καὶ αὐτῆς ἔστιαι πολλάκις ἡμᾶς διαλέξασθαι. νῦν δὲ πρῶτον καὶ τῶν ἐξῆς παρθέτων ἐξαγγεῖλαι με δεῖ σοι τοὺς λόγους, καθὼς ὑπέστιν, μᾶλλον δὲ Τυσιανῆς καὶ Λομυίνας· αἵται γὰρ ἔτι περιλείπονται.

Λόγος θ'.

Τυσιανί.

1. Ὡς οὖν ὑπεπαύσατο καὶ ἡ Θέκλι τοσαῦτα εἰποῦσα, ἔφη προστάξαι τὴν Ἀρε-
233 τὴν ἢ Θεοπάτρα τῇ Τυσιανῇ λέγειν· τὴν δὲ μειδιᾶσαν ἐμπροσθεν αὐτῆς παρελθεῖν καὶ φάναι, Ὁ Ἀρετῇ, παρθενίας ἔρασταίς ἐπέραστον καύχημα, καὶ σὺ σεναντιληφιομένην μοι παραστῆναι σε παρακαλῶ, μὴ πως ἀπορήσω λόγων, ἅτε πολλῶν ἔδωκε καὶ παντοδαπῶν εἰρημένων. διὸ καὶ παραιτοῦμαι τὰ προειρημῶδη ταῦτα καὶ προκατασκευαστικά τῶν λόγων, ἵνα μὴ χρονίζουσα προσήκοντα τοῖς θεμασμοῖς αὐτῶν ἐκπέσω τῶν προκειμένων· οὕτως ἐνδοξὸν ἔστιν ἡ παρθενία καὶ τίμιον καὶ μεγαλοπρεπές.

- 234 Ὁ Θεὸς τὴν ἑορτὴν τῆς σκηνοπηγίας διδάσκων τῆς ἀληθινῆς τοῖς ἀληθινοῖς Ἰσραηλίταις, πῶς ἐορτάζειν δεῖ καὶ τιμᾶν ἐν τῷ Λευϊτικῷ παρίστωσι, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀγνείᾳ φάσκων δεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκηνὴν ἑκαστον κοσμεῖν. παραθήσομαι δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἀφ' ὧν ἀναμφισβητήτως δεχθήσεται πᾶσιν ὅσον καὶ θεῶν
Levi 23, 30
— 43. προσγερόν ἐστι καὶ προσφιλές τὸ κατορθώμα τοῦτο τῆς ἀγνείας. „καὶ τῇ πεντεκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς τοῦ ἑβδόμου, ὅταν συντελέσητε τὰ γεννήματα τῆς γῆς, ἐορτάσετε κυρίῳ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ ἀνύπανσις ἔσται. καὶ λήψετε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ καρπὸν ξύλου ὠραίου καὶ κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς καὶ ἰτέας καὶ ἄγνον κλάδους ἐκ χειμάρρου, εὐφρανθῆναι ἔναντι κυρίου τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἑνιαυτοῦ, ἰόμιμον αἰώνιον εἰς τὰς γενεὰς ἡμῶν.

- 235 ἐν τῷ μὲν τῷ ἑβδόμῳ ἐορτάσετε αὐτήν· ἐν σκιναῖς κατοικήσετε ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ. πᾶς ἀντόχθων ἐν Ἰσραὴλ κατοικήσουσιν ἐν σκηναῖς, ὅπως ἴδωσιν αἱ γενεαὶ ἡμῶν ὅτι ἐν σκηναῖς κατώκησα τοὺς εἰδὲς Ἰσραὴλ ἐν τῷ ἔξαγαγεῖν με ὑμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου. ἐγὼ κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.“ πάντως ὑπολήφονται οἱ Ἰουδαῖοι, ἡμεῖς τῆς γραφῆς τὴν γράμματι περιπετόμενοι, ὥσπερ καὶ τὰ καλούμενα γέκρια τῶν λαχάνων τοῖς φύλλοις, ἀλλὰ μὴ τοῖς αἰθεσι καὶ καρποῖς, ὡς ἡ μέλισσα, τούτους τοὺς λόγους καὶ τὰς νομοθεσίας περὶ σκηνῆς τοιούτης οἷας οὗτοι τεκταίνονται λελέχθαι, ὡς τοῦ θεοῦ χαί-
236 ροτος ταῖς ἐξαιτίαις κατακοσμήσασιν, αἷς αἰτοὶ κατακοσμοῦντες συσκευάζουσιν ἐκ τῶν ἀκροδρύων, οὗ σπρησθῆμένοι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὸν πλοῦτον. ὡς αἶθρα ταῦτα καὶ σκιαὶ φασματώδεις, προεξαγγέλλονσαι τὴν ἀνάστασιν καὶ πῆξιν τοῦ πεπτωκότος εἰς γῆν ἡμῶν σκηνώματος, ὃ τῇ ἑβδόμῃ χιλιετηρίδι πάλιν ἀδάναιον ἀπειληγότες, ἐορτάσομεν τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς ἀληθινῆς σκηνοπηγίας ἐν τῇ καινῇ καὶ ἀλείφῃ κτίσει, συντελεσθέντων τῶν τῆς γῆς καρπῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων μηκέτι γεννητῶν καὶ γεννημένων, ἀλλὰ καταπαύσαντος ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς κοσμοποιίας τοῦ θεοῦ. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὁ Θεὸς κατασκεύασε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ

1) Photius cod. 237. p. 312, n. 7 — 11. summar. refert allegoricae interpretationis verborum Levi. 23, 30. 40.

συντελέσει πάντα τὸν κόσμον καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπο τῶν ἔργων αὐτοῦ 237
 τῇ ἐκλήσει, καὶ εὐλόγησε τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην καὶ ἡγάσεν αὐτήν· ἐντεῦθεν σὺν- Gen 2 1.
 ἡολικῶς τῷ μεγάλῳ ἐβδόμῳ, ὅπουσαν ἤδη συντελεσθῶσαν οἱ καρποὶ τῆς γῆς, ἐρητύξιν
 προετισσόμεθα τῷ κυρίῳ, ὃ δὴ ἔστιν, ὅπουσαν ὁ κόσμος οὗτος, συντελεσθῇ τῇ ἐβδόμῃ
 χαίλοντασι τοῖς, ὅτε ὡς ἀληθῶς ὁ θεὸς συντελέσας τὴν οἰκουμενὴν ἐφ' ἡμῖν ἐβόηεν· Ps 103, 31.
 ἔστιν. ἔν γὰρ ἀρχὴν ἔτι τὰ πάντα δημιουργεῖται τῇ διαρκεῖ βασιλείᾳ αὐτοῦ καὶ
 ἀνεκτοῖσι θεοῖσι, ἀναδιδούσης ἔτι τῆς γῆς τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν ὁρίων συναγομέων
 εἰς τὰς συναγωγὰς, καὶ τοῦ φωτός ἐτι διακηρύσσοντος, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἐτι δημιουργουμένων, καὶ τοῦ ἡλίου εἰς ἀρχὰς ἀνατελλόντος τῆς ἡμέρας καὶ τῆς
 σελήνης εἰς ἀρχὰς ἐτι τῆς νυκτός, καὶ τῶν τετραπόδων καὶ θηρίων καὶ ὀρνεθῶν ἐκ τῆς 238
 γῆς ἀναιδουμένων καὶ περὶ τὴν νύκτιν ἐκ τῆς ἡμέρας οὐσίας. τότε δὲ ὅταν συν-
 τελεσθῶσιν οἱ καιροὶ καὶ παύσεται ὁ θεὸς ἐργαζόμενος ταῦτα τὴν χτίσιν, τῇ ἐβδόμῃ
 μεγάλῃ, τῇ μεγάλῃ τῆς ἀναστάσεως ἡμέρᾳ, ἐορτὴ σιμυκρατεῖται τῇ κυρίῳ τῆς σκηνοπηγίας
 ἡμερᾶς, ἔς εἶσιν ἐν τῇ Λειτουργίᾳ συμβόλα καὶ τύποι, ἃ ἐξῆχρησταις χο-
 ροῖς ἐν ἀλήθειαν γρημῇ. „τῶν δέ“ γὰρ „ἀκούσας“ γρησὶ „σας“ ὁσὺς σασίοντες ἔσται, Prov. 1, 5. 6.
 τοῖσι τε παρὰβολὴν καὶ σκοτεινὸν λόγον, ἡμεῖς τε σασίον καὶ αἰνίγματα.“ ὁθεν
 ἀσχητίζωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, τὰ βίβλι τῶν γραμμάτων μὴ σιμυκρῶν καὶ πάντα σωμα- 239
 τικὰ τῶν νόμων ἡγουμένοι καὶ τοὺς προφῆτας ἐξηκέναι, ὥτε τῶν κοσμητικῶν ἐφετέμενοι
 καὶ τὸν ἐξωθεν πλοῦτον τοῦ περὶ ψυχὴν προκρίνοντες. διαιροῦμενον γὰρ τῶν γραμμάτων
 εἰς τὸν περὶ τῶν παρὰβολῶν καὶ μελλόντων τρόπον, ἀποπερὶσιντες οἱ σχέτλιοι τῶν
 μελλόντων ὡς παρὰβολῶν καὶ τελούσι τοὺς τύπους, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ προφῆ-
 τοῦ σφαιρῆς ἀνάμνησιν τῆς κατ' ἀλυσίαν τῶν κατέρων αὐτῶν γεγεννημένης σφαιρῆς
 ἡγουμένοι μόνον εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ προφῆτου, ὅποτε πατασσομένων τῶν πρωτο-
 τῶν τῆς ἀλυσίαν αὐτοὶ διεσώθησαν, τὰς γλῶσσας τῶν σφαιρῶν οἰκῶν φοιτῶντες τῷ
 αἵματι· οὐκέτι δὲ καὶ τῆς σφαιρῆς τρόπον ἡγήσαντο τοῦτο προφῆτικόν γεγεννημένον
 Χριστοῦ, ὅτι αἱ κατασφαλισμέναι τῷ αἵματι καὶ σφαιρῶν σφαιρῶν ψυχῆς, εἰς οὐρανὸν 240
 ἐλαττωμέναι καὶ τῶν πρωτοτόκων ὁλοφρενομένων τέκνων τοῦ Σατανᾶ, περισωθήσονται
 τῆς ὁρῆς, τῶν τιμωρητῶν ἀγγέλων ἐκτραπτομένων τὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐπ' αὐτοὺς
 ἐκτετατωμένην σφαιρῶν.

II Καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐπὶ παραδείγματος εἰρησθῶ δεικνυούσης ὅτι τὰ παρόντα
 ὁμοίως ἡγουμένοι τῶν ἔδῃ, γεγονότων οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐλπίδος τῶν μελλόντων ἐξωκτεῖλαν
 ἀρεθῶν, μετὰ τοὺς τύπους τῶν εἰκόνων βουλιθῆντες εἶναι προκαταγγελτικούς, μετὰ
 τὰς εἰκόντας τῆς ἀληθείας. ὁ μὲν γὰρ νόμος τῆς εἰκόνος ἐστὶ τύπος καὶ σκιά, τοῦτέστι
 τοῦ εἰρησθῆντος, ἡ δὲ εἰκὼν, τὸ εἰρησθῆντος, αὐτῆς τῆς ἀληθείας. οἱ γὰρ παλαιότεροι 241
 καὶ ὁ νόμος τοὺς τῆς ἐκκλησίας προεξήγησαν ἡμῖν προηγουμένως χαρισματικῶς, ἡ δὲ
 ἐκκλησία τοὺς τῶν καινῶν αἰώνων. ὅθεν ἡμεῖς οἱ τὸν εἰπόντα Χριστὸν „ἐγὼ εἰμι ἡ
 ἀλήθεια“ δεξάμενοι τὰς μὲν σκιάς καὶ τοὺς τύπους ἴσμεν πεπαιγμένους, ἐπὶ δὲ τὴν
 ἀλήθειαν σπεύδοντες, τὰς ἐννοεῖς αὐτῆς εἰκόντας προκαταγγέλλοντες. ἐκ μέρους γὰρ 1 Cor 13, 3.
 ἐστὶ καὶ ὡς δὲ ἐξόπτησι γινώσκοντες, ἐπεὶ μετέπειτα τὸ τέλειον ἦκεν, ἡ βασιλεία τῶν
 οὐρανῶν καὶ ἡ ἀνάστασις, εἰς ἡμᾶς, ὅτε καταργήσεται τὸ ἐκ μέρους. τότε γὰρ αἱ
 σκηνὴν πηγνύονται πάντα ἡμῶν, ὅποτε τῶν ὁσίων συγκολλημένων καὶ συμπερινημένων
 ταῖς, σφαιρῶν ἀνίσταται σῶμα. τότε τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς ἐορτάζομεν κυρίῳ εὐχαριστῶντες,
 ὅποτε τὰς σκηνὰς αἰωνίους ἀποληφόμεθα, οὐκέτι θνητομένης ἢ ληθισομένης εἰς γῆν 242
 γλῶσσας. ἔν γὰρ ἡμῶν καὶ πρόσθεν ἀπαιτος ἡ σκηνή· ἀλλὰ διὰ τὴν παρόντασιν
 ἐσαλεύθη καὶ ἐκλήθη, τοῦ θεοῦ τὸ ἀμάρτημα λυτῶντος θανάτου, ἵνα μὴ ἀθανάτος
 ἀμάρτητος ὁ ἀνθρώπος ὢν, ζῶσης ἐν αὐτῷ τῆς ἀμαρτίας, αἰωνίως κατάκριτος γενήθῃ.
 καὶ διὰ τοῦτο καὶ τέθηκεν, οὐ γενόμενος θνητὸς ἢ ψυχρὸς, καὶ διεκρῆθη τῆς σαρκὸς
 ἢ ψυχῆς, ἵνα νεκρωθῇ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ παρὰπτωμο, μετὰ δὲ ὀνύμενον ζῆν ἐν τῷ
 ἐκκλησίᾳ. ὅθεν ἀποθανόντος τοῦ παρὰπτωμο καὶ διεκρῆμενον πάλιν ἀθανάτος
 ἀνίσταται, καὶ ὁμοῦ τὸν θεὸν τὸν διὰ θανάτου τὰ τέκνα ἐκ θανάτου σώζοντα, καὶ
 ἐκταξῶν νομίμως αὐτῷ, κοσμήσασα τὴν σκηνὴν μου τὴν σάκκην τοῖς ἐργοῖς τοῖς καλοῖς, 243
 ὡς περὶ καὶ τὰς πενταγῶντας αἱ παρὰθεοὶ λαμβάνουσιν.

III Ἐξεταζομένη τῇ πρώτῃ τῆς ἀναστάσεως ἡμέρᾳ εἰςφωρῶν τὰ προστεταγμένα, εἰ
 κεκόσμηται τοῖς τῆς ἀρετῆς καρποῖς, εἰ τοῖς κλάδοις τῆς ἀγνείας κατασκηνοῦμαι. νῦν
 γὰρ μοι τὴν ἀνάστασιν εἶναι τὴν σκηνοπηγίαν, νοεῖ μοι καὶ τὰ εἰς τὴν σκηνὴν πα-
 ραλαμβάνόμενα τῆς σκηνῆς τὰς πράξεις εἶναι τῆς δικαιοσύνης. λαμβάνω οὖν τῇ ἡμέρᾳ
 τῇ πρώτῃ τὰ ὑποτεταγμένα, νοεῖ τῇ ἡμέρᾳ ἢ κρίνομαι, εἰ τὴν σκηνὴν ἐκόσμησά μου
 τοῖς προστεταγμένοις, εἰ εὐρίσκονται κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ, ἀπερὶ ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ κόσμῳ

1) Ὁ μὲν γὰρ νόμος .. τῆς ἀληθείας. Haec fere ad verbum ap. Phot. cod. 217. p. 312. n. 3—5.
 ubi vobis: τῆς ἐσόμενης ἐν τῇ δευτέρᾳ τοῦ κυρίου παρουσίᾳ, post ἀληθείας, illius. συνῆμα παρ-
 οντων ap. Method. verborum exprimitur.

- 244 καίσασθαι προσιασόμεθα, ἔχει δὲ προσφέρειν τῷ Θεῷ. ἵτε γὰρ καὶ τὰ ἐξῆς ἐπα-
 Levit. 23, 40 σκεψόμεθα. „καὶ λήψετε ἐαυτοῖς τῇ πρώτῃ“ γιγνὴν „ἡμέρῃ καρπὸν ἔβλον ὠρείων
 καὶ κλάδους ἔβλον δασεῖς καὶ ἱέας καὶ ὄχιον κλάδους ἐκ χειμάρρου, εἰσραγνύται
 ἐν αὐτῷ καρπὸν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.“ καρπὸν ὠρειώτατον ἔβλον οἱ τὴν καρδίαν ἀπερίτμη-
 τοι Ἰουδαῖοι διὰ τὸ μέγεθος τὸ κίτριον ἔχοντες τιγγάνειν, οὐδὲ ἐγκαλιπτονται κίτριον
 τὸν Θεὸν λέγουτες τιμῶσθαι, ὡς τὰ τεύχεα πάντα τῆς γῆς οὐκ εἰσὶν εἰς ὀλοκαυτώ-
 σιν ἑαυτὰ καὶ ὁ λίβανος εἰς καῖσιν. καὶ ὅλως εἰς τὸ κίτριον, ὡς ἀπερὶμοντες, ὠρείων,
 245 οὐκ εἰς τὸ μὴ καὶ ἡ σταγυλὴ μᾶλλον ὠρεῖται· διὰ τὴν καὶ ἡ ῥοαῖ· διὰ τὴν καὶ τὸ
 Cant. 6, 13 μῆλον καὶ τὰ ἄλλα ἀκρόδηρα τὰ μᾶλλον διαιρέονται τοῦ κίτριου· ἀμέλει ἐν τῷ Ἀϊσματι
 τῷ ῥημάτι πάντῃ ὁ Σολομών ταύτων ὠρεῖων μνημονεύσας τὸ κίτριον ἀπεσιώπησε
 μόνον. ἀλλὰ τοῦτον ἀπερὶμοντες οὐκ ἀγνοοῦντες μὴ νοήσαντες τὸ ἔβλον τῆς ζωῆς, ὁ
 Gen. 2, 9 πρόσθεν μὲν ὁ παρίδεισος ἐγερε, τὴν δὲ πᾶσιν ἀνεβλάστησεν ἡ ἐκκλησία, τὸν ὠρεῖον
 καὶ εὐφραδίᾳ εἰς πίστει ποιοῦν καρπὸν. τοιοῦτον ἐκκλησιᾶς καρπὸν τῇ πρώτῃ τῆς
 ἐκκλησίας ἡμέρῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἡμῶς κομίζων δεῖ Χριστοῦ. ἐν μὴ τοιοῦτον σχίσμα
 καὶ ἡμεῖς καρπὸν, οὐ δευτέρωθεν σπεννοῦνται Θεῷ, οὐ τευόμεθα κατὰ τὸν Ἰωάννην
 Apoc. 20, 11 τῆς πρώτης ἀναστάσεως· τὸ γὰρ ἔβλον ζωῆς ἐστὶν ἡ πρωτότοκος πάντων σοφία. „ἔβ-
 246 λον ζωῆς ἐστὶ τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς“ γιγνὴν ὁ προφῆτης „καὶ τοῖς ἐπερειδόμενοις
 Prov. 3, 18 ἐπ’ αὐτὴν οἷς ἐπὶ κίτριον ἀσφαλῆς.“ „ἔβλον παρὰ τῆς διεξόδου περὶ τὴν τῶν ὁδῶ-
 Psal. 1, 3 των, ὁ τὸν καρπὸν αὐτοῦ θύσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ.“ διδασκαλία καὶ σύνεσις ἐστὶν, ἐν
 καιρῷ προσήκει τοῖς ἐπὶ τὰ ἱερά τῆς ἀπολητρώσεως ἀγχινομένοις διδομένη. ὁ μὴ
 πιστεύσας Χριστῷ, μηδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἶναι τὸ ἔβλον τῆς ζωῆς ῥητῆρος, οὐκ
 ἔχον δεῖξαι τῷ Θεῷ τῷ ὠρειώτατον τῶν ὠρεῖων καρπὸν τὴν σκερὴν αὐτοῦ κεκοσμημέ-
 νην, πῶς ἰορτάσει; πῶς εὐφρανθήσεται; θέλεις γινῶναι τὸν ὠρεῖον καρπὸν τοῦ ἔβλου;
 247 ἐπισκεψῶν τοὺς λόγους τοῦ κίτριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῶς εἰσιν ὠρεῖοι παρὰ τοῖς
 Psal. 44, 5 ἰσὺς τῶν ἀνθρώπων. ὠρεῖος καρπὸς ἐβλάστησε διὰ Μωσέως ὁ νόμος· ἀλλ’ οὐκ
 οὕτως ἦν ὠρεῖος, ὡς τὸ εὐαγγέλιον. ἐκεῖνος μὲν γὰρ νόμος τις ἦν καὶ σκία τῶν μελ-
 λόντων πραγμάτων, τοῦτο δὲ ἀλήθεια καὶ ζωῆς χάρις. ὠρεῖος ἦν τῶν προφητῶν ὁ
 καρπός, ἀλλ’ οὐκ οὕτως ὠρεῖος, ὡς ὁ ἐξ αὐτοῦ γεωργούμενος τῆς ἀφθαρσίας.
 248 IV. „καὶ λήψετε ἐαυτοῖς τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ καρπὸν ἔβλον ὠρεῖον καὶ κάλλιτρα
 γοιτῆριον.“ λέγων τὴν ὕσκησιν τῶν Θεῶν μαθημάτων, οἷς ἐκκαθαίρεται καὶ κοσμεῖται
 ψυχὴ νικῶσα τὰ πάθη, ἀποσαρομένην ἐξ αὐτῆς καὶ ἐκβαλλομένην τῶν ἀμαρτημάτων.
 248 δεῖ γὰρ καθαροὺς καὶ κεκοσμημένους ἔκκειν εἰς τὴν ἐορτὴν, ὥστε κοσμήτην τὰς ὕσκη-
 σεις καὶ μελέταις τῆς ἀρετῆς περὶλοποιημένους, ὅτε μελέταις ἐπιπόνους καὶ ἀσκήσεις
 καθαιρούμενος ὁ νοῦς τῶν ἐπικαλυπτόντων αὐτὸν ἄλλοιων διανοημάτων ὀξυθερεῖ πρὸς
 Marc. 12, 42 τὴν ἀλήθειαν, καθάπερ καὶ ἡ χεῖρα τὸν κοδράντην ἐν τοῖς ἐναγγελίοις ἀνέεργετο μετὰ
 τὸ σαριῦσαι τὸν οἶκον καὶ ὀίημα τὰ κόπρια, τὰ ἐπισκοποῦντα καὶ καλῶντα πῖθῃ
 τὴν ψυχὴν, τὰ ἀπὸ τῆς θρόψεως ἡμῶν καὶ τῆς ἀμελείας πληθύνονται. καὶ τοῖνυν ὁ
 σπουδαῖος εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν σκερῶν ἐκείνων γθάσαι καὶ τοῖς ἀγίοις συγκαιταλεχθῆ-
 249 ναι πρῶτον τὸν ὠρεῖον τὴν πίστιν κτισάσθω καρπὸν, εἴτα τὰ κάλλιτρα, τὴν ὕσκησιν
 καὶ μελέτην τῶν γραφῶν, εἴτα τοῖς ἐπιθιλέας ἐγχεῖς κλάδους τῆς ἀγάπης καὶ δασεῖς,
 ὡς καὶ μετὰ τὰ κάλλιτρα παρεγγύη λαμβάνεσθαι, κλάδους δασεῖς εὐθυβολώταται τὴν
 ἀγάπην γράσας· τὴν γὰρ δασὴν κατὰ καρπὸν ὅλον ἐστὶ καὶ σκερὴν, μηδὲν ἡλὸν ἢ δασύ-
 κειν ἔχειν, ἀλλὰ πάντα πεπληρωμένον, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τὰ στελέχη. τοιοῦτον
 γὰρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, μηδαμῶθεν ὑπόκρινος ἢ ἀκαρπος οἶσι. ἡ γὰρ, „ἐὰν πωλήσω τὸ
 υπάρχοντί μου καὶ δώσω πτωχοῖς, καὶ ἐὰν τὸ σῶμά μου περὶ παραδώσω, καὶ ἐὰν
 1Cor. 12, 23 τοσαύτην πίστιν, ὥστε ὄρη μεθίσταν, κτίσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι.“
 250 ἡ ἀγάπη ἡμεῖς τὸ κατὰ καρπὸν ἐστὶ καὶ δασύτατον ἔβλον πάντων, ἡ γέμονσα καὶ πεπλη-
 ρωμένη τῶν χαρίτων. εἴτα τὴν πικραλινῶν κλάδους βούλεται καὶ ἔτερον· τοῖς κλάδους
 Eccl. 4, 4 ἵτενοις, γιγνὴν, τὴν δικαιοσύνην κλάδους ἵτενοις κλάδους, ἀντ’ ὧν οἱ δίκαιοι κατὰ
 τὸν προφῆτην „ὡς ἀναμέσον ἰθαυτοῦ ἀνατέλλουσιν χόρτος καὶ ὡς ἱεὺς ἐπὶ παραφύον
 ἰδοῦς.“ θάλλουσιν τῷ λόγῳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀγνῶτοις ἐπικοσμοῦντας τὴν σκερὴν
 παρακελεύεται προσφέρεισθαι κλάδους διὰ τὸ γεωργούμενον εἶναι τὸ δέδρον τῆς ἀγάπης,
 ὡς κατακοσμεῖται τα προειρημένα. ἐβλάστησαν οἱ ἀκολασταίνοντες νῦν καὶ διὰ τῆς
 251 ἐκκλησίας ἡ διπαθείας ἀγνῆται ἀποδιδόντες. πῶς γὰρ εἰς τὴν ἐορτὴν σινειελεύονται
 Χριστοῦ, μὴ κοσμήσαντες ἐαυτῶν τὴν σκερὴν κλάδους ἀγνῆται, τῷ Θεοποιοῦ μεκροῦν
 ἡμῶν, ὡς τοῖς εἰς τὴν ἀγνῆτην σπεύδοντας ἐκείτην καὶ τὸν γάμον ἀναδεῖσθαι δεῖ καὶ
 κατασκευάζεσθαι τὰς ὕσκητας. ἵτε γὰρ, καλλιστῶντες, τὴν γραφὴν αὐτὴν ἐπισκέψασθε
 καὶ τὰς ἐντολὰς, πῶς ὡς ἐπὶ συμπληρώματος τῶν προειρημένων κατορθωμάτων παρε-
 λαβὲν ὁ λόγος τὴν ἀγνῆτην, διδάσκων ὅσον διαπρεπὴς καὶ τριτόθεντος ἐστὶ τῇ ἀνα-
 στάσει καὶ ὅτι χωρὶς αὐτῆς οὐδεὶς τεύξεται τῶν ἐπιτελεμάτων. ἦν ἐξαίρετος γεωργου-
 μέν ἡμεῖς αἱ παρθενοῦσαι καὶ προσεγρόμεν καρπῷ, χροῦνται δὲ καὶ οἱ πρὸς τὰς

ταυτῶν ἀγγέλοιτες γυμνάς, καὶ ὡς περ ἀμφὶ τὸ στέλεχος κλῶνας ὡς τις γέροντι βλή- 252
στέσταιται σινοροσπύγῃ, τῶν ἄνω μὴ ἔγκλονόμενοι καὶ μεγάλων αὐτῆς ἐπιφύεσθαι κλά-
δων καυθέτερ ἡμεῖς· ὅμως, εἰ καὶ μικροῦς, οὐδὲν ἔσσαν προκέρουσι δὴ καὶ αὐτοὶ
κλῶνας ἀγγείας. οἱ δὲ οἰσθηματούμενοι, καὶ μὴ πορευέσθωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς μόνην
καὶ ἐπιποιοὶ ἰδιαστούτως ἐπιμύνησθαι θελήσονται γυμνῇ, πῶς ἐοικέναι; πῶς ἐν-
φρανθήσονται, μὴ κοσμήσαντες τὴν σκηνὴν ταυτῶν, τὴν σάρκα, τοῖς κλάδοις τῆς αἰσίου,
μεθὲ ἐκ ακούσαντες τοῦ ἐπιμύνονος „ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναικας ὡς οἱ μὴ ἔχοντες ὦσι;“ 1 Cor 7, 29

V. ἵνα τοῦτο πάντων μάλιστα τοὺς τῶν ἀγίων ἐπισμένους καὶ μεγάλη φρονήσει 253
χρημένους τὴν ἀγγείαν ἀμελλεῖται γρημ δεῖν· καὶ τιμᾶν ὡς ὠφελιμωτάτην καὶ ἐπιδόξον. ἐν
γὰρ τῇ καινῇ καὶ ἀλήθει κτίσει, ὅς ἐν ἀγγείας μὴ ἀρεθῇ κλάδοις κεκοσμημένος, οὐ τέξε-
ται τῆς ἀναπαύσεως, μὴ πληρώσας τὴν ἐκταλὴν τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν νόμων, οὐδὲ εἰς τὴν
γῆν ἐπιδημῆσαι τῆς ἐπαγγελίας, μὴ ἐοικέναι πρῶτον τὰς σκηνάς. οἱ γὰρ ἐοικέναι
μόνοι τῇ σκηνοποιεῖν εἰς τὴν ἀγίαν καταίρουσι γῆν, ἀπάραντες ἀπὸ τῶν καλομένων
σκηναῶν, ἔσσι· ἂν εἰς τὸν ναὸν φθάσωσιν ἔλθεῖν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν με- 254
γίστην καὶ ἐκδοξοτάτην προκόψαντες χαρὰν, καὶ τοῖς καὶ οἱ τίποι συνιστάσι οἱ γεροντοὶ
ἐπὶ τοιαύτων. ὡς περ γὰρ ἐξελθόντες τῶν ὕψων ἐκείνων τῆς Αἰγύπτου ὠδονταὶ πρῶτον
καὶ ἔλθον εἰς τὰς σκηνάς κίκεθεν ἀπάραντες πάλιν ἔλθον εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας,
οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς. οὐδένα γὰρ ἐντιυθεν καὶ ἐξελθοῖσα καὶ τῆς Αἰγύπτου, τοῦ- 255
του τοῦ βίου, ἐρχομαι πρῶτον εἰς τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἀληθεῖν σκηνοποιεῖν, καὶ τοῖς
καρτοῖς τῆς ἀρετῆς πῆξαι τὴν σκηνὴν μου κεκοσμημένην, τῇ πρώτῃ τῆς ἐοικῆς ἀναστάσεως
ἡμέρας, τῇ κρίσει, σπουδαῖον τῇ Χριστῇ τὴν χιλιονταετηρίδα τῆς ἀναπαύσεως, τὰς
ἐκτα καλομένης ἡμέρας, τὰ σάββατα τὰ ἀληθινά. εἴτα αὐτῆς ἐπομένη τῇ διελθούσῃ
τοῖς οὐρανοῖς ἑξοῦ ἐρχομαι πάλιν καθάπερ κίκενοι μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς σκηνο- 256
ποιεῖς εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τοὺς οὐρανοὺς, ἐν σκηνῇ μὴ ἀπομείνωσα, τοιτίσει
τοῦ σκηνοποιεῖς μου μὴ ἀπομείναντος τοιοῦτον, ἀλλὰ μετὰ τὴν χιλιονταετηρίδα μετα-
βληθείς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ τῆς φθορᾶς εἰς ἀγγελικὸν μέγεθος
καὶ κάλλος· ἐνθα λοιπὸν ἀπὸ τοῦ θαυμαστοῦ τῆς σκηνῆς αἱ παρθένοι τόπον μετὰ το- 257
σμιπερισθῆναι τὴν ἐοικῆν τῆς ἀναστάσεως εἰς τὰ μέγιστα καὶ κρείττω διερχόμεθα, „εἰς
τὸν οἶκον αὐτῶν“ ἀναβυβύοντες τὸν ὕψος τοῖς οὐρανοῖς „τοῦ Θεοῦ, ἐν φωνῇ ἀγαλ-
μαστικῇ καὶ ἐξομολογήσεως ἔχουσ ἐοικέναι“, καθὼς φησιν ὁ ψαλμωδός.

Psal. 41, 5.

Τούτῳ καὶ, ὡς Ἀρετῇ, κατὰ τὴν ἐμάντις, θέσποινα, δύναμιν διοροῦμαι σε τῇ
πέπλῳ.

Εἰβοῦλ. Αἴαν ἀγωνιστῶ, ὦ Γρηγόριον, κατ' ἐμάντιν ἐννοούμενος ἐν ὁποίῳ θο- 258
ρήθῳ νῦν ἄρα ἡ Δομνίνα ἦν, ταρασσομένης αὐτῇ τῆς καρδίας καὶ βορρομένης μὴ ἀπο-
ρίσει λόγων καὶ ἐνδεέστερον τε τῶν ἄλλων παρθέτων ἀπογέγνηται, τοσοῦτων ἔδη
ἐξέειπεν εἰς τὸ προκείμενον καὶ ποικίλων. εἰ οὖν ἐὼδλος ἐγένετο κεκινημένη, γέρε
καὶ τοῦτο περιέκρινον· θαυμάσιον γὰρ εἴ τι ἐσχεν εἰπεῖν τελευταῖα κεκληρωμένη.

Γρηγόρ. Τεταρχίζθαι μὲν αὐτὴν, ὦ Εἰβοῦλε, καὶ σφόδρα ἐγὼ μοι ἡ Θεοπάτερ, 259
οὐ μὴν ἐπυροκίμαι λόγων. μετὰ τὸ παύσασθαι τὴν Τρσιανὴν ἢ Λαρετὴ τὸν ὁγθαλμὸν
εἰς αὐτὴν ἐπιφυλαῖσα, Λαρετὴ δὲ καὶ σὺ θέγατερ, ἐγὼ, τὸν λόγον ἀπόδος, ἵνα πληρῶ-
σωμεν ἐπελὴ τῆς ἐνοχίας.

Λόγος ι'.

Δομνίνα.

I. Τὴν οὖν Δομνίαν ἐρεθίσανσαν ἐπιπολὴ μάστις ἀναπνεῦσαι καὶ εἰς ἐσχὴν ἐξανα- 258
στάσαν τρυτῆναι καὶ καλεῖν τὴν Σοφίαν παρσιτῆναι οἱ βοηθόν. εὐξαμένη δὲ αὐτῇ
θάρος φησὶν ἐθέλει ἐγγίεσθαι, καὶ τὴς αὐτῇ θείᾳ κατοκωχῇ κατέλαβε, καὶ ἐγὼ,
ὦ Λαρετῇ, καὶ τὴν παρσιτῆναι τὰς μακρολογίας τῶν προεξηγημάτων εἰς αὐτὰ τὰ προ-
κείμενα κατὰ δύναμιν εἰπεῖν περιάσσομαι, ἵνα δὲ μὴ τῷ μικρότεσθαι τὰ πάρεργα πλείονι
χρόνῳ ὢν ἔνεκα λέγονται παρσιτῆναι· ἔγδομαι γὰρ μέγιστον μέρος φρονήσεως εἶναι τὸ 259
μὴ μακροῦς ἐκ περιόδων πρὸ τῶν ἐρωτηθέντων ποιεῖσθαι τοῖς λόγοις κηλοῦντας τὰ
εἶπε, ἀλλ' αὐτόθεν ἐθέλει περὶ οὗτου τὸ ἐπερωτήμα ἔστιν ἄρχεσθαι. διὸ ἐνθένδε
κίχῳ κατάρχομαι· καιρὸς γάρ.

Οὐδὲν οὕτως ὀνήσκει δινήσκει πρὸς τὸ καλὸν τὸν ἀνθρώπον, ὡς καλλιπάρθενοι, ὡς 259
ἀγγεία· τὸ γὰρ κάλλιστον καὶ ἄριστα διευκρινεῖται τὴν ψυχὴν καὶ κηλίδων καὶ
μασμάτων καθαρὰν ἀπολοῦσθαι τοῦ κόσμου, μόνι ποιῇ τοῦτο καὶ ἐργάζεται ἀγγεία.
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Χριστὸς ἐδίδασκεν αὐτὴν ἀσκεῖν ἡμᾶς καὶ ἐμνήσεν ἡμῖν τὸ ἀνυπερβλη-
τὸν κάλλος αὐτῆς, ἡ βλασφῆμία τοῦ ποικροῦ καὶ φροῦδῆ, πρῶτον ἀεὶ πάντας ἀγκυλωτί-
στους καὶ δοκλομένους, ὡς μὴ τῶν παλαιότερων ἐθέρεστον γεγενέσθαι κίχῳ τινέ, ἀλλὰ

πάντας ἐπεκρίθησαν πειράσασιν, οὐ σφόδρα τοῦ νόμου τῆς ψυχῆς ἀρκέσαντο, ἐλευ-
θερώσαι τὴν ἀνθρωπότητα, μέχρις ἢ παρθενία διαδεξαμένη τοῖς νόμον Ἀριστοῦ ταύτης
τὸν ἀνθρώπον ἐβασίλευσεν, οὐ γὰρ ἂν οἷτος οἱ πρόσθεν εἰ, μάχας καὶ γόονας καὶ
ἐριμίας καὶ εἰδωλολατρείας σινελεύοντο παλλίαις, εἰ ἦν αὐτοῖς ἢ ἐκ τῶν νόμων ἀρ-
κείας ἢ πρὸς σωτηρίαν δικαιοσύνη. νυνὶ δὲ τότε μὲν μεγάλας καὶ πολλὰς παλλίαις
ἐνεργούντο συμφοραίς· ἐφ' οὗ δὲ Χριστὸς ἐκινδυνώσῃ καὶ παρθενία τὴν σάρκα κο-
260 σμήσας, ὡτλίσεν, ὁ ὑποτίμωτος ἀρχὸν τῆς ἀκουσίας ἡρέθη καὶ ἐνίκη καὶ πίστις χο-
τεῖ, οὐκ ἔτι τῶν ἀνθρώπων ἀσκήτως τρεπομένων εἰς εἰδωλολατρείαν ὥσπερ καὶ πάλαι.

11. Ἀλλ' ἵνα μὴ δοῶμι τισὶ σοφίζεσθαι καὶ ἀπο τῶν ἐκείνων τεκμαίρεσθαι ταῦτα
καὶ γλιναφᾶν, ἐκ τῆς παλαιᾶς ἱμῆν, ὃ Παρθέναι, κήρῳ παρέξομαι διαθήκης ἐγγρε-
γον προφητεϊάν, ὡς ἀληθῆ λέγων, τοῖς Ἀριταῖς, ἐνθα φαιερὸς ἡ βασιλεία τῆς ἀρετῆς·
Jud 9, 8—
16 ἴδη προκατέγγετο. ἡ γὰρ γὰρ ἡ πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξίλα τοῦ χοῦται ἐφ'
ἐκείνων βασιλεία, καὶ εἶπεν τῇ ἐλαίᾳ· βασιλεύσου ἐφ' ἡμῖς. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία·
ἀφείσα τὴν πίοτητί μου, ἣν ἐδόξισεν ὁ θεὸς καὶ οἱ ἀνθρώποι, πορευομένη ἀρχὴν τὴν
ξίλων, καὶ εἶπεν τὰ ξίλα πάντα τῇ σικκῇ· δεῦρο βασιλεύσου ἐφ' ἡμῖς. καὶ εἶπεν
261 αὐτοῖς ἡ σικκῇ· ἀφείσα τὴν γλυκύντητά μου καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν πορευομένη
ἀρχὴν τῶν ξύλων; καὶ εἶπεν τὰ ξίλα τῇ ἀμπέλῳ· βασιλεύσου ἐφ' ἡμῖς. καὶ εἶπεν
αὐτοῖς ἡ ἀμπέλος· ἀφείσα τὸν οἶνόν μου, τὴν ἐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, πορευομένη
ἀρχὴν τῶν ξύλων; καὶ εἶπεν τὰ ξίλα πρὸς τὴν ῥάμνον· δεῦρο βασιλεύσου ἐφ' ἡμῖς.
καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξίλα· εἰ ἐν ἀληθείᾳ χοιτέ με ἱμεῖς εἰς βασιλεία ἐφ' ἡμῖς,
δεῖτε πεποιθαίτε ἐν τῇ σικκῇ μου· εἰ μὴ, ἐξέλθῃ πῆρ ἐκ τῆς ῥάμνον καὶ καταγένη
τῆς κέφου τοῦ Ἀβιάου. ταῦτα δὲ ὅτι μὴ περὶ ξίλων τῶν ἐκ γῆς φρονέων ἐλέχθη.

262 σαφές· οὐ γὰρ ἐν ἐαυτοῖς τὰ δένδρε τὰ ἀμνηχα χειροτονήσονται βασιλεία σιγῶντοντο,
ταῖς ῥάμναις εἰς τὴν γῆν κατεσιλημέναι. ἀλλὰ πάντως περὶ ψυχῶν ἐστορεῖται ταῦτα, αἵ
πρὸ τῆς ἐκινδυνώσεως τοῦ Ἀριστοῦ καθυλομανήσαντες τοῖς παραπτώμασι προημασιν,
οὐκ ἔτι αὐτῶν ἀξιοῦσαι λαλεῖν τὸν θεόν, καὶ βασιλεύσαι τὸν ἔλεον καὶ τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν, ἣν ἐλαίης τόπω παρελάβεν ἡ γραφὴ διὰ τὸ ἀρωγὸν τὸ ἔλεον σωμάτων εἶναι
καὶ λιτήριον καρμάτων καὶ πόνον, φωτός τε παρεκτικόν. ἐλαίᾳ γὰρ κατασφόμενον πᾶν
τὸ λυγνιστὸν αἰξεται σέλας· λιτήριοι δὲ πάντως καὶ οἱ τοῦ θεοῦ οἰκτιρμοὶ θανάτων
263 καὶ ἀρωγοὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ τῆς καρδίας φωτός θρηπτικοί. καὶ ἐπισκέψασθε
μήποτε τὰς ἀπὸ τοῦ πρωτοπλάστοι μέχρι τοῦ Ἀριστοῦ κατέβης ἡ γονὴ νομοθεσίας
δηλοῖ, ὡν ὁ διάβολος ἀντιμέτοις ἐξηπάτησε πλῆσιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, τὴν
μὲν σικκῇ ἀπεικάζουσα τῇ κατὰ τὸν παρὰ δέισιν δοθεῖσι τῇ ἀνθρώπῳ ἐντολῇ, ἐπειδὴ
ἐν γήμοντι ἀπατηθεὶς οὗτος πτάλως ἐπεκλήθη σικκῇ, τὴν δὲ ἀμπέλον τῇ ἐπὶ τοῦ
κατακλισμοῦ τῷ Νῶε διὰ τὸ οἶνον κοιμηθέντα χλευασθῆναι, τὴν δὲ ἐλαίαν τῇ κατὰ
Gen. 3, 7
Gen. 10, 22
264 τῇ ἐριμον τῷ Μωυσεῖ, ἐπειδὴ τὸ χάρισμα τὸ προφητικόν, τὸ ἔλεον τὸ ἅγιον, ἀνομι-
σάντων αὐτῶν ἐκλελοίπει τῆς κληρονομίας, τὴν δὲ ῥάμνον τῇ ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου
τοῖς ἀποστόλοις, ἐπειδὴ περ δὲ αὐτῶν ἐδιδάχθημεν ἀγείαν, ἡς ἀπαιτὸν μόνος εἰδω-
λον οὐκ ἴσχυεν ὁ διάβολος σκεπᾶσαι. διὰ τοῦτο καὶ εὐαγγέλιον τέσσαρα παραδέδοται,
τετραχίς ἐκρηγελισσόμενον τοῦ θεοῦ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παιδαγωγείαντος τέσσαρος
νόμους, ὡν οἱ καιροὶ σαφῶς ἀπὸ τῶν διαφωροῦντος δηλοῦνται τῶν καρπῶν. ἡ μὲν γὰρ
σικκῇ διὰ τὴν γλυκαίαν καὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὴν τρυφὴν τὴν πρὸ τῆς παρακλίσεως ἐν
παραδείσῳ τοῦ ἀνθρώπου παρίστανει γεγεννημένην· ἔστι γὰρ ὅτε καὶ σφόδρα πολ-
λαχῶς τῆς σικκῆς τὸν καρπὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ τοῦ κρείττους λαμβάνει, καθὼς
ἀποδείξομεν ἑσπερον. ἡ δὲ ἀμπέλος, διὰ τὴν ἱλαρότητα τὴν ἐκ τοῦ οἴνου καὶ τὴν εὐ-
265 φροσύνην τῶν περισωθέντων τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ κατακλισμοῦ, τὴν ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ
τῆς φρονέσεως εἰς τὴν χαρὰν αὐτῶν μεταβολὴν αἰνίσσεται. ἡ δὲ ἐλαία διὰ τὸν καρπὸν
τοῦ ἐλαίου τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ θεοῦ μνῆμι, πάλιν ἀνέξικακίσαντος μετὰ τοῦ κατα-
κλισμῶν, τῶν ἀνθρώπων ἐκτραπέντων εἰς ἀθεότητα, δοῦναι νόμον καὶ ἐμφανισθῆναι
ταῖς καὶ ὥσπερ ἀποσφεντυμένῃ ἴδῃ τῇ αἰγῇ τῆς ἀρετῆς ἐλαίᾳ λιπῶναι.

III. Ἦ δὲ ῥάμνος τὴν ἀγείαν σιγῶνσι· τὸ γὰρ αὐτὸ δένδρον ῥάμνος καὶ ἅγιος
ἐστίν, ἡ γὰρ ὡν μὲν ῥάμνος καλοῦμενον, ἡ γὰρ δὲ ἅγιος. καὶ τάχα διὰ τὸ συγγενὲς τὸ
φωτὸν τοῦτο τῇ παρθενίᾳ πεφικνῆναι, ταύτῃ ῥάμνος καὶ ἅγιος προσεγορεύθη, ῥάμνος μὲν

1) Παρανομενὰ ἐπορεύθησαν .. (p. 268) .. ἀποσφίζεσθαι τοῦ διαβόλου. Interpretationem ana-
logiam verborum Iudic. 9, 8. Photius cod. 237, p. 312, a. 12. — p. 313, a. 10. contraxit, omittit
is is: (p. 262) διὰ τὸ ἀρωγὸν .. (p. 263) .. φωτός θρηπτικοί. (p. 265) καὶ ὡς πῆρ ἀποσφεντυμένην ..
λατρεῖν (ibid.) ἐφ' ὡν μὲν .. ἅγιος, et verbis: (p. 266) τὴν γὰρ πρῶτον .. (p. 269) .. βασι-
λεύειν αὐτῶν, circumlocutione imitatus. In extremis ap. Phot. Excerptis Symposium Methodii
linguam Arianis sententiam interpolatam notatur p. 313, a. 11—15. Sequitur ap. Phot. cod. 237,
p. 313, a. 16. — p. 313, b. 17. brevis disputatio de questione ut sit τοῦ καὶ ἐκείνη; Sed late
disputationem Excerptis ex Methodii Symposio temere adiunctum esse manifestum est, praesentem
quoniam in ea ο θεολόγος, i. e. Gregorius Nazianzenus, auctor laudetur.

παρὰ τὸ στερέματιον καὶ καρτερόν προς τὰς ἰδονάς, ὡς τὸ παρὰ τὸ δεῖν παιτὰς ἀγνέειν. 266
 ὁ δὲ καὶ τὸν Ἥλιον, ἐκ προεώπου τῆς Ἑλλάδος γενναίως φερόντα, λόγος ἰποφύμον ἐλάειν
 πρῶτον, καὶ ἐξακολουθεῖτα ἐπισχεῖν καὶ λαβεῖν τρυφήν, ὅτι τῶν φερόντων τὸν οἶστρον 388g. 19, 4.
 καὶ τὴν γυναῖκα ἰδονή, τὸ κατωχέριον καὶ ἡ σκεπή τὸ τῆς ἀγνείας ἐφλάσσειν ἕλκον, ἀπὸ
 τῆς πυροσύνης τοῦ ἀρχιπαρθένου Ἀριστοῦ βασιλεύειν τῶν ἀνθρώπων. τῶν γὰρ πρῶτων
 ἀδυνατεσάντων σώσει νομοθετημάτων τὸν ἀνθρώπον, τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τοῦ Νῶε καὶ
 τῶν ἐπὶ τοῦ Μωυσέως, ἡ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ἐσώσε μὴτε νομοθεσία πάντας. ἡ γὰρ σκεπή
 ταύτη λέγεται μὴ βασιλεύειν, τῶν ἑλκῶν τῶν ἀνθρώπων νοουμένων, σκεπὴ δὲ τῆς ἐντολῆς,
 ἡ δ' ὡς ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὸ πεσεῖν ἔδωκε πάλιν ἐκ τῆς ἀρετῆς βασιλεύειν καὶ τῆς
 ἀγαθότητος τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς μὴ ἀποβλεπόμεναι. ἀλλ' ἀπεκράσθη παρὰ τὴν 267
 ἀνδρείαν μικράν, ὡς μὴ διτάμενος ἐπὶ τῆς ἀγαθότητος εἴη μηδὲ χωρὶν βασιλεύειν. καὶ
 πρῶτον αὐτῷ τὸ κήρυγμα μετὰ τὴν παρὰ τὴν περιπέτειαν τοῦ Νῶε, ἵν' ἐν πρῶτῳ κῶν
 ταύτῃ σωθῇ καὶ τῆς ἀμαρτίας ἐσχίσῃ, ἀνέλπειν ἐπαγγελλόμενον τὴν ἀπὸ τῶν κακῶν
 καὶ εἰς γνησίαν, εἰ ἀσκήσκειν αὐτὸ κατὰ κρητός, ὡς περ καὶ οἶον ἢ ἀμπελος ἐπαγγέλλο- Gen 5, 29.
 ῖται γενεῖν τοῖς ἀσκούσι καὶ ἐργαζομένοις. ἀλλὰ καὶ τοῦτο οἷα ἐβασίλευσε τὸ νομο-
 θετήμα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτι μὴ ἐλείσθησαν αὐτῷ χρησιμεύων σποδαίως πρὸς τοῦ
 Νῶε· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ σπείρεσθαι ἡδὲ καὶ πλεῖσθαι τοῖς ὀνόσει ἔρξαντο μεμνησθῆναι 268
 καὶ ἐπὶ ἐλλείπειν παρέχειν αὐτοῖς περισσομένους καὶ ἐντολὰς. ὁ δὲ καὶ ἡπεριφρα-
 γνύνται βασιλεύειν, τὸντέστιν ὑπὸ τοῦ κήρυγματος ἰεραρχοῦνται βοθηεῖσθαι τῆς
 ἐντολῆς, ἀναποκαταστήσαντες τοῦ πνεύματος αὐτοῖς καὶ ἀναιδίζοντες, οἷον κατέλειπον
 αὐς ἐκλείπειν ὁ Θεὸς ἀνθρώποις βολέειν μὴν καὶ σίζειν τοῖς καὶ εἰς γνησίαν, οἶον
 τὸν Νῶε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ὡς ἀπερήμενος, ἐλθὼν βοθηεῖσθαι τοῖς γρηγορήσειν ἱερῶν
 ἀνθρώποις καὶ ἑρῶν ἕλκον οὐδὲν ἀπερήμενος, πρῶτον μὴ πιστεῖναι μὴ κηρύσσοντι
 γίγναι τὸν παρὰ τὸν;

IV. Καὶ δὲ καὶ τοῦτων οὕτως ἀπαξιοθέντων τῆς θείας κηδεμονίας καὶ πάλιν τῆς
 ἀνθρωπότητος εἰς πλάνην κεκμηνὲς αὐτῶν ὁ Θεὸς ἀπέστειλε βασιλεύοντα νόμον καὶ
 ἰεραρχοῦντα δικαιοσύνην ἐπὶ Μωυσέως. οἱ δὲ μικροὶ καὶ τούτῳ χαίρειν φησάντες 269
 εἰς εἰδωλολατρείαν μετέστησαν. ὁ δὲ Θεὸς εἰς ἀλληλοφονίαν καὶ δρασμον καὶ
 αἰχμαλωσίαν παρέδωκε καὶ τοῖς, ἀποδοξίσαντες αὐτοὺς σῶζειν τοῦ νόμου, οἱ μετὰ
 τὸ σπείρειν τοῖς κακοῖς ποτινόμενοι πάλιν ἐπὶ ἐλλείποντο πειθαρχεῖν ταῖς ἐντολαῖς,
 μέχρις ὃς Θεὸς τέταρτον κατελείψας τὸν ἀνθρώπον τὴν ἀγνείαν ἀπέστειλε βασιλεύειν,
 ἵν' ἑαίον ἀκολούθως ἐκάλειν ἡ γρηγορή· ἵτις καταναλωσάσας τὰς ἰδονάς καὶ ἀπειλίσασας
 λοιπὸν, εἰ μὴ αὐτῇ πάντες ἀναιδίζοντες καὶ ἐν ἀληθείᾳ προσέρχονται, πρὸς κατανα-
 λίσαντας πάντας· οὐκ ἔτι γὰρ μετὰ ταῦτα ἐσσεῖν νόμον ἢ διδασκαλίαν ἔτι, ἀλλὰ
 κρίσιν καὶ πῦρ. καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπειτεῖν δικαιοπραγεῖν ὁ ἀνθρώπος ἔρξαντο 270
 καὶ πιστεῖν βασιλεὺς τῷ θεῷ καὶ ἀποσχίζεσθαι τοῦ διαβόλου. οὕτως ὡς ἐλεμνότητον
 καὶ ἀσκήσιν κατεπέμφθη τοῖς ἀνθρώποις ἀγνεία· μόνης γὰρ αὐτῆς ἀπαιτῶν οὐκ ἴσχυ-
 σεν ἐργασθῆναι πρὸς ἀπᾶν ὁ διαβόλος, ὡς περ καὶ τῶν ἄλλων νομοθετημάτων.

V. Ὡς γὰρ σκεπὴ, ὡς ἔφην, διὰ τὴν γλυκυσίαν τοῦ καρποῦ καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐν
 τῷ τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς παρὰ τὴν φερόντος, τοῖς ἀντιμέτοις αὐτῆς ἀποβοσκοῦσας
 τῇ ἀνθρώπων ὁ διαβόλος ἔγχευε, τῇ γίμνωσιν κατέφαιε πείσας τοῦ σώματος πει-
 λῶν σκεπὴς, ὡς ἐστὶν διὰ τὸ κηρύσσειν τρυφῇ γλυκύνῃ. τοῖς δὲ περισσώδεις αὐτῆς
 ἐκ τοῦ κατακλίσεως διὰ τὴν τῆς πνευματικῆς εἰς γρηγορήν ἀμπελον ἀντιμέτοις πόματι 271
 μετὰ τῆς κατελείπειν πάλιν, ἀπογνησάσας τὸν ἀνθρώπον ἀρετῆς. ἐστὶν δὲ σαφέστεροι
 μᾶλλον εἰσεῖν ὁ λόγος. ἡ ἀντικειμένη δόξα αὐτῆς μπεῖται τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δι-
 καιοσύνης τὴν σκεπὴν, οὐ πρὸς ὕψισιν κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς ἀπᾶν καὶ ἰσό-
 χησιν. ἵνα γὰρ δελεῖται πρὸς θάνατον τοῖς φερόντας τὸν θάνατον, ἀθανασίας ἐξί-
 σθεν καλλωπίζεται σχηματισμοῖς, καὶ ταύτῃ σκεπὴ βολέται νομίζεσθαι καὶ ἀμπελος, καὶ
 γλυκύνῃ καὶ εἰς γρηγορήν γενεῖν, εἰς ἄγγελον μετασχηματιζομένη φησὶ καὶ προσχί- 2 Cor. 11, 14.
 μαι θεοσχεῖας δελεῖσθαι πολλοῖς. δύο γὰρ εἶναι διαφορὰς σκεπῶν καὶ ἀμπελων
 ἰεραρχομένων ἐν ταῖς γρηγοῖς, σκεπὴ τῇ χρηστίᾳ, χρηστίᾳ λυαν, καὶ σκεπὴ τῇ πικρᾷ, πικρᾷ 272
 λυαν, οἷον εἰς γρηγοῖντα καρδίαν ἀνθρώπου, καὶ οἷον θυμὸν δρακόντιον καὶ θυμὸν 1 Cor. 14, 3.
 ἀπειλῶν αὐτῶν. ἀλλ' ὡς οὐ λοιπὸν ἐβασίλευσαν ἀγνεία τῶν ἀνθρώπων, ἐλθὼν ἡ 1 Cor. 14, 15.
 ἀλήθεια καὶ νενίκηται, τοῦ ἀρχιπαρθένου Ἀριστοῦ καταστρέφεται αὐτῇ, καὶ ἡ ἀλή- 2 Cor. 12, 23.
 θεία σκεπὴ καὶ ἡ ἀλήθεια ἀμπελος καρποφοροῦσι μετὰ τὸ κηρύσσειν πάντων ἀγνείαν,
 κατὰ τὴν καὶ ἰωὴλ ὁ προσφύτης εὐαγγελίζεται, ὡς φησὶ, γὰρ, λέγων ὡς καὶ χαίρει καὶ 2 Cor. 12, 21 -
 ὡς φησὶ, ὅτι ἐμεγάλυνε κύριος τοῖς ποιῆσαι. φησὶ, κτὴν τοῦ πεδίου, ὅτι βε- 273
 βαιστικὴ τὰ πεδία τῆς ἐρήμου, ὅτι ἕλκον ἔρχεται τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ἀμπελος καὶ σκεπὴ
 ἕλκον τὴν ὁρμὴν αὐτῶν. καὶ τὰ τέκνα Σιών χαίρειτε καὶ εὐχαρίστητε ἐπὶ κυρίῳ θεῷ
 ἱερῶν, διότι ἐδόκεν ἱερῶν βρωσιν εἰς δικαιοσύνην· ἀμπελον καὶ σκεπὴν οἷον καρποῖς
 εἰς δικαιοσύνην βλαστήσαντα τοῖς τέκνους τῆς Σιών τῆς ἐμπροσθεῖ νομοθεσίας

καλὸν, ἃ μετὰ τὴν ἐνανθρωπήσιν ἐκαρποφύρουν τοῦ λόγου, ὅποτε ἐβασίλευσεν ἡμῶν ἡ ἀγνεία, πρόσθεν ἀποκατέστησαν καὶ ἀπορμήσαντι τὰς βλαστὰς διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πολλὴν πλάνην. οὐδὲ γὰρ ἰδόντες τὴν εἰς ζωὴν ἀναθεδομένην ἡμῶν παροσχέιν τροφὴν ἢ ἄμπελος ἢ ἀλθινη καὶ ἡ σικκὴ ἢ ἀλθιγὴ, ἐτι τῆς σικκῆς τῆς μὴ ἀλθιγῆς καὶ
 271 πρὸς ἀπᾶν πεποικιλμένῃς ἀνθρώποις. ἀλλ' ὅτε κατεξέφαιεν ὁ κύριος τὰ ῥήματα καὶ
 271 π. 21, 20. ἀντίρριμα τῶν ἀλθιγῶν, ἀποφθιγμένους τῇ πικροπόρῃ σικκῇ τὸ „μηκέτι γένεται καρπὸς ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα,“ τότε τὰ ῥήματα ἀνέβητε καρποφύρου καὶ ἐβλάστησε βρωσὶν εἰς δεκαοσύνην. ἔστι δὲ καὶ ὅτε εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν κύριον ἢ ἄμπελος πολλα-
 271 π. 15, 1. χύς, εἰς δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἢ σικκὴ, ὡς τοῦ μὲν κυρίου τῆς καρδίας ἐλαττονότος τῶν ἀνθρώπων, τοῦ δὲ πνεύματος ἡμετέρου. καὶ διὰ τοῦτο προστάσσεται πρῶτον Ἐξε-
 271 π. 20, 7; καὶ καλέσθαι καταπλασθῆναι σῆκον, ὃ δὲ ἐστὶ τῷ καρπῷ τοῦ πνεύματος, ἵνα θρια-
 271 π. 21. πεύθῃ οἰονεῖ κατὰ τὸν ἀπόστολον τῇ ἀγνείᾳ. „ὅ“ γὰρ „καρπὸς“ γρὶς „τοῦ πνεύ-
 271 π. 21, 22. ματος ἡμῶν, καρὸς, τίος, μακροθυμία, χωστότης, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια,“
 275 ὅτι διὰ τὴν πολλὴν γλυκύτητα σῆκα ὁ προφήτης ἐκάλεσε. καὶ ὁ Μιχαὴς δὲ „καὶ ἀναπαύσεται ἕκαστος“ γρὶς „ἐπὶ τὴν ἄμπελον αἵτου καὶ ἕκαστος ὑποκλίτω τῆς σικκῆς
 275 π. 4, 4. αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφυγῶν.“ ὅλον γὰρ ὅτι οὐ ἐπὶ τὴν τοῦ πνεύματος προσφύ-
 275 π. 4, 4. γόντες καὶ ἀναπαύσασθαι καὶ τὴν τοῦ λόγου σκέπην οὐ δειλιάσουσιν οὐδὲ πενηθήσονται τὸν ταράσσοντα τῆς καρδίας.

VI. Ὅτι δὲ καὶ ἡ ἐλπίς τὴν ἐπὶ Μωυσέως κἀνίσταται νομοθεσίαν ὁ Ζαχαρίας παροῖσιν οἰκτοῦ λέγων „καὶ ἐπέστρεψεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν ἐν ἔμοι, καὶ ἐξέειπέν με ὅτι τρόπον ὅτιον ἐξέστρεψεν ἄνθρωπος ἐξ ἔλπου αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς με· τί σὺ βέλεις; καὶ εἶπα· ἐλπίδα, καὶ ἰδοὺ λιχνία χορσὶ ὅλη καὶ τὸ λαμπιδίον ἐπάνω αὐτῆς, καὶ
 276 276 π. 4, 1—3. ὅση ἐλπίς, μία ἐκ δεξιῶν τοῦ λαμπιδίου αὐτῆς καὶ μία ἐξ ἐναντίων.“ καὶ μετ' ὅλην „καὶ ταῖς εἰσὶν“ ἐρμηνεύον „καὶ ἐλπίς“ τοῦ προφήτου „καὶ ἐκ δεξιῶν τῆς λιχνίας καὶ αὐτῆς ἐξ ἐναντίων καὶ οἱ δύο κλάδοι τῶν ἐλαίων οἱ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν δύο μεξωτή-
 276 276 π. 4, 13. ρων.“ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος „οἱ οἱ δύο νιοὶ πιδίτης, οἱ παρστέκασιν τὴν κρῖν πῖστις τῆς γῆς,“ τῆς δὲ λέγων ἀρχαίους διτάμεις εἶναι τὰς δορυφορούσας τὸν θεόν, αἱ ἐν τῷ οἴκῳ περὶ τὸ σχοίνισμα διὰ τῶν κλάδων ἐπιχορηγοῦσι τὸ πνευματικὸν ἐλαίον τοῦ θεοῦ, ἵνα φῶς ἔχη θείας γνώσεως. οἱ γὰρ δύο κλάδοι τῶν δύο ἐλαίων ὁ νόμος εἰς καὶ οἱ προφῆται οἱ περὶ τὸ σχοίνισμα τῆς κληρονομίας ἐπεκτείνετες, οὗς
 277 277 π. 4, 13. ἐβλάστησεν ὁ Ἄριστος καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡς πρὶν διναμένον ἡμῶν χορηγῶν τὸν καρπὸν ὅλον καὶ τὸ μέγεθος τῶν φρετῶν τούτων, πρὶν ἄρξαι τοῦ κόσμου καὶ βασιλεύ-
 277 π. 4, 13. σαι τὴν ἁγνείαν· ἀλλὰ τοὺς κλάδους αὐτῶν μονοὺς τὸν νόμον οἰοῖ καὶ τὴν προφη-
 277 π. 4, 13. τεῖαν πρόσθεν ἐγνωρίσασθαι, καὶ ταῦτα μετῴως, πολλαῖς διολισθίσαντες. τῆς γὰρ Ἄριστον ἢ τὸ πνεῦμα τέλειον ἴσχυσε χωρῆσαι ποτε, μὴ καθυρεῖσθαι πρῶτον; ἢ γὰρ πρὸς εἰδοξίαν ἐπιθιμήτην τε καὶ ἐραστὴν ἐκ παίδων ἐργασομένη τὴν ψυχὴν ἀσκήσεις, καὶ τὸν κόσμον αὐτῇ τοῦτον μετὰ ἡμετέρων ἀξιασύνιστον ἐκεῖ διακομίζουσα, καὶ μακρῶν
 278 278 π. 4, 13. αἰρονμένην πόσων μεγάλων ἐλπίδων, ἐστὶν ἢ ἀφαιματοποιὸς τῶν σωματίων ἡμῶν ἁγνεία, ἣν διὰ πάντας ἀσμένους ἀνθρώπους προτιμᾶν καὶ αἰετῶν, τοὺς μὲν ὅτι δὲ αὐτῇ ἐπι-
 278 π. 4, 13. γαυρηθῆσαν τῷ λόγῳ παρθενίαν ἀσκήσαντες, τοὺς δὲ ὅτι πρὸς αὐτῆς ἡλεεινότησαν
 278 π. 4, 13. τῆς „ἢ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελείσῃ“ κατακρίσεις.

Ὅντος, ὡς Ἄρετι, καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ σοι, καὶ ὅσον ἐγὼ δύναμι, λόγος ὑπὲρ ἁγνείας, ὃν ἀξίως, καὶ μετρεῖς ἢ, θέσποινα, καὶ ὁλόγος, προθυμότητά σε θέσασθαι παρ' ἐμοῦ τελεωταῖαν εἰπεῖν ἡρημένην.

Λόγος ια΄.

Ἄρετι.

I. Ἀλλὰ δέχομαι, τὴν Ἄρετιν ἢ Θεοπάτρα ἐγὼ φάναι, καὶ πᾶσαν ἐπαινεῖ· κρι-
 279 279 π. 4, 13. τιστὰ γὰρ δὲ, καὶ οὕτω μὴ φανερώς, ἀλλὰ μετὰ σπουδῆς τὰ λεχθέντα δεχομένη διεξ-
 279 π. 4, 13. εἰλήθεις, οὐ γλυκεριδίαν πρὸς τέφρην τῶν ἀκουόντων συσκευασμένη, ἀλλὰ πρὸς ἐπανόρθωσιν ἐπόνημα καὶ ἰψιν. προτιμᾶται γὰρ τῶν ἡμῶν ἐπιτηδεύματων ἁγνείαν ὁ λέγων θεῖν καὶ ἀσπάζεσθαι πρῶτον τῶν ἄλλων ὁρθῶς παρκαλεῖται· ἢ τιμῶν μὲν νομίζονσι καὶ θεραπεύειν πολλοί, τιμῶσι δ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ εἰπεῖν ὀλίγοι. οὐ γὰρ ὅπου τὴν ἐκτοῦ σώματος τῆς κατὰ σινοισίαν ἄγεστον ἰδοῖς γιλοτιμῆται τηρεῖν ἁ-
 280 280 π. 4, 13. θρωπος, τῶν ἄλλων μὴ κρατῶν, ἁγνείαν τιμᾷ· ἀτιμᾷ μὲν οὖν αὐτὴν μᾶλλον οὐχ ἵκιστα βαναύσιος ἐπιθυμίας, ἰδονὴς ἀντικαταπλασθῆναι ἰδοναῖς. οὐδὲ γὰρ ὅπου τὴν
 280 π. 4, 13. πρὸς τῆς ἐξοῦ μὲν ἐπιθυμίας διαπονή κατεργῶν, ἐπεφάσκειται δὲ φησισόμενος, αὐτῇ δὲ τούτῳ τῷ δύνανθαι τῶν τῆς σαρκὸς ὑπεκακρυμμένων κρατεῖν, καὶ πάντας οὐδὲν ἰζηται, ἁγνείαν τιμᾷ· ἀτιμᾷ γὰρ αὐτὴν ἐβρίδων ὑψηλοφροσύνη, τῷ τὸ μὲν ἐξιοῦν τοῦ πῖνα-

κος καθαιρέειν καὶ τῆς παροφίδος, τὴν σάρκα, τὸ σῶμα, τὴν δὲ καρδίαν τίγῃ σίνε- Matth 23, 25.
σθαι καὶ γελοκρατεῖν. οὐδὲ γὰρ ὅποτε ἐναρβύνεται τις χρήμασι, τιμὴν αὐτῇ σπουδαί-
ζει· ἀτιμᾷται μὲν οὖν παντός μᾶλλον καὶ οἷτος, προκρίνων αὐτῆς ὀλίγον κέρδος, ἢ
οἶδεν ἀντιᾶξιν τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμῶν· πᾶς γὰρ πλούσιος ἐνώπιον αὐτῆς καὶ χρυσός ὡς Bar 2, 9.
ηγάμος ὀλίγῃ. οὐδὲ γὰρ ὁ ἐαυτὸν ἱερογυῖος ἐξομῶντος φιλεῖν καὶ τὸ ἐαυτῷ μόνῳ συμ- 281
φέρον σπουδαῖων σκοπεῖν, ἄφρονις δὲ τῶν πλεσιον, ἀγνέειν τιμὴν· ἀτιμᾷται μὲν οὖν
αὐτὴν καὶ οἷτος· πολλὰ γὰρ λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλοῦντων αὐτῇ, τῷ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς καὶ τὸ συμπαιδιτικὸν καὶ τὸ φιλένθρωπον λαβίσσυσθαι. οὐ γὰρ τῇδε μὲν ἀγνέον-
τας παρθενεύειν δεῖ, τῇδε δὲ κικροταγοῦντας χρυῖνέσθαι καὶ ἀκολασταῖναι, οὐδὲ τῇδε
μὲν ἐπυγγέλλεσθαι καθαρθεύειν καὶ σινηροῦναι, τῇδε δὲ μολεῖνέσθαι καὶ ἀμαρτάνειν, οἷδ'
αὖ τῇ μὲν ὁρολογεῖν μὴ περφορτικέναι τῶν κοσμικῶν, τῇ δὲ κτᾶσθαι καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξετάζε- 282
σθαι, ἀλλὰ πάντας τὰ μέλη φθορᾷς ἀκοινῶναι καὶ ἀμιγῇ τηρεῖν, οὐ μόνον τὰ χρησιμώδη
καὶ σινουσιαστικῇ, ἀλλ' ἴδῃ καὶ τὰ τοῖτον ἐνυγέστερα. χλεύη γὰρ τὰ μὲν τῆς παι-
δοποιήσεως ὅργανα τηρεῖν παρθένα, τὴν δὲ γλῶτταν μὴ τηρεῖν, ἢ τὴν λῶτταν μὲν
τηρεῖν παρθένον, τὴν δὲ ἡμᾶσιν ἢ τὴν ἀκοήν ἢ τὰς χεῖρας μὴ τηρεῖν, ἢ ταῦτα μὲν
ἔχειν καὶ τηρεῖν παρθένα, τὴν καρδίαν δὲ μὴ τηρεῖν, ἀλλ' ἐταιρῶνέσθαι τίγῃ καὶ θυμῷ.
δεῖ γὰρ πάντως τὸν μέλλοντα μὴ ἀμαρτάνεσθαι περὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀγνείας τὰ μέλη
πάντα καὶ τὰ αἰσθητήρια τηρεῖν ἐαυτοῦ καθαρά καὶ συνεσγυγμένα, καθάπερ δὴ καὶ 283
πλούτων [ὦν] οἱ κηδερονῆται τὰς ἀρμογὰς στήθουσιν, πρὸς τὸ μὴ σchein ἐσω δίδοθαι τὴν
ἀμαρτίαν ἐπισχεομένην. τοῖς γὰρ μεγάλοις ἐξ ἀνάγκης ἐπιτιθεόμενα μεγάλα καὶ τὰ
πταίσματα σηθαίνονται, καὶ τῷ ὅντι τῷ ἀγαθῷ μᾶλλον ἐναντιώτερον τὸ κακὸν ἢ τῷ μὴ
ἀγαθῷ. πολλοὶ οὖν δοξάζοντες τὸ περὶ τὰς οἰστρωθεῖς καρτερεῖν ἐπιθυμίας εἶναι τὴν
ἀγνείαν, τῶν ἄλλων ἀμελήσαντες αὐτῆς ἐπιταίσαν καὶ τοῖς ὀρθῶς πρὸς αὐτὴν ὠρημέ-
νοις προσηφίαν νόθους, ὡς ἡμεῖς ἡλέγξατε, τόμος διὰ πάντων, αὐταὶ γὰρ παρθενεύου-
σαι καὶ ἐργῇ καὶ λόγῳ. καὶ τὰ μὲν δι' τῆς παρθένου, ποταπὴν εἶναι προσέκει, διε-
χρήτη· ἡμᾶς δὲ διαρκίως διαγωνισαμένους τῷ λόγῳ αὐτήκοος γενομένη πάσις ἀποκαί-
νομαι νικᾶν καὶ στένω, Θέκλαν δὲ τῷ μεῖζονι στεφάνῳ καὶ δεσπότηρ ὡς πρώτην ἐμῶν 284
καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐκλάμψαι.

Ταῦτα οὖν εἰποῦσαν ἐγὼ κελεύσαι πάσις ἀνυστῆναι τὴν Ἀρετὴν ἢ Θεοπάτρι, καὶ
πάσας ὑπὸ τὴν ἄγῃον ἐνχαριστήριον ἵμνον προπόντως ἀνιπήμεναι τῷ κυρίῳ, ἐξάρχειν
δὲ τὴν Θέκλαν καὶ προσηγεῖσθαι. ὡς οὖν ἀνέστησαν, τὴν Θέκλαν μέσση μὲν τῶν
παρθένων ἐφη, ἐκ δεξιῶν δὲ τῆς Ἀρετῆς στήσαν κοσμίως ψάλλειν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐν
κύκλῳ καθάπερ ἐν χοροῦ σχήματι συστάσας ὑπικουεῖν αὐτῇ.

Ψαλμός.

ἄνωθεν, παρθένοι, βοῆς ἐπερσίνεκρος ἦχος
ἦλθεν νεμφίῳ πικσανδὶ ὑπαντάνειν λευκαῖσιν
καὶ λαμπάσι πρὸς αἰτολάς· ἐγχεσθε πρὶν φθάσῃ μολεῖν
εἰσω θιρῶν ἄναξ.

285

Ἑπακοή.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαιεσφόρους κρατοῦσα,
νεμφίε, ὑπαντάνω σοι.

βροτῶν πολυστένακτον ὄλβον ἐκγεγοῦσα καὶ
βίον τρυφῆς ἔρωτα, σαιῆς ὑπ' ἀγκύλαις
ζωιφόροις ποθῶ σκέπτεσθαι καὶ βλέπειν τὸ σὸν
κάλλος διηνεκῶς, μύκαρ.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαιεσφόρους κρατοῦσα,
νεμφίε, ὑπαντάνω σοι.

γάμων λιποῦσα θυρεὺς λέκτρα καὶ φόμον, ἄναξ.
διὰ σέ πολέχερσον, ἦλθον ἀσπίλοις ἐν εἰμασιν,
ὅπως φθάσω κύγῳ πανολβίων θαλάμων
εἰσω σὺν σοὶ μολεῖν,

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαιεσφόρους κρατοῦσα,
νεμφίε, ὑπαντάνω σοι.

δόλους δράκοντος ἐκγεγοῦσα μερίσις, μύκαρ,
θελκτριόνης· ἐτλην δὲ καὶ πυρὸς φλόγα
καὶ θηρίων ἀντημέρων ὁρμῆς βροτοφθόρους,
σὲ προσμένουσ' ἀπ' οὐρανῶν.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαιεσφόρους κρατοῦσα,
νεμφίε, ὑπαντάνω σοι.

286

Psal 44, 30

ἐλαθόντην πάτεραι, παθοῦσα σὴν χάριτι, Δόξε,
ἐλαθόντην καὶ παρθέτιον ὑμνολόγων χοροῖς,
μητρὸς τε καὶ γένους γράμμα· πάντα γὰρ σὺ μοι
αὐτός σὺ, Χριστέ, τογγύνεις.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ζωῆς χοραγός, Χριστέ, χαῖρε γῶς ἀείσπερον,
ταύτην δέδεξο τὴν βοήν· χορὸς σε παρθέτιον
προσευγέπει, τέλειον ἄνθος, ἀγάπη, χαρὴ,
φρόνις, σοφίᾳ, Δόξε.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

287

ἰνοιγμέναις θύραις, ἄνασσα γαιδρόκοσμε, δέδεξ' ἡμᾶς,
ἀχραντόσωμε, καλλίνικε νύμφα, καλλέπτιον·
ὁμόστολοι παρήμεθα Χριστῇ, πανόλκιμοι,
μέλλοις σὺν γάμῳ, Θάλος.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Matth 26, 11.

Θρηνοῦσι γὺν βαρίστοι κόρηι πυλῶν πικρὸς
νιμφῶνος ἐξω καὶ γαῖδρι γοερός, ὅτι
τὸ λαμπάδιον ἀποσπένδεται γῶς οὐκ ἐφθασαν
χαρὸς τιμῶν εἰσιδεῖν.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ἐρᾶς ὁδοῦ γὰρ ἐκτραπέσαι πρὸς βίον πόρους
κτίσασθ' ἔλαιον ἡμέλῃσιν ἄθλιαι πλέον·
νεκρὸς δὲ πικρὸς φέρωνται φλογεροῦ λαμπάδας
στείνοισιν ἐνθον ἐκ φρενῶν.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

288

κρατῆρες ἀδελφῆδες πρόκεινται νέκταρος·
πίνωμεν· οὐράνιον γὰρ ἔστι πόμα, παρθέτοι,
ὁ νιμφίος ὑπερτέθεικε τοῖς μετ' αἵματι
εἰς τὸν γάμον κεκλήμενοις.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Gen 4, 10.

λαμπρὸς σου τὸν θάνατον Ἄβελ προεκτεπὼν,
μύκηρ, ἐλεξεν αἱματοσταγὴς βλέπων εἰς οὐρανούς·
ἀνελθὼς με συγγώνου τετρωμένον χερσὶ
δέξαι, λιτάζομαι, Δόξε.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Gen 39, 12.

μύκητον ἄνθρωπον ἀγνέως σου παῖς Ἰωσήφ ἀνείλετο·
γενί, γὰρ αὐτὸν εἰς ἄδυσμα λείπτρα εἰλκυσεν
γλεγομένῃ πόθοις, ὃ δ' οἰδὲν ἐντραπείας
ἐφείχε γυμνὸς ἐκτοῦτον.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

289

Jud 11, 39.

ιτοσγαγὴ ὁ Ἰεγθάε κύριον ἔχε θισίαν θεῶν,
ἄπειρον ἀνδρός, ἀμγὶ βωμὸν ἀμνάδος δίχην·
ἢ δ' εὐγενὸς σου τὸν τύπον τῆς σαρκός, ὦ μάκαρ,
τελοῦσ' ἐκράζε καρτερός.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Judith 8, 1

ξένων στρατηλάταν ὄχλων εὐτολμος εὐστόχοις
τοῖς δὲ δόλοις καρμιόμιστα, κάλλεος τύποις
δέλξασαι τοῦτον, οὐ χράναντα σώματος μέλη,
νικαφόροις ἐγὼ βουαῖς.

ἀγνέω σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νιμφίε, ὑπαντάνω σοι.

Dan 13, 19.

ὁρῶντες εἶδος εὐφρεπὲς ἐφ' ἧς δύο κριταὶ

Σουσάννας, ἑρμηνεῖς ἔρωτι λέξαν· ὦ γύναι,
κρηπτιῶν γάμων λέχι ποθοῦντες ἤκομεν, φίλα.
ἦ δ' ἐντρόμοις ἔγχε βοαῖς·

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

πολλῶ με κατθανεῖν ἄμεινόν ἐστι· ἢ λέχι
προδοῦσαν, ὃ γυναιμανεῖς, ὑμῖν αἰωνίαν
δίκην ὑπ' ἐμπόροις θεοῦ τιμωρίας παθεῖν·
σώσόν με, Ἀριστέ, τῶνδε νῦν.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

βοαῖς καθαρείοις λοῶν πληθὺ βροτιῶν ὁ σὸς
προδρόμος ἀνόμως κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς εἰς σφαγὴν
ἔχθη δι' ἄγνεῖαν, λύθρῳ δὲ φοινίῳ κύριν
δείων ἐκράξε σοι, μάκαρ·

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

σοῦ καὶ ζωητόκος χάρις ἀδίκτος, ἀτεγκτος, ἀσπίλους
τύς σῆς γοῖάς ἐν ἀσπὶδι φέρουσα νηδύν,
μορφὴν ὑπέσχεν ὥς προδοῦσα λείψμα παρθένου·
ἔλεξε δ' ἔγχυος, μάκαρ·

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

τὴν σὴν, μάκαρ, γυμλίον ποθοῦντες ἡμέραν
ἰδεῖν, ὅσους ἠνοθεν αὐτὸς ἀγγέλιον ἀνὰ
κέκληκας, ἔχουσιν μέγιστα διῶρά σοι, Ἀόγε,
φέροντες ἀσπίλοις στολαῖς.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ἦμοις, μάκαρ, θεόνηφε, θαλαμηπόλοι
αἰέν σε γεραίρομεν, σὲ νῦν, ἀδικτε παρθένε,
ἐκκλησίᾳ χιοῖσώμε, κυανοβύστρινχε,
σιώφρον, ἡμῶν, ἐρασμία.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

φθορὰ πέφενγε καὶ νόσων πόνοι δακρυσταγεῖς,
θάνατος ἔρεθθη, ὅλωλε πᾶσα ἀφροσύνη, λύπη
πέθνηκε τρεῖς φρον, ἔλαμψε δ' ἡ θεοῦ Χριστοῦ
χαρὶς βροτοῖς ἄφνω πάλιν.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

χῆρος βροτιῶν παρὰ δεισός ἐστιν οὐκέτι·
πάντα γὰρ αὐτὸν ἐκ θείας ὥσπερ τὸ πρὶν ταχῆς
οἰκεῖ τέχναις ὁ ποικίλαις δράκοντος ἐκπεσὺν,
ἄφθορτος, ἄγορτος, μάκαρ.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

φάλλον τὸ καινὸν ἥσμα νῦν χορὸς σε παρθένων
καθιστάνει πρὸς οὐρανοῦς, ἄνασσα, σαφῶς ὅλος
Ἰσπερ μένος λεικοῖς κρίνων κάλιξε καὶ φλόγας
χερσὶν στέλασφόρους φέρων.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ὦ τίς ἀχράντοις οἶσαν, μάκαρ, ναίον ἔδρας,
ἀναρχε, πάντα συγκρατῶν αἰωνίῳ κράτει,
δέξαι σὴν παιδὶ σὺ, πάρεσμεν, ἐνδον εἰς ζωῆς
πέλας, πάτερ, καὶ ἡμέας.

ἄγνεῦ σοι καὶ λαμπάδας φαισφόρους κρατοῦσα,
νυμφίε, ὑπαντάνω σοι.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Ἀξίως ἀπηνέχαστο τὰ πρῶτα τῶν ἁθλῶν ἢ Θέκλα, ὦ Γρηγόριον.
ΓΡΗΓ. Ἀξίως μὲν οὖν.

290

Marc. 8, 27

Matth. 1, 18.

291

Matth. 2, 1.

292

293 **ΕΙΒΟΥΛΑ.** Τί δαί; ἡ Τελεμνιακή ξείη, εἰπέ μοι, κῆν ἔξωθεν οὐκ ἐπικροῦτο; θαυμάζω γὰρ εἰ ἱσχυίαν εἶχεν ἐκείη μεθοῦσα τὸ συσσίτιον τοῦτα, καὶ οὐκ εὐθέως ὡς-περ ὄρνιον ἐπὶ τρογὴν ἵστατο τῶν λεγομένων ἀκουσόμενῃ.

ΓΡΗΓΟΡ. Αἰὶος γὰρ αὐτὴν Μεθοδίῳ συμπαραγενομένη αὐτὰ δὲ ταῦτα τὴν Ἀρετὴν πονθάνομεν. ἀλλὰ κυλὸν καὶ μακάριον τοιαύτῃ διδυσκάλῳ χρῆσθαι καὶ ἀδελγῷ, τῇ Ἀρετῇ.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Ἀπὸ, ὦ Γρηγόριον, ποτέρους ὑμείους λέγωμεν, τοῖς μὴ ἐπιθυμοῦν-τας μὲν, κρατοῦντας δὲ τῆς ἐπιθυμίας, ἢ τοῖς ἐπιθυμοῦντας καὶ παρθινεύοντας;

ΓΡΗΓΟΡ. Τοὺς μὴ ἐπιθυμοῦντας διλοιοῦτε, ἐπειδὴ καὶ τὴν διάνοιαν οὗτοι καὶ τὴν αἰσθησὶν ἀμόλυντον κέκτηνται καὶ εἰσιν ὁλοτελῶς ἀδιάφθοροι, κατὰ μηδὲν ἑξιμαρτηκότες.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Εὐγε ἢ τὴν σωφροσύνην, ὦ Γρηγόριον, καὶ συνετῶς. ἀπὸ μὲν τι κυλῶσι, 294 ἐὰν ἀντιλαμβάνονται τῶν λόγων, ἵνα ἐξῴσμεν ἑστέρον μῦθον καὶ μηδεὶς ἐξελέγξῃ με ἔτι:

ΓΡΗΓ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνου ὅπῃ καὶ θέλεις· ἐγὼ γὰρ ἱκανῶς, ὦ Εἰβούλιον, διδά-ξαι σε ἔχω ὅτι τοῦ ἐπιθυμοῦντος ὁ μὴ ἐπιθυμῶν κρείσσων ἐστί, καὶ οὐδεὶς οὐ μὲν σε ἐλέγξῃ.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Βαβαί· χαίρω γάρ, ὅτι μοι μεγαλοφρόνως ἀποκρίνῃ καὶ δεικνύεις ὅσον πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ.

ΓΡΗΓ. Κωτίλος τις ὡς ἔοικεν ἄνθρωπος εἶναι δοκεῖς, ὦ Εἰβούλιε.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Τίνος δὲ χάριν;

ΓΡΗΓ. Ὅτι τιθαζόμενός με ταῦτα λέγεις μᾶλλον ἢ ἀληθεύων.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Εὐχόμενος, ὦ μακαρία· θαυμάζω γὰρ σφόδρα σου τὸ συνετὸν καὶ 295 μεγαλόφρον· ἐγὼ τοῦτο ἔφη, ὅτι περὶ ἰὼν πολλοὶ πρὸς ἐνιταῖς πολλάκις ἀμνηστῆτοισι σοφοί, ταῦτα οὐ μόνον ἐπίστανται σὺ λέγεις, ἀλλὰ καὶ διδάσκουσιν ἑτέρους σεμνίνῃ.

ΓΡΗΓ. Σὺ γὰρ ἐξ ἀληθείας, εἰπέ μοι, ἀσχεραίνεις, εἰ διαφέρουσιν ὅλως οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες τῶν ἐπιθυμοῦντων τε καὶ ἐγκρατεσιμένων; ἢ πάντως ἐμὸν ταῦτα πρὸς-παῖσις;

ΕΙΒΟΥΛΑ. Καὶ πῶς ἀποπειρώμενος, ὅς ὁμολογῶ μὴ εἰδέναι; ἀλλ' ἴθι γράσον ἐμοί, ὦ σοφώτατε, τίνοι διαφέρουσιν οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες καὶ ἀγνεύοντες τῶν ἐπιθυ-μοῦντων τε καὶ παρθινεύοντων.

ΓΡΗΓ. Ὅτι πρῶτον μὲν καθαρὰν ἔχουσιν αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ αἰεὶ τὸ πνεῦμα το 296 ἅγιον ἐν αὐτῇ κατοικεῖ, μὴ περιελομένης αὐτῆς καὶ ἐπιθολουμένης φαντασίαις καὶ λογισμοῖς ἀκρασίας, ὥστε καὶ διὰ τῆς ἐνθυμήσεως ἐπιλωπθῆναι ποτε· ἀλλ' εἰσὶν ἀνεπίδεκτοι πάντῃ καὶ κατὰ τὴν σάρκα καὶ κατὰ τὴν καρδίαν οὗτοι τῆς ἐπιθυμίας, γαλήνην ἄγοντες τῶν παθημάτων. οἱ δὲ διὰ τῆς ὀφείας ἔξωθεν δελεαζόμενοι ταῖς φαντασίαις καὶ ἐπικροέουσιν δεχόμενοι τὴν ἐπιθυμίαν δίκην ῥεύματος εἰς τὴν καρδίαν οὐδὲν ἔτιον μολύνονται πολλάκις, κῆν νομιζῶσιν ἀντιγίλονεκεῖν καὶ μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς, ἡττώμενοι τὸν λογισμόν.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν τοὺς γαλήνην ἄγοντας καὶ μὴ διοχλομένους ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας λέξομαι καθαρούς;

Math 5, 8

ΓΡΗΓ. Καὶ σφόδρα τοῦτο γὰρ τοιοῦτος ὁ καὶ Θεοὺς διὰ τῶν μακαρισμῶν ἀπεργαζόμενος τοῖς ἀνενδοιάστως αὐτῷ πιστεύοντας Θεὸς ὀφείσθαι μετὰ παρρησίας ἐπιορθεῖται τὸν Θεόν, ὅτι μηδὲν ἐπισκοποῦν ἢ συνταράσσον τὸν ὁσθαλμόν τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν θείαν ἐπιγέρονται θεωρίαν, ἀλλ' ἐκτὸς γεγονότες τῶν ὁρέξεων πάντῃ τῶν κοσμητικῶν τὴν σάρκα καθαρὰν οὐ μόνον, ὡς ἔφη, μίξως τηροῦσιν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν καρδίαν ἀνεπίδεκτον λογισμῶν ἀκρασίας, ἐν ἣ μύλισται καὶ τὸ ἅγιον ὡς ἐν νυφί κα-τοικοῦν ἀναπαύεται πνεῦμα.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Ἐχε δὴ (οἶμαι γὰρ ἐπὶ τὴν εἴρεσιν τῶν ὄντως κρείττωνων ὁρθότερον ἡμᾶς ἐντεῦθεν διελθεῖν) καὶ μοι γράσον· καλεῖς τίνα κηβερετήν ἀγαθόν;

ΓΡΗΓ. Ἐγωγε.

298 **ΕΙΒΟΥΛΑ.** Ὁότερον τὸν ἐν μεγάλαις καὶ ἀμυχάνοις περιστώσαντα ζάλαις τὸ σκύφος ἢ τὸν ἐν γαλήνῃ καὶ νηνεμίᾳ;

ΓΡΗΓ. Τὸν ἐν μεγάλαις καὶ ἀμυχάνοις.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Οὐκοῦν καὶ ψυχὴν τὴν περιαντλουμένην ταῖς τοικυμῖαις τῶν παθημάτων καὶ μὴ ἀποκείμενονσαν ἢ ἐκλυομένην, ἀλλὰ τὸ σκύφος, τὴν σάρκα, γεινναίως εἰς λιμένα τὸν τῆς σωφροσύνης ἀπευθύνουσιν λέξομεν τῆς ἐν εὐδλίᾳ πλοῦζομένης κρείττονα καὶ δο-κιμαστέραν;

ΓΡΗΓ. Λέξομαι.

ΕΙΒΟΥΛΑ. Τὸ γὰρ ἀρμόζεσθαι πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν καταγορημάτων τοῦ πονη-ροῦ πνεύματος καὶ μὴ ἀπορρίπτεσθαι ἢ νικᾶσθαι, ἀλλὰ πάντα πρὸς Χριστὸν ἀνανείοντα καρτερῶς μάχεσθαι ταῖς ἡδοναῖς μείζονα τὸν ἑαυτὸν φέρει τοῦ μετὰ ῥεστώνως ἀχει-μαστί παρθινεύοντος.

ΓΡΗΓ. Ἐοικε

ΕΥΒΟΥΛ. Τί δέ καὶ ὁ χήριος; οὐ δοκεῖ δεικνύναι διαφέρειν τὸν ἐπιθυμοῦντα 299
μᾶλλον καὶ ἐγκρατεῦντα τοῦ μὴ ἐπιθυμοῦντός τε καὶ παρθινεύοντος;

ΓΡΗΓ. Ποῦ δῆ;

ΕΥΒΟΥΛ. Ἐνθα τὸν φρόνιμον παρυσάλλον οἰκίᾳ τεθιμελιωμένη καλῶς ὑπτιστον
αὐτὸν ἀποφαίνεται, μὴ θυνάμενον ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν ἀνέμων καθ' ἡμέραν κατὰ γλῆθῆναι, ταῖς μὲν ἐπιθυμίαις ὥς ἔοικεν ἀπεικάζων τοὺς χειμῶνας, τῇ δὲ πέτρῃ
τὴν ἀκρόντων ἐνστασιν καὶ ἀδιαπτιστον τῆς ψυχῆς περὶ τὴν ἀγνείαν. καθ' ἡμέραν 2, 24.

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ λέγειν δόξαις.

ΕΥΒΟΥΛ. Τί δέ καὶ ἱατρόν; οὐ τὸν ἐπὶ μεγάλας ἔδῃ δεδοκιμασμένον νόσοις
καὶ πολλοὺς λασύμενον ἄριστον καλεῖς;

ΓΡΗΓ. Ἐγώ γε

ΕΥΒΟΥΛ. Τὸν δὲ μηδὲν μηδέπω διαπραξάμενον, μηδὲ ισοσύντως ὅλως ἐν χερσὶν
ἐσχερότα οὐ πάντως ἀδοκιμώτερον ἔτι;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛ. Οἰκοῖν καὶ ψυχὴν τὴν ἀντεχομένην ὑγροτέρου σώματος, καὶ τὰς περὶ 300
τὰς ἑλκῶνας αὐτοῦ νόσους καταπραΰνουσαν σιτοφροσύνης φαρμῆκους, ἱατρικωτέραν λεκτέον
τῆς ὑγεινῆς διοικεῖν κεκληρωμένης σῶμα καὶ ὑπαδής;

ΓΡΗΓ. Λεκτέον γάρ

ΕΥΒΟΥΛ. Τί δέ καὶ ἐν πάλλῃ; πότερον παλαιστῆς ἀμείνων ὁ ἀνταγωνιστὴς ἔχων
μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς, καὶ προσπαλαῖων ἀεὶ καὶ μὴ καθαιρούμενος, ἢ ὁ μὲ ἔχων ἀν-
ταγωνιστὴς;

ΓΡΗΓ. Ἰζῶς ὥς ὁ ἔχων.

ΕΥΒΟΥΛ. Καὶ ἐν πύλλῃ ἥρα δοκιμώτερος ἀθλητὴς ὁ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἔχων;

ΓΡΗΓ. Ἀνάγκη.

ΕΥΒΟΥΛ. Οἰκοῖν καὶ ψυχὴν ἀνάγκῃ πᾶσα τὴν μηχανωμένην πρὸς τὰς ἐφόδους
τῆς ἐπιθυμίας καὶ μὴ κατασπωμένην, ἀλλ' αἰθέλονσαν καὶ ἀντιτασσομένην, ἰσχυροτέραν
φαίνεσθαι τῆς μὴ ἐπιθυμούσης;

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ.

ΕΥΒΟΥΛ. Τί δέ τὸ καρτερώς ἔχειν πρὸς τὰς ὁρμὰς, Γρηγόριον, τῶν φαιδίων
δρῶντων; δοκεῖ σοι μᾶλλον ἀνδρείας εἶναι;

ΓΡΗΓ. Καὶ σφόδρα.

ΕΥΒΟΥΛ. Ἡ δὲ ἀνδρεία αὕτη δύναμις ἀρετῆς;

ΓΡΗΓ. Ἰζῶς.

ΕΥΒΟΥΛ. Οἰκοῖν εἰ δύναμις ἀρετῆς ἔστιν ἡ ὑπομονή, ἡ διοχλουμένη ἥρα ψυχὴ
καὶ καρτεροῦσα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας δυνατωτέρα φαίνεται τῆς μὴ διοχλουμένης;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛ. Εἰ δὲ δυνατωτέρα, καὶ κρείσσων;

ΓΡΗΓ. Ναί.

ΕΥΒΟΥΛ. Κρείσσων ἥρα ἡ ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐγκρατεωμένη, τῆς μὴ ἐπιθυμοῦσης
ἐστὶν ἐκ τῶν προσημολογημένων καὶ ἐγκρατειομένης.

ΓΡΗΓ. Ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἐπιθυμήσω πληρέστερον ἔτι περὶ τούτων διαλεχθῆναι
σοι. εἰ οὖν σοι φίλον, αἴριον ἀφίξομαι πάλιν ἀκοινομένη τούτων. νῦν γὰρ, ὥς ὁρῶς,
ἥρα λοιπὸν τραπέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν περὶ τὸν ἔξωθεν ἀσχολίαν ἡμῶς ἀνθρωπον 302

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΕΞΟΥΣΙΟΥ.

- P. 91
M(eurs.) ὁποῖός ἐστιν ὁ μὲν Ἰθακήσιος γέρον, κατὰ τὸν τῶν Ἑλλήνων μῦθον, τῆς Σειρήνων
βοηλούμενος ἀκοῦσαι ᾠδῆς, διὰ τὴν τῆς φωνῆς ἀκόλαστον ἡδονὴν δεσμιώτης ἐπλεῖ εἰς
τὴν Σικελίαν καὶ τὰς τῶν ἑταίρων ἐνέγραπτεν ἀκοάς, οὐκ ἑκείνοις ἕνεκα τῆς ἀκροάσεως
γυθονῶν, οὐδὲ ἑαυτὸν δεσμιῷ περιβάλλειν ἐπιθυμῶν, ἀλλ' ὅτι τέλος τῆς ἐκείνων ᾠδῆς
τοῖς ἀκούουσι θάνατος ἦν (τοιαῖται γὰρ παρ' Ἑλλήσιν ἡδοῖαι Σειρήνων) ἐγὼ δὲ τοι-
αύτης μὲν ᾠδῆς ἀκροατὴς οὐ γίνομαι, οὐδὲ ἀκούειν ἐπιθυμῶ Σειρήνων ἐπιτάφιον ἀν-
θρώπων ἡδοῖσιν, ὧν ἡ σιγὴ τῆς φωνῆς ἀνθρώποις χρησιμωτέρα γίνεται, θείας δὲ
τινος ἀπολαύειν φωνῆς εἶχομαι, ἥς καὶ πολλάκις ἀκούσω, πάλιν ἀκούειν ἐπιθυμῶ, οὐκ
- 92 M. ἀκόλαστον φωνῆς ἡδονὴν νεικερμένος, ἀλλὰ θεῖα διδασκόμενος μυστήρια, καὶ τὸ τέλος
οὐ θάνατον, ἀλλ' αἰώνιον ἀπεκδεχόμενος σωτηρίαν. ἤθουντι γὰρ τὴν ᾠδὴν οὐχ αἱ θανα-
τηφόροι Σειρήνες Ἑλλήνων, ἀλλὰ θεὸς τις χορὸς προσεγίων, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἀπο-
φράττειν τῶν ἑταίρων τὰς ἀκοάς, οὐδὲ ἑαυτὸν τινι δεσμιῷ περιβάλλειν, δεδοικότες τὴν
ἐκ τῆς ἀκροάσεως τιμωρίαν. τῶν μὲν γὰρ μετὰ τῆς φωνῆς ὁ ἀκροατὴς τοῦ ζῆν παύε-
ται, τῶν δὲ ἐπὶ πλεον ἀκούων τοῦ κρείττονος ἀπολαύσει βίου, ἐπὶ θεοῦ πνεύματος
χειραγωγούμενος. ἔκτιω τοίνυν σύμπας καὶ ἀκονέτω τῆς θείας ᾠδῆς, μηδὲν πεφορημέ-
νος. οὐκ εἰσὶ παρ' ἡμῖν αἱ παρὰ Σικελίαν Σειρήνες, οὐδὲ τὰ Ὀδυσσεὺς δεσμιῷ, οὐ
κηρὸς τηχόμενος εἰς ἀνθρώπων ἀκοάς, ἀλλὰ δεσμῶν μὲν ἄνεσις πᾶσα, ἐλευθερία δ'
ἀκοῆς παρ' ἐκάστῳ τῶν προσεόντων. τοιαύτης γὰρ ᾠδῆς ἀκούειν ἕξιν, τοιοῦτοις τοῖς
ἡδονῆς ἔχειν ἐκτίον εἶναι μοι δοκεῖ. εἰ δέ τις καὶ τοῦ τῶν ἀποστόλων χοροῦ ἀκούειν
- 93 M. ἐθέλοι, εὐρήσει τὴν αὐτὴν τῆς ᾠδῆς συμφωνίαν. οἱ μὲν γὰρ προῖδον μυστικῶς τὴν
θεῖαν οἰκονομίαν, οἱ δ' ἤθουνσι ἐρμηνεύοντες τὰ ἐπ' ἐκείνων μυστικῶς ἀπηγγεμένα.
ὡ συμφωνίαν ἁρμονίαν, ὑπὸ θεοῦ πνεύματος συγκειμένης· ὡ καλοῦ τῶν ἡδόντων τὰ
μυστήρια. τοιούτοις καὶ συνάδειν εἶχομαι. ἤσωμεν τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τὴν ὁμοίαν
ᾠδὴν, καὶ τὸν ὕμνον ἀναπέμψομεν τῷ ἁγίῳ πατρὶ, πνεύματι δοξάζοντες Ἰησοῦν τὸν
ἐν κόλποις αὐτοῦ. μὴ φύγῃς, ἄνθρωπε, ὕμνον πνευματικόν, μηδὲ ἀπεχθὴς πρὸς τὴν
ἀκρόασιν διατεθῇς. θάνατον οὐκ ἔχει· σωτηρίας ἐστὶ διήγημα ἢ παρ' ἡμῖν ᾠδῇ. ἐγὼ
μὲν οὖν ἤδη καὶ τῶν κρείττονων ἀπολαύειν δοκῶ περὶ τοιούτων διαλεγόμενος, καὶ μά-
λιστα ὅτι ὁ τοιοῦτός μοι πάρεστιν ἀθῆων λειμῶν, τουτέστιν ἡ ἡμετέρα σύνοδος τῶν
ἅμα τε καὶ ἀκονόντων καὶ συναδόντων τὰ θεῖα μυστήρια. ἐφ' ὧν καὶ τὸ λέγειν θαυ-
στον ὅτι μοι παντὸς ἡθόνου καθαρὺς παρέχετε τὰς ἀκοάς, οὐ τὸν ζῆλον τὸν τοῦ Κρίν
- 94 M. μεμυμένοι, οἷον ὁμοίως τῷ Ἰσαῖ διώκοντες τὸν ἀδελφόν, οὐ τοῦ Ἰωσήφ ἐπαινοῦντες
ἀδελφούς, ὅτι ἐφ' οὓς ἔλεγεν ἐμίσησαν τὸν ἀδελφόν, ἀλλὰ τοῦτων ἀπάντων μακρόν
Gen 27, 41. Gen 37, 4. ἀφεστώτες, διόπερ ἕκαστος ὑμῶν τὸ τοῦ πλησίον νομίζει λέγειν καὶ διὰ τοῦτο ζῆλος
πονηρὸς οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν, τὰ λείπονται τῷ ἀδελφῷ ἀναπληροῦν δεδεγμένοις. ὡ ἀκροα-
τηρίου καλοῦ καὶ συμποσίου σεμνοῦ καὶ πνευματικῶν ἐδεσμάτων. τοιούτοις αἰεὶ συν-
εἶναι δικαίως εὐδαίμων.

ΟΥΔΕ. ὁ δὲ δειλὸν περιπατῶν, ὃ φίλε, παρὰ τὸν τῆς θαλάσσης αἰγιαλόν,
καὶ ὁξείως πῶς ἀπενέμων εἰς αὐτὴν, ἐώρων ὑπερβολὴν τινα θείας δυνάμεως καὶ σοφῆς
ἐπιστήμης τέχνην, εἰ γε καὶ τέχνην τὸ τοιοῦτο καλεῖν χρή. ὥσπερ γὰρ ὁ Ὀμηρικὸς

π 9, 4. στίχος φθέγγεται ἐκείνος,

ὥς δ' ἄνεμοι δίῳ πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντι,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήνηθεν ἤητον,
ἐλθόντι ἑξαπίνης· ἄμειδις δέ τε κέμα κελαινον
κορῦνεται· πολλὸν δὲ παρῆξ ἄλλα γυγξος ἔχεναν·

95 M.

1) Prooemium libri primus edidit Jo. Meursius, cuius conf. Variorum divinarum liber unus
(Lugd. Bat. 1619.) p. 91 — p. 110. = Opp. ed. Florent. T. VIII. p. 724 — p. 738. Inscriptioni exte-
riori apud Meursium perperam adiectum est: Δέξοις αἱ.

2) Χθες τὸ δειλὸν . . (p. 96.) . . φανερόν ποιῆσαι τὸν θυμὸν. Allatius Not. in Eusebii. Au-
tostoch. Hexaëmi. p. 45. hanc locum ex mathe Methodu libro περὶ τοῦ αὐτέξουσίου, tunc temporis
nondum edito, attulit.

οὕτω μοι καὶ χθρὲς γεγονέναι δοκεῖ. χορευαῖς γὰρ ὄρεων παραπλήσιον ἑάρων κήματα,
 καὶ ὡς λόγον εἶπεν αὐτοῦ ἐγκιναύμενα τοῦ οὐρανοῦ· τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐδὲν ἕτερον
 προσεδόκων ἢ ἅπασαν ἐπιχλωσθήσεσθαι τὴν γῆν, καὶ μοι γιγῆς ἐν τῷ τοι τόπον καὶ
 τὴν τοῦ Νῶε ἀνέκλητον κιβωτὸν. τὸ δ' οὐκ ἦν ὃ ἐνομίζον. ἀλλὰ γὰρ ἅμα κηρω-
 θῆναι τὴν θάλασσαν πάλιν ἀνέλετο εἰς ἐαυτήν, οὐκ ἵπερβαίνουσα τὸν οὐκῆϊον τόπον,
 ὡς ἔπος εἶπεν θεῶν τε πρόσταγμα πεφορῆμεν, καὶ καθάπερ πολλὰκις τῶν οὐρανῶν
 τις, ἅκωι τε πρὸς τοῦ δεσπότην πρᾶττειν ἀναγκάζομαι, τῷ μὲν προστάγματι διὰ τὸν
 φόβον πείθεται, ὃ δὲ πάσχει, πρᾶττειν μὴ θέλων, λέγειν [τι] οὐ τολμᾷ, τογθορῶζει
 δὲ ἐν ἐαυτῷ, θυμοῦ τιος πληρούμενος· οὕτω μοι πως ἐγαίνετο καὶ τὴν θάλασσαν,
 ὥςπερ ἐθυμωμένην καὶ ἐν ἐαυτῇ γράττουσαν τὴν ὕλην, χρητοῦσάν τε ἑαυτῆς, οὐ
 βουλομένην τῷ δεσπότηι φανερὸν ποιῆσαι τὸν θυμόν. ταῦθ' οὕτω γινόμενα σιωπῶν
 ἀνένευσεν ἱρχόμην, καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν κύκλον αὐτοῦ τῷ τοι καταμετρεῖν ἤθελον,
 πόθεν τε ἀρχεται καὶ ποῦ καταπαύει ἀνεξέστη ἐγώ, ποῖαν τε κίνησιν ἔχει, πότερον
 ἐν μεταβληταῖς, τοιτέστι τὴν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ἢ ἐν κύκλῳ φορᾶν, πῶς δὲ καὶ
 τὴν ἐπίμονον βίαν ἔχει. ἀλλὰ μοι καὶ περὶ τοῦ ἡλίου ζῆτεῖν ἐδόκει, τίς τε ὁ τρόπος
 αὐτοῦ τίς ἐν οὐρανῷ θέσται, τίς δὲ καὶ ἡ περίοδος τοῦ δρόμου, ποῦ δὲ καὶ μετ'
 αὐτοῦ χωρεῖ, καὶ ὅτι μὴδ' οὗτος παρέρχεται τὸν οὐκῆϊον δρόμον, ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὡς
 ζῆτεσιν εἶπεν, ἐτολμῇ τινα φυλάττει κρείττενος, καὶ γινῆναι μὲν τότε παρ' ἡμῖν ὅτε
 ἐξέστην αὐτῷ, ἀπέρχεται δὲ ὡς καλούμενος. καὶ τούτων τοῖνυν τὴν ἐξέτασιν ποιοῦμε-
 νος ἐώρων παρόντων μὲν τὸ τοῦ ἡλίου γέγγος, ἐπλεῖπον δὲ καὶ τίς ἡμέρας τὸ γῶς,
 ἐσθῆτος δὲ γινόμενον σκύτος, καὶ σελήνῃν διαδεχομένην τὸν ἡλιον, καὶ τὰ μὲν πρώτα
 ἀνιούσων μείονα, μετέπειτα δὲ, προκόπτοισαν τῷ δρόμῳ, φαντασίαν παρέχοισαν μεζο-
 νος. οὐκ ἐπιπύοντ δὲ καὶ περὶ αὐτῆς ζῆτων, καὶ τὴν αἰτίαν τίς ἀγαιρέσεως καὶ τῆς
 προσθέσεως ἀφαιρέων, ὅτι τε καὶ αὐτῇ τηρεῖ τὸν κύκλον πᾶν ἡμερῶν. καὶ μοι ἐδόκει
 τὸ ἐντεῦθεν ὡς θεῖα τις ἐπάρχει οἰκονομία καὶ δύναμις κρείττερον ἢ σενέχοισα τὰ
 ὅλα, ἢν καὶ θεὸν δικαίως ἂν εἴποιμεν καὶ τὸ λοιπὸν τὸν δημιουργὸν ἐπαινεῖν ἱρχό-
 μην, τὴν τε γῆν πεπηγυῖαν ὄρεων καὶ ζώων διαφοράς καὶ ποικίλα γιγνὶν τὰ ἐξανθῆ-
 ναικα. οὐκ ἴσταιτο δὲ μοι ἐπὶ τούτοις καὶ μόνοις ὁ νοῦς, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ὕδεν ταῦτα
 τὴν σύστασιν ἔχει ζῆτεῖν ἱρχόμην, πότερον ἐκ τινος συνόντος αἰεὶ τῷ θεῷ ἢ ἐξ αὐτοῦ
 καὶ μόνου, συνεπάρχοντος αὐτῷ οὐδενός· τὸ γὰρ ἐξ οὐκ οὕτως πεποιμέναι οὐδὲν σκο-
 πεῖν μοι καλῶς ἐδόκει, μὴ τέλεον ἀπιδύαιον ἐπάρχοντος τοῦ λόγου· τὰ γὰρ γινόμενα
 ἐξ οὐκὸν πέφυκε τὴν σύστασιν ἔχειν. καὶ ὁμοίως ἀληθῶς ἐδόκει μηδὲν λέγειν αἰεὶ
 συνεῖναι τῷ θεῷ ἑτερόν τι παρ' αὐτόν, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τὰ ὕπτα γεγονέναι· καὶ γὰρ
 πῶς ἐπειδὴ με τὸ εὐτακτοῖ τῶν στοιχείων καὶ ἡ περὶ αὐτὰ τῆς φύσεως εὐκοσμία.
 οὕτωσι δὲ πῶς εὐ διατεθεῖσθαι νομίζων ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνεχώρουν τὴν ἐμὴν. τῇ δ' ὀ(τις.)
 ἐπιστολῇ, τοιτέστι σήμερον, ἐλθῶν ἐώρων δύο τινάς (ὁμογενεῖς ἀνθρώπους δὲ λέγω)
 διατληκτιζομένους καὶ διαλοισθοριζομένους ἀλλήλοισ, ἕτερον δ' αὖ πάλιν ἀμφαματωῦσαι
 βουλομένων τὸν πλησίον· ἰδὴ δὲ τινες καὶ δεινότερα τολμᾶν ἔρχοντο ὅς μὲν γὰρ
 ἐκαύευσσε νεκρὸν, καὶ τὸ κρηψθῆν ἰδὴ σῶμα τῇ γῇ πάλιν ἐδείκνυν ἡλίῳ, καὶ τὴν
 ὁμοῖον οὕτως ὕψιζεν εἰκόνα, φερόν κασι καταλείπον τὸν νεκρὸν, τὸ δὲ ξίφος ἐγύμνου
 καὶ ἐπὶ τὸν ὁμοῖον ἄνθρωπον ἐχῶρει. καὶ ὁ μὲν γιγῇ τὴν σωτηρίαν πορίζεν ἠθέλεν,
 ὃ δὲ δυνάμει οὐκ ἐπαύετο, οὐδὲ τοῦ θυμοῦ κρατεῖν ἤθελε. καὶ τέ δει πλέον λέγειν,
 ἀλλ' ὅτι χωρὶς αὐτὸν ἐσθῆτος ἐπαίε τῷ ξίφεϊ, ὃ δ' ἰκέτης τοῦ πλησίον ἐγίνετο
 καὶ χεῖρος ἰκισίας ὤρεγε, καὶ τὴν μὲν ἐσθῆτα δίδοναι ἠθέλε, μόνον δὲ τὸ ζῆν ἔχειν
 ἥξιον. ὃ δὲ οὐκ ἐδραύετο τὸν θυμόν, οὐδ' ἤλεει τὸν ὁμογενῆ, οὐδὲ ἐαυτὸν διὰ τῆς
 εἰκόνης ἐν ἐκείνῳ βλέπειν ἠθέλεν, ἀλλ' ὡς ἄγριος θῆρ τῷ ξίφεϊ τίς βροχῆς ἔρχετο,
 ἰδὴ δὲ καὶ τὸ στόμα τῷ ὁμοίῳ προσέγερε σῶματι· τοσοῦτος γὰρ ἦν τῷ θυμῷ· καὶ
 ἦν ἰδεῖν τὸν μὲν ἡδικημένον, τὸν δὲ λοιπὸν σκελιόντα καὶ μὴδ' ἄρ' σκεκνύοντα τὸ
 σῶμα, ὃ τῆς ἐσθῆτος ἐγύμνασε. πρὸς δὲ τοιτοῖς ξίφος προσῆν, ὅς τοῦ πλησίον γυ-
 ναῖκα παῖζειν ἠθέλε, ληστεύων γάμον ἀλλότριον καὶ ἐπὶ παρόντων κοίτην τραπῆναι
 παρορμῶν, τὸν γεγραμχότα γνήσιον πατέρα γίνεσθαι μὴ θέλων. ἐντεῦθεν δὲ ταῖς τρα-
 γηδίας πιστεύειν ἱρχόμην, καὶ τὸ θενήστιον δεῖπνον ἀληθῶς ἐδόκει μοι γεγόναι,
 πιστεύειν δὲ καὶ τῇ Οἰνομάνῳ παρανόμῳ ἐπιθυμίᾳ, καὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν διὰ ξίφους
 φιλοικίας οὐκ ἀπιστεῖν. τοσοῦτων τοῖνυν καὶ τοιοῦτων θεατῆς γενόμενος, ἐγώ * πόθεν
 100 M.

1) Confer compilatorem Pseudo-Origenem Dial. c. Marcion, IV. p. 85, 27 — p. 89, 0. Weisten., emendatorem ap. Grab. Spicil. SS. Patr. T II, p. 55 — p. 58.

2) Photius Biblioth. cod. 235. p. 304, b. 24—26. Bekk. in initio excerptorum ex Methodii libro περί αἰτίσεων haec usque ad illa: τοῖς μὲν χαίροντας τοῖς ἀποβάλλεται, in brevis contracta exhibet Excerpta apud Photium ita inseribunt: ἀνεγνώσθη τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοῦ περὶ αἰτίσεων, 17, 18, 19 καὶ αὐτὸς τυχὼν συντομίας, quae referuntur ad inscriptionem cod. 235. ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος Μεθοδίου καὶ ἐπισκόπου τοῦ περὶ τῶν γενιῶν ἐκλογὴ κατὰ σύντομον.

- ταῦτα ἀναστρεφὲν ἐρχόμεν, εἰς δὲ καὶ ἡ τῆς κινήσεως αὐτῶν ἀρχὴ καὶ εἰς ὃ τοσαῦτα κατ' ἀνθρώπων μηχανησάμενος, πόθεν τε ἡ εὐρεσις αὐτῶν καὶ εἰς ὃ τοσούτων διδασκαλός. καὶ τὸν μὲν Θεὸν τοσούτων ποιητὴν λέγειν τολμᾶν οὐχ οὕτως ἔν, ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐξ αὐτοῦ τὴν ὑπόστασιν ἔχειν, οὐδὲ τὴν τοῦ εἶναι σύστασιν. πῶς γὰρ οὐκ ἔν ταῦτα περὶ Θεοῦ ἐννοεῖται; ὅς μὲν γὰρ ἔστιν ἀγαθὸς καὶ τῶν κρείττωνων ποιητής, τῶν δὲ φαύλων αὐτῷ πρόσθεν οὐδέν· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τοιοῦτοις χαίρειν πέφυκεν, ἀπαγορεύει δὲ καὶ τὴν γένεσιν αὐτῶν, καὶ τοὺς μὲν χαίροντας τοῖς τοῖς ἀποβάλλεται, τοῖς δὲ γένοντας αὐτὰ προσέρχεται. καὶ πῶς οὐκ αἰσιοπον ἔν τὸν Θεὸν τοσούτων λέγειν εἶναι δημιουργόν, τὸν ταῦτα παραιοῦμενον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐβόλετο μὴ εἶναι αὐτὰ, εἰ πρῶτος αὐτῶν ποιητὴς ἦπαρχεν αὐτός· τοὺς γὰρ προσιδόντας αὐτῷ μιμητὰς αὐτοῦ γένεσθαι θέλει.
- 101 M. ὅθεν ἄλογον ἔδοξεν εἶναι μοι ταῦτα προσάπτειν τῷ Θεῷ, ἢ ὡς ἐξ αὐτοῦ γεγονότα ἢ (εἰ καὶ τὰ μάλιστα συγχωρήσῃ δὲ ἐξ οὐκ ὄντων δυνατόν εἶναι τε γένεσθαι) ὅτι καὶ τα κακὰ ἐποίησεν αὐτός. ὁ γὰρ ἐκ τοῦ οὐκ εἶναι εἰς τὸ εἶναι εἶναι αὐτὰ ποιήσας οὐκ ἂν ἐκ τοῦ εἶναι ἀνῆρει, εἰς τὸ μὴ εἶναι αὐτὰ πάλιν. ἢ ποῦ ἀνάγκη λέγειν ὡς ἔν ποτε καιρὸς, ὅτε τοῖς κακοῖς ἔχαιρεν ὁ Θεός, γινὼ δὲ οὐκέτι. ὕπερ ἀδύνατον εἶναι μοι δοκεῖ λέγειν τοῦτο περὶ Θεοῦ· ἀνοίκειον γὰρ τῆς φύσεως αὐτοῦ τοῦτο προσαρμόζειν αὐτῷ. διόπερ ἔδοξέ μοι συνπαύσκειν τε αὐτῷ, ἢ τοῦτο μὴ ὑλῆ, ἐξ ἧς τὰ ὄντα ἐδημιουργήσεν, τέχνη σοφῇ διακρίνας καὶ διακοσμήσας καλῶς· ἐξ ἧς καὶ τὰ κακὰ εἶναι δοκεῖ, ἀποῖον τε γὰρ καὶ ἀσχηματιστοῦ οὐσίας αὐτῆς, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἀτύκτως φερόμενης, δομένης τε τῆς τοῦ Θεοῦ τέχνης, οὐκ ἐφθάρησεν οὕτως, οὐδὲ διὰ παιδιᾶς.
- 89 O. κατέλιπεν αὐτὴν οὕτως γένεσθαι, ἀλλὰ δημιουργεῖν ἔρχετο καὶ ἀπὸ τῶν χειρίστων αὐτῆς τα καλλίστα διακρίνειν ἤθελε, καὶ οὕτως γὰρ ἐδημιούργησεν ὅσα ἐξ αὐτῆς ἔφυγεν Θεῷ δημιουργεῖν. τὰ δὲ ὅσα αὐτῆς ὡς ἔπος εἰπεῖν τριγυρῶν ἐτύχχανε, ταῦτα ἀνάρμοστα ὄντα πρὸς δημιουργίαν ὡς εἶχε κατέλιπεν, κατ' οὐδὲν αὐτῷ προσήκοιεν· ἐξ ὧν δοκεῖ μοι νῦν παρὰ ἀνθρώποις ἐπιφύειν τὰ κακὰ. ὁὔτως ἔδοξέ μοι ἐν ἔχειν ἔφηρειν. σὺ δέ, ὡ γίλλε, εἰ τινὲς σοι δοκεῖ μὴ καλῶς εἰρησθαι πρὸς ἐμοῦ, ἀναιρέων λέγε· καὶ γὰρ πᾶν περὶ τοσούτων ἀκούειν ποτὶς.
- ΟΡΘΟΙ. Ἐγὼ μὲν προθυμίαν ἀποδέχομαι τὴν σὴν, ὡ γίλλε, καὶ σου τὴν περὶ τὸν λόγον σπουδὴν ἐπαινῶ· ὃ δὲ περὶ τῶν ὄντων ὡς διετέθης, ὡς ἄρα ἐξ ὑποκειμένης τινὸς οὐσίας ταῦτα ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, οὐ πᾶν τε μέμφομαι. ὡς ἀληθῶς γὰρ ἡ τῶν κακῶν γένεσις οὕτω τοὺς πολλοὺς διατεθῆναι ποιεῖ. καὶ γὰρ πρὸ σου τε καὶ ἐμοῦ πολλοὶ τινες ἄνθρωποι ἱκανοὶ περὶ τούτου τὴν μεγίστην ζήτησιν ἐποίησαντο. καὶ οἱ μὲν ὁμοῦως διετέθησαν σοι, οἱ δ' αὖ πάλιν τὸν Θεὸν τοσούτων δημιουργὸν ἀπεφύκναιτο, σύγχρονον αὐτῷ ὑπόστασιν δοῦναι πεφοβημένοι· κἀκεῖνοι ἐκ τοῦ φοβηθῆναι τὸν κακῶν ποιητὴν εἰπεῖν τὸν Θεὸν σύγχρονον αὐτῷ δοῦναι τὴν ὕλην ἔδοξαν. καὶ συνέβη ἀμφοτέροις ἐκ τοῦ μὴ κατ' ἐπιστήμην τοῦ ἀληθοῦς φοβηθῆναι τὸν Θεὸν τὸ μὴ καλῶς εἰπεῖν. ἕτεροι δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ περὶ τοῦ τοιοῦτου ζητεῖν παρητίσαντο, ὡς οὐκ ἔχοντος τέλος τοῦ τοιοῦτου ζήτηματος. ἐμὲ δὲ τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σὲ γίλλας παρητιθέσθαι τὸ ζητούμενον οὐκ ἔα, καὶ μάλιστα ὅτε τὴν προαίρεσιν ἀπαγγέλλεις τὴν σὴν, ὡς οὐ πρόληψι κρατούμενος (εἰ καὶ τὰ μάλιστα οὕτω πῶς ἐξ ὧν ὑπενόησας ἔδοξας ἔχειν τὰ πράγματα), ἀλλ' ἐν ἐπιθυμίᾳ τῆς τοῦ ἀληθοῦς γνώσεως καθεστάναι λέγεις, ὅθεν προθύμως καὶ ἐπὶ τὸν τῆς ζήτησεως τρυπίσσομαι λόγους. βούλομαι δὲ καὶ τοιούτοις τὸν ἐταῖρον ἀκροατὴν γενέσθαι πῶν ἡμετέρων λόγων· καὶ γὰρ δοκεῖ πῶς κατὰ τι περὶ τοσούτων ὁμοῦς σοὶ δοξάζειν καὶ αὐτός. διὸ κοινόν πρὸς ἀμφοτέροις τὸν λόγον ποιέσθαι βούλομαι· ἢ γὰρ ἂν εἴποιμι πρὸς σὲ οὕτως ἔχοντα, ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτον ὁμοῦς λέξω. εἰ σοι τοίνυν ἀληθῶς περὶ τοῦ κρείττους λέγειν ἐγνωμόνως δοκῇ, πρὸς ἐκκυστον ἀποκρίναι ὧν ἐρωτῶ· ἐκ γὰρ τούτων γενήσεται καὶ σὲ μὲν τὸ ἀληθὲς μανθάνειν, καμὲ δὲ μὴ μάτην τοὺς λόγους ποιέσθαι πρὸς σὲ.
- ΟΥΑΔ. Ταῦθ' ἄπερ εἶπας πρῶττεν ἐτοίμως ἔχω, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ πάσης προθυμίας ἐκεῖνα πειθάνομαι, ἐξ ὧν περ νομίζεις δύναισθαι με τὴν ἐπιστήμην τοῦ κρείττους μαθεῖν· ὅτι γὰρ μοι τὸ νικήσαι πρόκειται κακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν. ὅθεν ἔχω τὸ λοιπὸν τοῦ λόγου.

Fabrianus Bibl. Gr. ed. Harles. T. X. p. 750. Photii verbis: ἐκ τοῦ περὶ αὐτεξουσίτου, haec adhaerent: καὶ πόθεν τὰ κακὰ, praeter illud codicum mss., sed ex libri argumento.

1) Photius l. I, p. 304, b. 25—30. haec fere ad verbum exhibet.

2) Haetennus Photius l. c.

3) Haetennus personatus Origenes li. cc. Idem illa: τὰ δὲ ὅσα ... ἐπιφύειν τὰ κακὰ, p. 94, 9—13, repetit.

4) Methodium compilate pergit personatus Origenes p. 89, 22. — p. 90, 3.

5) Haetennus Pseudo-Origenes l. c. id verbum; idem ex proxima orationis flosculum carpsit.

6) Conf. Pseudo-Orig. p. 90, 4, 5.

7) Conf. Pseudo-Orig. p. 90, 5—9.

8) Hunc quoque orationis flosculum Pseudo-Origenes carpsit p. 89, 20, 21.

ΟΡΘΟ 1. Ὅτι μὲν οὖν ὑπάρχειν ἀθάνατον ἀγέννητα δύο ὅμα, οἷδ' ὅτι ἠγορεῖν το- 213
μῶν, εἰ καὶ τὰ μάλιστα δοκεῖς προλαβόν τοῦτο προτεθεικέναι τοῦ λόγου, τὸ πάντως E(usel.)
ἐξ ἀνάγκης τὸ ἕτερον δεῖν λέγειν, ἢ ὅτι κεχωρίσται τῆς ὅλης ὁ Θεός, ἢ αὖ πάλιν ὅτι Gausf.
ἀμέριστος αὐτῆς τογχαίει· εἰ μὲν οὖν ἰνῶσθαι τις αὐτὸν εἰπεῖν ἐθέλοι, ἐν τῷ ἀγέννη-
τον λέξει· ἐκότερον γὰρ τοῦτων μέρος ἔσται τοῦ πλησίου· ἀλλήλων δὲ μέρος τογχαίοντα 105 M
οὐκ ἔσται ἀγέννητα δύο, ἀλλ' ἐν ἑκ διαγούρων σινεστός². οὐδὲ γὰρ τὸν ἀνθρώπου 214 E.
ἔχοντι διάφορα μέλη κατακερματίζομεν εἰς πολλὰ ζεῖται, ἀλλ', ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ, 432
ἐν τῇ χειρόν τὸν ἄνθρωπον πολυμελές πρὸς τοῦ Θεοῦ γενοῖται χωρὶς. οὕτως ἀνάγκη, R(onth.)
εἰ μὲν μὴ κεχωρίσται τῆς ὅλης ὁ Θεός, ἐν τῷ ἀγέννητον εἶναι λέγειν. ³ εἰ δὲ κεχωρί-
σθαι ἡγήσει τις, ἀνάγκη εἶναι τι τὸ ἀπὸ μέσον ἀμφοτέρων, ὅπερ καὶ τὸν χωριστὸν
αὐτῶν δεικνύσιν⁴. ἀθάνατον γὰρ ἐν διαστάσει ἐξετάζεσθαι τι ἀπὸ τίνος, οὐκ ὄντος
ἐτέρου καθ' ὃ ἡ διάστασις ἐκότερου γίνεται. ὅπερ οἱ μέχρι τούτου ἵσταται καὶ μό-
νοι, ἀλλὰ καὶ πλείστον ὄντων· ὅν γε ἐπὶ τῶν δύο ἀγέννητων εἴπομεν λόγον, τοῦτον ἐξ
ἀνάγκης ὁμοίως προχωρεῖ, εἰ τὰ ἀγέννητα δοθεῖν τρία, καὶ γὰρ περὶ τοῦτων ἐροῦμεν
ἂν, εἰ κεχωρίσται ἀπ' ἀλλήλων ἢ αὖ πάλιν ἐκαστὸν ἰνῶται τῷ πλησίον. εἰ μὲν γὰρ 106 M.
ἰνῶσθαι τις εἰπεῖν ἐθέλοι, τὸν αὐτὸν ἀκούσει τῷ πρώτῳ λόγον· εἰ δ' αὖ πάλιν κεχω- 215 E.
ρίσθαι, οὐ γέγνηται τὴν ἐξ ἀνάγκης τοῦ χωρίζοντος ὑπόστασιν.

⁵ ἐν δ' ἄρα τις καὶ τρίτον εἶναι λέξει λόγον ὡς ἀρμόζοντα περὶ τῶν ἀγέννητων λέγε-
σθαι, τοιούτῃ τὸ μῆτε κεχωρίσθαι τὸν Θεὸν τῆς ὅλης μὴ' αὖ πάλιν ὡς ἐν μέρει 433 R.
ἰνῶσθαι, εἶναι δὲ καθάπερ ἐν τόπῳ τῇ ὅλῃ τὸν Θεὸν ἢ καὶ τὴν ὅλην ἐν τῷ Θεῷ, τὸ
συνέχον ἀκορέτιο, ὅτι ἐν τόπον τοῦ Θεοῦ τὴν ὅλην εἴπομεν, ἐξ ἀνάγκης αὐτὸν καὶ
χωρὶς τὸν λέγειν δεῖ καὶ πρὸς τῆς ὅλης περιγυμνάμενον. ἀλλὰ μὲν καὶ ὁμοίως αὐτὸν
τῇ ὅλῃ ἀνάγκης γέρεσθαι⁶, μὴ ἵστασθαι τι μὴδὲ μένειν αὐτὸν ἐξ' ἑαυτοῦ ἀνάγκη, τοῦ
ἐν ᾧ ἔστιν ἄλλοτε ἄλλως γενομένου. ⁷ πρὸς δὲ τοῖς καὶ ἐν χεῖροσι γενοῖται τὴν
Θεοῦ εἰπεῖν ἀνάγκη. εἰ γὰρ ποτε ἀκοσμος ἦν ἡ ὅλη, ἐκόσμησε δὲ αὐτήν, εἰς τὸ κοσμί- 107 M.
τον τρεῖσαι προαιρούμενος, ἦν ποτε οὐ' ἐν ἀκοσμίῳ ἦν ὁ Θεός. δικαίως δ' ἂν καὶ
τοῦτο ἐροῦμεν, πότερον ἐπλήρου τὴν ὅλην ὁ Θεός ἢ ἐν μέρει τιλῇ ὑπῆρχεν αὐτῆς. εἰ
μὲν γὰρ ἐν μέρει τινὶ τῆς ὅλης εἰπεῖν τις ἐθέλοι τὸν Θεόν, πλείστον ὅσον μικρότερον 216 E.
τῆς ὅλης λέγει, εἰ γε δὲ μέρος αὐτῆς ὅλον ἐχώρισεν αὐτόν· εἰ δὲ ἐν πάσῃ εἶναι λόγου 431 R.
καὶ δι' ὅλης κεχωρικέναι τῆς ὅλης, πῶς ταύτην ἐδημιούργηι φαστέον. ἀνάγκη γὰρ ἢ
συστολὴν τινα τοῦ Θεοῦ λέγειν, ἢς γενομένης ἐδημιούργηι ἐκεῖνο ἀφ' οὗ ὑπεχώρισεν,
ἢ καὶ ἑαυτὸν τῇ ὅλῃ συδημιούργηιν, οὐκ ἔχοντα ὑποχωρίσεως τόπον. εἰ δὲ τὴν ὅλην
ἐν τῷ Θεῷ εἶναι τις λέγοι, ὁμοίως ἐξετάζειν δεῖ, πότερον ὡς διασταμένον αὐτοῦ ἀφ'
ἑαυτοῦ, καὶ ὥσπερ ἐν ἀέρι ζῶντων ὑπάρχει ζεῖ, διαιρουμένον καὶ μεριζομένον αὐτοῦ
εἰς ὑποδοχὴν τῶν γενομένων ἐν αὐτῷ, ἢ ὡς ἐν τόπῳ, τοιούτῃ ὥσπερ ἐν γῇ ἔδωκε. εἰ 108 M.
μὲν γὰρ εἴπομεν ὡς ἐν ἀέρι, μεριστὸν ἀνάγκη τὸν Θεὸν εἰπεῖν· εἰ δ' ὥσπερ ἐν γῇ
ἔδωκε, ἦν δὲ ἄκακτος ἡ ὅλη καὶ ἀκοσμος, πρὸς δὲ τοῖς ἐχοῖσι καὶ κακῶ, τὸν
Θεὸν λέγειν ἀνάγκη τόπον εἶναι ἀκοσμίῳ καὶ τῶν κακῶν. ὅτε οὐκ εἴημον εἶναι
μοι δοκεῖ, ἐπισφαλὲς δὲ μῦλλον. ὅλην γὰρ εἶναι θέλεις, ὅτι μὲν τῶν κακῶν ποιητὴν 435 R.
εἴπης τῷ Θεῷ, καὶ τοῦτο γέγνηεν προαιρούμενος, δοχεῖον αὐτὸν τῶν κακῶν εἶναι 217 E.
λέγεις⁸.

Εἰ μὲν οὖν τὴν ὅλην ἐκ τῶν ἐπυστάντων γενητῶν ἱπορεῖ ἀγέννητοι ἐπαρχεῖν ἐλεγες,
ταύτην ἂν περὶ αὐτῆς ἐποιούμεν λόγον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀθάνατον ἐπύρχειν αὐ-
τὴν ἀγέννητον· ἐπεὶ δὲ τὴν τῶν κακῶν γένεσιν αὐτῶν ἐγισθῆαι εἶναι τῆς τοιαύτης ὑπο-
στάσεως, διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τοῦτον ἐγχεσθῆαι μοι δοκεῖ. φανεροῦ γὰρ γενομένου
τοῦ λόγου καθ' ὃν τρόπον ἔστι τὰ κακά, καὶ ὅτι οὐκ οἶόν τέ ἐστι αἰατίων τῶν
κακῶν εἰπεῖν τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ ὅλην αὐτῷ ὑποτιθέναι, τὴν τοιαύτην ὑπόνοιαν ἀναιρέ-
σθαι μοι δοκεῖ [ὅτι, εἰ τὰς ποιότητας μὴ οἷσας ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, καὶ τὰς οἷσας 109 M.
ὁμοίως].

1. Sic in h'it Maximi, quod fertur, fragmente u. περὶ τῆς ὅλης. Vid. Enseb. P. E. VII. 22. T. II. p. 213—231 Giesford., Origen. Philocal. cap. 23. p. 377—397 Tarin. et Routh. Reliq. sacri. T. I. p. 431—p. 451. Ceterum conf. Phot. p. 304, b. 37—p. 305, a. 4. et Pseudo-Origen. p. 92, 7—20.

2) Baetenus Pseudo-Origen. l. c.

3) Pseudo-Orig. p. 92, 20—23, hinc pergit ad illas: τὸν χωριστὸν αὐτῶν δεικνύσιν. Idem hanc et proxima adducit . . . γίνεται, p. 91, 27. 28. respex. l.

4) Baetenus Phot. l. c. fere ad verbum: idem proxima usque ad illas: οὐ γέγνηται τὴν ἐξ ἀνάγκης τὸν χωριστὸν ἀπόστασιν, partim amplius, partim contracta addit p. 305, a. 4—10.

5) Conf. Phot. p. 305, a. 11—35. et Pseudo-Origen. p. 92, 23—32.

6) Baetenus Pseudo-Origen. l. c. Idem novissima: ἐξ ἀνάγκης, . . . μὴδὲ μένειν ἐξ' ἑαυτοῦ ἀνάγκη, p. 91, 32. — p. 95, 2. repetit.

7) Conf. Pseudo-Origen. p. 92, 32 — p. 94, 30.

8) Baetenus Photius l. c. nonnullis contractis.

¹ Πῶς τοῦτον ἄποιον ὕλην συνεπύρχειν τῷ θεῷ, ἐξ ἧς τὴν τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσιν ἐδημιούργησεν;

ΟΥΛΑ. Οὕτω μοι δοκεῖ.

ΠΡΩΟΛ. Ὁλοκὸν εἰ ἄποιος ἐτόλχυνεν ἡ ὕλη, γέγονε δὲ κόσμος πρὸς τοῦ θεοῦ, ἐν δὲ τῷ κόσμῳ αἱ ποιότητες, πῶν ποιότητων γέγονε ποιητὴς ὁ θεός;

ΟΥΛΑ. Οὕτως ἔχει.

436 B. ΠΡΩΟΛ. Ἐπεὶ δὲ σου καὶ λέγοντος πρῶτον ἔκρινον ὡς ἀδύνατον εἶναι οὐκ οἶκον
218 E. γίνεσθαι τι, πρὸς ἐρωτῶσιν ἀποκρίναι τὴν ἐμὴν· δοκεῖ σοι τὰς τοῦ κόσμου ποιότητας μὴ εἰς ὑποκειμένον γεγονέναι ποιότητι;

ΟΥΛΑ. Δοκεῖ.

ΠΡΩΟΛ. Ἐτερον δέ τι παρὰ τὰς οὐσίας ὑπάρχειν αἰτίας;

ΟΥΛΑ. Οὕτως ἔχει.

ΠΡΩΟΛ. Οἶκον εἰ μίτε εἰς ὑποκειμένων ποιότητων τὰς ποιότητας ἐδημιούργησεν ὁ θεός, μίτε ἐκ τῶν οὐσιῶν, τῷ μὲν οὐσίᾳ αὐτὰς εἶναι, ἐκ μὲν ὄντων αὐτὰς ἀπὸ

110 M. θεοῦ γιγνέσθαι ἀνάγκη, εἰπεὶ ὅθεν περιττῶς ἐδύκεις μοι λέγειν ἀδύνατον εἶναι δοξάζειν εἰς οὐκ ὄντων γιγνέσθαι τι πρὸς τοῦ θεοῦ¹. ἀλλ' ὁ μὲν περὶ τούτου λόγος ἰσθὲς ἐχέτω. καὶ γὰρ πᾶς ἡμῖν θεωροῦμεν ἀνθρώπους εἰς οὐκ ὄντων ποιούντας τινα, εἰ καὶ τα μάλιστα δοκοῦσι οὕτοι ποιεῖν ἐν ταῖς οὐσίαις ἐπὶ τῶν ἀρχιτεκτόνων τὸ παράδειγμα λαμβάνειν· καὶ γὰρ οὗτοι ποιοῦσι πόλεις οὐκ ἐκ πόλεων καὶ ναοὺς ὁμοίως οὐκ ἐκ ναῶν². εἰ δ' ὅτι τοῖς οὐσίαις ὑποκείται, οἷοι εἰς ὄντων αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν, τῷ

437 R. λόγῳ σφάλλῃ. οὐδὲ γὰρ ἡ οὐσία ἐστὶν ἡ ποιοῦσα τὴν πόλιν ἢ αὐτὴν τοῖς ναοῖς. ἀλλ' ἡ περὶ τῇ οὐσίᾳ τέχνη· ἡ δὲ τέχνη οὐκ εἰς ὑποκειμένης τιὸς ἐν ταῖς οὐσίαις

219 E. τέχνης γίνεσθαι, ἀλλ' εἰς οὐκ οὐσίας ἐν αὐταῖς γίνεσθαι. ἀπαντήσιν δέ μοι δοκεῖς οὕτω τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ τεχνίτης εἰς ἧς ἔχει τέχνης τὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ τέχνην ποιεῖ. πρὸς δὲ τούτῳ λέγεσθαι ταῦτ' εἰ ἔχειν μοι δοκεῖ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκ τινος ὑποκειμένης τέχνης γίνεσθαι. οὐ γὰρ ἐνεστὶν αὐτῷ ἐγ' ἐαυτοῦ οὐσίαν δοῦναι τὴν τέχνην τῶν γὰρ συμβεβηκότων ἐστὶν καὶ τῶν ταῦτε τὸ εἶναι λαμβανόντων, ὅποτα ἐν οὐσίᾳ τὰς γίνονται. ὁ μὲν γὰρ ἀνθρώπος καὶ χωρὶς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐστὶν ἢ δ' οὐκ ἐστὶν, ἐὰν μὴ πρότερον ἀνθρώπος ᾖ. ὅθεν τὴν τέχνην εἰς οὐκ ὄντων εἰς ἀνθρώπους περὶ γίνεσθαι λέγειν ἀναγκαῖον. εἰ τοίνυν τοῦτο οὕτως ἔχον ἐπ' ἀνθρώπων ἐδείξαμεν, πῶς οἷσιν προσέχε τὸν θεὸν μὴ μόνον ποιότητος εἰς οὐκ ὄντων γάναι δύνασθαι ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ οὐσίας; τῷ γὰρ δυνατὸν φανῆναι γίνεσθαι τι εἰς οὐκ ὄντων τὸ καὶ τὰς οὐσίας οὕτως ἔχειν δείκνται³.

438 R. Ἐπεὶ δὲ πόθος ἐστὶ σοι περὶ τῆς τῶν κακῶν γενέσεως ζητεῖν, ἐπὶ τὸν τούτων ἐλεύ-
220 E. σομαι λόγον. καὶ σου βραχέα πιθέσθαι βούλομαι. τὰ κακὰ πότερον οὐσίαις σοι δοκοῦσιν εἶναι ἢ ποιότητές οὐσιῶν;

ΟΥΛΑ. Ποιότητες οὐσιῶν εἰ ἔχειν λέγειν μοι δοκεῖ.

ΠΡΩΟΛ. Ἡ δὲ ἔλη ἄποιος ἦν καὶ ἀσχημάτιστος;

ΟΥΛΑ. Οὕτω προλαβὼν ἐξεῖπον τῷ λόγῳ.

ΠΡΩΟΛ. Οὐλοῦν εἰ τὰ κακὰ ποιότητες ὑπάρχοισιν οὐσιῶν, ἡ δὲ ὕλη ἵποιος ἦν, τῶν δὲ ποιότητων ποιητὴν εἶπας τὸν θεὸν εἶναι, ἐστὶ καὶ τῶν κακῶν δημιουργὸς ὁ θεός. ὅτε τοίνυν οὐδ' οὕτως ἀναίτιον τῶν κακῶν δυνατὸν εἰπεῖν τὸν θεόν, ὕλην αὐτῷ προσάπτειν περιττον εἶναι μοι δοκεῖ. εἰ δέ τι πρὸς ταῦτα λέγειν ἔχεις, ἄρχου τοῦ λόγου. εἰ μὲν ἐκ φιλονεικίας ἡμῖν ἡ ζήτησις ἐγένετο, οὐκ ἂν δεύτερον περὶ τῶν κακῶν ἰξίοιεν ὀρίζεσθαι· ἐπεὶ δὲ φιλίας ἔσκεν μᾶλλον καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ὡφελείας τὴν ἐξέτασιν ποιούμεθα τῶν λόγων, αἰσθάνου περὶ τούτων ὀρίζεσθαι ἀξίον συγχωρεῖν.

ΟΥΛΑ. Τὴν μὲν προαίρεισιν τὴν ἐμὴν ἐκ πολλοῦ σοι γυνεραν εἶναι δοκῶ καὶ τὴν
439 R. ἐν τοῖς λόγοις σποιδέν, ὅτι οὐ πιθανὸς εἰπὼν ψεύδος νικῆσαι θέλω, ἀλλὰ δειχθῆναι
221 E. τὴν ἀλήθειαν μετὰ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, καὶ σὲ δὲ οὕτω διακείσθαι σαφῶς ἐπίσταμαι· ὅθεν οἷα ἐρόπῃ χρώμενος ἱομίζεις δύνασθαι τὸ ἀληθὲς εὐρεῖν, τούτῳ χρῆσαι μὴδὲν δισταπούμενος. οὐ γὰρ σπαντὸν ὡφελῆσεις μόνον χρῆσάμενος τῷ κρείττονι, ἀλλὰ πάν-
τως καὶ περὶ ὧν ἰγισθῶ.

ΠΡΩΟΛ. Σαφῶς παρυστήλαι μοι δοκεῖς καὶ τὰ κακὰ οὐσίας ὑπάρχειν τινάς· οὐδὲ γὰρ ἐκτός οὐσιῶν αὐτὰ ὄντα βλέπω. ἐπεὶ τοίνυν, ὡς οὕτως, καὶ τὰ κακὰ οὐσίας εἶναι λέγεις,

1) Conf. Phot. p. 305, a. 36 — p. 305, b. 13.

2) Hactenus Pseudo-Origen. l. c., nonnullis aliis p. 94, 5—7. intertext.

3) Conf. Pseudo-Origen. p. 65, 2—25.

4) Hactenus Pseudo-Origen. l. c., nonnullis omissis vel leviter immutatis.

5) Hactenus Fragmentum Memmianum et Phot. l. c. Pergit Maximus, qui fertur, li. cc. Proxima ap. Phot. p. 305, b. 13—31. existunt.

6) Hactenus Phot. l. c.

7) Conf. Phot. p. 305, b. 32—34. usque ad vocem ἀσχημάτιστος.

ἀνάγει τὴν οὐσίαν ἐξετάζειν λόγον. δοκεῖ σοι τὴν οὐσίαν σωματικὴν τινα σίστα-
σιν εἶναι;

ΟΥΑΑ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Ἡ δὲ σωματικὴ σίστασις αὐτὴ ἐφ' ἐαυτῆς ἐπάσχει οὐ δεομένη τινός, οὐ
γενόμενον τὸ εἶναι λήφεται;

ΟΙ.Α.Α. Οὕτως ἔχει.

ΟΡΘΟΙ. Δοκεῖ δέ σοι τὰ κακὰ ἐνεργείας εἶναι τινός;

ΟΥΑΑ. Οὕτω μοι φαίνεται.

ΟΡΘΟΙ. Αἰ δὲ ἐνεργεῖται τότε τὸ εἶναι λαμβάνουσιν, ὅπου ἂν ὁ ἐνεργῶν παρῇ; 222 E.

ΟΙ.Α.Α. Οὕτως ἔχει.

440 R.

ΟΡΘΟΙ. Οὐκ ὄντος δὲ τοῦ ἐνεργοῦντος, οὐδ' ὅπου ἐνεργεῖ ἔσται ποτέ;

ΟΙ.Α.Α. Οὐκ ἔσται.

ΟΡΘΟΙ. Οὐκ οὖν εἰ ἡ οὐσία σωματικὴ τίς ἐστι σίστασις, αὕτη δὲ οὐ δεῖται τινός,
εἰ ἢ γενομένη τὸ εἶναι λήφεται, τὰ δὲ κακὰ ἐνεργεῖται ἐπαρχοῦσιν τινός, αἱ δὲ ἐνερ-
γασαὶ ὀνομαῖαι τινός, ἐν τῇ γενομένῃ τὸ εἶναι λαμβάνουσιν, οὐκ ἔπονται οὐσίαι τὰ
κακὰ· εἰ δὲ οὐσίαι τὰ κακὰ, κακὸν δὲ ὁ γόνος, οἷόν τι ἐστὶν ὁ γόνος· ἀλλὰ μὴν
ὁ γόνος ἐνεργεῖται ἐπαρχεῖ τινός, οὐκ ἔστιν ἄρα οὐσία ὁ γόνος. εἰ δὲ τὰ ἐνεργούντα
οὐσίαν εἶναι θέλεις, σήμερι καλῶς. οὖν ἀνθρώπος ὁ γόνος, καθ' ὃν μὲν λόγον
ἀνθρώπος ἐστίν, ἐπαρχεῖ οὐσία· ὁ δὲ ὅν ποιεῖ γόνος οὐκ ἔστιν οὐσία, ἀλλ' ἔργον 223 E.

τῆς οὐσίας. λέγομεν δὲ τὸν ἀνθρώπον ποτε μὴ κακὸν διὰ τὸ φρεσίν, ποτε δ'
αὐτὸν διὰ τὸ ἐνεργεῖν ἄγαθον. ἡ πάλαι αἰετὶς τὰ ὀνόματα ταῦτα τῇ οὐσίᾳ
ἐκ τῶν συμβεβηκότων αὐτῇ, αἰετὶς οὐκ ἔστιν αἰετὶς· οὕτε γὰρ ὁ γόνος ἐστὶν ἡ οὐσία 441 R.
οὐκ αὐτὸν πάλιν ἡ μοιχείᾳ οὕτε τι τῶν ὁμοίων κακῶν. ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τῆς γραμμα-
τικῆς ἡ γραμματικὸς λέγεται καὶ ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς ὁ ῥήτορ καὶ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς ὁ
ἱατρός, τῆς οὐσίας οὐκ ἱατρικῆς οὐσίας οὕτε μὴν ῥητορικῆς οὐτε γραμματικῆς, ἀλλ' ἀπὸ
τῶν συμβεβηκότων αὐτῇ τῆς προσεγομένης λαμβανούσας, ἀφ' ὧν οὕτως ὀνομαζέσθαι
δοκεῖ, οὐδ' ὁπότερον αὐτῶν οὐσία· ὁμοίως μοι γαίεται καὶ ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι

κακῶν τὴν οὐσίαν ὀνομαζόμενα λαμβάνειν, οὐδ' ὁπότερον οὖσαν αὐτῶν. καὶ μοι ὁμοίως
ἐπιτόκον, εἰ τινα ἔτερον ἀναπλάττειν ἐν τῷ τῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰετὶς, ὡς
καί τις, καθ' ὃν τοῖς ἐνεργεῖ καὶ ὁποῖα ποιεῖν τὰ κακὰ, ἐστὶ καὶ αὐτὸς κακὸς 224 E.

ἐξ ὧν ποιεῖ διὰ τοῦτο γὰρ κακῆος κακὸς εἶναι λέγεται, ὅτι τῶν κακῶν ἐστὶ ποιη-
τῆς ἢ δὲ τις ποιεῖ, οὐκ ἔστιν αὐτός, ἀλλ' αἱ ἐνεργεῖται αὐτοῦ, ἀφ' ὧν τὴν προσεγο-
μένην τοῦ κακὸς λέγεσθαι λαμβάνει. εἰ γὰρ αὐτὸν ἐπαρχεῖν εἴποιμεν ἢ ποιεῖ, ποιεῖ δὲ 442 R.

γόνος καὶ μοιχείας καὶ κλοπᾶς καὶ ὅσα τοῖς ὅμοιαι, αὐτὸς ἐστὶ ταῦτα. εἰ δὲ
ταῦτα ἐστὶν υἱός, ταῦτα δ' ὅτι γίνεται τὴν σύστασιν ἔχει, οὐ γενομένη δὲ καὶ τοῦ
εἶναι παύεται, γίνεται δὲ ταῦτα πρὸς ἀνθρώπων, ἔπονται ἄρα τοῖς οἱ ἀνθρώποι
ποιεῖται, καὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μηκέτι εἶναι αἰτία. εἰ δὲ ταῦτα ἐνεργείας αὐτοῦ φῆς,
ἐξ ὧν ποιεῖ τὸ κακὸς εἶναι ἔχει, οὐκ ἐξ ὧν ἐστὶν ἡ οὐσία κακῶν δὲ εἴποιμεν λέγε-
σθαι ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων τῇ οὐσίᾳ, αἰετὶς οὐκ ἔστιν ἡ οὐσία, ὡς ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς
ὁ ἱατρός. εἰ δὲ ἐξ ὧν ἐνεργεῖ ἕκαστος ἐπαρχεῖ κακός, αἱ δὲ ἐνεργεῖ ἀρχὴν τοῦ εἶναι
λαμβάνει, ἡρξάτο κακῆος εἶναι κακός, ἡρξάτο δὲ καὶ ταῦτα τὰ κακὰ. εἰ δὲ οὕτως
ἔχει, οὐκ ἔστιν ἀνάρχως κακός, οὐδὲ ἀγέννητα τὰ κακὰ, τῷ γενεῖ πρὸς αὐτοῦ εἶναι
αἰτία.

ΕΤ.ΑΠΡΟΣ. Τὸν μὲν πρὸς τὸν ἐταῖρον, εἴ γίλῃ, λόγον ἱκανῶς μοι πεποιχέναι
δοκεῖς· ἐξ ὧν γὰρ προέλαβε τῷ λόγῳ, ἐκ τούτων συνάγειν ἐδοξας καλῶς. ὡς ἀλη-
θεῖς γὰρ, εἰ ἄποιος ἐτύγγανεν ἢ ὕλη, τῶν δὲ ποιότητων δημιουργὸς ἐπαρχεῖ ὁ θεός, 225 E.

ποιότητες δὲ τὰ κακὰ, τῶν κακῶν ἐστὶ ποιητὴς ὁ θεός. οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος
πρὸς ἐκείνον εἰρήσθω καλῶς, ἐμοὶ δὲ ψεύδους δοκεῖ τὴν ἐλὴν ἄποιον εἶναι λέγειν·
οὐδὲ γὰρ ἔτιστιν εἰπεῖν περὶ ἡστυνοσούν οὐσίας ὡς ἐστὶν ἄποιος. καὶ γὰρ ἐν τῷ
ἄποιον εἶναι λέγει, τὴν ποιότητα αὐτῆς μὴνῃ, ὅποια ἐστὶν ἡ ὕλη διαγραφεύμενος,
ὅπερ ἐστὶ ποιότητος εἶδος. ὅθεν, εἰ σοι φίλον ἐστίν, ἀνωθεν ἄρχου πρὸς ἐμὲ τοῦ
λόγου. ἐμοὶ γὰρ ἡ ἐλὴ ἀνάρχως ποιότητις ἔχειν δοκεῖ· οὕτως γὰρ καὶ τὰ κακὰ ἐκ
τῆς ἀπορροφίας αὐτῆς εἶναι λέγω, ἵνα τῶν κακῶν ὁ μὲν θεὸς ἀναίτιος ἢ, τούτων δὲ
ἀναίτιος ἢ ὕλη αἰτία.

443 R.

1. Conf. Pseudo-Origen. p. 100, 16. — p. 101, 19. cf. Phot. p. 305, b, 3. — p. 306, a, 1, ὡς ἡ οὐσία
... πᾶσι καὶ ... συμβεβηκότων αὐτῇ, καὶ ὡς ἡ οὐσία ἐστὶν, πρὸς τὰς τῶν αὐτῆς περιγραφῶν.

2) Conf. Phot. p. 305, a, 1—13.

3) H. I. Phot. p. 305, a, 1—13.

4) Cf. Phot. p. 305, a, 13—30.

5) H. I. Phot. p. 305, a, 1—13.

6) H. I. Phot. p. 305, a, 1—13.

7) H. I. Phot. p. 305, a, 1—13.

ΟΡΘΟΙ. Τὴν μὲν προθεμίαν τὴν σὴν ἀποδέχομαι, ὡς γέλε, καὶ σοὶ τὴν ἐν ταῖς
 λόγοις σπορδὴν ἐπαίνῳ, προσέτις γὰρ ὡς ἀληθῶς ἕκαστον τῶν γυλομαθῶν μὴ ἀπλῶς
 καὶ ὡς ἐτιγχε συγκατατίθεσθαι τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀκριτῇ ποιῆσθαι τὴν ἐξέτασιν
 τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ εἰ ὁ προσζητῶν παρὰ λόγον ὁρισάμενος ἀφορμὴν παρέσχε τῇ
 226 E. προσδιαλεγομένῳ συνάγειν ὡς ἐθέλει, τοῦτο καὶ τὴν ἀκροατὴν πείσει, ἀλλ' εἰ τι δο-
 443 R. κεῖ δυνατόν εἶναι λέγεσθαι καλῶς, τοῦτο λέξει· παρ' ὧν δυοῖν θάτερον ἔσται· ἢ γὰρ
 καὶ πρὸς ὃ κινεῖσθαι δοκεῖ ἀκούσας τέλειον ὡς ἐλεθίσσειται, ἢ τὸν προσδιαλεγόμενον
 ἐλέγξει οὐ τὰ ληθῆ λέγοντα.

Οὐ δοκεῖς δέ μοι θεότις ἐριχέναι τὴν ὕλην ἀνωθεν ποιότητος ἔχειν. ¹ εἰ γὰρ
 τοῦθ' οὕτως ἔχει, τίνας ἄρα ἔσται ποιητὴς ὁ θεός; εἴτε γὰρ οὐσίας ἐροῦμεν, προσέ-
 ναι ταύτας γαμέν· εἴτ' αὖ πάλιν ποιότητος, καὶ ταύτας ὑπάρχειν. ² οὐκοῦν οὐσίας
 τε οἷσις καὶ ποιότητων περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ δημιουργὸν λέγειν τὸν θεόν. ἵνα
 δὲ μὴ ἐρασιῶ κατασκευάξῃ τινὰ δόξαν λόγον, ³ ἀποκρίναι τῶν ἐρωτώμενος, ⁴ τίνα
 τροπῇ δημιουργὸν εἶναι γῆς τὸν θεόν; πότερον ὅτι τὰς οὐσίας ἔτρεψεν εἰς τὸ μη-
 κέθ' ὑπάρχειν ἐκείνας, αἵπερ ἦσαν ποτε, ἀλλ' ἐτέρας παρ' αὐτὰς γενέσθαι, ἢ ὅτι τὰς
 μὲν οὐσίας ἐφύλαξεν ἐκείνας, αἵπερ ἦσαν πρὸ τούτου, τὰς δὲ ποιότητας ἔτρεψεν
 227 E. αὐτῶν;

ΕΤΑΙΡ. Οὐ τι μοι δοκεῖ ἀλλαγὴν τινὰ οὐσιῶν γεγονέναι· καὶ γὰρ ἄτοπον τοῦτο
 λέγειν μοι φαίνεται· τροπὴν δὲ τίνα τῶν ποιότητων γεγονέναι φημί, καθ' ὥς δημιουρ-
 γὸν εἶναι λέγει τὸν θεόν. καὶ ὡς περ εἰ τύχοι λέγειν ἐκ λίθων οἰκίαν γεγονέναι, ἐφ'
 ὧν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐκέτι λίθοι μένουσι τῇ οὐσίᾳ, οἰκία γινόμενοι οἱ λίθοι· τῇ
 γὰρ ποίησι τῆς συνθέσεως τῇ οἰκίᾳ γεγονέναι φημί, τραπέζης δηλονότι τῆς προ-
 τέρας τῶν λίθων ποιότητος· οὕτω μοι δοκεῖ καὶ τὸν θεόν, ὑπομενούσης τῆς οὐσίας,
 τροπῇ τινὰ τῶν ποιότητων αὐτῆς πεποιηκέναι, καθ' ἣν τὴν ταύδε τοῦ κόσμου γένε-
 σιν πρὸς τοῦ θεοῦ γεγονέναι λέγω ⁵.

ΟΡΘΟΙ. Ἐπεὶ τοίνυν τροπὴν τινὰ τῶν ποιότητων πρὸς τοῦ θεοῦ γεγονέναι
 γῆς, ἀποκρίναι μοι βραχέα πυθέσθαι προαιρουμένην. ⁶ λέγε δὴ, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ
 δοκεῖ τὰ κακὰ ποιότητος εἶναι τῶν οὐσιῶν;

228 E. ΕΤΑΙΡ. Δοκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Ἄνωθεν δὲ ἦσαν αἱ ποιότητες αὐταὶ ἐν τῇ ὕλῃ, ἢ ἀρχὴν ἔσχον τοῦ
 εἶναι;

ΕΤΑΙΡ. Συνεῖναι φημι ἀγενήτως τῇ ὕλῃ ταυτασὶ τὰς ποιότητας

446 R. ΟΡΘΟΙ. Οὐχὶ δὲ τὸν θεὸν γῆς τροπὴν τινὰ τῶν ποιότητων πεποιηκέναι;

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτό φημι.

ΟΡΘΟΙ. Πότερον οὖν εἰς τὸ κρεῖττον ἢ εἰς τὸ χεῖρον;

ΕΤΑΙΡ. Εἰς τὸ κρεῖττον λέγειν μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Οὐκοῦν εἰ ποιότητες τῆς ὕλης τὰ κακὰ, τὰς δὲ ποιότητας αὐτῆς εἰς τὸ
 κρεῖττον ἔτρεψεν ὁ θεός, πόθεν τὰ κακὰ ζητεῖν ἀνάγκη, οὐ γὰρ ἔμειναν αἱ ποιότη-
 τες ὅποιαι ποτ' ἦσαν τῇ γούφῃ. ἢ, εἰ μὲν πρότερον οὐκ ἦσαν ποιότητες κακαί, ἐκ
 δὲ τοῦ τραπῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ τὰς πρώτας τοιαύτας περὶ τὴν ὕλην γεγονέναι ⁷ ποιο-
 τητῆς γῆς, αἷτιος ἔσται τῶν κακῶν ὁ θεός, τρέψας τὰς οὐκ οὐσας ποιότητας κακὰς εἰς
 τὸ εἶναι κακὰς· ἢ τὰς μὲν κακὰς ποιότητας εἰς τὸ κρεῖττον οὐ δοκεῖ σοι τρέψαι τὸν
 229 E. θεόν, τὰς δὲ λοιπὰς καὶ μόνιας, ὅσαι ἀδιάφοροι ἐτύγχανον, τῆς διακοσμήσεως ἕνεκα
 πρὸς τοῦ θεοῦ τετραφθαι λέγεις;

ΕΤΑΙΡ. Οὕτως ἄνωθεν εἶχον ἐγώ.

ΟΡΘΟΙ. Πῶς τοίνυν αὐτὸν τὰς τῶν φανῶν ποιότητας ὡς εἶχον καταλελειπέναι
 447 R. λέγεις; ⁸ πότερον δυνάμενον μὲν κάκεινας ἀνελεῖν, μὴ βουληθέντα δὲ, ἢ τὸ δύνασθαι
 μὴ ἔχοντα; εἰ μὲν γὰρ δυνάμενον λέξεις, μὴ βουληθέντα δὲ, αὐτὸν αἷτιον τοῦτων
 εἰπεῖν ἀνάγκη, ὅτι δυνάμενος ποιῆσαι μὴ εἶναι κακὰ συνεχώρησεν αὐτὰ μένειν ὡς
 ἦν, καὶ μάλιστα ὅτι δημιουργεῖν τὴν ἔλην ἤρξατο. εἰ γὰρ μηδ' ὁλως ἔμελεν αὐτῷ
 τῆς ἔλης, οὐκ ἂν αἷτιος ἦν ὧν συνεχώρει μένειν· ἐπεὶ δὲ μέρος μὲν τι αὐτῆς ἐδη-
 μοιόργει, μέρος δὲ τι οὕτως εἶναι, δυνάμενος κάκεινα τρέπειν εἰς τὸ κρεῖττον, αἷτιαν
 ὁφθαλμοφανῆς εἶναι μοι δοκεῖ, καταλιπὼν μέρος ἔλης εἶναι παντὸν ἐπ' ὀλέθρου
 οὐ ἐδημοιόργησε μέρος. ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ μέγιστα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἰδιδίσθαι

1) Cf. Phot., p. 300, a. 30 - 33 usque ad illa: λέγειν τὸν θεόν.

2) Hinc nonnulli huius Pseudo-Origen., p. 94, 10 - 21.

3) Cf. Phot., p. 306, a. 36. — p. 306, b. 8.

4) Methodium patris compilat Pseudo-Origenes p. 94, 24. — p. 98, 3.

5) Hactenus Plotinus l. c.

6) Cf. Phot., p. 306, b. 9 - 35. ubi nonnulla in Irenaeum contracta.

7) Hactenus Pseudo-Origenes l. c. omissa parenthesi: τῇ γὰρ ποιότητι ... λίθων ποιότητος.

8) Pseudo-Origenes Methodium compilare pergit p. 98, 21. — p. 99, 24.

οὐκ ὁκεῖ, τοῦθ' ὅπερ κατεσκεύασε τῆς ὕλης μέρος ἀντιλαμβάνομενον ταῦν τῶν κα-
κῶν¹. εἰ γὰρ τις ἐξετάζῃ ἐλ' ἀκριβὲς τὰ πράγματα, χαλεπωτέρου τῶν εἰρήσει τὴν
ἰλὴν μεπονδυλῆν τῆς προτέρας ἀκοσρίας. ποῖον γὰρ αὐτὴν διακριθῆναι τὸ μὴδὲ αἰ-
σθῆσθαι τῶν κακῶν παρὴν αὐτῇ· καὶ δὲ ἕκαστον τῶν μερῶν αὐτῆς αἰσθῆσιν λαμ-
βάνει τῶν κακῶν. καὶ μοι ἐπ' ἀνθρώπου τὸ παράδειγμα λάβε. πρὶν γὰρ εἰκονισθῇ
καὶ ῥῶον γένηται τῇ τοῦ δημιουργοῦ τέχνῃ, τὸ μὴδὲ ἐνὸς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν
παρὰ τῆς φύσεως εἶχεν· ἀγ' οὐ δὲ πρὸς τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος γίνεται, καὶ τὴν αἰσθη-
σιν τοῦ προσπελάζοντος κακοῦ προσλαμβάνει. καὶ τοῦθ', ὅπερ ἐπὶ εὐεργεσίᾳ τῆς ὕλης
πρὸς τοῦ θεοῦ γηγενέαι λέγεις, εἰρήσκειται μᾶλλον ἐπὶ τῇ χεῖρὶ προσγενόμενον
αὐτῇ. εἰ δ' ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι τὸν θεὸν ἀνελθεῖν τὰ κακὰ τὸ μὴ πεπαῦσθαι λέγεις,
ἀδύνατον τὸν θεὸν γίγεις ἐπάρχειν. τὸ δὲ ἀδύνατον ἦτοι τῇ φύσει ἀσθενῇ ὑπάρχειν
αὐτὸν ἔσται, ἢ τῇ νικᾶσθαι τῇ γόβῃ δεδολωμένον πρὸς τινος κρείττονος. εἰ μὲν
οἷν τὸν θεὸν φύσει ἀσθενῇ ὄντι τολμήσεις εἰπεῖν, περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῆς κινδυ-
νεύειν μοι δοκεῖς· εἰ δὲ τῇ νικᾶσθαι γόβῃ πρὸς τοῦ μείζονος, μείζονα ἔσται τοῦ
θεοῦ τὰ κακὰ, νικῶντα τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ τὴν ὁρμήν· ὅπερ ἄτοπον εἶναι μοι
λέγειν περὶ θεοῦ ὁκεῖ². διὰ τί γὰρ οὐχὲ μᾶλλον ταῦτ' ἔσονται θεοί, νικῶν κατὰ
τὸν λόγον τὸν σὸν ἀνάμεινα τὸν θεόν, εἴπερ θεὸν ἐκεῖνό φασιν, ὃ τὴν ἀπάντων
ἔξοισίαν ἔχει;

Ἐραχία δέ σου καὶ περὶ τῆς ἰλῆς αὐτῆς πνέεσθαι βούλομαι· καὶ μοι γέρον
λέγε, ποίῳτερον ἀπλῇ τις ἦν ἢ ὕλῃ ἡ σύνθετος; ἢ γὰρ διαφορά τῶν γεγονότων εἰς
τοιαύτην με περιέσσειν ἐξέτασιν τοῦδε τοῦ λόγου. εἰ γὰρ ἀπλῇ τις ἐτεγγχανεν ἢ ἰλῇ
καὶ μοιοειδῆς, σύνθετος δὲ ὁ κόσμος καὶ ἐκ διαφορῶν οὐσιῶν τε καὶ κινήσεων τὴν
σύστασιν ἔχει, ἀδύνατον τοῦτον ἐξ ὕλης γηγενέαι λέγειν, τῇ τὰ σύνθετα μὴ οἶόν τε
ἐξ ἐνὸς ἀποῖον τὴν σύστασιν ἔχειν· τὸ γὰρ σύνθετον ἀπλῶν τινων μῖξιν μενύει. εἰ
δ' αἷ πάλιν τὴν ἰλὴν σύνθετον λέγειν ἐθέλοις, πάντως ἐξ ἀπλῶν τινων συντεθείσθαι
φύσεις. εἰ δὲ ἐξ ἀπλῶν συντεθῇ, ἢν ποτε καθ' ἑαυτὰ τὰ ἀπλά, τῶν συντεθέντων
γέγονεν ἢ ἰλῇ, ἐξ οὐπερ καὶ γεννητὴ οὕσα δεύονται. εἰ γὰρ σύνθετος ἢ ὕλῃ, τὰ δὲ
σύνθετα ἐξ ἀπλῶν τινων σύστασιν ἔχει, ἢν ποτε καιρὸς ὅτε ἢ ὕλῃ οὐκ ἦν, τοιτέστι
πρὶν τὰ ἀπλά συνελθεῖν. εἰ δὲ ἦν ποτε καιρὸς ὅτε ἢ ὕλῃ οὐκ ἦν, οὐκ ἦν δὲ ποτε καιρὸς
ὅτε τὸ ἀγέννητον οὐκ ἦν, οὐκ ἄρα ἔσται ἀγέννητος ἢ ὕλῃ. τὸ δ' ἐντεῦθεν ἄρα ἔσται
πολλὰ τὰ ἀγέννητα. εἰ γὰρ ἦν ἀγέννητος ὁ θεός, ἦν δὲ ἀγέννητα καὶ τὰ ἀπλά ἐξ ὧν
ἢ ὕλῃ συντεθῇ, οὐκ ἔσται ἄρα δύο καὶ μόνον τὰ ἀγέννητα, ἵνα παρήσω τὸ ἐπεζητῆσαι
τί ὄντα ἔστιν ἀπλά, ὕλῃ ἢ εἶδος· πολλὰ γὰρ καὶ οὕτως ἄτοπα ἀκολουθήσειαν. ὁ-
κεῖ δέ σοι μὴδὲν τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτῷ ἀντικείμεναι;

ΕΤΑΙΡ. ὁκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Ἀντίκειται δὲ τῷ πυρὶ τὸ ὕδωρ;

ΕΤΑΙΡ. Ἀντικείμεναι μοι φαίνεται.

ΟΡΘΟΙ. Ὁμοίως δὲ καὶ τῷ φωτὶ τὸ σκότος καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ θερμόν, πρὸς
δὲ τοῖσι καὶ τῷ ξηρῷ τὸ ὑγρὸν;

ΕΤΑΙΡ. Ὁῦτως ἔχειν μοι δοκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Οἴκοιόν εἰ μὴδὲν τῶν ὄντων αὐτὸ ἑαυτῷ ἀντίκειται, οὐκ ἔσονται ἰλὴ μία,
οὐδὲ μὴν ἐξ ὕλης μίαν. ὁμοίον δὲ τινα τοῦτω λόγον πάλιν πνέεσθαι σοι βούλομαι.
δοκεῖ σοι τὰ μέρη μὴ ἀναιρετικὰ τευχάνειν ἀλλήλων;

ΕΤΑΙΡ. ὁκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Εἶναι δὲ τῆς ὕλης μέρη τὸ τε πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ, ὥσαύτως δὲ καὶ τὰ
λοιπὰ;

ΕΤΑΙΡ. Ὁῦτως ἔχει.

ΟΡΘΟΙ. Τί δέ; οὐ δοκεῖ σοι ἀναιρετικὸν μὲν εἶναι τοῦ πυρὸς τὸ ὕδωρ, τοῦ
δὲ σκότους τὸ φῶς, καὶ τάλλα ὅσα τοῖσι παρὰπλήσι;

ΕΤΑΙΡ. ὁκεῖ.

ΟΡΘΟΙ. Οὐκοῦν εἰ τὰ μέρη οὐκ ἔστιν ἀλλήλων ἀναιρετικά, τὰ δὲ ὕλης μέρη
ἀναιρετικά ἀλλήλων ἔστιν, οὐκ ἄρα ἔσται ἀλλήλων μέρη· εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ἀλλήλων
μέρη, οὐκ ἔσονται ὕλης μίαν. ἀλλὰ μὴν οὐδ' αὐτὰ ἔσονται ὕλῃ, τῷ μὴδὲν τε τῶν
ὄντων αὐτὸ ἑαυτοῦ ἀναιρετικὸν ὑπάρχειν κατὰ τὸν τοῦ ἀντικειμένου λόγον. οὐδὲ γὰρ
ἔστι τι αὐτῷ ἀντικείμενον· τὰ γὰρ ἀντικείμενα ἐτέροις ἀντικείμεσθαι πέφυκει. οἷον τὸ

1) Haecenus Photius l. c.

2) Cl. Phot. p. 206, b. 36. — p. 207, a. 9.

3) Haecenus Photius l. c., nonnullis contractis.

1) Haecenus Pseudo-Origenes l. c., οὐσαίς illis: καὶ μοι ἐπ' ἀνθρώπου ... τοῦ προσπελάζοντος
κακοῦ προσλαμβάνει. Continuatur excerpta ap. Phot. p. 207, a. 10. — p. 207, b. 4. nonnulla omis-
sa vel contractis.

λεπκὸν αὐτοῖς ἐναντῷ οὐκ ἀντίκειται, πρὸς δὲ τὸ μέλαν ἀντικείμενον λέγεται· καὶ τὸ ὅμως ὁμοίως ἐναντῷ μὴ ἀντικείμενον δείκνυται, πρὸς δὲ τὸ σκότος οὕτως ἔχον φαίνεται, καὶ
 231 E ἄλλα γοῦν ὁμοίως πλείστα ὄντι. εἰ τοίνυν καὶ ὕλη μία τις ἦν, οὐκ ἂν αὐτῇ αὐτῇ ἀν-
 τέκειτο. οὕτω δὲ τῶν ἀντικειμένων ἐχόντων τὸ μὴ εἶναι τὴν ὕλην δείκνυται¹.

Περὶ μὲν τῆς ὕλης αὐτάρχως ἔχει· ἐπὶ δὲ τὴν τῶν κακῶν ἐξέτασιν ἐρχεσθαι δεῖ καὶ ἀναγκαίως ἀναζητεῖν τὰ περὶ ἀνθρώπων. τὰ περὶ ἀνθρώπων κακὰ πότερον εἶδη τυχθαίεε κακοῦ ἢ μέρε; εἰ γὰρ εἶδη, οὐκ ἄρα ἔστιαι ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κα-
 κὸν καὶ αὐτὸ τῷ τὰ γένει ἐν τοῖς εἶδεσιν ἐξετάζεσθαι καὶ ἵκεσθαι. εἰ δὲ τοῦτο, γενιτὸν ἄρα ἔστιαι τὸ κακόν· τὰ γὰρ εἶδη γειντὰ ὄντι δείκνυται, οἷον φόνος καὶ μοιχεία καὶ τὰ τοιούτοις παρατλήσια. εἰ δὲ μέρη τινὸς κακοῦ ταῦτα εἶναι ἐθέλοις, ἔστι δὲ ταῦτα γενιτὰ, ἀνάγκη κακίῳ γενιτὸν ὑπάρχειν. ὦν γὰρ τὰ μέρη γενιτὰ, ταῦτα ὁμοίως ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ γειντὰ· τὸ γὰρ ὅλον ἐκ μερῶν συνίστηται. καὶ τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἔστιαι μὴ ὄντων μερῶν, ἔστιαι δὲ τὰ τῶν μερῶν, κἂν μὴ τὸ ὅλον παρῇ. οὐδενὸς δὲ τῶν ὄντων μέρους μὲν ἔστω γενιτὸν, μέρος δὲ ἀγένητον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο συγχωρήσεται τῷ λόγῳ, ἦν ποτε τὸ κακόν, ὅτε ὁλόκληρον οὐκ ἦν, τοιτέστι πρὶν δημιουργησθαι τὴν ἑλὴν τὸν θεόν. τότε δὲ ὁλόκληρον γίνεσθαι, ὅτε πρὸς θεοῦ γέγονεν ἄνθρωπος· τῶν γὰρ μερῶν τοῦ κακοῦ ἄνθρωπος ὑπάρχει ποιητής. καὶ τὸ ἐντεῦθεν ὁλόκληρον εἶναι τὸ κακόν αἷτιος ἔστιαι δημιουργήσας ὁ θεός, ὅπερ ἀσέβες. εἰ δ' οὐδ' ὁπότερον τούτων λέγεις τὸ κακόν, πρῶτον δὲ τινος κακοῦ εἶναι λέγεις, γενιτὸν αὐτὸ ὑπάρχειν μὲνεις· ἢ γὰρ τοῦ τινὸς πρῶτος ἀρχὴν τοῦ εἶναι λαμβάνει. πρὸς δὲ τοιούτοις οὐδὲν ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακόν εἰπεῖν ἔχεις. ποῖαν γὰρ πρῶτον κακὸν ἑτέρον παρὰ τὸ ἐν ἀνθρώποις δείκνυειν ἔχεις; ὅτι γὰρ ὁ ἐνεργῶν οὐ κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον ὑπάρχει κακία, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ἐνεργεῖν τὸ κακόν ἦν δὲ δείκνυται².

Οἱ τῇ φύσει κακὸν οὐδὲν ἔστιν, ἀλλὰ τῇ χρήσει γίνεσθαι κακὰ τὰ κακὰ³.

Πρὸς μὲν τοῦ θεοῦ τοὺς ἀνθρώπων, κακοῖς γενομένοις οὕτι μοι δοκεῖ λέγειν· αἰτεξοῦσιν δὲ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον γενομέναι λέγει, τοιτέστιν ἡλεύθερον, ἀφ' οἷ καὶ οἱ διάφοχοι τοῦ γένους τὴν ὁμοίαν ἡλευθερίαν ἐκλήρωσαντο. γημί τοιγαροῦν ἡλεύθερον γενομέναι τὸν ἄνθρωπον, δοιλεύοντα δὲ αὐτὸν οὐ βούλομαι· τοῦτο γὰρ

1) Hactenus fidei Maximi fragmentum περὶ τῆς ὕλης et Phot. l. c. Pergit Photius p. 307, b. 5—36.

2) Ad redintegrandum dialogi tenorem hoc loco interruptum nihil coarctat Pseudo-Origenes, quippe qui p. 100, 16 — p. 101, 19, ut supra vidimus, post Methodium v.l., si Dis placet, Maximiana ap. Euseb. p. 229, 8 — p. 231, 6. (ap. Pseudo-Orig. p. 98, 21 — p. 99, 20.) ex parte saltem eam Methodii disputationem intulerit, quae ap. Euseb. p. 222, 7 — p. 223, 34. exstat et h. l. interlocutus est verbis: ὅτι γὰρ ὁ ἐνεργῶν ... ἦδη δέδεικται, respicitur.

3) Hactenus Photius l. c. Methodii disputationem, cuius samana novissima apud Platium excerpta sunt, integram hoc loco totam ex Pseudo-Origene, qui Adamantium Methodo substatutum hanc locutionem facit p. 101, 25 — p. 103, 3. ΑΛΛΑ. Ἐγὼ πρῶτον τῇ φύσει οὐδὲν κακίαν εἶναι, τῷ δὲ τῆς χρήσεως (ἡ ὅσως) τῷ ὄντι κακὸν εἶναι λέγεσθαι. τὸ γὰρ τῆς μοιχείας ὁμοίως νομισθῆναι καὶ τῆς γυναικὸς καὶ γυναικὸς σημαντικόν· ἀλλ' ἐν κοινῇ τις τῇ γυναικὶ παιδοποιεῖται ἔτι καὶ τῆς τοῦ γένους διαβολῆς, ἀγαθὴ τι ἢ κοινῇ γίνεται. εἰ δὲ τις καταλείπων τὴν νόμιμον κοινότητα (p. 102) ἐκτρέφει γένος ἀκαταστάτου, ἢ ἄνθρωπον τῷ αὐτῷ κακόν, καὶ ἢ αὐτὴν ποιεῖται ἢ αὐτῇ, ὁ δὲ τῆς χρήσεως τῷ ὄντι οὐκ οὕτως. καὶ εἰ τῆς ποιεῖται, δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. ἢ κοινῇ τοῖαν χρόνῳ τῷ αὐτῷ τῆς χρήσεως ἐκτρέφει, κακὸν οὐκ ἔστιν, τότε δὲ γίνεται κακόν, ὅταν ὁ πρῶτος ἔσται σαφές. ἀλλὰ καὶ τὸν φόνον οὕτως· ἔστιν γὰρ. ἐν γὰρ τῇ τῷ εἰ μὴ γὰρ λεγόμενος κατεῖται ὅλη, ὅπως ὁν ἐπολέμασιν ἀποκτείνων, κακὸν οὐκ ἐργάζεται. ἐν τῇ δὲ τὸν ἀγῶνι τι τὸν ἀκαταστάτου πειρηκῶς ἀναγῶν οὐδὲν. ἀλλ' ἢ τῷ αὐτῷ γένει, οἷον τῇ τῶν οὐκ ἐκ τῆς ἀκαταστάτου, ἔτι καὶ τοιούτων ἢ γυναικῶν ἢ παιδῶν, ἡμῶν ἐργάζεται. καὶ τὸ αὐτὸ ἐργῶν τὸ αὐτὸ διαφωτέρων γίνεται, ὁ δὲ πρῶτος τοῦ ἔργου τὴν διαφωτὴν ἐμποεῖ. πρὸς δὲ τοιούτοις καὶ τὸ χρηματικὸν λαμβάνει τινός. τῷ αὐτῷ τῇ. λεγόμενος γὰρ κακόν· ἐν μὲν γὰρ τῇ ὁμῇ κοινῇ ἔσται ἔστιν, ὁ λαμβάνων οὐδὲν ἡμῶν τοῦ· εἰ δ' αὖ πάλιν ἀποκτείνων ἀκαταστάτου ἢ λεγόμενος, ἐργῶν τι ποιεῖν ποιεῖ καὶ τὸ μὲν ἀλλοτρίῳ λαμβάνει ἐπ' ἀκαταστάτου ἔστιν, ὁ δὲ τῆς λεγόμενος πρῶτος λεγόμενος τοῦτο ποιεῖ. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ θεοσεβεῖν τῷ αὐτῷ κακόν γίνεται. εἰ μὲν γὰρ τῇ τῷ εἰ μὴ σέβει θεόν, ἔργον ποιεῖ ἀγαθόν· εἰ δὲ τοῦτο κατελείπων τὸν οὐκ οὕτως σέβει, καὶ τὴν τοῦ κατελείπων τῷ αὐτῷ, ἢ λέγει, τῷ αὐτῷ ἐκτρέφει κακόν, κακὸν ποιεῖται. καὶ (p. 103) τὸ μὲν τῆς ἀκαταστάτου, ὁμοίως τὸ αὐτὸ, ὁ δὲ τῆς χρήσεως πρῶτος ἐκτρέφει τὸ γινόμενον.

4) Praefatum hoc fragmentum nobis servavit Leontius et Joannes Bezae veterum scriptorum lib. II. m. 3. περὶ ἀκαταστάτου, ubi Methodii ex τοῦ περὶ ἀκαταστάτου λόγου esse datur. Vid. M. scriptor. veter. nova collect. T. VII, p. 92, col. 1. — p. 93, col. 2. Latinitate, quae hoc fragmentum praeferit, quodammodo exprimit Pseudo-Origenes, apud quem Procopius, l. c. Methodii Ἐπιστολῇ, ad Adamantium vel a supra alia habet respondet p. 103, 4. 15: ἸΠΟΤ. Ἐπεὶ τοίνυν περὶ τῶν κακῶν ἐποίησιν τὸν λόγον, δείκνυται βούλομαι, ὡς ἔστι καὶ κακὰ, ὅτι τοιούτων οἱ ἀνθρώποις τυχθαίεεσι ποιεῖται, βραχὺ τι πάλιν τελέσθαι βούλομαι, πότερον οἱ ἀνθρώποι τὴν ἀκαταστάτου εἰς αὐτὸν λαμβάνοντες ἔχουσιν, τοιτέστιν αὐτοὶ τῇ τοιαύτῃ χρήσει, εἴται γινόμενοι, ἢ τοιαύτοι εἰς θεοῦ γινόμενοι, ἢ αὖ πάλιν ἑτέροις τι ὑπάρχει ὁ εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἀκαταστάτου. Ad quae Adamantius, l. c. Methodii Ὁρθόδοξος, p. 104, 16 — p. 104, 25. his ipsis respondet, quae priore parte sic legitur a Leontio et Joanne servatum est, exceptis particulis, 1. quibus ad a.

λάτρεσθαι μὴ ἐμπεισὲν εἰς γλῆφάων πτωχῶν εὐρημάτων, ἀδυνάτων τε ἅμα καὶ θεοῦ ἀνάξιον. τοῦτο οὖν εἰς τοὺς τόπων διαλαμβάνειν, ὅτι πᾶν σῶμα ὑπὸ φύσεως συνεχόμενον τῆς κατατατούσης ἐξωθεν τινα δίκην τροφῆς εἰς αὐτό, καὶ ἀπεκκριτῶσι, οὕτως τῶν ἐπειραγομένων ἑτερα, ὥστερ τὰ τῶν γειτῶν καὶ τῶν ζῶον, τὸ ἑλίκον ὑποκείμενον οὐδέποτε ἔχει ταῦτον. διόπερ οὐ κακῶς ποταμὸς ὑπολαμβάνει τὸ σῶμα, διότι εἰς πρὸς τὸ ὑπερβῆς τύχη οὐδὲ δύο ἡμερῶν τὸ πρῶτον ὑποκείμενον ταῦτόν ἐστιν ἐν τῇ C σῶματι ἡμῶν, καίτοι γε τοῦ οἰνοῦ Παύλου ἢ Πέτρου ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὕψους οὐ τοῦ κατὰ ψυχὴν μόνον, ἤς ἡ οὐσία οὐκ ἔχει καθ' ἑμῶν, ἀλλ' ἐπειραγομένην τι ἔχει ποτέ, καὶν ῥευστή ἢ ἡ φύσις τοῦ σώματος τῷ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸ σῶμα ταῦτόν εἶναι, ὥς καὶ τοὺς τύποις μένειν τοὺς αὐτοὺς τοὺς τὴν ποιότητα Πέτρου καὶ Παύλου τὴν σωματικὴν παρουσιάζοντες, καθ' ἣν ποιότητα καὶ οἱ καὶ ἐκ παιδῶν παραμένοντες τοὺς σῶμασι καὶ ἄλλα τινὰ ἰδιώματα, γὰρ καὶ ἐπὶ ταῖς εἰς τὴν εἶδους ὁμοίαν τοῦτο D τὸ εἶδος, καθ' ὃ εἰδοποιεῖται ὁ Παῦλος καὶ ὁ Πέτρος, τὸ σωματικόν [ὃ] ἐν τῇ ἀναστάσει περιτίθεται πάλιν τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβάλλον, οὐ πάντως δ' ἐπὶ τὸ μεταγαλλόμενον τὸ κατὰ τὴν πρῶτην ὑποκείμενον. ὥστερ δὲ τὸ εἶδος ἐστὶν ἐκ βρώφους μέχρι τοῦ προεβυτέρου, καὶ οἱ χαρακτηρίζοντες δοκῶσι πολλὴν ἔχειν παραλλαγὴν, οὕτως 537 νοητέον τὸ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶδος ταῦτόν εἶναι τῇ μέλλοντι, πλείστως ὥστερ ἐσομένης τῆς ἐπὶ τὸ κάλλιον μεταβολῆς. ἀναγκαῖον γάρ τὴν ψυχῇ ἐν τόποις σωματικαῖς ὑπάρχουσιν κεχρῆσθαι σῶμασι καταλλήλοις τοῖς τρόποις. καὶ ὥστερ ἐν θαλάσσῃ ἦν ἡμᾶς ἐνέδρους γενομένοις εἰ ἔχον, πάντως ἂν ἡμᾶς ἔδει βράχια ἔχειν καὶ τὴν ἄλλην ἰχθύων κατάστασιν, οὕτως μέλλοιτας κληρονομεῖν βασιλείαν οὐρανῶν καὶ ἐν τοῖς διαφόροις ἔσεσθαι, ἀναγκαῖον χρῆσθαι σῶμασι πνευματικαῖς, οὐχὶ τοῦ εἶδους B τοῦ προτέρου ἀφανιζόμενον, καὶ ἐπὶ τὸ ἐνδοξότερον γέννηται αὐτοῦ ἡ τροπὴ, ὥστερ ἦν τὸ ἄριστον εἶδος καὶ Μωυσέως καὶ Ἡλίου, οὐχ ἕτερον ἐν τῇ μεταμορφώσει παρὰ Math 17, 2 ὁ ἦν.

IV. Μὴ πρόσκοπτε τοίνυν, εἰ τὸ πρῶτον ὑποκείμενον ἂν τις λέγοι μὴ ἔσεσθαι ταῦτόν τότε, ὅπου ὁ λόγος τοῖς ἐφιστάμενοις δυνάμενοις δείκνυσιν ὅτι οὐδὲ νῦν δύναται δύο ἡμερῶν ταῦτόν εἶναι τὸ πρῶτον ὑποκείμενον. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι καὶ τὸ ἑτεροῖον μὴ σπείρεσθαι, ἑτεροῖον δὲ ἀνίστασθαι. σπείρεται γὰρ σῶμα ψυχικόν, 1 Cor 15, 44 ἐξεύρεται σῶμα πνευματικόν. καὶ ἐπιφέρει πάλιν ὁ ἀπόστολος, σχεδὸν τὴν γαίην C ποιότητα διδάσκων ἀποτίθεσθαι μέλλειν ἡμᾶς, τοῦ εἶδους σωζόμενου κατὰ τὴν ἀνάστασιν. „τοῦτο δὲ γημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομήσαι 1 Cor 15, 50 οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν.“ ἴσως μὲν γὰρ ἐστὶ περὶ τὸν ἄριστον διακρατούμενον ὑπὸ τοῦ εἰδοποιούντος ποτε τὴν σάρκα, σὰρξ δὲ οὐκ ἐστὶ ἀλλ' ὅπερ ποτὶ ἐλαττωμένη ἐστὶ ἐν τῇ σαρκί, τοῦτο χαρακτηριζέσθαι ἐν τῇ πνευματικῇ σῶματι. D

Καὶ πρὸς τὰ ῥήματα δὲ τῶν γραφῶν, ἃ παρατίθεται οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν, ταῦτα ἐστὶν εἰπεῖν. καὶ πρῶτον ἐν τῇ Ἰερεμῇ, [ἐπὶ τὸ ὅσον] ἐφ' ὅσον βούλονται οἱ ἀπλοῦστεροι, κατὰ τὰς λέξεις ταύτας οὐδὲ ἀνίστασθαι σαρκῶν ἐστὶ, ἀλλὰ ὁσίων μόνον καὶ δερμάτων καὶ νεύρων. ἅμα δὲ καὶ ὑποδεικνύον αὐτοῖς ὅτι συναρπάζονται, ὥς μὴ νεοιχώτες τὸ γεγραμμένον. οὐ γὰρ εἰ ὅσα διοράζεται, πάντως τὰ ὅσα ταῦτα νοητέον, ὥστερ οὐδὲ ἐν τῇ „ἐσκηνοποιεῖν τὰ ὅσα ἡμῶν παρὰ τὸν Ἰσθμὸν“ καὶ „ἐσκηνοποιεῖν πάντα τὰ ὅσα μοι“ καὶ „ἰούσι με, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὅσα μοι“, γανερῶν 539 ὁντος τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὅσα κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχὴν. ἐπιφέρει γοῦν τὴν λόγῳ ὅτι αὐτοὶ λέγουσιν ὅτι ἔξρᾳ γέγονε τὰ ὅσα ἡμῶν. ἀρὰ γε λέγουσι „ἔξρᾳ γέγονε τὰ ὅσα ἡμῶν“, θέλοντες ἀνίστασθαι συναρπάξαι; ἀλλὰ τοῦτο ἀμύχανον. λέγουσιν δ' ἂν „ἔξρᾳ γέγονε τὰ ὅσα ἡμῶν“ ἐν αἰχμαλωσίαις γενόμενοι καὶ πᾶσαν Ἰουδαίαν το- B τίδα ἀποβεβληκότες. ἐπιφέρουσι γοῦν τὸ „ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπερυνήκα- μιν.“ οὐκοῦν ἡ ἐπαγγελία τῆς ἀναστάσεως τοῦ λαοῦ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πτώματος καὶ τῆς οἰοῦν νεκρότητος ἢ νεκρῶνται, διὰ τὰ ἀμαρτήματα τοῖς ἐχθροῖς παραδοθέντες. καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ σωτῆρος λέγονται εἶναι τύφοι γέροντες ὁσίων νεκρῶν Math 9, 12 καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. πρέπει δὲ τῷ θεῷ ἀνοίγειν τὰ μνημεῖα ἐκείνου καὶ ἐξάγειν ἐκ τῶν μνημείων ἡμᾶς ἐξωποιοημένους, ὥστερ ὁ σωτὴρ τὸν Λάζαρον εἵλκυσεν ἔξω.

V. Τὸ δὲ „ἔχει ἐστὶ ὁ κλανθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων“ πρὸς αὐτοὺς C ἀπορητέον ὅτι ὥς ἐν τούτῳ τῷ βίῳ πᾶν μέλος εἰς τινα χρεῖαν ὁ δημιουργὸς κατεσκεύασεν, οὕτως καὶ τοὺς ὀδόντας εἰς τὸ διακρίνεσθαι τὴν στερεῖαν τροφήν. τίς οὐκ ἔχει τοὺς κολαζομένους ὀδόντων; οὐ γὰρ εἰς τὴν Γέενναν ὄντες καὶ αὐτοὺς γάζονται. καὶ δείκνυν ὅτι οὐ πάντα παραλαμβάνεσθαι δεῖ κατὰ τὸ κείμενον. „ὀδόν- D τας γὰρ ἀμαρτωλῶν (φροῖν) συνέτριψας“, καὶ „τὰς μύλους τῶν λεόντων συνέθλασεν αἰχμῶν.“ τίς δὲ οὕτως ἡλίθιος, ὥς ὑπολαμβάνειν ὅτι τῶν τὰ σῶματα τῶν ἀμαρτωλῶν ὁ θεὸς τοὺς ὀδόντας αὐτῶν μόνον συντρίβει; ὥστερ οὐκ εἴ τις θέλων ταῦθ' οὕτως

ἔχειν θλιβόμενος ἔλκετο ἐπ' ἀλλιγορίαν, οἷτως ζητεῖται τῶν κολλυβομένων τῶν
 ἰσχυρῶν τῶν ὀδόντων τῆς ψυχῆς δυνάμιν μαστικήν ἐχοίσις, ἥτις ἐν καιρῷ τοῦ
 ἐλέγχου περὶ τῶν ἁμαρτημάτων κατὰ τὸν συγκροτισμὸν τῶν ὀδόντων τῶν ἐσθλοῦσε
 100b 10, 24 βοῆσει τοὺς ὀδόντας. τὸ δὲ „φοβήθητε τὸν ἀνήμενον καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα
 ἀτολέσαι ἐν Γένει.“ τάχα μὲν διδάσκει διὰ σώματος ἢ ψυχῆ, τάχα δὲ διὰ τοῦ καὶ
 539 καὶ τοῦ πρώτου ὑποκειμένου εἰρήκαμεν. καὶ τὸ παρὰ τῷ ἀποστόλῳ δὲ „ζωοποιεῖται
 Rom 8, 11 καὶ τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα.“ θιγτοῦ ὄντος τοῦ σώματος καὶ οὐ μετέχοντος τῆς
 αἰσθητῆς ζωῆς, δίνεται παρσιάνειν ὅτι τὸ σωματικὸν εἶδος, περὶ οὗ εἰρήκαμεν, τῇ
 Col 3, 4 γένει θνητὸν ἐν, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ αὐτὸ μεταβάλλει ἀπὸ
 τοῦ εἶναι σῶμα θνητότου ζωοποιεῖν, διὰ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιεῖν ἐκ τοῦ πνευμα-
 1 Cor 15, 36- τικὸν γεγενῆσθαι. καὶ τὸ „ἐρεῖ δέ, πῶς ἐξέρχονται οἱ νεκροί; ποῖον δὲ σῶματι ἐρ-
 χοῖται;“ γρηγοῶς παρίστησιν ὅτι τὸ πρῶτον ὑποκείμενον οὐκ ἀνυστίζεται. εἰ γὰρ
 B καλῶς ἐλάβομεν τὸ παράδειγμα, ὅτι οὗ ὁ σπερματικὸς λόγος ἐν τῷ κόκκῳ τοῦ
 σείον θραξάμενος τῆς παρακειμένης ὕλης καὶ δι' ὅλης αὐτῆς χωρησας, περιθραξάμενος
 αὐτῆς ἀπὸ τοῦ εἶδους, τὸ εἶδος ὡν ἔχει θανάσιον ἐπιτίθησι τῇ ποτε γῇ καὶ ἴδωται καὶ
 ἀέρι καὶ πυρὶ, καὶ ἰκίσας τὰς ἐκείνων ποιότητας μεταβάλλει ἐπὶ ταύτην, ἥς ἐστιν
 αὐτὸς δημιουργός, καὶ οὕτως συμπληροῦται ὁ στάχυς, εἰς ὑπερβολὴν διαγέγων τοῦ
 ἐξ ἀρχῆς κόκκου μεγέθει καὶ σχήματι καὶ ποικιλίᾳ.

C

ΠΡΟΚΛΟΥ ΤΟΥ ΔΙΤΟΥ.

VI. Ἄ μὲν οὖν Ἱεριγένις εἰς τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως ἐγχειρῶν πραγματείαν
 ἐσπούδασε, ποικιλιώτῃ ἐπιδεικνύμενος εἰς αὐτὴν θεωρίαν, τοσαῦτα ὡς ἐν ἐπιτομῇ·
 ἐνθυμῶ δὲ καὶ τὰ τοιούτοις ἀναθεωρῶν ἐφεξῆς. λείπεται γὰρ τὰς ἀπὸ τῶν γραμῶν
 ἐπὶ πρὸς τοῖς εἰρημένοις μαρτυρίας παραλαβεῖν, ἵν' ὥσπερ ἀνδρείας πάντα τὰ μέρη
 συμμέτρως ὁ λόγος ικανοῦ λαβὼν ὅλος ἐκ πλήρους ἢ κατεσκευασμένος, ἀλλὰ μὲν
 D ἔχων ἐνδὲς τῶν εἰς σχῆμα καὶ κάλλος συναγομένων. τί οὖν αἱ γραφαὶ συνάδουσι
 τοιούτοις, ἐπικρατεῖναι πρὸς συμπλήρωσιν διαγωγῆς κρείττονος τὸν ἀνθρώπον, φρα-
 στέον. ταῦτα γὰρ ἐάν τις οἶός τε ἢ, μὴ παρακλῶπιον τοῦ δέοντος, ἀκριβῶς νοεῖν,
 εἴσεται τὴν ἀνύστασιν ἐπὶ τούτῳ μὴ χρῆναι παραλυμῆνεσθαι τοῦ σώματος, αἶτε
 ἀδυνατοῦντος ἀτρέπτου δι' αἰῶνος μένειν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ, ἐν ᾧ αὐτοῦ ὁ
 540 καὶ νῦν ἐν τοιῷ διασπώμενος χαρμητῆρ τριθίσεται, ἵν' ἕκαστος ἡμῶν καὶ κατὰ
 τῇ μορφῇ ὁ αὐτός ἢ, καθάπερ ἐλέχθη καὶ Ἱεριγένει. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἔσθθαι
 τίθεται τὴν ἀνύστασιν. ῥευστοῦ γὰρ ὄντος τοῦ σώματος τοῦ ὑλικοῦ καὶ μηδέποτε
 μένοντος ἐφ' ἑαυτῷ κἂν τὸ βραχυ, ἀλλὰ προσγινόμενον καὶ ἀπογινόμενον περὶ τὸ
 εἶδος τὸ χαρμητρίζον τὸν ἀνθρώπον, ἐφ' οὗ καὶ σπικρατεῖται τὸ σχῆμα, ἡ ἀνύκη,
 560, D γησί, τὴν ἀνύστασιν ἐπὶ μόνου τοῦ εἶδους σῶζεσθαι δεῖν προσδοκῆν. καὶ ἵνα μὴ
 361 εἴπῃς ὅτι Ὁ καταμανθάνω σκοτεινῶς ἐκεῖνος γὰρ τοῦτο διέλαβεν· ἐγὼ δὲ ποι σα-
 φέστερον ὡς τὸν νοῦν τούτων ἐξηγήσομαι. ἤδη γὰρ πάντως εἰρήκας δέσμα ζωὴν
 ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο γεμισθὲν ὕδατος, ὅπως, εἴαν πρὸς ὀλίγον κενόιμενον πρὸς ὀλίγον
 πληροῖτο, αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ δείκνυσιν. οἷον γὰρ ἂν ἢ τὸ περιέχον, ἀνάγκη πρὸς
 αὐτὸ καὶ τὸ ἐντὸς σχηματίζεσθαι. φέρε γὰρ, ὑπεκρέοντος τοῦ ὕδατος εἴ τις προσ-
 βάλῃ τοσοῦτον ὅσον ἐκχεῖται, μὴ εἶναι τὸν ἄσπρον ἡδρόως κινωθῆναι τοῦ ὕδατος, εἰ
 μὴ τοιοῦτο ἀνάγκη γαίεσθαι τὸ προστιθέμενον οἷον καὶ τὸ πᾶν, διὰ τὸ εἶναι καὶ
 B τὸ περιέχον τὸ αὐτὸ, περὶ ὃ εἰσρεῖ καὶ ἀπορρεῖ τὸ ἕδιον. καὶ δι' καὶ τὸ σῶμα τού-
 τοις ὃ ἐθέλων ἀπεικάειν οὐκ αἰδεσθίσεται. ὡσαύτως γὰρ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τροφῆς
 ἀντισταθόμενα ἀντὶ τῶν ὑπεκρεθεισῶν σαρκῶν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ περιέχοντος εἶδους
 μεταβαλοῦνται, καὶ ὁπόσον μὲν ἂν κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς διακρῇ, τοῖς ὀφθαλμοῖς
 εἰσικεν, ὁπόσον δὲ κατὰ τὸ πρῶτον, τῷ προσώπῳ, ὁπόσον δὲ κατὰ τὰ ἴτερα, τού-
 τοις· ὥστε τὸν αὐτὸν ἕκαστον φαίνεσθαι, οὐκ οὐσῶν τῶν σαρκῶν ἐν ταύτῃ τῶν
 πρώτων ὑποκειμένων, ἀλλὰ τοῦ εἶδους, καθ' ὃ εἰδοποιεῖνται τὰ προσγινόμενα. καὶ
 C τοῖνυν εἰ μὴ ἔσμεν οἱ αὐτοί, κἂν ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας, τῇ σῶματι, ἀλλὰ τῇ εἴδει τῇ
 ἐν τῷ σῶματι· τοῦτο γὰρ μόνον ἔστηκεν ἀπὸ γενέσεως· πολλῷ μᾶλλον οὐδὲ τότε
 οἱ αὐτοὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σάρκα ἐσόμεθα, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶδος τὸ καὶ νῦν αὐτὸ δια-
 σπώμενον ἐν ἡμῖν καὶ μένον. ὁ γὰρ ἐκεῖ τὸ δέσμα, τοῦτο τὸ εἶδος ἐνθάδε· ὁ
 δὲ ἐκεῖ τὸ ἕδιον ἐπὶ τῆς εἰκόνας, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ προσγινόμενον καὶ ἀπογινό-
 μενον. ὥσπερ οὖν νῦν τοῦ σώματος οὐκ ὄντος τοῦ αὐτοῦ, ὅμως ὁ χαρμητῆρ κατὰ
 τὴν αὐτὴν μορφὴν ὁ αὐτός σῶζεται, οὕτως καὶ τότε, οὐκ ὄντος τοῦ σώματος τοῦ

1) Post ἀνύκη γησί postea solubul (ed. Pottius, p. 540, B.). τῶν Ἱεριγένειων ἐσθλοῦσερον, usque ad illa p. 590, D. ἀνύκτως ἐνταῦθα. Et, ut non ex solubulium tra-ctat one ortum Heblerus (p. 100) eis Ven. p. 101 is cor. exat.

αὐτῶν, εἰς τὸ ἐνδοξότερον τὸ εἶδος αἰξάνειν οὐκ αἶτι ἐν φθαρτῇ, ἀλλ' ἐν ἀπαθείᾳ καὶ ὁ
πειρατικῶς ἀναχθῆσεται σῶματι, ὥσπερ οἶον τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τὴν μετεμώρωσιν ἔν,
ὅτι εἰς τὸ ὅρος ἀνέβη μετὰ Πέτρου καὶ τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἠλίου πῶν ὑφ' ἐνέων
αὐτῶν.

Nouth 17.
Marc 9

362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873

JOHN MEGOLLOX

VIII. Ὡς οὖν ἐπαύσατο μόγις ὁ Ἡρόκλος καὶ σιγῇ τῶν παρόντων ἦν ἐπὶ πολλή, κα-
 ταλαθάνοντες ἱκανῶς πρὸς ἀντίστην, καὶ ἔγω ἤσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπαιγμένος εἴη,
 ῥήματα ἐν μεγάλῃ ἐπάφῃ καὶ ἀντιπείσας, ὥσπερ οἱ πλείοντες, τοῦ χόριματος ἤδη λω-
 γώματος, ἱποτρέμων ἐπὶ καὶ σκοτιζόμενος (ἐξεβλήμην γὰρ, ὡς πρὸς ἑμῶς εἰρησθαι, τῇ
 δευτέρῃ κατηρηγμένους τῶν λόγων) τρεπομαι πρὸς τοὺς Ἀξέεντοι. καὶ καλίστως αὐτῶν, D
 12 Ἀξέεντες, νομίζω, ἔργον, μὴ μήτις λελείχθαι τὸ ποιητικὸν σὺν τε δὲ ἔρχομένῳ 110, 22
 καὶ γὰρ οἱ ἀντιγωνισταὶ δύο. διὸ σθένος ἀμφοτέρων ἀμφοτέρῳ περ στήθην. συναν-
 τήσονται γὰρ καὶ συναντήσονται αἰσθηταὶ σε τῆς πρὸς αὐτοὺς μάχης, μὴ μὲν ὁ ἄλλοιο-
 ῦν μετα Ἡρόκλον καὶ Ὀργιστοὺς τοὺς ἀντιρρητικοὺς καὶ ἑμῶν ὀψλισμένος λόγους
 ἐκπέσῃ τῇ ἀνάστασιν. ἄγε οὖν ἀντιπαρατίθωμεθα, τῶν συμφέρειν αὐτῶν μηδὲν
 τῇ ἀντιλογίᾳ, οἷς οἱ δεῖλοι βύλλανται, φοβηθέντες. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν 563
 ἴδωκεν, οὐδὲ πάσι, ἀλλὰ γνωστὰ μόνον εὐπρεπὲς ἡρώτων, πρὸς καταπλήξιν τῶν
 ἀσκήτων καὶ πειθῶ κατεσκευασμένη, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ συμφέροντος χάριν,
 ἀλλὰ τοῦ δόξαι τοῖς παρόσι σοφοῖς τοῖς λόγοις. ἐπεὶ οὖν τοῖς πολλοῖς οἱ ἐκ
 ἐκείνων ἐσθ' ὥς λόγος πρὸς κάλλος, καὶ ἰδὼν ἐπιποικιλμένον μᾶλλον τῶν εἰς
 ἀσκήσιν ἐξισχυμένων νομίζονται σπουδασιώτεροι, τῶν δευσιχαλῶν οὐ πρὸς τὸ βέλτι-
 ον ἀριλλομένῳ ἐπὶ καὶ σπεινῷ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀρεῖαι καὶ εὐμενέσθαι, καθάπερ οἱ B
 σοφισταί, οἱ μισθὸν αἰροῦνται τῶν λόγων, ἐπερωτῶμενοι τῆς σοφίας ἐπαίνοισι. τὸ
 μάλιστα ταλαιῶν βραχὺ παντελῶς τὸ περὶ τὴν ἐξήγησιν ἔν, φιλοτιμονίᾳ μὴ τέρεπιν,
 ἀλλὰ ὡς ἔστιν τοῖς παρόνσι τῶν τότε. ἢ οἱ δὲ λοιποὶ εἰς ἡμετέραν ἐπιστρέψαι πᾶσιν
 ἐφαρμόξιν ἐξείναι τῆς γραφῆς, καὶ πάντες εἰς τὸ ποιῆσαι μὲν τὸ καλὸν ἐμβλύνθησαν
 ἀλλοτρίως, οὐκ ἴσμεν, περὶ τὸ λογικεῖσθαι δὲ προέκοιμαν καλλωπίζόμενοι ὡς πάντα C
 καὶ ὡς περ ἐπαρχοῖτες δευροί, διδάσκοντες μὲν ὁμολογεῖν χορᾶς ἀκιδόθεντες, φιλονει-
 κόντες δὲ μᾶλλον καὶ προσηθῶν, ὡς οἱ διδάσκαλοι, θρασυπρόθυμοι. ἐνταῦθα ποῖν τοῦ
 μὲν εὐλαβῶς καὶ πρᾶον καὶ πάντα δύναισθαι ποιεῖν τὸν θεόν, ὡς ἐπηγγειλάτο, πιστεῖν
 ὡς ἐπείθετο, εἰς δὲ ἐρήσεις κενὰ καὶ ἡλασθητὴς ἰκασί, μὴ νοήσαντες ὡς οὐ τὰ ἔργα
 τῶν λόγων ἐπαρκεῖται χάριν, ἀλλὰ τῶν ἔργων οἱ λόγοι. ὥσπερ ἰατρικῇ δι' ὧν τοῖς
 κάμνοντι σῶσθαι δεῖ τῶν λόγων ἔργους κεραιμένους, ἢ ἔρμωμένους ἡμῶν πάντα
 συμφέρειν ὁ τοῖς εἰρη τοῖς ἀρεστοῖς λόγοις τι εἶη, τῇ γλώσσῃ σπουδῇ περὶ δὲ δόξιν D
 λόγους, ἀλλὰ μὴ ἄρμονον καὶ ἀσέμνονα. ἐπὶ γὰρ τῷ κτίσασθαι κατὰ ἀλήθειαν ἀνω-
 τερεῖσθαι δεῖ τὸ δίκαιον ἀσκεῖν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ δοκεῖν, χωλῶς ἐπιβαίνοντα σοφίας.
 καὶ πρὸς δόξαι μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀριλλόμενοι, παρόντων καὶ προσχρήματα καὶ
 ἴσμεν ὑποδισκόμενοι τῆς ὑποκρίσεως τὴν σκενὴν.

IX. Εἰσὶ γὰρ, εἰπὺν οἱ λόγων τοιχομαμένων προβολαῖς καθ' ἅπαντα γινώσκεις 701
 ἔξωθεν ὡρασιζόμενοι πρὸς ἀπάτην ἐνέτιχως, ἐὰν μὴ τις πεφυλαγμένος αἰσὶς τῷ ἔτι
 νουθετοῦν προφύλαξῃ τὴν πίστιν καὶ νουθετικῶς ἴδῃ ἐλαφρύτερον πρὸ τοῦ καταμαθεῖν
 ἀσχηλῶς, εἰς τὴν καθότιαν ἐκδοῦσθαι τοὺς τῶν τοιούτων λόγους, καὶ γὰρ φθάνουσι οἱ

χιτώνας σώματα, εἰς ἃ ἐνέσχεθαι σιγήσῃ τῆς ψυχῆς, δίδιν ὅπως ὡς ἐφοῦσαι νεκρο- 565
φοροῦσαι παρῆσχασι. ἡ οὐ ταῦτα πρῶτον ἐν ἐν ἀρχῇ τὰ λεχθέντα ἐλὸ σοῦ, ἱατρὲ;
ἀλλ' ἴθι, ὑπόμνησον, εἰς τί σοι γαίνεται μὴ μεμνημένος. Οὐδέτις γὰρ ὑπομνήσεως εἰς
τοῦτο δέξῃ· αἰτὰ ταῦτα γὰρ ἐν ἐν πρώτοις ἡμῖν αἰ ἐπιμένει. Τί δέ, οὐκ καὶ τοῦτο
ἐν ταῖς ἐξῆς ἐλέγετο πολλαχῶς ὑπὸ σοῦ, ὥς ἐμποδισθαι πρὸς τὴν κατέληπιν ἡμῖν τὸ
σῶμα τῶν ὁτιῶς ὄντων καὶ γινώσκιν διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχολίας αὐτοῦ καὶ θεω-
ρεῖν γινέσθαι καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθιμίαν τῆς ζωστῆρος προσβολάς. ἔτι τε
πλασθεμένων καὶ παντοίων αἰτίων ἀμαρτημάτων, διὰ τὸ μὴ δύνανθαι κατ' ἐαυτὴν διχα B
σώματος ὅλως ἀμαρτῆσαι ψυχὴν· καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν ἐκτὸς
ἀμαρτηματος ὅπως ἐσται καὶ παρικοῖς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἔνθα καὶ τὰς διαιτηρίας
ἔξει μετὰ τῶν ἀγγέλων, ἐλευθέρων αὐτὴν καὶ γυνήν χοῖναι διαμεῖναι σώματος, ἐπει-
δή τε το σῶμα τοῦ χωρῖνέσθαι τοῦτο καὶ ἀμαρτάνειν παραιτιον αὐτῇ καὶ σιγερὸν
γίνεται· ἀνὴρ γὰρ σώματος ἀμείχεται ἀμαρτῆσαι ψυχὴν· ὅθεν ἂν αὐτὸν ὑπερῶν ἀνα-
μαρτητος αἰὼνα τηρῇ, οὐκέτι τὸ ταλαντεύον αὐτὴν εἰς τὴν γθορὰν κατὼ καὶ τὴν C
ἀδίκαν σῶμα λήψεσθαι; Ἀλλ' ἐλεχθί καὶ τοῦτο. Τί δέ, καὶ καλῶς σοι τοῦτο καὶ
ὁρθῶς, ἐγὼν, ἔγιναι ἐλεγχθαι; Αἰαί τι σοι, ἐγὼ, ταῦτα διαγέρει, ἀλλὰ οὐκ ἐξελέγ-
χαις τὸν λόγον; Οὐδέν, ἐν δ' ἐγώ, ἀλλὰ δὲ ἡ εἰρηκας, ὅπως ἐξετάζεται ὁ λόγος.
Καλῶς καὶ ὁρθῶς, ἐγὼ. Καλῶς δέ σοι δοκεῖ εἴθεσθαι καὶ ὁρθῶς ὁ ἐαυτῷ τάναντι
λέγων καὶ ἀσέμνως; Οὐδ' ὑποσιπῶν. Ἀρνούσας γὰρ ὅτις σοι γαίνεται τὴν ἀλ-
εῖαν ἐποκρίεσθαι; Πάντως μάλατι, ἐγὼ. Οὐκ ἔφη ἀποδέχῃ τον τὰς ἀμαρτίας ἐ-
τεῖονται πρὸς τὸ φειδέας μέλος τῶν λόγων; Οὐδ' ὁτιοσιπῶν. Οὐκοῦν οὐδὲ σται τοῦ D
λέγοντος ἀρνούσας οὐδ' ὅτιον ἀποδέξῃ, δὲς γὰρ ἀσυνάρτως ἡμαρτηκέναι τὰς ψυχάς,
ἀποσπαλεῖσας τῆς ἐκτολῆς, καὶ γράσας διὰ τὴν αἰομίαν τοὺς χιτῶνας αὐταῖς ἵστερον
τοῖς δερματίνοισι δεδωκέναι τὸν θεόν, ἵνα διὰ νεκροφθορῶσαι παρῆσχασι, χιτῶνας τὰ
σώματα γράσας, προῖόντος τοῦ λόγου ἐπιλαθόμενος ἢ τὸ πρῶτον ὑπέθου, μὴ δύν-
σθαι κατ' ἐαυτὴν τὴν ψυχὴν ἀμαρτῆσαι λέγεις. οὐ περὶ κέναι γὰρ ὅλως πρὸς τοῦτο, 566
ἀλλὰ παραίτιον αὐτῇ πατοῦον κακὸν τὸ σῶμα γεινέσθαι. ὅθεν πρὸς τὸ μὴ παρορμ-
θῆναι πρὸς ὑδίκιαν αὐτὴν αὐθις, καθάπερ σινέτη καὶ πρόσθεν ὑπὸ τοῦ σώματος,
οἷτος εἰς τοὺς αἰῶνας αὐτὴν ἐσεσθαι χωρὶς αὐτοῦ, καίτοι πρῶτον εἰπὼν ἐν τῷ παρα-
λάτῳ πρὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, ὅποτε ἐτι μακαρία καὶ ἀναλγὴς ἔν, ἡμαρτηκέναι.
παρῆσας, γὰρ τὴν ἐκτολῆν, καὶ κεκατεμένη, ἔθι, διὰ τὴν πρὸς τὸν ὅθεν περὶ τοῦ ὑπὸ
τῆς ἀμαρτίας, δεσφῶν αὐτῇ τὸ σῶμα δεδῶσθαι τιμωρὸν. ὥστε ἢ τὸ πρότερον, ἢ τὸ
ἵστερον οὐκ ὁρθῶς ἔχει. ἵτοι γὰρ πρὸ σώματος ἡμαρτε, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον καν μὴ B
κατ' ἐαυτὴν ὁρμὴ ἀμαρτῆσθαι, καὶ μάταιος ἡ περὶ τοῦ μὴ ἀνιστασθαι τὸ σῶμα περισσο-
λογίᾳ· ἢ μετὰ σώματος, καὶ οὐ δύνανται σῶμα οἱ χιτῶνες νομῆσθαι εἶναι οἱ δερ-
ματίνοι. εἰρήσκειται γὰρ πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἀφαιρέσας ὁ ἀνθρώπος τὴν θεῖαν
ἐκτολῆν· οὐ καὶ χάριν οἱ χιτῶνες κατασκευάζονται, τὴν γέμνωσιν τὴν ἀπὸ τῆς ἀμαρ-
τίας αὐτῶν προσγενομένην καλόφανετα, ἀλλὰ πότερον περὶ τοῦ σε, καὶ ὅπως ὡς ἐαυτῷ
μαρτῆσαι ὑπέθου, καὶ σοι τοῦτο γαίνεται σαφές; ἢ οὐδέπω μαιθάνεις, ὡς Ἀγλαοφῶν, C
ἐγὼν, ὁ λέγων; Μανθάνω, ἐγὼ, καὶ οὐκέτι δεῖμαι ἀκούσαι· ἀλλὰ ἐλυθὼν
ἐμαρτῶν οὐκ ὁρθῶς εἰπὼν. ἀνάγκη γὰρ μοι δεδωκέναι τοῖς δερματίνοισι χιτῶνας εἶναι
τὰ σώματα ὁμολογεῖν, καὶ πρὶν εἰς τὸ σῶμα τὴν ψυχὴν ἐληλυθέναι ἡμαρτηκέναι, ἀνθ'
ὅν πρὸ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἢ παρῆσχασι ἐγενετο (ὅτι τὴν παρῆσχατιν γὰρ οἱ χιτῶ-
νες αὐτοῖς κατασκευάζονται, καὶ οὐκ ἢ παρῆσχασι διὰ τοὺς χιτῶνας γίνονται), καὶ ἐκ
ταῦτες τῆς ὁμολογίας σεγκατετίθεσθαι ὥς οὐ τὸ σῶμα τοῦτο παραιτιον κακίας ἐστίν, D
ἀλλ' αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἐν ἐαυτῇ. διὸ καὶ μὴ λάβῃ τὸ σῶμα, ἀμαρτῆσεται, ἐπειδήπερ καὶ
πρόσθεν ἡμαρτε χωρὶς σώματος καὶ ἀόλητον τὸ λέγειν ἀνιστασθαι μὴ δύνανθαι τὸ
σῶμα διὰ τοῦτο [τὴν σάρκα], ἵνα μὴ παραιτιαν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀμαρτῆσαι γεινέθῃ. ἀμαρ-
τῆσεται γὰρ, ὡςπερ καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἡμαρτεν, οὕτως καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος
ἀπόδισιν, καν μὴ αὐθις τὸ σῶμα ἀπολάβῃ. ὅθεν ἀνάγκη μοι διὰ ταῦτα μῆτε ἐμαυτοῦ
μῆτε ἄλλον ἀποδέχεσθαι λέγοντος τοῖς δερματίνοισι χιτῶνες εἶναι τὰ σώματα. εἰ δέ 567
ἀποδεχάμεν, ὁμολογεῖν χρή με καὶ τὰ εἰρημένα.

σας ἐτοίμασεν θεὸς τὸν ἀνθρώπον [Sap. 2, 23.], τοιέσται μέσον τινός (i. τινά) κέρηνσας
καὶ ῥένσας, ὅλως ἢ τοῦ κρείττονος, ἐλόμενος, ὡς καὶ γρηγορήν δοκεῖ τῷ θεολογῷ πρὸς πελείαν
ἐγθαρσύναν καὶ ἀδικασίαν οὐδέρι, ἢ τοῦ χείρονος, πελὴν ἀνόμενος, πελὴν ἐπουμένη τὸν θανάτον.
ἢ δὲ καὶ λέγοιτε κατὰ τὴν εἰπουσαν φωνὴν αὐτῷ οἱ γ' ἢ εἰ καὶ εἰς γ' ἢ ἀπελεῶσθ [Gen. 3, 19.].
Hanc et Anastasius ex Methodii opere περὶ ἀνάστασις, depromsit (quod veri est similitudinem), fa-
vorandum est, ea neque eodem ordine, neque eadem amplitudine in Excerptis Epiphaniensis com-
parere. Nam ex argumentis, quibus Anastasius Methodium contra Origenem pugnasse testatur, non-
nullis tertio, quarto et octavo, neque eisdem verbis Methodius ap. Epiphani. p. 548, l. 1. et 546, l. 1. B.
testatur. Scripturae locus, ab Anastasio in argumento decimo et in clausula commemoratus, ubi
quod et Methodius p. 357, D. 557, C. 545, D. sed longe aliter atque Anastasius refert.

XI ¹Τί δέ; οὐχὶ κακέτω, ἔφη, ὃ Ἀγλαομαν, δοκεῖ σοι μὲ ὀρθῶς ἔχειν. Τὸ ποῖον, τὸ λέγειν, ἢν δ' ἐγὼ, δεσμὸν καὶ πέδας τὸ σῶμα μεριμνησθαι κατὰ τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι καὶ ὁ προηγίτης διαρμόεις ἡμᾶς γῆς ἐστὶ διὰ τοῦτο, καὶ ὁ Λαβὴ πεπεδημένος. καὶ ὅς, Οἶα ἔχω σοι προχείρως ἀποκρίνωσθαι, ἔφη. ἄλλο τί ἄλλο οὐ δύ-

Thren 3, 34.
Ps. 143, 7

B λέγει, καὶ ἐγὼ (ῥηθόμεν γὰρ ἐνθυμῶν αὐτόν, γέγονται ἐλεγχθῆναι τὸν λόγον) Οἶα γὰρ με κατὰ γένον ἐπιχειρεῖν σε ἐλέγξαι, ἔφη, καὶ μὴ τὸ προκείμενον καταγανίς γιλονεικῆν ποιῆσαι, ἀλλ', ὡγαθέ, μὴ ἀποκάμης ἀνεσιτώμενος. ὁρῶς γὰρ ὡς οὐ περὶ μικρῶν εἰσιν ἡμῖν οἱ λόγοι, ἀλλ' ὅντινα χρὴ τρόπον πεπιστευκέναι· καὶ γὰρ οὐδὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν ἀνθρώπων γενέσθαι, ὅσον ἀπὸ τῶν ἀναγκαῶν, ὅποτιν φειδῆ περὶ αὐτῶν δοξάζει. ἴθι οὖν προθύμως πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποσάφει, καὶ ἴαν τί σοι C λέγειν ἠληθές μὴ δοκῶ, μᾶλλον τῆς ἀληθείας φροντίδας ἢ ἐμποῖ ἐλεγχθῶν. "μεῖζον γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἐλεγχθῆναι τοῦ ἐλέγξαι νομίζω, ὅτι μείζον ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀπαλλαχθῆναι κακῶ τοῦ ἄλλοι ἀταλλάξαι. γέρε οἶν παρ' ἀλλήλους παρηπάλλοντες τοὺς λόγους σκε- φόμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ τυχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πάν- σμικρὰ ὄντα, ἀλλὰ περὶ ὧν εἰδέναι τε καὶ λλῖον, μὴ εἰδέναι τε ἀίσχρὸν οἴχοιεν σὶ μὲν οὐ νομίζεις ἀναβῆναι τὸ σῶμα, νομίζω δὲ ἐγὼ. Πάνν μὲν οὖν, ἔφη, καὶ δὲ ἂ εἰ- ρηκα. Καὶ σὺ δέ, ἢν δ' ἐγὼ, δεσμὸν αὐτὰ καὶ γυλακὴν καὶ σῆμα καὶ ἀχθος καὶ πέ- D δας εἶναι ἔφη, ἐγὼ δὲ οὐ γιμῆ. Ἀληθῆ, ἔφη, μοι λέγεις. Καὶ μὴν δ' ἀκολασίας καὶ πλείους καὶ λίπεις καὶ θυμὸν καὶ συλλήβδην τὸν ἄλλον ἀπύπτων, ὧν εἶναι παρηπά- τιον αὐτὸ κακῶν ἔφη. ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς, μὴ εἶναι πῶν ὄντως ὄντων εἰς κατάληψιν ἡμᾶς καὶ γινώσκειν παρελθεῖν. κἂν γὰρ ἐπιχειρήσωμεν θηρεύσαι τι τῶν ὄντων, αἰ παρηπάτιον ζῶσος ζῶσος τὸν λογισμὸν, μὴ ἐπιτρέπων ἡμᾶς ἐπισκοπεῖναι το ἀληθές τρωπῶς. ἀπάτης μὲν γὰρ ἢ διὰ τῶν ὧτων ἡμῶν πεπλή- 568 ρωται σκέψις, ὡς ἔφη, ἀπάτης δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς ὕψους, ἀπάτης δὲ καὶ ἡ διὰ τῶν ἄλλων αἰσθησέων. Ὁρῶς, ἔφη, ὦ Εὐβούλιε. ὡς ἐγὼ εἰσιμὸς εἰμὶ σε ἐπαινεῖν, ὅποτιν ὀρθῶς διασαγῆς τοὺς λόγους.

XII. "Ἄρ' οὐ, ἴνα δὴ με καὶ μᾶλλον ἐταινέσῃς, εἰ δεσμός τὸ σῶμα κατ' ἡμᾶς δοκεῖ, οὐ δύναται κακίως ὑπαίτιον εἶναι νομίζεσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ἀδικίᾳ ἔτε, ἀλλὰ σωφροσύνης ἀντιστρόφως καὶ παιδείας; ὥδε δὲ σκόπει. οὕτω γὰρ ἂν μᾶλλον ἀκολου- θήσας ποῖ ἀζομεν τοὺς τὰ σώματα κάμους; οὐ παρὰ τοῖς ἱατροῖς; ἴδιον, ἔφη. B Ἡοῦ δὲ τοῖς ἀμφοτέρους; οὐ παρὰ τοῖς δικασταῖς; Ἀνάγκη. Οἴχοιεν δίκην ὧν ἐδρα- σαν ὁσόντως, ἔφη, δικαίως; Ναί. Τὰ δὲ δίκαιον πᾶν καλόν; ὁμολόγει. Ὁ δὲ δι- καίως κρίναι καλὸς ποιεῖ. δικαίως γὰρ κρίνει, σιέει. Τὸ δὲ καλὸν ὡφέλιμον; Φαίνεται. Ἀγελοῦνται ἄρα οἱ κρινόμενοι; ἀναιρεῖται γὰρ αὐτῶν ταῖς βασάνοις ἢ ποιη- ρία κωλυομένη, καθάπερ καὶ πρὸς τῶν ἱατρῶν τομαῖς καὶ γαρμμάκοις αἱ νόσοι. τὸ γὰρ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην ἐπαγορεύεσθαι τῇ ψυχῇ ἐστὶ, τῇ μεγάλῃ νόσον ἀδι- κίαν ἀποβάλλοντα ὁμολόγει. Τί δέ, οὐ κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἀμφοτερόντων τὰς κο- C λάσεις τοῖς κολαζομένοις δικαίως προσγέρεσθαι γῆς, καθάπερ καὶ τοῖς ἱατρομενέοις κατὰ ἀναλογίαν τῶν τρωμάτων τὰς χειρουργίας; ἐπένευσεν. Οἴχοιεν ὁ μὲν θανάτου δρώσας ἔξι τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, ὁ δὲ πλιγῶν πλιγαῖς, ὁ δὲ δεσμῷ δεσμοῖς; ὁμολόγει. Ζημιοῦται δὲ ὁ ὕφλις, ἔφη, δεσμοῖς ἢ πλιγαῖς ἢ ἄλλῃ τινὲ τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, ὅπως παίσσεται μεταγνοῖς τοῦ ἀδικεῖν, ἕτοιμ καθάπερ διεστραμμένον μισέ- νοις ἐλπίσμενος; Ἀληθέςτατα, ἔφη, λέγεις. Τιμωρεῖται γὰρ αὐτὸν οὐ τοῦ παρηπά- λυθότος ἐγκλήματος ἕνεκα ὁ δικαστής, ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος, ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς ποιήσει. D Τοῦτο δὲ ἴδιον, ἔφη. Ὁ γὰρ δεσμὸς αὐτῷ ὄλον ὡς τὴν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁρμὴν ἀναιρεῖ, μὴ ἐπιτρέπων ποιεῖν ἂ θέλει. Ἀληθές. Οἴχοιεν εἰρηγεται τοῦ ἀμαρτάνειν, τὸν δεσμὸν μὴ ἐνώτω ἐλειθευμένοντα χρῆσθαι ταῖς ἰδοναῖς, ἀλλὰ σιτελλόντων καὶ τὸ δικαίον διδασκόντων τιμῶν, ἐστ' ἂν ἀπομύθῃ νοθευόμενος σωφρονεῖν; Φαίνεται, ἔφη. Οὐδὲ 569 τοῖνυν παρητίως ὁ δεσμὸς γίγνεται τοῦ πλιμμελεῖν. Ὅμοι. Σωφρονίζει γὰρ καὶ ποιεῖ δικαιοτέρεως, ἀλεξιγάρμακον ὧν ψυχῆς, αἰσιγρόν μὲν καὶ δικτικόν, ἀλλ' ἱατικόν. ἴδιον, ἔφη. Τί γὰρ γέρε, ἐξετάζωμεν πάλιν τὰ ἐμπροσθεν. οὐ δεσμὸν τὸ σῶμα διὰ τὴν παρὰβασιν δέδιονας εἶναι τῆς ψυχῆς; Καὶ δίδωμε, ἔφη. Ἀμαρτάνειν δὲ τὴν ψυχὴν μετὰ σώματος, εἴπερ τὸ μοιγᾶσθαι, γονεῖν τε καὶ ἀσεβεῖν ἀμαρτία σοι δοκεῖ, ἂ

1) Pag. 567, A. Τί δέ, . . p. 570, B.) . . τοῦ θεοῦ δεῖξαι λέγει. [a Excerptis ex Methodio opere περί ἀναστάσεως, quae apud Photium Biblioth. cod. 234. exstant, haec p. 293, n. 5. — 10. 13—29 in breve contextu reperiuntur. Excerptorum apud Photium haec est inscriptio p. 293, n. 1—3. Ἀναμνήσθαι τοῦ αἰτίου Μεθοδίου, ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τοῦ περί ἀναστάσεως, λόγοι, οὗ ἡ ἐκδοχὴ τὰ ἐποκείμενα λέγει.

2) Μεῖζον . . ἄλλον ἀπαλλάττει. Haec enim simpliciter tenemur: Μεθοδίου, apud Io. Damasc. Paralell. Sc. Opp. ed. Lequien. T. II p. 331, D. exstant.

3) Totum, quae haec capite continetur, argumentationem Methodio furatus est personatus Theodorus Dial. c. Marcionit. V. p. 137 sq. ed. Wetsten.

μετα τοῦ σώματος ἢ ψυχῇ λοιπὸν ἐπένευσεν. Ἀλλὰ τὸν δεσμῶν ἡμολογίσαντες μὴ
δένασθαι ἀδικεῖν, ὁμολογίσαντες, ἐγὼ. Κωλύεσθαι δὲ ἀλζενόμενον ἰσὺ τὸν δεσμῶν; B
Ναί. Δεσμὸς δὲ ἢ σὺν τῇ ψυχῇ; ἐπένευσεν. Ἀλλὰ ἡμαρτάνομεν ὅτι ἐν σαρκί,
ὁμολογοῦσιν ἡμῖν εἰς τοῦτο τῆς σαρκὸς; Ἀμαρτάνομεν, ἐγὼ. Ὁ δὲ πεπεδημένος οὐ
δύναται ἀμαρτάνειν; καὶ ἐνταῦθα ἐπένευσεν. Ἀρχεται γὰρ. Ναί. Μὴ ἐνήμερος ἰσὺ τοῦ
δεσμῶν; Ἰὴλον. Ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τρὸς τὸ ἀμαρτάνειν συνεργόν. Ναί. Εἴργει δὲ ὁ
δεσμὸς; συνέργει. Οὐκ ἔστι τοῦ σώματος ὁ δεσμὸς, ὅτε κατὰ σὲ οὔτε κατὰ ἄλλαν, ἐγὼ,
ὃ ἄλζουσιν, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτοὺς τῇ ψυχῇ συνεργόν, εἴτε πρὸς τὸ ἀμαρτάνειν εἴτε πρὸς C
τὸ κακόν. συνεργόν.

XIII. Οἵτινες οὗτοι δὲ τοιούτων ἐχόντων ἀπολόγησαι, ὃ ἄλζουσιν, πρὸς ἃ πρῶ-
τον ἐπέδωκεν. ἐγὼ γὰρ δεσμῶν καὶ εἰρκτῆν καὶ πέδας τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς ἐμ-
προσθεῖν, καὶ ὁρᾷς ὡς οὐ συνήδοισι τοιούτοις ἢ ἐγὼ; πῶς γὰρ συνήδοισι, εἴτε γὰρ
ἀνάγκη, ὃ ἀνίστε, δεσμῶν μὲν τὴν σάρκα νομιζέσθαι, τὴν δὲ ψυχὴν συνεργῇ πρὸς D
ἀδικίαν χρῆσθαι καὶ συμπράττειν τῇ δεσμῷ, ὡς ἀδύνατον; εἰ γὰρ διὰ τὴν ἀμαρ-
τίαν βασανιστηρίων ἐδόθη, πρὸς τὴν ἀλζενόμενον εἰς τὸ τιμᾶν τὸν Θεὸν παιδευσθῆναι
τὴν ψυχὴν, πῶς συνεργεῖ καὶ συμπράττει τὸ σῶμα αὐτῇ πρὸς τὸ ἀδικεῖν; δεσμοὶ
γὰρ καὶ φυλακαὶ καὶ πέδας καὶ σκελῆδες αἱ τοιαῦται πᾶσαι πρὸς ἐπιαισθησθῆναι τιμω-
ροὶ μηχαναὶ ἐφεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἡμαρτάνειν τοῖς καλῶς οὐκ ἐκείνοις γίνονται. οὐ
γὰρ ὅπως ὁ ἀδικήσας ἀδικήσῃ πλέον συνεργὸς αὐτῷ πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὁ δεσμὸς δίδωται,
ἀλλ' ὅπως λῆξῃ τοῦ ἀδικεῖν, βασανιστὴριος διὰ τῶν δεσμῶν. καὶ γὰρ οἱ δικασταὶ 570
ταῖς πεδῶσι τοὺς φυλάκους, κωλύονται γὰρ, καὶ μὴ βούλονται, κωλύονται ἐπὶ τῶν
δεσμῶν. ἐλευθεριάζονται δὲ τὸ κωλύοντες ἐστὶ καὶ ζώοντες ἀφελῆσθαι, ἀλλ' οὐ πε-
πεδημένων. ὁ δὲ ἄνθρωπος πρῶτον μὲν ἐχόμενος, κατὰ τὸν Κύριον, ἡδύθη πρὸς ἀπι-
στάν, εἰδὼς πρὸς ἐλπίδα ἀπεστύγχετο Θεοῦ. καὶ πῶς αὐτῷ δεσμὸς τὸ σῶμα ἐδόθη;
ἢ πῶς ὁ Θεὸς μετα τὸ πρὸ σώματος ἀμαρτάνειν τοῦ ἀνθρώπου συνεργόν πρὸς ἀδικίαν
αὐτῷ μέλλον τὸ σῶμα ἐδοτο; πῶς δὲ καὶ μετὰ τὴν κατεσκευὴν τοῦ δεσμῶν τὸ „ἐδοῦν, B
πρὸ προσώπου σου“ λέγεται „τέθεικα τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, ἐκλέξαι τὴν ζωὴν,
τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ πονηρὸν,“ καὶ „εἰν θέλετε καὶ ἐλευθερώσιντε μου.“ ταῦτα γὰρ ὡς
αὐτῷ ἐξουσιάζονται, καὶ οὐκ ὡς ὑπὸ δεσμῶν καὶ ἀνάγκῃ ἀγομένη ἐξήθη. ὥστε ἐκ
παιστος σπείσυσθαι μῖτε πέδας ἢ φυλακὴν ἢ δεσμῶν νομιζέειν τὸ σῶμα μῖτε δεσμῶ-
ν καὶ γὰρ διὰ ταῦτα τῆς ψυχῆς, χοίκαὶς κατεκρίνοντος αὐτῶν τοῦ Θεοῦ δεθῆναι πέδας.
τὸς γὰρ, ὅποτε μὴ δύναται ἀποδειχθῆναι τοῦτο; ἀποκρινόμενος πρὸς αὐτοὺς τὸ C
εἰσπεῖναι τὸ σῶμα ἐν τῇ κατὰ τοὺς αἰῶνας διαγωγῇ μὴ συνίστασθαι τῇ ψυχῇ διὰ τὸ
δεσμῶν αὐτὸ καὶ πέδας εἶναι, ἵνα μὴ αἰνῶνι γενόμεθα κατεκρίνομεν δεσμῶν καὶ
αἰῶνις γυθῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἐσόμενοι. λελημένοι γὰρ ἱκανῶς καὶ ἐξε-
λεχθέντες τοῦ λόγου, ἐν ᾧ δεσμῶν τῆς ψυχῆς ὥρισαντο εἶναι τὴν σάρκα, λεληται
καὶ τὸ, ἵνα μὴ δεσμῶν δὲ αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἢ ἀπολεμνίσαντες ἐσώ-
μεθα, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστρέψονται.

XIV. Ποταποὶ γὰρ λοιπὸν εἰς περὶ τοῖς δυσχεραίνουσιν ἕτερον ἀλλήθεναι χρεὶ D
δείκνυναι, εἰ τῶν εἰρημένων ἐναρμότιστον οὐκ ἔνθενται; ἀλλὰ ταύτην μὲν αὐτῶν τὴν 540, B
φιλοεικίαν καὶ ἐκ τοιούτων ἄν τις καὶ ἐξ ἑτέρων ἐλέγχοι πλείονως. ἀποδείξομεν γὰρ ἐν
τοῖς ἐξῆς προβαίνοντος τοῦ λόγου γένεως ἀληθείας καὶ οἷα εἰκασιμύς μῖτε τὸν Ἰε-
ρεμίου δεσμῶν ἡμᾶς γὰρ εἰς τὸ πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν εἰρηνεύει μῖτε τὸν Ἰακώβ
κατὰ τοῦτο πεπεδημένους, ὡς γὰρ καὶ ταῦτα προφύγειν ἐις οἷς μάλιστα γαίνονται
διακρίνοντες περὶ μὲν οὖν τῶν δεσμημάτων χιτώνων, καὶ ὅτι πρὸ τῆς κατεσκευῆς αὐ-
τῶν οἱ πρωτόπλαστοι διῆγον μετὰ σώματος, ἀθανάσιος, ἀπολαύοντες, ἐπὶ τε καὶ ὡς
οὐ δύναται τὸ σῶμα δεσμῶν καὶ εἰρκτῇ νομιζέσθαι, τὴν προσήκοντα εἰπὼν, ὃ ἄνθρωπος C
δικασταὶ (δικαστὰς γὰρ ἡμᾶς τῶν λόγων, ὃ κριτὴς Θεός ἐστι, καλῶ, τρέφεται λοι-
ποὶ ἐπὶ τὰ ἀκλόιστα, καθάπερ ὁπλοιστὴν, τὸν προκεκριμένον, ἵν' εἰκρηστέον ἡμῶν
ὁ βουλομένης.

1. Et γὰρ... (570, A.)... βασανιστὴριος, διὰ τῶν δεσμῶν. Justinianus Epist. ad Marcianum, Act. Constantin. ed. Hard. T. III. p. 247. C. D., haec exscripta, neglecta quidem celati Methodii elegantia.

2. Αποκρινόμενος... ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ φωτὸς ἐσόμενοι. „Haec attulit Leontius [imo Anastasius] Presb. in Doctrina Patrum de verbis incarnationis, cap. 25. in Maiti Scriptor. vol. nova collect. T. 7. p. 39. col. 2. — p. 50, col. 1. (cum lemmate τοῦ αἰῶνος Μεθοδίου ἐπισκόπου καὶ μάρτυρος, ἐκ τῶν τῶν Ἐπιγραφῶν τοῦ τριτάτου ἐν τῇ 3' ἀλλήλῃ τῶν Πανηγύρων κατὰ ἑξαήμερον, γράφεται) et usque ad antiquitatem D. leg. ἀναστρέψονται, apposit. Combellsius in Galland. Bibl. Patr. T. 3. p. 773, A. ex Ibris Ruffi et Sirmoadi [de quibus vid. Combells, in Galland. Prolegom. sect. 5.] Dindorf Annal. p. 774. Lemma loci, quomodo Combells ex cod. Ruffi. Parallelonum SS. Io. Damasceni appositum, ita habet ap. Lequien. T. II. p. 763, A. τοῦτο τοῦ αἰῶνος τερματιστὸς Μεθοδίου Πατριάρχου ἱστίον.

3. Post δεσμημάτων vulgo perperam colebat (cod. P. lat., a. fin. p. 570, D.)... ἐξ, ταῦτα τὴν σάρκα vel. καὶ supra prot. ad p. 540, A.

Dent 30, 15,
16
Eccl 1, 19.

Thren 3 34,
Paul. 115, 7.

- XX. Ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς Θεὸς, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἐκτάκτως συντετέλεσται, καθάπερ
 μεγάλην πόλιν, καὶ διεκόσμησε προστάσσων τῇ λόγῳ, ἑκαστὴν τε αὐτῇ περιγράφεις ἐ-
 D μόσαστο στοιχεῖον καὶ πάντα ζῶον πεπλήρωστο διαφοραῖς, ἵνα τελῶν, ὁ κόσμος εἰς κάλ-
 λος ἀξιάθῃ, παντοίας φύσεως ζωοποιήσας μορφάς, ἄστρα μὲν κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ
 πτερὰ κατὰ τὸν αἶθρα, τετράποδα δὲ κατὰ τὴν γῆν καὶ ἰχθῖα κατὰ τὸ ὕδωρ, τελεί-
 ταιὸν τὸν ἄνθρωπον, προετοιμάσας ὡς οἰκίαν αὐτῷ καλλίστην τὸ πᾶν, μίμημα τῆς
 541 ἐκείνης εἰκόνης ἐμφερέας εἰς τὸν κόσμον εἰσέλαβεν, ἀγαθὰ ὡς ἐν γαῖᾳ γυναικὶ καλὸν ταῖς
 χειρὶ, εἰς ἀνάγκης ἔσται ἀθάνατον, αἵτε ἀθανασίας ἔχον. ἀθανασία γὰρ ἀθάνατα τὰ
 ἀθάνατα γίνεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ κακὰ κακὰ κακὰ, καὶ τὰ ἄδικα ἀδικίᾳ ἄδικα.
 ὡς γὰρ δικαιοσύνης ἔχον τὸ ἄδικον, ἀλλὰ ἀδικίας, οἷον ἂν ἀδικίας ἀντιστοίχῃς τὸ
 δικαιοσύνην ἔχον, ἀλλὰ δικαιοσύνης, ὥσπερ οἷον ἀγαθίας τὸ φθιέσθαι ποιεῖν,
 ἀλλὰ φθορᾶς, οἷον φθορᾶς τὸ ἀθανάτισσον, ἀλλ' ἀγαθίας. καὶ πολλήνδ' ἔχον ἂν
 B τὸ ποιοῦν, κατὰ τὸν αὐτὸν οὕτως λόγον τοιοῦτον καὶ τὸ ποιοῦμενον ἐξ ἀνάγκης
 ἀπεργάζεσθαι συμβαίνει. ὁ δὲ Θεὸς καὶ ἀθανασία καὶ ζωὴ καὶ ἀγαθία, ἔχον δὲ
 ἄνθρωπος Θεοῦ. πᾶν δὲ τὸ ὑπὸ ἀθανασίας ἐρησθὲν ἀθάνατον. ἀθάνατος ἄρα ὁ ἄν-
 θρωπος. διὸ δὲ τὸν μὲν ἄνθρωπον αὐτοῖς ἔχον ὁ Θεός, τὰ δὲ λοιπὰ γένη τῶν ζῴων
 ἀπὸ καὶ γῆ καὶ ὕδατος προσέταξε γένειν. ἄνθρωπος δὲ ἀλλ' ἑστῆσθαι λέγεται κατὰ φύ-
 C σιν· οἷτε ψυχῇ χωρὶς σώματος οἷον ἂν πάλιν σῶμα χωρὶς ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ ἐκ σιστά-
 σεις ψυχῆς καὶ σώματος εἰς μίαν τὴν τοῦ καλοῦ μορφήν συντεθέν. ὅθεν ἐντεθέν
 ἀθάνατοι δὲ τὸν ἄνθρωπον γενομένην γαίεται. φθορᾶς τε ἀπώσεως καὶ νόσων ἐκτός,
 μάταιον δ' ἂν εἰς τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἱκανῶς. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων, ὅπου
 Gen 1, 20, 25
 χρόνιον μετακοσμοῦνται διαστολαῖς, ἔχοντα καὶ γηράσκοντα, „ἐξαγαγέτω“ λέγεται „τὰ
 ὕδατα ἐρπετὰ ψυχῶν ζώων, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ τὸ σπέρμα τοῦ
 οὐρανοῦ.“ καὶ „ἐξαγαγέτω ἢ γῆ ψυχὰς ζώων κατὰ γένος τετράποδα καὶ κοίτια καὶ
 D θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος.“ ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὡς αὐτῶς ἐκείνοις οὐκ εἶναι „ἐξαγαγέτω
 ἢ γῆ“ ἢ „ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα“ ἢ „γενήσονται φανοῖτες“, ἀλλὰ „ποιήσωμεν ἄνθρωπον
 Gen 1, 20, 14, 26, 2, 7
 κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν, καὶ ἀρχίτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης
 καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ πάντων τῶν κτηνῶν. καὶ ἐλάβεν ὁ Θεὸς χοῖν ἀπὸ
 τῆς γῆς, καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον.“
- XVI. Αὐτὸ ἵνα δι' ἡμῶν καὶ ὑμεῖς τὴν διαφορὰν ἀσθίσητε, ὡς ὅλων καὶ παιγνί-
 τῶν ἄλλων διαφέρων καὶ ἐν δευτέρᾳ τιμῇ τῶν ἀγγέλων ἐγκαταλεχθεῖς ὁ ἄνθρωπος εὐ-
 542 ρίσκεται ἀθάνατος ὢν, φέρε κατὰ τὸν ἀλλ' ἄνθρωπον καὶ ὁριζόμενον καὶ τοῦτο διαλά-
 βωμεν λογισμὸν. τοῖς μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ κατὰ τὸν αἶθρα πνεύματος ἐφ-
 κῶσθαι ἐκδορὴ τὸ ζῆν, τῷ δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀθανάτου καὶ διαγεροσύνης οὐσίας. ἐτε-
 Gen 2, 7.
 ρώσθη γὰρ ὁ Θεὸς εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς
 ψυχὴν ζῶσαν. καὶ τοῖς μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι προστάγῃ, τῷ δὲ ἄρχειν καὶ
 δεσπόζειν. καὶ τοῖς μὲν διάφορα σχήματα φύσεων δέδονται καὶ μορφαί, ὁπόσας ἡ
 σπερμῆτος καὶ ὁρατὴ φύσις κελύοντος ἐγέννησε Θεοῦ, τῷ δὲ τὸ Θεοειδὲς καὶ Θεοεικέ-
 B λον καὶ πάντα πρὸς ἐκείνην ἀπαραίτητον τὴν πρωτότυπον τοῦ πατρὸς καὶ μονογενῆ
 Gen 1, 27.
 εἰκόνα. ἐποίησε γὰρ ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· διὸ καὶ
 ἐμήλυσεν αὐτῷ τοῦ σφαιτέρου ἀγάλματος τῆς διαμονῆς, ἵνα μὴ ἐκλείπων ἢ πρὸς διαφο-
 ρὰν, καθάπερ καὶ τῶν ἀνδρώπων τοῖς δημιουργοῖς. οὐ γὰρ μόνον κάλλος τῶν ἀγαλ-
 μάτων αὐτοῖς καὶ τῆς εὐπρεπείας αὐτῶν πεφρόνισται, ὅπως ὡς περικαλλῇ μεγαλο-
 πρεπῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς τὸ δυνατόν σφίσιν αὐτοῖς ἀθανασίας τῶν δημιουργημάτων
 πρόνοιαν ποιῆσθαι, εἰς τὸν μακραίωνα χρόνον διασωθῆσθαι μὴ λυόμενα, καθάπερ καὶ
 C Φειδίας. οὗτος γὰρ μετὰ τὸ κατασκευάσαι τὸ Πισαῖον εἴδωλον (ἐξ ἐλάχιστος δὲ
 τοῦτο ἦν) ἔλαβον ἐκχρίσθαι προσέταξεν ἀμφὶ τοῖς πόδας ἐμπροσθεῖ τοῦ ἀγάλματος,
 ἀθάνατον εἰς δόναμιν φυλάσσειν αὐτό. καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν χειροκμήτων οὕτως οἱ δε-
 μιουργοί, Θεὸς ὁ ἀριστοτέχνης, ὃς πάντα δύναιται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν, οὐ μᾶλλον
 τὸ ἀγαθὸν τοῦ λογικὸν ἐαυτοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ἀνώλεθρον καὶ ἀθάνατον εἶναι τὸ

1) Οἷτε ψυχῇ .. χωρὶς σώματος. Inverso ordine et sicile haec exscriptit Iustinianus Epist. ad Meletium, Act. Concil. ed. Hard. T. III. p. 241, B. Totum enuntiatum: ἀνθρώπος ... συντεθέν, Photius cod. 234. p. 293, a. 30—33, ad verbum refert. Quae apud eum sequuntur: ὁ δ' ἄνθρωπος, τὴν ψυχὴν μόνον ἔχον ἄνθρωπον, ὡς ὁ Πλάτων, utrum Photius, in Methodii sint, dubitare non oportet. Hactenus Origen auct. lib. II. p. 101, Methodii haec verba esse tenere sumit Linck. De schola Alexandrina catech. p. 284.

2) Ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων .. (542, A.) .. τῷ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν. Iustinianus Epist. ad Meletium, Act. Concil. ed. Hard. T. III. p. 241, D. E. haec tacite et summam exscriptit.

3) Καὶ τοῖς μὲν ... μονογενῆ εἰκόνα. Photius cod. 234. p. 292, a. 36—40. haec quoque ad verbum refert.

4) Οὗτος ... φησὶ αὐτῷ. Haec a Photio cod. 234. p. 293, b. 1—4. summam refertur.

παράπαν ἐξ ἀνάγκης ἀνάγκης ἐμικαίνετο, ἀλλ' εἶπεν οὕτως ἀτιμότητι λιόμενον ὁλέ-
τῃν παροπαύειν καὶ γθορῇ, ὃ διατηρήσας ἤξιωσε ταῖς ἐαυτοῦ ποιεῖν χερσὶ, κατ'
εἰκόνα μορφοποιήσας αὐτὸ καὶ καθ' ὁμοίωσιν τῇ ἐαυτοῦ, τὸν κόσμον τοῦ κόσμου, δι' ὃ
καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο· οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. ἀλλ' ἡ γὰρ εἰς ἀφροσύνην ἐπαρθέντι φρο-
νῶσαι τοῦτο.

XVII. Ἄλλ' ὥσως μὲν ἐπιστήσαντες ἐαυτοὺς πρὸς τὰ λεχθέντα γὰρ, ὃ Ἀβλαφῶν,
λέξετε, Αἰετὶς, εἰ ἀθάνατος ἦν ἐκ γενέσεως καθ' ἡμᾶς τὸ ζῶον, γιγνέσκει θιγτόν,
ὅποτε τὸ ἀθάνατον ἀμεταστρόφως τοῦτο ὃ ἐστὶν εἶναι χρόν, μὴ μεταπλήττον ἢ ἐξικτι-
στάντων εἰς τὴν αἰσχρίαν καὶ θιγτὴν γένεσιν· ἀμύχτων γὰρ, ἐπεὶ οἳ ἔστιν ἀθάνατον. 543
Ἐπειδὴ, λέξω, χειόμενον ἀετὶσσοῦσι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦτον τὸν θι-
γμον εἰληγός, ὁ μισόκαλος ἐπιστάς ἐλάσκει γθοῦνος ὁ γὰρ θεὸς ἐκτίσε τὸν ἀν-
θρώπου ἐπὶ ἀφθαρσίῃ, καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ἀειδιότητος ἐποίησεν αὐτόν. καὶ γὰρ ὁ
θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέμνεται ἐπ' ἀπολείπει ζῶντων· γθοῦν δὲ διαβόλου
θάνατος ἐκλήθη εἰς τὸν κόσμον, καθάπερ καὶ ἡ σοφία διὰ Δολομῶνος μαρτυρεῖ.
παῖθον οὖν ὁ θάνατος πάλιν δι' λέγεσθαι ἀνάγκη, εἰ μὴ θάνατον ἐποίησεν ὁ θεός. εἰ
ἀπὸ τοῦ γθοῦνον, καὶ πῶς ὁ γθοῦνος τῆς φοιλήσεως μᾶλλον ἴσχυσε τοῦ θεοῦ· ἀλλὰ
τοῦτο ὁρῶμεν λέξομεν. Πῶθεν οὖν ὁ γθοῦνος· ὁ ἀντιλέγων ἐρεῖ. εἰ γὰρ ἀπὸ τοῦ
διαβόλου, καὶ διὰ τί διαβόλος ἐγένετο, εἰ ἐγένετο, καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸν ἔστιν αἴτιος
τοῦ εἶναι κακόν· ἀλλὰ ἀνάγνους παντάπασιν κακῶν πᾶσιν ὁ θεός. ἀγένητος ἄρα ὁ διά-
βολος, καὶ εἰ ἀγένητος, καὶ ἀπαθὴς καὶ ἀνόλεθρος καὶ ἀνενδεής. τῷ γὰρ ἀγένητον
ἐξ ἀνάγκης ἀπάσης ταῦτα ἐπαρχειν δεῖ, ὃ δὲ διαβόλος καταργεῖται καὶ κολάζεται· τὸ
δὲ κολιζόμενον ἁλλοιοῦται καὶ πάσχει, ἀπαθὴς δὲ τὸ ἀγένητον. οὐκ ἄρα ἀγένητος, C
ἀλλὰ γενετὸς ὁ διαβόλος. εἰ δὲ γενετὸς καὶ πᾶν τὸ γεγεννημένον ἀπὸ τινος ἀρχῆς ἐγε-
νετο καὶ ἔστιν αὐτοῦ δημιουργός, ἔστιν ἄρα τις δημιουργός τοῦ διαβόλου. καὶ πότερον
κακίῃος ἀγένητός ἐστιν ἢ γενετός· ἀλλὰ τὸ ἀγένητον ἔν ἐστιν μόνον νοεῖσθαι χρόν
τοῦ θεοῦ· οὐδὲ γὰρ εἶναι τὸ σύνολον ὅλως ἐκ παντός τὸ παρῶν ἑτέρου δημιουργός
θάνατος πλὴν αὐτοῦ (ἐγὼ γὰρ φησὶν „πρῶτος, καὶ ἐγὼ μετὰ ταῦτα, καὶ πλὴν ἐμοῦ ἄλλος
θεός οὐκ ἔστιν“), οὐδὲ μετασπενδόμεσθαι τι ἢ κτίσασθαι παρὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν· D
ἀλλ' καὶ γὰρ ὁ ἰὸς οὐδὲν ἀφ' ἐαυτοῦ δύνανται ποιεῖν ὁμολογῶν, ἐν μὴ τι βλάβη
τοῦ πατέρου ποιοῦντα· „ἃ γὰρ ἄν“ φησὶν „ὁ πατὴρ ποιεῖ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως
ποιεῖ.“ οὐδὲ μὴν τι πολέμον ἢ ἀντίθετον αὐτῷ ἢ ἀντίθετον ἔστιν ἐπεὶ κἂν εἰ ἀντί-
πραπτόν τι τῷ θεῷ, ἐπανωσάτο ἂν τοῦ εἶναι, λυθείσης αὐτοῦ τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει καὶ
ἰσχύϊ τῆς συστάσεως. τῷ γὰρ ποιήσαντι λῦσαι μόνον καὶ τὰ ἀθάνατα θανάτων.

XVIII. Ἦτι οὖν ὁ διαβόλος λέγεται· πνεῦμα περὶ τὴν ἔλιν ἔχον, καθάπερ ἐλέχθη 544
καὶ Ἀβλαφῶν, γενόμενον ἐκ τοῦ θεοῦ, ὥσπερ δὴ καὶ οἱ λοιποὶ γεγονότας ἐπ' αὐ-
τοῦ ἀγγέλοι, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ἡλ, καὶ τοῖς τῆς ὕλης εἶδεσι πεπιστευμένον διοικῆσαι.
τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σύστασις, τῷ θεῷ ἐπὶ πυνόμῃ χειροῖναι τοῖς ἐπ' αὐτοῦ
διακτεταμένοις, ἵνα τὴν μὲν παντελεχὴν καὶ γενικὴν ὁ θεός ἔχων τῶν ὅλων πρόνοιαν
ἦ. τὸ κίρος καὶ τὸ κράτος ἀκρίτων αὐτὸς ἀνιρτισμέτος καὶ ὥσπερ σκάφος τῷ τῆς σο-
φίας οὐκ ἀνιρτισμένοισι ἀκρίτως τὸ πᾶν, τὴν δὲ διὰ μέρους οἱ ἐπὶ τοῦτον ταχθέντες ἄν-
γелоι. ἀλλ' οἱ μὲν λοιποὶ ἐφ' οἷς αὐτοὺς ἐποίησε καὶ διατάξατο ὁ θεός ἔμειναν, ὁ δὲ
ἐνῆρξε καὶ ποιητὸς περὶ τῶν πεπιστευμένων ἐγένετο τὴν διοίκησιν, γθοῦνον ἐκκισθί-
σας καθ' ἡμῶν, ὥσπερ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα σαρκῶν ἐρασθέντες καὶ ταῖς τῶν ἀνθρώπων
εἰς φιληδονίαν ἐνομιλῆσαντες θυγατρῶσιν. ἀνθαίρετον γὰρ καὶ αὐτοῖς ἔχειν πρὸς ἐκ-
τερεῖ διτάξατο βούλησιν ὁ θεός, οἷα καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἵν' ἢ πειθόμενοι τῷ
λόγῳ συνῶσιν αὐτῷ καὶ ἀπολαύσῃ μακαριότητος, ἢ μὴ πειθόμενοι κρινῶνται. ἔν δὲ C
καὶ ὁ διαβόλος ἀσπὴρ ἐκαστόρος. „πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἐκαστόρος, ὁ πρῶτος
ἀνατέλλων,“ ἦν μετὰ τῶν ἀγγέλων ἀνατέλλων τοῦ φωτός, ἦν ἄστρον πρῶτον, ἀλλ'
ἐξέπεσε καὶ εἰς τὴν γῆν συνετρίβη, ἐπιτροπέυσας τῷ ἀνθρώπῳ τὰναντία. τὸ γὰρ θεὸν
τεμεσθὲ τοῖς ὑπερηγάνοις καὶ τὰ ἀνθάδη φρονίμῳ κολοῦει. ἐπέρχεται δὲ μοι καὶ
ἐμμέτρως εἰπεῖν,

ὃ πᾶσιν ἀρχὴ καὶ πέρας κακῶν ὄφης,
οὕτω βαρὺν τίττοισα θησαυρὸν κακῶν
πλάτῃ, τυφλοῦ ποδὸς ἀγνοίας βίον,
χαίρουσα θρήνοις καὶ στενάγμασιν βροτῶν,
ὄρεῖς ἀθέσμον εἰς ὕβρεις ὁμοσπύριον
τῶν μισαδέλφων ὀπλίσαντες ὀλένης
ἑλὼν μολύνει φρονίμῳ πρῶτον λυθρῷ
ἐπείσταν γῆν, καὶ τὸν ἐξ ἀκρίτων

1) Τί οὖν ὁ διαβόλος... (B.) ... οἷα καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Photius cod. 231. p. 203. b.
2) — 21. haec, omisit in medio postitit: καὶ ὥσπερ σκάφος... ἀγγελοι, fere ad verbum refert.

πνεῦνι πλάσῃσι πρωτόπλαστον εἰς χθόνι
ἱμεῖς ἐκτετνήσθε.

- 545 XIX. Καὶ ὁ μὲν διάβολος οὕτως· ¹ ὁ δὲ θάνατος πρὸς ἐπιστροφὴν εἰρέσθῃ, καθά-
περ καὶ τοῖς ἀρτιμεθέσι γραμμύτων παιδίοις πρὸς ἐπαυρῶσθιν αἰ πληγαί. οὐδὲν γὰρ
ἄλλο ὁ θάνατος ἢ διάκρισις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. τὴν οὖν παραίτιον ὁ
θεὸς θανάτου λήσεται· πάλιν γὰρ ὁ αὐτὸς ἡμῖν ἔχει λόγος. μὴ γένοιτο, ἐπεὶ μηδὲ οἱ
διδάσκαλοι προκατῆρησιν τοῦ ἀλγίνεσθαι ταῖς πληγαῖς τοὺς παίδας μῖτοι· καλὸν
B οὖν ὁ θάνατος, εἰ καθύπερ παισὶ πρὸς ἐπιστροφὴν δίκην πληγῶν εὐρέσθῃ, οὐχ ὁ τῆς
ἀμαρτίας, ὡς σοφώτατοι, ἀλλ' ὁ τῆς διακρίσεως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ χωρισμοῦ· ² αὐτε-
ξοῦστος γὰρ ὢν καὶ αὐτοκράτωρ ὁ ἄνθρωπος, καὶ αὐτοθέσπτοτον βούλησιν καὶ αὐτο-
προαίρετον πρὸς τὴν αἵρεσιν, ὡς ἔργον, τοῦ καλοῦ λαβόν, ἀκούσας τε „ἀπὸ παντὸς
Gen 2, 16. ἔθλου τοῦ ἐν τῇ παραδείσῳ γάγεσθαι, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔθλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ
πονηρὸν οὐ γάγεσθαι ἀπ' αὐτοῦ. ἢ δ' ἂν ἡμεῖς γάγῃτε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθα-
νεῖσθε.“ εἰδυὶς εἰς τὸ γαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ διαβόλου δεδεδασμένος τῇ σοφίᾳ ποι-
C κλῶς πρὸς παρακοὴν πείθοντος, ἡθέτησε τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ· καὶ ἐγένετο οἷτόι
αὐτῷ εἰς σκάνδαλον καὶ παγίδα καὶ σκόλον. ³ οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς κακόν, οἷδ' ἔ-
στι τὸ σύνολον ὅπως ἐκ παντὸς εἰς τὸ παρῆπαν αἴτιος κακοῦ· ἀλλὰ πᾶν ὅπερ ἂν
αὐτεξοῦστον οὕτως ἐπ' αὐτοῦ γεγονὸς ἢ πρὸς τὸ φιλάξασθαι καὶ τηρεῖν νόμον, ὃν
αὐτὸς δικαίως διεστείλατο, μὴ τηρῆσαι λέγεται κακόν· βρυγνιότερ δὲ βλάβη τὸ παρη-
κοῦσαι θεοῦ, τοὺς ὅρους τῆς κατὰ τὸ αὐτεξοῦστον ἐπερβάντα δικαιουσίνης. ὅθεν ἐπειδὴ
D κατεβῆεν πύθη καὶ κατεμύθη τῆς ἀπογασσεως ἀνοστατήσας ὁ ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ καὶ
κηλίδας ἐναπεμάσματο κακίας πολλῆς, ὥς ὁ ὄρχων οὗτος ἀπεκόησε καὶ πατήρ τῆς πλά-
Paul 7, 14. τῆς, πόνον κατὰ τὴν γραφὴν σπλάχνων, ἵνα τὸν ἄνθρωπον φαντάξιν ἰδεῖ πρὸς ἀδικίαν
ἔχῃ καὶ κινεῖν, ⁴ ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀθάνατον ἐν ἐλαττώσει κεκακωμένον ἐξ ἐπι-
βολῆς τοῦ διαβόλου ἰδὼν αὐτὸν γεγενημένον, οὐκ εἴασε μεταλαβεῖν τοῦ ἔθλου τῆς ζωῆς,
ἀλλὰ ἐνέδωκεν αὐτὸν τε καὶ τὴν σέξονον ἔβαν χιτῶνας δερματίνοισι καὶ ἀπέλιπε τοῦ
παραδείσου, ἵκνωσιν αὐτοῖς ὀρίσας λέγων „γὰρ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει“, ὅπως καθαρ-
οῖσιν τῆς ἐλαττώσεως ἐν τῇ ἀναστάσει ὡς ἄριστος κεραμεὺς πάλιν ἀπὸ τοῦ ἰδίου γυ-
ράματος ἄνεν ἐλαττώσεως ἀναστήσῃ.
- 546 XX. ⁵ Προσπόρῃται δὲ ἡδὴ καὶ ἀπεδείχθη τοὺς δερματίνοισι χιτῶνας μὴ εἶναι τὰ
σώματα ὅπως δὲ καὶ πάλιν (οὐ γὰρ ἡπύξ ῥητέον) γράζομεν. ⁶ αὐτὸς πρὸ τῆς κατα-
σκευῆς αὐτῶν ὁ πρωτόπλαστος ὁμολογεῖ καὶ ὁσαῦτα ἔχειν καὶ σάρκα, ὁπότε δὲ τὴν γυ-
Gen 2, 23. ναϊκὰ προσερχθῆσαν αὐτῇ θεωσάμενος „τοῦτο νῦν ὅστω“ ἐφώνησεν „ἐκ τῶν ὁσίων
μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου· αὕτη κληθήσεται γενή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς
ἐλήφθη· ἔτεκεν τοῦτον καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ
B προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.“ οὐ γὰρ δι'
ἀνέξομαι φληναγωγίαν τινῶν καὶ βλαβερμένον ἀπρηθρισμένους τὴν γραφὴν, ἵνα αὐ-
τοῖς δὴ σαρκὸς μὴ εἶναι προχωρήσῃ ἢ ἀνύστασις, ὅσα ῥητὰ καὶ σάρκα ῥητὰς ἐπο-
ιθεμένων, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένων ἀλληγοῖαι, καὶ ταῦτα
οὕτως, ὡς γέγραπται, πυρκαυμένεσθαι κρατούντος τοῦ Χριστοῦ τὴν γραφὴν, ἐνθα
Paul 19, 4. πονθανομένοις τοῖς Φαρισαίοις περὶ χωρισμοῦ γυναικὸς ἀποκρίνεται „οὐκ ἀέγνιστε ὅτι
ἀπ' ἀρχῆς ὁ κτίσας ἄρσεν καὶ θῆλην ἐποίησε· καὶ εἶπεν, ἔτεκεν τοῦτον καταλείψει ἄν-
C θρώπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα“ καὶ τὰ ἑξῆς. πῶς γὰρ ἐπὶ ψυχῶν μόνον τὸ

1) Ὁ δὲ θάνατος .. (B.) .. χωρισμοῦ. Locus exstat apud Leontium et Ioann. Rerum sacrarum Lib. II. Tit. περὶ θανάτου. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 102. col. 2. Excerpti lemma est: τοῦ αἵτου Μεθοδίου ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως. Verba in hoc adiecta: καὶ τὰ ἑξῆς εἰς τὸν περὶ αὐτεξοῦστον, ad Excerptum infra annotatum respiciunt.

2) Αὐτεξοῦστος ὢν .. (C.) .. τοὺς ὅρους τῆς κατὰ τὸ αὐτεξοῦστον ἐπερβάντα δικαιουσίνης. Locus excerptus apud Leontium et Ioann. Rerum sacrar. Lib. II. Tit. 3. περὶ αὐτεξοῦστον. Vid. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 92 col. 1, et 2. Excerpti lemma idem est ac supra annotatum.

3) Οὐ γὰρ .. δικαιουσίνης. Combefissus (ap. Galland. p. 772, C.) locum „emend. ex Element. Card. Rapius. ult.“ exhibet.

4) Ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ .. ἄνεν ἐλαττώσει ἀναστήσει (ἀναστήσῃ Dindorf.) cod. Venet. Vulgo: ὁ θεὸς ὁ παντοκράτωρ ἀθάνατον κακὸν ἐξ ἐπιβολῆς ἰδὼν αὐτὸν γεγενημένον, καθάπερ καὶ ὁ διαβόλος, πλάσας ἦν, τοὺς δερματίνοισι χιτῶνας, διὰ τοῦτο κατεσκεύασεν, οἷον κεκρόνηται (log. κεκρόνηται, coll. Synbol. in Eriphian. p. 51.) περιβαλὼν αὐτόν, ὅπως διὰ τῆς λεσεως τοῦ σώματος πᾶν το ἐν αὐτῇ γεννηθῇ κακὸν ἀποδάν. Quae ipsa verba parva cum discrepantia in Excerptis apud Phot. cod. 234. p. 293. b. 23—24. exstant.

5) Προσπόρῃται .. (C.) .. κατὰ τὸ ἐλαττωθῆναι. Haec afferantur ad Anastasio Presb. in Doctrina Patrum de verbis incarnationis cap. 25. Vid. Mai. Scriptor. vet. nov. collect. T. VII. p. 50. col. 1. qui tamen locum ipsum non excerptit. Combefissus (ap. Galland. p. 772, C. D.) eadem usque ad (C.) τὸν πατέρα „emend. ex autogr. R. P. Sirmond.“ offert.

6) Grabeus Spind. SS. Patr. T. II. p. 194. haec: αὐτὸς, .. εἰς σάρκα μίαν, ex Iustini Mart. tra- ctatu de resurrectione deprompta esse suspicatur.

καὶ ζήσαντες καὶ πληρωσάμενοι τὴν γῆν· παραλείπτον, ἢ τὸ „ἐλαβε χάριν ἀπὸ τῆς γῆς ὁ
θεὸς καὶ ἐπλάσθη τὸν ἄνθρωπον,” ὃ κυρίως ἐπὶ τοῦ σώματος λελέχθαι φαίνεται; οὐ
γὰρ ἀπὸ τοῦ χοῦς καὶ τῶν βαρύτερων τῶν οὐρανῶν ἐκτίσαστο ἡ ψυχὴ. ὥστε συνέστηκεν
ἐκ παλαιῶ, ἀλλ' ἁπλοῦς πρὸ τῶν δερματίνων πεποιητοῦσθαι χιτῶν τὸν ἄνθρωπον.
ταῦτα γὰρ πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἅπαντα εἴρεται, τὰ δὲ κατὰ τοὺς χιτῶνας μετὰ
τὸ ἐκπεσεῖν.

Ὡς ἐν ᾧ μεν πάλιν ἐπισκεφόμενοι τὰ ἐν χερσίν, ἱκανῶς ἀποδείξαντες μὴ εἶναι τοὺς D
δερματίνους χιτῶνας τὰ σώματα, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τῶν ζώων νεκρότητα κα-
τεσκευασμένην· τοῦτο γὰρ λείπεται. ἀμέλει τῶν ὄρων ἐξω τοῦ παριδεῖσθαι κατὰ ταύ-
την ἐξοικίζεται τὴν αἰτίαν· οὐ γὰρ, ὅτι μὴ θέλον ὁ θεὸς ἀπὸ τοῦ ξύλου ἀρτίως εἶναι
τῆς ζωῆς αὐτὸν καὶ φαιεῖν ἐξέβαλεν (ἐδύνατο γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα εἶναι, ὡς φαιεῖν
ἀπὸ τῆς ζωῆς), ἀλλ' ἵνα μὴ ἀθάνατον, ὡς ὑπεθέμεθα, γενεθῇ τὸ κακόν. ἐπεὶ διὰ τὴν
τὸν Χριστὸν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἀπέστειλεν εἰς τὴν γῆν, εἰ ὅπως ἴθιμι ζωῆς τὸν ἄν- 517
θρωπον ἀγείαςτον ἀποθανεῖν εἰς τὸ παντελές; εἰ δὲ ἐκ μεταμέλου φαιεῖ τοῦτο πεποιη-
καὶ τὸν θεὸν ὁ ἀντιλέγων, ἀσθενὴς αὐτῷ ὁ λόγος, μεταγινώσκοντα τὸν θεὸν εἰς-
άγει. ἀλλ' οὔτε ἀσύνετος τοῦ μέλλοντος θεὸς οὔτε κακοποιός, ἀλλὰ καὶ ἄκριτος ἡμ-
ῶν καὶ προηρώσκει τὰ μέλλοντα ὥστε οὐκ ἄρα διὰ τὸ μὴ σώζεσθαι εἰς τὸν αἰῶνα
φαιεῖντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξέβαλεν, ἀλλὰ διὰ τὸ νεκρωθῆναι πρῶτον
θανάτῳ τὴν ἁμαρτίαν, ἵν' οὕτως μετὰ τὸ ἀποθανεῖν ἐκτακται, τῆς ἁμαρτίας ἐγερθεῖς B
ὁ ἄνθρωπος καθαρὸς χάρις τῆς ζωῆς.

XXI. Μηδεὶς δὲ ἀβέλτερος τὸν παρακινδυνεύειν ὡς τοῖσιον ἐτέρως λεχθέντων. ὁ γὰρ
ὅλος, ὁμιζόμενος τὴν σάρκα μὴ εἶναι ταύτην ἀθανασίαν δεκτικὴν, ὅπως αἰτίας ὑπε-
θινος ὢν νόσῳ, βλασφημεῖ. διὰ τί γὰρ μετὰ τὴν τῶν χιτῶνων τῶν δερματίνων ὁ Ἀδάμ
κατασκευεῖν ἐκβάλλεται, κωλιόμενος φαιεῖν ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ εἶναι, εἰ ὅπως
ἀθάνατον ἦν μετὰ σώματος εἰς τὸν αἰῶνα εἶναι τὸν ἄνθρωπον; ὡς δυνάμενος γὰρ αὐ-
τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, ἐὰν ἀπὸ τῆς ζωῆς γενοίται λαβὼν, ἢ κώλινσι γίγνεται. φησὶ γὰρ C
„καὶ ἐποίησε κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ
ἐνέδωκεν αὐτοῖς.” καὶ εἶπεν ὁ θεὸς „ἴδου”, γένοιεν Ἀδάμ ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γυναι- 24.
κεῖν καλὸν καὶ πονηρόν· καὶ τὸν μὴ ποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα καὶ λάβῃ τοῦ ξύλου τῆς
ζωῆς καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξυπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ
τοῦ παραδείσου τῆς τοῦφης ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ·
οἰκοῖν ἐδύνατο εἶναι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ σῶμα καὶ ἀθάνατον εἶσεσθαι, εἰ μὴ κωλύοντο
γενοῖσθαι τῆς ζωῆς. ἐκωλύθη δὲ, ὅπως ἡ μὲν ἁμαρτία συναποκτανθεῖσα τῷ σώματι D
λεθῇ, τὸ δὲ σῶμα ἀνασταθῇ τῆς ἁμαρτίας ἀπολομένης. ἵνα μὴ τοῖνον ἢ κακὸν
ἀθάνατον ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἔην, ἢ ἀεζῶν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἁμαρτίαν κρητιστέ-
ουσαν, αἵ ἐν ἀθανάτῳ βλαστήσασιν σῶματι καὶ ἀθάνατον ἔχουσιν τὴν τροφὴν, ὁ
θεὸς αὐτὸν διὰ τοῦτο θνήσκον ἀπεσφίγας νεκρότητι περιβαλὼν. τοῦτο γὰρ οἱ δερμα-
τινοὶ χιτῶνες ἐβόλουντο, ἵνα δὴ διὰ τῆς λύσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς διαιρέσεως ἡ
ἁμαρτία κείνηθεν αὐτόπρεμος πᾶσα διαφθαρῇ, ὡς μηδὲ κἄν βραχύτατον εἴδης λαθῇ-
ναι μέρος, ἀγ' οὐ γένοιτο βλάσται πάλιν ἁμαρτημάτων ἀναβήσονται.

XXII. Καθάπερ γὰρ ἐν οἰκοδομίᾳσι νυνὶ καλοῖς σικὴ γεννηθεῖσα καὶ εἰς ἐκτασιν 548
καὶ μέγεθος εἰσπράσσου, καὶ περὶ πάσας τὰς ἁρμονίας πολυκλημάτων ὀρίζαι τῶν
λίθων κεχρμένη, οὐ πρότερον τοῦ φθεῖν στέλλεται, ἐστ' ἂν πᾶσα ἀποσπασθῇ, λυθέν-
των πῶν καθ' οὓς ἐβλάστησε τόπους τῶν λίθων (ὅντων γὰρ πάλιν εἰς τοὺς ταύτων
ἀναρμωσθῆναι τόπους τοὺς λίθους, τῆς σικῆς ἀφρημένης, ὅπως ὁ μὲν ναὺς σιῶται,
μηδὲν τῶν ἀφανιζόντων αὐτὸν κακῶν ἐν ἑαυτῷ μηκέτι φέρον, ἢ δὲ σικὴ πᾶσα προ-
θιλήμνος ἀποσπασθεῖσα ἀποθάνῃ), κατὰ ταῦτα καὶ ὁ θεὸς ὁ τεχνίτης τὸν ἑαυτοῦ νεὺν B
τὸν ἄνθρωπον, δίκην ἁγρίας σικῆς τὴν ἁμαρτίαν βλαστήσαντα, διέλιπε θανάτου προ-
καίρου προσβολαῖς ἀποκτείνων, κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ ζῶσποιον, ἵνα ἀπὸ τῶν
αὐτῶν ἢ σικῆς μετῶν, μετὰ τὸ ξηρανθῆναι καὶ ἀποθανεῖν, τὸ ἁμαρτήμα δίκην ἀνακλι-
νομένης νεοῦ ἀθανάτου καὶ ἀπῆμων ἐγερθῇ, τελείως ἐκ βύθρων ἀπολομένης τῆς
ἁμαρτίας. ζῶντος γὰρ ἐπὶ τοῦ σώματος πρὸ τοῦ τεθνήξεσθαι σικῆς ἀνάγκη καὶ τὴν
ἁμαρτίαν, ἐνθὸν τὰς ῥίζας αὐτῆς ἐν ἡμῖν ἀποκρῖναι, εἰ καὶ ἐξωθεν τομαῖς ταῖς C
ἀπὸ τῶν σωφρονισμῶν καὶ τῶν νοθεύσεων ἀνιστελλέται, ἐπεὶ οὐκ ἂν μετὰ τὸ φαν-
σθῆναι συνέβαιεν ἀδικεῖν, αἵ παντάπασιν εἰλικρινῶς ὑγχομένης ἀφ' ἡμῶν τῆς ἁμαρ-
τίας νῦν δὲ καὶ μετὰ τὸ πιστεῖσθαι καὶ ἐπὶ τὸ ὄρωρ εἰθεῖν τοῦ ἁγνισμοῦ πολλάκις

1) ἵνα μὴ .. ἀναβήσονται. Apud Canbells. (Gilland, p. 773, A. B.). emend. ex cod. Rupil.
ut illa: p. 548, A. καθάπερ .. (D.) .. ἀφανισθῆσεται (p. 773, C. — 774, A.): p. 549, D. — 551, B.
ῥίζας γὰρ .. ἀφῆμων ἀρεστόν (p. 774, A. — 775, A.): p. 553, D. — 555, A. οὐκ ἀρεστόν δε .. τὸν
βραχύνον (p. 775, B. — 776, A.): p. 555, B. — 558, D. ἐὰν δε ... ὁ ἀποσπράσσων οὐκ ἀναστρέφει
(p. 776, A. — 777, A.)

ἐν ἁμαρτίαις ὅτις ἐκρίσθημεθα. ὁ οὐδὲς γὰρ οὕτως ἁμαρτίας ἐκτός ἐναι ἐαυτοὶ καὶ χρεῖται, ὡς μὴ δὲ καὶ ἐνθυμηθῆναι τὸ σίτολον ὅλως τὴν ἀδικίαν ὥστε σπυγέσθαι σπυγέσθαι μιν καὶ κατεργάζεσθαι τῇ πίστει τὴν ἁμαρτίαν, εἰς τὸ μὴ οἶσαι καρποὺς βλατοποιούς, οὐ μὴν ἀντιπρὶν καὶ τῶν ῥιζῶν ἄχρως. τῶν μὲν γὰρ ἐνταῦθα τὰς βλάστας αὐτῆς οἶον, τὰς ἐνθυμήσεις τὰς πονηράς, σπυγέσθαι, μὴ τις ῥίζα πικρίας ἕνω γίνεσθαι ἐνοχλήσει, μὴ ἑωπτεῖς ἀναρῆναι καὶ διοίγησθαι τὰ μεμνηκότα στόματα πρὸς τὰς ἐκρήσεις, τοῦ λόγου δέκιν ἀξίως τὰς ῥίζας αὐτῆς τὰς κατὰ φροσύνης τέμεντος τότε δὲ καὶ τὸ ὅλως ἐνθυμηθῆσθαι περὶ κακίας ἀγανισθῆσθαι.

XXIII. Οὐδὲ γὰρ ἁμαρτίος ὁ λόγος γραφῶν τοῖς βουλομένοις εἰλικρινῶς τὸ ἀλλοθὲς λέγειν, ἐπεὶ οὐδὲν ὁ ἀπόστολος μηδέτιμ τὴν ῥίζαν ἐξ ἀνθρώπων τῆς ἁμαρτίας ὁλοσχερῶς ἀνιρρῶμεν. ὅτι μὲν „οἶδε γὰρ ὅτι οὐκ οἶκε ἐν ἐμοὶ ἀγαθόν, τοιτέστιν ἐν τῇ σαρκί μου“ ἡγάθων, τὸ ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλει παρῖκεται μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐ· οὐ γὰρ ὁ θέλει ποιεῖ ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλει κακὸν τοῦτο πρῶτον· εἰ δὲ ὁ οὐ θέλει, τοῦτο ποιεῖ, οὐκέτι κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία, ὅτι δὲ „συνῆδομαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἀνθρώπον· βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου, ἀντιστρατεύμενον τῷ νόμῳ τοῦ νου μου, καὶ ἐκ

παντὸς αἰχμαλωτίζομαι με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.“ οὕτως οὐδέπω τὴν ἁμαρτίαν αὐτόπρηνον ἐκ ῥιζῶν διακοπῆναι συνέβη (οὐ γὰρ εἰς τέλος ἀπέθανεν), ἀλλὰ ἔτι (πῶς γὰρ πρὸ τοῦ περιβεβλησθαι θανάτῳ τὸν ἀνθρώπον), ἵνα αὐτῇ συμμεινῇ θείῃ καὶ συμψινῇσιν αὐτῇ μὲν εἰς ἀρχὴν ἀπόλῃται καὶ διασφραγῇ καθάρου φρενός, λιθύνει ἐν αὐτῇ κοίπῃσιν τὰς ῥίζας, ὡς ἐγὼν, ἐκρῆς διασφραγίσαι, ὁ δὲ ἀνθρώπος αὐτῆς μὴκέτι ῥίζας ἐμψυκῶσιν πικρίας ἔχων ἐξερεθῇ ὥσπερ νύξ, ἀλλὰ ἡγαλμῶν γὰρ τρόπον ἐπὶ τοῦ ἀλεξιτήριος ἡμῶν ἀληθῶς καὶ ἱατροῦ θεοῦ πρὸς ἐκρήσιν τῆς ἁμαρτίας παρελήθη ὁ θάνατος καὶ ἀφαισινόν, ἵνα μὴ διαιωῖσιν ἐν ἡμῖν εἰς τὸ κακὸν ἀθάνατον, ὥστε ἐν ἀθάνατοις ἀνατεῖλαν, αὐτοὶ δὲ λεωλυμένοι καὶ ἐκστάντες, ἰσοοῦσιν τρόπον, τῆς οὐκείας ἀρετῆς ἐπὶ πολὺ διατρίβωμεν, ὥστε ἐν ἐφροσύνησιν αἰεὶ καὶ ἀθανάτοις σώμασι τὴν κατὰ τὸ ἁμαρτήριον μεγάλῃν τρέχοντες νόσον. διὸ δὲ καλῶς ταύτην πρὸς ἡμῶν σωτηρίαν καὶ ψυχῆς καὶ σώματος, ἡγαλμῶν τῶν κατὰ ἀφαισινόν, τὸν θάνατον ὁ θεὸς ἔλαβε, ἵνα πανάνθρωποι καὶ ἀσινεῖς ὅντως ἐξεργασθῶμεν.

XXIV. Φέρε γὰρ, ἐπεὶ πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων, ἐντεῦθεν αὐτὰ μάλιστα σκεψόμεθα, μὴ ἀσπιδάμενοι. πρῶτον ἂν πρῶτον εἰς ἐνδολεσχίαν ἐμμενῆναι ἀποτελευτήσῃ καὶ ἀποδείξιν ὁ λόγος. φαίνεται τοίνυν, ὡς περ εἰ τις δημοσεργὸς ἄκρος ἡγαλμῶν καλόν, ἀπὸ χρηστοῦ κατεσκευασμένον ἢ ὕλης ἐτέρης αὐτῷ, καὶ πάντα τὰ μέλη σιμμετρῶς εἰς κάλλος διασκευασμένον, πάλιν χρωτέοι, λεωλυμένον ἄγχι θεασάμενος ὑπὸ τινος ἀνθρώπου ποιησάμενον, ὃς οὐκ ἐνεγκὼν ὑπὸ βιαστικῆς εὐπρεπείας εἶναι τὸ ἡγαλμα, ἰσχύει, ματαίαν ἔδωκεν καρπορέας τοῦ γούρου (πρόσχευ γὰρ, ὡς σοφώτατε Ἀγλαοφών, ὅτι, εἰ βούλοιο μὴ εἶναι σεσινωμένον ὅλως ὁ δημιουργὸς καὶ φεκτὸν τὸ μετὰ τοσαύτης αὐτῷ σπουδῆς τε καὶ φροντίδος πεποιημένον, πάλιν προτραπήσειται σιμμετρίως αὐτὸ τοιοῦτον ποιῆν οἶον καὶ πρόσθεν ἦν· εἰ δὲ μὴ ἀναχωρεῖς, μὴδὲ ἀνυσευαῖς, εἰς δὲ οὕτως μένειν, θεραπεύων αὐτὸ καὶ ἐπαυροῦσθαι, ἀνάγκη δὲ

Β περιαιρούμενον καὶ χαλκαῖον τὸ ἡγαλμα μὴκέτι δύναισθαι διατηρῆναι τὸ αὐτό, ἀλλὰ διτλάζομενον ἔσθαι καὶ ἰσχυρῶς (ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς)· διὰ τοῦτο, εἰ βούλοιο καλόν καὶ ἡμῶν εἶναι τὸ ἔργον, ἀνατλάσθαι αὐτὸ καὶ ἀναχωρεῖσθαι δεῖ, ὅπως τὰ μὲν αἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀλλοιωμένα πάντα τὰ ἐξ ἐπιβολῆς αὐτῷ καὶ γούρου ἰσχυρὰ αὐτὰ μὲν διὰ τῆς ἀνυσευαῖς καὶ ἀναχωρεῖσθαι ἀπόλῃται, τὸ δὲ εἰς τὸ ἐαυτοῦ εἶδος ἀσινεῖς καὶ ἀκρίβηλον αὐτῆς ἡγαλμα ὁμοιότατον ἐαυτῷ κατασταθῇ (τῷ μὲν γὰρ ἡγαλμῶν ἀπολέσθαι οὐκ ἔστιν ὑπὸ τῷ αὐτῷ τέχνῃ, καὶ πάλιν εἰς ἕλιν λυθῇ, ἀποκατασταθῆναι δὲ ἔστι

Γ τοῖς δὲ αἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς ἀπολέσθαι μὲν ἔστι — τίκονται γὰρ — ἀποκατασταθῆναι δὲ οὐκ ἔστι, διὰ τὸ ἐν πάσῃ τέχνῃ τὸν ἄριστον δημιουργὸν μὴ πρὸς τὸ αἰσχυρὸν ἢ ἀπρὸς τὸν ὄν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σίμμετρον καὶ ἐξῆς τοῦ δημιουργομένου· ταῦτον γὰρ φαίνεται διὰ μοι καὶ ἐγὼ ἡμῶν ὁ θεὸς δημιουργοῦμεναι. τὸν γὰρ ἀνθρώπον, τὸ εὐπρεπέστατον ἐαυτοῦ τέχνημα, βιαστικῶς ἐπιβολῆς γούρου κατεσκευασμένον ἴδων οὐκ ἐνέσχετο τοιοῦτον καταλεῖψαι, γλαυδάρθρωτος ὢν, ὅπως μὴ δὲ αὐτῶν εἰς λεωλυμένοι, Δ ἀθάνατοι ἔχον ἐν ἐαυτῷ τὸν φόνον, ἀλλὰ διέλεσεν εἰς ἕλιν πάλιν, ἵνα διὰ τῆς ἀναπλάσεως ἐκτακῶς καὶ ἐξαγανισθῶσι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ μωμῆματα. τὸ γὰρ ἐκεῖ ἀναχωρεῖσθαι τὸν ἀνθρώπον τοῦτον τὸ ἐνταῦθα ἀποθανεῖν καὶ διαλυθῆναι τὸ σῶμα· τὸ δὲ ἐκεῖ ἀναμορφοποιεῖσθαι τὴν ἕλιν ἢ ἀναμορφοποιεῖσθαι, τοῦτο ἐνταῦθα μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸ ἀναστῆναι. ὥσπερ καὶ ὁ προσφύτης Ἰερειμίας· τοῖς γὰρ ἔδη καὶ αὐτὸς

1) Οὐδὲ γὰρ . . (p. 549, C.) . . ἵνα μὴ διαιωῖσιν ἐν ἡμῖν εἰς τὸ κακόν. Photius cod. 234, p. 204, a. 8—17. horum summam refert, simul ille respiciens, quae p. 584, A. — p. 587, D. eandem in sententiam disputantur.

οὕτω τὸ αὐτὸ παρεγγυῖα „καὶ κατέβην“ λέγων „εἰς τοὺς οἴκους τοῦ κεραμέως“ καὶ ἰδοὺ, ἰδοὺ, ἰδοὺ ἐποίησεν ἐργον ἐπὶ τῶν λίθων, καὶ διέπεσε τὸ ἀγγεῖον ὃ ἐποίησεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐποίησεν αὐτὸς ἀγγεῖον ἑτερον, καθὼς ἠρεσεν ἐνὸς τινος αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι. καὶ ἐγένετο λόγος κυρίου πρὸς με λέγων, εἰ καθὼς ὁ κεραμὴς οὗτος οὐ 551 διηγήσομαι τοῦτο ποιῆσαι ὑμᾶς, οἴκως Ἰσραὴλ; ἰδοὺ, ὡς ὁ πηλὸς τοῦ κεραμέως ἡμεῖς ἐστέ ἐν ταῖς χερσὶ μου.”

XXV. Πρὸς ἄλλους γὰρ ὅπως, ὡς ἔστιν, μετὰ τὸ παραβῆναι τὸν ἀνθρώπον ἡ μεγάλη χεὶρ εἰς νόκος καταλείβει τὸ κατὰ τὴν ἐργον οὐκ ἐρῶντι ὡς κίθρον ἐν ποτηρῷ ἀδίκως αὐτὸ λεηλατούμενον βασιλάνοις αἰτίαις, ἀλλὰ ἀνατῆξας ἀνεδίδουσεν αὐτῷ εἰς πηλόν, οὗ κεραμὴς ὁ ἀναπλάσσειν ἄλλος πρὸς τὸ ἀγαπᾶσθαι μὲν δια τῆς ἀνατλάσεως 13 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ αἵματι καὶ θλάσματι, γενήσθαι δὲ τὸ πᾶν ἀνωθεν ἀμέμπτως ἀρεστόν. „ὃ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμὴς τοῦ πηλοῦ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χειρᾶματος ποιῆσαι Rom 9, 21. σκεῦος, ὃ μὲν εἰς τιμὴν, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;“ ὃ δὲ ἐστὶ (τοῦτο γὰρ παντάπασιν ὁ ἀπόστολος μοι δηλοῦν φαίνεται) ἡ μὴ τι ἐξουσίαν οὐκ ἔχει ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς ἰλῆς ἐκείνου τῆς αὐτῆς ἀναπλάσεως καὶ ἀνακοσμήσεως ἰδίως ἑκάστον ἢ εἰς τιμὴν ἢ μὲν ἀναστῆσαι καὶ δόξαι, ἢ εἰς ἀτιμίαν καὶ κατακρίσιν; εἰς ἀτιμίαν μὲν τῶν ἐν ἀμαρτίαις γενόμενος βιωσάντων, εἰς τιμὴν δὲ τῶν ἐν δικαιοσύνῃ. καθάπερ ἐδηλώθη καὶ τῷ Ἀναγλ. ὅτι „πολλοὶ τῶν καθενδόντων ἐν γῆς χύματι“ λέγοντι „ἐξεργαζέσονται, οὗτοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ οὗτοι εἰς ἀειδισμόν καὶ αἰσχύνην αἰώνιον, καὶ οἱ συνιέντες ἐκλήρυονσιν ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος.“ ἢ ἔφ' ἡμῖν γὰρ οὐ τὸ ἀφινῆσαι τὴν ἡμῶν τελείως τῆς ποτηρίας, ἀλλὰ τὸ μὴ πρὸς ἐκτασιν αὐτῶν εὖσαι καὶ καρποφορεῖν. ἢ μὴ γὰρ κινδύον καὶ παιταλὴν αὐταῖς φέξαις αὐτῆς ἀναιρέσεις τε καὶ ἀπολείπει ἐπὶ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν τοῦ σώματος, ὡς εἴρηται, διαλύσιν γίγνεται, ἢ δὲ ἐκ μέρους πρὸς τὸ μὴ εἶσαι βλαστὸν ἄφ' ἡμῶν. καὶ δαὶ τοῦτο τὸν ἐκτρέφοντα πρὸς αὐτῶν αὐτὴν μᾶλλον D καὶ μεγέθος, ἀλλὰ μὴ τι στεριώσαντα ὅσον ἐπ' αὐτῶν καὶ συμπιέσαντα πάλιν, διδόναι δίκην, ὅτι δυνάμετος καὶ ἔχων πρὸς τοῦτο τὴν ἐξουσίαν εἴλατο τὸ βλάστην τοῦ σιμῆροντος μᾶλλον προτιμῆσαι.

XXVI. Ὡς περὶ αὐτοῦ, αὐτὸς αἷτιος ὢν, ἀκολάστῃ γλώσσῃ μεμεγάθω τὴν Θεῶν γένει, ὡς οὐκ ἐν δικῇ διανομῇ ἐκείνου ἐκείνους κακίως καὶ ἄρετῃς τῇ ἀπορίᾳ. „τίς γὰρ εἴ, ἰδ Rom 9, 20. οὐ φρονεῖ, ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας, οὕτως ἢ οὕτως;“ πῶς γὰρ ὅπου αὐτοδεδουλωτὴ βουλὴ κακίαν εἴλατο. διὸ καὶ οὐ λέξει δικαιοσύνης δόγμασιν ἀπαρᾶλλάκτοις κρῖναι τῷ Θεῷ, τί με ἐποίησας οὕτως κατακρίθῃς εἰς τὸ ἀλγίνεσθαι; πρὸς ἄλλους γὰρ ὅπως ὡς περ ἀκοιτιστὴς ὁ ἀπόστολος θεῖος σινεστραμμένα ὄντα τῶν λόγων εἰς μέσον ἐμβάλων ἀσαφῆ μὲν καὶ ἐπιπεκκαλεμμένα ποιῶναι εἰς βάθος τῶν ἀναγνωσμάτων τὴν ἐξεργασίαν, ἀλλήθευατὴν δὲ καὶ ἀνυπόδοξον καὶ μὴδὲν ἔχουσαν ἀπρημελῆμεν ἢ δέσφινον. τοῖς μὲν γὰρ μὴ μετὰ σπονδῆς, ἀλλὰ ἀγεννῶς ἐγκύπτουσι τοῖς λόγοις ἀσυναρτήτα ἐσθ' ὅτε δοκεῖ καὶ ἀσύνγωγια B λέγειν, τοῖς δ' αὖ σπονδιαῶς καὶ λογισμῷ νήγοντι ὅπως πύξιος ἐμπλεῖ καὶ ἀληθής.

Αἱ ἀκριβείας μὲν οὖν περὶ τούτων διεξιέναι τὰ τῶν ἰκανῶν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἐργον καὶ γὰρ γελοῖον καταλείψαντάς ποινὴν τὴν σκέψιν, ἥς ἔνεκα ταῦτων ἐπιτελέμεθα, εἰς ἄλλα μεταίναμι. ταῦτα γὰρ ἡμῖν εἴρηται διὰ τὴν τῶν ἐβελόκακόντων τιμωρὸν δίκην. ἀποδειχθέντος τοῦτον ἐνδηλώματα τὸν θάνατον τῷ ἀνθρώπῳ μετρηχά- C νῆσθαι μὴ ἐπὶ κακῷ τι, ἀλλὰ καὶ λοιπὸν τὸν μὴ γενόμενον τοῖς ἐγκρίπτουσι περὶ τῆς ἀναστάσεως νοεῖν τοῦ σώματος. πῶς γὰρ οὐκ ἀγέλιμος ὁ θάνατος, διαγδιόνων ἡμῶν τὰ λήγοντα τὴν φύσιν, εἰ καὶ παρὰ τὸν καιρὸν ἐπαχθῆς, καθ' ὃν προσγέρεσθαι δοκεῖ καθάπερ ἀσπληγῶτατοι τῷ νοσοῦντι γάρμακον; καὶ ἵνα μὴ πολλὰ καὶ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν διαλεχόμεθα, γέρε καὶ ἀπὸ τῆς ἰσότητος ἐπὶ τοῦ δευτερονομίου βεβαιώ- D σαντες τὸν λόγον ἵμμεν τὰ ἐξῆς διαλεχόμενοι.

XXVII. Τὸ γὰρ „ἐγὼ ἀποκτενῶ καὶ ἔτι ποιήσω, κατέξω, καὶ γὰρ ἰδοὺ μοι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἐξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου“ λεγόμενον ἐπὶ τοῦ Θεοῦ τί ἄλλο διδάσκειν Rom 9, 29. φαίνεται ἢ ὅτι διὰ τοῦτο τὸ σῶμα πρῶτον ἀποκτενῆται καὶ θνήσκει, ἵνα αὐτῷ ἀνασταθῇ καὶ ᾧ; κατέσσεται πρῶτον καὶ θνήσκει, ἵνα σὺν αὐτῷ πλάσθῃ καὶ ἡμέτερος, καὶ οὐδὲν ἐξελεῖσθαι ὅλως τὸ σύνολον τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς αὐτοῦ χειρὸς πρὸς

1) Occumenius Exposi. in Epistolae Pauli, ed. Vossii, p. 327. ad Rom. 9, 21. ἔχει, φησὶν, ἐξουσίαν ὁ Θεὸς ὁ ἐργῶν τοὺς νεκροὺς τοῖς, μὲν εἰ, δόξαν, τοῖς δὲ εἰς αἰσχύνην ἐγχεῖν, κατὰ τὴν ἀναστομῶν τὸν ἐκαστὸν ἀνθρώπου βεβαιώσαν. οὕτως ὁ ἐν ἀγίοις Μεθόδιος, ἐν τῷ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ. Occumenius expositus Theonius Coelosyr. Presb. Comm. in Epist. ad Rom. cap. 9. Vul. b. l. l. 11. p. 27. p. 600. F.

2) Ἐφ' ἡμῖν . . . (B.) . . . ἀρετῆς τῆς ἀπορίᾳ. Loens exstat apud Leont. et Iohann. Rev. sac. l. 11. II. T. 1. περὶ ἀποκτενῶν. Vul. Mai. Script. vet. nov. collect. T. VII. p. 92, col. 2. Lemma: ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου, respiciat ad Excerptum, de quo ad p. 545, B.

ἔτι κατὰστασιν, ὅσα καὶ πρὸ τῆς διακοσμήσεως ἦν, διαλυθὲν ἀναστοιχειωθήσεται τὸ πᾶν, οἳ' αὐτὸ εἰς ἐπὶ ὧλεϊαν παντελῆ καὶ φθορᾶν.

XXIX. Τὸν δέ, Πῶς οὖν, εἰ μὴ ἀπόλλυται τὸ πᾶν, οἱ ἐξ ἐναντίας εἰπωσι, ὁ μὲν ἅπλοῦς τὸν οὐρανὸν παρελείπεσθαι ἐστὶ καὶ τὴν γῆν, ὁ δὲ προσήτης ἀπολείπεσθαι μὲν τὸν οὐρανὸν ὡς καπνόν, τὴν δὲ γῆν ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσεσθαι; Ἐπειδὴ περ ἔθος ταῖς γραφαῖς, λέγομεν, τὴν εἰς τὸ κρεῖττον καὶ ἐνδοξότερον ἀπὸ ταύτης τῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου μεταβολὴν ἀπώλειαν λέγειν, οἷον τοῦ πρόσθεν σχήματος ἀπολλυμένου κατὰ τὴν εἰς τὸ γαιθρότερον ἀπάντων ἐξάλλαγ'· ὅτι μετέμεινεν ὑπεναντίας τῇ ἀτοπία ἐν τοῖς θείαις λόγοις. „παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τοῦτου;“ καὶ οὐχ „ὁ κόσμος“ εἴρηται. οὔτως ἔθος ἀπώλειαν καλεῖ τὰς γραφὰς τὴν εἰς τὸ ἁμεινότερον ὅτε καὶ ἐμμορφοτέρου τροπὴν τοῦ πρόσθεν σχήματος, οἷον ὡς περ ὁπότεν τις ἀπώλειαν λέγῃ, τοῦ κατὰ τὸν νήπιον σχήματος τὴν εἰς τοὺς ἀνδράς τὸν τέλειον μεταλλάγ'· τρεπομένης εἰς μέγεθος καὶ κάλλος τῆς ἡλικίας τοῦ νηπίου. „ὅτε γὰρ ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς ἡπίος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἄνθρωπος, κατήργησα ἐκ τοῦ νηπίου.“ παρὰ μὲν τῆς κτίσεως, ὡς περ τεθνηδεμένοι κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, ἵνα καὶ ἀνακαινισθῇ, οὐ μὲν ἀπολείσθαι προσδοκῆτον, ὅπως οἱ ἀνακαινοποιουθέντες ἐν ἀνακαινοποιουμένῳ τῷ κόσμῳ ἄριστοι λήπης κατοικήσωμεν, κατὰ τὸ λεχθέν „ἐξοποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται“ ἐν ἐκτοστῇ τρίτῃ ψαλμῷ „καὶ ἀνακαινίσεις τὸ πρόσωπον τῆς γῆς,“ τοῦ περιέχοντος τῆς ἐκκράσεως ἐπιτροπείοντος λοιπὸν τοῦ Θεοῦ. ἐπομένως γὰρ καὶ μετὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα γῆς ἀνάγκη πᾶσα ἔσεσθαι καὶ τοὺς οἰκίσοντας οὐκέτι τεθνηδεμένους ἡ γαμήσαντας καὶ γεννησομένους, ἀλλ' ὡς ἀγγέλους ἀμεταστροφῶς ἐν ἀφθαρσίᾳ τὰ ἄριστα πράξοντας. διὰ λεγόμενος τὸ ἐν ποίᾳ διαγωγῇ τότε δὲ τὰ σώματα ἔσεσθαι λεγόμενα, μῆτε ἀέρος μῆτε γῆς μῆτε τῶν ἄλλων ἐπομένων.

XXX. Ἄξιον δὲ καὶ κείνο πρὸς τοὺς εἰρημένους ἐπισκοπεῖν, ὡς ἔχει πολλὴν διάπτωσιν, εἰ δεῖ παρρησίαν ἄγειν περὶ τηλικούτων, ὡς Ἀγγελοῦν, διαλεγόμενους πραγματιῶν. φράσας γὰρ ἀπογῆνασθαι τὸν κύριον ὡς οἱ τῆς ἀναστάσεως τευόμενοι ἔσονται τότε ὡς ἄγγελοι, ἔνθα περιάξουσιν αὐτὸν οἱ Σαδδουκαῖοι, ἐπέφερες „οἱ δὲ ἄγγελοι ἐκτός ὄντες σαρκοῦ ἐν μακαριότητος ἀκρόατι διὰ τοῦτο καὶ δοῦξ ἐίσι, καὶ ἡμᾶς δὲ ἄρα ἐξιστάσθαι μέλλοντας ἄγγελοις ἀνάγκη δὴ σαρκοῦν ὡσαύτως ἐκείνοις ἡμῶν ἔσεσθαι δεῖν,“ οὐκ ἐπιστήσας, ὡς ἄριστε, ὡς ὁ ποιήσας καὶ διακοσμήσας ἔξ οὗ ὄντων τὸ πᾶν τὴν τῶν ἀθανάτων γένιν οὐ μόνον εἰς ἄγγέλους καὶ λειτουργοὺς διακρίμας διεκόσμησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀρχὰς καὶ θρόνους καὶ ἑξουσίας. ἄλλο γὰρ γένος τὸ τῶν ἀγγέλων καὶ ἄλλο τὸ τῶν ἀρχῶν καὶ ἑξουσιῶν, ὅτι μὴ τάγμα ἐν καὶ μία σύστασις καὶ φυλὴ καὶ πατριὰ τῶν ἀθανάτων, ἀλλὰ γέννη καὶ φυλαὶ καὶ διαγοραί. καὶ οὔτε τὰ Χερουβὶμ τῆς ἰδέας ἐξιστάμενα φύσεως εἰς τὴν τῶν ἀγγέλων ἰδίαν μετισκευάζονται, οὐτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν ἐτέρω οἱ ἄγγελοι. εἴηαι γὰρ αὐτὰ χρὶ καὶ ὁ εἰσι καὶ ὁ γεγόνασιν. ἀτὰρ καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸν κόσμον οἰκεῖν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ πάντων ἡγεμονεύειν κατισταθεὶς τῆς ἐξ ἀρχῆς διακοσμήσεως, ἀθάνατος ὢν, τοῦ εἶναι ἄνθρωπος οὐποτε μεταβληθήσεται, οὔτε εἰς τὴν τῶν ἀγγέλων οὔτε εἰς τὴν τῶν ἐτέρων μορφήν, ὅτι μὲν οἱ ἄγγελοι εἰς τὴν τῶν ἄλλων τῆς ἐξ ἀρχῆς ἰδέας μετακοσμοῦμενοι μεταβάλλονται. ὁ γὰρ Χριστὸς ἦκεν οὐκ εἰς ἑτέραν μορφήν πλασθῆναι κρηίσαν ἢ μετασκευασθῆναι τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ἀλλὰ εἰς ὃ ἦν ἐξ ἀρχῆς πρὸ τοῦ ἐκπεσεῖν, ἀθάνατος ὢν. χρὶ γὰρ ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς ἑξέως ἑαυτοῦ τέλει τῶν γέννητων ἑκαστον μένειν, ἵνα πάντα πάντων ὡς πεπληρωμένα, οὐρανοὶ μὲν ἀγγέλων, θρόνοι δὲ ἑξουσιῶν, πύλας δὲ λειτουργῶν, καὶ οἱ θειότεροι τόποι καὶ τὰ ἁγία καὶ ἁγραιφνῆ πύλας τῶν Σεραφίμ, ἃ παρεστήκασι τῇ μεγάλῃ βουλῇ διακρατούσῃ τὸ πᾶν, ὁ δὲ κόσμος ἀνθρώπων. ἐὰν δὲ μεταβάλλεσθαι δώμεν τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἄγγέλους, ὅρα μεταβάλλεσθαι δοῦναι καὶ τοὺς ἀγγέλους εἰς ἑξουσίας, καὶ ταύτας εἰς ἄλλο καὶ ἄλλο, ἐστ' ἂν ὁ λόγος ἀναγὰς εἰς κίνδυνον ἐμπεσῇ.

XXXI. Ἄλλ' οὔτε ὡς φασὶν τεκτενόμενος ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ἢ διαμαρτίσας αὐτοῦ περὶ τὴν διάπλασιν, ἄγγελον αὐτὸν ἴσπερον ἐπενοίσε ποιῆσαι, μεταγίνομαι, ὡς περ οἱ φασὶν οἱ τῶν δημιουργῶν, οὔτε ἄγγελον καὶ ἀρχὰς θελῶν ποιῆσαι καὶ μὴ δυνήθεις ἄνθρωπον ἐπλασέν. ἀσθενὲς τοῦτο γάρ. τί δὴποτε οὖν τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον ἐποίησε καὶ οὐκ ἄγγελον, εἴ γε ἄγγελον τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐκ ἄνθρωπον γενέσθαι ἤθελεν; ὡς οὐ δυνάμενος; βλάβημον. ἀλλ' ἠνεβάλλετο περὶ τοῦ κρείττονος τοῦ χείρον ποιῶν καὶ τοῦτο ἄτοπον. οὔτε γὰρ διασβάλλεται περὶ τὸ ποιεῖν τὸ καλὸν οὔτε ἀναβάλλεται οὔτε ἀδυνατεῖ, ἀλλὰ καὶ ὡς θέλει καὶ ὅτε θέλει τὸ δύναισθαι ἔχει, δυνάμεις ὢν. οὐκοῦν εἶναι τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον θέλων ἐξ ἀρχῆς ἐκτίσεν. εἰ δὲ θέλων, θέλει δὲ τὸ καλόν, καλὸν δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δὲ τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος λέγεται συντεθέν, οὐκ ἔστιαι ἄρα ἐκτός σώματος ὁ

1. ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετὰ σώματος, ἵνα μὴ ἄλλος ἄνθρωπος παρὰ τὸν ἄνθρωπον γί-
νῃ. Δεῖ γὰρ τῷ θεῷ τὰ ἀθάνατα γένῃ πάντα σώζεσθαι, ἀθάνατον δὲ ὁ ἄνθρωπος.
6ap. 2, 23. „ἐκτίσει“ γὰρ φησιν ἡ σοφία „τὸν ἄνθρωπον ὁ θεὸς ἐπὶ ἀφθαρσίᾳ, καὶ εἰκόνα τῆς
εἰδίας ἀειδιότητος ἐποίησεν αὐτόν.“ οὐκ ἄρα ἀπόλλυται τὸ σῶμα· ὁ γὰρ ἄνθρωπος
ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος.

XXXII. Αἰὶ ἐπίστησιν ὡς καὶ ὁ κύριος τὰ αὐτὰ ταῦτα διδάσκειν θέλων, μὴ πι-
στεύοντων Σαδδουκαίων εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς σαρκὸς (δόγμα γὰρ τοῦτο Σαδδουκαίων·
D ὅθεν συσκευασμένοι ἦν κατὰ τὴν γυναικα καὶ τοὺς ἐπτά ἀδελφοὺς παραβολὴν, ἵνα
τὸν περὶ ἀναστάσεως τῆς σαρκὸς λόγον ἀποκρούσωσι, προσῆλθον αὐτῷ· ἀμέλει αὐτὸς

Matth 22 23. ὁ εὐαγγελιστὴς ἐπεστημίνατο „προσῆλθον δὲ αὐτῷ“ εἰπὼν „καὶ Σαδδουκαῖοι, λέγοντες
μὴ εἶναι ἀνάστασιν“), ὁ οὖν Χριστὸς, εἰ μὴ ἦν ἀνάστασις σαρκὸς, ἀλλὰ μόνον
ἐσώζετο ἡ ψυχὴ, συνέθετο αὐτὰς ὡς καλῶς καὶ ὀρθῶς φρονοῦσι. νυνὶ δὲ ἀποκρίνε-
ται λέγων „ἐν τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίσκονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι ἐν

558 οὐρανῷ εἰσιν.“ οὐ τῷ σάρκα μὴ ἔχειν, ἀλλὰ τῷ μὴ γαμεῖν καὶ γαμεῖσθαι, ἀλλὰ
εἶναι λοιπὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ. καὶ φησιν ἄγγελοι κατὰ τοῦτο παρακλησιασθέντας,
ἵ' ὥσπερ οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ οὐρανῷ, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ παραδείσῳ μὴ γάμοις ἢ εἰλα-
πίταις ἐτι σχολάζωμεν, ἀλλὰ τῷ βλέπειν τὸν θεόν καὶ γεωργεῖν τὴν ζωὴν πνευμα-
τικόντος ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ. οὐ γὰρ εἶπεν „ἔσονται ἄγγελοι“, ἀλλ' „ὡς ἄγγελοι“.

Phil B 3. οἷον δόξα μὲν καὶ τιμὴ, κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐστεφανωμένοι, βραχύ δέ τι παρὰ
τοὺς ἄγγελους διαλλάσσοντες καὶ ἐγγὺς ὄντες τοῦ εἶναι ἄγγελοι. καθάπερ εἰ ἔλεγεν,

B οὕτως εὐταξίας κατὰ τὸν ἀέρα καὶ γαλήνης νυκτὸς καὶ πάντων τῷ τῆς σελήνης αἰθέ-
ριῳ φωτὶ κεκοσμημένων, ἡ σελήνη φαίνει ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οὐ πάντως ἂν ἥλιον εἶναι
τὴν σελήνην ἀπομαρτυρεῖν αὐτὸν ἐλέγομεν, ἀλλ' ὡς ἥλιον, ὥσπερ καὶ τὸ μὴ ἐπάρχον
χρυσός, ἐγγὺς δὲ τοῦ εἶναι χρυσὸς πεφυκός, ὡς χρυσὸς λέγεται καὶ οὐ χρυσός. εἰ
δὲ ἦν χρυσός, οὐκ ἔλέγετο ἂν ὡς χρυσός, ἀλλὰ χρυσός. ἐπεὶ δὲ μὴ ἐστὶ χρυσός,
ἀλλὰ ἐγγὺς τοῦ εἶναι χρυσός καὶ φαντάζεσθαι τὸν χρυσόν, οὐ χρυσός, ἀλλ' ὡς χρυ-
σός λέγεται. οὕτω καὶ ὡς ἄγγελοι ἐσεσθαι λέγοντος τοὺς ἁγίους ἐν τῇ ἀναστάσει,

C οὐκ αὐτὸ τοῦτο ἄγγελους αὐτὸν ἐπαγγέλλεσθαι ἀκούομεν τοὺς ἁγίους ἐσεσθαι ἐν τῇ
ἀναστάσει, ἀλλὰ ἐγγὺς τοῦ εἶναι ἄγγελους. ὥστε ἀλογώτατον λέγειν, ἐπειδὴ ὁ Χρι-
στὸς τοὺς ἁγίους ἀπεφίνατο ὀφθῆναι ὡς ἄγγελους ἐν τῇ ἀναστάσει, τὰ σώματα διὰ
τοῦτο ταῦτα μὴ ἀνίστασθαι, καίτοι τῆς λέξεως αὐτὴν τὴν τάξιν δηλοῦσθαι σαφῶς τοῦ
συμβαινόντος. ἀνάστασις γὰρ οἷα ἐπὶ τοῦ μὴ πεπτωκότος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πεπτωκότος

D λέγεται καὶ ἀνιστάμενον· ὥσπερ ὁπόταν λέγῃ καὶ ὁ προφήτης „καὶ ἀναστήσω τὴν
σκηλὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν.“ ἐπεσε δὲ ὀκλάσασα ἡ παθὲν σκηνὴ τῆς ψυχῆς εἰς

Deo 12, 2. γῆν χώματος. οὐ γὰρ τὸ μὴ θνήσκον, ἀλλὰ τὸ θνήσκον κλίνεται. θνήσκει δὲ σὰρξ·
ψυχὴ γὰρ ἀθάνατος. καὶ τοίνυν εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, σῶμα δὲ ὁ τεκρός, οἱ λέγον-
τες ἀνάστασιν μὲν εἶναι, σαρκὸς δὲ μὴ εἶναι, ἀρνοῦνται μὴ εἶναι ἀνάστασιν, οἷα μὴ
τὸ ἐσθός, ἀλλὰ τὸ πεπτωκός καὶ κλιθεὶς διανίσταται, κατὰ τὸ γεγραμμένον „μὴ ο
πίπτιον οὐκ ἀνίσταται, ἡ δ' ἀποστρέφων οὐκ ἀναστρέφει“.

559 XXXIII. Ὅτι δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ ἐδιδούξεν ἀναφανδὸν ὁ κύριος καὶ δι' ἑαυτοῦ
καὶ διὰ Σολομῶνος εἰπὼν, δι' ἑαυτοῦ μὲν ἐν τῇ κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένετον
Luc 16. Λάζαρον ἱστορίᾳ, τὸν μὲν ἐν κόλποις Ἀβραάμ δοῦς ἀναπαύεσθαι μετὰ τὴν ἀπό-
θεσιν τοῦ σώματος, τὸν δὲ ἐν ἀλγυδίᾳ, οἷς διαλεγόμενον τὸν Ἀβραάμ εἰσέγαγε·

5ap 3, 1. διὰ Σολομῶνος δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ σοφίᾳ, ἐνθα „δικαίων αἱ ψυχαὶ ἐν χειρὶ
γέγραπται „θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βύσανος. ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρό-
νων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη χάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σιν-
κριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης.“ ὅθεν σῶμα-
τος ἡ ἀνάστασις, καὶ οὐ ψυχῆς. οὐ γὰρ τὸν ἐσθῶτά τις ἀνίστησιν, ἀλλὰ τὸν καί-
μενον, ὥσπερ οὐδὲ τὸν ὑγιαίνοντα θεραπεύουσιν, ἀλλὰ τὸν πάσχοντα.

Εἰ δὲ τις τὴν ἀνάστασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς σαρκὸς ῥησέται [λέγει]
ἐσεσθαι, πολλὴ μὲν μωρία τοῦτο καὶ ἀλογία. δεῖ γὰρ φθορὰν πρῶτον καὶ λύσιν
τὸν τοιοῦτον τῆς ψυχῆς δεῖκνυναι, ἵνα δεῖξῃ δὴ καὶ τὴν ἀνάστασιν, μῆτοι ληροῦντά
C γε, ἀλλὰ σαφῶς λέγοντά τι φαίνεσθαι. ὅμως γοῶν δοτεῖον αὐτῷ θνητὴν ὀρίσασθαι
τὴν ψυχὴν. διοτεν γὰρ τοι θύτερον ταῦτα θετεῖον, ἢ ἀληθῆ τὸν κύριον ἀποφύνασθαι
ἀθάνατον τὴν ψυχὴν διδάσκοντα, καὶ ψεύδος αὐτὴν τὸ φθεῖρεσθαι λέγειν, ἡ φθεῖ-
ρεσθαι, καὶ ψεύδος τὸ ἀνῶλεθρον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον εἶναι διδάσκειν τὸν Χριστόν,
καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένετον γράσει, καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸν Μωυσέα

Matth 17. καὶ τὸν Ἥλιον ὀπτασίᾳ. ἀλλ' οὐδὲν ὁ κύριος ἄλλως ἐφθέγγετο, ἢ ἐψεύσατο. οὐ γὰρ

D εἰδῶλον ἢ γόσμα, τοὺς ἀποστόλους βουλόμενος ἀπατᾶν, ἐδείκνυνεν αὐτοῖς ἐν τῷ ὄρει
τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Μωυσέα, ἀλλὰ τὸ ὅ ἦσαν ἀπεκθῶς. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ τὸν
δωρεαθέστατον μαθεῖν ἀθάνατον αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνῶλεθρον διαβεβαιούσθαι τὴν ψυχὴν.

XXXIV. Ὁκοῦν σαρκὸς ἡ ἀνάστασις γίγνεται καὶ οἱ ψυχῆς, ὅπως ἡ πεπιωκυῖα Ἀποκ. 11. τοῦ θανάτου εἰς τὴν γῆν ἡνίσταται, σκηνή, καὶ ἀναστῆσαι καὶ ἀναικτοδομῆσαι, κα-
 θὼς αἱ ἑνὲς τοῦ αἰῶνος, ἀπὸ τῶν λοιπῶν καὶ ἀδιέπωτος διαμένει. ὅτι μὴ τοῦ
 Θεοῦ τῇ λιθίνῃ οἰκίᾳ διήμασθαι τοῦ θανάτου εἰς τὸ μέλλον, ἐν τῇ βασιλείᾳ 560
 τῶν οὐρανῶν οἰκίαν σχῆ καλὴν, ἀλλὰ τὴν σάρκα τῇ σαρκὶ τῆς ψυχῆς, ἐν αὐτῷ ταῖς
 ἐκείνῳ χερσὶν ἐτεκτίνετο. σκοπεῖσθαι δὲ σε, ὡς ποσῶτατι Ἀγλαοφῶν, πῶς οὐκ
 πάντως δὲ ῥῆσιν μαθήσει τοῦτο, ἐὰν ἐπὶ τὴν τοῦ καθεύδειν εἰκόνα πρόσχης καὶ
 ἀνίστασθαι. εἰ γὰρ τὸ ὑπνοῦν ἀπὸ τοῦ ἐρηγορῆναι καὶ τὸ ἀνίστασθαι ἀπὸ τοῦ
 καθεύδειν γίγνεται, καὶ τοῦτο θανάτου καὶ ἀνστάσεως μελέτη (ἐν τῇ γὰρ καὶ θά- 11. 10. 672.
 νάτω διδρμάσσειν), ἀνάγκη δὲ καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνάναι, εἰς B
 τὸ ζῆν τὴν σάρκα, εἴπερ καὶ τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τῶν καθευδόντων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ
 καθεύδειν τὸ ἐρηγορῆναι γίγνεται, καὶ οὐ πάντως ὁ καθεύδων ἐν τῇ αὐτῇ διαμένει
 σχῆμα καθεύδων αἰεὶ, ἀλλ' αὖθις ἀνίσταται, οὕτως καὶ τὸ ζῆν ἐκ τοῦ ἀποθανεῖν
 σκηνήσεται, καὶ οἱ πάντως ὁ ἀποθάνων, ἐπειδὴ ἀποθάνει, ἐν τῇ αὐτῇ μένει. εἰ
 γὰρ ἐκ τοῦ κοιμῆσθαι τὸ ἐρηγορῆναι καὶ ἐκ τοῦ πεσεῖν τὸ ἀνεγερῆναι καὶ ἐκ τοῦ
 καταβληθῆναι τὸ ἀναικτοδομηθῆναι, τίς μηχανὴ καὶ ἐκ τοῦ κλιθέντος μὴ οὐκὶ προ-
 δοχῇ τὸ ἀνιστῆσθαι καὶ ἐκ τοῦ θανόντος τὸ ἀναβιώσκεισθαι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ταῦτα
 οὐκ ἐξαιτιώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἐκ τῶν τεθνεώτων σωμάτων τὸ ἀναβιώσκεισθαι συμ-
 βαίνει. καὶ μὴ μόνοι τοῦτο, εἰ βούλει, ἀπὸ τοῦ καθεύδειν σκοπεῖ καὶ ἀνίστασθαι,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν σπερμάτων καὶ γρῦν, ὡς ἐν πᾶσιν αὐτοῖς ἡ ἀνάστασις καταγγέ-
 λται. κατάρμεθα γὰρ τὰ σπέρματα, πῶς γρῦν καὶ ἑσπερικὰ βύλλεται εἰς τὴν γῆν,
 καὶ ἐκτεφυομέναι πάλιν ἀποδίδονται. ἐπεὶ εἰ θνήσκει μὲν καὶ σίκοιτο τὰ σπέρ-
 ματα, ἐκ δὲ τῶν σπερμάτων μίκτηι τὸ ἀναζῆν καὶ φέρειν γένετο, τίς ἡ ἀποκλήρωσις D
 μὴ οὐκ πάντα καταβληθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι;

XXXV. Ἀλλὰ γὰρ περὶ τούτων πλείω λέγειν τὰ νῦν, ὡς κράτιστε Θεόφιλε, παρί-
 σουμεν, καὶ οἱ λοιποὶ κραταὶ τῷ λόγῳ. λάβουμεν δὲ καὶ τὰ τοῖσις ἐγγεῖς ἀπό-
 λουθα, ὡς ἀφῆσκει τοῦ δέοντος μακρὰν. ὁ Θεὸς γὰρ αὐτῇ πάλιν τὰς ψυχὰς ἐν τῇ
 κατὰ τὸν ἐξερκοπὸν πέμπτῳ ψαλμῶν προφητεῖα, βεβαιωμένως αὐτῇ καὶ ἀνοικεύς
 λατρεμένη, ὡς εἰς παγίδα τὴν σάρκα δίκην ὑπεροχῆς τῶν ἡμωμένων ἐμψύζει, 570
 ὡπερ αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ὁρθοδοξίας ἐστίν. εἰ γὰρ πρὸ τῆς παραβάσεως, καθάπερ D
 ὁρᾷ καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεῖς ἐξεδήμεθα, σῶμα ἐκείνῳ αἱ ψυχῆς, πῶς ὡς εἰς παγίδα
 ἴσπεροι, μετὰ τὴν παράβασιν, εἰς τὸ σῶμα ἐμψύζονται, οὐκ ὅντος χρόνου ἐν ᾧ
 τὴν αὐτὰς τὸ σῶμα λαβεῖν ἐξήμαρτον; οὐ γὰρ ἐμψυχοῦντες ὅτι μὲν ὡς διὰ τὸ σῶμα
 εἰσὶν τὰς ψυχὰς ἡμωτικῆναι, ὅτι δὲ, ἐπειδὴ περ ἡμαρτον, διὰ τοῦτο δεσμὸν αὐτὰ 571
 καὶ παγίδι πρὸς κατάρτισιν γενομένην. εἰ γὰρ διὰ τὸ σῶμα ἡμαρτον, συντὴν ἄρα ἐξ
 ἀρχῆς αὐταῖς καὶ πρὸ τῆς ἡμαρτίας τὸ σῶμα. πῶς γὰρ διὰ τοῦτο ἡμαρτιον, ὃ μὴ
 ἦν μηδέπω; εἰ δὲ παρὶς πάλιν αὐτῷ τὸ σῶμα καὶ πέδαι ὑμῖνεται καὶ δεσμός, οἴκετε
 τὸ συναμφοτέρον αἴτιον, ἀλλὰ ψυχὴ μόνη, ἡμαρτίσαι. τί γὰρ μετὰ τὸ ἡμαρτίσαι
 τὸ ἡμαρτίσαναι; δεσμὸς καὶ παγίδες καὶ πέδαι κατασκευάζονται. ἀλλὰ μὲν δὲ ὁμο-
 λογῶμεν μὴ δεῖσθαι δεσμὸν εἶναι τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, ἐπειδὴ τὸ μὲν σῶμα πρὸς B
 ἐκάτερον, καὶ πρὸς τὸ δίκαιον καὶ ἀδικον, συνεργεῖ, ὃ δὲ δεσμός εἴρηκε τοῦ ἀδικεῖν,
 ὥστε ὅπερ λέγειν ἵππον θάτερον· ἡ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἡμωτομεν μετὰ σώματος, καὶ οὐ
 γαίνεται χρόνος, ἐν ᾧ ἐκτὸς ὑπέρβηται σώματος, καὶ συναίτιον τὸ σῶμα καὶ κακῶν
 τῇ ψυχῇ καὶ ἀγαθῶν, ἢ χωρὶς σώματος ἡμωτομεν διαμαγόντες, καὶ ἀναίτιον τὸ
 σῶμα κακίως ἐκ παντός. ἀλλὰ χωρὶς σώματος ὑπὸ ἀλόγου ἰδοῖς οὐ κρατεῖται ἡ
 ψυχὴ, ἐκρατίζεσθαι δὲ οἱ πρωτόπλαστοι ἀλόγῳ δελεασθέντες ἰδοντὶ. ἐν ἄρα ἡ ψυχὴ 572
 μετὰ σώματος καὶ πρὸ τῆς ἡμαρτίας. περὶ γὰρ δὲ τοῦ μὴ ἐξχωρεῖν αὐτὸ νομῆσθαι C
 διὰ τὴν παράβασιν δεσμὸν ἐπὶ τιμωρίᾳ γεγονότα, ἵν' ἄκρατον ἡ ψυχὴ καὶ συνεχθῇ καὶ
 αὐτοῖς βῆσανον ἐχθρὸν νεκροφροῦσα, δοκῇ μοι πλήρη ταῦτα εἶναι μετὰ πύσιν ἀποδεί-
 ξιως δεδιλωκέται. ὁθεν ἀσίστατον καὶ ἀένδεκτον τὸ μὲν σῶμα παγίδα τίθεσθαι
 καὶ δεσμά, τὸν δὲ Θεὸν εἰσάγει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν παγίδα δίκην ὑπεροχῆς, ἀνω-
 θεῖ ἐκ τοῦ τρίτου ἐκβάλλοιτο οὐρανὸν ἀνθ' ὧν παρήκουσαν τῆς ἐντολῆς. πρὸς τί
 γὰρ τῆς βλάβης πιστεύσεις τοῖς οὕτως ὅπ' αὐτῶν προτετῶς εἰρημίοις; καίπερ οὐκ D
 ἐχνοῖς οὕτως τοῦ ψαλμοῦ, καὶ βεβαιωμένως αὐτὸν ἐκτίθωνται. αἰτὰ δὲ προσέσω
 τὰ ἐλαττώματα, ἵνα δὴ καὶ τὸ μηδὲν αὐτῶν τῆς ἐξήγησις γανῇ, ὁρθῶς μὴ θελόν-
 των τοῖς τὰς γραφάς. εἰσὶ γὰρ οὕτω πρὸς δέπον τὰ λεχθέντα· „ἐδοκίμασας ἡμῶς
 ὁ Θεός, ἐπείρασας ἡμῶς, ὡς περοῖται τὸ ἀργύριον. εἰσέγαγε ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα,
 ἔθου θλίψεις ἐπὶ τὸν νῶτον ἡμῶν. ἐπεβίβασας ἀνθρώποις ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.
 ἐπείρασας ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν.“ καὶ εὐθέως
 ἐπαγέροισι. Ταῦτα δὲ ὑπὸ τῶν ψυχῶν εἴρηται τῶν εἰς τὴν παγίδα τὸ σῶμα, ὡς εἰς
 ἀναικτοδομήν, κατενεχθεῖσιν ἐκ τοῦ τρίτου οὐρανοῦ. ἐνθα ὁ παράδεισος. τὸ γὰρ „εἰλ-

δομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος" ἔτσι, φησί, τὴν διὰ μέτρας εἰς τὸν κόσμον τῆς φεχίς παράδοσιν διλοῦ, ἐπειδήπερ ἐν γλαγὶ τοσαύτῃ καὶ ἐχρησίσαι κατευγίνεται, ἢ ἐν αὐτῷ
 B τῶν οὐρανῶν κατάντικωσιν εἰς τὸν βίον διερχομένης τὰς πηγὰς τοῦ πυρός καὶ τὰ ὑπὲρ
 τὰ ὕδατα τοῦ στερεώματος ὕδατα. πρὸς οὓς ἔξουσιν ἐνίστασθαι. φέρε γὰρ ὑπὲρ αὐ-
 τῶν, ὡς Ἀγλαοφῶν, αὐτὸς ποιεῖσαι τὴν ἀποκρίσιν, τί λέξοιται.

XXXVI. Ημεῖτον γὰρ ὁ παρὰδεισος, ὅθεν καὶ ἐξεβλήθημεν ἐν τῷ πρωτοπλάστῳ, ἐκ ταύτης ἐστὶ τῆς γῆς προδήλως τόπος ἐξαίρετος, πρὸς ἄλλων ἀνάπαυσιν καὶ δια-
 γωγὴν τοῖς ἁγίοις ἀγνωρίσμενος διλονότι, ὅθεν οὐ καὶ τὸν Τύχραν καὶ τὸν Εὐφράτην καὶ
 C τὰς λοιποὺς ποταμοὺς τοὺς ἐκεῖθεν προερχομένους ἐνταῦθα φαίνεται τῶν ἡμεῖτον
 τὰς διακρίσεις εἰς τὴν καθ' ἑμᾶς ἡπειρον ἐπικλύσεως. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν
 ἀνωθεν καταρύσσονται χροῖται· ἐπεὶ οὐδὲ ὑπέστη ἂν ἡ γῆ ὅγκον τοσοῦτον ἀθροῖς
 2 Cor. 12, 2 ἐξ ὕψους καταφερόμενον ἐποδεῖσθαι ὕδατος. "ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀπόστολος ἐποτίθεται
 τὸν παρὰδεισον εἶναι ἐν τρίτῳ οὐρανῷ τοῖς λεπτῶν ἀκοῦσθαι λόγων ἐπισταμείους.
 "οἶδα" γὰρ "ἀρπαγέντα ἕως τρίτου" λέγων "οὐραίου. καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἀνθρώ-
 πον, εἴτε ἐν σώματι εἴτε χωρὶς σώματος, ὁ θεὸς οἶδει ὅτι ἐρπύχῃ εἰς τὸν παρὰ-
 D δεισον" δύο ἀποκαλύψεις ἰωρακέναι μνηστέ, δις ἀταλφθεῖς ἐναργῶς, ἀπαξ μὲν
 ἕως τρίτου οὐραίου, ἀπαξ δὲ εἰς τὸν παρὰδεισον. τὸ γὰρ "οἶδα ἀρπαγέντα τὸν
 τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐραίου" ἰδίως ἀποκαλύπτειν αὐτῷ κατὰ τὸν τρίτον ἀναληφθέντι
 οὐρανὸν περιγίνεσθαι συνίστησι· τὸ δὲ "καὶ οἶδα" πάλιν ἐπιγερόμενον "τὸν τοιοῦτον
 ἀνθρώπον, εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, εἰς τὸν παρὰδεισον" εἴρηναι αὐ-
 θὶς αὐτῷ πεφανερῶσθαι κατὰ τὸν παρὰδεισον ἀποκαλύπτειν δείκνυσιν. τελεσιμὸς οὖν
 573 εἶναι καὶ περιτολογίᾳ τὸ καταβύλλεσθαι λέγειν τὰς ψυχὰς ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ δια-
 βρύνειν τοῦ πυρός τὰς πηγὰς καὶ τὰ ὕδατα τὰ ὑπὲρ τὰ ὕδατα τοῦ στερεώματος, εἰς
 Gen. 3, τὸν καθ' ἑμᾶς φερομένης κόσμον. ἐπεὶ μὲν ὁ Ἀδάμ ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐξεβλήθη,
 ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ κατὰ ἀνατολίας ἐν Ἑδὲμ περιτεμνόμενον παραδείσου. οὐ γὰρ πρὸ τῆς
 ἐπισταμώσεως τὸ παράπτωμα, καθάπερ ἐδιδάξαμεν ἱκανῶς, οἶδ' αὖ τὸ σῶμα παγίς
 τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα σύμφορσιν τῆς ψυχῆς γίνεται τὸ παράπτωμα, ὅτε
 τὸ συναμφοτέρον ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἡ ἐκ τοῦ παραδείσου κατὰπτωσις ἐνθάδε ὁ δὲ
 B ὅλως οὐ προσέσχεν ἐπιμελέστερον, Ἀγλαοφῶν, τῷ λόγῳ, ἀλλὰ διετείνετο περὶ πραγμά-
 των διακρίσεων οὐκ ἐχόντων ἀκρίβειαν, ἐπιχειρήσας κατὰ τὰς δόξας ἐξηγήσασθαι τῶν
 γαλῶν τὸν ψαλμόν, περὶ ὧν λέγειν πλεῖον παρίσμεν.

XXXVII. Βούλομαι γὰρ, ἐπειδὴ ἀπαξ εἰς τὸ διενθῆναι τὴν μοχθηρίαν αὐτῶν
 ἔχομεν, ἀπογνωσθῆναι καὶ ταύτης αὐτοῖς τῆς προφητείας τὴν πρόστασιν. "ἰδοκίμασας
 ἡμᾶς ὁ θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς, ὡς πειροῦται τὸ ἀργύριον." δοκιμασθέντες διαρκῶς
 C οἱ μάρτυρες ἐν ταῖς κατὰ τὴν πειρασμοῦ τῶν βασάνων προσβολαῖς (τὰ πολλὰ γὰρ
 ἐστὶ καθ' ἑμᾶς ἐν προφητείαις· πιστεῖ γὰρ πληροῦνται) καὶ ἐκλήσεως καὶ ἐρῶμεν-
 σταται διαθλήσαντες εὐχαριστοῦσι τὸ "ἰδοκίμασας ἡμᾶς" λέγοντες "τῷ θεῷ," ὅς ἴμε
 τὴν δύξαν παρ' αὐτῷ κτήσονται μεζονα, διὰ πολλῶν αὐτοὺς ἡλεγεῖ πόνων, τὸν ἀλη-
 θινὸς Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα νικῆσαι προθεῖς. καὶ ἐπισκέψασθε ὡς τοῖς σὺν ἀν-
 φῶς τοῖς λόγοις περὶ μαρτυριῶν καὶ ὁ Σολομῶν ἀναγείνεται (οὐ γὰρ ἀμύνητος ὁ
 8 ap. 3, 5—7 λόγος καὶ ἄλλων γραφῶν) ὅτι "ὁ θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ ἔβρεν αὐτοῖς ἀξίους
 D εἶναι, ὡς χρυσὸν ἐν κωτεντηρίῳ ἰδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα εἰσόδους
 8 ap. 3 4 5 προσεδέξατο αὐτοὺς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν," πρόσθαι εἰπὼν "καὶ γὰρ ἐὰν
 ἐν ὕψει ἀνθρώπων κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδεύ-
 8 sal. 123, 2 θέντες μεγάλα ἐδεργεταιθῶσονται." ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ σκῇ ψαλμῷ τὸ "εἰ μὴ ὅτι κύριος
 ἦν ἐν ἡμῖν, ἐν τῷ ἐκτασθῆναι ἀνθρώπων ἐξ' ἡμᾶς. ἄρα ζωῆτας ἂν κατέτιαν ἡμᾶς
 χεῖρᾶρον διέλθην ἢ ψυχὴ ἡμῶν, ἄρα διέλθην ἢ ψυχὴ ἡμῶν τὸ ἴδιον τὸ ἀνιπόσταται
 ἐνλογητὸς κύριος, ὅς οὐκ ἔδωκεν ἡμᾶς εἰς θῆραν τοῖς δόδοισιν αὐτῶν. ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὡς
 στρουθίον ἐρρύσθη ἐκ τῆς παγίδος τῶν θηρευτῶν. ἢ παγὶς συνεκτέθη, καὶ ἡμῖς
 574 ἐρρύσθημεν" οἱ μάρτυρες εἰσιν οἱ ψάλλοντες. δύο δὲ τῶν καλλινίκων οἱ χοροὶ
 μαρτύρων, εἰς μὲν τῆς διαθήκης τῆς καινῆς, θάτερος δὲ τῆς παλαιᾶς, ἀντίφθογγον
 8 sal. 10, 11 ἱμνον σωματικῶς τῷ ὑπερμάχῳ θεῷ καὶ βυστιλεῖ τῶν ὅλων ἀναπέμποντες "ἰδοκίμα-
 σας ἡμᾶς ὁ θεός, ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πειροῦται τὸ ἀργύριον, εἰς ἡμέρας ἡμᾶς εἰς
 τὴν παγίδα, ἔθον θλίψεις ἐπὶ τὸν νῦτον ἡμῶν," τὸ δικαστήριον τῶν ἐθνῶν ἢ
 τοῖς πειρασμοῖς, καθ' οὓς ἐκθλίβονται καὶ περὶθέντες ἰσχυρῶς ἰδοκίμασθησαν.
 8 sal. 25, 2 "ἰδοκίμασάν με" φησὶ "κύριε, καὶ πείρασόν με. πύρωσόν τοὺς νεφροὺς μου
 B καὶ τὴν καρδίαν μου." λεγέτω δὲ καὶ ὁ Ἀβραάμ ἐπὶ τῷ μοιρογενεῖ πειρωθεὶς
 τὰ σπλάγχνα, προτιμήσας τε τὸ τοῦ θεοῦ μῦλλον πρόσταγμα, μετὰ τὸ ἀκοῦσαι

1) "Ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀπόστολος, .. (U.) .. ἀποκαλύπτειν δείκνυσιν. Philius cod. 234. p. 295, b. 30.
 p. 296, a. 3. hanc leviter inmutata refert.

„Ἐγώ σε, γένοιτο τοῦ παιδὸς σου“ ἀποφθίψας τὸ ξύλον, „ἐδοκίμασας ἡμᾶς ὁ Θεός, Gen 22,12
ἐτίμωσας ἡμᾶς, ὡς προῦται τὸ ἀρχαῖον.“ λέγειται καὶ ὁ Ἰσὼβ μετὰ τὸ ἀποθύειν-
σαι τὴν σαρτίαν καὶ διεδοισθῆναι τε ἐπὶ τῶν γύλων καὶ ἀλγῆσαι τὸ σῶμα, διὰ
λαίλατος ἀκούσας λιλοῦντος αὐτῷ τοῦ Θεοῦ „οἶμι με ἄλλως σοι χειροματικέναι Job 40, 8.
ἢ τίνα ἀναφανῆς δίκαιος;“ „ἔθου θλίψεις ἐναντίον ἡμῶν, κύριε, ἵνα ἡμᾶς ὡς χρι- C
στὸν ἐν χειρὶν ἡμῶν δοκιμάσῃς.“ λέγειται καὶ οἱ τρεῖς ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες Dan 3
δροσιζόμενοι, ἵνα μὴ καταγλεχθῶσιν ὑπὸ τοῦ πυρός, „ἐδοκίμασας ἡμᾶς ὁ Θεός,
ἐτίμωσας ἡμᾶς, ὡς προῦται τὸ ἀρχαῖον. διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ἰδατος, καὶ
ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναισχύν.“ ὁὗτος εἰπεῖν κύριοι τῷ Μεθοδίῳ, ὁ Θεὸς ὁ παν-
τοκράτωρ, ὁ μέγας, ὁ αἰώνιος, ὁ πατὴρ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ σοι διαβάντι τὸ
τῶν ἀνάλγῃ, καὶ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν καυστικὴν μεταβληθέντων ἡρώων ἐπεξυλίζαν-
τε τὰς ὁρμᾶς, „διήλθον διὰ πυρός καὶ ἰδατος, καὶ ἐξήγαγές με εἰς ἀνάμνησιν.“ σὴ D
γὰρ αὐτῇ τοῖς ἀγαπῶσί σε ἡ ἐπαγγελίᾳ „ἐὰν διαβῶνς δι' ἰδατος, μετὰ σοῦ εἰμι, Rom 43, 2.
καὶ ποταμοὶ οὗ συγκλίσονται σοι. κἂν διαβῶνς διὰ πυρός, οὐ μὴ κατακαίθῃς·
ἡλὸς οὐ κατακαίσει σε.“ ἀλλὰ γὰρ περὶ τῆς κατὰ τὸν ψαλμὸν ἐργασίως ἄλλως
ἔχει ταῦτα.

XXXVIII. Ἰστί ἐκεῖνο δὲ διασκηπτόν, ἐν ᾧ πολυτρόποις ἐμμανιζόμενοι ἀπά-
ταις, καθειδόντων τρόπον, ἀποφαίνονται τὸν ἀπόστολον εἰρηχέναι „ἐγὼ δὲ ἔζων Rom 7, 9.
χωρὶς νόμου ποτέ.“ καὶ βούσσι, Τὴν πρὸ τῆς ἐπιτολῆς ἡμῶν ἐν τῇ πρωτοπλάστῳ
διαζωγῇ πρὸ σώματος ἔφθι, ὡς τὰ ἐπιφερόμενα συνίστησιν „ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι, 575
πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν,“ ὅτι μὴ ἄλλως ὁ ἄνθρωπος ἀρχεσθαι ἰδύνατο καὶ
κτερίεσθαι ὑπὸ τοῦ κακοῦ, πρᾶξεις αὐτῷ διὰ τὴν παρὰ βίαν, εἰ μὴ σάρκινος ἦν
εἰρηνός. ἄληπτος γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἡ ψυχὴ, ἡ γὰρ τῇ ἁμαρτίᾳ, διὸ δοριμῆς ἐπῆρυνεν
„ἐγὼ δὲ σάρκινός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν,“ πρόσθεν εἰπὼν τὸ „ἐγὼ δὲ
ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ.“ Θαῦμα μὲν οὖν τοῖς πολλοῖς ταῦτα λεγόντων αὐτῶν τότε
ὑπεδέχτο καὶ κατὰ τληξίς, τὸν δὲ προκινῶντας εἰς τὸ φανερώτερον ἴδῃ τῆς ἀληθείας B
οὐ μόνον μακρῷ πλανώμενοι καταγυμνούνται, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς ἄκρας ἀναβαλόντες
βλασφημίας. δύντες γὰρ ἀσυνμάτως τὰς ψυχὰς πρὸ τῆς ἐντολῆς βεβιωκέναι, ἀλήπτοις
τε εἶναι καθ' ἑαυτὰς ἐκ παντός τῇ ἁμαρτίᾳ διανοιθέντες, πάλιν ἀνέτρεψαν τὸν λό-
γον, ἑαυτοὺς δὲ πολλὸν μᾶλλον. τὰ γὰρ τῷ σώματι κατασκευάζουσιν αὐτὰς ὑπεριον
ἐπὶ τρωτῆρι, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτὰς ἡμαρτικέναι. καὶ δὴ καὶ λοιδοροῦσι τε
ἐπὶ τῶν αὐτοῖς, θεσμοῖς ἀπεικάζουσι καὶ πέδαις τὸ σῶμα, ἄλλα τε ἀνόητα εἰπεῖν. C
τὸν δὲ, ὅπερ εἴρηται, πᾶν τοῦναντίον ἔχει· ἡ γὰρ πρὸ τῆς ἁμαρτίας τὴν ψυχὴν
ἐπάρχειν μετὰ σώματος ἔπει εἰ ἄληπτος ἡ ψυχὴ καθ' ἑαυτὴν τῇ ἁμαρτίᾳ, οὐκ ἂν
ἡμαρτεν ὅλως πρὸ τοῦ σώματος· εἰ δὲ ἡμαρτεν, οὐκέτι ἄληπτος καθ' ἑαυτὴν τῇ ἁμαρ-
τίᾳ, ἀλλὰ καὶ εὐδαίτως μᾶλλον καὶ ἐλήπτης. διὸ καὶ πάλιν, κἂν μὴ λάβῃ τὸ σῶμα
τοῦτο, ἡμαρτίζεται, ὥςπερ δὴ καὶ πρὸ τοῦ λαβεῖν αὐτὸ ἡμαρτεν. διὰ τὸ δὲ ὅλως
καὶ σῶμα ἐλάμβανει ὑπεριον μετὰ τὸ ἡμαρτικέναι; ἢ τίς αὐτῇ χρεῖα σώματος ἦν; D
εἰ μὲν οὖν ἵνα βασανίζηται καὶ ἀλγῇ, πῶς μᾶλλον ἐντροπῇ καὶ ἀκολασταίῃ μετὰ
σώματος, πῶς δὲ καὶ τὸ ἀντεξοῦσθαι εἶναι ἐν ταύτῃ γαίνεται ἔχειν τῇ κόσμῳ; ἐφ'
ἡμῶν γὰρ τὸ πιστεῦσαι κτεῖται καὶ τὸ μὴ πιστεῦσαι. ἐνθα δὲ ἐφ' ἡμῶν τὸ πιστεῦσαι
κτεῖται καὶ τὸ μὴ πιστεῦσαι, ἐφ' ἡμῶν τὸ κατορθώσασθαι καὶ ἡμαρτῆσασθαι, ἐφ'
ἡμῶν τὸ ἀγαθοποιῆσαι καὶ κακοποιῆσαι. ἀλλὰ καὶ ἡ κρίσις πῶς δὴ ἐπιγέρεσθαι,
ὡς μέλλουσα, προσημασθῆναι εἰ δύναιται, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἰκάστω κατὰ τὰ ἔργα καὶ
κατὰ τὰ ἐπιτελέματα ἀποδίδωσι, καὶ οἷχ ὡς ἔδῃ παροῦσα νομισθίσειται, εἴ γε τὸ
γεννηθῆναι μὲν καὶ εἰς σῶμα ἔλθειν τὴν ψυχὴν κρηθῆναι ἔστιν ἴδῃ καὶ ἀνταπολα- 576
βεῖν, τὸ δὲ ἀποθανεῖν καὶ χηρισθῆναι τοῦ σώματος ἐλευθερωθῆναι τε καὶ εἰς ἀνά-
μνησιν ἔλθειν, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτὴν ἡμαρτίσασθαι ὡς εἰς κατάρχεσιν καὶ κατα-
δίχην εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζεσθαι καθ' ἡμᾶς; ἀπέδειξε δὲ διαρκῶς ἐκ περιστάσεως ὁ
λόγος ἀνένδεκτον εἶναι νομίζεσθαι τὸ σῶμα βυπανιστήριον καὶ πέδας τῆς ψυχῆς.

XXXIX. Ἦρκει μὲν οὖν ἀπὸ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀποδείξαντα πρὸς τῆς παρατάσεως
τῶν πρωτοπλάστον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὅντα καταπαύειν τὸν περὶ τοιούτων ἐνταῦθα B
λόγον. καὶ μὲν οὖν ἐπὶ κεφαλαιῶν αὐτὰ διεξέχομαι, ὅσον τὰς ὑπορμᾶς τῶν ἐπι-
χειρημάτων αὐτῶν εὐθῆναι διαμυλλώμενος, ἵνα μὴ τὴν συμμετρίαν ἐκβαίω τῶν λόγων.
πᾶρεσι γὰρ ἔδῃ σκοπεῖν ἡμᾶς, ὅτι δικασταί, ὅτι τὸ „ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου
ποτέ“ λεγόμενον ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους οὐ δύναται πίπτειν εἰς τὴν πρὸ σώματος κατ'
αὐτοὺς διειργνῆναι τῆς ψυχῆς, καθάπερ τὰ ἐπιγερόμενα τοῦτοισι μηνύει, κἂν εἰ ὁ γεν-
νητὸς οἷτος ἱερός τῶν ὁρίων τῷ ἔξῃς ὑπελόμενος πρὸς τὸ δοκοῖν αὐτῷ τὸν νοῦν
ἐκείνου μεταπλάσαι τοῦ ἀποστόλου, αὐταῖς τε παθῶν λίαν καὶ παιδικόν. ἀντὶ C
γὰρ τοῦ πρὸς τὰς οἰκείας συμφύσεις καὶ ἁρμογὰς τὰ μέλη τηρεῖν τῶν σωμάτων, ἵνα
τὰ τῶν ἁγίων ἢ κατὰ φύσιν σχῆμα τοῦ σώματος. ἐκρωτῶνται παρελθὼν τὸν εἰρηδὸν

- τῆς γυναικὸς, καθάπερ Σαῦθις ἐχθροὺ τινος ἀγαθῆς πρὸς ἀνταρσιν κατιστημένη τὰ μέλη. Γιέν· πῶς οὖν ὁ ἀπόστολος, λέγει· ταῦτα ἀπηγγένητο, εἰ σὺ μὴ οὕτως αὐτὰ ἀντι-
 δείξας ἔχει· ὅτι νόμον, εἰποιμὲ ἄν, θέμις ἐστὶν τὴν ἐπιτολὴν (δεδοῦσθαι γὰρ πρῶτον
 D κατὰ τὴν ἐμετέραν ὑπόθεσιν τὴν ἐπιτολὴν αὐτὸν νόμον ἐξηγέσθαι), οὐ παρὰ τοῦτο καὶ
 ἀσωμάτως πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τὸν πρωτόπλαστον ἀπέθετο βελυσκέναι, ἀλλὰ χωρὶς ἁμαρ-
 τίας, καὶ γὰρ ὁλόγος ὁ ἀπὸ τῆς κρίσεως αὐτῶν ἄχρη τῆς ἐπιτολῆς χρόνος, ἐν ᾧ διέ-
 ῃσε χωρὶς ἁμαρτίας, οὐκ ἐκτὸς σώματος, ἀλλὰ μετὰ σώματος, εἰθέως γοῖν μετὰ
 τῇ ἐπιτολῇ ἐξεβλήθησαν βρωγύατοι ἐντείναντες ἐν τῷ παρεδείσῳ χρόνον. Διὸν δὲ τις
 Rom 7,5 λαβόμενος τῆς κρίσεως τῆς „οὐ γὰρ ἔμεν ἐν σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ
 διὰ τοῦ νόμου“ λεγομένης „ἐξηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν“ διαβάλλειν αὐτοὺς τὴν
 Rom 8,4-8 σώμα νομῆν καὶ παρρησιάζειν, παραγέρον τε ὅσα τοιαῦτα ἀλλὰ εἴρηται (οἷον „ἵνα
 τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν. ἀλλὰ
 κατὰ πνεῦμα“ ἢ τὸ „οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖσιν, οἱ δὲ κατὰ
 πνεῦμα ταῦτα τοῦ πνεύματος· τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ
 πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη, διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἐχθρὸν εἰς Θεόν· τὸ γὰρ νό-
 μῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται· ἡμεῖς δὲ οὐκ ἔσμεν ἐν σαρκί, ἀλλὰ
 ἐν πνεύματι“), λεκτέον αὖτις, Πότερον οὖν ἴδῃ ἀναλύσας ὁ ἀπόστολος ἢ ἐκ τοῦ βίου
 καὶ οἷς ταῦτα ἐπιστέλλειν, εἰ μὴ τὴν κατὰ σάρκα νῦν παρρησιάζειν πολυτελεῖν, ἀλλὰ τὴν
 σάρκα, ἢ ἐν σαρκί ἢ· ἀλλὰ ἐν σαρκί μὴ οἷα αὐτὸν ἐπεσταλγέναι ταῦτα, οὐ λεκ-
 τέον· φανερόν γάρ ὅτι ἐν ἐν σαρκί καὶ αὐτὸς καὶ οἱ, ταῦτα ἐπιστέλλειν. πῶς οὖν
 „οἱ γὰρ ἔμεν ἐν σαρκί, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐξηργεῖτο ἐν τοῖς
 μέλεσιν ἡμῶν“ ὡς οὐκ ὦν οἷα αὐτὸς ἐν ἐν σαρκί οἷα οἱ, ταῦτα ἐπιστέλλει, λέγει.
 οἷα οὖν περὶ τῆς κατὰ ἀκρασίαν πολιτείας διαλεγεται καὶ οὐ περὶ τῆς σαρκὸς αὐτῆς.
 ἔθος γὰρ αὐτῷ σαρκικὸν τὸν οὕτως ζῶντα ἀνθρώπον λέγειν, καθάπερ καὶ ψυχικὸν
 ἀνθρώπον τὸν ἀπληγῶς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀντίσταν καὶ τὸν ἡωτισμὸν τοῦ μυστη-
 ρίου. ἐπεὶ λεγέτωσαν μὴ δὲ τὴν ψυχὴν δύνανσθαι σώζεσθαι τὸ σώμα. γέγραπται γὰρ
 1 Cor 2,15 „ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δύναται τὰ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ
 ἐστίν· ὁ δὲ πνευματικὸς πάντα ἀνακρίνει.“ ὡς περὶ ἐκείνῳ ψυχικὸς εἰσάγεται τις καὶ
 πνευματικὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ μὴ πνευματικὸς τῶν σωζομένων, ὁ δὲ ψυχικὸς τῶν
 ἀπολλυμένων, καὶ οὐ παρὰ τοῦτο δὴ ψυχὴ μὴ ἀπόλλυται, ἀλλὰ δὲ παρὰ τὴν ψυχὴν
 σωζεται, οὕτω δὲ καὶ ἐνθάδε σαρκικοῖς καὶ ἐν σαρκὶ ἐπαρχοῦσιν ἀπόλλυσθαι λέγων,
 καὶ μὴ δύνανσθαι ἀρῆσαι Θεῷ, οὐ τὴν σάρκα, ἀλλὰ τὴν κατὰ σάρκα πολιτεῖαν ἀνα-
 ρεῖσθαι ἀναγγέλλει. ἵποβας δὲ καὶ εἰπὼν „οἱ δὲ ἐν σαρκί ὄντες Θεῷ ἀρῆσαι οὐ δύ-
 ναται“, εἰθέως ἐπιφέρει „ἡμεῖς δὲ οὐκ ἔσμεν ἐν σαρκί, ἀλλὰ ἐν πνεύματι, εἴτερ περὶ
 Λοῖστον οἶκόν ἐν ἡμῖν.“ καὶ μετ’ ὁλόγῳ „οἱ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγερμένου Θεοῦ ἐκ
 νεφρῶν οἶκεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐγερθεὶς Χριστὸν ἐκ νεφρῶν ζωοποιεῖ καὶ τὰ θνητὰ σώματα
 ἡμῶν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ἡμῖν. ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὁφείλεται
 ἐσμεν οὐ τῇ σαρκὶ τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν· εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνή-
 σκειν· εἰ δὲ πνευματικῶς πράξετε τοῦ σώματος θανάτου, ζήσεσθε.“ πρὸς κεῖνον γὰρ
 577 ὡς τὴν τοῦ σώματος πρὸς τὴν ἰδονὴν ὁρμὴν καὶ οἷα τὸ σῶμα θανατωθῆναι διαβε-
 βαιώσατο
- Rom 8,7 XL. Ἐάν τις θέλῃ ἀντιπολεμεῖν ἡγιασμένους, πῶς δὲ οὐ „τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς“
 εἶναι εἴρηται „ἐχθρὸν εἰς Θεόν“, „τὸ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οἷα γὰρ
 δύναται.“ λεκτέον ὡς αὐτὸς καὶ ἐνθάδε διακρίπτει, οὐ γὰρ τὴν σάρκα αὐτὴν, ἀλλὰ
 το φρόνημα τῆς σαρκὸς, ὑποτάσσεται μὴ δύνανσθαι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ ὑπαγεῖν, ἔτι-
 ρον παρὰ τὴν σάρκα ὑπάρχει. καθάπερ εἰ ἔλεγει „ὁ ἄρτος τοῦ μὴ καλῶς ἀργύρου
 B καθαρῶς θένοντος εἰς τὸ ζῆσθαι σκεῖτος ἐπιτίθεται οὐχ ὑποτάσσεται τῷ δημιουργῷ·
 οὐδὲ γὰρ δύναται ἐκβληθῆναι γὰρ αὐτὸν πρότερον καὶ ἐκταχθῆναι δεῖξαι“ καὶ οὐ παρὰ
 τοῦτο τὸν ἄρτον ἀλεγαίετο μὴ δύνανσθαι εἰς σκεῖτος ποιηθῆναι χρῆσται, ἀλλὰ τὸ
 χαλκῶδες ἐν ἐν τῷ ἀργύρῳ καὶ τὴν ἄλλην σκληρότητα· αὐτὸς καὶ τὸ φρόνημα τῆς
 σαρκὸς εἰπὼν οὐ τὴν σάρκα ἐγὼ μὴ δύνανσθαι ὑποτάσσεται τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ
 το φρόνημα τὸ ἐν τῇ σαρκί, οἷα τὸ πρὸς τὰς ἀκρασίας αὐτῆς λῆγων ὁρμὴν. ὅπερ
 C ἀλλοτρίον ὅτι μὴ πικρὰν ζῆλον κακίας καὶ πονηρίας ἐκάλεσεν, ἐπισπένχον αὐτὸ τέλος
 1 Cor 5,7 ἀφ’ ἡμῶν ἀστυθῆναι, ὅτε δὲ νόμοι ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦ καὶ αἵματι-
 Rom 7,23 λωπύζοντι. ἐπεὶ, εἰ αὐτὴν τὴν σάρκα ἐλθε μὴ δύνανσθαι ὑποτάσσεται τῷ νόμῳ τοῦ

1) Σῶματος, ἡ τὴν τοῦ σώματος πρὸς τὰς ὁρμὰς, ὁρμὴν. Haec omnia vulgo omitti solebant. Iam in indicata, quam Theodorus upe codicis Ven. prius explevit.

2) Οὐκ ἐν σαρκὶ, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀκρασίαν αὐτῆς φρόνημα. οὕτως οὐ ἐν σαρκὶ Μεθόδιος ἐν τῷ περὶ ἀντιστάσεως. Οὐκ ἐν σαρκὶ Θεοδόσιος. Theodorus Coelensis. Presb. Comment. in Epist. ad Rom. c. 8. Vid. Biblioth. PP. max. T. 27. p. 302, E.

θεοῦ, πρῶτον αὐτὸς μέμψιν ἀσελγαγεῖντες ἢ ληστεύοντες ἢ τὰ ἄλλα ὑπὸ αὐτῶν δια σώμα-
τος, ἀφίσσονται ἢ ποιῶντες ἔχουσιν ἐδωμένον παρὰ δικαίῳ κριτῇ, ἀδυνάτως ἔχουσις
τῆς σαρκὸς ὑποτάσσασθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ. πῶς γὰρ αἱ μεμπτον ἐδωράτο τὸ σῶμα
κατὰ τὴν προσοφάν αὐτῷ γίσιν μοῦν εἶναι, ἀλλὰ οὐδὲ ἄλλως εἰς ἀγνείαν ἢ ἀρετὴν
ἐπιχθίζου τὸ σῶμα ἐδωράτο, περικὸς μὴ ὑποτάσσασθαι τῷ νόμῳ. εἰ γὰρ ἡ γίσις
τοιαύτη, τῆς σαρκὸς, μὴ ἀδυνασθαι ὑποτάσσασθαι τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ, νόμος δὲ θεοῦ
δικαιοσύνη καὶ σωτηροσύνη, ἔχουσιν μὴτε παρθεύειν μὴτε ἐγκρατεῖσθαι ἀνάσθαι τὸ
σῶμα ὅπως ἐκ παντὸς εἰ δὲ παρθενέουσι, καὶ ἐγκρατεῖονται, ἐγκρατεῖονται δι' ὅπου
τὸ σῶμα ὑποτάσσονται (ἄλλως γὰρ ἐγκρατεῖσθαι ἁμαρτίας ἀδίκατοι), οὐκ ἄρα οὐ δύνανται
τὸ σῶμα ὑποτάσσασθαι τῷ τοῦ θεοῦ νόμῳ. ἔπειτα πῶς αἱ οὐκ ἰσχυροὶ ἐπέταξι αὐτῶν τὸ
σῶμα εἰς ἀγνείαν; ἢ πῶς Πέτρος εἰς ὁσιότητι; οἱ καθεστῆς εἰς δικαιοσύνην; πῶς δὲ
καὶ Παῦλος „μὴ οὖν βασιλευμεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ἡμῶν“ λέγει „σώματα εἰς
το ὑπακούειν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν, μὴ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας
τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ ταμιασθήσατε ἑαυτοὺς τῷ θεῷ ὥστε ἐκ νεκρῶν ζῶντας καὶ τὰ μέλη
ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ θεῷ;“ καὶ πάλιν „ὥσπερ γὰρ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν
ὅπλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτως οὖν παραστήσατε τὰ μέλη
ὑμῶν ὅπλα τῇ δικαιοσύνῃ, εἰς ἀμνησιν.“

ΜΙ. Οὐκοῦν ἐξήρωσεν δύνανθαι διακρίνεσθαι τὸ σκῆνωμα τοῦτο καὶ νέειν πρὸς
το ἀγαθόν, ἵνα τεκνωθῶσιν ἐν αὐτῷ τὰ ἁμαρτήματα. ἐπεὶ πῶς ἐτέρως δουλοῦσθαι
τῇ δικαιοσύνῃ, δύνανται ἄνθρωπος καὶ ἐφ' ἡμῶν, ἐν μὴ πρῶτον ἰσχυρὰς ἑαυτῶν τὰ
μέλη τῇ σαρκὶ, εἰς τὸ μὴ ὑπακούειν αὐτῇ τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ, πολιτε-
ύσθαι καὶ ἀξίαν τῷ Θεῷ; ἐπειδὴ τὸ ἁμαρτίζου καὶ τὸ μὴ ἁμαρτίζου διὰ τοῦ
σώματος γίνεται, τῆς φυχῆς ἢ πρὸς ἀρετὴν ἢ πρὸς κακίαν ὁρμῶν χρησμένης αὐτῷ.
εἰ γὰρ οὔτε πόνοι οὔτε εὐδολογία οὔτε μοιχαλὶ οὔτε μιλακαὶ οὔτε ἀρσενικοῦ-
ται οὔτε κλέπτει οὔτε πλεονέκτει οὔτε μέθυσσι οὔτε λοιδόρουσι οὔτε ὀργαγες βασι-
λεύουσιν θεῷ κληρονομήσαι δύνανται, πληροῦνται δὲ ταῦτα καὶ κρατεῖνται διὰ τοῦ
σώματος, δικαιοῦνται δὲ οὐδεὶς, ἐν μὴ πρῶτον κρατῆσαι τούτων, κρατεῖ δὲ τούτων
ὁ ἐκείνων πρὸς σωτηροσύνην καὶ πίστιν, ὑποτάσσεται ἄρα τὸ σῶμα τῷ νόμῳ τοῦ
θεοῦ. ὁ νόμος γὰρ τοῦ σωτηροσύνης. ὥστε ὁ ἀπόστολος οὐκ εἶπεν σαρκὶ μὴ ὑπο-
τάσσασθαι τῷ νόμῳ ἐφ' ἡμῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, οἷον τὴν ὁρμὴν αὐτῆς τὴν
πρὸς τὰς ἀκαθαρσίας αἰμαρτῶν, ὥσπερ δὲ καὶ τῆς φυχῆς τὴν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ἐκκαυσιν.
ἐκκαυσθῆναι γοῦν ἀρετῇ καὶ τὴν μιστριμωρικὴν ἀκαρσίαν διαμυλλώμενος, διδάσκων
τε τὰς τοιαύτας ὁρμῆς καὶ ἰδονὰς ἐξαπολλέσθαι, καὶ κατασχῶν τοὺς τὸ τρωπὸν
τοῦτο καὶ τοιτελεῖσθαι ζῆν εἶναι νομέμενος, αὐτὸς θεοῖ ἡγοῦνται τὴν κοιλίαν, „ἡγά-
μεν καὶ πῶρον“ αἰνοῦν γὰρ ἀποθήσκοντες, καθάπερ ἀδελφὰν θορυμματα κατὰ περὶ
τὴν πόρον μόνον καὶ τὰς τραπέζας ἀσχολόμενα, εἰπὼν τε „τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ
καὶ τῇ κοιλίᾳ τοῖς βρώμασι.“ ὁ δὲ θεὸς καὶ ταῦτα καὶ ταῦτα καταργεῖ“ ἐπιμαγε
τὸ δὲ σῶμα αὐτῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῇ κηρίᾳ, καὶ ὁ κήριος τῷ σώματι. ὁ δὲ θεὸς καὶ
τῷ κήριον ἡγεῖται, καὶ ἡμῶς ἐξεγερθεὶς διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, ἢ οὐκ οἰδατε ὅτι τὰ
μέλη ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐσιν; ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνη, μέλη
μὴ γένοιτο. ἢ οὐκ οἰδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρῃ, ἐν σώματι ἐστι, εἰσονται γὰρ
ἡγεῖται, οἱ δὲ εἰς σώμα μίαν. ὁ δὲ κολλώμενος τῇ κηρίᾳ ἐν πνεύματι ἐστι, ἡγεῖται
τῇ πορνείᾳ, πᾶν ἁμάρτια, ὁ ἂν ἁμαρτίζῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐστιν.
ὁ δὲ πορνείῳ εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. ἢ οὐκ οἰδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν τοὺς
ταῦ ἐν ἡμῖν ἁγίῳ πνεύματός ἐστιν, αὐτὸ ἔχει ἀπὸ θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστε ἐκ τῆς
ἐξουσίας γὰρ ταύτης. ἄρα γε δοξάζετε τὸν θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν.

ΧΙΙ. Ἡμῶς οὖν ὅτι ἐπειδὴ τὸ σῶμα τοῦτο δύνανται τὸν νόμον τοῦ θεοῦ καὶ τὴν
ἀδυνασίαν ὑποτάσσασθαι, ἐν κατὰμνηστον τῆς ἀκαρσίας τῶν ὑπεκαρμῶν, μὴ χαλινώ-
μενον ἐδωμένους ὅπως οἱσθημι παρατραυμάς, ὁ ἀπόστολος ταῦτα ἀνέγραψε, τοῖον
γὰρ τὸ κολλώμενον ἑτέρῳ τῇ πόρῃ καὶ πλησιάζον καὶ παρὰ μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν
σπίρην τῶν μελῶν καὶ τὴν κοινοῦν μίαν γινόμενον παρὰ τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ ἑαυτοῦ, δὲ
οὐ ταῦτα πάντα πληροῦνται τὰ πρὸς μῆξιν καὶ ἐκκαυσιν ἁμαρτήματα; οὐκ καὶ πᾶν
ἁμαρτία, ὁ ἐν πορνείᾳ ὁ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματος ἐστι, ὁ δὲ πορνείᾳ εἰς
τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει. τῆς γὰρ γὰρ καὶ ἀπειστικαὶ καὶ θρησκῆ καὶ ὑπόκρισις φυχῆς
ἁμαρτήματα, πορνεία δὲ καὶ οἰστρος καὶ τρηγὴ σώματος μεθ' ὧν οὔτε φυχὴ πρὸς
ἀλλοθι ἀναστρέφεται οὔτε σῶμα σωτηροσύνης ἐποικυθίζεται δόγματι, ἀλλὰ ἁρῶν
δουλοῦσθαι τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. καὶ τοῦτον εἰ τὰ σώματα ὑμῶν ἐν ἁμαρτίᾳ
διακρυφόμενα τοὺς ἐστὶ τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος πνεύματος, καὶ ὁ κήριος ἐν τῷ σώματι,
καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος μέλη Χριστοῦ, ὑποτάσσεται ἄρα τὸ σῶμα τῷ νόμῳ τοῦ θεοῦ
καὶ κληρονομήσαι δύνανται τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. „ὁ γὰρ ἐγείρας Χριστὸν ἐκ νε-
κρῶν ζωοποιήσει“ γὰρ καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τοῦ ἐνοικούντος αὐτοῦ

578

Rom 6, 13

Rom 6, 13

1 Cor 5, 10

Rom 2, 19

1 Cor 15, 32

1 Cor 6, 13

579

B

C

D

Rom 8, 11

1 Cor 15, 53. περίμετος ἐν ἑαυτῷ. ἵνα τὰ θνητὰ τοῦτο ἐνδύσεται καὶ τὸ φθαρτὸν τῇ ἀφθαρσίᾳ, εἰς νίκης τε καταπολεῖ ὁ θάνατος. οἱ γὰρ περὶ ἄλλων διελάμβανεν καὶ ἑμὲ, ἐνταῦθα σώματος ὁ ἀπόστολος, ἀλλὰ περὶ τοῦτο τοῦ ἀποθνήσκοντος καὶ νεκρομένου, δι' οὗ καὶ πορεύεται καὶ ἀπελγίσαι θανάτον.

580 XLIII. Ἐὰν δὲ διαφορὰν εἶναι σώματος πρὸς σάρκα ἐποιοποιῶσαι, ἵνα δι καὶ ταῦτα αὐτοῖς ἐπιτηρέωμεν λογικεύσθαι, καὶ σῶμα μὴ ἄλλο τορῶμεν, οἷον αὐτὸς τῆς ψυχῆς, ὃ μὴ βλέπεται, σάρκα δὲ τοῦτο τὸ ἔξω τὸ βλέπομενον, λεκτέον ὅς οὐ μόνον ὁ Παῦλος καὶ οἱ προηγήται σῶμα γιγνώσκουσι τῆς σάρκα ὀνομάζεσθαι ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, παρ' οἷς δὲ μάλιστα καὶ ἱ τῶν ὀνομάτων ἀκριβεία παρατηρήται. παρ' οἷς γὰρ οὐκ, εἰ βούλοισι καὶ περὶ τοιούτων ἐπιστημονικῶς ἐπισκέψασθαι, τὰς ὁ ὅγκος αὐτὸς τῶν σκευώματος ἡμῶν κοινῶς οὐ λέγεται, ἀλλὰ τι μέρος τῶν ὅλων.

B καθεύτερον ἢ ὅσα ἢ ἐνῆα ἢ γλῆτες, σῶμα δὲ τὸ ὅλον. οὐδὲν καὶ ἱατροί, οὐ δὲ καὶ περὶ γίσεως σώματος ἀκριβοῦς διεκλήρυσι, σῶμα γινώσκουσι τοῦτο τὸ βλέπομενον ἄλλῃ καὶ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὸ τοῦτο σῶμα καὶ αὐτὸς ἐπίσταται. ἐν γοῶν τῷ Φαίδωνα ὁ Διοκρίτης λέγει μὴ ἄλλο τι τῶν θάνατον ἱστοῦντα εἶναι· ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀταλλαγὴν, καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνήκειν, χωρὶς οὐκ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀταλλαγὴν αὐτὸ καὶ τὸ σῶμα γιγνέσθαι, χωρὶς δὲ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος· ὁ γὰρ τοι Μωυσῆς ὁ μακάριος ἵκομεν γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς ἰδὲ γυναικός.

C οὐ σῶμα τοῦτο ὀνομάζεσθαι ἐπίσταται, ὃ λέγουμεν, „καὶ πλῆναι τὰ ἱμάτια“ λέγων

Levit 24, 34. „ἐν τοῖς καθουρημαῖς ὁ ἐπιμαύσις τοῦ ἱκαθίστου, καὶ λούσεται τὸ σῶμα αὐτοῦ ὕδατι, καὶ ἀκαθάρτος ἔσται ἵνα ἐσπέρως,“ εἰ δὲ καὶ ὁ Ἰωβ, οὐ σῶμα ἐπίσταται καὶ αὐτὸς

Job 7, 5. τοῦτο τὸ νεκρότερον καλεῖν, „γίγνεται δὲ μὴ τὸ σῶμα ἐν σαρρὶ σκωλήκων“ λέγων·

Eccl 1, 4. ἀλλὰ καὶ ὁ Σολομὼν οὔτε „εἰς κακὸν χρόνῳ ψυχὴν οὐκ εἰσέλκεται σοφία, οὐδὲ κατοικί-

Eccl 3 27. σται ἐν σώματι κατεχόμεν ἁμαρτίας,“ καὶ ἐν τῷ Σαμὴλ ἐπὶ τῶν μικρότερον „οὐκ ἐκ-

D εἰσεσεν αὐτῷ τὸ πνεῦν τοῦ σώματος,“ λέγεται, καὶ ἡ Θορὶς τῆς κεφαλῆς αὐτῶν οὐκ ἐγλο-

Math 9, 25. γίσθη·“ καὶ ὁ κύριος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ „διὰ τοῦτο λέγω ἑμῖν, μὴ περιμάτε τί γυ-

Mat 9, 12. ρητε ἢ τί ἐνδύσασθε. οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλέον ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύμε-

Rom 8, 12. τος,“ καὶ ὁ ἀπόστολος δὲ „μὴ οὐκ βασιλευσὶν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ἡμῶν σῶ-

Rom 8, 11. ματι“ λέγων σῶμα γινώσκων τοῦτο ὃ περιέμεθαι σκωλήκῳ. καὶ πάλιν „εἰ δε τὸ

πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος ἡμᾶς οὐκ ἐστὶν ἐν ἑμῖν, ὁ ἐγείρας Ἀριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει

1 Cor 12 15. καὶ ἐὰν θνητὰ σώματα ἡμῶν,“ καὶ πάλιν „ἐὰν εἴπῃ ὁ ποὺς ὅτι οὐκ εἰμὶ χεῖρ, οὐκ

581 εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος, οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ σώματος“ καὶ πάλιν „καὶ μὴ

Rom 4, 19. ἀσθενήσας Ἀβραάμ τῇ πίστει οὐ κατεινόσε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα νεκρομένον,“ καὶ πάλιν

Eccl 5, 10. „τοῖς γὰρ ἡπαιτίας ἡμῶν γινώσκονται δεῖ ἐμπροσθεν τοῦ ῥήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα

2 Cor 10 10. κομίσωμεν ἑαυτοὺς τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἡ ἐπιμαύσει,“ καὶ πάλιν „καὶ μὴ ἐπιστο-

2 Cor 12, 2. καὶ βαρύνει καὶ ἰσχυραί, ἢ δὲ λαοισί τοῦ σώματος ἀσθενεῖς,“ καὶ πάλιν „οὐδὲ

αὐθιμοποι ἐν Χριστῷ πρὸς ἐπὶν δεκατεσσάρων, εἴτε ἐν σώματι οὐκ αἶμα, εἴτε ἐκτὸς

B τοῦ σώματος οὐκ αἶμα“ καὶ πάλιν „οὕτως ὁμοίαντες οἱ ἄνθρωποι ἡμῶν τὰς ἑαυτῶν

Eph 3 24. γυναικας, ὅς τε ἑαυτῶν σώματι“ καὶ πάλιν „αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς ἐξουσίας ἐγείρει

1 Thess 5, 23. ἡμᾶς ὁλοτελεῖς καὶ ὁλόκληροι ἡμῶν τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἁγνίστως ἐν

τῇ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρεῖται,“ οἱ δὲ ἀσφαλῶς οὐ νοῖσιν

τὸ τοῦτον οὐδὲν ἐν σάλῃ καὶ ταχυῇ γιγνέσθαι τοῖς ἀπόστολοις ἐπέλατον, ὡς σταῖσι

αὐτοῦ τὰς δικαιώσεις τῶν λόγων καὶ ἔδραν οὐκ ἐχούσας, ἀλλὰ ἀναπολόους ἡμῶν

καὶ κάτω καὶ ὁμοιοῦσας παλίμνημα, ὅτε μὴ τῇ σάρκι ἀνίστασθαι, ὅτι δὲ οὐκ

ἀνίστασθαι.

C XLIV. Ὅθεν ἵνα μὴ παραλείψῃ τῶν προταθέντων μηδὲ ἐν, ὅπως τελείως ἐκτελέω-

μεν Ἰδμεν, εἰς τὸ προκείμενον πάλιν ἐπαλεῖσθαι. ἐγχεῖς γὰρ, καθάπερ ἱπεσχύμεν,

καὶ τὰ ἄλλα ἢ προσεποιοῦσι κατὰ τὴν θεῖαν, καὶ ἡ ψυχὴ πρὸς αὐτὴν λέγεσθαι ἀποδείξαι,

ἀπόλοιθα παρυσίαν αὐτῶν καὶ σίμωσιν εἰς τὴν περὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς σαρκὸς

πίστιν καὶ αὐτὰ ἐμνήσθη. ἵμμεν δὲ οὐκ ἐφ' ἡ τὸ πρῶτον εἰς τοὺς ἀπόστολους προ-

Rom 7, 9. ἐχέμεν εἰπεῖν. το γὰρ λέγει δὲ ἔξω·“ λέχθεν αὐτῷ „χωρὶς νόμου ποτέ“ ἡμῶν τῇ

1) Methodius in protokendo opere de locis singulis disputasse apparet ex Occumtium ad 2 Cor. 5, 10 videlicet p. 52b ed. Vetus. Etiam ad hoc videtur quod in hoc loco Methodius non solum de corpore sed etiam de anima disputasse apparet. Etiam in hoc loco Methodius non solum de corpore sed etiam de anima disputasse apparet. Etiam in hoc loco Methodius non solum de corpore sed etiam de anima disputasse apparet.

2) Iamque dicitur (p. 50b, A.) .. βασιλεύουσιν τῆς σαρκός. Hanc, haec patet omnia, a Photio cod. 231, p. 204, n. 24. — p. 207, n. 34. referantur. De singulis vid. Symbol. in Epiph. Pavia p. 58. 65. Ceterum Excerptum ex Methodii opere de resurrectione apud Photium nona inscriptionis, in inscriptione p. 294, n. 22, 23: ἀναστήσει τὸ αἶμα ἐκ τοῦ αἵματος λόγον ἀποστολικόν ὅτι τὸν ἐμνήσθη.

ἐν τῇ παραδείσῳ, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπεθέμεθα, πρὸ τῆς ἐντολῆς, οὐκ ἐκτός σώμα- **D**
τος, ἀλλὰ μετὰ σώματος ἡμῶν ἐν τοῖς πρωτοπλάστοις διαγωγῇ ταμεγγαῇ, ἐπειδὴ πρὸ
τοῦ δοθῆναι τὴν ἐντολήν, ἦν ὁ θεὸς λαβὼν ἐτίθει τοὶ ἀνθρώποι, ἐκτός τε ἐπιθε-
μίας διέζομεν, οὐ γινώσκοντες ὅπως ἐπιθυμίας ἀλόγον πρὸς ἰουδαίους, ἡμεῖς οὖν ἡμᾶς
ἐλαττωμένους ἡδονῶν περιτριγυρίζοντες πρὸς ἀκρασίαν. τὸ γὰρ μὴ ἔχον διωρισμὸν, καθ' ὃν δεῖ
πολιτευοῖσθαι, μηδὲ ἐξουσίαν αὐτοδέσποτον λογισμοὶ ποῦν χρησθαι αἰσθάνονται πολιτεύ-
ματι, ἵνα δικαίως ἢ ταμεγγαῇ ἢ φρεσὶ, ἀντιτίθεται παῖτος λεκτικὸν ὁπότεν τοῦτο
ἐγκληματός, ὅτι μὴ δύναιται τοῦτον τις ἐπιθυμῆσαι, ὡς μὴ κεκώλυνται καὶ ἐπιθυμίας **582**
δε, οὐκ αἰσθάνεται. τὸ γὰρ ἐπιθυμῆσαι οὐχὶ ἐπὶ τῷ παρόντι καὶ ἰσχυμένῳ
ἐν ἐξουσίᾳ πύπτει, ἀλλ' ἐπὶ τῷ παρόντι μόνον, μὴ οὕτως δὲ ἐν ἐξουσίᾳ, πῶς γὰρ οὐ
μὴ κεκώλυνται τις μηδὲ ἐνδεὲς ἐστί, τοῦτον ἐπιθυμῆσαι καὶ ἐρεῖ. οὐδὲν διὰ τοῦτο „τὴν **Rom 7, 7**
ἐπιθυμίαν οὐκ ἔχει, εἰ μὴ ὁ νόμος ἐλεγει, οὐκ ἐπιθυμῆσαι.“ ἀκούσαντες γὰρ „ἀπὸ **Gen 2, 17**
δὲ τοῦ ἔλλοι τοῦ γινώσκαι καλὸν καὶ ποιητὸν, οὐ γάρ εἰπεν ἄπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμεῖς
γράφειν ὅπ' αὐτοῦ· θανάτω ἀποθνήσκουσιν.“ τότε τὸ ἐπιθυμῆσαι συνέλαβον καὶ ἐνεκρί-
σασαι. οὐ γὰρ οὐν ἔχει καὶ τὸν ἐξουσιάζει καὶ κέρχεται αὐτοῖς, ὁ ἐπιθυμῆσαι ἐπιθυμῆσαι, **B**
ἀλλ' ὡς κεκώλυνται καὶ ἀγρόχηται καὶ οὐκ ἔχει. διὸ δὲ „τὴν ἐπιθυμίαν „καλῶς“ οὐκ
ἔχει“ ἐλέχθη, „εἰ μὴ ὁ νόμος ἐλεγει, οὐκ ἐπιθυμῆσαι“ οὐδὲ ἐπὶ τῷ, εἰ μὴ εἴρητο
„οὐ γάρ εἰπεν ἄπ' αὐτοῦ“ ἐντίθει γὰρ ἐκείναις τοῖον καὶ ἀφωρμὴν ἐκείναις εἰς τὸ
διαταλάσαι με καὶ παρατρέψασθαι ἢ ἀμαρτίαν.

XLV. Ἀποδείξας γὰρ τῆς ἐντολῆς ἔσχε λαβὴν διὰ τῆς ἐντολῆς καταργή-
σασθαι ἐν ἡμῶν τὴν ἐπιθυμίαν, παρωρμισας με καὶ προσκωλύμενος ἐντεχνίως εἰς ὁρξάν
κατασταεῖν τὸν κεκωλυμένον. „χρηστὴ γὰρ νόμος ἢ ἀμαρτία τεκμήριον“ οἷον, οὐ δοθεὶς **C**
γὰρ οὐδὲ νόμος οὐδέπω τῆς ἐντολῆς ἀτρακτις ἦν ἢ ἀμαρτία. ἔγω δὲ ἐξὼν ἀμέλειως
πρὸ τῆς ἐντολῆς, οὐκ ἔχον διωρισμὸν καὶ ἐπιταγήν, καθ' ὃν δεῖ πολιτευοῖσθαι. ἔς
καὶ διολισθίσας ἀμαρτήσομαι. „ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς ἢ ἀμαρτία ἀνέστησεν, ἐγὼ δὲ **Rom 7, 9 10**
ἀπέθανον, καὶ ἐρέθη μοι ἢ ἐντολή ἢ εἰς ζωὴν αὐτῇ εἰς θάνατον.“ ὅτε μετὰ τὸ νομο-
τεῖσθαι τὸν θεὸν καὶ δημοσιεῖσθαι μοι ἢ ποιητὸν καὶ μὴ ποιητὸν, καταργήσασθαι
ἐν ἡμῶν τὴν ἐπιθυμίαν ὁ διάβολος. ἢ γὰρ παλαιέσας τοῦ θεοῦ καὶ παλαιέσας ἢ **D**
δοθεὶς μοι αὐτῇ εἰς ζωὴν καὶ ἀγαθήσας, ἵνα περὶ θύμενος αὐτῇ καὶ κατ' αὐτὴν βίους
ἀτήματα καὶ μακαριστάτατον δὲ αὐτὸς καὶ αὐτὸς θάλλοντα πρὸς ἀθανασίαν βίον ἔχω
καὶ χαρὰν, ἀπειθήσασθαι αὐτῇ εἰς θάνατον ἀπειρή καὶ καταδική, ἐπειδὴ ὁ διάβολος,
ὃν ἀμαρτίαν τὴν ὅτιος ἐκάλει διὰ τὸ δημιουργῶν αὐτὸν ἀμαρτίας ὁπότεν καὶ ἐφρε-
νῇ, διὰ τῆς ἐντολῆς ἀφωρμὴν λαβὼν πρὸς παρωρμὴν ἐξελπίσας με καὶ ἀπατήσας ἀπέ- **583**
κτείνει, ἵνα τίθων τὴν „ἢ δ' ἂν ἡμεῖς γάρ εἰπεν ἄπ' αὐτοῦ, θανάτω ἀποθνήσκουσιν“ κατα-
κρίναι γενέσθαι καταργησάμενος. „ὥστε ὁ μὴ νόμος ἄγιος καὶ ἢ ἐντολή τοῦ θεοῦ **Gen 2, 17**
ἀγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή“, ὅτι μὴ ἐπὶ τῇ βλάβῃ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ σωστικῇ ἐδόθη. μὴ
γὰρ οἴομεθα ὅπως ἀνωφελες τι ποιεῖν ἢ βλάψον τὸν θεόν. τί οὖν; „τὸ ἀγαθὸν **1. d. 13**
ἡμῶν ἐγείναι θάνατος“, ὃ τοῦ μεγιστοῦ μοι ὡς αἵτιος ἐσόμενον ἀγαθὸν τομοθεῖται
ἐδόθη; „μὴ γένοιτο“, ὅτι μὴ ἢ ἐντολή τοῦ θεοῦ εἰς τὸ καταδοκίμασθαι με ἐγένετο **B**
τῇ φθορᾷ καὶ ἐναπομείναις καὶ κῆρ, ἀλλ' ὁ διάβολος, ἵνα γενερωθῇ
διὰ τὸ ἡμῶν τὸ κακὸν ἡμῶν κατασκευάσαι, ἵνα γένῃται καὶ ἐλεγχθῇ καὶ ἰσχυρ-
λὴν ὁ ἐρετικὸς καὶ τεκμήριον τῆς ἀμαρτίας ἀμαρτωλός, καὶ διωρισθῇ ἀπὸ τοῦ καλοῦ τά-
ραντῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοῦ ἐπιταγῆς. „οἶδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος ἐστὶ πνευματι- **1. d. 14**
κός“, διὸ καὶ οὐδὲν αἵτιος βλάβης οὐδὲν· πόρρω γὰρ ἐπιθυμίας ἀλόγον καὶ ἀμαρ-
τίας ἐκκρίνονται τὰ πνευματικά. „ἔγω δὲ σάρκινος εἶμι, πεπραμένος ὑπο τὴν ἀμαρ- **C**
τίαν“, οἷον, ἐγὼ δὲ σάρκινος ὢν καὶ ἐν μεσῇ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀγαθοῦ καταστειθεὶς
ὡς αἰσθάνομαι, ἵν' ἐπ' ἡμῶν ἐλπίσθαι ὁ βούλομαι ἢ „τέθεικα“ γὰρ γίγιναι „πρὸς πρὸς-
τόν σου τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον“, νέστις πρὸς τὸ παρακωλύσαι μὴ τοῦ πνευ-
ματικοῦ νόμου, οἷον τῆς ἐντολῆς, ἐπακούσαι δὲ τὸν ἱλικὸν, οἷον τοῦ ὄψεως τῆς συμ-
βολικῆς, πέπραμαι διὰ τὴν τοιαύτην αἰρεσιν, πεσὼν ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, τῇ διαβολῇ,
ὡς ἐντίθειν πολιορκῆσαι με τὸ κακὸν καὶ ἐντάναι καὶ ἐμπολιτεῖντα εἰσοικισθῆναι ἐν **D**
τῇ σαρκί μου, καθάπερ κίχην ἐν κίχῃ μελίσσης πεπραμένους πολλὰς περὶ αὐτῷ
καὶ βροχῶν, δόκως ἐπιταγῆς μοι τὴν ἐντολήν ἀπειθήσασθαι πρᾶξαι τῇ κακίᾳ. διὸ
καὶ οὐ γινώσκω ὃ καταργήσασθαι, λογιζόμενος ὃ μὴ θέλω. τὸ γὰρ „ὃ καταργήσασθαι **Rom 7, 15**
οὐ γινώσκω“ καὶ „ποιῶ ὃ μισῶ“ λογιζόμενος οὐκ ἐπὶ τοῦ τελεσιουργῆσαι τοῦ φιλῶ
καὶ δοῦναι παρατίπον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μόνον ἐνθυμῆσθαι, λογιζομένων ἀνοικίων ἡμῶν
πρωτοπαρμένων πλεονείκεις καὶ ἐμφαντιζόμενοι ἡμῶν πρὸς ἢ μὴ θέλωμεν, τῆς φυχῆς τοῦ
λογισμοῦ περὶ πολλὰ περιτριγυρόμενης.

XLVI. Οὐ γὰρ ἐγ' ἡμῶν ὅπως τὸ ἐνθυμῆσθαι ἢ μὴ ἐνθυμῆσθαι κείται τὰ ἀτοπα, **584**
ἀλλὰ τὸ χρησθαι ἢ μὴ χρησθαι τοῖς ἐνθυμήμασι. κωλύσαι μὲν γὰρ μὴ ἐμπόπτειν εἰς
ἡμῶν τοῖς λογισμοῖς οἱ δυνάμεθα, πρὸς δικημὴν ἡμῶν ἐξωθεν ἐκπεσόμενοι, μὴ περ-

σθῆναι μέντοι ἡ μὲν, χρῆσθαι αὐτοῖς διατάμεθα. ἐπεὶ πῶς ὁ ἀπόστολος, τὸ μὲν κακὸν οὐχ ἱκιστῆναι, ἢ ἀπερρέσκετο, ἐποίησε, τὸ δὲ καλὸν, ἢ ἱρέσκετο. ἱκιστῆναι, εἰ μὴ περὶ τῶν ὀφεισάντων ἐνθυμημάτων ἐλάττω, ἢ ἐνθυμοῦμεθα ἐσθ' ὅτι καὶ μὴ βουλούμενοι, ἐξ οὗτος οὐ γινώσκοντες αἰτίας; ἢ ἀντιτρέπεσθαι χρὴ καὶ ἐπιστοιμίζεσθαι, ἵνα μὴ εἰρωνόμενα τῶν περὶ αὐτὸν καυτίσῃσι τῆς ψυχῆς. ἀμύχανον γὰρ τοῦτων ἐνεκαίρωνόντων ἐν ἡμῖν ἐπανα-
 τείλει τὸ ἀγαθόν. ὁμοίως ἄρα „ὅ γὰρ κατεργάζομαι οὐ γινώσκω“ ἐλεγεν „οὐ γὰρ ὁ θέλων πράσσει, ἀλλ' ὁ μισῶ, τοῦτο ποιεῖ.“ θέλομεν γὰρ τὰ μὴ προσέχοντα καὶ ἢ μὴ θέμεις μὴ ἐνθυμεῖσθαι, ἐπειδὴ τοῦτο ἀγαθὸν τέλειον, μὴ μόνον τοῦ ποιεῖσαι αὐτὸ ἐκκρατεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνθυμηθῆναι, καὶ ὁ θέλομεν, τοῦτο ἀγαθὸν οὐ γίνεσθαι, ἀλλ' ὁ οὐ θέλομεν, πονηρόν. ἐπιγοιτῶσι γὰρ ἐπὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ ἐπα-
 ρτύνουσιν, καὶ μὴ βουλούμενων ἡμῶν, πολλάκις μὴ αὖτε περὶ μερίων, περιεργίας ἡμῶν καὶ φιλοπραγησάντων ἀλόγων ἐμπειπλάνια. διὸ τὸ μὲν θέλει αὐτὸ μὴ ἐνθυμεῖσθαι παρῆκεται, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι εἰς τὸ ἀμύχανον, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ λογισμοῦ ἀνέλθῃ, οὐ, ὅτι μὴ κείναι τοῦτο ἐφ' ἡμῖν, ὡς εἶπεν, ἀλλὰ τὸ χρῆσθαι μόνον αὐτοῖς πᾶσι, ἢ μὴ χρῆσθαι. ὡς εἶπεν τὸν τοῦ τοιοῦτον τοῦ ὅτι „οὐ γὰρ ὁ θέλων ποιεῖ ἀγαθόν.“ θέλω γὰρ μὴ ἐνθυμεῖσθαι ὃ βλάπτει με, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ἀγα-
 θὸν πανάμωμον, κατὰ τὸ λεγόμενον „ἄνθρωποι τεινγμένοι χερσὶν τε καὶ ἰσχυρίσιν.“ καὶ τοῦτο μὲν ὁ θέλων ἀγαθόν οὐ ποιεῖ, ὁ δὲ μὴ θέλων κακὸν πράσσει. οὐ θέλων ἐννοεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖμαι ὅσα μὴ θέλω. καὶ ἐπισκέψασθε εἰ μὴ διὰ ταῦτα αὐτὰ καὶ ὁ λαὸς ἐτετεύχετο τῇ θεῷ, διςχεραίνων ἐπὶ τῇ λογίσει καὶ αὐτὸν ἢ μὴ ἴθελεν, „ἀπὸ τῶν χρημάτων μου κινδύρισόν με, καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φέσσει τοὶ δοῦλοι σου. ἔαν μὴ μου κατακυριεύσωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι καὶ καθαρὸς ἔσομαι ἀπο ἀμαρτίας μεγάλης.“ καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀπόστολος ἐν ἑτέρῳ „λογισμοῖς καθαιρουμένοις καὶ πᾶσι ἡγομαι ἐταιρώμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶσι ἰσχυρί, εἰς τὴν ὑπακοήν τοῦ Χριστοῦ.“

XLVH. Εἰ δὲ τις ὁμῶς τῇ λόγῳ ἔναι τολμῶν ἀποκρίσθαι ὡς ἄρα διδύσκει ὁ ἀπόστολος ὡς οὐ μόνον ἐν τῇ λογίσει τὸ κακὸν ὁ μισοῦμεν καὶ ὁ οὐ θέλομεν πράσσειν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ποιεῖν αὐτὸ καὶ κατεργάζεσθαι, διὰ τὸ „οὐ γὰρ ὁ θέλων ποιεῖ“ λελέχθαι „ἀγαθόν, ἀλλ' ὁ οὐ θέλων κακόν, τοῦτο πράσσει,“ ἀξιόσομένον ποῦ, εἰ ἀλλ' ἢ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, διασαφῆσαι τί ἦν τὸ κακὸν ὃ ἐμίσει ὁ ἀπόστολος; καὶ ὁ οὐκ ἐβούλετο μὲν ποιεῖν, ἐποίησε δέ, καὶ τὸ ἀγαθόν ὃ ἐβούλετο μὲν ποιεῖν, οὐκ ἐποίησε δέ, ἀλλ' ἀντιστρέφως, ὅσας μὲν ἴθελε ποιεῖν τὸ ἀγαθόν, τοσαύτας οὐ τὸ ἀγαθόν ὃ ἴθελεν, ἀλλὰ τὸ πονηρόν ὃ μὴ ἴθελεν ποιεῖν. ἀρὰ γε οὐ θέλων εἰδωλο-
 λατρεῖν, ἀλλὰ θεολατρεῖν, ὃ μὴ ἴθελε θεολατρεῖν οὐκ ἔδιδετο, ὃ δὲ μὴ ἴθελεν εἰ-
 διδωλατρεῖν ἴδιδετο, ἢ σφραγισθὲν μὲν ὃ ἴθελεν οὐκ ἐποίησε, ἀκολασταίνων δὲ ὃ ἔχθετο ἐποίησε; καὶ συλλέξθαι χραιπάλων, ἀσωτεῖν καὶ θυμοῖσθαι, ἰδικεῖν καὶ τὰ ἄλλα
 ὅσα πονηρίας ἔργα, ἢ μὴ ἴθελε μὲν ποιεῖν, ἢ δὲ ἴθελε, δικαιοσύνην καὶ ὁσιότητα,
 οὐκ ἐποίησε; καὶ μὲν αὐτὸς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προτροπᾷ ἐξεγείρων πάντας εἰς τὴν μὴ ἀνομεῖν οὐ μόνον τοῖς ποιούντας καὶ ἐπιτηδεύοντας τὰ ἅπαντα ὁλοκαυτῆσαι καὶ ὁρᾷ παρεγγῆ, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκεπτομένοις αὐτοῖς εἰς ταῦτα, ἀμεις ἀμαρτίας ἐν ἡμῖν τὸ δίκαιον ἀσκεῖσθαι διαμειλιμένους. πᾶν γὰρ ἀνάστημι καὶ ἐπιτιθεῖν τὸ σκεπνέμα κατὰ τὴν δια τῆς σαρκός. πολλάκις γοῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνακαλεῖται αὐτὰ
 1) ὅτι ταῦτα διδάσκων ἡμᾶς ἐπεκτρέπεσθαι καὶ μισεῖν „μὴ πλαιῦσθε· οὔτε πόρνοι“ τοῦ
 2 Cor. 6, 7 „οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μυλικοὶ οὔτε ἀσπυροῦνται οὔτε κλέπται οὔτε πλεονέκται οὔτε μέθυστοι, οὐκ οἰδοῦνται, οὐκ ἔρπονται βυσσίδων θεοῦ κληρονομήσουσι.“ καὶ τὸ κορυφαῖον, εἰς τὸ παντὶ πνεύματι ἡμῶν ἐκ πνεύματος ἀποδοῦναι καὶ ἀποτιμᾶσθαι το ἀμαρτανῶν προτρέπων „μιμηταί μου“ ἀποκαίεται „γίνεσθε καθάπερ καὶ ὁ Χριστός.“
 1 Cor. 13, 1 οὕτως οὐ τὸ ποιεῖν ἢ μὴ ἴθελε καὶ πρῶτον ἐπέθετο τὰ προειρημένα, ἀλλὰ τὸ μόνον λογίζεσθαι ἐπεὶ πῶς ἂν ἦν μεμνητὸς ἀκριβῆς τοῦ Χριστοῦ; καὶ δὲ ἐπειδὴ περὶ ἐπιτί-
 586 πονουσι θρηνώδεις πολλάκις λογισμοί, ἐπιθυμίας ἡμῶν ἄλλοτε ἄλλως ἐμπειπλάντες καὶ περιεργίας ἀλίγων,

ὅτι μὴ αὐτὸν ἀδινῶν ἐφ' ἡμᾶς πολλὰ, ἔφη „τὸ γὰρ ὁ οὐ θέλω, τοῦτο ποιεῖ.“ ἢ χρὴ τῆς ψυχῆς ἐφ' ἡμᾶς ἀποσοφῆν, μὴ δὲν ὅλως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐπ' ἐκρούμενα νεύοντα ἵνα γὰρ ἐγκρατῶμεν εἰς τὴν βυσσίδα τῶν οἰσάντων, ἐν πύλαις ἑδοναῖς καὶ λύπαις δοκίμασθῆναι εἰ μὴ μεταβυ-
 13 λοῦμεθα, ἀλλὰ πανταχοῦ καθάπερ ἀκέραιος χρυσὸς διὰ πρὸς βυσιμίζομενοι οὐκ ἐξ-
 586 στάμεθα τῆς οὐκείας ἀρετῆς, συμβαίνει τοῦτο, διοχεῖσθαι τὸν νοῦν ὑπὸ πολλῶν. ὅθεν δὲ ἡ γενναῖος ὡς περὶ στρατιωτικῆς ἀρίστους ἀνταγωνιστέσθαι δεῖ, οἱ ἐπειδὴν ὑπὸ

1) Γενναῖος . . . (587, A.) . . . κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ. Locum excoipreusial Leontis et Joann. Ber. et Lib. H. G. περὶ τοῦ νόμου. Falsum tamen bonum: τοῦ ἀγίου Μεθοδίου ἐκ τοῦ περὶ ἐκτενέστατον. Vid. Mat. Script. vet. lat. collect. T. VII, p. 104, col. 1 et 2

τῶν ἐχθρῶν ἀσθενεῖται πολυπραγμοῦνται, τοῖσις οὐδὲν φροντίσαντες καὶ τοῖς ἄλλοις αὐτῶν ἀκοντισμένοι, ἵναρ καὶ σώσαι ἢ ἡλὴν προθέμενος εἰς αἰὼν ἀνενεκεν, μηδὲν ἔλλειποντες πικρόδης, ἐστὶν ἂν το στίγος αὐτῶν εἰς γῆν ἀνατρέφοντες ἀποθνήσκουσι τὸν ἥρωι ἐκτε. ἄρτις γὰρ ὡς οἱ λογισμοὶ διὰ τὴν ἐνοικουῶσιν ἀμαρτίαν ἐν ἑαυτῷ ἐξοφθεν ἐπισυνίσταται, καθάπερ καὶ λογισμοὶς ἡ ἄρτις καὶ θρησκεί, λογισμὶ καὶ ἡμῶν ἀπὸ C παρορμημένοι ὑπὸ τοῦ πικρόντος καὶ ἀσθεντοῦ τῆς ἀδικίας, δοκιμάζονται ἡμῖς εἰ ἀν- θισπασθαι αὐτοῖς ἀφκοῦμεν καὶ ἀντιταρατῶσασθαι.

XLIII. Ἄρτις οὖν, μὴ ποτε ἐπειδοῦσαι ἀσπασθῆς, ὡς φησὶ, πρὸς αὐτόν, καὶ οὐχ ἔξομεν ὑπὲρ σοῦ δοῦναι λόγον. „εἰ γὰρ ἀντικεινὰ ἄλλοις ἡμῶν ἀνθρώπων“ φησὶ „τῆς φησὶς αὐτοῦ“ καλὸν μὲν ὄν. εἰ μὴ εἴχομεν, ἢν ἄρα καὶ χαριστάτον, τοὺς ἀντι- τωπασσάντας ἡμῶν καὶ μαχομένους· ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἀδύνατον, καὶ ὃ θέλομεν οὐ διενή- D μεθα (θέλομεν γὰρ μὴ ἔχειν τοὺς ἐξελκόντες εἰς πᾶσι, — ἢν γὰρ ἀνιδεῖται σοφῆται — καὶ ὃ θέλομεν ταῦτα οὐ γιγνέται, ἀλλ’ ὃ οὐ θέλομεν· δεῖ γὰρ ἑμὸς δοκιμάζεσθαι, ὡς φησὶ, μὴ ἐνιδιδῶμεν, ὡς φησὶ, μὴ ἐνιδιδῶμεν τῷ παντὶ, ἀλλ’ ἀναιδέοντες τὴν πα- R τὰλῃ τοῦ Θεοῦ ὑπερασπίζονσαι καὶ προσηκοντοῦν ἡμῶν ἐνδοσώμεθα τοῖς θύοις τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὑποδισώμεθα τοὺς πόδας ἐν ἐτοιμότητι τοῦ εὐαγγελίου, ἐπὶ πᾶσι τε ἀνακείνομεν τὸν θυρόν τῆς πίστεως, ἢν ὡς ἀντιδοῦμεθα πάντα τὰ βέλη τοῦ παντὶ τὰ 587 πεπρωμένα σβῆσαι, καὶ τὴν περιεγεγῆσθαι τοῦ σωτηρίου, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύ- ματος, ὅστις ἡμῶν Θεοῦ, πρὸς τὸ ἀναπαύει σῆναι πρὸς τὴν μεθοδὴν τοῦ διαβόλου, λογισμοῖς, τε καθάπερ καὶ πᾶσι ἡμῶν ἐπιμαρτυροῦνται κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, ὅτι μὴ 2 Cor 10, 5 ἔστιν ἡμῶν ἡ πᾶσι πρὸς αἱμα καὶ σάρκα. ταῦτα δὲ ἐνεκεν ταῦτα λέγω, ὅτι οὗτος ὁ τῶντος τοῦ ἀποστόλου τῶν ἀντιμαρτυροῦνται, πολλὰ μὲν γὰρ ἐστὶ καὶ περὶ ἐκάστην τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ, εἰρημνίων ἀποδείξαι, ὡς ὁρθοδόξως καὶ μεμελεμένως ἔχει· ἀλλὰ μακρόν ἐν εἰς ἕκαστον αὐτῶν οὕτως διελεῖν. τὸν γὰρ τόπον αὐτοῦ δεῖξαι μόνον καὶ B ταῖς βούλῃσι προφύγειν αὐτῶν. „οὐ γὰρ ὃ θέλω, τοῦτο πράσσω, ἀλλ’ ὃ μισῶ, τοῦτο ποῶ. εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποῶ, σῶματι τοῦ νόμου ὅτι καλὸς“ γὰρ δὲ οὐκέτι ἐστὶν κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ’ ἡ οὐκ ὀκνοῦν ἐν ἑμοί ἀμαρτία. οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οὐκ ἐν ἑμοί, τούτεστιν ἐν τῇ σαρκί μου, τὸ ἀγαθόν“ ὁρθῶς λέγων, μένησθε γὰρ ἐν τοῖς ἐμπερῶσθαι ὡς διαμαρτυροῦμεθα, εἰ καὶ σπένδον ἐξῶ ταχὺ πάντα διελεῖν μᾶλλον βου- 588 θεῖται, μακροτέρως μου τῶν λόγων τῆς περιόδου ἢ προσεδόκῃς γυναικί, ἢν προ- C θηρεῖται δὲ δικαιοσύνη. ἄλλως, γὰρ τοῦ προκειμένου οὐποτε ἔξομεν ἐπὶ τέλος.

XLIV. Οὐκοῦν ἐλέγομεν ἀφ’ οὗ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μαρτυροῦνται, πλάνηθῃς τὴν ἐντολὴν ἀφῆλται σινεῖ, εἰπεῖται ἐκ τῆς παρὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀμαρτίαν λαβούσας γένεσιν εἰς αὐτὸν εἰσπράττειται. οὕτως γὰρ πρῶτον στάσις ἐνέπεσε, σφαιδισμῶν τε καὶ λογισμῶν ἀντικεινῶν ἐπληρώθημεν, κενωθέντες μὲν τοῦ ἐμπερῶματος τοῦ Θεοῦ, πληρωθέντες δὲ ἐπιμαρτυροῦνται, ὡς φησὶ, ἢν ὃ πολὺ πλοκος ἐπιμαρτυροῦνται εἰς ἡμῶν ὡς, βουληπορῶσάντων ἡμῶν 589 τῆς περιεγεγῆσθαι τοῦ Θεοῦ τὸν κοκλόν, διὰ καὶ τὸν θύοις ὁ Θεὸς πρὸς ἀναιδέμεν τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν ἡμῶν ἀντιμαρτυροῦνται, ἢα μὴ ἐν ἀθανάτοις ἡμῶν ἀμαρτία, ὡς φησὶ, ἀθανάτος ἢ ὅθεν ὁ ἀπόστολος „οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οὐκ ἐν ἑμοί. τούτεστιν ἐν τῇ 600 σαρκί μου, τὸ ἀγαθόν“ λέγων τὴν ἀπὸ τῆς παρορμῆσεως διὰ τῆς ἐπιμαρτυρίας ἐλπί- σθαι εἰς ἡμῶν ἀμαρτίαν βούλῃται μινεῖν, ἢς δὲ καθάπερ βλαστάνουσι καὶ κλόντες νῆα οἱ φιλίδουσι περὶ ἡμῶν ἀπὸ λογισμοῖς συνίστανται. διὰ γὰρ ἐν ἡμῶν λογισμῶν γένε, τὸ 588 μὲν αὐτὸ τῆς ἐπιμαρτυρίας τῆς ἐμπερῶσεως εἰς τὸ σῶματι συνιστάμεναι, ἢα ἐξ ἐπιμαρτυρίας, ὡς φησὶ, ἐμπερῶν τοῦ ὁλοκοῦ πνεύματος. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν, ἢα ἐμπερῶν ἐλάττωμεν ἔχειν καὶ ἡμῶν νόμον, πρὸς τὸ καλὸν ἡμῶν ἐξεργάζομεν καὶ ἐκπερῶσθαι τὸν λογισμόν. ὅθεν τῇ μὲν νομοθεσίᾳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν νόμον σινε- 601 ρῶμεθα τοῦτο γὰρ ὁ ἐστὶν ἀνθρώπου, ἢα δὲ νομοθεσίᾳ τοῦ διαβόλου κατὰ τὴν ἐπι- μαρτυρίαν ἐπιμαρτυροῦνται ἐν τῇ σαρκί. ὁ γὰρ νόμος ἀντιστοιχεῖνόμενος καὶ ἀντιμαρτυροῦνται τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, οἷον τῇ πρὸς τὸ ἀγαθόν ὁρμῇ τοῦ νόμου, οἷος ἐστὶν ὁ τοῖς ἐμπερῶσθαι B ἀμαρτίαν καὶ καὶ ὁλοκοῦ πρὸς ἀναιδέμεν περιεγεγῆσθαι, ταῦτα πᾶσι πρὸς ἡμῶν τὴν ἐλπίδα.

I * Τῆς γὰρ νόμου ὑποτιθέμενης αἰμαρτίας ὁ Παῦλος ἐνταυθα μὴ καταμαρτυροῦται, ἢα μὲν τὸν κατὰ τὸ ἐμπερῶν ἐν ἡμῶν ἀγαθόν, ὅν καὶ νόμον σινεῖς τοῖς ἐκα- 602 λῶσιν, ἢα δὲ τὸν ἐκ παρορμῆσεως ἐπιμαρτυροῦνται τοῦ παντὶ καὶ εἰς τὰς ἐμπερῶσθαι ἐξελ- κόντας πολλὰκις γυναικίς τὴν φησὶν, ὅν ἐπιστρατεύσθαι τῷ νόμῳ τοῦ νόμου ἐφ, καὶ

1) Conf. Occultum, Exposit. in Epistolas S. Pauli, ed. Veron. p. 303, ad Rom. 7, 18, τὴν ἀπὸ τῆς περιεγεγῆσθαι ἐπιμαρτυρίας [ad ἀμαρτίαν] λέγει, οὕτως, ὁ ἐν ἀγίοις, Μεθοδῶς, ἐν τῷ πρῶτῳ ἀποστόλῳ, Veron. in exposit. Theodulus Cordusy, Presb. Comm. in Epist. ad Roman. cap. 7. Balheta, Pat. mix. T. 27, p. 601, A.

2) Occultum in c. ad Rom. 7, 22, 23 p. 305 sq. haec somniant, nec satis accurate et, quod a suo more excedens Theodulus Cordusy, Presb. l. c. p. 601, E. Methodio temere attribuit, quod apud Occultum sequuntur.

1. Οτι φησὶ μὴ ἐξελεσθῆναι, ἀνίστανται ἀπὸ τῆς γῆς τὰ φυτὰ λέγει γὰρ, ἀποπο-
ρεύσιν δ' αὖ τις πῶς εἰς τὸν ὄχρον ἀναλαμβάνεσθαι δύναται τῶν δειδρον ἢ γι' μεταλ-
λοισμένοι, ἔχον γάρ, αἵ τῶς, ἰποκειμένοις γῆς ἀνεκλιζομένης, αἱ δὲ τῶν ῥιζῶν εἰς
ὄχρον τῇ ἑστίν τοῦ ξύλου, τὸν ὄχρον, καὶ ὅν τὸ δειδρον βλάπτει, κολληθεῖσθαι
ὥστε μάταιος αὐτῶν ὁ τοιοῦτος τῆς περὶ τα σώματα ῥήσεως ἀναλογισμός, πῶς γὰρ
ὅλως ἢ γι' αἱ τῶν ῥιζῶν εἰς τοὺς κορυμνοὺς, τῶν φυτῶν ἐξιδιόρμη, καὶ αἱ τῶν πόρων
εἰς αὐτὰς αὐτῶν κατακερματιζομένη τοὺς κλάδους, εἰς γάλλας καὶ κυρτὸν μεταβιβά-
σιν, ἐνέμει μὲν οὖν δένδρα, κέδροι, αἵτες ἢ ἐλάται, καὶ πολλὰ φέρονται κατ' ἐτος,
καὶ καὶ κυρτῶν, ἰδεῖν ἐστίν ὡς οὐδὲν τῆς ἰποκειμένης γῆς εἰς τὸν αὐτῆς ὄχρον τῆς
θεοῦδος καταναλίσκουσιν ἔχον γάρ, εἰ ἀλλήθες ἢ αἱ αἱ τῶν ῥιζῶν ἀνεκκλινόμεναι ἀπὸ
ἐκδοῦσθαι τῶν γῆς, ὅλως αὐτὰ περὶ αὐτὰ τῶν τῆς γῆς κολληθεῖσθαι, ὅτι μὴ ἐπιρ-
ύειν πέφυκε τὸ ξύλον, καθάπερ καὶ τὸ ἵψον, αἱ πρὸς τα κυρτέμεναι, ἰδὲ δὲ καὶ
σιχαὶ καὶ ἄλλα τοιαῦτα φυτὰ μνημεῖον εἰ αὐτοκαρμίσασαι πολλὰκις βλαστίσαντα οὐδὲν
εἰς αὐτὰ τῆς οἰκοδομῆς ὅλως ἐστρωμέναι καταναλίσκουται, εἰ γὰρ ἐστὶν πολλῶν σπλ-
κωσθῆναι τῶν τῶν κυρτῶν αὐτῶν καὶ τὰ γάλλας βολιθεῖν, καὶ αὐτὰ ἐν πολλὰπλασίονι
τῆς ἐπὶ τῶν μνημεῖων γῆς τὸν ὄχρον αὐτῶν γεγενημένοι, ὅθεν ἀποπύματον ἢ εἰσθαι
τῶν γῆς εἰς κυρτῶν φυτῶν μεταβιβάλλομένη καὶ γάλλας καταναλίσκεσθαι, καὶ δι' αὐτῆς
αὐτῶν γίνονται, ὅθεν αὐτῇ χωρῆται καὶ τῶν οὐδὲ γὰρ ἄρτας δίχα μύλοι καὶ
τόποι καὶ χοροὶ καὶ πύργοι γίνονται, καὶ αὐτοὶ ἐστὶν ἢ γίνεται τοῦτον ὁ ἄρτας, καὶ
εἰ τὰ ἄλλων μυστῶν ὅσῳτις

καὶ ἐξῆς οἱ Ὁριγενισταὶ εἰς ἀδικήσαν ἐξ τῶν σημείων ἀνιστάσθους προβάλλονται, σκῆτος τὸ σῶμα καὶ ἀχειροποιήτοι ἐν οὐρανοῖς οἰκίαι τὰ παρ' αὐτῶν πνευματικὰ ἐν-
δύναται λέγουτες, διὰ φησὶν ὁ ἁγίος Μεθόδιος, ὁ Ἐπίσκοπος οἰκίαν τὴν ἐκτεθεῖα βραχέ-
ριον ζῶν καταχειροποιεῖς ληπτεον, καὶ οὐ τὸ σκῆτος τοῦτο. εἰ γὰρ ἐπίσκοπον οἰκίαν
καταλειπομένην τὸ σῶμα τέλεισθαι αὐτοὶ νομίζετε, γράψαιτε τὸ σκῆτος τί ἐστίν, ὃ ἡ
οἰκία κατελήσεται, ἔτερον γὰρ τὸ σκῆτος, καὶ ἄλλο τὸν σκῆτος ἡ οἰκία, καὶ ἔτερον
ἡμεῖς, ὧν ἐστὶ τὸ σκῆτος, ἔτερον γὰρ ἡ ἐπίσκοπος ἡμῶν οἰκία· φησὶ ἡ τοῦ σκῆτος κα-
ταλειπθῆ, ὡς ὅταν ἡμεῖς μὲν τὴν ψυχὰς εἴναι διλύσας, σκῆτος δὲ τὸ σῶμα, οἰκία δὲ τοῦ
σκῆτος τὴν κατὰ τὴν παρούσαν ζωὴν ἀπόλειψιν τῆς σαρκὸς τροπικῶς, ἐν ὅν ἡ ἐν
τῇ αὐτῇ ἡ τοῦ σώματος ζωὴ δίκην οἰκίας καταλειπθῇ, ἔσομεν τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀχει-
ροποιήτον, ἀχειροποιήτον φησὶ διὰ τὸ χειροποιήτον ταύτην λέγεσθαι τὴν ζῶν κατὰ
ἀντιδιαστολὴν, παρὰ τὸ πάντα ἡμῶν τὰ κοσμήματα καὶ σπονδάσματα τοῦ βίου χειρὸς
τελειωθῆαι ἀποδοτικῶν, τὸ γὰρ σῶμα διμιοσύνημα ἑπάροχον Θεοῦ χειροποιήτον οὐ
λέγεται, ὅτι μὴ ἐπυλαμῆθαι τέχνους ἀποδοτικῶν, εἰ δὲ δόξαι ἔπο Θεοῦ ἐδιμωγεθῆθαι,
χειροποιήτον αὐτὸ λέξουσι, χειροποιήτον ἄρα καὶ αἱ ψυχαὶ καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ ἐν-
δύναται αὐτὰ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Θεοῦ γὰρ αὐτογενήματα καὶ ταῦτα, τίς οὖν ἐστίν

Εἰς τοὺς ὑποβιβ. Epiphanius p. 590, D. *Ταῦτα μὲν ἔστιν, ἃ ἔδο αἰνοῖ, καὶ ἡμεῖς τῶν τῶ τοῦ ἀπο-
 κριτοῦ Μεθοδίου, τοῦ καὶ Εὐδοκίου, περὶ τοῦ προφητικοῦ Ωριγάνου, καὶ τῆς αὐτοῦ δι᾽ ὀφθαλ-
 μιστῆς, πλὴν κακοποιήσεως, ἐν τῇ αὐτῇ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ ἡ ἐπιγραφὴν αὐτοῦ ἐνταῖθε
 παραθέμενος ἔκρινεν ἐννοήσαντι, πρὸς, καὶ ἐξ ἑκινῶν γλαυκῶν, καὶ τῇ αὐτῇ ἀναιροῦσιν τῆς τοῦ
 αὐτοῦ ὁμοῦ καὶ τῆς δι' ἐπιφάνου ἐξ Ἑλληνικῆς, δευτερευούσης καὶ ἀποκρίσεως. Πολλὰ γὰρ καὶ ἕτερα
 ἐν τῇ αὐτῇ τῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως ἀποκρίσεως τῇ προτιθέμενῃ Μεθοδίου, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὅτι
 καὶ ὁμοῦ πρὸς τῆς ἀποκρίσεως ἀποκρίσεως, ἐκρίνετο, πάντως πρὸς καὶ τῇ ὁμοῦ καὶ ἕτεροι,
 καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἐκδόσιν αὐτῶν ὁμοῦ πρὸς τὴν αὐτῇ ἀναιροῦσιν ἄλλων ... ἐκ
 αὐτῆς ἐκ τῆς αὐτοῦ τρεψάνου, παραθέμενος ἡ ἀποκρίσις. Ex quibus primum apparet, fragmenta
 ab Epiphaniō allata ad primum Methodii librum *περὶ ἀναστάσεως* pertinere. Vid. Oehler, Addend.
 ad Corrigenf. p. 604 et Dindorf, Annot. p. 797, quorum tamen prius quo ante Eustratium, Presbyter,
 & Pol., inf. s. laudandum, testem d. p. tit. op. is Methodium evocant, nescire me fiteor. Deinde notat
 ex Epiphaniō verbis elucet, reliqua (opus Methodii) partem libri primi ab Epiphaniō exactam
 amplius fore adiguisse. Jam quoniam Methodius in clausula fragmenti ab Epiphaniō additi ro-
 tam disparatam ordinator, quumque minime visibile sit, etiam reliqua opus in plures libros,
 primo longe breviores, divisisse, *scilicet*, ut quae Photius in reliquis Excerptis et praeter illam
 alia apud Epiphanium non obvia, sed Photius cognita, ex Methodii *περὶ ἀναστάσεως* opus retule-
 runt, ea omnia ad eius librum secundum, s. Ia. Damasceno, ut postea videbimus, *connumerant*,
 faciente censenda sial. Quare in viderandis fragmentis reliquis novum *metemum* ordinem insti-
 tuendum. Ceterum Methodium libro II. argumenta origenis physiologica potissimum exornare studuisse
 ex fragmentis intelligitur. Conf. Epiph. in Par. LXIV. 67, p. 677, 30—28, ed. Bonn.*

1. Θεωροῦντες οὖν τὸ 2 Κορ. 5, 1. p. 324 καὶ λέγοντες, ἐξήμενοι, μετ' οὐλῆς ἡ ἐνταῖφθι βραχυτάτου ζωῆς, ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ σώμα ἡμεῶν των ἡμετέρων· ἄλλο γὰρ αἰεὶς, καὶ ἄλλο τὸ σκεῦος, οὐ ἔστιν ἡ σινὴ, τὸ πάλαι ἡμεῖς, ὡς ἔστι τὸ σκεῦος, ἡμεῖς οὖν, ἡμεῖς, ἡ οὐκ ἐστὶν τὸ σκεῦος ἡμεῖς κατελελειμμένοι ἡ ἐνταῖφθι βραχυτάτου ζωῆς, ἐξήμενοι οὐκ ἐσμὲν ἀχειροποιήτοι, ἡ ἐσμὲν ἐκτελειωμένοι, οὐ ἡμεῖς ἀκατέργητοι, ἡμεῖς ἐργασίας καὶ τῶν ἡμετέρων χριστῶν πρὸς ὁδοποιεῖν. καὶ οὕτως δὲ οὕτως πρὸς ἀντιληπτοῦς ἡ παροῦσιν ζωῆς τὴν ἐλλοπούσαν ἀχειροποιήτοι ἡμεῖς. ἡ γὰρ τὴν ὁδοποιεῖν ἀπὸ των χριστῶν ἔχει τὴν ὁδοποιεῖν, ἀρετῶν, πόσε καὶ ἐνδοξαίως. οὕτως ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐν τῇ περὶ ἀναστάσεως λόγῳ.

Plot
cod. 234.
p. 247, a.
B. k k

ἡ χειροποιήτος οὐρανός· ἡ ἀρχαίη, ὡς ἐφ' ἣν, αὐτὴ ζῶν, ἡ αὐτὴ ἀνθρωπίνων χειρῶν ἀνα-
Gen 3, 19. μαυροχρῶμένη „γαγγή“ γὰρ φασιν „ἐν ἰσχύϊ τοῦ προκόπου σου τὸν αὐτοὶ σου“,
Luc 16, 9. ἡ καταληθείς ἐκείνη τὴν ἀχειροποίητον ζῶν ἔχει. καὶ ἡμεῖς καὶ ὁ κύριος ἐπὶ τῶν
 ἐδύλασε „τοῖς αἰσίοις φίλοις ἐκ τῆς ἀδικίας τοῦ μαριονῆ, ἵνα ὅταν ἐκλείψῃ, ἀξίως
 ἡμῶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.“ ὁ γὰρ ἐκεῖ σκηνὴς ὁ κύριος ἐκάλεσε, τοῦτο εἰπαῖθα ὁ
 ἀπόστολος εἰδόμενος· ὁ δὲ ἐκεῖ φίλοις ἐκ τῆς ἀδικίας, ἐπαύθη καταληθόμενος ὁ ἀπό-
 στολος αἰσίοις. καθάπερ γοῖν, ἐὰν ἐκλείψῃσι αἱ τῆς παροῦσας ζωῆς ἡμῶν ἐμίραι, τα-
 πρὺς εἰποιάν τας ψυχὰς ἡμῶν ὑποδεσύνται ἀγυδοεργήματα, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἀδικίᾳ
1 Cor 5, 19. ζωῆς ἐκτεσάμεθα, τῷ τὸν κόσμον ἐν τῇ ποιότητι κείσθαι, οὕτω τῆς ζωῆς καταληθείς
 τῆς ἀκρίβειαν τῇ πρὸς τῆς ἀναστάσεως ἔσομεν οἰκίσαν αἱ ψυχὰς παρὰ τῷ θεῷ, ἵνα
 ἀνακατασκευάσῃσι ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἀνακατασκευῶν οἰκίαν. ὅθεν καὶ στυγνόμεν, μὴ θέ-
 λοντες τὸ σῶμα ἀπεκλίσασθαι, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ τὴν λοιπὴν ἐκτεσάσθαι ζῶν. τὸ γὰρ
2 Cor 5, 2, 3. οὐκ ἐστιν ὁ ἐξ οὐρανοῦ, ὁ ἐπιθροῦν ἐκτεσάσθαι, ἡ δὲ θνητὴ ἐστὶν ἡ ἐν τῇ
 Phil. ἐκτεσάμεθα. καταποθίσεται πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ ὁλοσχερῶς ἀσθενὲς ἐπὶ τῆς ἀκρίβειας
 298. α. ζωῆς καταληθόμεν καὶ θνητὸν.

1bid. 7. III. „Διὰ πίστειν γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἰδέναι.“ τοῦτο ἐστὶ διὰ πίστειν γὰρ
 ἐπιβαίνοντες ἐν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ τὰ ἐκεῖ πράγματα κατοπιεῖσθαι, καὶ οὐ σαφῶς,
 ὥστε καὶ οὐαὶ καὶ ἀπολαύειν καὶ ἐν αὐτοῖς εἶναι.

1 Cor 15, 50. IV. „Τοῦτο δὲ γινε, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα κληρονομῆσαι βασιλείαν θεοῦ
 οὐ δύναται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομῇ.“ Σάρκα, γαστήρ, οὐ τὴν σάρκα
 αὐτῇ ἐδύλασε, ἀλλὰ τὴν ἄλογον πρὸς τὰς μυελώσας τῆς ψυχῆς ὁρμὴν ἰδούσας. ἐπὶ τῶν
 οὐ ὅτι „σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύναται“ ἐπαπαφέντο „οὐ-
 δὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομῇ.“ φθορὰ δὲ οὐκ αὐτὴ ἐστὶ τὸ φθειρόμενον,
 ἀλλὰ τὸ φθεῖρον. ἐκτεσάμενος μὲν γὰρ τοῦ θανάτου κλίνεται τὸ σῶμα εἰς φθορὴν.
 Galland. 779, B. ἐκτεσάμενος δὲ ἐπαυλὴν τῆς ζωῆς ἐν αὐτῇ ἔσται μὴ φθειρόμενος. διὸ ἐπειδὴ με-
 θύοντες τῆς ἀφθαρσίας ἐκείνης καὶ τῆς φθορᾶς ἡ σὰρξ, οὐκ οὕτως οὐδὲ φθορὰ οὐκ
 ἀφθαρσία, ἐκτεσάμενος δὲ διὰ τὴν ἰσχύον ἐπὶ τῆς φθορᾶς, ποίημα τῆς ἀφθαρσίας καὶ
 κτήμα ὑπάκουσιν, διὰ τοῦτο γέρνεται εἰς φθορὴν καὶ εἰς γῆν ἐκλείθῃ χόματος. καὶ
 ἐκεῖ ἐκτεσάμενος ἐπὶ τῆς φθορᾶς καὶ θανάτῳ διὰ παιδείαν παρεδόθη, εἰς νίκης ἀν-
 τὴν ὁ θεὸς τῇ φθορᾷ καθάπερ κληρονομίαν οὐ κατέλειπεν, ἀλλὰ πάλιν διὰ τῆς ἀνα-
 στάσεως νίκης τὸν θάνατον ἀπέδωκε τῇ ἀφθαρσίᾳ, ἵνα μὴ κληρονομήσῃ ἡ φθορὰ
 τὴν ἀφθαρσίαν, ἀλλ' ἡ ἀφθαρσία τὸ φθεῖρον. ἐπαποκρίνεται γοῖν ὁ ἀπόστολος „δεῖ
1 Cor 15, 53. γὰρ τὸ φθεῖρον τοῦτο ἐκτεσάσθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐκτεσάσθαι ἀθά-
 νασίαν.“

φθεῖρον δὲ καὶ θνητὸν ἐκτεσάμενος ἀθανασία καὶ ἀφθαρσία τὴν ἄνθρωπον
1bid. 42. εἰ παρὰ τὸ σπειρόμενον ἐν φθορᾷ καὶ ἀνιστάμενον ἐν ἀφθαρσίᾳ (ὅτι μὴ φθαίη
1bid. 43. ἐστὶν ἡ θνητὴ ἡ ψυχὴ, ἀλλὰ τὸ θνητὸν τοῦτο καὶ φθειρόμενον σαρκίον), ἵνα καθὼς
 ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοικοῦ, φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου· ἡ γὰρ
Gen 3, 19. εἰκὼν τοῦ χοικοῦ, ἦν ἐφορέσαμεν, τὸ „γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελείσθῃ“ ἐστίν, ἡ δὲ εἰκὼν
Rom 8, 4. τοῦ ἐπουρανίου ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις καὶ ἡ ἀφθαρσία, ἵνα ὥσπερ ἐγένετο ὁ Χρι-
 στός διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.
 εἰ δὲ τις εἰκόνα μὲν χοικὸν καὶ τὴν σάρκα αὐτὴν οἶοιτο λέγεσθαι, εἰκόνα δὲ ἐπουρανίου
 ἄλλο παρὰ τὴν σάρκα σῶμα πνευματικόν, ἐνθυμηθῆτω δὲ οὗτος πρότερον ὅτι Ἀδὰμ, ὁ
 D ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν μελῶν καὶ εἰκόνα καὶ σάρκα τὴν αὐτὴν τῇ
 ἡμετέρᾳ φορέσας ἐφάνη, δὲ ἦν καὶ, ἄνθρωπος οὐκ ὧν, ἄνθρωπος ἐγένετο, ἵνα καθ' ἡ-

1 Cor 15, 22. περ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιή-
 σονται. εἰ γὰρ διὰ τὸ μὴ ἐκτεσάσθαι τὴν σάρκα καὶ ἀναστήσαι σάρκα ἐφορέσεν, τὴν
 καὶ περισπῶν σάρκα ἐφορέι, ἦν οὕτως οὕτως ἀναστήσαι προφύετο· ἀλλ' οὐδὲν πε-
 ρισσῶς ποιεῖ ὁ κύριος τοῦ θεοῦ. οὐκ ἄρα ἀναγκαῶς τὴν μορφήν τοῦ δούλου ἀνέλαβεν,
 ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀναστήσαι καὶ σῶσαι ἀλλοθὺς γὰρ ἄνθρωπος ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν,
 καὶ οὐ τῷ δοκεῖν, ἀλλ' ἵνα ἀλλοθὺς πρωτότοκος ἀνασταῖ τῶν νεκρῶν, τὸν χοικὸν με-
 ταβάλλῃ εἰς οὐράνιον καὶ τὸν θνητὸν εἰς ἀθάνατον. Τοῦτο γὰρ δὲ ὁ Νεωπολίτης, ἀλλο-
 οὔτε τῷ χρόνῳ πύρρον ὡς τῶν ἀποστόλων οὔτε τῇ ἀρετῇ, κληρονομῆσαι μὲν τοῦ ἀπο-
 θνήσκον, κληρονομῆσαι δὲ τὸ ζῶν λέγει, καὶ ἀποθνήσκειν μὲν σάρκα, ζῶν δὲ τὴν βασι-

1) Ad huc verbis (ap. Pind. ed. 234, p. 298, n. 18) incipit fragmentum, a Combèsio (ap. Gal-
 land, p. 779, B. — p. 780, A.) ex cod. Rufinocalino Palaeologus 88. Io. Damasceni, editum. Cf.
 Io. Damasc. Opp. ed. Lejeune, T. II, p. 763, A. ubi verbis: τὸν αὐτοῦ, praecedens temerè τοῦτο τοῦ
 αὐτοῦ ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Πατριάρχου ἐστίν, correptum.

2) Combèsius ad 1 Cor. 15, 22, p. 488, ed. Veron. ἡ εἰκὼν τοῦ χοικοῦ Ἀδὰμ τὸ γῆ εἰ καὶ
 εἰς γῆν ἀπελείσθῃ, ἡ εἰκὼν τοῦ ἐπουρανίου Χριστοῦ ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις καὶ ἀφθαρσία.

3) Excerptis Photiciis huc loco deherentibus (p. 298, n. 37), pergit fragmentum ex cod. Rufinocalino
 apud Galland, p. 779, C. usque ad illa ἵνα σῶται, de cuius quae habet Phot. cod. 234, p. 298, n. 37.

λείαν τῶν σφαιρῶν. ὁπίσκειν δὲ σώματι ὁ Παῦλος καὶ αἶμα μὴ δόνασθαι τὴν βασι- 1 Cor. 15, 50
λείαν τοῦ θεοῦ κληρονομήσει λέγει, οὐχ ὡς ἐκκαρτερίων, ὡς γὰρ, τῆς σαρκὸς τὴν πάλιν- Phot.
ζήτησιν ἀποφάσκειται, ἀλλὰ διδάσκων οὐ κληρονομήσθαι βασιλείαν θεοῦ, αἰώνιον 298. b.
ἐκκαρτερίων ζήτην, ὑπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς ζωῆς. εἰ γὰρ ἐκκληρονο- Gailand.
μέσθαι ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ὑπὸ τοῦ σώματος, ζωὴ ὑπάρχοισα, συνεβαίνεν ἂν τὴν ζῶντι 779. E.
ἐπὶ τῆς ψυχῆς καταπίνεσθαι. τὴν δὲ τὸ τεθνηχὸς ἡ ζωὴ κληρονομεῖ, ἵνα εἰς νίκης
καταποθῇ ὁ θάνατος ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τὸ ψαυτὸν τῆς ἀψαυτῆς κτήναι καὶ τῆς ἀθα- 780
νασίας ἀναγῇ, ἄγεται μὲν καὶ ἐκείθεν θανάτου χειρόμενον καὶ ἀμωμῆτος, δοῦλον
δὲ καὶ ὑπάρχον ἀθανασίας, ὅπως τῆς ἀψαυτῆς εἴη τὸ σῶμα κτήναι, καὶ μὴ τοῦ σώ-
ματος ἡ ἀψαυτῆς.

V. Ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον. ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες. 1 Thim. 4, 16
ὁ ἅγιος Μεθόδιος αὐτῷ γράφει. Τούτῳ αὐτὰ ἡμῶν ταῦτα τὰ σώματα. ἡμεῖς γὰρ οἱ
ζῶντες αἱ ψυχῆς ἔσμεν. οἱ ἀπολαμβάνοντες ἐγερθέντες ἐκ τῆς γῆς τοὺς νεκροὺς, ἵνα
εἰς ἀνάστασιν ἡμεῖς αὐτοῖς ἀναστήσονται τοῦ κυρίου ἐκείνης ἐκταύσμεν αὐτῷ τῇ γαι-
θῇ τῆς ἀναστάσεως ἔσμεν. ἀντ' ὧν αἰωνίως ἡμῶν τὴν σαρκίς, οὐκέτι τεθνησκομένης
ἡ ἀθανασίας, ἀπειλήσμεν.

VI. Εἰ ἐκ τῶν αὐτῶν σταγόνος ἀρχαίας καὶ μηδεμιᾶς οὐσίας, το σφόδρον μὲν, ἐν
ἐκταύσει τοιαύτῃ καὶ σφοδρῇ καὶ πνευματῇ, ἐκ τοῦ μηδεὶος ἀνθρώπου γίνεται, πῶς οὐκ
ἄλλοι ἐκ τοῦ ἴδιου ἀπόστατος ἀνθρώπου ἀνθρώπος, ἔσται ἀντὶς ὁ ἀνθρώπος; οὐ γὰρ
αὐτῷ μίαν τὴν ἴδιαν, γεγεννημένον καὶ διακλιθὲν ποιῆσαι πάλιν, ὡς μηδεὶος γεγεννημένον
ἐκ τοῦ μὴ ὄντος κατασκευάσαι. εἰν οὖν ἐθέλῃσωμεν δεῖξαι τὴν γονὴν τὴν ἀπὸ τοῦ B
ἀρχαίου ἀπεκκρινόμενῃ, παρὰ ἄλλῃ δὲ αὐτὸ κατ' αὐτὸ καὶ τεθνηχότος σώματι,
ταύτην πιστεύουσιν ἔχειν οἱ θεοὶ εἰς τὸ γαυρὸν ἐκταύσμεν καὶ ἐκταύσμεν ἐκταύσμεν ἀνθρώ-
ποι; ἡμεῖς τὴν σαρκίς ἐκείνῃ τὴν ὅλως οὐδὲν ἀπόστατος ἡ τὴν ἴδιαν σχῆμα καὶ μετ-
θας καὶ ἐπίστασιν ἔχομεν; εἰ γὰρ ἐκεῖνο τὸ ὅλως οὐδὲν μόνον ἐθέλῃσαντος θεοῦ πα-
λιν τὸ αὐτὸ ἀνθρώπος γίνεται, πολλῶν μᾶλλον τὸ ἴδιον ἐπάρχον καὶ τετελεσμένον
ἐθέλῃσαντος τοῦ θεοῦ τὸ αὐτὸ πάλιν ἀνθρώπος γενήσεται. ἐπεὶ τί βολόμενος ὁ
θεολόγος Μωσῆς τὴν κατὰ τὴν σκηνοπηγίαν ἔσμεν ἐν τῇ Ἀστυκῇ μυστικῶς εἰς-
ῆσται, ἀρὰ γε ἵνα ὅλως ἐκταύσμεν τὸν θεῶν, κατὰ τὴν ἐκταύσμεν χυδαύτερον οἱ
ἐκταύσμεν ἐκταύσμεν τῆς γαυρῆς, ὡς τοῦ θεοῦ σαρκίς τοιαύταις ἐκ καυρῶν καὶ κλάδων C
καὶ γῆλων κατεσκευασμένους ἀποκρινόμενους, ἡ ἐκταύσμεν μαρτυροῦνται τὴν γλῶσσαν ἀποκρινόμε-
νους, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. τίνας μὲν ἡ σκηνοπηγία, γράσται. εἰς γὰρ μὲν τῆς ἀλη-
θείας ἡμῶν ταύτης σαρκίς, ἡν καταπεσοῦσαν εἰς ψυχρὴν διὰ τὴν παρὰ τὴν καὶ λελο-
μένην τῇ ἀμωμῇ αὐτῆς συμπήξας ἀνύλεθρον ἀναστήσεται ὁ θεὸς ἐπιγγεῖλαιτο, ὡς
ἐκταύσμεν αὐτῷ ἀληθῶς τὴν μεγάλην ἔσμεν καὶ πολυθρήλλητον τῆς σκηνοπηγίας ἐν
τῇ ἀναστάσει, ὅποτε συμπηγνόμενα ἡμῶν εἰς κατακόσμιον τῆς ἀθανασίας καὶ σαρκο-
νίας τὰ σκηνοπηγία ἐκ τοῦ χυδὸς ἀγαστα ἀνάσταται, ὅποτε ἀκούσμεν τὰ ὅσα τὰ
ἐκταύσμεν, κατὰ τὴν ἀφειδεστέαν προσηγορίαν, προσγορῶμεν πρὸς τὰς ἀμωμῆς αὐτῶν ὑπὸ D
τοῦ ὑποπλάστου θεοῦ καὶ ἀριστοτέχνου ἀνακατασκευασθέντος αὐτῆς τὴν σάρκα καὶ συμ-
μαγνῆτης, οὐ τοιοῦτος ἐστὶν δεσμοῖς οἷς καὶ πρῶτον σπείρεται, ἀλλ' ἀκρίτοις πύμπα
λοῦτον καὶ ἀλῆτοις. ὅθεν αὐτῶν γὰρ ἐν Ὀλύμπῳ ἐγὼ (ὅρος δὲ ἐστὶν ὁ Ὀλύμπος τῆς
Ἀρκίας) πῶρ αὐτομῆτος κατὰ τὴν ἀκρίτοιαν τοῦ ὅρος κατὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀνακατα-
μεν, περὶ ὁ πῶρ ἅγιος γνὼν ἐκταύσμεν, οἷτω μὲν ἐκταύσμεν καὶ χλοερὸν, οἷτω δὲ σῶ-
σκον, ὡς ἐκταύσμεν ἴδιον μᾶλλον ἀντικατὰ αὐτὸν βελυστιχέναι. δὲ ἡν αὐτῶν οὖν,
εἰ γὰρ εἰς ψυχρῶν καὶ ἐπὶ πρὸς καταναλισκόμενους σαρμάτων καὶ ἀδύνατον ἀκα-
στα διακρινόμενους τὰ ἅπας γῆς ἐκταύσμεν τῆς καυρῆς, οὐ μόνον οὐ καταγέλεται 781

1) Inde ab hac loco Photiana Excerpta (cod. 234, p. 208, a. 37) fragmento Rapiucaldino apud Gailand. (Gailand. p. 779, D. — p. 780, A.) iuxta constanter.

2) Similiter Iustinus Mart., cuius haec verba, a Methodio laudata, Gailand. Spicileg. PP. T. II. p. 193, contentus praegressis, neglexit.

3) Iustinus fragmentum Rapiucaldinum ap. Combessium (Gailand. p. 780, A.). Perge Iustinus p. 208, b. 13—22. Quinquaginta, si quidem, verba ab eo allata, excerptis istis p. 208, b. 14, καὶ οἱ νεκροὶ... (18)... τὰς νεκρῶν, proximo fragmento Rapiucaldino longe plura iuxta, ut statim videbis. Ceterum de loco I Thess. 4, 16 conf. quae Eriphanius Panai. p. 601, A. B., commentario Methodio, disputat.

4) Iustinus, apud Photium p. 208, b. 18, post verba, οἱ ἀπολαμβάνοντες, ἐγερθέντες ἐκ τῆς γῆς τοῦ νεκρῶν, lateat, sicut Eriphanius, edam a Combessio (apud Gailand. p. 780, A. — p. 781, C.) ex cod. Rapiucald. Parallelorum SS. Io. Damasceni, cuius conf. (Hyp. ed. Lequien. T. II. p. 764, A. ubi lemma: τοῦ αἵματος, referat ad praegressam: τοῦτο τοῦ αἵματος νεκρῶντος Μεθόδιος Ἀστυκῶν ἐστίν.

5) Ὅτις ἐκταύσμεν... (11)... καὶ ἀλῆτοις. Horum summa inest Excerptis ap. Phot. col. 234, p. 208, b. 18—22. καὶ... ἐκταύσμεν αὐτῷ — ἀπὸ τῆς γῆς.

6) Excerpta apud Photium p. 208, b. 24, sqq. fragmento Rapiucaldino haec pactum continent.

τὸ φρεὶν τοῦτο, ἀλλ' ἡκαυώτερον μᾶλλον ἰπάρχει καὶ χλοηρότερον, ὃ τῇ φρίπει ἐστὶ εἰκαστον, καὶ ταῦτα περὶ αὐτὰς αὐτῶν τῆς εἴσεως τοῦ πνεύματος ἐντοσφαινομένου, κλάδους γούρην ἐκείνων ἐκ τῆς παρυκαυμένης εἰσεως ἐκείνων καὶ ὅν τινα εἰσέρχεται τὸ πῆρ τύπος, καὶ εἰθέως εἰς γλόζια ἀρπάζεσθαι ἐπεφρόνθησαν φράσσιντες οὐκ δὲ δι' ἴν αὐτῶν τὸ μὴ ἵπου- γέρον μὴδὲ τὴν ἐξ ἡλίου δεξιμασθαι δεικνύσιν, ἀλλὰ ἐρημιζόμενον εἶν μὴ ἀρθεῖθ' ἔρη- χεί, τοσοῦτον πρὸς γλόζιαν συνεχόμενον οὐ κατωκαλισσεται, ἀλλὰ τῇ τε καὶ θάλλει, τί οὐκ οἰστέται τὸ παράδοξον; διέγρημα τοῦτο τίς μελλούσας ὁ θεὸς ἐμείρας καὶ προσεί- μιον ἐθέτο, ἵνα γινώσκωμεν εὐδελότερον ὅτι πάντων πρὸς καταξασίαν καταμνησμένων τὰ ἐν ἀγνείᾳ σώματα καὶ δικαιοσύνη διαπρέφαντα καθάπερ ἡνυχὸς ἴδωται τῇ πρὸς αὐτὸν ἀληγιόμενα πρὸς αὐτοῦ, ἐπὶ τῇσιν.

8 ap. 10, 24 B ἄλθως γὰρ, ἡ μεγαλωσύνη, καὶ μεγα- λόδοξε δεσποτα, ἡ κρίσις σοι τῷ ποιήσαντι ἐπηρεϊστοῖσα ἐπιτεύεται εἰς κόλασιν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ αἰετῆται εἰς ἐνδραχίαν ὑπὲρ τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, καὶ θάλλουσιν σὺ μὲν καταφύχει, λιμνιζόμενον οὐδὲν οὐ αὐτὸς κοινεῖ, διασπύσθαι, ἥδιον καὶ ἔρπαιον θρηνημάτων καταγλῆτι πρὸς προσηλαίς, καὶ οὐδὲν ἀντιτίσεται σοι τῷ ἀνικτῶ κρῖναι καὶ τῇ σὴ ἰσχύϊ πάντα γὰρ ἐκτισας ἐξ οὗ ὄντων διο καὶ πάντῃς μεταλλείας, οὐ ἰπάρχοντα, καὶ μετασκευάζεις, μόνος ὑπάρχων θεός, ὡς θέλεις

VII. 2. Ὁ γούρην ἀκούσιος τὸ φρενέσθαι καὶ ποτίζεσθαι εἰχρὶ καὶ γῆ καὶ ἴδωται 1 Cor. 3, 7 δοῖς τῷ θεῷ τὸ αἰξάνειν σπινθήριον μόνον, ἐνθα αὐτὲ ὁ φρενέων οὐκ ὁ ποτίζων ἐστὶν τι, ἀλλ' ὁ αἰξάνων θεός, ἐφ. ἵπαστατο γὰρ πάντα γεννῶσαν τὴν πρωτόγονον σοφίαν τοῦ θεοῦ καὶ πάντων τεχνίτων πάντα εἰς τοὺς κόσμον προφύγειν. ἵν καὶ παλαιὸι ἰσθῶς ἦσαν ἐκείνων καὶ πρῶτον, πρὸς τὸ γίνεσθαι αὐτὸν ἀπάντη καὶ αἰξάνειν προνοούμενην 1 Cor. 5, 17 αἱ καὶ φρενέουσιν, ὁ γὰρ πατὴρ μου ὡς ἄρτι ἐργάζεται, γῆσι καὶ ἐργάζο- 8 ap. 7, 21. μαι, ὅθεν δια ταῦτα δι' καὶ ὁ Σολομὼν ἀπάντων αὐτῶν τεχνίτων ἐκάλεισεν, εἰς οὐ- δὲν πτωχεύωντος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ πλουσίως πάντα καὶ κτίσσει καὶ ποιῇ καὶ ποικί- λειν καὶ αἰξάνειν δυναμένον

VIII. 3. Τὰ πάντα δημιουργῶν ὁ θεὸς καὶ πάντων φροντίζων καὶ προνοούμενος, λαβὼν χοῖν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἐξωθεν ἡμῶν ἐπλασεν ἄνθρωπον.

Phot. 299. B. IX. 4. Ὅτι γῆσιν, Ἐπίσημοι δὲ μήποτε καὶ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἐδωκεν ἡ θά- 8 ap. 20, 3. λισσι τοῖς νεκροῖς τοὺς ἐν αὐτῇ λέγων, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄλθεις ἐδωκεν τοῖς νεκροῖς τοὺς ἐν αὐτοῖς, τὰ ἀπὸ τῶν στοιχείων ἀναδιδόμενα πρὸς ἀποκατάστασιν ἐκ- ἄσιν μῦθον ἐδίδωκε, τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν εἶναι τὴν ἐν ᾗ οὐκ οἶσιν, ἄλθεις δὲ τὸν ἄερα πρὸς τὸ αἰετῆσαι, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι, καθάπερ ἐλέχθη καὶ Ἰωάννης, καὶ θάνα- 8 ap. 21, 16. τον τὴν γῆν πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ κλίεσθαι τὰ θιέσκοντα, ὅθεν καὶ χοῖς ἐκλήθη θανά- του ἐν ψυχροῖς, εἰς χοῖν θανάτου κατέχθαι εἰρηκότιος Ἀριστοῦ.

X. Ὅτι γῆσι, Πᾶν γὰρ τὸ ἐκ καθαροῦ αἵματος καὶ καθαροῦ πνεύματος συνιστάμενον σῆμα, καὶ τοῖς ἀγγελικοῖς ὁμοούσιον ὑπάρχον, οὐ δύναται γῆς εἶναι ποιότητι καὶ ἴδωτος, ἐπεὶ συμβιβάζεται ἵσσεσθαι αὐτὸ ζεῶδες, τοιοῦτον καὶ ἐκ τούτων τὸ ἀναστῆναι μελλόν σῶμα ἄνθρωπον Ἰωάννης ἐγχαίττει, ὃ καὶ πνευματικὸν ἐγχεσθαι.

XI. Ὅτι γῆσι, Ἐκείνους ἄρα ἐστὶ καὶ σχῆμα τὸ ἀνιστάμενον, εἰ ὅλος τὸ ἀνθρω- 1 Cor. 11, 7. ποιῶδες τοῦτο, ὡς ἀχρηστον ὄν καὶ αὐτῷ, ἐξυμνάζεται, ὃ πάντων ἐστὶ τῶν εἰς ζῶν σιγχεκρυμένων σχημάτων ἐρασμιώτατον, ἢ καὶ τὸ θεῖον χοῖται εἰδόν, καθάπερ καὶ ὁ σοφιστάτος Παῖλος διλοῖ, ἄνθρωπος γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δοξα θεοῦ ὑπάρχων, εἰς ὃ καὶ τὰ νοεῖα τῶν ἀγγέλων σώματα δικαιοσύ- θησαν, ἄρα καλοτέρως ἢ πολυώριον ἢ καλὸν ἢ περαιωμένους, πλείους γὰρ τῶν σχημάτων αἱ παραλλογαί, ἀλλὰ τοῦτο ἀμείνων. οὐκοῦν τίς ἔ ἀποκλήρωσις τὸ μὲν θεοεικέλον σχῆμα (ὁμολογεῖ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοειδῆ εἶναι τὴν ψυχὴν τῷ σώματι) ἀπα- γορεύεσθαι ὡς ἀκατέστερον, ἀπορρὸν δὲ καὶ ἀχρηστον ἀνίστασθαι;

1) Hoc loco citatus desumptum Excerpta apud Photium (p. 298, b. 40); fragmentum Rupiscaldicum apud Cambellum (Galland, p. 781, B.)

2) Hoc fragmentum Cambellus (apud Galland, p. 781, C. D.) ex eodem cod. Rupiscaldico desumptum edidit.

3) Hoc quoque fragmentum Cambellus (apud Galland, p. 781, D.) ex eodem cod. Rupiscaldico edidit.

4) Hoc desumptum apud Photium (cod. 231, p. 298, b. 41 seq.). Parum autem dubium, quin ante fragmentum IX illud, quo de Iona agitur (num. XIX.), interponeretur. Certe illud frag- mentum haec esse videtur.

5) Contra Origenem ita interpretantem 1 Cor. 15, 44 Methodius huc disputavit, quae deinde in p. 487 ed. Neveu, ad eum locum summam refert: Μεθωδ. σωμα λεγεται πνευματικόν, ὅτ τὸ λεπταμερὲς καὶ ἀερῶδες, καθὼς λέγουσι τινες οὐ τοιοῦτον αἱ ψυχαὶ ἐν τῇ ἀναστάσει λήθονται σώματι, ὡν ἔστιν εἰς καὶ Ἰωάννης, ἀλλὰ πνευματικὸν λέγεται τὸ χοῖται πνεύματι τοῦ πνεύματος καὶ πνεύματος τῇ ἐνέργειαν καὶ κοινωνίαν, ὡς πρὸς οὐρανὸν καὶ ἐκείνους ἀπὸ τούτων χορηγι- κόν. ἀναλόγως οὐκ καὶ πνευματικὸν ἐκάλεισε τὸ τῇ ψυχῇ καὶ οὐ πνεύματι ἀγίῳ διοικώμενον.

μη δύναται χωρίζεσθαι καθ' ὑπόστασιν ἀπὸ τῆς ἑλῆς ἢ τοιούτης. χωρίζεται μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀνδρώεντος χωρεθέντος ἢ περὶ τῆς χαλκῆς μορφῆς ἀγαπῶμεν, οὐ μὲν ἡγεσιώσαι ἐτι κατ' οὐσίαν. ἐπεὶ δὲ λέγεται ἐν τῷ θανάτῳ τὸ εἶδος χωρίζεσθαι ἀπὸ τῆς σαρκός, φέρε τὸ χωριζόμενον ποσάκῳ λέγεται χωρίζεσθαι ἐπισκεψόμεθα. λέγεται τοῦτον χωρίζεσθαι τι ἀπὸ τινος ἢ ἐνεργείᾳ καὶ ὑποστάσει, ἢ ἐπινόῃ, ἢ ἐνεργείᾳ μὲν, οὐ μὲν καὶ ὑποστάσει. ὥς εἰ πρὸς τις καὶ κριτὰς μετρίμειν χωρίζεται εἰς ἀλλήλων· ἢ μὲν γὰρ κατὰ κίνησιν χωρίζεται, ἐνεργείᾳ λέγεται, ἢ δὲ χωριζόμενα ἐφέστηκεν, ὑποστᾷται λέγεται κχωρίζεσθαι. ἐπινόῃ δὲ, ὅταν τὴν ὕλην ἀπὸ τῶν ποιότητων χωρίζωμεν καὶ τὰς ποιότητας ἀπὸ τῆς ἑλῆς. ἐνεργείᾳ δὲ, οὐ μὲν καὶ ὑποστᾷται, ὅταν χωριζόμενα εἰ ἀπὸ τινος μετέωροι, ὑποστᾷσιν αἰσίως οὐκ ἔχον. γνοίῃ δ' ἂν τις καὶ ἐν τοῖς χροτοτεχνήμασιν ὥς ἔχει, ἀνδρώεντα ἰδὼν ἢ ἵπποι χαλκῶν. ταῦτα γὰρ λογιζόμενος ὡρεται τὴν ἐμφυτον μορφὴν διαλλαττοῖα, εἰς δὲ ἑτέραν ὅφιν μετισταμένα, ἐφ' ἣς τὸ ζυγνυόμενον εἶδος ἀγαπᾷται. εἰ γὰρ τις τὰ 300. II. ἔργα τὰ σχηματίζόμενα εἰς εἶδος ἀνδρώον ἢ ἵππου συντίχοι, ἐφίησι τὸ μὲν τοῦ σχηματίζεσθαι εἶδος ἀνδρώον, αὐτὴν δὲ τὴν ὕλην μένουσαν. ὥστε ἀπὸσταται τὸ λένειν τὸ μὲν εἶδος ἀνίστασθαι ἡμυρμένον μὴδὲν, τὸ δὲ σῶμα, ἐν ᾧ ἦν τὸ εἶδος ἐντετυπωμένον, διαφθείρεσθαι. ἀλλὰ „ναί“ φησιν· „ἐν πνευματικῇ γὰρ μετατεθείσεται σῶματι.“ οὐκοῦν ἀνάγκη τὸ μὲν εἶδος ἰδίως ὁμολογεῖν αὐτὸ τὸ πρῶτον μὴ ἀνίστασθαι, τῷ συνελλυμένῳ αὐτὸ σμυθῆναι τῇ σαρκί. καὶ γὰρ ἐν πνευματικῇ μεταπλασθῇ σῶματι, αὐτὸ μὲν ἰδίως τὸ πρῶτον ὑποκείμενον ἐκεῖνο οὐκ ἔστι, ὁμοιότης δὲ τις ἐκείνου ἐν λεπτωμερὲς μεταπεπλασμένῃ σῶματι. εἰ δὲ μήτε τὸ εἶδος τὸ αὐτὸ μήτε τὸ σῶμα ἀνίσταται, ἀλλ' ἕτερον ἀντὶ τοῦ προτέρου (τὸ γὰρ ὁμοῖον ἕτερον τοῦ αὐτοῦ ὁμοῖον οὐ), αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, πρὸς ὁδεύοντο, εἶναι οὐ δύναται.

XIV. Ὅτι εἶδος φησιν εἶναι τὸ τὴν ταυτότητα τῶν μελῶν ἐν τῷ χαρακτῆρι τῆς μορφῆς ἐκάστον ἐμφαίνον.

XV. Ὅτι τὸ παρὰ τοῦ προηγήτου Ἰεζεκιὴλ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν ὁρῶν εἰρημένοι τοῦ Ὁριζέμενος ἀλλιγοροῦντος, καὶ εἰς τὴν τῶν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωτισθέντων Ἰσραηλιτῶν ἐπάνοδον ἐκλήζομενος εἰρῆσθαι, ἐξελέχων μετὰ πολλὰ ὁ ἄγιος καὶ τοῦτο φησιν· Οἱδὲ γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀνιστάμενοι καθαρά, οἱδὲ τῶν ἐχθρῶν κατακρατήσαντες ἐξουσιαστικώτερον κατήκχουν τὴν Ἱερουσαλὴμ. ἐβροντοῦν ἐπὶ τῶν ἄλλοθεντῶν πολλὰς οἰκοδομήσαι θελήσαντες τὸν ναόν· ὅθεν καὶ ἐν μ' αὐτὸν καὶ εἴτεσι μόλις ἰδενίθσαν δέμασθαι, τοῦ Σολομῶντος ἐν ἐπταετῇ χρόνῳ ἐκ θεμελίων αὐτὸν συμπληρώσαντος. καὶ τί χρὴ λέγειν; ἀπὸ γὰρ δὴ Ναβουχοδονόσορ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν Βαβυλωνίους βασιλευσάντων ἄχρι τῆς Περσῶν ἐπὶ τοῖς Ἀσσυρίους καθόδου, τῆς τε Ἀλεξάνδρου ἡγεμονίας, καὶ τοῦ Ῥωμαίων τοῦ πρὸς τοῖς Ἰουδαίοις σιζήσαντος πολέμου, ἐξάκις κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ τοῦτο Ἰωσήφτος ἱστορεῖ λέγων „ἔγει δεινότερῳ τῆς Οὐδωσιμαίου ἡγεμονίας, ἀλαβῆσαι δὲ καὶ πρότερον πεντάκις, τοῦτο δεινότερον ἐχρηώθη. Ἀσσυραῖος μὲν γὰρ ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν Ἀντιόχος, ἐπειτα Πορσίτιος, καὶ ἐπὶ τοῖσι σὺν Ἡρώδῃ Σόσιος ἐλόντες ἐπέβησαν τὴν πόλιν· πρὸ δὲ τούτων ὁ τῶν Βαβυλωνίων βασιλεὺς κρατίστως ἐρύμωσεν αὐτήν.“

301. a XVI. Ὅτι Βοιγίης τὰδε φησί· Περὶ δὲ τοῦ Λαζάρου καὶ τοῦ πλοισίου ἀπορεῖσθαι δύναται, τῶν μὲν ἀπλουσιτέρων οἰομένων ταῦτα λελέχθαι, ὥς ἀμφοτέρων μετὰ τῶν σωματίων λαμβανόντων τὰ ἅγια τῶν τῷ βίῳ πεπραγμένων, τῶν δὲ ἀκριβεστέρων. ἐπεὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν οὐδεὶς ἐν βίῳ καταλείπεται, οὐκ ἐν τῇ ἀναστάσει οἰομένων ταῦτα γεγονέναι (λέγει γὰρ ὁ πλοῦσιος ὅτι „τέντε ἀδελφοὺς ἔχω, καὶ ἵνα μὴ ἐλθῶσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασιάνου, τέμψον Λάζαρον ἀπαγγέλλοντα αὐτοῖς τὰ ἐνταῦθα“), καὶ διὰ τοῦτο ζῆτοῦντων τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν δάκτυλον καὶ τοὺς κόλπους Ἀβραάμ καὶ τὴν ἀνάκλιναν. καὶ τάχα τοῦ τῆς ψυχῆς ἵμα τῇ ἀπαλλαγῇ σχῆμα, ὁμοιωθεὶς ὅν τῷ πατρὶ καὶ γῆνι σῶματι, δύναται οὕτως λαμβάνεσθαι. εἰ ποτε γοῦν ἱστορεῖται τις τῶν κεκοιμημένων γινόμενος, ὁμοῖος εἰρηται τῷ ὅτι τὴν σάρκα εἶχε σχῆματι. αἶμα, Ἀλλὰ καὶ ὁ Σαρκοὶ γινόμενος, ὥς ὁ λόγος ἔστιν, ὁμοῖος τῷ παριστῆσιν ὅτι σῶμα περιέκειτο, μέλιστα ἐν ἀναγκασθῆναι ὑπὸ τῶν ἀποδείξεων τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀσώματον εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀποφύγεσθαι. ἀλλὰ καὶ ὁ κολαζόμενος πλοῦσιος καὶ ὁ ἐν κόλποις Ἀβραάμ πένης ἀναπαύομενος, πρὸ τῆς παροισίας τοῦ σωτήρος καὶ πρὸ τῆς σκευτελείας τοῦ αἵματος καὶ διὰ τοῦτο πρὸ τῆς ἀναστάσεως λεγόμενοι ὁ μὲν ἐν Αἴδου κολάζεσθαι, ὁ δὲ ἐν κόλποις Ἀβραάμ ἀναπαύεσθαι, διδάσκουσιν ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ σῶματι χωρίζεται ἡ ψυχὴ. πρὸς ταῦτα ὁ ἄγιος τὰδε φησί· Ὁ σχῆμα ἄλλο ὁμοιωθεὶς τῷ αἰσθητῷ τοῦτῳ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδομῆν

ἔχειν ἐκτιθέμενος τὴν ψυχὴν, ἀσώματος ἰπὸ τοῦ Πλατωνικοῦ ἀποφαίνεται αὐτὴν. τῷ γὰρ καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποφοίτησιν ὀχύματος αὐτὴν δεῖσθαι καὶ περι-
βολῆς λέγειν, ὥς οὐ δυναμείην κατισχευθῆναι γυναικὶν, πῶς οὐκ ἂν καθ' ἑαυτὴν ἀσώ-
ματος εἴη; ἀσώματος δὲ οὐσα πῶς οὐκ ἔσται καὶ ἀνεπίδεκτος παθῶν; ἀκολουθεῖ
γὰρ τῇ ἀσώματι αὐτὴν ὑπάρχειν καὶ τὸ ἀπαθῆναι εἶναι καὶ ἀπερίσπαστον. εἰ μὲν
οὖν ἐπὶ ἄλλου οὐ περιεβάλλετο ὅλως ἐπιθυμίας, οὐδὲ συμμετεβάλλετο ἄλλοι ὄντι καὶ
πάσχειν τῷ σώματι (ἀσώματος γὰρ σώματα ἢ σώμα ἀσώματος οὐκ ἂν ποτε συμπά-
θοι), τὴν ἂν ἀσώματος δοῖται αὐτὴν ἀκολουθῶς τοῖς εἰρημένοις. εἰ δὲ συμπαίσχοι τῷ
σώματι, καθάπερ καὶ διὰ τῆς ἐπιμαρτυρήσεως τῇ φαινομένῳ ἀποδείκνυται, ἀσώ-
ματος εἶναι οὐ δύναται, ἢ γοῦν ἀγένετος καὶ ἀνεκδεις καὶ ἀκώματος ὅστις ὁ Θεὸς 301.b.
μόνος ἴδεται, ἀσώματος ὢν. διὸ καὶ ἀόρατος· θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἑώρακεν. αἱ δὲ
ψυχαὶ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὄλων, σώματα νοερά ὑπάρχουσαι, εἰς
λόγῳ θεοοικτιᾶ μέλη διακεκομμέναι, ταύτην λαβοῦσαι τὴν διατήρησιν τῆς μορφῆς. ὅθεν
καὶ ἐν τῇ Αἰθρᾷ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Αἰθέρος καὶ τοῦ πλοῦσιόν, καὶ γλῶσσαν καὶ
δακτύλον καὶ τὰ ἄλλα μέλη ἱστοροῦνται ἔχειν, οὐχ ὡς σώματος ἑτέρου συνυπάρχον-
τος αὐταῖς ἀειδόως, ἀλλ' ὅτι αὐταῖς ᾗσιν αἱ ψυχαὶ, παντὸς ἀπογυμνωθεῖσαι περι-
βλήματος, τοιαῦτα κατὰ τὴν οὐσίαν ὑπάρχουσιν. ἄλλα γὰρ προδήλον ὑπάρχοντος
μὴ εἶναι ἀπαθεῖς τὰς ψυχάς, μηδὲ αὖ μετὰ τὴν τοῦ θείου ἔξοδον ἕτερα σώματα ἔχειν,
ἐν οἷς ἐπιφαινόνται πρὸ τῆς ἀναστάσεως, ἀκολουθῶν ἂν εἴη διαφωτισθέντα αὐτὸν καὶ
τοῦ καὶ ἐναντιοῦμενον ἑαυτῷ δηλῶσαι.

XVIII. *Ὁμολογεῖ γοῦν αὐτὸς „εἴ ποτε δὴ“ λέγων „ἱστορεῖται τις τῶν κεκοι-
μιμένων φαινόμενος, ὅμοιος εἰρηματι τῷ ὅτε τὴν σάρκα εἶχε σχήματι.“ πῶς οὖν
μὴ φημὲν σε ταῦτα, ὡς Ὁρίγειος, δηλοῦμενον λέγειν; εἰ γὰρ αὐτὴ ἡ ψυχὴ καὶ μετὰ
τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἔξοδον ὁμοειδὴς ἔσται τῇ σαρκί, εἰς τὰ αὐτὰ μέλη διατετατω-
μένη, ὥστε καὶ γλῶσσαν καὶ δακτύλον καὶ τὰ λοιπὰ ἔχειν, κατὰ τί δὲ τοῦ μὲν κυρια-
τίτου καὶ πρώτου τῆς ψυχῆς εἰς τοῦτο διακεκομμένης τὸ σχῆμα οὐχὶ καὶ τὸ δὲ
αὐτὴν ἐσόμενον σῶμα εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος καὶ αὐτῇ διατηρηθήσεται;

XIX. *Ὅτι φησὶν ὁ ἅγιος ἐν τέλει· Ὡς τε τὸ „διὰ τοῦτο Χριστὸς ἀπέθανε“
λεγόμενον, „ἵνα ζῶντων καὶ νεκρῶν κηρυχθῇ“ ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων
παράληπτον, ζῶντων μὲν τῶν ψυχῶν, καθὼ ἀθάνατοι, νεκρῶν δὲ τῶν σωμάτων.

XX. *Ὅτι ἐτιμιώτερον σῶμα ἀνθρώπου τῶν ἄλλων ζῶων, ὅτι χειρὶ τοῦ Θεοῦ
λέγεται πεπλάσθαι καὶ ὅτι τιμιώτερον τῆς ψυχῆς τετύχηκεν ὀχύματος, πῶς τοῦτο
μὲν ὀλιγοχρόνιον, ἄλλων δὲ τινῶν πολλὰ πολυχρόνιωμα; ἢ ὅλον ὡς ἡ τοῦτο
πολεχρόνιος ἦπαρξας μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔσται;

XXI. *Περιέχει δὲ καὶ μέγα μυστήριον ἡ κατὰ τὸν Ἰωάννην ἱστορία. ἔοικε γὰρ τὸ
μὲν κῆτος νοεῖσθαι ὁ χρόνος, ἅτε μηδέποτε ἐστιάς, ἀλλὰ πορευόμενος αἰεὶ καὶ κατα-

* 1) Basilides Photius cod. 234. p. 301. b. 12. Pseudo Eustratius, Presb. CPoi., in libro, qui
describitur: Εὐστατίου, προσβυτέρου τῆς αἰωνιότητος τοῦ θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινου-
πολεως, λόγος ἀναγρηπτικός, πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ ἐνεργεῖν τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς μετὰ τὴν
διέξοδον τῶν αὐτῶν σωμάτων, καὶ ὅτι οὐδὲν ἐντελεῖται διὰ τῶν προαγορευτῶν ὑπὲρ αὐτῶν εἴ-
χοντες τὴν καὶ προφητῶν τῇ ἰσχύ. Eum edidit Leo Allatius in opere De ueterisque ecclesie
occidentalis atque orientalis, perpetua in dogmate de purgatorio consensu
(Romae, 1655). Eustratius igitur apud Allatium p. 494 haec dicit: καὶ Μεθόδιος, δὲ ὁ ἅγιος μά-
ρτυς, καὶ ἐπισκοπὸς, ἐν τῷ λόγῳ τῷ πρὸς Ἀγλαφοντα τοιαῦτα φησιν, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀριζέου,
κατατιθέμενος, καὶ δε κηρὸν εἶναι, quae ap. Phot. cod. 234. p. 301. b. 1-12. exstant, et a Methodio
ex sententia, non ex sententia Origenis, uti Eustratius vult, pronuntiantur. Deinde sequuntur
quae Photius in contextu annexi. Eustratiana V. Cl. Migneus, Abbas, vagatus a Durnbergio,
V. Cl. milique amissis, meum in usum describi officiosissime curavit.

2) Pseudo Eustratius l. c. post interiecta haec verba: καὶ μετ' ὅλγα. Postremo hinc de suo
addit Eustratius: μετὰ τὸν χρόνον ὁ ἅγιος αὐτὸς Μεθόδιος, οἷ', ὅτι ἵπην ἐπι-
φανεῖται τὰς ψυχὰς τῶν ἐκδημιῶντων ἐκ τοῦδε τοῦ κόσμου, ἀλλ' ὅτι σωματοειδῆς τι, αὐματοῦτον
φασκλῶται, γλῶσσαν καὶ δακτύλον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη ὡς κατὰ ἑαυτὴν αὐτῶς τοιαῦτα, εἶναι λέγων.
περιτίθεται οὖν καὶ τῇ Ἀριζέου, ὅτι τὴν μὲν ἀσώματον ψυχὴν σωματοποιεῖ, προτίθει αὐτῇ τοιαῦτα
σχῆμα, τῷ δὲ ἀσώματὸν τὴν κατὰ ἑαυτὴν τοῦ σχήματος, αὐτοῖς ἔχοι οὐδὲν μὴ ἔχον ἀποφασίζειται.
τὴν μὲν οὖν μὴν δοσαν ὅτι αἱ ψυχὴ σώματα εἶναι ἀντιτίθεται διὰ τὸ ἐνδεχέσθαι ἐναρκτῶν ἐν αὐτῶν
ἀποδείκνυται, τὴν δὲ ὅτι ἐπιφαινόνται τῷδε τῷ βίῳ αἱ ψυχὴ διὰ τὸ μηδὲν κατεστιάσθαι τὸν ἔμ-
ψυχον, δηλῶ, ἔστιν ὁ μῦθος, ὅτι διαδέχεται αὐτὸν τοῦτο κηρὸς, ἐπειδὴ τοῦτο ἔδωκεν αὐτῷ λέγειν,
εἴ αὐτὸν καὶ τῇ ἀληθείας ἐναρκτῶντος. Leg. Im. 3: αὐτῶς τοιαῦτα ἔχειν, et l. 5. αὐτῶς οὖν ἴδωκεν.

3) Sequuntur Excerpta ap. Phot. cod. 234. p. 301. b. 13-23. ubi in verbis: ἡ ὅλον ὡς ἡ τοῦ-
τοι πολυχρόνιος ἐπαρξας μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔσται: cod. 234 desinit. Ceterum cum proximo
(num. XIX) conf. Theophr. in Rom. 14. 9. p. 361 ed. Veron. ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζῶντων
κηρυχθῇ. τυτῆσαι ψυχῶν καὶ σωμάτων. αἱ μὲν γὰρ εἶναι ἀθάνατοι, τὰ δὲ θνητά. οὕτως καὶ
ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐν τῇ περὶ ἀναστάσεως, λόγῳ. Theophrastum cursu exscriptum Theodulus Caelosy.
Presb. Com. in Epist. ad Rom. cap. 14, Biblioth. PP. max. T. 27. p. 614, B.

4) Fragmentum aetate latine profert Combelsius in Bibliotheca concionatoria, T. II, p. 263

δαπανῶν τὰ γεννώμενα μακροῖς τε καὶ βραχυτέροις διαστήμασιν, ὁ δὲ γενῶν Ἰωάνης ἀπὸ προσώτου τοῦ Θεοῦ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πρῶτος ἀνθρώπος, ὃς ἀθετήσας τὴν ἐντολὴν ἔφυγεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὀφθῆναι γυμνός, τὴν πρὸς τὸ Θεὸν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ταῖς ὁρμαῖς ἀφ' ἑαυτοῦ. τὸ δὲ πλοῖον, εἰς ὃ ἐπιβάς ἐχειμάζεται, ἢ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν βραχυθύς ἐστίν αὐτῇ καὶ διζήμετος ζωῇ, οἷον τραπεζίων ἡμῶν καὶ μεταναστευσάτων ἀπὸ τῆς μακαριωτάτης ἐκείνης καὶ ἀκατάβητον ζωῆς εἰς τὸν πολυχειμαστότατον τοῖτον βίον καὶ ἀκατάστατον, καθάπερ ἀπὸ γῆς εἰς πλοῖον. ὃ γὰρ πλοῖον πρὸς γῆν, τοῦτο ὁ παρὼν βίος πρὸς τὸν ἀθάνατον. ὁ δὲ χειμὼν καὶ αἱ ἐπισομιστάμεται καθ' ἡμῶν λαίλαπες εἰσιν αἱ ἐπιτάθαι πειρασμοί, ὥσπερ ἐν κλύδιον τῷ κόσμῳ ἀλόπως ἐδιδρομήσκει τὸν βίον ἡμῶς ἐν γαλῇ, καὶ νηρεῖα κακῶν μὴ ἐτιγέποντες. ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῖου εἰς τὴν θάλασσαν ἐκρηγῆς τοῦ Ἰωάν. γεγεννημέν. τὴν ἀπὸ τοῦ ἔξ. εἰς τὸ τελερῆσαι τὸν πρωτοπλάστον θελοῖ μετέπτασιν, ἀποφάσις τρυφίτης, ἀνθ' ἣν ἀμνηστίας ἀπέδρα τῆς δικαιοσύνης, τοῦ γὰρ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελίσκει. τὸ δὲ καταποθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κίτους τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου γεγεννημένην ἀπαραιτήτων ἡμῶν θελοῖ ἀνίσεις, ἡ γὰρ κοιλία, ὑφ' ἧς ἐκαλύφθη κατατοθεῖς ὁ Ἰωάν., ἡ παντοδύναμος ἐστὶ γῆ, τὰ ἔκ τοῦ χρόνου δαπανώμενα δεχομένη.

Καθάπερ οὖν Ἰωάν. ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κίτους τρεῖς ἡμέρας ἐδιδρομήσκει καὶ νήκτας τοσαύτας αὐτὸς ἔβης ἀπεδόθη, οἷτοι δὲ καὶ πάντες τὰς τρεῖς τοῦ παρόντος αἰῶνος διαστάσεις ποιήσαντες ἐν τῇ γῇ, ἀρχὴν λέγει καὶ μεσότηα καὶ τέλος, ἐξ ὧν συνεκτετα πᾶς οὐτος ὁ παρὼν χρόνος, ἀναστισθόμεθα. τρία γὰρ καθολικὰ χρόνον διαστήματα, παρρηχικῶς καὶ μελλόν καὶ παρόν. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ κήρυξ τοσαύτας ἡμέρας σπυριδικῶς ποιήσας ἐν τῇ γῇ, ἐδίδαξε σαφῶς ὅτι πληρωθέντων τῶν προειρημένων τοῦ χρόνου διαστημάτων ἐστὶ ἡμῶν ἡ ἀνάστασις, τοῦ μέλλοντος μὲν ἀρχὴ αἰῶνος ἐπιρροῖα, τοῦτον δὲ τέλος. ἐν αἰῶνι γὰρ οὔτε παρρηχικῇ τι οὔτε μελλεῖ, ἀλλὰ μόνον ἰφίσταται. ἐπὶ ὁ Ἰωάν. ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κίτους τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ποιήσας οὐ κατεγάρθη σπυριχομένην ἀπὸ τῶν σαρκῶν κατὰ τὴν ἐν τῇ κοιλίᾳ γινομένην φυσικὴν σίψιν τῶν ἐς τερρομένων βρωμάτων διὰ τὴν πλείονα ἐν τοῖς ἐνύδροις θερμότητα, ἵνα δείχῃ ὅτι δύνανται εἶναι ἡμῶν τὰ σώματα ταῦτα ἀνὸ-λεθρα. νύκει γὰρ μοι τὸν Θεὸν τὰς μὲν ὡς ἀπὸ χρύσου κατεσκευασμένους ἔχειν εἰκόνας ἐαυτοῦ ἀπὸ τῆς πνευματικῆς καθαρωτέρας οὐσίας, οἷον τοὺς ἀγγέλους, τὰς δὲ ὥσπερ ἀπὸ γύφου ἢ χαλκοῦ, οἷον ἡμᾶς· τῷ γίνῃ γὰρ τὴν ψυχὴν ἔνωσε τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγεννημένην. ὡς οὖν πᾶσις ἐνταῦθα τοῦ βασιλείου τὰς εἰκόνας τιμᾶσθαι κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς μορφήν, οὕτω δὲ καὶ ἡμᾶς ἀνένδεκτον ἐστὶ Θεοῦ εἰκόνας ὑπάρχοντας πρὸς ἀπόλειαι ὡς ἰταυμένους χωρῆσαι πειτελῇ. ὁθεν καὶ κατέλθεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκισμένην ὁ λόγος καὶ ἐσαρκώθη ἐκ τοῦ σώματος ἡμῶν, ὅπως εἰς τὸ Θεοπρεπέστερον τὴν εἰκόνα ἐπισκευάσας, καθάπερ ὑπὸ χρόνου διαλελυμένην, ἀναστήσῃ ἀνὸλεθραν. καὶ γοῦν τὴν ἐπὶ τοῦ προσήτου μυστηριοδῶς πεποιημένην οἰκονομίαν δηλοῦντες, ἡμεῖς εἰς τοῦτο ἀναφανδὸν συντίθενται εὐχόμεν τὸν λόγον.

XXII. Ἀντίκα γοῦν τῶν τῆδε βασιλείων αἱ εἰκόνας, καὶ μὴ ἀπὸ τῆς παλῆς τιμωτέρας ἥλιος χρύσου τε καὶ ἀργύρου ὡς κατεσκευασμέναι, τιμὴν ἔχουσι πρὸς ἀπάντων· οὐ γὰρ τὰς μὲν ἀπὸ τῆς πολὺ τιμωτέρας ἥλιος θεριπεύοντες οἱ ἀνθρώποι ἐξυλεωροῦσι τῶν ἐξ ἀτιμωτέρας, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπὶ γῆς τιμῶσιν, εἰ καὶ ἀπὸ γύφου ἢ χαλκοῦ ἐπύρροισι, καὶ ὁ διεστρεμμένος εἰς ὁποτέρην οὔτε ὡς εἰς πλὸν ἀφίσταται, οὔτε ὡς χερσὸν ἐξαιρετέας κρίνεται, ἀλλ' ὡς εἰς αὐτὸν ἀπερίσας τὸν βασιλεὺς καὶ κύριον. τὰς μὲν

seq. et ex eod. illa d. p. 831, A. — p. 832, A. Cuius ex cod. Vat. 1611 exhibet Simon de Magistris in libro cui titulus: *Acta martyrum ad Ostin Thierina sub Claudio Gothico*. Romae 1792. in fol. Append. p. 462. Migneus. Exstat hoc fragmentum etiam in Nicolai Diaconi CPol. Catala in Lacina, a Mait in Descriptio. vel. col. collect. T. IX. edita, p. 680 sq. ubi, ut apud Simonem de Magistris, inscriptio hanc est: *Methodii Πατρίων*. Codex ms. ex eod. Maitis eam Catalani edidit. (Cuius Facsimiles 20. fasc. Vid. Monumenta veter. Hist. P. I. p. 9.) Ceterum hoc fragmentum ad I. h. II. *περὶ ἀνιστορίας* cum disputationem pertinet, ex qua summa est Excerptum ap. I. h. cod. 234. p. 268, b. 11. — p. 269, a. 9. dicit p. 91 annot. 4. ubi pone num. XXI pro num. XIX.

1) Galanitis recte fecit, quod hoc contem. iussit cum fragmento apud Io. Damascenum (vid. num. XXII). Quid? quod illa Methodii apud Damascenum verba: *ἀντίκα γοῦν ... ὡς εἰς σέτον ἀσπερίσας τὸν βασιλεὺς καὶ κύριον*, si post ista: *ὡς οὖν πᾶσις ... διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μορφήν*, per panchthesin illata accipiuntur, eam in sedem resubst. videntur.

2) Ex Io. Damasceno Orat. III. De imaginibus, Opp. ed. Lequien. T. I. p. 360, E. 360, A. B. Fragmenti inscriptio hanc est: *τοῦ ἁγίου Μεθοδίου, ἐπισκόπου Πατρίων, περὶ ἀνιστορίας* (vid. num. XXII).

3) Haec novissima ab aliena manu adscripta videntur. Sive enim *τὸν αὐτοῦ ἀγγέλλον τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας* cum Lequeno scribitur, sive, quod praestat, *τὸν αὐτοῦ ἀγγέλλον, τὸν τὴν ἀρχῶν καὶ τῶν ἐξουσιῶν* cum Conbeshio corrigatur, verborum sententia putida est et aliena a praec.

Phot.
cod. 235.
p. 341. b.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΕΝΗΤΩΝ.

Matth. 7, 6.

I. Ὡς τοῦ „μὴ βάλητε τὸ ἄγιον τοῖς χοίροις, μηδὲ τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων“ μαργαρίτας μὲν τοῦ Ξένωνος τὰ μυστικώτερα τῆς Θεοδότηου θρησκείας ἐκλαμβάνοντος μαθήματα, χοίρους δὲ τοῖς ἐν ἀσεβείᾳ καὶ ἡδοναῖς παντοίαις δίκην χοίρων ἐν βορβόρῳ καλινδομένοις τοῖσι γὰρ εἰρησθῆναι παρὰ Χριστοῦ ἔλεγε μὴ παραβαλεῖν τὰ θεῖα μαθήματα, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὰ φέρειν, ἅτε τῇ ἀσεβείᾳ καὶ ταῖς ἡγυαῖς ἡδοναῖς κηροκατισχημένους· ὁ μέγας Μεθόδιός γρησιν, Εἰ μαργαρίτας τὰ σεμνοπρεπῆ καὶ θεῖα μαθήματα δεῖ ἐξακοῦειν, χοίρους δὲ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἡδοναῖς σιζῶντας, οἷς καὶ ἀπαρῦβλητα καὶ ἀπόκρυφα τὰ πρὸς εὐσεβείαν καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἀποστολικά διευγείροντα κηρύγματα δεῖ εἶναι, ὅρα ὥς οὐδένα λέγεις τῶν Χριστιανῶν τοῖς τῶν ἀποστόλων κηρύγμασιν ἐξ ἀσεβείας ἀντιῶν τῆς προτέρας ἐπιστρέψαι· οὐδὲ γὰρ ἂν πάντως παρέμβλον τὰ κατὰ Χριστὸν μυστήρια τοῖς δι' ἀπίστιαν χοίροις ἑοικόσιν. ἢ οὖν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπίστοις ταῦτα παρεβλήθη παρὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ μαθητῶν καὶ ἐκκλήθη, καὶ ἀπὸ τῆς ἀσεβείας μετέβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὥσπερ οὖν καὶ πιστεύοντες ὁμολογοῦμεν, καὶ οὐκέτι δύναται νοεῖσθαι τὸ „μὴ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων“, ὥς ἐβλήθη· ἢ τοῖσι τοῖς ἐλέχθη νοουμένοι, ἀνάγκη ἡμῶς λέγειν ὥς οὐδενὶ τῶν ἀπίστων, οὐδὲ χοίροις ἀπεικάζομεν, ἐκ τῶν ἀποστολικῶν διδασμάτων, μαργαριτῶν δίκην τὰς ψυχὰς καταναγρόντων, ἢ εἰς Χριστὸν πίστις καὶ ἡ τῆς ἀσεβείας ἐλευθερία γέγενηται. βλάσφημον δὲ τοῦτο. οὐκ ἄρα δεῖ μαργαρίτας μὲν τὰ μυστικώτερα τῶν μαθημάτων ἐκλαμβάνειν ἐνταῦθα, χοίρους δὲ τοὺς ἀσεβεῖς, οὐδὲ τὸ „μὴ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων“ εἰς τὸ „μὴ παραβαλεῖτε τοῖς ἀσεβεῖσι καὶ ἀπίστοις τὰ μυστικά καὶ τελειοποιὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως διδάγματα“ παραλαμβάνειν· ἀλλὰ μαργαρίτας μὲν τὰς ἀρετὰς ἐκδέχεσθαι χρή, αἷς ὥσπερ πολυτίμοις μαργαρίταις ἡ ψυχὴ καθωριάζεται, μὴ παραβαλεῖν δὲ αὐτοὺς τοῖς χοίροις, τοιτέστι μὴ παραβαλεῖν αὐτοὺς τὰς ἀρετὰς, οἷον ἁγνείαν καὶ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν, ταύτας δὲ μὴ παραβαλεῖν ταῖς μαχλίωσις ἡδοναῖς (χοίροις γὰρ ἑοίκασιν αὐταί), ἵνα μὴ τὰς ἀρετὰς αὐταὶ καταφθοῇσι χοιριῶδη βίον καὶ πολυπαθὴ τὴν ψυχὴν βιοτενέειν παρασκευάσωσιν.

II. Ὅτι δ' Ὁριγένης, ὃν Κένταυρον καλεῖ, ἔλεγε συναϊδίον εἶναι τῇ μότῃ σοφῇ καὶ ἀπρὸςδεεῖ Θεῷ τὸ πᾶν. ἔγραψε γάρ, Εἰ οὐκ ἔστι δημιουργὸς αἰεὶ δημιουργημάτων ἢ ποιητὴς ἄνευ ποιημάτων, οὐδὲ παντοκράτωρ ἄνευ τῶν κρατομένων (τὸν γὰρ δημιουργὸν διὰ τὰ δημιουργήματα ἀνάγκη καὶ τὸν ποιητὴν διὰ τὰ ποιήματα καὶ τὸν παντοκράτορα διὰ τὰ κρατοίμενα λέγεσθαι), ἀνάγκη ἐξ ἀρχῆς αὐτὰ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ γεγενῆσθαι, καὶ μὴ εἶναι χρόνον ὅτε οὐκ ἦν ταῦτα. εἰ γὰρ ἦν χρόνος ὅτε οὐκ ἦν τα ποιήματα, ἐπεὶ τῶν ποιημάτων μὴ ὄντων οὐδὲ ποιητὴς ἔστιν, ὅρα οἷον ἀσεβεῖς ἀκολούθετε. ἀλλὰ καὶ ἀλλοιοῦσθαι καὶ μεταβάλλειν τὸν ἄτερον καὶ ἀναλλοίωτον συμβίσκεται Θεόν. εἰ γὰρ ὕστερον πεποίηκε τὸ πᾶν, δῆλον ὅτι ἀπὸ τοῦ μὴ ποιεῖν εἰς τὸ ποιεῖν μετέβαλε. τοῦτο δὲ ἄτοπον μετὰ τῶν προειρημένων. οὐκ ἄρα δυνατόν λέγειν μὴ εἶναι ἄτακτον καὶ συναϊδίον τῷ Θεῷ τὸ πᾶν.

III. Πρὸς ὃν γρησι δι' ἕτερον προσώπου ὁ ἅγιος ἐρωτῶν, Ἀρὰ γε σοφίας καὶ δόξης καὶ συλλέβδην πάσης ἀρετῆς ἀρχὴν καὶ πηγὴν οὐσιωδῶς, ἀλλὰ μὴ ἐπικτητικῶς ἢ ἢ τὸν Θεόν; ὁ δέ, Ναί. Τί δὲ πρὸς τοῦτοις; οὐχὶ τέλειος πάντῃ δι' ἑαυτὸν καὶ ἀπρὸςδεής; Ἀληθῆ. Ἀμύχανον γὰρ τὸ ἀπρὸςδεές δι' ἕτερον εἶναι τι ἀπρὸςδεές; Ἀμύχανον. Πᾶν γὰρ τὸ δι' ἕτερον πλήρης ὃν καὶ ἀτελὲς λεκτέον; Ἀνάγκη. Τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἑαυτὸ ἐκ τοῦ πλήρωμα ὃν καὶ αὐτὸ ἐν ἑαυτῇ μένον, τέλειον εἶναι τοῦτο μόνον δογμαστίον; Ἀληθῆστατα λέγεις. Τὸ δὲ μῖτε αὐτὸ δι' ἑαυτὸ μῖτε αὐτὸ ἐκ τοῦ πλήρωμα ὃν φαίης ἂν ἀπρὸςδεές; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἄρα ὁ Θεὸς τέλειος διὰ τι νομισθῆσεται· ὁ γὰρ διὰ τι τέλειον ἔστιν, αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ ἀτελὲς ἀνάγκη τεχνάμεν. Ἀνάγκη. Οὐκ οὖν καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς δι' ἑαυτὸν τέλειος, ἀλλ' οὐ δι' ἕτερον λογισθῆσεται; Ὁρθότατα. Ἐτερον Θεὸς κόσμου, καὶ ἕτερον κόσμος Θεοῦ; Παντελῶς. Οὐκ ἄρα τέλειον φαιτέον καὶ δημιουργόν καὶ παντοκράτορα διὰ κόσμον τὸν Θεόν; Οὔ. Ὅπως δὲ ἐαν-

1) Ex Phot. Bibloth. c. 235. p. 301. b. 28. — p. 304. b. 20. ed. Bekker. Excerpta ita inscribuntur: p. 301. b. 25—27. Ἀναγνώσθη ἐκ τοῦ ἁγίου μαρτύρου Μεθοδίου καὶ ἐπισκόπου τοῦ περὶ τῶν γεννητῶν ἐκλογὴ κατὰ στέφανον.

τόν, ἀλλὰ μὴ διὰ κόσμον, καὶ ταῦτα τρεπτόν, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τέλειος εὐρίσκειτο. Πρὸς λόγιον. Τί δέ; τὸν πλοῦσιον διὰ τὸν πλοῦτον λεκτέον πλοῦσιον; Ὁρθῶς. Καὶ τὸν σοφὸν κατὰ μετοχὴν τῆς οὐσιώδους σοφίας, οὐκ αὐτὸν σοφίαν ὄντα, σοφὸν προσκαγορευτέον. Ναί. Τί δέ; καὶ τὸν θεόν, ἕτερον ὄντα κόσμον, διὰ κόσμου ταύτην πλοῦσιον καὶ εὐεργέτην καὶ δημιουργὸν κλητέον; Ὁρθαιῶς, ἀπαξ. Οὐκοῦν αὐτὸς ἑαυτοῦ πλοῦτος καὶ δὲ ἑαυτὸν πλοῦσιος καὶ δυνατὸς τιγχάνει; Ἵσικεν. Ἦν ἄρα καὶ πρὸ κόσμου πάντα ἀπρὸςθεὸς ὢν καὶ πατὴρ καὶ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός, ὅπως αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν, ἀλλὰ μὴ δι' ἕτερον ταῦτα; Ἀνάγκη. Εἰ γὰρ διὰ κόσμου καὶ οὐκ δι' ἑαυτὸν, ἕτερος ὢν κόσμον, παντοκράτωρ γινώσκοντο (συνγινώσκον ὁ θεός· ἀναγκάζομαι γὰρ τοῦτο εἰπεῖν, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀτελής ὢν ἔσται καὶ πρὸςθεὸς τοῦτων, δι' ἃ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός ἐστιν. Ἐπερωπῶς. Οὐκ ἄρα ἀποδεκτέον ταῦτα τὴν ὁλέθριον ἡμαρτίαν περὶ θεοῦ τῶν λεγόντων παντοκράτορα καὶ δημιουργὸν διὰ τὰ κρατούμενα καὶ δημιουργούμενα τρεπτά, ἀλλ' οὐ δι' ἑαυτὸν εἶναι τὸν 303.a. θεόν.

IV. Ὅρα δὲ καὶ ὧδε. εἰ ὕστερον, ἔφης, πεποιῖται ὁ κόσμος, μὴ πρότερον ὢν, μεταβάλλειν ἀνάγκη τὸν ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτον θεόν· τὸν γὰρ ποιῶντα πρότερον μὴδέν, ἵστερον δέ, ἀπὸ τοῦ μὴ ποιεῖν εἰς τὸ ποιεῖν μεταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦσθαι ἀνάγκη. Ἐλεγον γάρ. Πέπνυται δὲ τοῦ ποιεῖν ποτε τὸν κόσμον ὁ θεός, ἢ οὐ; Πέπνυται. Οἶπω γὰρ ἢν τετελειωμένος ἂν. Ἀληθές. Εἰ οὖν τὸ ποιεῖν ἐκ τοῦ μὴ ποιεῖν ἀλλοίωσιν τοῦ θεοῦ καταμνηστέεται, οὐκ καὶ τὸ μὴ ποιεῖν ἐκ ταῦ ποιεῖν; Ἀνάγκη. Ἐλλοιωσθαι δὲ αὐτὸν φαίης μὴ ποιῶντα σήμερον παρ' ὃ ἦν ὅτε ἐποίησε; Ὁρθαιῶς. Οὐδ' ἄρα ὅτ' ἐποίησε τὸν κόσμον, ἔλλοιωσθαι αὐτὸν ἀνάγκη παρ' ὃ ἦν ὅτε οὐκ ἐποίησε· καὶ οὔτε ἀνάγκη συνπαύσκειν αὐτῷ τὸ πᾶν δεῖν λέγειν διὰ τὸ μὴ ἀναγκάζεσθαι λέγειν ἔλλοιωσθαι, οὔτε σιναϊδίων δὲ αὐτὸ τοῦτο.

V. Καὶ μοι φασὶ καὶ ὧδε. γενητὸν τὸ μὴ γενέσεως ἔχον ἀρχὴν φαίης ἂν; Ὁ δὲ δεῖν· εἰ γὰρ μὴ ὑποπίπτει γενέσεως ἀρχῇ, ἐξ ἀνάγκης ἀγέννητόν ἐστιν. Εἰ δὲ γέγονεν, ἔπο αὐτίον τιτὸς δίδως αὐτὸ γεγενῆσθαι· πάντα γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γενέσθαι ἔχει; Ἀδύνατον. Κόσμον δὲ ὢν, καὶ ὅσα ἐν αὐτῷ, μὴν ἄλλοι τιτὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος φύσασιν ὕστερον, πρότερον οὐκ ὄντα; Ἀλλοι ὅτι θεοῦ. Ἀδύνατον γὰρ τὸ γενέσεως ἀρχῇ περιορισθὲν σκαπέραςιον εἶναι τῷ ἀπεράνῳ; Ἀδύνατον.

VI. Πάλιν δὴ οὖν, ὦ Κένταυρε, ἐξ ἀρχῆς διαλεγώμεθα. θεῖα ἐπιστήμη τὰ ὄντα γὰρ γεγονέναι, ἢ οὐ; Ὡ βύλε, λέξουσιν, οὐδαμῶς. Ἀλλὰ ἀπὸ τῶν στοιχείων ἢ ἰλγς ἢ σπερματίων, ἢ ὅπως αὐτοὶ ταῦτα βαίλισθε ὀνομάζειν (οὐδὲν γὰρ διαφέρει) τοῖσιν ἀγενεῖσι, προῖφεςσιχότιον καὶ πλημμελὲς γερομενίων ὁ θεός διακρίνας ἐξεχάσας τὰ πάντα, ὥσπερ ἀγαθὸς ζωγράφος ἀπὸ πολλῶν χρωμάτων μίαν τεχνιστάμενος ἰδέαν; Οἷδε τοῦτο. πάντως γὰρ ἀπογνέζονται ὁμολογῆσαι καθ' ἑαυτῶν, ἵνα μὴ τῆς διακρίσεως καὶ τῆς μεταμορφώσεως τὴν ἡμῶν συγχωροῦντες ἀρχὴν ἐσχηκίαν, ἀναγκασθῶσι τῷ λόγῳ κατὰ πάντα τὸν θεόν ἵσχεσθαι τοῦ διοικεῖν λέγειν καὶ κατακοσμεῖν 303.b. τὴν πρότερον ἄμορφον οὐσαν ἵλην.

VII. Φέρε γάρ, ἐπειδὴ (σὶν τῷ θεῷ φάναι) ἐνταῦθα τοῦ λόγου γεγονόμεν, ἦτοι τις ἀνδρίας, ἐστὶς ἐπὶ βύσεως, κελός· οὐ θαιμάζοντες οἱ θεώμενοι τὴν εὐρυθμον καλλονὴν διαφρεσθῶσαν πρὸς ἀλλήλους, ἢ μὲν γενητόν, ἢ δὲ καὶ ἀγέννητον πειρώμενοι λέγειν. ἐροίμην γὰρ σφᾶς, εἰ ἦν αἰτίαν ἀγεννητον αὐτὸν φαίης, πότερον δὲ τὸν τεχνίτην, ὅπως μηδαμῶς ἀργίστας τῆς δημιουργίας νομίζοιτο, ἢ δὲ αὐτὸν, ἂν μὲν γὰρ διὰ τὸν τεχνίτην, πῶς ἀγέννητος ὢν πρὸς τοῦ τεχνίτου δημιουργεῖται; εἰ γὰρ ὅπως ἐν ἐνδείῃ τῆς τέχνης καθέστηκε χαλκοουργούμενος πρὸς τὸ σχεῖν ὅποιον ὁ δημιουργός ἐθέλοι χαρακτεῖρα, πῶς τῷ ὁπῶς ἀγέννητος ἔσται πάσχων τε καὶ δρώμενος, εἰ δὲ αὐτὸς δι' ἑαυτὸν τέλειος καὶ ἀγέννητος λέγεται μὴ δεῖσθαι τῆς τέχνης ὁ ἀνδρίας, κατὰ τὸ ὁλέθριον δόγμα. ἀνάγκη αὐτοματισμὸν ὁμολογεῖν. εἰ δ' οὐδὲ τοῦτον ἴσως ἐθελίσαντες προσήκασθαι τὸν λόγον πικρότερον ἀποκρινούσιν, τὸ μὲν βρετίας ἀγέννητον οὐκ εἶναι λέγοντες, γενητόν δὲ εἶναι αὐτὸν γενέσεως ἀρχὴν οὐκ ἔχον, ὅπως ἀνάγκως λέγοιτο κρατεῖν τοῦ τεχνιστάματος ὁ τεχνίτης, Οὐκοῦν, ὦ σῖτοι, λέξομεν αὐτοῖς, εἰ μὴ χρόνος μῆτε αἰὼν εὐρίσκειτο ἐπάνω, ὅτε οὐκ ἦν τέλειος ὁ ἀνδρίας, τί παρέσχεν αὐτῷ ὁ τεχνίτης ἢ τί ἐνέργησεν εἰς αὐτόν, γατέ. εἰ γὰρ ὁ αὐτὸς ἀνευδέης ὢν καὶ οὐκ ἔχων ἀρχὴν γενέσεως τιγχάνει, ταύτη μᾶλλον καθ' ἑμᾶς ὁ δημιουργός αὐδέποτε δημιουργήσας οὔτε δημιουργῶν εὐρεθήσεται, καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ ἔοικεν ὁ λόγος περιδεσμευμέναι, αὐτοματισμὸν ὁμολογεῖν. εἰ γὰρ κἂν τὸ ἀκαριαίτατον τὸν ἀνδριάντα κινήσει ὁ δημιουργός λεχθῇ, ἀρχὴ ὑποπείσεται, καθ' ἣν πρότερον αὐτὸν ἄκοσμον καὶ ἀκίνητον ὄντα ἤρξατο κινεῖν καὶ κοσμεῖν. οὐκοῦν καὶ ἦν καὶ ἔσται διηνεκῶς ὁ αὐτὸς αὐτὸς κόσμος· ἀπεικαστέον γὰρ τῷ μὲν θεῷ τὸν τεχνίτην, τὸν δὲ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΛΟΓΟΥ.

¹ Οὗτω γὰρ θαυμαστόν καὶ περισπούδαστόν ἐστι τὸ μαρτύριον, ὅτι αὐτὸς ὁ χυρὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τιμὴν αὐτὸ ἐμαρτύρησεν, „οὐχ ἀρπαγρὸν ἡγισάμενος τὸ εἶναι ἴστω Phil 2, 8. Θεῷ,“ ἵνα καὶ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τῇ χαρίσματι εἰς ὃν κατέβη στέψη.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

Ed. Psalt.
p. 18

Εἰς τὸν Συμεῶνα καὶ εἰς τὴν Ἀννήν, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀπα-
τίσεως, καὶ εἰς τὴν ὁγίαν Θεοτόκον.

I. Πάλαι ἱκανῶς, ὡς οἶόν τε, δια βραχείων τὰ περὶ παρθενίας ἐν τοῖς περὶ ἀγνεύας συμποσίου κατεστρωκότων ἡμῶν, σήμερον αὐτὴν τὴν τῆς παρθενίας ὁλόημον δόξαν καὶ ἀμνηντίον στέφανον εἰς εὐφροσύνην ὁ χυρὸς ἐν μέσῳ προήγαγε τοῖς τῆς ἐκκλη- 20
σίας προφίμοις. σήμερον γὰρ τὸ βουλειεῖριον τῶν Θεῶν χρησίων ἐξαινοῖται, καὶ εὐ τῆς παρουσίας ἐνδόξου ἡμέρας σὺμβολα καὶ ἀποτελέσματα πικρὰ τῶν ἱεροκηρύκων τῇ ἐκκλησιαστικῇ συλλόγῃ ἐπαναγιγνώσκονται. σήμερον ἡ προαύσις τῆς ἀρχαίας βουλῆς καὶ ἀλθινῆς διὰ τῶν ἔργων ἐνδόξως τῷ κόσμῳ ἐμφανίζεται. σήμερον ἄτερ διακαλύμ-
ματος ἀνακαλυφθέντος προσώπου τὴν δόξαν κυρίου καὶ τῆς Θείας καὶ ἀλθινῆς αὐτοῦ 2 Cor 3, 14.
κρυφιοῦ κατοπιριζόμεθα. σήμερον τὴν κυροδοκῆσθαι οὐράνιον χάριν ταῖς γενεαῖς ἐπ' ὧρων γέρονσα ἡ ἀγνωστὴ πανήγυρις τῇ γενεῇ τῶν ἀνθρώπων ἀποδίδωσι. „πυρ- 22
ρῶτε τὰ παλαιά, καὶ ἔτιθιτε τὰ νέα καὶ οὐ παλαιόμενα.“ οὐκέτι νόμον ἀπειρόν δόγμα προεδρεύει, ἀλλὰ χυρὸς δεσπότης βασιλεύει, σωτηρίῃ μακροθυμίᾳ πάντας πρὸς ἑαυτὴν ἐπιστρέφονσα. οὐ πάλιν Ὁῦν τις ἀοράτως μαστίζεται, προσφαισται τοῖς ἀφαι- 2 Reg 5, 6.
στοις κατατολμῶν. Θεὸς γὰρ προτρέπεται, καὶ τίς εἰ διελύσεται; „δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοτηντες καὶ πεσσοτισμένοι.“ βοῦ, καὶ τίς οὐ προσδραμεῖται; καὶ μηδεὶς Ἰουδαίων ἀντιλεγέτω τῇ ἀλθείᾳ, πρὸς τὴν προτίκωσιν ρέπον τῷ οἴκῳ Ἀβδαρῆ. εἰς τὰ ἴδια 2 Reg 5, 10
ἔλθεν ὁ κύριος ἐμφανῶς, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐμφύου κίβωτου, ὡς ἐπὶ ἰλαστήριον, ἐπὶ τῆς πομπῆς. ταύτης προσφαισας τελώνης δίκαιος ἀναδείκνυται. ταύτῃ προσπελάσασα 24
ἀποτίθεται, οὐδένα βδελύσσεται. μεταδόδοι τῶν ἡγνευτῶν, οὐ μεταλαρμάνουσα τῶν νοσερῶν. ὁ γὰρ τῆς φιλευθροπίας κύριος ἐπαναπαύεται αὐτῇ, ταῦτα τῆς νέας χάριτος τὰ διορίματα. τοῦτο πρόψαιον γέγονεν ἐπὶ τὸν ἥλιον, οὐ πάλαι γεγονός, οὐδ' αὖ μετέπειτα γεννηόμενον. ὁ προύρισ δι' οἴκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ἔλθε, καὶ ἐπλήρωσε 26
διὰ φιλευθροπίας τὴν αὐτῷ προέπουσαν. εἰκότως γοῦν καὶ ἀνέκραγεν ἡ ἱερὰ σύλληψις 2 Cor 5, 17.
ἐπ' αἶμα τῆς ἡμέρας, τοῖς ἀνεφίκοις ἐπεκτενόμενος; γένοι γὰρ αἰεὶ τῆς ὁγίας παρθενου ἡ μίμη κατὰ παντὸς λόγον τὰ ἐκτέρημα. διὰ τοι τοῦτο δεσποῖσαν ἡμῶν τὴν ἀσθέ-
νειαν τὸ μέγεθος τῶν ἔγκλημιν, ἐπὶ τὸν δυνατὸν ἡμῶν καταφείνομεν, καὶ τὴν ἀνί-
κτον ἔτιαν ἐγκυροχρυσόμενοι τῇ φιλεσθίῃ Χριστοῦ ποιμνίῃ γεγεθότες συγχωρεῖσθαι. σὺ δέ μοι, ὦ Θεοῦτατον καὶ ἱερῶτατον ἀρχουτήριον, τὸ σιγῶν ἄσχει, ὅπως διὰ τῶν 28
πορθῶν τῶν ἀκατῶν γαληνῶς ταῖς διανοταῖς ἐγκαθορμισθῇ τῆς ἀλθειας τὰ ἀγώγημα. ἱορὴν ἄσμεν οὐχ Ἑλληνικῆς εἰκατομηνίας, γελωτοποιὸν καὶ ἐμρρόντητον Θεῶν ἐστία- 28
σιν γέρονσαν, ἀλλὰ τῆς ἀστέκτου δόξης τοῦ ἐπὶ πάντων Θεοῦ συγκατάστασιν ἐκπαι- nom 1, 6
δεύουσαν.

II. Φέρε τοῖνυν, σεμνολόγε κρηίκων καὶ μέγιστε προφητῶν Ἡσαΐα, τὰ τῆς ἐνδόξου πανηγύρεως φιλοσόφει τῇ ἐκκλησίᾳ μιστήριον, καὶ θαυμάως ἐμφορηθῆναι τῶν ἀναγι-
ρευτῶν ἡγμῶν πρόδρεπε τοῖς καλλίστοις θαυτημόνας, ὅπως τῇ παρὶ σοὶ ἐξόπτῳ τὴν παρ' ἡμῶν ἀλθειαν ἀντιξέρας, ὡς ἀψευδὲς ὑποφήτης, χεῖρα ἐπὶ χεῖρα χοιτήσας τῇ 2
τέλει τῶν προφῆσεων. „ἐγένετο“ φησὶ „τοῦ ἐνικτοῦ οὐ ἀπέθανεν Ὁῦς ὁ βασιλεὺς, καὶ 3, 1-2
εἶδον τὸν κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνον ὀφελου καὶ ἐπρημένον. καὶ πλήρης ὁ οἶκος 30

1) Apud Theodoretum Dial. I. Ἀκριπ., Opp. ed. Sirmoud. T. IV, p 37

- τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ Σαραγὴμ εἰσέδυσαν κύκλῳ αὐτοῦ· ἔξ πτέρυγες τῷ ἐνέ, καὶ ἔξ πτέρυγες τῷ ἐνέ· καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. καὶ ἐπληθῆ τὸ ὑπερθερον ἀπὸ τῆς γυνῆς, ἔξ ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐαλήσθη καπνοῦ. καὶ εἶπα, ὦ τάλας ἐγώ, ὅτι κατανένογγμαι· ὅτι ἄνθρωπος ὢν καὶ ἀκάθαρτα χεῖρ ἐχὼν ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖρ ἐχόντος οἰκῶ, καὶ τὸν βασιλέα κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. καὶ
- 32 ἀπεστίαλὴ πρὸς με ἐν τῶν Σαραγὴμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνδρακι, ὃν τῇ λαβῇ ἐλάβην ἀπὸ τοῦ θειαστηρίου, καὶ ἔφατο τοῦ στόματος μου, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ ἔφητο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀγγελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἀμερείας σου προκαθαρίει. καὶ ἔκασα τῆς γυνῆς κυρίου λόγους, τὰ ἀποστείλαι· καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; καὶ εἶπα, ἰδοὺ ἐγώ, ἀποστείλῃ με. καὶ εἶπε, πορεύου, καὶ εἶπον τῷ λαῷ τοῦτω, ἀκοῇ ἀκοήσατε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποιτες βλέψατε, καὶ οὐ μὴ ἰδίτε· ταῦτα τοῦ προφήτου διὰ τοῦ πνεύματος τὰ προφητήματα. σὺ δέ μοι, ἀγαλλίε, σκόπει τῶν εἰρημένων τὴν δύναμιν, ἵνα συνήσῃς τῶν μετιτηρίων τὴν ἐκβάσιν καὶ μέθης τίς καὶ ποταπῇ ἡμῶν ἡ συνάθροισις καὶ προφητευσάντος τοῦ προφήτου τὸ θαῦμα δεῦρο ὑπὲρ καὶ πρόσβανε θεομύηται καὶ γινώσκοντα καὶ προφητεύοντα τῇ ὁσιότητι τῆς διακονίας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν Βηθλεὲμ, καὶ διατόπισαι σωματὶ ἡμῶν εἰκόνα. τῇ ἐκβάσει τῶν προφητιῶν τὴν προφητείαν συγκρίνον· οὐ γὰρ
- 33 εἰσὶν μικρὸν λόγων εἰς ἐφ' ὅδιον γνώσεως τοῖς ἐκείσε ἔργοις ἐνατενίσων. πάντα γὰρ ἐνύπναι τοῖς πνευμένοι καὶ δοθὰ τοῖς ἐνρίσκουσιν γνῶσιν. ἰδοὺ γὰρ αὐτόν, ὡς θρόνος
- 36 ἡψηλός καὶ ἐπιρμένος τῇ δόξῃ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ παρθενομήτωρ ἐντοπίζεται γαίτην τῇ βασιλεὶ κυρίῳ Σαβαώθ. ἐπὶ τοῦτον κατανόησον τὸν νῦν πρὸς σὶ διὰ σαρκὸς ἐπιδημῶντα κύριον. ἐπὶ τοῦτον (τὸν παρθενομῆτον γῆμι θρόνος) προσκύνησον, τὸν πρὸς σὶ τῇ νῦν ταύτῃ καὶ πεινῶντον πορεύειν σκελόμενον. περὶ ληψαί με τοῖς τῆς πίστεως ὁμοίαι, καὶ ἐνρίσκεις περὶ τοῦτον καὶ τὸ βασιλικὸν τῶν Σαραγὴμ ἐκράτειμα. ἐπεσθαι γὰρ γὰρ πῶς τῇ βασιλείᾳ παροῦσι καὶ ἡ τοῦτον δορογορία. ὅθεν καὶ ἀντιμικρὸν τὸ ἐνρίσκοντα λέγονται οὐ μόνον τὸ τριεπιστάτον τῆς θείας ἐνίδους, ἀλλὰ
- 38 δὸς πιστοπροσκύνητον δόξαν ἐν τῷ λέγειν „πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.“
- 39 συμπαρεῖναι γὰρ πεπιστεύκαμεν τῷ δὲ ἡμῶς ἐνανθρωπήσαντι νῦν κατὰ τὴν ἐλδοκίαν καὶ τὸν ἀδυστάτον αὐτοῦ πατέρα κατὰ τὴν θεότητα, σὺν τῷ ὁμοουσίῳ αὐτοῦ πνεύματι. „θεός“ γὰρ γῆσις ὁ ἱερογάντης Παῦλος „ἦν ἐν τῷ Ἀριστῷ κόσμῳ ἐν τῷ καταλλάσσων, μὴ λογισόμενος αὐτοῖς τὰ παρὰ τῷ αὐτῶν,“ τὸν πατέρα ἐν τῷ νῦν διὰ τὸ ἐν θέλημα ἐμφαίνων.
- III. Κατανοήσας δέ, ὡς φιλέοιτε, περὶ τὴν Βηθλεὲμ τὰ οὕτως ἐνδοξα καὶ διὰ σὲ τελούμενα, σπουδασμένως τοῖς ἐποικιστοῖς μεγαλομῶς τὴν περὶ σὲ ἐροῦντοισι σωτηρίαν.
- 40 χόρευε πρὸ προσώπου τοῦ παρθενομῆτου θρόνου, ὡς πάλας Ιαβὶδ πρὸ προσώπου τῆς κυρίου. ἀντιφύμασον τὸν ἀπανταχοῦ πάντοτε παρόντα, καὶ ἐκ Θεοῦ, ὡς γῆσις ὁ
- 41 προφήτης, ἐπιφανῆναι κατὰ σάρκα τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐλδοκίσαντα κύριον. λέγε Μωσαικῶς „οὗτός μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν, Θεός τοῦ πατρὸς μου, καὶ ὑψώσω αὐτόν.“ ἐχόμενοι δὲ τῶν ἐγκυμῶντων ἐξετίσωμεν χρησιμώτατα τίς ἡ ἐν Βηθλεὲμ ἐξερύττασι πρόφασιν τὸν βασιλέα τῆς δόξης. τὸ μὲν γὰρ ἐν Βηθλεὲμ σωματικῶς γεννηθῆναι ἡ περὶ ἡμᾶς εὐσπλαγχνία ἐξερύττατο τὸν ἀβύσσον· τὸ δὲ ὑποτίθειον τηγνόμενον τὸν ἐν χρόνῳ ἄχρονον, καὶ τοῖς σπαργάνοις ἐγκυμῶμενον ἀκατόχος, μέτοιχόν τε καὶ μεταίεσθαι γενέσθαι ποῖα ἄρα γεγένηται ἀνάγκη· εἰ δὲ βούλει γινώσκει καὶ τοῦτο, ὦ θεοτάτον μοι καὶ θεοπνευστον σύστημα, ἀκούε Μωσαίως δια-
- 42 πρυσίως κηρύττοντος τῷ λαῷ, καὶ εἰς γνῶσιν τῆς ὑπερθερίας γενέσεως ἐγκεντρεῖν αὐτοῖς καὶ λέγοντος „πάν ἄρσεν διανοῖον μήτρην ἄγιον τῷ κυρίῳ κληθήσεται.“ ὡ
- 43 τοῦ θαύματος, ὡς βούλος πλοῦτον καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ. ἐκρεπε γὰρ τῷ κυρίῳ νόμον καὶ προφητῶν κατὰ νόμον ἄλλα τὸν ἴδιον διαπράξασθαι, καὶ μὴ ἀθετήναι εἶναι νόμον, ἀλλὰ πληρωτὴν, συνάψαι τε ἐντεῦθεν τῇ τοῦ νόμου περαιώσει τὴν τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐρχίν. διὰ τοῦτο ἡ ὑπερθερία νόμον μῆτρῃ τῷ νόμῳ ὑποκύπτει, καὶ ἡ ἐκείνη τὸν κατὰ τῶν ἀναγνῶν φιλάττει ὁρισμὸν τὸν τεταρτάκοντα ἡμερῶν, καὶ γίνεται νόμον ἐπίκοος ὁ τοῦ νόμου ἐλευθερωτής, καὶ προσφορά προσάγεται ὑπὲρ τοῦ ἡμᾶς ἀγιάσαντος ζῆλτος ὁρνήων ἀκαθάρτων, εἰς μαρτύριον τῶν ἀνωμύτων προσκύνων. ὅτι δὲ ἀμολήντος ὁ τόκος καὶ καθαρῶν ἀνθρώπων, μαρτυρεῖ μοι τῷ λόγῳ Ἰσαΐας
- 44 διαρρήδην τῇ ἐφ' ἡλῶν κηρύττων „πρὶν ἢ τὴν ὁδόν σου τεκεῖν, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὸν πόνον τῶν ὁδῶν, ἐξέφυγε καὶ ἔτεκεν ἄρρεν. τίς ἤκουσε τοιοῦτον, ἢ τίς εἰώρακεν οὕτως;“ ἐκτέγευγε τοῖνον ἡ παναγία παρθενομῆτωρ τὰ γυναικεία, καὶ πρὶν ἢ τεκεῖν, εἴτεον ἄρρεν συνοουσίας συλλαβεῖν, πνεύματος ἁγίου προνεμφεύσαντος καὶ ἀγιάσαντος τέτοκε τὸν πρωτότοκον καὶ μονογενῆ τοῦ πατρὸς υἱόν, τὸν ἄνω μονογενῶς ἄτερο μη-

πρὸς ἐκ τῆς πατρικῆς οὐσίας ἐκλαμψαίτα, καὶ τὴν παρθενίαν τῆς ὑποκίτης ἐνάδος ἀμέριστον καὶ ἀδιόπτειον ὑπελάβηται, καὶ κατω ἐκ παρθενικῆς πιστῆδος νηρηκίως ἐνόσαντα ἐκείνῳ τὸν Ἀδὰμ ἀτρέπτως, καὶ ἀδιόπταστον καὶ ἀκρίαιον τὴν μετρίκην ἀγνείαν διατρέψαίτα, τὸν αὐτὸ ἀφρόντως γεννηθέντα καὶ κατω ἀφρόντως τεχθέντα ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπαναίσταται τὸν λόγον.

ΙV. Προφήτης τοιμαρὸν ἐκ Νάζαρεθ ἀνέλαβε τὴν παρθένον ἀποκρίσας ἐν Βηθλεὲμ τὸ σωτήριον κήρυμα, καὶ προφήτης ἐξηγάγει ἐμφανίσει τῷ κόσμῳ τῆς ζωῆς ἐν ἐλπίδι, ὅθεν ἀπάνασσα ἐκ σταθμῶν Βηθλεὲμ ἡ κίχης τοῦ Θεοῦ (αὐτῷ γὰρ ἀπετίθη τῷ κόσμῳ τῆς ιεσσαρχουτάδος τὴν οὐ κατὰ χρόνος, ἀλλὰ κατὰ χάριν ὁφειλῆς) ἐπὶ τὰ ὄρη κατεβήσε τῆς Διών, καὶ ἀναλαβοῦσα τοὺς ἀχρῆντοὺς κόλποις, ὡς ἐπὶ θρόνον ἱεροῦ καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβαίνοντος ἡσίν, τὸν βασιλεὺ τῶν ἀπέντων τῷ Θεῷ καὶ πατρί, τὸν σέθενον αὐτοῦ καὶ ἀνεκφοίτητο ἴόν, ἐνεφύλαξεν ἐκεῖ μετὰ τῆς ἐξ αὐτῆς 50 προσλήψεως ἀχρῆντο. αἰεσιν ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἢ ἐκτὸς μίτηρ ἐμφανίσει τῷ νόμῳ ζήτου θάσμα καὶ τὸν ἐπισημνον τόλον, τὸν διανοήματα μίτηρ παρθεσίας καὶ κληῖθρον παρθεσίας μὴ διαφύλαξαι, τὸν αἰσθητὸν νόμον καὶ πληρωτὴν νόμοι, τὸν προεξέστητον καὶ μεταγενεστερον, τὸν ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα ἱερὸν νόμον γένεως· διότι πᾶσα μίτηρ ἐκ σιναγῆς πρῶτον διανοησμένη καὶ ἐνσπειρομένη ἀρχὴν τῷ τέλει λαμβάνει, καὶ τελεσφόροις ὁδοῖσι τὸν λογικὸν καὶ καταλλεχον τῆς ἡσείως καρπὸν τῇ τῷ ἡμεροζωῆτος σιναγῇ εἰς τοῖμαρτες προσηγεῖ, κατὰ τὸ „αἰσάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πλη- 51 ρώσατε τὴν γῆν“ τοῦ Θεοῦ λεγοντος, ἢ δὲ ταύτης ἡσείτης, οὔτε μὲν προδιαρρηγίσαι, οὔτε δὲ προσεπιμαρτωλίσθαι, ὡς ἐπὶ τὴν καὶ σιναγῇ καρπὸν ἐκλάσσει, καὶ ἔννοσιν ἀδιόπταστον ἀνθρώπου εἰς ἐπίστασιν θάμματος ἐν ταῖς τοῖμαρτες διαινεσιν τῆς παρθεσίας, αἰεσιν τοιμαρὸν εἰς τὸ ἱερὸν ἢ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέμε, δισόν κλέος περιεκεκμηῖ, παρθεσίας, γημὶ ἀχρῆντο καὶ παιδοποιίας ἀφρόστον, εἰλογίαν νόμον καὶ ἀμασρὸν χρίματος, διό γησιν ὁ φλέπων „καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ, καὶ Σεναγῇ ἐστικεῖσαν κήλην αὐτοῦ, καὶ ἐνέκρυγεν ἑτέρος πρὸς τὸν ἑτέρον καὶ ἐλχου, ἡσός, ἡσός, ἡσός κήμης Σεναγῇ· πλήρης πᾶσι ἢ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ.“ τοῦτο δὲ τοῦτο καὶ ὁ 52 σαφῆς· ἐν τῷ ἐγγίσει τὰ ἐπὶ ἐπιγνωσθῆς· ἐν τῷ παρθεῖναι τὸν καὶ τὸν ἀνδειχθῆς· ὅρα μοι ἐκλάσσει τοῦ πεινματος εἰν ἀφρόστον· γησιν γησιν, ἐλχουσιν, ἀνδειχθῆς. αἰετα διλοῦ, τὸ μὲν „ἐν μέσῳ δύο ζῶσι γνωσθῆς“ τὴν τε κατὰ νόμον ἐν ταῖς ἀφ- 53 τοῖς ἱερωνόθιν τοῦ ἱλαστῆτον τῆς κήμης μεταξὺ τῶν τιτικῶν Σεναγῇ ἐπισκασιν τῆς θείας αὐτοῦ δόξης, ὡς γησι πρὸς Μωσῆν „ἐντεῖθεν σοι γνωσθῆσονται“ τὴν τε Εξοδ. 23, 22. κατεντήσαντα τὰ γῆν διὰ τὴν κατὰ σάρκα παρθεῖναι αὐτοῦ τοῦ σωτήρος Θεοφάνειαν 54 ἀγγελικὴν σιελῆσιν, εἰ καὶ πρὸς ἡμῶν ἀφρόστον, καθὼς προδεδίλωκεν Ἡσείας· τὸ δὲ „ἐν τῷ ἐγγίσει τὰ ἐπὶ ἐπιγνωσθῆς“ τὴν πανένδοξον, ὡς προεῖρηται, κατὰ σάρκα ἐκλαμψιν τοῦ ἱεροῦ σιελῆτος ἡμῶν Θεοῦ, ὡς πού γησιν ὁ μίτης ἱερομῆστις Ἡσείας, „ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενοι 55 ἐκ γενεῆς, γενόμενοι ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν νόμῳ ἀπολάβωμεν.“ τὸ δὲ ἐπαρόμενον „ἐν τῷ παρθεῖναι τὸν καὶ τὸν ἀνδειχθῆς“ ποῖας ἂν καὶ διοῖτο ἀντιφράσας τῷ ἐκσλοπον πρὸς τὸ ἐορταζόμενον αἰετὶ θύνοντο τὸ 56 ἡμῶν· ἀνδειχθῆς, γὰρ γησιν, ὡς ἐπὶ πῖνακα ἡσείτικῳ, ὑπὸ τῆς τεκαῖς σε ἀχρῆντο μετρίως ἐν τῷ νῶ, ἐν τῇ τῆς σαρκωσῆς σαρ ἐκπρῆσιν. ταῦτα δὲ ἀνακεφαλαιώμενος ὁ προφήτης πρὸς τὸ σαφεστερον, ἀνακέκρυγε λέγων „κῆμης ἐν κατὰ ἀφρό αὐτοῦ“ εἰ- 57 λεσθῆς ἀπὸ προσηγῶν αὐτοῦ πᾶσι ἢ γῆ.“

V. Φηκίον γὰρ ὅπως τὸ περὶ σὲ μυστήριον, μίτηρ παρθεῖναι καὶ νοτὲ θρόνῳ, δεδωσμένῳ καὶ Θεοῦ ἐπίστα. προήγαγε γὰρ θάμῳ ἐποικητοῖς καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ- 58 αἰσιν, καὶ παρθεῖναι τοῦτον καὶ ἀφρόστῳ ἐλχος τὸ κατὰ τὸ καὶ τὸν τῆς ὑπερφοῆς σαρ λεχῆς ἀγγελοῦ ἐπὶ γῆς ἡδὲν „δοξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς ἐφῆρ, ἐν 59 ἀνθρώποις εἰδοκία“ τῷ τριπλασιασμῷ τῆς ὡδῆς τὸν τριπλασιασμὸν τῆς ἀγνότητος εἰς- Luc. 2, 14. ἄγοντα· μακαρία σὺ ἐν γενεαῖς γενναίων, Θεομικάριστε, σι διὰ σὺ ἐκλήρωθῃ ἢ γῆ τῆς θείας δόξης τοῦ Θεοῦ, ὡς καὶ ἐν φημῶν ἡδὲν „εἰλογητὸς κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, καὶ πληρωθῆσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσι ἢ γῆ· γένουτο, γένουτο.“ „καὶ ἐκλήρωθῃ“ 60 γησὶ „τὸ ἐκέρθρον ἀπὸ τῆς ἡσείας ἐξ ἐκέρθρον.“ ὁ σημαίνει τοῦ ναοῦ τὸ κατὰ- 61 τῆς, το σσικῆζον κατὰ πρόσροπον τῆς προσηγῆσας σε κήμης διαφῆς, ἵνα μοι γανερῶθῃ τὰλῆς, καὶ δια τῶν προσηγῆσας τῶν τε καὶ ὑποδηγῆσας παιδε- 62 γησθῶ αἰδοῦ καὶ τῶν τῶν καὶ πρόσροπῶν τὸ περὶ σὲ μυστήριον, χαλινωσθῆσθαι τε αὐτὸ διὰ τῆς νομικῆς σιναγῆς τῆς τολμῆς καὶ ἀναιδοῖς ἀσκαρδαμῆς ἀν- 63 τρωσθῆσθαι ἀντοπίας τὸν τα πάντα ἐν ἀκαταλῆψι ὑπερδοῖται. εἰ γὰρ τῇ ἐκείνῃ τῆς σῆς ἀγνότητος τοσῶν, πρὸς τοῦ Θεοῦ ἀπειμῆθῃ τῆς, ὡς μετὲν βίσημον ἢ πρό- 64 κήρον εἰς κατανόησιν εἶναι τὴν ταύτης ἐξοδὸν ἢ μόνῃ τῇ ἱερατικῇ ἐκσῆς, τοῦ

κατεστεινίσματος διορίζοντος και πολυφώνοντος ὡς βασιλεὺς τὰ προπύλαια, τί ἄρα και
 64 ποτιπλὺν τὸ πῦρ ἡμῶν τὸν ἐλαχίστων ἐκπυρλίμενόν σοι σέβας τῇ ὄντως βασιλείᾳ, τῇ
 ὄντως ἐμφύτῳ κίβητι τοῦ νομοδότη τοῦ Θεοῦ, τῇ ὄντως χωρητῇ οὐρανῷ τοῦ ἀκροῦτου
 Θεοῦ γενομένη· σοὺ γὰρ τῆς παναγίας ὡς ἡσιωνοῦ, ἡμέρας ἐπιφανείσης τῇ κοσμοῦ
 καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης ἕλιον προαναγοῖς ἐκποδῶν μὲν γενομένων τοῦ σκότους στα-
 γηρῶ, φρουρὸς δὲ καὶ ὁ τίραννος κατέστη, καὶ διόλως μὲν θάνατος, κατεπόθη δὲ καὶ
 ὁ ἔλθεις, καὶ πᾶσα ἡ ἔχθρα κατελίθη πρὸ προσώπου τῆς εὐφρίας, νόσοι δὲ φθαρτοποιαὶ
 ἄνωθεν ἐστῆσαν τῆς σωτηρίας προκυψάσας, καὶ φασὶς ἀνάπλεως γέγονεν ἡ ὑπ' αἰθα-
 Com. 9, 10 17 ρὸν τῆς ἀκραιφνούς ἀληθείας ἥτινα προσημαίωσεν ἐν τοῖς Ἀισμασιν ἐλίχεν ὁ Σολομών
 66 „ἐδέχθητός μοι ἔμοι, κἀγὼ αὐτῷ, ὁ ποιμαίνων ἐν τοῖς κρένους, ἵως οὐ ἔζημιον δια-
 Psal. 83, 8 πνεῦσιν καὶ κτηνώσιν οὐ σκιά·“ ἐπεὶ οὖν „ἠῶσθη ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν ἐν Σιών“ καὶ
 Psal. 95, 0 „ἡ εὐφροσύνη τῆς εὐφροσύνης αὐτοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐξεφάνθη“ καὶ „ἡγῶς ἀνέτειλε τῷ
 Psal. 103, 11 δικαίῳ καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη“ κατὰ τὸν μακίσμον Ισαΐδ, ὁ πῶς τι-
 λομήτων τελειωτὴς καὶ δεσπότης τὸν τοῦ νόμου διδασκτικὸν καὶ λειτουργικὸν συνεκί-
 λησεν εἰς λειτουργίαν καὶ μαριτρίαν διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου τὸν πραγματοποιούντων

VI. Ὅθεν ἀπεκτισάμενος τὸ αὐτοῦ τῆς ἐλπίδος ὁ πρεσβύτερος Σεμεὶν, καὶ το εἰτω-
 68 ρον τῆς ἐλπίδος ἐκπεπνύμενος, ἀπολαβεῖν ἐκπεπνύειν εἰς πρόσκοντον τοῦ νόμου τὸν τοῦ
 νόμου ἀπόστολον, τὸν ἀφέντην διδάσκαλον, τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, τὸν σκελεστὴν τοῦ
 Ἰσαάκ, τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ, τὸν μυσταγωγὸν τοῦ Ἀβραάμ, τὸν τῆν θείαν ἐκπε-
 Exod. 33, 23 ρωτήσιν ὡς ἐπίσθαι γνωρίσας αὐτῇ ἐκπεπνύμενος, τὸν ἐν πτωχεύῃ πλούσιον, τὸν ἐν
 νηπιότητι πτωχόν, τὸν ἐν ὁράσει ἀόρατον, τὸν ἐν περιλήψει ἀπεριλήπτον, τὸν ἐν
 σμικρότητι ὑπερμεγέθη, τὸν ἐν νῶ καὶ ἐν ὕψιστοις, τὸν ἐπὶ θρόνου βασιλικῷ καὶ ἐπὶ
 ὀρχήματος Χερουβικῷ, τὸν κάτω καὶ ἄνω ἀδιαστάτως, τὸν ἐν μορῇ δουλῶν καὶ ἐν μορῇ
 Θεοῦ πατρὸς, τὸν ἐπύκνον καὶ βασιλεὺς τῶν ἀπάντων. ὅλος γέγονε τῆς ἐγέσεως, ὅλος
 70 γέγονε τῆς ἐλπίδος, ὅλος γέγονε τῆς χαρῆς· σὺκέτι ἦν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἐλπισθέντος.
 τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ γέλιετο, καὶ ἡ φύσις ἀνεξωλύθη· καὶ πρὶν ἢ κατελίχθαι τὴν
 ναῦν, τοῖς τῆς διανοίας ὄφθαλμοῖς ἀνεπερνούμενος, ὡς ἔχον τὴν τὸν πεποθῆμενον, ἐγερ-
 θει. ἀγόμενος δὲ οὕτω καὶ μετεωροπορῶν τοῖς διαρήμισιν ὠκυπέτης τὸν πάλαι ἔχον
 καταλαμβάνει σκλόν, καὶ οὐ προσχὼν τῇ τοῦ ἑσπέρου προαίετι εἰς ἐκείνους ὁλόκως ἐγῆ-
 πλωσε, τοιαῦτα λέγων ἡμῖν καὶ ἡδὼν, ἡ καὶ τῇ ἀσπαστῇ τελετῇ προσέκε· σὲ ἐκπεπνύω,
 72 δεσποτα θεὶ πατέρων καὶ κόρι τοῦ ἔλθους, τὸν καταστρέφοντα τῇ ἰδίᾳ δόξῃ καὶ ἀρετῇ,
 ὡς πάντων προνοητικῇ, αἰδοῦ τῆς πρὸς ἡμᾶς σὺν καταστάσεως, καθάπερ σπουδηγόρῳ
 μεστῇ, εἰς γιλικὴν ὁμολοῖσαι σιμωνῶν τοῖς ἐπορηνόις πρὸς τοὺς γηγενεῖς. σὲ
 ἐπιστῆναι τὸν ἀποτορῶν τῶν ἀπάντων, σὲ καυδοκῶν τὸν περιέχοντα λόγῳ τῆς αἰνίας, σὲ
 ἀπεκδέχομαι τὸν ζωῆς καὶ θανάτου δεσπότην, σὲ ἀνιένον τὸν νομοδότην καὶ τοῦ
 νόμου διάδοχον, σὲ πεινῶ τὸν ζωοποιὸν τῶν νεκρωμένων, σὲ δεῖν τὴν ἀνάψιν
 τῶν κεκαυτῶν, σὲ ἐπεπνύω τὸν χρίστην καὶ λειτουργὴν τοῦ κόσμου. σὺ ἡμῶν Θεός,
 καὶ σὲ προσκυνώμεν. σὺ ἡμῶν τὰς ἀγίας, καὶ ἐν σοὶ προσεξόμεθα· σὺ Θεομῶν
 74 Θεομυθίας, καὶ σοὶ πεπνύμεθα. σὺ Θεὸς πρῶτος· ἐμπροσθεν σου οὐκ ἐγενήθη
 Psal. 43, 10 Θεὸς ἄλλος ἐκ Θεοῦ καὶ πατρός, καὶ μετὰ σὲ οὐκ ἔστι ἄλλος εἶδος τῷ πατρὶ ὁμοούσιος
 Sep. 15, 3 καὶ ὁμοτύπου. καὶ τὸ ἐπίσθαι σὲ ολόκληρος δικαιοσύνη, καὶ εἰδέναι σου τὸ πᾶν
 Psal. 117, 21 τὸς ἅπαντας ἀθανάτους. σὺ εἶ ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν λιθὸς ἀκρογωνιαίος, πολυ-
 Exod. 28, 10; τελεῖς τε καὶ ἐντιμος τῇ Σιών προαναγορευθείς, ὑποβλήσῃ γὰρ σοὶ τὰ πάντα ὡς
 1 Petr. 2, 8 αὐτῇ, ὡς παραγόντι τὰ ὅλα ἐκ μὲ ὄντων εἰς τὸ εἶναι καὶ εἰσάσιν ἐπαγῇ τοῖς
 ἀσπίτοις παρασχόντι, ὡς στεροχῇ καὶ φρουρῇ τῶν παρεπιτρεμένων, ὡς γίσειν δια-
 76 γόρῳν διμωρητῇ, ὡς οὐκίσοντι πάλαι πτωχεύοντα καὶ πτωχεύοντα τὰ σέβαστα,
 Act. 17, 24 ὡς ἐταξίως ἐπὶ τῇ εὐφροσύνῃ, ὡς σιμωνῶν καὶ ἐγῆναι ἀνυμνεῖ σενδόσμων. ἐν σοὶ γὰρ
 Exod. 15, 2 ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν, διὰ τοῦτο, κῆμε ὁ Θεὸς μὴν, δοξάσω σε, ἡμῶν
 Rom. 25, 1 τὸ ὄνομα σου, ὅτι ἐποίησας θαυμάσια πρᾶγματα, πολλὰν ἀρχαίαν ἀληθειάν, ἐξομολό-
 Psal. 103, 1 γῃσιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνδοξάμετος. τί γὰρ περιφανέστερον βασιλεὶ προσημαίωσας
 Exod. 42, 7; πορρηγῆτος καὶ ἐπιλήπτοντος διαδήματος; ἡ τί μεγαλοπρεπέστερον Θεῷ γιλιανθρώπων
 Luc. 1, 70 γιλιανθρώπων ἐνανθρωπήσας, ταῖς παμνησιόταταις ἐξαγγελίαις τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιά
 78 θανάτου καθημένους καταλαμπόσας; καὶ μὴν εἰκότως καὶ προαναγγέλῃς σε τὸν βα-
 1 Tim. 1, 17 σιλέα τῶν αἰώνων ὁ πρὸς κληρὸς βασιλεὺς καὶ οὐκίτης γάσκων „ἡμέτερος καλλὴς παρὰ
 Exod. 34, 3 τοῖς ἰαῖς τῶν ἀνθρώπων“, ὁ ἐν ἀνθρώποις Θεὸς καὶ ἀνθρώπος. περιεζῶσω γὰρ διὰ
 Rom. 11, 6 τῆς Θεῆς σου σαρκεώσεως δικαιοσύνην μὲν τὴν ὁσῶν, ἐντρίχην δὲ καὶ ἀληθειάν τὰς
 πληροῖς, ἀνυμνεῖς δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν ὑπάρχων καὶ ἀγαλλίαμα τῶν ἀπάντων.
 Rom. 45, 8 τοιγαροῦν εὐφρανθήτω ὁ οὐρανὸς σήμερον ἡμεῖς ἔμοι, ὅτι ἐλίχεν ὁ Θεὸς τὸν λαόν
 μέλεια τῆς γῆς εἰρήνην τοῖς ἐν Ἀίδου (πᾶρεσι γὰρ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων).

καταλείπει καὶ ἡ γῆ ἔλεος τοῖς κατοικοῦσιν αὐτήν. ἐπλήρωμαι γὰρ τῇ παρακλήσει καὶ ὑπερπερισσεύωμαι τῇ χαρῇ, ὅτι εἶδόν σε τὸν σωτῆρα τῶν ἀνθρώπων. 80

VII. Ἀφελόντως δὲ οὕτω τοῦ χρεώτου καὶ γεννηθῆναι τῇ θεῷ ἐν γυναικί, τα κε-
χορηγησμένοι τυπικῶς τῷ προφῆτῃ Ἠσαΐα περιγανὺς ἢ ἐκὼν διακρίτου ἐξετελεῖ, καὶ
δε λαβόμεναι τὸν ἐκ τοῦ ἰσχυάτου καὶ πειναρόντος αὐτὸς θεσπιστήριον περιουθεῖται
ἰσοποιοῖ καὶ ἀνέκχρηστον ἀνθρώποι, ὡς λαβὼν, τῇ σφραῖζει τὸν ἄνθρωπον αὐτὸς χειρὸν,
ἐν δεξιᾷ προέτιναι, τοιαῦτα (ἐρμὴ δοκῶ) λέγουσιν ἐν αἷμα καὶ παρακαλεῖσθαι· ἀνέ-
λαβε, προσέτινα εἶναι καὶ ἐρῶνι ἄριστοι, ἀτόκῃ τὸν κύριον καὶ ἀπόλαυε τῆς οὐ χι-
ρεῖσσις σου ἑλπίδος. ἰπὸδεξαι θύσανον ἀνέκχρηστον καὶ πλοῦτον ἀναγαίρετον, μεγα-
λοχηρῶντος. ἐνυχύλισται κέρτος ἀνεκδηγῆται καὶ δύνανται ἀνταρρεῖν τὸν ἐρεῖδωσθαι
σε, σοφώτατος. περιλάττει μέγας ἀπεριόριστον καὶ ἰσχυρὸν ἀνέκχρηστον, ἐκροκῶν. περι-
πλάττει αὐτὴ τῇ ἀντιπῶν καὶ ἔλθῃ, αὐδωσθῶντος. περιπλάττει τῇ ἀντιπῶν καὶ
ἀντιπῶντος, δικαιοῦντος. οὐ τοιμῶν τὸ ἐγγύρῃν, μὴ ὀκλαῖ, ὀσιώτατος
ἐμφορῶντος τοῦ ποδωρῶντος καὶ καταιρῶντος τοῦ ἐπιδωρῶντος, μᾶλλον δε εἰς τὸν
ἐπιδωρῶντος. ἐκροκῶντος. ἐνυχύλισθῃ τῷ διὰ τοῦ ἀντιπῶντος ἐπιδωρῶντος τῆς σφρα-
κῆς περιπλάττει ἑλπίς τῆς δικαιοσύνης, εὐλαβῶντος. μὴ δεῖλῃς τῇ γυναικί, καὶ
καταλαγῆς τὴν ἡμερῶντα, μακαριώτατος. μὴ πῆλῃς τὸ ἐρῶνι, μὴδε ποτὶς τὸ
προσέτι, ἐκροκῶντος. εἰς τὴν προσκολλῶνται, καὶ μὴ ἀντιπῶντος πρὸς τὸ ἐρῶνι
οὐ θύσανος τὸ λαοῖς σου, οὐδὲ τὸ πρῶτοντος· μὴ ἀντιπῶντος, ἀντιπῶντος. οὐ
καταλαγῇ τὸ πᾶν τῆς τοῦ κέρτος μου χάριτος, ὀκλαῖ, δικαιοῦντος. βῆτος σε
περιπλάττει, ἡ τὸν τῶν μου περιστῶντος πρὸς ἐπιδωρῶντος τοῦ ἀντιπῶντος πρῶν, νο-
μοποιῶντος. ἐκροκῶντος καὶ κέρτος περὶ τὸν σε, περὶ τὸν σε, τοῦ πρῶτοντος ἐν
αὐτοῖς σου. πρὸς ἐπὶ τοῖς ἑλπίς τῆς χάριτος σε διδάσκων, ἐν τῇ ἐκροκῶντος ὁ ἀντιπῶντος, 81
ἐξ τῆς καὶ ἐκροκῶντος ὁ ἀντιπῶντος, λόγος. οὐ πᾶν σύμπληρος ἐκροκῶντος τοῖς πρῶ-
τοντος, οὐδὲ τὸ ὄνομα, καπνισόμενον δεῖς ἐκροκῶντος τοῖς πρῶτοντος, οὐτε μὴ νῦντος
κολλῶντος ἐκροκῶντος, τὸν θύσανον τοιμῶντος, γυναικῶντος καὶ τὰ πρῶντα, σφρα-
κῆς τα τελευτῶντα, ἀντιπῶντος τὸ γυναικῶντος. ἐκροκῶντος ἀντιπῶντος τὸν πρῶν σε
ἐλπίς τῆς θεοῦ· αὐτὸς γὰρ ἀντιπῶντος τῆς ἀντιπῶντος σου, καὶ τὰ ἐκροκῶντος σου περιστῶν-
τος ἐν σοὶ πρῶτοντος τῷ τὸν κέρτος καὶ ἀντιπῶντος. ἐν σοὶ καὶ διὰ τοῦ πρῶτοντος
τοῖς ἐκροκῶντος ἢ κατὰ χάριν δικαιοῦντος. οὐ δεῖς τῆς ἰσοποιοῖ ἀντιπῶντος ἀντιπῶντος
ὄνομα· ἀντιπῶντος καὶ τῆς χάριτος. κακαῖς τῷ γυναικῶντος ἀντιπῶντος ἐν τῷ
πρῶτοντος. ἀντιπῶντος τὴν πρῶτοντος καὶ ἐκροκῶντος τὴν κακῶντος, ταῦτα γὰρ σε ἐκροκῶ-
ντος οὐ δοκῶντος.

VIII. Ὡς τοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς μετῴντισσας ὁ δικαίος, καὶ τῇ πρῶτοντος εἰς τῆς
δικαιοσύνης θεῷ πρὸς ἀνθρώπων θρονοντος, ἐκροκῶντος μὴ ταῖς γυναικῶντος ὁ κα-
κῶντος τὸν ἐν πρῶτοντος πρῶτοντος τῶν ἡμερῶν, ἐκροκῶντος δὲ τὸν θεόν καὶ εἶπε· ὁ ἐν ἀπο-
λίς τὸν πρῶτοντος σου, δεσποτα, καὶ τὸ ἐρῶνι σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ἐκροκῶντος
μοι τὸ σωτῆρῶν σου, ὁ ἐκροκῶντος κατὰ πρῶτοντος πρῶτοντος τῶν λαῶν, ὡς εἰς ἀπο-
κάλυψιν ἐκροκῶντος καὶ δεῖς λαῶν σου Ἰσραὴλ· ἀντιπῶντος τὴν παρὲς σου ἀντιπῶντος
ἀντιπῶντος με κακῶντος καὶ ἀντιπῶντος τὴν ἐλπίς σου, κέρτος. ἀντιπῶντος μοι τὴν ἐν-
πρῶτοντος· ἀντιπῶντος σοι ἐκροκῶντος τὰ ἐκροκῶντος. ἐκροκῶντος ἀντιπῶντος θεοῦ δύνανται· δε-
ίς τῆς γὰρ ὁ ἐκ σοῦ θεοῦ ἀντιπῶντος, καὶ ἀντιπῶντος γεννηθῆναι ἀντιπῶντος γέγονεν.
ἐκροκῶντος τῆς σφραῖζης καὶ κέρτος καὶ ἀντιπῶντος μετῴντισσας, ὅτι τὰ σφραῖζης ἀντιπῶντος
ἐκροκῶντος εἰς πρῶτοντος ἡμῶν. ἐκροκῶντος ὁ ἐκροκῶντος ἀπὸ Σολομῶντος „χρηματῶν“
ἀντιπῶντος „ὡς θάνατος ἢ ἀγάπη.“ διὰ ταῦτες γὰρ συντριβῆσθαι τοῦ θανάτου τὸ
πρῶτοντος διὰ ταῦτες νεκρῶντος τῶν ἀντιπῶντος διὰ ταῦτες θάνατος μαθῆσθαι θάνατον,
ἀντιπῶντος τῆς κατὰ ἡμῶν ἐκροκῶντος· διὰ ταῦτες καὶ ὁ ἀντιπῶντος ὡς ἀντιπῶντος
γεννηθῆναι καὶ ἀντιπῶντος. ἐκροκῶντος ἡμῶν, κέρτος, τὸ σωτῆρῶν σου, ἀντιπῶντος ἡμῶν
γεννηθῆναι, καὶ οὐκ ἐκροκῶντος πρῶτοντος. ἐκροκῶντος ἡμῶν, κέρτος, ὅτι οὐκ εἰς
τελὸς ἡμερῶντος τοῖς δούλῳ σου, ἀντιπῶντος, οὐδὲ ἐκροκῶντος ἐκροκῶντος σου. κατοι-
κῶντος γὰρ ἡμῶν τὴν ἐκροκῶντος ἀντιπῶντος ἐκροκῶντος ἐκροκῶντος τὴν ἐκροκῶντος καὶ ἀντι-
πῶντος σου ἀντιπῶντος, διὰ τοῦ πρῶτοντος καὶ ἀντιπῶντος καὶ ὄνομας σου πρῶ-
τοντος σου τῆς λῆψιν ἡμῶν ποιησάμενος, ἀντιπῶντος καὶ, τῆς σφραῖζης, μετῴντισσας καὶ
χρηματῶντος οὐκ ἐκροκῶντος τὴν τῶν σου οὐκ ἐκροκῶντος κατὰ πρῶτοντος σωτῆρῶν καὶ ἐκροκῶντος, ἢ
ἐκροκῶντος ἐκροκῶντος τὴν τῶν πρῶτοντος κατὰ πρῶτοντος κατὰ πρῶτοντος. ἀλλὰ διὰ τοῦ ὄνομας σου
γεννηθῆναι ὡς τοῖς ἐκροκῶντος καὶ σφραῖζης θάνατος κατὰ πρῶτοντος, ἵνα ἐν τῷ σοῦ πρῶτοντος
ἐκροκῶντος γένος γεννηθῆναι· καὶ διὰ τοῦ δεσποῦ καὶ ἡμερῶντος ἐκροκῶντος ἀντιπῶντος ἡμῶν
εἰς ἀντιπῶντος, καὶ διὰ τοῦ ἀντιπῶντος ἐκροκῶντος τῆς τῆς τῆς πρῶτοντος
αὐτῶν ἐκροκῶντος ἐκροκῶντος· καὶ διὰ τοῦ ἐκροκῶντος ἀντιπῶντος ἀντιπῶντος τὸ κατὰ
ἡμῶν κατὰ πρῶτοντος ἐκροκῶντος· καὶ διὰ τοῦ πρῶτοντος καὶ ἀντιπῶντος τῆς θεῶν σου
γεννηθῆναι τὴν πρῶν σε κατὰ πρῶτοντος καὶ πρῶτοντος ἐκροκῶντος, ὡς
Coloss 2,14.

ἡμῶν εἰς Ἰσραὴλ καὶ παρὰ πόρον ἀνάστησιν τῶν ἐν ἡθέρῃ κατεχόμενοι πρωτοτόκων· πάντα γὰρ εἶχόν τε καὶ ἰπέκασπον τῇ σῇ θεῇ εἰκότι ἐκνικώμενα.

Λ. Καὶ τί ἐστὶ περιπλέκων μυστικῶς τὸν λόγον, τοῖς ποικίλοις προφηταμαῖς, ἐλαφύ-
 σαις τοῦ λόγου τὰς ἱστίαις, καὶ μάλιστα πρὸς ὁρθολογικὴν ἐπιλωμένην τῆς ἐπὶ σοὶ ἀρε- 114
 κείας, ἢ καὶ κατατριφῆσαι ἡμεῖς καὶ ἰπικερδέστερον· τοιγαροῦν χαίρειν γούρας
 τοῖς υἱὲν ἡγῶν κατὰ πᾶσαν γενεάν πνευματικοῖς διηγήμασι καὶ τερατοποιήμασιν, ἐπι-
 σὲ μὲτά τω τοῦ εἰς εὐλογίας οὐρακας, παντομνημονεῖτε. εὐλογεῖτε σὺ, παντελὸς γὰρ
 καὶ πᾶσι ποιεῖτε, ἐπ' εὐλογίας καρπὸν τὸ θεοχαριστωτάτων σου ὄνομα, θεογενεῖς τὸν
 καὶ δοκῶν τῶν πιστῶν, ἢ περιγραφῇ, ἢ ὡς εἶπω, τοῦ ἀπειρηγμένου, ἢ ὡς τοῦ East 11, 1
 ὁριζοτάτου ἀνθρώπου, ἢ μητρὸς τοῦ πλάσματος, ἢ τειχὸς τοῦ τρεχόντος, ἢ περὶ τοῦ
 περιεχόντος, ἢ φέροντος τὸν φέροντι ἡμῖν τὰ πάντα, ἢ πᾶσι τῆς ἐν σαρκὶ ἀνατολῆς Hebr. 1, 3
 τοῦ θεοῦ, ἢ λαφύς τοῦ καθαριτικοῦ ὁσμῆτος, ὁ βραχὺς κόλπος τοῦ πάντων κόλπου, Eccl. 43, 41.
 ὁ πῶτος τῆς ἀκαταλήπτου δόξης, ὁ εἰς ἐπιθυμίαν ἱερόν ζωνοῦχος, ἀλάκως τῆς ἀβ- 116
 λείας ἀγ' οὐ πόμα ἀθανασίας ἐξέζησε, τοῦ ἐκαστήριον ἐξ οὗ θεὸς ἐκνύσθη ἀνθρώπους
 ἀνθρωποτόμος, τὸ ἰσχυρὸν ἔσθιον τοῦ ἀναβαλλομένου γῆς ὡς ἡμέτεροι, ἢ διατρέχοντες
 θεῷ τῇ ἀνεκδοκῇ σάρκα ἢ περὶ οὐκ εἶχει, ἵνα ἢ ὁ παντοδύναμος ὡς ἡ δόξα σου. τι
 καὶ τοῦ περιεχόμενου, εἰς τοῦτον ὑπερῷον, ὁ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς πληροῦ, οὐ
 τὰ σῶματι καίματι, σοὶ γενέσθαι ἐπιδόξῃ, σὺ γὰρ ἐδάνεισας θεῷ θεῷ σάρκασιν, 1
 ἢ οὐκ εἶχε. σὺ ἐθωράκισας τὸν θάνατον τὴν εἰρηαίαν τοῦ σώματος παντελῶς, δι' 118
 ἢ αὐτὸς μὲν ὡς θῆνην χωρὶς ἐμοὶ δεδύνηται, ἐγὼ δὲ εἰρηαίως ἀντιπῶσαι αὐτῇ
 εἰσέχουσα, δι' ἢ καὶ πάντα τοῦ πονηροῦ τὰ πικρὰ καὶ μελὲς σφραγίσεται. εὐ γὰρ, εὐ γὰρ
 μέγα θεοῦ καὶ δούλη· εὐ γὰρ, εὐ γὰρ ἢ ὑπόχρεον ἔχοισα τὸν πάντων δανειστήν. πᾶσι
 μὲν θεῷ ἐπαγγελόμεν, σοὶ δὲ ἐποφείλεται ὁ γὰρ εἰς οὐρανὸν τὸν πατέρα σου καὶ 120
 τὴν μητέρα· πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξελίξεσθαι ἐλάμενος φιλαίει τὴν χάριν
 καὶ τὸ ἴδιον δῶκεν τῇ διακονισμένῃ τὴν ἀθάνατον γενεάν, καὶ θυξάσαις θεοφει-
 τοῦ, ἢ ἐτεράφαιτο ἀπᾶν ὡς ἀνθρώπων μετὰ. ἐστὶν τοίνυν ταῦτα οὕτως, ἐστὶν. 120
 οὐ γὰρ κομμοσπένδῃ ἀκάρπου οἱ κροσσόφρονες σοὶ παρ' ἡμῶν ὕμνοι, παναγνῶταιον
 καὶ ἐξαιρέτων τὸν θεὸν ἐνδομῆμα, οὐδ' οὐ κοσμητικῆς λογολεσχίας, καὶ φειδωλεῖας
 λατρεῖν καὶ οὐ πεισματικῆς σου ὕμνος, θεοεπαίνετε καὶ θεὸν ἔχοισα ὁπομῶν, τὸν
 τοῖς βροτοῖς ἀρχὴν τοῦ εἶναι διὰ γεννέσεως παρέχοντα, ἀλλ' ἐννοεῖς ἀληθείας. ἐπι-
 λείπει γὰρ ἡμῖν ὁ χρόνος καὶ ταῖς μετέπειτα γενεαῖς τὸν κατ' ἀξίαν σοὶ ἀποδοῦναι
 μακαρισμὸν τῇ μητρὶ τοῦ βασιλέως τῶν αἰώνων, ὡς ποῦ φησιν ὁ αἰδίδιμος προφήτης, 1 Tim. 1, 17.
 τα εἰς τῆς ἀκαταλήπτου ἡμῶν ἐκπαίδευσιν, ὡς μέγας ὁ οἶκος τοῦ θεοῦ καὶ ἐνέμενος ὁ 122
 τόπος τῆς ἡσέως αὐτοῦ· μέγας, καὶ οὐκ ἔχει τελετήν· ἡψηλὸς καὶ ἀμείνωντος.
 αὐτὸς γὰρ, αὐτὸς προφητικῶς χρησμός καὶ ἀφενδὸς λόγος οὗτος τῆς περὶ σέ μεγα-
 λυτοῦτος· διότι καὶ μόνι, σιμμερῶσθαι θεῷ τὰ τοῦ θεοῦ κατεξουσία, θεὸν γεννέ-
 σαι σαρκὶ μόνι τὸν ἐκ θεοῦ πατρὸς μονογενῶς καὶ σιμμερῶς γεννηθέντα, γελυγ-
 θεις οὕτως λόγοι πάστεως ἀκραγῶντος ἀντιχομένων.

Μ. Ἀπολάττωμεν δὲ λοιπόν, ὃ γελωτοῦσται, τὸν θεοδόχον πρεσβύτερον καὶ
 ἑσέ, διδάσκαλον, ὃς ποῦ διανέξαντα ποτιρίως ἐκ τοῦ παρθενακοῦ πελάγους, καὶ
 διακατεῖσθαι ἐμπεφορμένον ἡμῖν τῆς ἡσέως ἐγείρεται καὶ ἐμπορεῖσθαι ἡμῖν τὴν 124
 ἀπολύειν θεολογίαν, καὶ ὡς πρὸς τὰ εἰς τοῦ λόγον, ἀπλάνος πρὸς τὸν
 προκείμενον σκοπὸν ἀπειθόντες πᾶν ὁδὸν τοῦ κρείττους τὴν τρίτον, ὡς μὴ
 αὐτῇ ὡς ἐκκαρτοὶ καὶ ἀπεντελεῖς πρὸς τὰ δέοντα. ἐπεὶ οἱ συνεκλήθησαν πρὸς
 τὴν ἱερῶς τελομένην ἱεροσύνην τε καὶ προσηγείαν, καὶ παρεστῆκεν τῷ ἐνδόξῳ καὶ παρ-
 θενακῷ θρόνῳ ξενόρις θεοκλήτων δικαίων, Σιμεωνός γεγενημένος καὶ ἄννης, ἐκατέρων τῶν
 λαῶν ἐναρξασίας φερόντων τὰς εἰκόνας (ὁ μὲν πρεσβύτερος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ γιγνέ-
 σαιτος νόμου, ἢ δὲ χῆρα τῆς ἐξ ἑθνῶν χῆρας τὴν ἐκκλησίαν ἐκκλησίας)· ὁ μὲν οὖν 126
 πρεσβύτερος προσωποποιούμενος τὸν νόμον τὴν ἀπολίσιν ἐξέρχεται, ἢ δὲ τῆς ἐκκλησίας
 προσωποποιῶς τὴν ἀνθρωπολογίαν προσεκόμισε, καὶ τοῖς ἀπεκδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Eccl. 2, 38.
 Ἰεροσολαίμῃ τὰ περὶ αὐτοῦ ἐλάλει, καθὼς γεγραπται ἐν μύλῳ ἀρμολίως καὶ ὑπερφρεῖς
 τα παρ' ἐκατέρω λαλοῦμεν καὶ τῇ ἱερῇ τελετῇ σήματι. ἔδει μὲν γὰρ, ἔδει σιγῶς
 τὸν μὲν πρεσβύτερον ἐπιστάντων τὸ γράσκον τοῦ νόμου διάταγμα, „αὐτοῦ ἀκούετε“ καὶ 128
 „πᾶσι ημεῖς, ἥτις ὅν μὴ ἀκούσῃ αὐτοῦ, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτῆς“ ἀπολίσιν
 ἐκκλησίας ἐκκλησίας τῆς νομικῆς παιδαγωγίας (ἡβρις γὰρ ἡμῖν καὶ προπέτεια βασιλείας
 πειρῶντος καὶ δημηγοροῦντος ὑπακιστῆν κατάντικρως ἀντιφθέγγεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπι-
 κλίνει τοὺς ὑπερῶν τὰ ἴδια)· ἔδει δὲ καὶ τὴν χῆραν τελοῦσαν τῶν ὑπὲρ λόγον τὰ
 ἐκκλησιαστικὰ ἐορτάσαι τῷ θεῷ, ὥστε σιγῶς τῷ νόμῳ τὰ ὡς τελοῦμεν. ἐπιλήττω
 δὲ λοιπόν τῶν ἀναγκαίων καθίστηται, πῶς, τῶν προφητικῶν προτιπώσεων, καθὼς ἀπο-
 λίσται, ἐπὶ τῶν ἐξαιρέτων τούτων ἐορτασμάτων ἀραρότως ἐχόντων τὴν ἀναφορὰν,
 τοῦ τὸν οἶκον ἐμπεπλήσθαι λελεχται, καὶ τοῦτο οὐ παρενθέτως, ἀλλ' ἐνσημάντως Eccl. 11, 4.

- 130 ἀπὸ τῆς τρυφερίας φωνῆς ἠέσκιον ὁ ἐξήρχητος, τῆς ἐκέκρυγον οἱ πῶν ἐπουρανίων μύσται ἀνελκίσθη· ὁ δ' ὄνν, ὡ γιλήκαε, τῆς ἱστορίας τὸ ἐπαχόμενον, εἰρήσεις τὴν αἰτίαν.
Eccl 6,9 „ἀκούξῃ“ γὰρ ψισιν „ἀκούσῃτε, καὶ οὐ μὴ σιγῇτε, καὶ βλέποντες βλέψῃτε, καὶ οὐ μὴ ἰδῇτε.“ ἐπεὶ τοίνυν εἶδον ὀγκύμονες Ἰουδαίων παῖδες τέρατα εἰδοῦσι, ἃ ἐθετο ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸν μελαφδὸν Λαβὶδ, ἐθεάσαντο δὲ καὶ σιμεῖον ἐκ βάρβιτος καὶ ἐξ ἵφους κατὰ σίνωδον ἀσέχοντον καὶ ἀδιδάκτον, ὃν τρόπον προανεγόντησεν Ἰσάιας (τὸ τοῦτο· μητέρα ἵπῃ γένειν, καὶ τόκον ἵπῃ λόγον, μητέρα ἐπίγειον καὶ γόνον αὐράνιον, καινὴν γῆμι θειοθρίαν, καὶ λόγον ἀπειρώγαμον· ὡν τί καὶ γένοιτ' ἂν εἰδοστότερον
- 132 καὶ περιτομώτερον ἀνὰ τὴν κρίσιν· καὶ ταῦτα θεασάμενοι ὡς μὴ θεασάμενοι διετέθησαν, μίσαντες καὶ ὑπαισόμενοι πρὸς τὴν αἰτίαν· διὰ τοῦτο ἐπλήσθη ὁ οἶκος τῆς καινότητος αὐτῶν καπιῶν.

XII Καὶ ἐπειὴ ἔχονσαν καὶ αὐτὸς πρὸς τῇ θείᾳ τῶν ἡπὲρ θείαν, προσβύτον δεκατοῦτον, ἀνδρὸς ἀξιολύτου, ἀνδρὸς ἀξιολύτου, ἀνδρὸς πνευματοφόρου, ἀνδρὸς νομοδιδασκάλου, ἐκρωσὸν τετιμωμένον, προσηγία λελαμπρισμένον, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐλπίδι τὸ ἔν πνευματικῶν καὶ θανάτου ὀφειλὴν ὑπεριθεμένον, χορεύοντος, ἀνευφημοῦντος, συμμεταμορφούμενου τῇ θειότητι, ὅλον ἐξεπτεχότος θεῷ τὴν καλὴν ἐκπα-

- 134 σιν, ἡλλοιμήνουν εἰς ἰσχυρόν τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν, τῇ ἀμετρίᾳ τῆς χαρὸς τὴ εὐχαριστίᾳ ἀνακρίνοντος, καὶ οὐκ εἴλιντο ἀκοῦσαι τὰ ἀκοῦσι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις προεκκινῆσαι διὰ τοῦτο ἐπλήσθη ὁ οἶκος τῆς καινότητος αὐτῶν καπιῶν. καπιῶν δὲ ὁργῆς σιωπῶν
- Psal 17,9 καὶ τέρριον, ὡς γέγραπται „ἡτέρι καπιῶν ἐν ὁργῇ αὐτοῦ, καὶ πῶρ ἀπὸ προσώπου”
- Eccl 22,7 αὐτοῦ καταγλεγχέσεται” καὶ ἐν ἐτέρῳ „ἐν ἔθνεσιν ἀπειθεῖ ἐκκαυθήσεται πῶρ.” ὅπερ δὴ
- Matth 23,38 σημαίνει ὁ κύριος ἐν τοῖς σεβασμοῖς εὐαγγελίοις ἐλεγε τοῖς Ἰουδαίοις „ἰδοὺ ἀγιάται

- 136 ὁ οἶκος ἱερῶν ἐρημος,” πῇ δὲ „πέρις τὰ στρατιώματα αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς ἀποώλει τοὺς φονεῖς ἐκείτους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐπέσειν ἐν περὶ.” ταῦτα τῆς Ἰουδαίης ἀπεπείσας πρὸς τὴν τριαδικὴν δοξολογίαν ἐκαιρητικὰ τὰ ἐπαθλῆ. ἐπεὶ γὰρ ἡγιάθη τὰ πέρις τῆς ἐπ' οὐρανῶν καὶ τῆς οὐχὲς κρείον πλείρις γέγονεν ὁ μέγιστος οἶκος τῆς
- Eccl 6,3,4 ἐκκλησίας διὰ τοῦ τριεγίου κτήριου, ὡς ὕδαρ πολὺ κατακαλύπτον θαλάσσης, ἀπέβη μὲν αὐτοῖς τὰ ἀδόμενα, συνετεβανώθη δὲ τῷ τέλει καὶ ἡ τῆς προσηγίας ἀρχή, ἐπιστημωμένον, καθάπερ λέλεκται, διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ κύριου τῆς ἀληθείας ἐν

- 138 ἐποδείγματι τὴν μέλλουσιν κακίτην τούτων καταστροφὴν, ἐν οἷς γίγῃ „τοῦ ἐκαιρητοῦ οὐκ ἀπέθανεν Ὁσίος ὁ βασιλεὺς εἶδον τὸν κύριον,” ὡς τοῦ ἀποσταίου Ὁσίον εἰς παρὰδειγμα παντός τοῦ ἀποσταίου σώματος, οὐα τε κεφαλὴ τοῦτο τινυχόντος, ἐκκαμ-
2 Paraph 20, 10 βνευόμενον ὡς καὶ δίκην τίσας τῆς αἰθιαδίας ἐσθώροπον, ἐγκολυπὸν ὡς χαλκὸν ἀνδριάντι τῷ μετώπῳ ἀτινέχαιο τὴν θείαν ἀπόφασιν, βδελυγίᾳ λείπρις τῆς βδελυγνότη-
 τος ἀσεβείας τὰς ἀμοιβὰς πᾶσιν ἐπεδεικνύμενος. Θεοσύφως τοιγαυτὸν εἰς παρὰδειγμα τῆς ἀκαρίστου πεινυγνῆς τὴν ἀκαρίστου ἐποίησατο τῆς εὐχαρίστου χείρις Ἀννης ὁ πῶν τελεσθέντων προσηγνῆς, ἥς καὶ τὸ ὄνομα προδηλωτικὸν τῆς κατὰ χάριν Λοιστοῦ τοῦ

- 140 Θεοῦ διδικαιωμένης ἐκκλησίας ἐν τῷ βαπτίσματι Ἀννα γὰρ χάρις ἐμνηστεύεται.
- Μιλ. Ἄλλ' αὐτοῦ ποι τοῖς προσηγνῆς κατατασσόμενον ἐν σταυροφόρῳ ὀλκάδι τοῦ λόγου, διὰ τὸ σῶμα τὸ ἰσάμ χαλκῶντες, καὶ μικρὰ τινε ὡς οἶον τε χαμερῖσαν-
Psal 47,2 τες τὴν εὐλί τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου ἡμῖν τῷ ἐκκλησιαστικῷ λαῷ, ὡς τῷ πνεύματι
Matth 5,35 συμπαιρόντες καὶ συνεορτάζοντες τοῖς ἐκείτοις τιμωτάτοις πατράσι καὶ ἀδελφοῖς, χαί-
 ροις, ἡ πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως, ἐν ἡ τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐκτελεσιουργήθη μυστή-

- Eccl 1,20 ριαι, χαίροις, ὁ ἐπίγειος οὐρανός, Σιών πόλις πιστὴ τοῦ λοιποῦ τῷ κυρίῳ, χαίροις
- 142 καὶ φαντίσθω, Ἰερουσαλὴμ· ἵκει γὰρ σου τὸ φῶς τὸ αἰδίον, φῶς τὸ ἀέναντον, φῶς τὸ
- Eccl 1,17 ἐπείσταν, φῶς τοῦ αἵλου, φῶς τὸ ἐμνούσιον τοῦ Θεοῦ καὶ πατρός, φῶς το ἐν τῷ πνεύματι καὶ ἐν τῷ ὁ πατήρ, φῶς τὸ φαντίσταν τοῦς αἰῶνας, φῶς τὸ φαντίσταν τὴ ἱερ-
 κόσμου καὶ τὰ ἐγκόσμου, Ἀριστὸς ὁ ἀληθινὸς ἡμῶν Θεός, χαίροις, πόλις ἡγία καὶ ἐκτελεσμένη τῷ κυρίῳ, εὐχαρίστω ἐν εἰφροσίνῃ, τὴς ἰσότητος σου, αὐ οὐ μὴ προσθῶσι διελθεῖν

- Ps 130,15,16 εἰς πικλαίνσιν. χαίροις, πόλις ἡ παρηνδύμω, ὅτε δευδοξασμένα ἐλυλῆθη περὶ σοῦ. οἱ
- Psal 80,3 γὰρ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσιοι σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται, καὶ

- 144 οἱ πτωχοὶ σου χορησθήσονται ἄριον. χαίροις καὶ εὐφραίνου, Ἰερουσαλὴμ, ὅτι ἐβί-
Eccl 12,6 σκεῖσε κύριος ἐν μέσῳ σου, οἶτος κύριος ὁ γυνὴ καὶ ἄλλω τῇ Θεοῦ ἐπιφύῃ τῇ ἡμέτῃ γένουσι καὶ ἐκ τῆς παρηνδύμης νηδύος ἀφράστως παρηνδύμης, ὁπότε κύριος ὁ μηδενὸς ἐτέρου ἐν μετέξει γενόμενος πλὴν τοῦ φηράματος Ἀδάμ, τοῦ ὑπὸ τοῦ ὕψους
- Eccl 2,10 σκελίσθεντος. οὐ γὰρ ἀγγέλου ἐπιλαμβανόμενος ὁ κύριος, τῶν μὴ ἀποπεπινωκότων τῆς

- ἐξ ἀρχῆθεν ἀποκληρωθείσας αἰτοῖς αἰσθητοῦ πύξης καὶ κατιστάσεως, σηκαυάμυσιν ἐκτελεζατο ὁ αἰετὶ ἐν τῷ πατρὶ ὡν Θεὸς λήγος, οὐδε τοῖς ἀποπεπινωκότας τοῦ φαντός ἀλάστορας δαίμονας ἀνακαλουμένους ἢ καὶ ἀνακαλεσόμενος, κατὰ τοὺς ἀσεβειώτας τοῦ

- 146 πονηροῦ σωτηρόρους, τῷ κόσμῳ ἐπεφάνησεν, ἄλλα σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαβόμενος,

κατὰ τὸν Θεότατον Παῖλοι, καὶ δι' αὐτοῦ παντός τοῦ ἀνθρωπείου γένου, ἀνθρωπος ἀμεταβλήτως γέγονεν ὁ δημιουργὸς καὶ πλαστοργὸς τῶν ἀπείρων, ὅπως διὰ τῆς αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς κοινωτίας καὶ ἡμῶν πρὸς αὐτὸν σιναγωγίας ἰσχυροτέρῃ τῇ ἐν ἡμῖν ἀμεριμνίᾳ ἢ εἰσδοσίς, ἐξαπονήσασθαι κατὰ βίον καὶ ἐκδομηθῆσαι ὡς κληρὸς τοῦ Θεοῦ πρὸς ὃν ἐλθόντων ὁ σωτὴρ ἐβάλεν ἐπὶ τὴν γῆν ἡμῶν. χαίροις τοῖν τε καὶ σὺ, ἐκκλησία καθολικὴ ἢ ἐν πίστι τῇ ὑπ' αἰθρανόν. σκίρεισον σὶν ἡμῖν, μὴ φοβῶν, τὸ μικρὸν ποίημα, τὰς 148
 τρικιμίας τοῦ ἔχθρου, ὅτι ἐδόξασεν ὁ πατὴρ δοῦναί σοι τὴν βασιλείαν καὶ εἶς τρι-
 χίλων τῶν ἔχθρων σου ἐπιβῆναι. χαῖρε καὶ ἐννομόν, ἢ πάλαι στείρου καὶ ἀγονος 149
 πρὸς ἐνέσθηναι, ἡνὶ δὲ πολλὰ τὰ τῆς πίστεως ἔχοντα τέκνα. χαίροις καὶ σὺ, λαὸς 150
 τοῦ Θεοῦ, λαὸς περιοσίτος, βασιλείαν ἐνράτιστα, ἔθνος ἱγιον, λαὸς εἰς περιπατήσιν· 151
 ἐξέλεγε δὲ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκ σκότους σε καλέσαντος εἰς τὸ φανερῶν αὐτοῦ γένος·
 ὅτε ἐλθὼν δὲ δόξαζε αὐτόν.

XIV. Χαίροις εἰς αὐτὴν, ἢ ἀληκτος ἡμῶν χαρὰ· ἐπὶ σε γὰρ πάντα ἀνατρέχουσι. σὶ 152
 τῆς ἐορτῆς ἡμῶν ἀρχή, σὺ μεσότης, σὺ τέλος, ὁ πολέμιος μεγαλαυχίας τῆς βασιλείας,
 τὸ ὄντως οὐδὲν πάσης ἀγαστείας, τὸ ἐμφανὲς φανερῶν τοῦ ἁπλοῦ τῆς ζωῆς. χαί-
 ροις, ἀγάπης Θεοῦ φανερῆ· χαίροις, γλυκύνουσις τῶν πλῆθους, χαίροις, πνεύματος 153
 ἁγίου κατέσχιον ὅρος ἱστρηίας, γλυκύνουσις γεννῆτον φητός ἑλκεῶν, πρὸς ἀκαρ-
 τεσίτοις ἀγάπης ἐπεσφουδῶν, τὸ προ ἀρχῆς σιλληθέν ἐν τῇ τελει τεκνύσει, φανερῶ-
 σαι τὸ κρηπὶς μυστήριον καὶ ἀλάλητον, τὸν ἀσράτον πατὴρ τῶν, εἰρημίας βρυφει-
 τῆς, πίστις γενόμενον ἥττω φραγέτης περιδόξως. διὰ τοῦτο ἐκλειπόμεν σε τὴν 154
 ἀμείνου πέντην καὶ μετρίαις ἐπαρκοῦσαι τιμαῖς καὶ καὶ ἡμῶν· μνήμην ἀδελφικὴν
 ἡμῶν ποιῶν, παινήν Θεοῦ, τὸν εἰς σὲ κατεκαλλετομένην καὶ ἡμῶν φανερῶν 155
 γενομένων σου τὴν ἐκείνων καὶ ἀνεξέλεστον μνήμην. καὶ σὶ δὲ αἰετός, ὡς πρὸς τὰ
 τίμει Συμεών. τῆς εἰσερχομένης ἡμῶν φανερῶν προδοχῆ καὶ τῆς τῶν πιστῶν ἀνυστάσεως
 ἐκείνης, σερπεντῆς ἡμῶν γένου πρὸς τὸν σωτῆρα Θεόν, ὃν ἀγκύλαις ὑποδέσθαι
 κατεξωδῆς. σιμῶναι γὰρ σοὶ καὶ ἡμεῖς Χριστῷ τῇ τῆς ζωῆς καὶ φανερῶν ἐξου-
 σιωσῆς, σὺ εἰ γένος, λέγοντες, ἀληθινὸν ἐκ φητός ἀληθινόν, Θεὸς ἀληθινός ἐκ Θεοῦ
 ἀληθινού, εἰς κληρὸς πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ μετὰ τὴν πανήγνητον ἐνανθρωπήσιν,
 εἰς τὴν τὴν μὲν καὶ οὐ κατὰ χάριν Θεός, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τέλειος ἀνθρωπος, εἰς τὴν 156
 μὲν γένει ἀναστρέψας καμψιλεῦς, δι' ἡμᾶς δὲ καὶ τὴν ἐμείτερον σιωτήριαν καὶ ἐν
 δουλῶν μορῇ ἀκρίαντως καὶ ἀμείαντως· ἀφ' αὐτοῦ γὰρ ὡν, λῶσαι φθορὰν προλῶσαι,
 ἵνα ἀφ' αὐτοῦ πάντα τέχνης, ὅτι σου ἐστὶν ἡ δύξις καὶ τὸ κληρὸς, μεγαλοσύνη τε καὶ
 μεγαλοπρέπεια σὴν πατρὶ καὶ ἀγῶν πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

' ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΑ.

1. Εὐλογητός ὁ Θεός· ἐκ φανερῶν ἐπὶ φανερῶν τοῦ κυρίου βαδίζομεν, ἀδελφοί, 157
 καὶ φανερῶν ὡς ἐκ δυνάμεως εἰς δύναν. κατὰ τὸν γὰρ ἐν ἀλλοίᾳ χορῇ κληρῶν,
 ἀλλοιότητος συμπεπλημένη ἐν τοῦ ἐνός κατέχεται, καὶ τῶν περὶ βλημένων ἑκαστον 158
 σιμῶνται φανερῶν καὶ παρὰ τὴν πέπλον, οὕτω καὶ τὰ τῶν ἁμῶν εὐαγγελίῳ
 φανερῶν εἰς ἀλλήλων ποδιχοῦσι τὴν γλυκύνουσι τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν καὶ
 εὐφραντοῦσι, οὐ τῇ ἀπυλῶν βρώσει, ἀλλὰ τῇ μενούσῃ εἰς ζωὴν αἰώνου. γέρε 159
 τοῖν τε καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί, ἐν εὐνοίας καρδίᾳ καὶ ὅσιν εὐχόοις ἀκούομεν τὴν
 καλῶν ἐν ἡμῖν κληρὸς ὁ Θεός ἐν τε προσήτοις καὶ εὐαγγελίῳ περὶ τῆς φανερῶν
 ταῖς ἐορτῆς. καλῶν δὲ πάντως ἐορτήν ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ὅσους 160
 αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν. σήμερον προσήτοις σάλπιγγες
 τὴν οἰκουμένην ἀνεπέφωσαν καὶ τὰς ἀπυλῶν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας ἐγαύονται καὶ

1) Confer Io. Chrysost. Opp. ed. Paris. II. T. VIII, p. 908 — p. 913. Montefalconius recte fecit, quod hanc orationem in scriptis rececit, sed temere ille eandem Graeculo nescio cui tamquam inthe-
 otum opusculum adscripsit p. 908. Tu vide Prolegomena §. VI et attende orationis locum cap. 5, ubi sententia exprobat, a nonnullis Origeni adscripta, qua Christi βασιλεία temporis finibus cir-
 cumscribitur esse dicitur. Conf. Petav. Dogm. Theol. T. VI. p. 139 sq. ed. Antwerp. Nihil obstant
 illa: ἐκκλησίαν c. 2, πρωτόγονον c. 7. Conf. p. 193 βιβλία. In voce πρωτόγονον c. 7 Jo. 18, 28. 33
 et 19, 0 respiciuntur. Ex locutione bus Methodio titis, ut hoc exemplo defungar, est editum quod c. 5.
 Conf. Sympos. p. 146. 178 Alla

κατεστέρησαν, καὶ ἐκ τοῦ σκάματος τῶν ἁγίων νηστειῶν καὶ τῆς κατὰ τῶν παθῶν παλαιότητας παραλαβῆσαι τοὺς πιστοίς, τὸν ἐπιτάκιον ἥμνον καὶ τὸ καιρὸν σὺνθῆμα τῆς εὐφροσύνης ἔδειξεν τῷ νικοπολίτῳ Χριστῷ ἐδιδάξαι· δεῖτε οὖν ἅπαντες, ἀγαλλιασώμεθα τῷ κυρίῳ· δεῖτε ἅπαντα τὰ ἐν ἡμῖν, κροίσωμεν χεῖρας καὶ ἀγαλλιάσωμεν τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι ἡμῶν ἐν γυνῇ ἀγαλλιάσεως. μηδεὶς ἄμοιρος ἔστω τῆς χαρᾶς, μηδεὶς ὑπερεῖται τῆς κλήσεως, ὅτι ἐγενήθη τὸ πνεῦμα τῶν ἀπειθαίρων εἰς ἀποκλείαν· μηδεὶς ἀναιμωκεῖται τὴν ἐπάντησιν τοῦ βασιλέως, ἵνα μὴ ἔξωθεν τοῦ νημφώνος ἀποκλησθῇ· μηδεὶς σκιθρωπὸς πρὸς τὴν ἰσοδοχὴν εἴρεθῃ ἐν ἡμῖν, ἵνα μὴ τοῖς ποιητοῖς πολίταις σηκαιοκρηθῇ. πολίταις δὲ ποιητοῖς φημι τοὺς μὴ θελήσαντας δεξιῶσθαι τὸν κύριον ἰακίων βασιλέα ἐφ' ἑαυτοίς. πάντες φαιδρῶς σπουδάζωμεν, πάντες προθύμως ὑποδεξώμεθα καὶ ὑπερκοσμίως ἐορτάσωμεν. ἀπὸ ἡμαῖων τὰς καρδίας ἡμῶν ἐκχέωμεν ἐνύπτιοι αὐτοῦ, ἐν ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς τὰς εὐχαριστίας ἀνατείνωμεν αἰντῇ καὶ τὸ „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ ἀκαταπαύστως βοήσωμεν. οἱ γὰρ εὐλογοῦντες αὐτὸν ἐλλογῶνται, καὶ οἱ καταρῶμενοι αὐτὸν κατῆραιται. πάλιν ἔροῦ, καὶ προτρέπομενος ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν οὐ παύσομαι· δεῖτε, ἀγαπητοί, ἐλλογῶμεν τὸν ἐλλογούμενον, ἵνα ἐλλογηθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ. πᾶσαι ἡλικίαι καὶ ἄξιαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνεκάλεσεν ὁ λόγος πρὸς τὴν τοῦ κυρίου αἴνεσιν, „βασιλεὺς τῆς γῆς καὶ πάντας λαοὺς, ἄρχοντας καὶ πάντας κριτὰς γῆς, νεανίσκους καὶ παρθένους,“ καὶ τὸ καινοπρεπὲς τοῦ θαύματος, ὅτι τῇ νύκτι καὶ ἀπειροκάκῳ τῶν νηπίων καὶ θηλαζόντων ἡλικία τὰ πρεσβεία συνεχώρησε τοῦ ἐξάρξαι τῷ κυρίῳ ἐν ἑξομολογήσει τὸ θεοδιδάκτον ἄσμα, καθὰ πᾶσι Μωυσῆς τῷ ἐξ Αἰγύπτου λαῷ τὸ „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“

II. Σήμερον χαρὰ χαίρει ὁ μακάριος Δαβὶδ, σεσπλημένος τὴν κιθάραν ὑπὸ ἡμῶν, οἷς καὶ συγχορεῖται τῷ πνεύματι καὶ συνενωχοίμενος, καθάπερ τὸ πρὶν πρὸ προσώπου τῆς κιθάρᾳ τοῦ Θεοῦ, συμμουσουργεῖ καὶ συμπηλλᾷ ἐκείνῳ τὸ „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου.“ πρὸς ὃν ἐροῦμεν· λέξε ἡμῖν, ὦ προφῆτα, τίς οὗτος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου; οὐκ ἔμὸν, φησί, τὸ διδυσκαλεῖον σήμερον· νηπίους γὰρ ἀφιερωταὶ παρὰ τοῦ καταρτίσαντος ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων αὐτὸν, τοῦ καταλῆσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητὴν, ὅπως καὶ διὰ τοῦ θαύματος τούτου· ἐπιστραφῶσι πατέρων καρδίαι ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν γρονθήσει δικαίον. λέγετε, ὦ παῖδες, ποθεν ἡμῖν ἡ καλὴ αὐτὴ καὶ εὐχάρις ἡμίλλα καὶ ἡδὴ; τίς ὁ διδάξας; τίς ὁ σοφίσας; τίς ὁ σπλαγχνιστής; ποταὶ δέλοιο; τίνας οἱ παιδαγωγοί; σηκοινωνήσατε ἡμῖν, φησί, τῆς εὐχίας καὶ μελωδίας, καὶ μαθήσεσθε τὰ Μωυσῆ καὶ τοῖς λοιποῖς προφῆταις ἐν ἐπιθυμίαις. ἔπει οὖν προετραπήμεν καὶ δεξιὰς ἡμῶν ἔδωκαν οἱ παῖδες κοινωνίας, δεῖρο, ἀγαπητοί, καὶ ἡμεῖς ζηλώσωμεν τὴν θεοπρεπῆ χορείαν, καὶ μετὰ τῶν ἀποστόλων ἰδοποιήσωμεν τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατ' ἀνατολῆς, καὶ ἐφ' ὑποζύγιον ὡς ἐδόκειεν ἐποχομῆν ἐπὶ τῆς γῆς. μετὰ τῶν νηπίων κλάθῃ ἴσμεν καὶ τοῖς θαλλοῖς κροίσωμεν, ὅπως ἐπιπνεύσι καὶ ἡμῖν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ τὴν θεοδιδάκτον ἀνυμνῶμεν εὐπαικτως ᾠδῇ „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου, ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.“ σήμερον καὶ ὁ πατριάρχης ἐν πνεύματι ἐορτάζει Ἰακώβ, ὁρῶν τὴν προσητείαν αὐτοῦ εἰς ἔργον ἀχθεῖσθαι καὶ τὸν δεσμεύοντα πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ ἐπιβεβηκότα ἐπὶ πῶλον νέον, καὶ μετὰ τῶν πιστῶν προσκυνεῖ τῷ πατρὶ. σήμερον πᾶσις ἐτοιμάζεται, τὸ τῶν ἀλογίστων ἰθύνων τὸ πρὶν ἄλογον ἐξεμπλάριον, εἰς ἐπίλειξιν ἰστορίας τοῦ ἐξ ἔθνων νέου λαοῦ, καὶ νῆπια κατιμηνύουσι τὴν ταύτην πρὸς θεογονίαν ἡγεμῶντα [καὶ τὴν μετὰ ταῦτα πρὸς θεοσέβειαν τελειότητα]. σήμερον ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης ἐπὶ γῆς προφητικῶς δοξάζεται καὶ σηκοινωνοὺς τῆς ἐποικρατοῦς εὐχίας τοὺς γεγενεῖς ἀκαδεῖκνυσιν, ἵνα δεῖξῃ ὅτι αὐτὸς ἐστὶ κύριος ἁμφοτέρων, ὡς ἐκατέρωθεν συμφωνῶντος ἀνιμωόμενος. διὰ τοῦτο οἱ μὲν ἄνω τὴν ἐπὶ γῆς σωτηρίαν κατιμηνύοντες ἐψάλλον „ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος Σαβαώθ· πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ,“ οἱ δὲ κάτω τῇ ἐποικρατίᾳ εὐφροσύνῃ συμπανηγυρίζοντες ἐκραζον „ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.“ ὡσαννὰ τῷ κύριῳ Δαβὶδ,“ καὶ οἱ μὲν ἄνω ἐδοξολόγουν „εὐλογημένη ἡ δόξα κυρίου ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ,“ οἱ δὲ κάτω ἐθεολόγουν „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου.“

III. Τούτων δὲ οὕτως τελουμένων καὶ τῶν μυθικῶν χορευόντων περὶ πασῶν ὧν εἶδον δινᾶμενοι καὶ λεγόντων „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν ὀνόματι κυρίου.“ ἐν οὐρανῷ εἰρήνη καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις· ἡ πόλις ἐστίετο λέγονσα „τίς ἐστιν οὗτος;“ πεπιωρμένον φθόνον κατὰ τῆς τοῦ δεσπότης δόξης κινῶσα. πόλιν δὲ ἀκούον τὴν πελαγίαν τῆς συναγωγῆς ἄτακτον πληθὺν ἐπιγίνωσκε. διερωτῶσιν οἱ ἀγνώμονες „τίς ἐστιν οὗτος;“ ὡς μήπω ἐωρακότες τὸν εὐεργέτην καὶ περιβόητον τοῖς θεοπρεπέσι θαύμασιν. οὐ γὰρ κατέλαβεν ἡ σκοτία τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιλάμψαν ἄσπερον φῶς. ὅθεν εἰδυβόλως πρὸς αὐτοὺς ἀνακέκρυεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης λέγων „οἱ κωφοὶ ἀκούσατε, καὶ

[illegible]

IV. Οἱ ἀπειθεῖς ἐν γρονθίσαι δικαίων, ἐπιστρέψατε τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, μάθετε μυστήρια Θεοῦ· αὐτὸ τὸ τελοῦμενον μαρτυρεῖ ὅτι Θεὸς ἔστιν ὁ οὕτως ἀνεγνωμένος ἐπὶ ἀδικημάτων γλωσσῶν. „ἔρευνάτε τὰς γραφάς,” κυθῶς ἤκουσατε παρὰ τοῦ δεσπότου, „ὅτι αὐταὶ εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ αὐτοῦ,” καὶ οὐκ ἀγνοεῖτε τὸ θαῦμα. ἀκοῦσατε, οἱ ἡχαριτωτάτοι καὶ ἡχάριστοι, τί εὐαγγελίζεται ἡμῖν ὁ προσήτης Ζαχαρίας· γῆσι γὰρ „χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι δίκαιος καὶ σωτὴρ· αὐτὸς προΐς καὶ ἐπιβεβηκὸς ἐπὶ πῶλον δύναμ.” διὰ τὴν χάριν ἀποστείσθε; διὰ τὴν ἡλίον λάμποντος τοῦ σκότους ἀγρυπνεῖτε; διὰ τὴν τὸς ἐν ἀπολίμῳτον εἰρήνῃ μελετῶν πόλεμον; εἰ τοῖνυν νιοὶ Σιών ἐστε, συγχορεύσατε τοῖς τέκνοις ἡμῶν· χαρὰς ἄφορμὴ ἔστω ἡμῖν ἡ τῶν τέκνων Θεοσέβεια. μάθετε παρ’ αὐτῶν τίς ὁ διδάσας, τίς ὁ συνιθροῖσας, πόθεν τὰ διδάγματα, τίς ἡ καινὴ θεολογία καὶ παλαιὰ προφητεία. εἰ δὲ ἀνθρώπων μὲν οὐδεὶς οὐδὲν τοιοῦτον ἐδίδαξεν, αὐτόματον δὲ τὸν αἶον ἀνεμέλποισαι, γινώτε Θεοῦ εἶναι τὸ ἔργον, ὡς ἐν τῇ νόμῳ γέγραπται „ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.” Ἰσραὴλ σιῶσατε οὖν τὴν χάριν, ὅτι τοιούτων παίδων γεγόνατε πατέρες, οὕτως καὶ τὰ τοῖς προεστέρτοις ἄγνωσθέντα Θεοδιδάκτως ἀνευρίμῃσαν. ἐπιστρέψατε τὰς καρδίας ἡμῶν ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, καὶ μὴ μίσητε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. εἰ δὲ οἱ αὐτοὶ ἐστε καὶ ἀκοῖοντες οὐκ ἀκοῖετε καὶ βλέποντες οὐ βλέπετε καὶ μῆτην διαγρέμσθε πρὸς τὰ νήπια, αὐτοὶ ἡμῶν κοῖται ἔσονται κατὰ τὸν τοῦ πατρὸς λόγον. καλῶς γοῶν καὶ τοῦτο μετὰ τῷ ἄλλων προαινεγώνῃσι περὶ ἡμῶν ὁ προσήτης Ἰσαίας λέγων „οὐ γὰρ αἰσχυνθήσεται Ἰακώβ, οἷδ’ ἐν τὸ πρὸς ὡπον μεταβυλεῖ· ἀλλ’ ὅταν ἴδωσι τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ἔργα μου [ποιούντα], δὲ ἐμὲ ἡγιάσωσι τὸ ὄνομα μου καὶ ἡγιάσωσι τὸν ὄγκον τοῦ Ἰακώβ καὶ τὸν θεόν τοῦ Ἰσραὴλ γορηθήσονται. καὶ γινώσκοντες οἱ τῇ πνεύματι πληνόμενοι σέσωκιν, οἱ δὲ γογγύοντες μαθίσκοντα ἠπυκοῦνιν, καὶ αἱ γλῶσσαι αἱ φελλίζουσαι μαθίσκοντα λαλεῖν εἰρήνην.” ὁρῶς, ἡ ἀνὸχτε Ἰουδαε, πῶς ἐκ προαιμίων τοῦ λόγου αἰσχύνῃ ἡμῖν προκαταγγέλλει ὁ προσήτης διὰ τὴν ἀπειθεῖαν ἡμῶν; μάθετε καὶ παρ’ αὐτοῦ πῶς Θεοδιδάκτον κερύσσει τὴν τῶν τέκνων ἡμῶν ἡμεροδύαν, ὡς καὶ ὁ μακῦριος Σατὶθ προαινεγώνῃσι λέγων „ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.” ἡ τοῖνυν τὴν ὁσιότητα τῶν παίδων οἰκειώσασθε ὡς χρῶν, ἡ μετὰ τῆς εἰσεβείας τοῖς παῖδας ἡμῖν χαρίσασθε. ἡγεῖς τοῖτοις συγχορευοσμεν καὶ συνεορτάσωμεν, καὶ τῇ καινῇ γλώσσῃ τὸ Θεοδιδάκτον ἔσσην συμφύλασμεν.

V. Ἡοτι̃ μὲν γὰρ Συμεὼν ὁ πρεσβύτερος ἐπὶ πάντες τῷ σωτῆρι, καὶ ταῖς ἀγκύλαις Luc 2, 29
 ἐπεδίδετο τὸν τῶν αἰώνων ποιητὴν ὡς βρέφος, καὶ κήριον καὶ θεὸν ἐκγινεῖτε· τῶν
 δὲ ἀντὶ πρεσβυτέρων ἀγνωμόνων οἱ παῖδες τῷ σωτῆρι ἐπληήτησαν, ὡς Συμεὼν, καὶ
 τα κλάθῃ ἀντὶ ἀγκυλῶν ὑπέστρωσαν, καὶ κύριον τὸν θεὸν εὐλόγησαν τὸν ἐπὶ πώλου
 ὡς ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ καθεζόμενον „ὥσαντὰ τῷ νύμφῳ Δαβὶδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμε-
 νος ἐν ὀνόματι κυρίου.“ μεθ' ὧν βοήσωμεν καὶ ἡμεῖς· εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν θεὸς
 βασιλεὺς τῆς δόξης, ὁ πτωχεύεις ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ἀπτωχεύεις δι' ἡμᾶς, ἵνα 2 Cor 8, 9
 ἡμεῖς πλουτήσῃ τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι· εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν ἐν ταπεινώσει, καὶ πάλιν
 ἐρχόμενος ἐν δόξῃ, πρῶτον ἐπὶ πώλου πρᾶξι καὶ ὑπὸ νηπίων ἀνεστημιόμενος, ὅπως
 πληρωθῇ τὸ γεγραμμένον „ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Psal 137, 25

Θεοῦ μοι τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν ἁγίῳ,“ δεῖτερον προσεφώνησεν ἐπὶ τῶν νεγελῶν, ὑπὸ ἀγγέλων καὶ δυνάμεων θεωρησασμένοις, ὡς τῆς μελιώτερον τῶν παίδων γλώττης· ὡς τῆς ἀκασιλεύτου διδασκαλίας τῶν θαυρέσιων. Λαβὼν προσετίθηκα, ὑπὸ τὸ γράμμα ἐκάλεσε τὸ νόημα· παῖδες τὸν Θεοῦ μοι ἀνίσταντες ἐπὶ γλώττης τὸν πλοῦτον προσέειπεν, καὶ λόγῳ χειροτονήσαντες διακρισθέντες αἰτία, ἐπὶ τὴν ἀπόλαιον συνεκάλεσαν. ἀντλήσωμεν τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς τὸν ἀναψεύστου πλοῦτον· ἀπλήστοις κόλλοις καὶ τιμωρίαις ἀναποθήμεθα τὰ Θεοῦ χαρίσματα· βοήσωμεν ἀπέραντα „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς ἀληθινὸς ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἀληθινοῦ, παιτοκρατὴρ ἐκ τοῦ παιτοκρατοῦς, ὡς ἐν ὀνόματι πατρὸς, βασιλεὺς ἀληθινὸς ἐξ ἀληθινοῦ βασιλέως, συναιδίων καὶ ἀρωγῶν τὴν βασιλείαν ἔχων, ὡς ὁ γενήσας αὐτόν. κοινὴ γὰρ ἡ βασιλεία, καὶ οὐκ ἐξωθεν τῇ ταύτης τιμῇ τῷ κυρῷ ὁ λόγος προσκληροῦ, οὐδὲ ἀρξαμένην οὐδὲ προσγινόμενην, ἀπαξε, ἀλλὰ φυσικὴν καὶ ἰδιόκτητον ἀληθείας. μία γὰρ ἡ βασιλεία πνεύματος καὶ ἰσχύος καὶ ἁγίου πνεύματος, ὡς περ καὶ μία οὐσία καὶ μία οὐσία πᾶν καὶ μὴ προκινῆσαι λατρεύομεν μίαν τριεπίστατον Θεότητα, ἀναρχον, ἀκτιστον, ἀπεράντον καὶ ἀδιάδυχον. οὔτε γὰρ ὁ πατὴρ παρῴσθηται ποτε τοῦ εἶναι πατὴρ, οὔτε ὁ υἱὸς τοῦ εἶναι υἱὸς καὶ βασιλεὺς, οὔτε δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ εἶναι τοῦτο ὅπερ ἐστὶ τῇ ὑποστάσει. οὐδὲν γὰρ τῆς τριότητος ἐκαιωθήσεται ἢ παρῴσθηται ποτε ἢ τῆς ἀιδιότητος ἢ τῆς κοινότητος καὶ βασιλείας. οὐ γὰρ ὅτι ἀνθρώπος γέγονε δὲ ἡμεῖς ὁ κύριος, τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν κατ’ ἡμῶν εὐχαρίστητον κατέβαλεν, ἐν τῇ σαρκὶ ταύτῃ πραγματευόμενος τὴν κατὰ τὸν δισμεσοῦς αὐτῆς ἐχθροῦ νέκην, διὰ τοῦτο βασιλεὺς ἐχορηγίσαν· ἀλλ’ ὅτι κύριος καὶ Θεὸς αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ βασιλεὺς, ὡς ὁ γενήσας αὐτοῖν, γυνὴ τε καὶ μετὰ τῆς προσλήψεως καὶ εἰς τὸ διηνεκές. μὴ βλασφημεῖ τὴν τοῦ Ἀριστοῦ βασιλείαν, αἰρετικέ, ἵνα μὴ τὸν γενήσαντα ἀπειμάσῃς. εἰ πιστὸς εἶ, πιστὸς προσελάθε Ἀριστὶ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ μὴ ὡς ἐπικύλισμα ἔχων τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν. εἰ δοῦλος εἶ, ἐντρόμοις τῷ δεσπότη ὑπατάγῃ. ὁ γὰρ λογομάχος οὐκ ἐνγνώμων δοῦλος, ἀλλὰ προδότης ἡγεμένης. γέγραπται γὰρ „ὁ μὴ τιμῶν τὸν κύριον οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.“

VI. Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί, ὅθεν ἐξέβημεν ἐκαιελάσμεν τῷ λόγῳ, βοῶντες „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ ποιῶν ὁ καλὸς καὶ ἀγαθός, θεῖναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκαστὸς ὑπὲρ τῶν πρημάτων αὐτοῦ, ἵν’ ὡς περ τοὺς προφῆτας στοιχόμενος λόγους προφῆται ἀνίσταται οἱ ἀποκρίνεται, οὕτω τοῖς τοιούτοις καὶ ψυχροφθόροις λόγοις αὐτῶν ὡς ἀνθρώπων προφῆται ὁ ἀρχιποιῶν θήματα ποιῇ, τοὺς θηρεύοντας τῷ πάλαι θηρεῖται ἐπ’ αὐτοῖς Ἀδάμ. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ Θεὸς κατὰ τοῦ διαδόλου, ὁ φανερώς διὰ τῆς ἀπορροφῆς τοῦ αἵματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσθενείας τῆς σαρκὸς δέσσει τὸν κατ’ ἡμῶν ἐχθρόν. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦ τυράννου, οὐ διὰ τῆς παντοκρατορικῆς δυνάμεως καὶ σιγῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς νομισθείσης τοῦ σκαιοῦ μωρίας τοῦ ἐν κακίᾳ φρονήσαντος ὅπως τὰ σκέλη διαρρῖσαι „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, ὁ ἀληθινὸς κατὰ τοῦ φεύγοντος, ὁ πωτὴρ κατὰ τοῦ ληψέως, ὁ εὐμενὴς κατὰ τοῦ πολεμῆτορος, ὁ φιλήνθρωπος κατὰ τοῦ μισανθρώπου. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος ἐλεῆσαι τὸ πλάσμα τὸ ἴδιον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ κύριος σῶσαι τὸν πλυνθέντα ἄνθρωπον, καταλῦσαι τὴν πλάνην, φωταγωγεῖν τοὺς ἐν σκῆτι, καταρρῖσαι ἐιδώλων ἀπάτην, ἀνταρρῖσαι θεογνωστὴν σωτήριον, ἀγαθὰ κόσμοι, ἀπελᾶσαι τὸ μῖσος καὶ ἔσος τῆς τῶν ματαίων θεῶν θεραπείας. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, εἰς ὑπερ πολλῶν, ῥύσασθαι πτωχὸν γένος ἀνθρώπων ἐκ χειρὸς στερεωτέρων αὐτοῦ, καὶ πτωχὸν καὶ πένητα ἀπὸ τῶν διαρρῖστων αὐτοῦ. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ ἐπιχέει οἶνον καὶ ἐλαιον ἐπὶ τὸν ἐμπύοντα εἰς τοὺς ληστὰς καὶ παρενοχλούμενον. „εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“ σῶσαι ἡμᾶς δι’ ἐκείνου, ὡς φησὶν ὁ προφήτης „οὐ πρέσβης κίθις ὁ ἄγγελος, ἀλλ’ αὐτὸς ὁ κύριος ἐσώσεν ἡμᾶς.“ διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐλογοῦμεν σε, κύριε, τὸν σὺν πατρὶ καὶ ἁγίῳ πνεύματι πρὸ αἰώνων καὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων εὐλογημένον, πρὸ μὲν τῶν αἰώνων καὶ μέχρι τῆς δευτέρου ἀσώματου, τὰ νῦν δὲ καὶ εἰς αἰῶνας μετὰ τῆς Θείας καὶ ἀμεριβύτου καὶ ἀμεριβύτου σου σαρκώσεως.

VII. Ἰδομεν καὶ τὰ ἐξῆς, τί λέγει ὁ Θεοδότης εὐαγγελιστῆς. „εἰσελθόντος“ γὰρ ἦλθε „τοῦ κυρίου εἰς τὸ ἱερὸν προσελθόντων αὐτῷ χιτῶν καὶ τριβλῶν, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς· ἰδοὺτε δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὴν θαυμάσια ἢ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κραῶντας καὶ λέγοντας· ἴδμεν τὴν εὐφροσύνην σου, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου“, οὐκ ἔντεκα τὴν τοῦτο τιμὴν. ὅθεν προσελθόντες αὐτῷ εἶπον· οὐκ ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν;“ οὐ βαρύνει δοξαζόμενος ὡς Θεός; οὐκ ἐχθρὸν ἀκούων παρὰ τῶν ἐκείνων τὰ τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ πρόπονται; οὐ πάλαι δεδήλωκεν ὁ Θεός διὰ τοῦ προσήλου, ὅτι τὴν δόξαν σου ἐπέχεις οὐ δόσω,“ καὶ πῶς σὺ, ὁ ἀνθρώπος ὧν, ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν;

John 10, 33.

ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα ὁ μακροθυμος, ὁ πολὺς ἐν ἐλέει καὶ βραδίᾳ εἰς ὀργήν, ἀνέχε- Job 2, 13.
ται τῶν μεμετῶτων, ἀνασιέλλει τῇ ἀπολογίᾳ τὴν φλεγμονήν, αἰσχυρομνίσκει γραφάς, Jac 1 14
προσφέρει μακρυρίας τῶν τελομένων, καὶ οὐκ ἀπαυαίνεται πρὸς τὴν πείσιν. διὸ καὶ
γρῶσι· οὐδέποτε καὶ ἡμεῖς ἰκοισάτε μου διὰ τοῦ προσφίτου λέγοντος „τότε γνώσε- Eccl 52, 6
σθε ὅτι ὁ λαλῶν αὐτὸς πάρεμι;“ οὐδ' αὖ πάλιν „ἐκ σιόματος νηπίων καὶ θιλα- Psal 8, 3
ζόντων κατηρίσω αἶνον ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν σου, τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικη-
τὴν;“ οἵτινες ἐστε ἡμεῖς, οἱ ἰσχυροὶ προσκαίροντες καὶ προφύτας ἀναγινώσκοντες, Job 5, 13
καὶ μέ τὸν ἐν νόμῳ καὶ προσήταις κριτιζόμενον ἀδειοῦντες. δοκέετε μὲν γὰρ ἐν
σχίσματι εὐλαβείας διεκδικεῖν τὴν τοῦ Θεοῦ δύσιν, μὴ σιμνέτες ὅτι περὶ ὁ ἐμὲ ἀδειῶν Job 13 23.
καὶ τὸν πατέρα μου ἀδειεῖ· ἐγὼ γὰρ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν Job 16, 28
κόσμον, καὶ ἡ ἐμὴ δόξα καὶ τοῦ πατρός μου ἐστὶ δόξα. ἐλεγχθεῖτες δὲ οἷτως οἱ
ἀνόητοι ὑπὸ τοῦ σωτήρος ἡμῶν Θεοῦ, ἐπαύσαντο μὲν τῆς ἀνιλογίας, γμνωθέντες τῇ
ἀληθείᾳ· ἔπειτα δὲ ἐπισπασάμενοι ἀνοίας λογισμὸν, σιμφοῦλον καὶ αἰνὸν ἐποιοῦντο.
ἡμεῖς δὲ ψάλλομεν „μέγας ὁ κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ, καὶ τῆς συν- Psal 145, 5.
έσεως αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἀριθμός.“ ταῦτα γὰρ ἀπαιτα γέγονεν, ἵνα ὁ αἶνον τὴν Job 1, 24
ἡμαρτίαν τοῦ κόσμου ἀμνός καὶ κίος τοῦ Θεοῦ ἰκοισίως ἱπὲρ ἡμῶν ἐπὶ τὸ σωτή-
ριον πάθος ἔλθῃ, καὶ ἐπὶ τὸ πραιτώριον γνωρισθῇ, καὶ οἱ ἐξωνοίμενοι τὸν ἐξωνοῦ- Job 14 24
μενον τῷ ζωοποιῷ αὐτοῦ αἵματι τὸν κόσμον συμφωνήσωσι τριάκοντα ἡμερίαις, καὶ Math 20, 15.
τὸ πάσχα τεθῇ ὑπὲρ ἡμῶν Χριστός, ὅπως οἱ τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι συντιζόμενοι 1 Cor 5, 7.
καὶ τῇ χερίᾳ ὡς φιλίας σφραγισθῶμενοι ἐκφύγῃσι τοῦ ὀλοθρευέοντος τὰ πᾶν, καὶ Eccl 11, 7
οἷτως ὁ πατὴρ σαρὶ Χριστὸς καὶ ἀναστὰς τριήμερος τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύ-
ματι ὁμοτίμος καὶ ὁμοδόξος παρὰ πάσης κτίσεως συμπροσκυνήσῃ, ὅτι αὐτῷ κάμψει
πάν γόνυ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, δόξαν αὐτῷ ἀναπέμποντες εἰς Psal 2 10.
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ 122 ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ.

I.

Ἰσως δέ, ἐπεὶ οἱ φίλοι τοῦ Ἰωβ ᾤοντο τὴν αἰτίαν κατεληγμένην, δὲ ἦν ταῦτα
ἐπασχε, πρὸς ἐκείνους ἀποτεινόμενος ὁ δίκαιος τὴν περὶ τῶν χρημάτων τοῦ Θεοῦ
σοφίαν ἄλιπτον εἶναι ὁμολογεῖ, οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ, καὶ τὴν
ἐπιστήμην τῆς σοφίης τοῦ Θεοῦ μὴ ἱκανὸν εἶναι παραδέξασθαι τὸν περιγίειον τόπον
ἀποφαίνεται. φησὶ δ' ἂν τις σοφίαν ἐνταῦθα τὴν τελείαν εἰσέβειαν εἰρησθαι, πρᾶγ-
μα θεῖον, ὑπὸ μόνον τοῦ Θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις δωρούμενον. ὁ δὲ τοῖς τῶν ἡμετέρων
οὗτος· μεγάλα, φησὶν, ὁ Θεὸς τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, ἐν τῇ φύσει κατασπείρας
αὐτῶν τὸ ἐμμεντικὸν καὶ σοφὸν καὶ τεχνικόν, ὅπερ λαβήντες οἱ ἀνθρώποι γῆν τε
μεταλλεύουσι καὶ γεωργοῦσι. τὴν δὲ κατὰ Θεοσέβειαν σοφίαν οὐκ ἐν τόπῳ τινὶ
ἐστὶν ἐρεῖν· οὐκ οἶκον τάντην ἀνθρώπος ἀναλαβεῖν δύναται, οὐκ ἄλλοις παρα-
δοῦναι. ὅθεν καὶ οἱ Ἑλλήνων σοφοὶ ἰδίᾳ δυνάμει τὴν Θεοσέβειαν ζητήσαντες ἱστοό-
χισαι. τὸ γὰρ πρᾶγμα, ὡς ἔφημεν, οὐκ ἀνθρώποις ἐστὶν ἐφικτόν, ἀλλὰ τῆς Θεείας
δωρεῆς τε καὶ χάριτος. διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς τὰ μὲν δι' ὀπισθίων, τὰ δὲ
δι' ἀγγέλων ἐπιποιτήσεως, τὰ δὲ διὰ τῶν Θεοφορομένων ἁγίων προφητῶν τὴν Θεο-
σέβειαν τοὺς ἀνθρώπους ἐξεπαίδευσε. καὶ ἡ θεωρητικὴ δὲ σοφία Θεοῦ δῶρον, ἐξ ἧς
κινούμεθα περὶ τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπιτεχνήματα, καὶ ἦν πάντες κοινῶς ἔχομεν, ἀδι-
κοί τε καὶ δίκαιοι· ἡ γὰρ ζωὴ γεγόναμεν λογικά, ταύτην εἰλήφθαμεν. ταύτην τοι καὶ
ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγετο „πότερον οὐχ ὁ κύριος ὁ δεδύσμων σύνεσιν καὶ ἐπιστή- Job 21, 22;
μην;“ ὡς τοῦ κτήματος Θεοδωρήτου τυγχάνοντος. 28, 2

1) Ex Nicolae Cateia in Job. c. XIX, p. 429 ed. Lond. n. a. 1637. Hoc fragmentum et reliqua ex
codici Cateia sumpta inseruntur: Methodior. In Cateia in Job. codicis olim Palatini 230, nunc
Vat. non item insunt Methodii fragmenta. Vid. Morum. Viror. Illustr. P. I, p. 70. Methodius Sidae,
cuius in Cateia mss. in Job. multae expositioes leguntur, a Palatensis non diversus esse videtur.
Vid. Allat. Distr. de Methodio, script. p. 352, Colomes, Opp. p. 704 sq. et Fabric. Biblioth. Gr. ed.
Hales T. VII, p. 200.

II.

¹ Ἐπιστήμηται ὅτι κύριος ἀρχήθεν ἀνθρώποις οὐ λαλεῖ· ἀλλ' ἐπὶ τὴν παρησκειώσθηται ψυχὴ διὰ πλειόνων καὶ ἐγγημνάσθηται καὶ ἀναρῇ εἰς ὕψος, καθ' ὅσον θνητῶν ἀνθρωπίνῃ γνῶσει, τότε λαλεῖ καὶ τοὺς αὐτοῦ λόγους ἀποκαλύπτει εἰς ἰσοῦτον ἀναβητικούςιν. ἐπειδὴ δὲ ἡ λαίλαψ χειμῶνός ἐστι ποιητικὴ, ἐν δὲ χειμῶνι περιστάσεων ὁ Ἰωβ περὶ τὴν πίστιν οὐκ ἐναντίωσεν, ἀλλὰ καὶ διέλαμψε, διὰ τοῦτο ὁ χορηματίζων αὐτῷ πρὸς σήμερον τοῦ κατελευθύντος αὐτὸν χειμῶνος διὰ λαίλαπος χορηματίζει· διὰ δὲ τὸ μεταβαλεῖν αὐτοῦ τὰ πρῶγματι ἀπὸ χειμῶνος εἰς εὐδίαν οὐ μόνον διὰ
 1. s. 38, 1
 ibid 40, 1

III.

² Πολλοὶ καταβέβηκαν εἰς ἄβυσσον, οὐχ ὥστε περιπατεῖν ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὥστε δέσμιοι εἶναι. Ἰησοῦς μόνος ἐν ἀβύσσῳ περιεπύπτεσεν ὡς ἐλεύθερος, ὅπου ἔχνη περιπατούντων οὐκ ἐνι. εἰλετο γὰρ θάνατον, οὐχ ὑπείθυνος ὢν, ἵνα τοὺς ὑποκειμένους
 8. n. 40, 9.
 θανάτῳ λυτρώσεται, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς· ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει· ἀνακυλίσθητε, ὧ καὶ τὰ ἐξῆς συμφωνοῦσιν.

IV.

³ Ὅρῃς, ἐπὶ τέλει τῶν ἄθλων ἀναγορεύει τὸν ἀθλητὴν λαμπρῷ τῷ κτήματι, καὶ γυμνοῖ τῆς πληγῆς τὸ ἀπόρρητον „οἶτέ με ἄλλως σοι κεχορηματικῆναι“ λέγων „ἵνα ἀναφανῇς δίκαιος·“ τοῦτο τῶν τραυμάτων τὸ φάρμακον, τοῦτο τῆς ὑπομοίης ἡ ἀντιδοσις. τὰ γὰρ ἐξῆς ἰσως μικρά, καὶ μεγάλα τισὶ δοκῇ, καὶ μικρῶν ἕκεν οἰκονομηθέντα, εἰ καὶ διπλασίῳ τῶν ἀφαιρεμένων ἀντιλαμβάνει.
 Job 40, 3,
 sec LXX

V.

⁴ Μεθόδιος δὲ „πνεῦμα θεῶν,“ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπὶ θεοῦ δοθέν, περὶ οὗ καὶ
 8. p. 12, 1.
 Σολομὼν ἔφασκε „τὸ γὰρ ἀφθαρτὸν σου πνεῦμά ἐστιν ἐν πᾶσι,“ τὸ συνειδὸς ἐκλαμπάνει, ὃ καὶ καταγενοσκει τῆς ψυχῆς ἀμαρτανούσης.

VI.

⁵ Ἐμοὶ γυλονεικίς καὶ πρὸς ἐμὲ ἴστασαι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀθληταῖς ἀνταγωνίζη. ποῦ δὲ ἦς, ὅτε ἐγὼ τὴν γῆν εἰρραζόμην; τίς ἦς τότε; ἦδη, φησί, πεπικώκεις; καὶ γὰρ
 Job 38, 4
 Gen. 1, 2.
 ἐν ἀρχῇ τῆς κοσμοποιίας σκότος ἦν, φησὶν, ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, σκότος τοῦτο οὐ κτισθὲν σκότος, ἀλλὰ προαιρετικῶς ἀρξάμενον σκότος τῇ τοῦ φωτός στεργήσει.

ΜΕΘΟΔΙΟΥ

ΑΠΟΣΗΛΑΣΜΑΤΙΝ ΤΙΝΑ.

I.

⁶ Οὐ δύναιται ἡ ἀνθρωπίνη γνῶσις αὐτὸ καθαρῶς τὸ δίκαιον [ἐν] ψυχῇ θεύσασθαι, τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ ἀμβλυνόιτουσα.

II.

⁷ Πάσης ἀγαθῆς ἡ καταρχὴ προῦξως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βουλῇ τὴν ὑπόστασιν κέκτεται, τὸ δὲ συμπέρασμα ἐν τῷ θεῷ.

1) Ibid. c. XXVI, p. 533.

2) Ibid. p. 547.

3) Ibid. c. XXVIII, p. 570.

4) Ibid. c. XIX, p. 418, ex Olympiodoro.

5) Ex Catena in Job., apud L. Allat. Not. in Eustath. Antioch. Comment. in Hexaem. p. 33, ubi male τίς εἰς pro τίς ἦς scriptum. Περαιώκεις i. q. de isatre cecideras. Vid. Rittershms. ad Oppian. Hal. I, 738 p. 217 sq. De caligine, quam Methodius tangit, v. d. Allat. l. c. et Animadv. in Basil. I, p. 10.

6) Ex Parallelis SS. Jo. Damasceni Opp. T. II. p. 438, B., ubi lemma: Μεθόδιου.

7) Ex Parall. SS. Jo. Damasceni Opp. T. II. p. 684, B., ubi lemma eodictis Rupiscald., τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Μεθοδίου Πατρῶν. Conf. S. Nil. Epist. IV, 15. p. 470 Allat. ἡμετέρον μὲν ἐστὶ το προελεσθαι μόνον το κριτικὸν καὶ σπουδᾶσαι, θεοῦ δὲ τὸ εἶ, ἔργον ἀγαθὴν τὴν ἀγαθὴν ἐφίσαι.

III.

¹ Πονηρία ἀρετὴν τε καὶ ταυτὴν οὐδέποτε ἂν γιούῃ.

IV.

² Ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοκρασία ταῖς ἡμετέραις διαθέσεσιν ἐξομοιοῦται· καὶ οἷόν περ αὖ τὰ παρ' ἡμῶν ἔσ', τοιαῦτα ἡμῖν ἐκ τῶν ὁμοίων ἀντιτιμωρέχεται.

V.

³ Μὴ πως ἄρα αἱ τρεῖς αἴτιας τῶν προζόντων κεφαλαὶ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος ὁμοουσίῃσι ὑποστάσεσιν κατ' εἰκόνα τινά, ὡς καὶ Μεθόδιω δοκεῖ, τυπικῶς γεγύνασι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίῃς τριάδος, τοῦ μὲν ἀναίτιον καὶ ἀγεννῆτον Ἀδὰμ τύπον καὶ εἰκόνα ἔχοντος τοῦ ἀναίτιου καὶ πάντων αἰτίου παντοκράτορος Θεοῦ καὶ πατρὸς, τοῦ δὲ γεννητοῦ υἱοῦ αὐτοῦ εἰκόνα προδιαγράφοντος τοῦ γεννητοῦ υἱοῦ καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ἐκπορευτῆς Εὐῆς σημαινούσης τὴν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκπορευτὴν ὑπόστασιν.

1) Hanc sententiam tanquam ex Parabolis Damascenis hactenac proferit Combefisus. At in editione Lequenaiana eam insuper detegere leuit. Galland.

2) Haec recitat Combefisus velut e Stobaei sermone 52 excerpta. Verum ex Methodio nihil apud Stobaeum legitur. sed apud Antonium Meassam, ex cuius lib. I. cap. 13. et S. Maximi cap. V. conflatus est sermo 52 in editione Wecheliani. Sic mox Fabricius Bibl. Gr. tom. VIII. p. 715. In editione autem Genevensi anni 1619 Locutura communium Antonii et S. Maximi occurrit hoc dictum serm. II. p. 60. atque Gregorii Nysseni tribuitur. Galland.

3) Ex Anastasio Patriarcha Antiochi. *περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα*, ap. Mai. Script. Vet. Nov. Collect. T. IX. p. 619, vel si maior ex Anastasio Presb. Sinaita *περὶ τοῦ κατ' εἰκόνα* cet. post Origen. Philocal. ed. Turin. p. 565 sq. — Suspectae fidei est fragmentum, quod Aegid. Tschudius in Galia Comata p. 182. nescio unde sanctum, affert: „Methodius Martyr. Ins gni fuere Burgundionibus Elorus, Cymbrii Taurus, Francus Leo (antequam in Galia figerent pedem), Gepidis navis“ Fac enim Methodius ab ubi scriptorum suorum, velut in libris adversus Porphyrum, insignia populorum attigerit (id quod coll. p. 103 concedamus), vix tamen ac ne vix quidem ille scribere potuit, quae fragmentum a Tschudio allatum narrat. Methodi enim aetate, id est altero dimidio seculi III, Burgundiones et Gepidae orbi Romano innascere coeperunt. Franci autem Rhenum transgredi primum tentaverunt; Cimbri soli de scena historiae dudum decesserant. Aethurum Burgundionum insigne fuisse, multi. licet ἀνιστορήτως, repetierunt. Frangendi committit de navi, Gepidarum insigne, Joirandis narratio de Gepidis ansam dedisse videtur. De tauro Cimbriico vide Berndi librum, qui describitur: Die Hauptstücke der Wappenkunst, P. I. 2. 264. Fragmentum Tschudianum Berndium fugit.

INDEX CAPITUM SYMPOSII S. METHODII. EPISCOPI ET MARTYRIS.

Introducitur Opus constitutum. Iter ad paradisum. Virtutis descriptio et prosopopoeia. Agnus, vitex, symbolum castitatis. Marcela, inter Christi virgines senior et prima. Pag. 10 sq.
Oratio I. Marcelle.

Capit. I. Virginitas arduitas et praestantia. De hac studiū virginibus necessariam. 11 sq.

Cap. II. Virginitas e coelis planta, seto tantum agnita. Homines ad perfectionem profectione quomodo instituta. 12

Cap. III. Abrahami circummersione sublata sororum conjugia. A prophetis temperibus repudiata polygamia. Castitas coniugalis ipsa modis coercenda. 12 sq.

Cap. IV. Unus Christus virginitatem edocuit, aperte praedicans regnum coelorum. Dei similitudo divinarum virtutum luce pertheciendi. 13

Cap. V. Christus, incorruptam carnem in virginitate servans, ad virginitatem excolendam alacrit. Virginitas exiguus numerus pro multitudine aliorum sanctorum. 13

Oratio II. Theophila.

Cap. I. Non sublatae nuptiae virginitatis praecursum. 14

Cap. II. Generatio affinis primae Evae ex costa et osse Adae formationi. Deus hominum conditor in consueta generatione. 14

Cap. III. Locus Scripturae vexatus. Spum non solum fideles, sed et quandoque praebat. 14 sq.

Cap. IV. Humana generatio, Deique in ea opus declaratum. 15

Cap. V. Idem argumentum persequitur S. Pater. 15 sq.

Cap. VI. Etenim adulterorum patrum cura Deique angelis curatores dati. 16

Cap. VII. Anima rationalis ab ipsi Deo. Castitas non bona bona, nisi melior et honorabilior. 16 sq.

Oratio III. Thalia.

Cap. I. Locus Genesios II. 23, 24 cum textu Paulino Ephes. V. 28—32 collatus. 17

Cap. II. Pauli apostoli digressiones. Eius doctrinae character; nihil in eo dissentaneum. Sufixus Origenes, qui non probe omnia ad allegoriam trahit. 17 sq.

Cap. III. Primi Adam et secundi comparatio instituta. 18

Cap. IV. Nonnulla hic dura et simpliciter dicta, nec satis ex theologiae norma prolata videntur. 18

Cap. V. Ieremiae locus expensus. 18

Cap. VI. Spirituum omnium integer numerus. Homo alter ab angelis in Dei laudem chorus. Ovis perditae parabola exposita. 18 sq.

Cap. VII. Christi opera Dei et hominis propria, eius ipsius qui unus sit. 19

Cap. VIII. Sapientiae ossa et caro. Costa ex qua formata spiritalis Eva. Spiritus sanctus. Adae aditrix mulier, desponsae Christo virgines. 19 sq.

Cap. IX. Gratiae oeconomia in Paulo apostolo. 20

Cap. X. Eiusdem apostoli doctrina de castitatem. 20 sq.

Cap. XI. De eodem argumento. 21

Cap. XII. Paulus viduis exemplum, et ut qui uxoris non uteretur. 21

Cap. XIII. Pauli de virginitate doctrina expenditur. 21 sq.

Cap. XIV. Virginitas Dei donum, nec cuius temere arripendum eius propositum. 22

Oratio IV. Theopatra.

Cap. I. Laudandae virginitatis necessitas, cui sapientia facilius. 22 sq.

Cap. II. Castimoniae virginitatisque praesidium divinitus datum hominibus, ut ex vitiorum cornu emergant. 23

Cap. III. Expenditur Davidicum illud: Super flumina Babilonis etc. Organa e salicibus suspensa quid inquant. Salix symbolum castitatis. Salices aquis irriguae. 23

Cap. IV. Interpretationem eandem loci prosequitur auctor. 23 sq.

Cap. V. Virginitatis dotes, quibus ornatio omni viro exhibentur Christo. 24

Cap. VI. Virginitas omni loco ac tempore colenda ac laudanda. 24 sq.

Oratio V. Thallusa.

Cap. I. Magnam votum est oblatio castitatis. 25

Cap. II. Abrahamae sacrificium vitulae trienis et caprae tinae et arietis unarum trium quid significet. Omnis Deo consecranda aetas. Triplex vigilia est aetas nostra. 25

Cap. III. A puero virtutem colere longe optimum. 25 sq.

Cap. IV. Perfecti Deo consecratio et devotio quaedam. 26

Cap. V. Votum castitatis eiusque ritus in Legge. Vites, Christus et diabolus. 26 sq.

Cap. VI. Sicera vitam factum et spiritum, petunde inebrians. Cavenda virginitas ipsa quae peccato vitima. Altare acensi virgines. 27

Cap. VII. Ecclesia media inter legales nuntias et coeli veritates. 27

Cap. VIII. Duplex altare viduae et virginis. Aurum virginitatis symbolum. 28

Oratio VI. Agatha.

Cap. I. Virginitas decoris tenacis praestantia. Anima ad Dei imaginem, id est Fili, imaginem. Diabolus animae procus. 28

Cap. II. Parabola decem virginum. 28 sq.

Cap. III. Virginitatis idem conatus et aggressio, dispari exitu. 29

Cap. IV. Quid olenni in lampadibus. 29 sq.

Cap. V. Virginitatis praeium. 30

Oratio VII. Procella.

Cap. I. Quam veras ac graves laudandi modus. Pater maior Filio auctoritate principis, non substantiae, Virginitas libum. Fideles annuae ac virgines una unus Christi sponsa. 30 sq.

Cap. II. Loc. Cant. IV, 9—12 interpretati. 31

Cap. III. Virgines ipsae martyres, inter Christi sodales, primae. 31 sq.

Cap. IV. Loc. Cant. VI, 7, 8 expensus. Regiae, sanctae ante diluvium annuae. Conubiuae, annuae prophetarum. Divinum semen al spirituales fetus in prophetarum libris. Quasi clandestinae cum prophetis Verbi nuptiae. 32

Cap. V. Sexaginta reginae cur sexaginta, et cur reginae. Prima aeri sanctorum praestantia. 32

Cap. VI. Octoginta concubinae quanam. Facine prophetis incarnationis notiones. 32

Cap. VII. Adolescentulae, iusti veteres. Ecclesiastica, una illa sponsa, reliquis praestantur. 32 sq.

Cap. VIII. Christi natura humana, una illa eius columba. 33

Cap. IX. Virgines statim post Regiam, ac Sponsam. 33

Oratio VIII. Thecla.

Cap. I. Vocis *παρθένα* Methodianum etymon: paene divina. Virtus, *ἀρετή* Graece, unde dicta. 33 sq.

Cap. II. Alta sacrarum virginum mens et constituta. Virginum in beatis sedes ante reliquos introductio. 34

Cap. III. Virginitatis sors et hereditas. 34

Cap. IV. Paraenesis ad virginitatem excolendam. Propouitur excolendus locus Apoc. XII, 1—4. 34 sq.

Cap. V. Mulier pariens infesto dracone, Ecclesia: eius cultus et gratia. 35

Cap. VI. Ecclesiae opera, illorum in baptismo parturito. Luna in baptismo: plenitudo Christi passionis. 35 sq.

Cap. VII. Mulieris partus in Apocalypsi, non ille Christi, sed fidelium in lavaero. 36

Cap. VIII. Fideles in baptismo mares, Christo configurati. Sancti, ipsi Christi. 36

Cap. IX. Filius Dei, qui ipse semper, hodie signatur in actum sensuque fidelium. 36 sq.

Cap. X. Draco, diabolus. Stellae, draconis cauda coelo excussae, haeretici. Trinitatis numeri, id est personae numeratae: circa eas errores. 37

Cap. XI. Mulier cum filio masculino in deserto, Ecclesia. Virginum sanctorumque desertum. Numerorum perfectio ac mysteriorum. Senarii aequalitas et perfectio. Senarius in Christum relatus. Ex hoc item numero mundi creatio et harmonia tota confata. 37 sq.

Cap. XII. Ad imitationem Ecclesiae, in solitudine degentis et draconem superantis, provocantur virgines. 38

Cap. XIII. Bestiae d'adenta septem, victrice castitate tollenda. Draconis cornua decem, Decalogo opposita x'ia. Fat opinio, malum maximum. 38 sq.

Cap. XIV. Mathematicorum doctrina non prorsus spernenda, quatenus in astrorum versatur utilitas. Duodecim zodiaci signa, nomina mystica. 39 sq.

Cap. XV. Argumenta a fati et geneseos novitate. Aeneae genus, praei homines. Argumenta adversus mathematicos, sane solida. 40

Cap. XVI. Alia compluri in eodem mathematicos iocunda. 40 sq.

Cap. XVII. Concupiscentia carnis et spiritus videtur et virtus. 41 sq.

Oratio IX. Tysiana.

Cap. I. Castitas, veri laborum ornatus praecipuus. Ad tale sacrorum festum celebrandum, septem dies Iudaeis iudeis quid significet. Septemagenarius incerti summa, nec ulli liquet, quando futurum mundi consummatio sit. Mundi fabrica etiamnum completur. 42 sq.

Cap. II. Figura, iugo, veritas: lex, gratia, gloria. Homo immortalis conditus: mors invecata destruendo peccato. 43

Cap. III. Quomodo se quisque ad futuram resurrectionem comparare debeat. 43 sq.

Cap. IV. Mens depurgatis vitis perspicacior. Animi ornatus ac virtutum series. Caritas densa et constipata. Castitas, orantium postremus ornatus. Ipse matrimonii castigandus usus. 44 sq.

Cap. V. Mysterium tabernaculorum. 45

Oratio X. Domina.

Cap. I. Sola efficit ac praestat castitas, ut annua laudatissime gubernetur. 45 sq.

Cap. II. Loc. Iudic. IX, 8, 15 expensus. Arborum regem exposcentium allegoria. 46

Cap. III. Rhamnus et agnus, castitatis symbolum. Quatuor Evangelia, id est praedicationes sive leges ad salutem insituentes. 46 sq.

Cap. IV. Lex inuulvis ad salutem. Castitatis postrema lex sub clammis specie. 47

Cap. V. Diaboli aemula in omnibus malignitas. Duo genera fictum et vitium. 47 sq.

Cap. VI. Visio Zachariae mysterium. 48

Oratio XI. Acete.

Cap. I. Verae virgines et castae pauciores. Castitas certamen. Thecli virginum princeps. 48 sq.

Thecla hymnum compositae caute, reliquae virgines illi succedunt: Ioannes Baptista, marty castitatis; Ecclesia, Dei sponsa, intacta virgo, eet. 49 sqq.

Epilogus. Tui meliores, continentes, an qui gaudent ipsa mentis tranquillitate. Pugnae castitatis periculum: tranquillitatis felicitas. Depurgatae ac tranquillae mentes, dii, Deum visurae. Virtus temptationibus exercita probatur. 51 sqq.

P. 16 (11) *τὴς γὰρ* .. (15) .. *τῆς δόξης*; Locut exstat ap. Jo. Damasc. Parall. SS., Opp. ed. Lequien. T. 2, p. 310, D. 311, A. cum falso lemmate: του ἁγίου Μεθόδιον πρὸς ἀνταδόξους, et cum huius lectiois variatū: γὰρ οὐκ ἀπύχτων ἐστίν; ἐλπίται ἀπύχτων, quorum prius respici, coll. Platone Tim. p. 73, E. στέφανος .. συμπεφυγὸς .. δατύων. Ἀπύχτων loco vulgati ἀπύχτων recepti, coll. Tim. p. 73, E. ἐπ' αὐτοῖσι ἀπύχτων ἀποφύγοντο. Α. et C. ἀπύχτων ἐλπίται nervosa transpositione. P. languide ἐλπίται ἀπύχτων. Ενδιήγειτο νεύροις ἐπινοήσασθαι συνέθετε, negligē-

τοῦτον τὸν ἄριστον ἐπὶ τοῦ εἴματος. Eodem verbo AB., c. i. α. ζῳοτ. κ. σ. β.
sed recte P. C. δ. ε. η. ζ. B. καὶ ἀρχόντος) Phil. AB., et sic P. C.; A. αὐτὸς ἀρχόντος, ^{καὶ}
^{ἐξ} οὗτος αὐτός ἐστι, καὶ αὐτὸς ἀρχόντος") Hinc emendandus Phot. Bekke. : καὶ γὰρ μοι αὐτός ἐστι
[καὶ οὐ γένοντος]. Novissima Bekkerus nunc tacuisse, quia eod. A. B. eorum loco lacunam ha-
beant. A lat. post αὐτὸς ἀρχόντος (vide superiora) certum pergit : σπουδαίως αὐτός ἐστι καὶ οὐ γένοντος.
Sed recte ap. eundem AB., prout scripsi secundum Ps 2, 7. in Act. Apost. 13. 33. Atque recte ita
latet. I. e. simul notat memoriae lapsus, qui Methodius illa verba de Christo in Jordane dicta
refert. Ceterum P. C. nos non om.

P. 37 (194) ο δρῶντων ... (195) .. ούτως εστίαι, Andreas p. 50, 31 = ατ. quem Theodorus et Arethas Commentat. in Apocal. (Caten., ed. Cramer. l. 8) p. 355 sequuntur, post verba: περί δε (de omi Cram.) τοιούτοις (inquit, de verbis Apocal. 12, 3-4) καὶ ὁ μακάριος (καλός Cram.) Μεθόδιος οὕτως ἐστὶ λέγων· (ἐστὶ λ. οὐκ ἐρησί Cram.). hunc locum refert, omissis tamen vocibus ὁ μακάριος, ὁ μακαρίων, ὁ μακαριστός; γλαυκοὶ αὖ οὗτος, quatum prius apud A. quoque debet sed habere tam P. C. "Εστίναν Ανδρ. φωνηεν, αὖ Μαθη., ἀμφω πα Α. Ρ.; ἔστιν Ε'. Tu conf. Apocal. 12, 4. ο δρῶντων ἑστηκεν ενιστην τῆς γενεαίης. α διαρκούς ο male ου Ανδρ., Θεμου, et Areth. Sequitur votem Andreas hoc loco Methodius, qui dicitur in Apocal. 12, 3 & B. ubi interpretatus est. Bestiam vero, de qua Apocal. 13, l. 2, Methodius Antichristum esse voluit. Conf. And. p. 55, 26—29, τοις δε αγγέλως, Μεθόδιος και Ελλοκλητῶν καὶ Κτεροίς, εἰς τὸν ἀπικριστον τὸ πικρον θρανον ἐξελεγκται, ἐκ τῆς πολεμικῆς τοῦ βίου τοῦτου θαλάσσης καὶ πολέμηκας ἐξερχόμενος, quae testimonia veterem de Methodio accedant. Eadem utrimus dispartitur ab Oecumenio et Aretho Comment. in Apocal. (Caten., ed. Cramer. T. 8) p. 363 sq. ἐν μεν τῇ πρώτῃ θεωρεῖται θράνων περὶς ἐν τῇ δευτέρῃ ὀφείλει, νεκρὸς ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβάντων· ο μὲν οὖν ἀπ' αἰθέρος θράνων τον κατ' αρχήν της σαρμένης θαλάς ἐκπετινωτότα σημαίνει, ὁ δε μεν πάλην τὸν αἴον ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀναβάντων, ἀναβασιὰν τὸν αἰωναίων τοῦτον καὶ ἀνταρμαρην παρσηστόν βιον, αἷον ᾧ καὶ ἀνταρμαρην τὸ θρανον, τὰς τὸν ἀντήρωπον πλημελεί, (l. πλημει) καὶ υπηρχόντος ἐστὶ τοις θρανοῖς περὶς, λαζών (l. λαρόν) εἰς ταχυνην. α οὐκ ἄλλο ἢ ο Ἀπικριστος; ἐν τῇ πρώτῃ καὶ (p. 370) θεωρεῖται Σαρανὶ τρίτο, αἰτὸς προνήν. το δε δεύτερον καὶ μέσον, δ καὶ τὸν πρόθετον καὶ, θελήμων, διπλοῖς; ἐν ταχυκίαν, τῇ ἀποστατῇ Σαρανὶ πανταπεισιτωκία (l. — τια), ἐλύνων μεν ἡτον (l. ἥταν); τὸν δε λοιπὸν εἰ, κυκλιν προηγούμεν. ὅς ἐστιν ο Ἀντικριστος, ὁ κατ' ἐξουσαν τοῦ Σαρανὶ και των συγκαταβεβηκυμένων αὐτοῦ σαμηνικῶν δικτυων προχομένος (l. προρχ), εἰ τε Μεθόδιος καὶ Ελλοκλητῶν καὶ τοις κτύλις πεδεσται (adue δε) παρήκων. Quam interpretationem tu deduximus, ut in reliquis Methodii scriptis, fustia quaesiveris.

P. 37 (195) ἀλλ' ἀστοχίη, ἀναγεννωμένης, Andrews p. 50, 35, 36. haec verbis; καὶ τὰ
 δεξ. cum prioribus comparati, nullā lectionis discrepantiā. Unde verba εἶνα ... ἀναγεννωμένης,
 in AB. cum proximis προ, ὃ δὲ ἐστὶν οmissa, conformantur. Apud Cræmerum, Caten T. 8. p. 355,
 ubi Methodii verba ex Andrea referuntur, ἀναγεννῆ pro ἀναγεννῆς interpretatur, scilicet

P. 37 (196) ὅθεν καὶ καλεῖται τρίτον ... διεσπασμένοις. Andriani p. 50, 37—39, verbas et μετ' ὁλόγῃ interpositis, haec illa teneat: τρίτον δι' τῶν ἀπείρων ἐλλήθη μέρος αἱ περί ἑνα τοῦ ἀριθμοῦ εἴς, ἄλλας τριῶν, ἐσπασμένοι. Vulgo melius: ἐλλήθησιν — ὅλον — τῆς, τριῶν, οὐκ ἑναίως, — διεσπασμένοι. Pro ἑνα τοῦ ἀριθμοῦ A. et P. ἐκείνῳ ἀριθμῷ, C. melius τῶν ἀριθμῶν.

P. 37 (197) η δε ἐξήμος .. (198) .. φθοράς] Andrews p. 50, 39. 40. ἡ δε ἐξήμος ἐξ ἧν ἐλ-
θοῖσα φαίνεται (om. τα. .. ἐξήγουσι) ἡ ἐκλήσις ἡ κατὸν ἐξήμος (om. ἀληθῆς καὶ ἀγνοῶς) καὶ
ὁφείτω φθορὰς. 'Εκλήσις τοῦτο, ut V.B.P.C.: ἐκλήσις ἐνέμεται A. H' εκλ. And. de suo et
contra Methodi sententiam adiecit. Κατὸν ἐξήμος, ut V.B.P.C.: κατὸν πλήρη A. Ceterum hunc
locum eque proxima respicit Andrews p. 51. 47 = 49. (ol τῆς ἐκλήσις ἐκλεχσας) ἐξ τὴν ἐξήμον
πίστις αὐτοῦ, πείμωρον δε πίσος, ἀρετῆς τοῦτοτεται γεινόνται κατὰ τὸν μέγαν Μεθόδιον.

P. 37 (149) τα γὰρ χίλια ... περιέχει] Andreas p. 50, 41. 42. τα δὲ χίλια αὐτ., post χίλια
 infecto γὰρ. Idem τὸν ἐν εκατοντάτῃ τοῦ δεκάπλευστος θέντα, cod. A. τ. ξ. ξ. δεκάπλευστος θέντα,
 et sic A. P. C., qui tamen τὸν recte om. Reliqua Andread excerpta ex Symposio infra vide.

P. 37 sq. (200) ἐπιτομή περὶ ὁ τῶν ΞΞ .. (201, 202) .. εἰς τὴν ἐαυτοῦ συμπλήρωσιν) hic hortulus suos irugavit Theophanes Ceraia. Humil 18. p. 115, D. 114, A., qui quom Methobius verba in breve contraxerit et fere pro libitu inverterit, patum subsidii ad erigon loci diffinitionis praestat. Opera tamen pretium est eius discrepantiam scripturae hic consignare. (ἐπιτομή περὶ ἐαυτοῦ γὰρ, ὁ τῶν ΞΞ ἀπὸ μοῦδος) ὁ ἀπὸ τῶν μοῦδος τῶν ΞΞ. (ἐκ) recte, ut V. et cum e. P. C.; A. ἐκ. Recta scriptura recurrit ap. Theophani. Hom. 53. p. 361, A., ubi eadem breviter repetitur. συντεθειμένος συντεθειμένος. ὥστε) ὡς. ἔλασαν ἐν ἐ. τι) το (leg. τι) ἐλάσαν ἐν ἐ. ἔλασαν Theoph. de suo, ut videtur, pro ἔλασαν. Idem ἐαυτοῦ, ut C.; αὐτοῦ A. P. Tu conf. p. 201. πλοῦτος ἐαυτοῦ. εἰς τὰ ἐ. μέρος γὰρ .. (201) .. ἀναπληροῦ τῶν ΞΞ) Theophanes: (εἰς γὰρ ἐαυτοῦ μέρη ἀναπληρούμενος, φημι δι' εἰς τρεῖς διὰ καὶ δις τρεῖς, καὶ ἑκατά ἐν, ἐξ αὐτῶν πάλιν συντίθεται (p. 114, A.) συντεθειμένων τῶν τριῶν καὶ τοῖν δύο καὶ τοῦ ἐνός) τέλειός ἐστι, in unum conflatis verbis εἰς τὰ ἐ. μέρος γὰρ ἀναπληρούμενος συντελοῦνται et illis (p. 201) εἰς γὰρ δις τρεῖς ἐν, et verbis τέλειός ἐστι pro ἀναπληροῦ τῶν ΞΞ positis. Γὰρ apud Theophanem post primum ponitur vocabulum, post tertium apud P. C., post quartum apud A., quem secutus sum. Τά ap. Theoph. ante ἐαυτοῦ excludit. Ἀναπληρούμενος idem, ut eod. M. et A. P. C.; V. ἀναπλοῦμενος. Proxime, quod abriter d. ea, τῶν ΞΞ pro τῶν ΞΞ ex contextura repetitis, τερμαζόμενος ex V. M. A.: τερμαζόμενος P. ex Valera coniectura, terminomemus C. Dein ἐπὶς δύο καὶ δις τρεῖς Theophanes negligentius pro δις τρεῖς καὶ ἐπὶς, δύο apud P. C.; sed melius tamen idem τρεῖς, δύο quatuor τρεῖς δύο apud A. Quod τοῖν δύο καὶ pro τῶν δύο ponitur, duo hoc loco, ut sarpes alias, indelphinabile est. Videmus reliqua. τέλειός ἐστι τ. γὰρ. μῆτε προσδεχόμενος .. πῶς τότε) invenire μῆτε πλ. ἐ. π., μῆτε τοῖς ἐπὶ προσδ. ἐς συμπλ. οἱ μὲν ὑπερτελείοι εἶναι) οἱ μὲν εἶναι ὑπερτ. διώδεκα) διωδεκάτος. τὸ γὰρ ἴσον .. τὸν διώδεκα) οὐ τὰ μέρη συντεθειμένα υπεραπλείει τὰ διώδεκα. σὺ τρεῖς. ... ὥς ὁ ΞΞ) ὡς. ὑποτελείοι ἀτέλειοι. ὁ ὅτι) ὅτι. τὸ γὰρ ἤμισυ .. (202) .. συμπλήρωσιν) οὐ τὰ μέρη συντεθειτά πραδεῖται μονάδος ὅτι τὸ γενέσθαι δύο.

P. 38 (202) (α ἔξ ἀριθμοῦ) τὴν ἀναπλήσιν .. τοῦ τέλειος εἶναι μειωθ[ε]ς Theophrastus
Cronii. Homol. 53, p. 361, A. haec cum praefigimus p. 200. ὁ τῶν ἔξ .. (201) .. ἀναπληροῖ τὸν ἔξ,
ita expressit: φασὶ δὲ τὸν ἔξτον (1. ἔξ) ἀριθμὸν τέλειον ὄντα, οἷς ἐκ τῶν ἰδίων μετῶν συμπλη-

ροίμενον, την ἀναφορὰν ἔχειν εἰς τὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, ἵδιον τῶν οὐτὰ καὶ τελειὸν ἀνθρώπων καὶ ὡς περ οὗτο, ὁ ἀριθμὸς, εἰ, ταῖς ἰδίαις ἀνάγκαις, ἀντιθέτων πλείους, (B) τῶν ἀνθρώπων εἰ, θεῶν πλείων ἀνασχεδισσεται, αὐτῶς ὁ τοῦ ἀποὶ μονογενῆς, εἰδὸς, κινωθεὶς καὶ δοξάζων μαρτυρῇ διὰ βίαν καὶ οἰκονομίας, εἰς τὴν κατὰ (I) καὶ τοῦ) τιμωτῆτα καὶ ἀξίαν πλείων ἀντιπληροῦν, οὐδὲν τοῦ τῶν ἰδίων ἰδίων ἐκμιωθεὶς. Τὴν ἀναφορὰν recte Theophrastus, ut A. P., τὴν C. male om. ὅτι τὴν ἀναφορὰν εἰχε μετὰ, quam T. d. ἀντιπληροῦν, quod A. P. C. exhibent. In asu enim cum τὴν εἰσεφύρειν ἔχειν vel ἀντιπληροῦν εἰ, τα, non ἀντιπληροῦν. Vid. El. Crit. col. 818. annot. 7. Itaque praeter istam ἀντί, ex ἀναφορὰ temere repetitam, dubi. Articulum ante δοξάζων, μαρτυρῇ et ἀξίαν Theoph. om. doctus locus prioribus secundum Phil. 2. 7. Rursum mendum est pro καὶ τοῦ. It. ἐν κατὰ σμικροτάτοις, Theoph. aut gavit scribendo: οὐκ εἰς σμ. Pro μινωθεὶς, idem ἐκμιωθεὶς, pe. se recte: sed μινωθεὶς, mathematicis Methodi rationibus magis accommodatum est.

P. 38 (202) ἀλλὰ καὶ . . . (203) . . . ἐκ τῶν τριγώνων ἐστὶ συζεύγματος. Theophrastus Cram. Par. 14. p. 110. A. B. huius loci non tan verba quam sententiam secutus est hunc in modum. ἔχει δὲ ὁ ἀριθμὸς οἷος καὶ τὴν τεχὴ διδασκῶν, μέτρον καὶ μέθοδον καὶ πλάτος, ὅς ἐκ τριγώνων συζεύγματος. (B.) ἐκ τούτων δὲ πάντων τὰ οἷα, ὅτι καὶ ἡ τοῦ κόσμου κτίσις τὴν τῆς ἐξέδου, ἀριστοῦ οὐκ ἐμύνην. ἐν γὰρ ἐξ ἡμέτερος ὁ θεογονηγὸς πᾶν τὸ φαινόμενον εἰσπελάσθαι. De se autem non est, ut a Methodio celebrata conf. Ios. Scalz. Opuscul. ed. Francfort. a. 1612. p. 356.

P. 38 (203) ἡ γὰρ καταγωνισμένη . . . ἐγγεγραμμένη, ἵσταται. Andreas Crit. comment. in Apoll. post verba ad p. 109 ollata, interpositis huius: καὶ ἐξ ἧς ἡσὶ περὶ τῶν στεγάνων εἰσέλαι, i. Methodio excerpando pergit p. 50. 43—46 ἡ δὲ καταγωνισμένη κατὰ τοῦ διαβόλου εἶναι. Cui. A. ap. Siburg. καταγων. τὸν διαβόλου, quod recipi. Vid. Schleusner. Lex. in Nov. Test. ed. IV. T. I. p. 1108. Vulgo: καταγων. τοῦ διαβόλου. Pictet. Andr., ut A. C.; γίνεταί P., per se melius, quippe ex Attica constetud. e. quoniam in Symposio libro miss. in vulgari latina γινέσθαι fore consuetudine videtur.

P. 40 (242) γλῶττι γὰρ . . . σενεσιγγεμμένα. Locus exstat apud Jo. Damascen. Parall. 88. Opp. ed. Lequien. T. 2. p. 613 cum lemmate: Μεθοδίου, cod. R. f. 6. ἐκ τῶν περὶ ἀγνῶτων, σενεσιγγεμμένων. Pasceplanus lectio apud eum haec est: γὰρ οὐκ. πειδοποιησὶς) πειδοποιησὶς, quae forma Platoni usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. f. 3. p. 12. Sed nam Noster Platoni ἀπὸς λεγόμενα, in quibus πειδοποιησὶς Legg. XII. p. 847. D. παρὰ (B.) It. B., ut A. C.; παρὰ γὰρ P. γλῶττι) γλῶττι) quod vulgo nsequitur. Ego utrobique γλῶττι) scripsi: neque enim probabile est, Methodium una in enumerata eiusdem vocis forma Attica et vulgari s. uul. usum esse. ἡ ταῖς μιν . . . κερταρὶ δὲ μὴ τῆς) om. πύκτις . . . τῆς (αγνῶτων) om. τὰ μέλη πάντα) π. τ. μ. σενεσιγγεμμένα) σενεσιγγεμμένα. In confer. proxima: κατὰ τὴν δὲ καὶ πύκτις (vulgo male add. ὡς) οὐ κερταρὶ τὰς ἀγνῶτας, σενεσιγγεμμένα. Translatum σενεσιγγεμμένα item occurrit p. 107. σενεσιγγεμμένα τὴν πύκτις τῆς ἀγνῶτης, εἰς ἀγνῶτας. Figuratus verbi usus ex Stoicorum doctrina de sapientie sensus colligante et in se collecto fluxit.

P. 40 (241) 7. Vulgo ante Ψαλμός verba, quae infra sequuntur: ἀγνῶτων σοι εἶναι, cum inscriptione Ψαλμός τῶντε inculcatis, quasi vero Ψαλμός Ψαλμός antecedere possit. Tu confer. superiora: τὴν θέλειαν . . . ὡς — ὡς ἀλλῶν, εἰ, δὲ λοιπὸς — ὡς ἀλλῶν εἶναι. Itaque illa verba reserare et inscriptionem Ψαλμός infra ante ἀγνῶτων σοι εἶναι, ponere non dubitari. Quo magis autem de ratione constat, quoniam ego, antequam auxilium praebente Class. Rettigio, in restaurando choro gravissimo sensus sum (concl. Praefat. in S. Method. Platonic. p. IX, not. 12), visum est integram scripturam varietatem hoc loco apponere. * βοῆς) om. A. prolept. metrum, quod in seqq. multifariam vitatum est. ἐκπεπνευμένος) ἐκπεπνευμένος C., cum ἐκπεπνευμένος? (245) 1. ἡλθαι) vulgo: ἡλθαι.

ἡλθαι) vulgo: ἡλθαι. 2. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 3. ἡλθαι) ἡλθαι C. 4. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 5. ἡλθαι) ἡλθαι C. 6. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 7. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 8. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 9. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 10. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 11. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 12. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 13. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 14. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 15. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 16. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 17. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 18. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 19. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 20. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 21. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 22. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 23. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 24. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 25. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 26. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 27. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 28. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 29. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 30. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 31. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 32. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 33. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 34. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 35. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 36. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 37. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 38. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 39. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 40. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 41. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 42. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 43. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 44. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 45. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 46. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 47. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 48. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 49. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 50. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 51. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 52. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 53. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 54. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 55. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 56. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 57. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 58. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 59. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 60. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 61. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 62. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 63. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 64. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 65. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 66. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 67. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 68. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 69. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 70. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 71. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 72. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 73. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 74. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 75. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 76. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 77. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 78. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 79. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 80. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 81. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 82. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 83. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 84. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 85. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 86. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 87. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 88. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 89. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 90. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 91. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 92. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 93. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 94. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 95. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 96. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 97. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 98. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 99. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 100. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 101. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 102. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 103. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 104. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 105. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 106. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 107. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 108. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 109. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 110. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 111. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 112. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 113. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 114. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 115. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 116. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 117. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 118. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 119. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 120. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 121. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 122. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 123. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 124. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 125. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 126. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 127. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 128. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 129. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 130. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 131. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 132. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 133. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 134. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 135. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 136. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 137. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 138. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 139. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 140. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 141. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 142. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 143. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 144. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 145. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 146. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 147. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 148. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 149. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 150. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 151. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 152. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 153. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 154. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 155. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 156. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 157. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 158. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 159. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 160. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 161. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 162. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 163. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 164. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 165. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 166. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 167. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 168. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 169. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 170. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 171. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 172. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 173. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 174. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 175. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 176. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 177. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 178. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 179. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 180. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 181. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 182. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 183. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 184. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 185. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 186. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 187. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 188. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 189. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 190. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 191. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 192. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 193. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 194. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 195. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 196. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 197. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 198. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 199. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 200. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 201. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 202. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 203. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 204. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 205. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 206. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 207. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 208. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 209. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 210. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 211. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 212. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 213. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 214. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 215. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 216. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 217. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 218. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 219. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 220. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 221. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 222. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 223. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 224. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 225. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 226. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 227. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 228. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 229. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 230. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 231. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 232. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 233. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 234. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 235. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 236. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 237. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 238. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 239. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 240. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 241. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 242. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 243. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 244. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 245. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 246. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 247. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 248. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 249. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 250. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 251. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 252. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 253. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 254. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 255. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 256. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 257. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 258. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 259. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 260. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 261. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 262. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 263. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 264. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 265. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 266. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 267. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 268. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 269. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 270. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 271. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 272. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 273. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 274. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 275. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 276. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 277. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 278. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 279. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 280. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 281. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 282. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 283. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 284. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 285. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 286. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 287. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 288. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 289. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 290. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 291. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 292. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 293. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 294. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 295. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 296. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 297. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 298. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 299. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 300. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 301. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 302. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 303. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 304. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 305. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 306. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 307. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 308. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 309. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 310. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 311. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 312. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 313. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 314. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 315. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 316. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 317. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 318. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 319. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 320. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 321. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 322. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 323. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 324. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 325. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 326. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 327. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 328. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 329. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 330. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 331. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 332. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 333. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 334. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 335. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 336. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 337. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 338. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 339. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 340. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 341. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 342. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 343. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 344. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 345. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 346. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 347. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 348. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 349. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 350. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 351. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 352. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 353. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 354. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 355. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 356. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 357. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 358. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 359. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 360. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 361. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 362. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 363. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 364. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 365. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 366. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 367. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 368. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 369. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 370. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 371. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 372. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 373. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 374. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 375. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 376. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 377. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 378. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 379. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 380. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 381. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 382. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 383. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 384. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 385. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 386. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 387. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 388. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 389. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 390. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 391. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 392. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 393. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 394. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 395. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 396. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 397. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 398. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 399. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 400. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 401. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 402. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 403. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 404. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 405. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 406. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 407. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 408. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 409. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 410. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 411. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 412. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 413. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 414. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 415. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 416. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 417. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 418. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 419. ἀντολῆς) ἀντολῆς C. 4

De libero arbitrio p. 55, annot. 2. Breviatum interlocutoris nomen *ΘΥΔΑ*. Allatus l. c. vult esse Valentini. Tu vide Method. Platopaz, annot. 733. Fabricius Delect. argumentor. pro verit. relig. christi. p. 194 et Biblioth. Gr. ed. Harles. VII, 265 Valentianus, adversus quas Methodum hoc libro disputasse recte docet. Origenem adiungit errore vulgari et a nobis Prolegom., p. 3, col. 1 extr. indicato. Sed recte idem l. c. notat ignorantiam Honorii Augustodani, et Iustini, operis inscriptionem interpretantium: de animar. exitu. Scripturae discrepantia apud Allatum l. c. fere nulla est. *Tu* ille, ut vulgatur, p. 55 (95 extr. Meurs.) in verbis *ο δὲ πάσχη...* λέγειν οὐ τοῦμα, ubi vocem, quippe post λέγειν perperam intrusam, uncis circumscripti. Quod autem Allatus p. 46 Methodii opus *περὶ τοῦ αἰτεζουσιου* se editurum promittit, id vix de integro opere accipiendum esse ex Diatr. de Methodior. script. p. 339 sq. ed. Rom. apparet.

P. 57, annot. 1. In codice Mediceo, quo libri *περὶ τοῦ αἰτεζουσιου* pars a Meursio edita continetur, hic nova incipit disputatio, quae inscribitur *περὶ θεοῦ καὶ ἐλπίς*. Vid. Brudm. Catal. Cod. Graec. I. 430.

P. 63 (lin. 10—25, et 28—31) *οὐ γὰρ ὡς ἐν τι... μὴ ὁ παθεῖν τοῖς προστάγμασι σου, ἐστὶν οὐχ... ἐξουσίαν ἔχον.* Haec eduntur a Franc. Turriano Adv. Magdeburg. Constat. pro Canonic. Apostol. et Epist. Decret. Pontif. Apost. Lib. IV, c. 2, p. 362 ed. Florent. a. 1572. Ea in quibus ille a Combells. et a Maio discrepat, haec sunt: Lin. 10. γὰρ om. T. (Turrian.). γέγονε λέγον M. (Maio). 11. δουλεύοντων ἀνάγκη d. T. M. optime; conf. p. 63, l. 1. 2 et Methu. diana, ex Pseudo-Origene in annot. 1 allata: ἀνάγκη τινὶ δουλείῃ τῇ θεοποίητι et τα ἄλλα ἀνάγκη δουλείῃ τῇ παροίᾳ. οὐκ ἐστὶ οὐδέτι M. 15. θεὸν, οὗτοι τὸν om. T., librationi vel tyrographo a prioribus ad posterius aberrante. 17. παραινέει παραινέει M. 18. τὸ αἰτεῖ. — τὸ κρείττον τὸν αἰτ. — τὸν πρ. C. (Combells.). κρείττον μὴνέσαι M. 19. καὶ κἄν M. παραινέει παραινέει T. C. M. 21. προστάγμασιν προστάγμασι T., προγίμσι M. 25. προστάγμασιν προστάγμασι T. προγίμσι C., προγίμσι M. In seqq. καὶ γὰρ... προστάγματι, quae T. non citat, l. 25 τὴν ἀρχὴν τοῦ C. M. Ego τὸ σ. π. σ. αἰτεῖ (ἀρετὴν M.) subiectum habeat, quo cefectatur. Τὴν ἀρχὴν est omnino; vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 284. 28. δέδωκεν ἐδωκεν T. M. To conf. superiora: τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ... δέδωκεν. 29. ἐπηρεάζει ἐπηρεάζει M. Verisimile autem est Turrianum haec ex Leonii διλλογῇ, excerpisse, quas laudat p. 361.

P. 63 (lin. 32). ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ ἐπακούειν τῷ θεῷ καὶ μὴ ὑπακούειν αὐτῷ μόνον. Vocem διὰ, quippe ad sensum necessariam, ego adieci, deleta ante ἀλλὰ lacunae nota, quae ap. Combells. existat. Dein Leont. et Combells. recte αὐτῷ μόνον pro αὐτῷ μόνον ἦν, quod Phot. habet. Statim post ἐπὶ αὐτῷ Phot., ἐπὶ αὐτῷ Leont. et Combells., quae forma a Methodio Platonizante abdicanda est. Tότε, quod Leont. et Combells. om., ego ex Photio adieci.

De Resurrectione p. 72 (541, B. — D.). *ὁ δὲ θεὸς... καὶ ἐπλασε τὸν ἀνθρώπου* Locum offert Jo. Damascen. Parall. SS., Opp. ed. Lequien T. II, p. 311, A., post ea, quae sub falso lemma τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ex τοῖς περὶ ἀναστάσεως ex Sympos. p. 44 sq. ed. Allat. excerpta exstant. Lectionis discrepantia ap. Jo. Damasc. haec est: (541, B.) *ὁ δὲ θεὸς καὶ ἀθανάτος* δὲ et καὶ om. adiecto ἐστὶ post ἀθανάτος. ἀθαν. ἄρα ὁ ἀνθρώπος om. διὰ δὲ δὴ om. αὐτοῦργησεν ο θεός; ἡτοῦργησεν αὐτός, posterius, ut cod. Ven. ἀνθρώπος δὲ ἀληθέστατος.. (541, C) .. γρηγόρησεν om. λέγειται λέγων. πλεονάζοντων ζώων π. ωσαύτως ἐκείνους om. (541, D.) ὁ γὰρ... ἡμεῖς om. κατ' ἐλπίδα καὶ κατ' οὐκ. ἡμ. κατ' εἰς. ἡμ. π. om. καὶ ἀρχὴν... πηγῶν om. τὸν ἀνθρώπου αὐτόν.

P. 75 (546, D.). τὴν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ τῶν ζώων νεκρότητι κατεσκευασμένην Valgus τὴν ἐπὶ τοῦ λόγου π. ζ. π. nulla sensu. Mea ex emendatione το λογικόν των ζώων est homo (cf. Method. fragm. I. Comm. in Job. p. 117. ζῶα γεγόμενα λογικά. et vid. Front. Ducae. ad Jo. Chrysost. p. 146, B. Not. p. 34, b. sq.) et ἡ ἐπὶ τοῦ λ. π. ζ. νεκρότης κατεσκευασμένη corporea et mortalis natura in homine a deo instituta. ἄλλοι cod. Ven., quod tuaris, si τὸ αἶμα των ζώων de natura corporea et cum brutis animalibus communem dictum accipias et verba τὴν ἐπὶ τοῦ αἵματος π. ζ. π. x. de mortalitate hominis interpreteris, quae ex hac eius natura efficitur. Conf. Theophan. Ceram. Homil. 6. p. 32, C. φανερῶς γὰρ γέγονεν ἡ τοῦ θανάτου τιμωρία κατὰ τὴν τὸν θεολόγου ἡμετέραν (Gregor. Naz. Or. 38. p. 619, C. B. H.), τὴν προσημασίαν τῇ πλεονάζοντων ἀλόγων ψίσι ἀποκαθάρουσα.

P. 75 (548, A. B.). Duplex fuit Casauboni error, qui Comm. in Pers. l. 25 haec a Proclo contra Origenem, deque hinc grano, non de capillis dicta autumavit. Tu vide Intitaker. Advers. Misc. Posth. cap. 34, Opp. T. I, p. 782, si 784, B. — 785, A. et 786, C. D. De capillis, adiectis et monumentis perniciosa, praeter scriptores a Casaubono et Gatakerio laudatos, conf. ipsum Methodium p. 91 (cap. 1). Ceterum Gatakerus l. c. p. 783, A. imaginem, a Methodio p. 75 (548, A. B.) depictam, iure meritoque elegantissimam vocat verbaque eius non orichalco tantum, sed auro obrusso caraque esse pronuntiat.

P. 75 (549, D. — 550, D.). Similitudo ἀνδράντος ἀνακαινομένου in eodem te apud Nostrium occurrit p. 95 inf. et seq. (in Excerptis ex libro περὶ ἀναστάσεως, apud Phot. cod. 241, p. 300, a. 21—26). Conf. S. Nil. Epist. II. 100. p. 221 Allat. ἡμεῖς, ὡς τὸν θανάτου ἀνθρώπου τα σώματα ὁ ποιητὴς Χριστὸς ἀναστήσει θάψαντες πικροῖς. ποῖον γὰρ, εἰπέ μοι, μίλλον ἐν συγκρίσει κακίων, ἀνδράντα πλάσαι τὸν μὴ νεκρότητα ἢ τὸν διαπιστότα ἀνακαίνουσαι (l. ἀκαίνουσαι) τίς τὸ αὐτό. (proe;) ὁ τοῖνυν ἐκ τοῦ μὴ οὗτος ποιήσας ἡμᾶς θεὸς ὅλον διὰ καὶ πεπτωκότας ἡμᾶς, ζῶντας θάψας ἀναστήσει. Nec non raris refecti stalle in eodem argumento usitata est. Conf. Method. p. 76 inf. et seq. (549, D. — 550, A. B.) et vid. Adamadvers. in S. Basil. M. l. ...

P. 77, annot. 1. Quae post Methodii fragmentum apud Decumet. un. l. c. insequuntur, Methodio tenere attribuit Petav. Dogm. Theol. ed. Antwerp. T. I, p. 392 et 399.

P. 78, annot. 1. Andreas Cret. p. 90, lin. 49—54 in verbis p. 553, D. *οὐκ ἀρεστὸν* (554, A.) .. καὶ φθόρον a recensione Dindorfiana ita discrepat: οὐκ ἀρεστὸν δι' ἐλπίδα οὐδ' ἀνὴρ add., quod recepi. ἀπολέσθαι cod. A. ap. Sylburg. καταβασίς πᾶς ὁ κόσμος, κακίαν, περὶ οὐκ ἀπολέσθαι, ante πᾶς add. [κατὰ Basilium], quasi vero Basilus Methodium celate processerit. Dem πᾶς καταλύει περὶ κόσμ. cod. A. ap. Sylburg. p. 125. Combells.

ap. Galland. p. 775, B. καταφ. περί της κατακαυθ. ο χ. Ego saudem voce κατακλ. post της υπ' αφορ-
nenda Methodiano verbum traneicadon stud. a. adduxi. — Porro in verbis p. 541, A. και Ηα-
λος. (B.) .. τῆς φθορας ap. Andream Cret. p. 94, 54 — p. 97, 3 haec est scripturae discre-
pantia: και Ηαλος) και ο Ηαλος; ut ante Dindorf. scribi solebat, qui cum cod. Vea. o om. — τῆ
γὰρ μετασχητῆς ἡ κείνης ἐπέταγγ) haec unice inclasa ap. Sylburg. ut omnia ab eo ex cod. Pat. et
Assens. — ἐποτάζοντα) [αὐτῶν]. ὅτι καὶ αὐτῇ) διότι Syb., ὅτε cod. Pal. et Bavar.

P. 84, at not. 1. De summa disputationis, licet lacunosae, scite tamen indicavit Gataker. Adv.
Misc. Posth. c. 1. Opp. T. 1, p. 412, E. qui post οὐκ ἐκτός saltem sonatus (scilicet, ὡς ἰπὶν τὸν τοῦ
σ.) excidisse vidit.

P. 84, annot. 2. Brevis et minus docte, quam Occumenius, auctor Catenae in Epist. D. Paul.
ad Rom. ap. Cramer. Cat. Gr. PP. in N. T. T. 4, p. 221 (ad Rom. 8, 7): Μεθοδίου. τὸ φρόνημα,
ἡσυχία, τῆς σαρκὸς οὐχ ὡς σὰρξ, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀρραστὴν αὐτῆς ἐρημία. Codex Monac. qui illam in
Epist. ad Rom. Catenam continet, olim fuit Augustinus. Vid. Reiser, Index MSS. Bibliothecae
Augustinae p. 9 (num. 24).

P. 87 (582, C.) ἐλθοῦσας δὲ τῆς ἐντολῆς ... ὁ διάβολος.] Similiter S. Nl. Epist. 11, 9
p. 125 Allat., omissa tamen diaboli mentione.

P. 88, annot. 1. Negligenter auctor Catenae in Epist. ad Rom. ap. Cramer. T. 4, p. 190 (ad
Rom. 7, 20): Μεθοδίου. Ηαταρτος (I. Ηαταρτος). ἔργα δὲ τῆς κακότητος ἐταῖρα τὴν ἀπὸ τῆς παρ-
βύσεως ἐκκαθάσαι. Quasi vero haec non Methodii ipsius fuerit sententia.

P. 89, annot. 2. Non magis accurate, quam Occumenius, Methodii sententiam ita referit ὡς
auctor Catenae in Epist. ad Rom. ap. Cramer. T. 4, p. 204 (ad Rom. 7, 23): Μεθοδίου. ἔσσωμα. δὲ
τῆς ἐντολῆς λογισαί νομοὺς ἑλπίων (log. ἑλπίων). ἵνα μὴ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, δεύτερον δὲ τὸν
ἀντιστρατιτεύμενον, τρίτον, πρὸς οὐ φέσαν, «τῇ ἐομφ. τοῦ νοο, μοι», τέταρτον, πρὸς οὐ λέγει, «τὸ
νόμον τῆς ἀκαρίας τῇ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσι μου.» τοῦτον δὲ πρῶτος, ἡσυχία, τὸ ἐκκαθαίρει ἐστὶ
παιδαγωγία, ἔξωθεν διὰ τοῦ κηρύττου, εἰσὶν καὶ τῇ ἰσχυρῇ ῥητρίκῃ, ὁ δεύτερος, ὁ ἀντιστρα-
τεύμενος, καὶ (del. καὶ) οὗτος, τὸν ἐκκαθαίρει ἐξωθεν ἐστὶ καὶ ἐκκαθαίρει τὸν πανοῦ, τὴν ἰσχυρῇ
ῥητρίκῃ, ὁ τρίτος, ὃν φέσι ἰσχυρῇ, οὗτος ἐστὶν ὁ τῇ ἡσυχίᾳ ἡμῶν ἐκκαθαίρει πρὸς τὸν
ἐκκαθαίρει, ἐπὶ τῇ τῇ φέσι ἡμῶν ἐκκαθαίρει. ὁ τέταρτος, ὁ τῇ κακότητι τῆς, οὗτος ἐστὶν ὁ
ἐκκαθαίρει, ὃς διὰ τῆς πρὸς, τὸ κακὸν συνδεῖται ἐκκαθαίρει ἐν ἡμῶν τῇ ἀκα- (p. 205) τῇ
ὄντι οὐκ, ἡσυχία, πρὸς, ἐκ διακρίτου ἐκκαθαίρει περιεστρατεύμενος νόμοις. οἱ μὴ γὰρ δύο ἐξώθεν ἡμῶν
ἐκκαθαίρει, ὁ μὲν πρὸς ἐκκαθαίρει ἐκκαθαίρει, ὁ ἐκκαθαίρει, ὁ δὲ πρὸς κακὸν περιεστρατεύ-
μενος, ὁ ἀντιστρατεύμενος τὸν πανοῦ νόμοις, οἱ δὲ ἄνθρωποι δύο εἶδος εἶσι καὶ τῇ ἰσχυρῇ συνέχουσιν,
ἂ μὲν τοῦ νοο, πρὸς τὸν ἐκκαθαίρει ἡμῶν ἐκκαθαίρει, καὶ ἀσχυρῇ πρὸς, τῇ κακότητι, ὁ δὲ
τέταρτος, ὁ καὶ νόμοις τῆς ἀκαρίας, διὰ τῇ πρὸς, τὸ κακὸν ἐκκαθαίρει ἐκκαθαίρει, ἐν ἡμῶν. διὰ τῇ
συχίας πρὸς ἀσχυρῇ, τῇς «βλέπω - νοο, μου;» τοῦτον δὲ τῇ ἐκκαθαίρει πρὸς, τῇ κακότητι, «καὶ ἀκαρία -
μέλεσι μου;» ὡς εἰ ἔλεγε, ἔξωθεν ἐκκαθαίρει σιγῇ καὶ ἐκκαθαίρει πάντα τὸν ἐν ἡμῶν ἀκαρία
κοινοῦ καὶ βόρβορον, ὃν ἡ πρὸς ἀκαρία ἡμῶν ἐκκαθαίρει καὶ ἐκκαθαίρει καὶ ὁ νόμος δὲ
τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκκαθαίρει καὶ ἐκκαθαίρει τὸ ἐν ἡμῶν ἐκκαθαίρει καὶ ἐκκαθαίρει πρὸς ἐκκαθαίρει
συχίας. ἄσχυρος γὰρ τὸν ἐκκαθαίρει ἐκκαθαίρει τὸν οὐκ καὶ κακὸν ἐκκαθαίρει ἐκκαθαίρει ἐν ἡμῶν
ὄντι μόνον κακὸν καὶ ἐκκαθαίρει ἡ ἐκκαθαίρει ἡ ἀσχυρῇ ἡμῶν, προτρέπεται. Quae non magis Metho-
diana, quam quae uno leuore continata sequuntur: ἄλλος δὲ, ἀσχυρῇ, ἐκκαθαίρει, εἰσὶν ἐκκαθαίρει
μοι cel.

P. 90 (580, A) ταλαίπωρος ... τῇ ἰσχυρῇ ἐκκαθαίρει] Hinc quoque Lortos suos
imponit S. Nl. Epist. 1, 249, p. 93 Allat. «ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος, τῆς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώ-
ματος τοῦ θανάτου τοῦτου;» οὐχὶ τὸ σῶμα θανάτου ἰσχυρῇ ἀποκαθαίρει ὁ Θεὸς ἀποκαθαίρει,
ἀλλὰ τὸν νόμον τῆς ἀκαρίας τὸν ἐν τοῖς μέλεσι (I. μέλεσι) τοῦ σώματος ὄντα, διὰ τῆς ἐν τῇ
ἀκαρία περιεστρατεύμενος ἐκκαθαίρει ἐν ἡμῶν καὶ πρὸς, τὸν οὐκ καὶ τῇ ἰσχυρῇ ἐκκαθαίρει
in quibus ἀποκαθαίρει opulatur scripturae ἀποκαθαίρει, quam Photus pro vulg. ἀποκαθαίρει
exhibet, et quam ego, commendatam a Dindorfo An. ol. p. 796, recepi. Τὴν ἰσχυρῇ, in cod. Vea.
omissum, confirmat Nilus. Apud eundem ἐκκαθαίρει i. q. ἐκκαθαίρει ap. Method. Conf. p. 87
(583, D.) λογισμὸν .. ἐκκαθαίρει ἡμῶν, πρὸς ἂ μὴ θέλωμεν. Idem usus simplicis verbi p. 74
(545, D.) ἵνα τὸν ἄνθρωπον κακὸν ἀπὸ πρὸς ἀκαρία ἐκκαθαίρει καὶ κακὸν. Ceterum S. Nilus, qui ter-
tur, in epistulis fere totus est de fabula graeculus. Cf. Fabric. Bibl. Gr. ed. Harles. T. X, p. 12.

P. 91, annot. 1. Occumenius h. l. Methodio paulo plura adscribit, quam quae ille dixit. Cum
Occumenio conspirat auctor Catenae ap. Cramer. T. 5, p. 379 (ad 2 Cor. 5, 1), ubi ex Occumenio
rescribit πρὸς Θεοῦ πρὸς πρὸς Θεοῦ, et ὡς ante πρὸς ἀκαρία ἀκαρία adde. Ibidem ὁ ἐν ἀκαρία
M. pro ὁ ἀκαρία M., ut est apud Occumenium.

P. 92 (IV.) inf. et seq. Instini Martyris sententia, a Methodio laudata, tamquam ab ipso prolata
ita refertur in Catena ap. Cramer. T. 5, p. 320 (ad 1 Cor. 15, 50): Μεθοδίου. τὸ ἀποκαθαίρει κλη-
ρονομείται, τὸ δὲ ζῶν κληρονομῇ. διὸ οὐ τὸ ἀποκαθαίρει σῶμα κληρονομῇ τὴν ἀκαρία καὶ
τὴν βασιλείαν τὴν οὐρανῶν, ἀλλ' αὐτὸ ὑπὸ τῶν κληρονομῇ, εἰς τὸ γενεῖσθαι ἀκαρία καὶ
ἀκαρία τῆς βασιλείας.

P. 93 (VI.) inf. et seq. ἐκκαθαίρει γὰρ ... τοῦ πρὸς ἐκκαθαίρει] Conf. Aristot., qui
fertur, Mirab. Anseult. c. 139. κακὸν δὲ σιγῇ πρὸς Αἰκία, quod de Chimaera, Lyciae monte,
Berkmann. p. 283 interpretatur. Methodii locus cum fugit, pariter ac Humboldtum Cosm. IV. 296 sq.
540 sq. In Apollonia, iuxta Tanlantiorum regione, prope sulphuris venam rugiter ardentem arbo-
res et herbas emiseri auctor Mirab. Anseult. ibid. narrat.

P. 94 (IX.) Quod h. l. ὁ μακάριος Ἰωάννης tamquam auctor Apocalypseos expresse laudatur,
eiusdem loci in Methodii opere περὶ ἀναστάσεως respiciuntur in praesentio commentari Occumenio
adscripti in Apocal. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 277 et in Cramer. Cat. Gr. PP. in N. T. Vol. 8, p.
173. πιστὸν (I. πιστόν) Ἀθανασίῳ τῷ πατριάρχῃ, ἐν τῇ ἐκκαθαίρει τὴν κακὸν τῆς πα-
λαιῆς τε καὶ νέας (διὰ τῆς) βιβλίας τοῖς γενεαῖς καὶ τοῦτο (scilicet, Apocalypsa) ἐκκαθαίρει, ἀλλὰ
καὶ βασιλείᾳ τῇ φέσι τοῦτο ἐν τῇ πρὸς οὐκ ἐκκαθαίρει σιγῇ (I. ἐκκαθαίρει), καὶ ἐκκαθαίρει τῇ
φέσι τὸν λόγον ἐν τῇ σιγῇ αὐτοῦ λόγῳ, καὶ Μεθοδίου τῷ σοφωτάτῳ ἐπισκόπῳ Πατρῶν
ἐν τῇ περὶ ἀναστάσεως.

P. 98 (XXII.) *Ἀδύτῃα γοῦν ... ἐπὶ γῆς τιμῶσιν*] Γοῦν Combefis. ap. Galland. p. 781, E.; οῦν Lequien. male. Tu de voce *αδύτῃα* vide Method. Platon. annot. 75 deque *αδύτῃα γοῦν* confer Eustath. Antioch. Comment. in Hexaem. p. 33 Allat. *αδύτῃα γοῦν ἀνδριαντοποιοῦ ἐννοίαν λαμβάνομεν*, ubi post γοῦν verba *ἀνδριάντα ἰδόντες* vel similia excidisse videntur. Mox vocem *ἔλης*, quam habet Combef., om. Lequien., uncis inclusit Galland. Sed opus est ea voce, praesertim si fragmenti ea sedes est, quam nos coniectamus (vid. p. 94 annot. 4). Dein τῶν *ἐξ ἀτιμωτέρας* Comb., Gall. et Mign.; τῶν *ἐξ ἀτίμων τιμωτέρας* Lequien. Sed *ἀτίμος* nihili vox est, et *ἐξ ἀτίμων τιμωτέρας* secum ipsum pugnat. Tu scribe: τῶν *ἐξ ἀτιμωτέρας* aut τῶν *ἐξ ἀτίμων*, deleto *τιμωτέρας*. Postremo *ἐπὶ γῆς* Comb., Gall. et Mign.; *ἐπίσης* Lequien., quod Gallandio placuit et citius reponi oportet.

INDEX.

	pag.
I. Prolegomena de S. Methodio	1
II. Veterum testimonia de S. Methodio	6
III. Συμπόσιον ἢ περὶ ὕγνειας	10
IV. Περὶ τοῦ ἀντεξουσίου	54
V. Ἐκ τοῦ περὶ ἀναστάσεως	64
VI. Ἐκ τοῦ περὶ τῶν γενητῶν	100
VII. Ἐκ τῶν κατὰ Πορφυρίου	102
VIII. Ἐκ τοῦ περὶ μαρτύρων λόγου	105
IX. Εἰς τὸν Συμεῶνα καὶ εἰς τὴν Ἀννὴν	105
X. Εἰς τὰ βαῖα	113
XI. Ἐκ τῆς εἰς τὸ Ἰωβ βιβλίον ἐρμηνείας	117
XII. Ἀποσπασμάτια	118
XIII. Index capitum Symposii	120
XIV. Epimetrum annotationis	122

ERRATA.

- Pag. 7 context. lin. 4 ante fin. scribe 16 pro 6.
 " 41 " (229, lin. 6) scribe *πειθα* pro *πειθα*.
 " 51 " (291 " 16) " *χαρις* pro *χαρις*.
 " 66 " (561, B. lin. 3) scribe *σαρκων* pro *σαρκων*.
 " 68 not. 2 lin. 5 scribe philologiae pro philologicae.
 " 75 context. (546, D. lin 6) scribe *ἀπο* pro *ἀπο*.
 " 80 " (559, B. " 7) " *της* pro *της*.
 " 84 " (577, A. " 1) " *διαβεβαιώσατο* pro *διαβεβαιώσατο*.
 " 85 " (577, D. " 4) post *παντός* adde punctum, quod excidit.
 " 91 " (297, b. " 5) in *ἐστι* adde *ι*, quod excidit.
 " 95 not. 2 lin. 2 scribe *Μεθόδιος* pro *Μεθόδιος*.
 " 97 " 1 " 12 " amicitissimo pro amississimo.
 " 104 " 2 " 2 " lemma pro lemna.
 " 122 lin. 3 scribe *X* pro VIII.

Ista errata, et sic quae sunt alia, minus mirandum est restituisse, quam plura non succrevisse, quum editori procul Halis habitanti pleraeque plagulae nonnisi semel ad corrigendum transmissae fuerint.

S. METHODII OPERA

ET

S. METHODIVS PLATONIZANS.

EDIDIT

ALBERTVS JAHNIVS.

PARS II.

S. METHODIVS PLATONIZANS.

HALIS SAXONVM

C. E. M. PFEFFER.

M.DCCCLXIV.

S. METHODIVS PLATONIZANS

SIVE

PLATONISMVS SS. PATRVN ECCLESIAE GRAECAE

S. METHODII EXEMPLO ILLVSTRATVS.

IN VSVM

THEOLOGORVM ET PHILOLOGORVM

CONSCRIPSIT

ALBERTVS JAHNIVS

PRAEFECTVS BIBLIOTHECAE CONFOEDERATIONIS HELVETICAE

ACADEMIAE LITERARVM ET SCIENTIARVM REGIAE BOICAE SOC. ORD.

ET

SOCIETATIS HISTORICO-THEOLOGICAE LIPSIENSIS

SODALIS.

HALIS SAXONVM

C. E. M. PFEFFER.

MDCCCLXV.

BR 60

VIRO ILLVSTRISSIMO
GODOFREDO BERNHARDYO

FAVTORI OPTIMO

OPVS

IN LVCEM VINDICATVM

D. D. D.

~~PRATISSIMVS AVCTOR~~

P R A E F A T I O.

Septimus et vicesimus hic est annus, ex quo ego S. Basilii Magni Plotinizantis exemplo ostendi, quantum SS. Patres ecclesiae Graecae ex doctrina Neoplatonica hauserint¹⁾. Qui Basilio Plotinizanti comitem se hodie adiungit S. Methodius Platonizans, quaestionem de Platonismo, qui dicitur, SS. Patrum ecclesiae Graecae, du agitatum necdum ad finem perductam, si minus prothgabit, at egregie, opinor, promovebit.

Quod si enim demonstratum erit (id quod nos hoc libro praestitisse censemus), Methodium, id est acerrimum Origenis adversarium²⁾, vel in primariis doctrinae Christianae placitis, magis etiam quam Origenem ipsum, ex philosophia Platonica hausisse: quis in posterum negare audebit, philosophiam Platonicam seculo III. latissime pervagatam esse in ecclesia Graeca, neque eos tantum Patres, qui iam olim propter Platonismum *ἡρεσολογίας* crimen incurrerunt, sed *ὁρθοδοξίας* etiam patronos Platonismo deditos fuisse? Sensisse id videntur posterioris aetatis theologi Graeci, Photius et alii, quin dixere, Methodium postmodum cum Origene in gratiam redisse adque eius doctrinam inclinasse, porro Methodii scripta ab Ariano interpolata fuisse. Nimirum hoc illi sibi et aliis persuadere conati sunt, ut ne Methodius, qui vulgo orthodoxus haberi solet, cum Origene et Ario Platonicam seculus videretur doctrinam. Atqui Origenianae doctrinae vestigia, quae in Methodii scriptis deprehenduntur³⁾, ex communi fonte, videlicet ex philosophia Platonica, repetenda sunt, et quae Ariana Photio et aliis in Methodio visa sunt, reapse sunt Platonica, ut fuit omnino Arius merus Platonicus⁴⁾. Eodem nomine plerosque Patres Antenicraenos Arianos vocare eorumque scripta ab Ariano interpolata censere possis, quum plena sint eiusmodi sententiarum, quas posterior aetas tanquam Arianas proscripsit⁵⁾. Ceterum, ne Patres quidem Nicenos a philosophia Platonica abstinuissent, in Animadversionibus in S. Basilii Magni opera inque nuper annotatis in S. Gregorium Nazianzenum obiter demonstrasse nobis videmur⁶⁾.

Sed tempus est narrare, quomodo haec de S. Methodio Platonizante scriptio orta sit.

1) Vid. Basilii Magni Plotinizans, supplementum editionis Plotini Creuzerianae, Basilii M. Garnerianae. Edidit A. Jahnius, Bernae Helvetius. (Bernae, apud C. A. Jeannerum filium. MDCCXXXVIII. 4o.) Qua de commentatione praeter alios viros doctos Creuzerus in Praefatione editionis Plotini Didotianae honorificum iudicium tulit.

2) De Methodii vita et scriptis deque eius cum Origene controversia vid. Allat. De Methodiorum scriptis distrib. post Methodii Symposium, ab eodem a. MDCLVI. Romae editum, p. 260—272. Huet. Origenianor. lib. II. p. 197. Gaillard. Biblioth. PP. Vol. III. Prolegom. cap. XX. p. LI. s. A. — p. LIV. b. D. Fabric. Biblioth. Gr. ed. Hailes. Vol. VII. p. 260 — p. 272. Scand. Hist. Eccl. T. I. P. III. p. 684 sq. p. 1232 — p. 1234. Ritter. Hist. Philos. T. VI. p. 1 — p. 12. Neque praeteribit consuluisse Fessler. in Encyclopaedia Theologiae, a Wetzero et Welteio nuper edita, T. VII. p. 132 sqq.

3) Vid. annot. 114 256, 711.

4) Vid. annot. in Elham Cret. Comment. in Gregorii Naz. Orat. XIX. (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) col. 800 (4) et col. 833 (2), praeterea col. 827 (2).

5) Vid. Vales. infra annot. 133.

6) Vid. Animadversiones in S. Basilii Magni opera, supplementum editionis Garnerianae secundae. Elaboravit Albertus Jahnius, Bernae Helvetius. Fascic. I. continens animadversiones in Tom. I. Accedunt emblemata Plutarchae ex Basilii Hom. in Psalm. XIV. (Bernae, lapensis Huberi et Soc. MDCCXLII. 8o) et Eliae Metropolitae Cretae Commentarii in S. Gregorii Naz. Orationes XIX e codice ms. Basileensi excerptis et annotationem cum in Eliae Commentarias, tum in S. Gregorii Orationes XIX adiecit A. J. tel. (Patrol. Gr. ed. Migne T. XXXVI) multis locis.

Ita pridem in vagis notis tui, S. Methodium in Symposio X. Virginitatis Platonis Symposium, ita iudicatum esse, ut is, quae Plato a convivis de Amore disputari fecisset, orationes de castitate, a decem virginibus in Symposio prolatas, opponeret. Sed quale id esset, nemo ex us, qui saeculo XVII Methodii Symposium operam navaturus, explorandum sibi sumpsit. Ne Valesius quidem hanc in rem plura dixit, quam quae in annotatione (2) repeti. Philologi autem, qui nostra aetate in Platonis Symposium operam certatim collocarunt, excepto Iohanne uno Ludovico Sanneto, Methodium ne nomine quidem novisse videntur, ut sunt omnino nostrae aetatis philologi insto negligentiores Patrum ecclesiae, in quibus illi philologiae heroes saeculorum XVI. et XVII. non minus quam in classicis, qui vocantur, scriptoribus habitare solebant. Quo magis Sinneri laudanda est industria, qui in editione Symposium Platonici, quae anno MDCCCLXXXIV. Parisiis prodit, non solum de ratione, quae inter Platonis et Methodii Symposium intercedit, in universum novit⁷⁾, sed etiam singulis Platonis locis, a Methodio imitando expressis, ea quidem Symposii in parte, in quam annotationes specimen causa conscripsit, imitationem accurate induxit⁸⁾. Adhuc haec erant, quum ego, qui, pueros vix egressus, in Platone studiorum domicilium posuissem, et juvenis factus illustrando Platonis Symposium operam darem, in posterioris aetatis scriptoribus, etiam ecclesiasticis, quos Platonis causa exercebam, ad Methodium quoque perveni et operam, a Sinnero in eo ponti coeptam, absolvere studui. Inde a me facta larga inessis animadversionum, quibus singulos locos in Platonis Symposium, a Methodio imitando expressos, ad sedes suas revocaui et quid alter scriptor alteri profecisset explui. Nam praeter paucula illa, quae Sinnerus in Methodii Symposium ex Platone hausta indicaverat, plurimis locis *ἀπὸ τῆς* Platonicae deprehendi. Deinde progressus ad fragmenta Methodii operum, quae apud Euphanium et Photium exstant, post inesseni spicilegium feci. Cuncta autem, quae hoc ex genere apud Methodium a me reperta erant, in commentarios in Platonis Symposium simul cum is retuli, quae, ex hoc uberrimo philosophiae Platonicae promptuario desumpta, per totam antiquitatem colligere et ad fontes suos revocare institueram. Ceterum in examinandis Methodii scriptis complura, reliquis ex Platonis dialogis multo suavia, iam tum me adverterunt, quae ego in usus posteros in scholis Platoniciis item consignavi. Neque enim tunc iam agebam, ut data opera omnia imitationis Platonicae apud Methodium vestigia indagarem et scriptoris peculiaris argumentum facerem; sed satis habebam, quae sponte se mihi proderent, in adversaria referre. Sicuti autem ea, quae ex Methodii Symposium in Platonicum a me annotata erant, potissimum peculiari eius dialogi editioni destinaveram, ita reliquas in Methodium animadversiones, sicuti usu venient, proferre visum est. Itaque in variis scriptis meis philologis⁹⁾, occasione oblata, illa mea *ἐργασία* Methodiana passim expromsi. Neque autem, quum, sepositis, quibus me per aliquot annos dederam, studii archaeologicis et historicis, ad philologiam denuo appulsem, et quae a me inchoata erant opera philologica ad umbilicum perducere instituissem, constitui, antequam Platonis Symposium ederem, ea, quae in illum Platonis dialogum ex Methodio a me annotata erant, cum reliquis in hunc Patrem animadversionibus Platoniciis separatim prodere. Cui penso persolvendo, quae ex Methodio in commentarios in Platonis Symposium inque adversaria Platonica retuleram, relegi, collegi et augere studui. Denuo igitur exorsus a Symposio X. Virginitatis, quod quid operum S. Methodii ad nos pervenit scrupulose cum ad finem perlegi, ut, si quid offenderem, quod in oratione inque doctrinae ratione ex Platone fluxisset, id omne

7) Vide eius Notis in Walfr. Int. inductionem, p. 30 et p. 32.

8) Vide eius Adnotat. p. 69—87 (in Sympos. p. 172, A. — p. 175, E.)

9) In gratiam eorum, quibus illae notas notae sunt, placent eis hoc loci etiam notare, praesertim quum id eis in annotatione passim provocaverit. Sunt autem haec potissimum: 1. Symbolae ad emendandum et illustrandum Philostrati librum de Vitis Sophistarum, Bernae, MDCCCLXXVII. 8o. — 2. Ane dote Graeca, Fascic. I. continens Jo. Glycae opus de Vera Syntaxeos Ratione, Bernae, MDCCCLXXXIX, 8o. — 3. Dissertatio Platonica, quae tum de causa et natura mythorum Platoniceorum disputatur, tum mythus de Amoris ortu, sorte et indole, a Diotima in Convivio narratus, explicatur. Accedunt scholia et enarratio eorum, quae inde a Plutarcho ad illustrandum mythum allata fuerunt. Bernae, MDCCCLXXXIX, 8o. Omnia ad aeneam scripta philologia, in dantis sparsi vel in aliorum variorum doctorum libros edita. Haec accedunt scripta, in genere philologiae patrie origine a me elaborata, quae ego in praefationibus, Elae Cret. Commentariis in S. Gregor. Naz. Orationes XIX. (Patrol. Graec. ed. Migne T. XXXVI) col. 753 sq. inque epistola de aetate, praefationibus Symbolis in emendanda et illustranda S. Epiphani in Pann. Corp. Hoes. p. 10 (Index T. III), p. 5 memoravi.

cum pulvisculo excuterem et cum pridem a me observatis in scriptonis corpus redigerem. Ibi tam rem natam ac maxime memorabilem expectas sum. Quo enim magis Methodi in scripta me insinuavi, eo crebriora imitationis Platonice documenta se mihi, saepe nec opinanti, obtulerunt, quaque antea potissimum in Symposium dictiones et sententiae Platonis me advertissent, haec idem mihi contigit in reliquis Methodi scriptis, praesertim in Epiphaniis et Photianis excerptis ex opere *περὶ ἀναστάσεως* inque iis, quae ex operibus *περὶ τῶν γενεῶν* et *περὶ τοῦ ἀντίχριστοῦ*¹⁰⁾ apud Photium et alios excerpta exstant. Quid multa? Novis copis me quasi obtutum vidi et quas pridem collegeram decemplantas gavisus sum.

Est autem duplex apud Methodium imitationis Platonicae genus, unum, quo ille Platonis dictiones et sententias de industria suum in usum convertit, alterum, quo dicendi et sentiendi rationem, quam ex Platonis consuetudine imberat, memoriter ac sponte sequitur. Quo quidem in duplici imitandi negotio tantum abest, ut se putidum praebeat Methodius, ut sollers et ingeniosus rejiciatur, qui Platonis verba et sententias imitando saepe imitetur et vel amplifiet vel in brevis contrahat vel deinde ad alia argumenta transferat. Trivis autem Methodius ex libris Platonis praecipue Symposium, Phaedrum, Gorgiam, Phaedonem, Pollach, Timaeum, Leges et Protagoram, et ex his Symposium et Phaedro potissimum usus est suo in Symposium, Gorgia autem et Phaedone in opere *περὶ ἀναστάσεως*. Ceteris, quos dixi, dialogis aequabiliter usus est suis in libris. Sed ne reliquos quidem Platonis dialogos neglexit; ex spuris Epinomis et Axiochus ei maxime placherunt. Quo autem agnoscas, Methodium non tantum Platonis libris inhaesisse: idem Xenophontis lectionem subinde prodit, et praeterea hos Sociatis discipulos etiam alios philosophos veteres, praesertim Stoicos¹¹⁾, ex recentioribus Platonem Iudaeum in discendo inque docendo sequitur. Quid? quod idem in veterum poetarum scriptis probe versatum se ostendit, qui Homerum crebro ad partes vocet, Euripidis aliorumque versus poetarum, interdum, uti videtur, etiam deperditorum, orationi immisceat et ipse quandoque versus bonos iundat¹²⁾.

Sed, ut ad hoc meum opus redeam, in eo conscribendo hunc seculum sum ordinem. Fundamenti loco esse volui, a quo profectus etiam, Symposium Λ. Virgulum [p. 1—72]. Dein sequuntur excerpta Epiphaniana ex libro *περὶ ἀναστάσεως* [p. 73—113], subiectis Photianis ea ex libri parte, quae apud Epiphanium deest [p. 113. 114]. Hisce succedunt excerpta ex libro *περὶ τῶν γενεῶν*, quae apud unum Photium exstant [p. 115—117], porro fragmenta libri *περὶ τοῦ ἀντίχριστοῦ*, initio facto a prooemio, quod Neursius edidit, et additis iis, quae Photias et alii conservarunt [p. 117—126]. Agnens claudunt fragmenta de Cruce et Passione Christi [p. 127—129], quibus fragmentum a Joanne Damasceno servatum corollam instar accedit [p. 130]. Homalias in Symeonem et Annam inque Raimos Palmatum, fragmenta operis adversus Porphyrium, quae quidem vulgo feruntur¹³⁾, aliorumque fragmenta operum notissimi obiter in annotatione attigi. Ceterum permulta quoque, quae in scriptis contextum facientibus memoratu digna occurrunt, brevitatis studio ductus, in annotationem relegavi.

In Graeco operis contextu e regione Methodii locorum Platonicos apposui, unde ille integras sententias vel dicendi formulas et exquisitiora verba mutuatus est. Ubi vero Methodius non hunc vel illum locum respexit, sed proprietatem sermonis Platonici in hac vel illa re secutus est, id uno saltem exemplo, ex Platone hanc in rem sumo, et adiecta voce al, id est et alibi, significavi¹⁴⁾. Semel et iterum aliorum locos scriptorum, Xenophontis, Euripidis et auctoris Aurei Carminis, cum Methodianis inde expressis commisi¹⁵⁾. Homerica, quibus Methodius usus est,

10) Qui haec opera attigit Ritters Hist. Philos. T. VI. p. 4, de imitatione Platonis, quae in eis creditur, recte et primus, uti videtur, monuit.

11) Recte Ritters Hist. Philos. T. VI. p. 12 n. t. Methodium id Socraticam doctrinam inhaesisse (vide nostram Annotationem passim); sed idem, commemorato Methodii Symposium, perperum docet, eum a Platone ad ferre, nisi notam scriberet, mutatum esse.

12) Vid. Adat. De Methodio. Scriptis Distr. p. 340. Carmea, quod ille attigit in Methodii Symposium p. 284 — p. 292, in editione Operum S. Methodii numeris suis restitui, adiutus docta solertia viri clarissimi et amplexu amicissimi, G. F. Rettig, philologiae professoris in universitate Göttingensi.

13) Nam cum supersint praeter ea, quae vulgo feruntur. Vid. annot. 702.

14) In tota hoc comparandi negotio multum me adjuvit Asti Lexicon Platonicum, in quo opera tamén scilicet, qui me eis aliis opere ita confectis operetur, argumento est vel illud, quod ne eos quidem locos, quos Astius neglexit, ad partes vocare supersedit.

15) In Methodii Symposium plura restant, quae imitationem antiquioris aetatis scriptorum produnt, sed quorum fontes reperire mihi nondum contigit: sunt autem fortasse sancta ex scriptoribus deperdita.

quippe notiora, contextui inserere supersedi, nisi si partem excerptorum inciderit. Origeniana autem, a Methodio in fragmentis *περί ἀναστάσεως* apud Epiphanium allata, Methodiani ideo inserui, quod, quia ipsa quoque Platonis dictionibus et sententiis resonant, haece notandis specimen Origenis Platonizantis dare visum est.

Sequitur, ut univarse exponam de ratione critica, qua in constituendo duplici contextui versatus sum.

Et in recensendo quidem contextui locorum Platonis iuxta positorum optimis quibusque subsidis religiose usus sum, idque simul utraque spectavi, ut, si quid ex Methodio ad erisim illorum locorum profici posset, id meos in usus converteream. Qua tamen in re eo cautior fui, quod liberior multorum locorum imitatio usui critico haud raro officit. Adde, quod Methodius Platonica interdum ita mutatus est, ut us sui ingenii inventa opponere voluisse videatur. Nihilominus plurima apud Methodium restant, quae dubiis apud Platonem lectionibus confirmandis, nonnulla etiam, quae mendosis emendandis egregie inserviunt. Quae omnia ut palam facerem, omnia dedi operam.

De subsidis, quibus in constituendo Methodii contextui usus sum, nolo repetere, quae in capite singulorum librorum et ubi passim annotavi. Sum autem us ita usus. — In Symposio quidem fundamenti instar mihi fuit editio Allatiana, id est princeps, expressa ex Allatii codice manu scripto, a qua nunquam recessi, nisi si Possiniana manifeste meliora praeberet. Quamvis enim Possinus et, qui eius editioni curam criticam adhibuit, Valesius multis locis medicinam e codicibus Vaticano et Mazarae attulerint, Valesii eruditio ne diligentia non tantum valuit, ut nova tolleret menda, quae Possinus pro sua negligentia et linguae Graecae inscientia larga manu sparsit. Haec accedit, quod Valesius nullum tribuit codici Mazarae, qui interpolatoris manum haud uno loco prodit. Longe melioris notae et vel Allatiano in multis praeterendi sunt codices Vaticanus et Barberinus, quorum scripturae discrepantiam ab Allatio promiscue excerptam doleas, praesertim quum prior (scilicet fides habenda collationibus) diversus esse videatur a Vaticano, quo Possinus et Valesius uti sunt. Excerpta apud Photium Biblioth. cod. 237, quae Valesius hic illic cum fructu critico consultavit, post operam criticam, a Bekkero in us positam, rationi etiam mihi usui fuisse. In manifestis vitis editionis Possinianae Combesius, ceteroquin homo Graece parum doctus, recte fecit, quod in Symposii editione, quam Bibliothecae Graecorum Patrum Auctario Novissimo inseruit, editiones Allatianas multis locis revocavit et codicem Mazaraeum denuo examinavit, quamquam idem non satis cavet, ne Methodii contextus typographorum socordia novis mendis commacularetur. Gailaudii autem opera critica proisus nulla fuit, qui Combesianam recensionem cum omnibus eius vitis renovaverit. Idem vere valet de auperi editione. Magnaei Patrologiae Graecae T. XVIII. inserta, cui Methodii opera ex editione Gailaudi (Bibl. PP. T. III.) vel potius Combesii insunt. — In fragmentis operis *περί ἀναστάσεως*, quae apud Epiphanium exstant, magno emolumento meo consultavi copias criticas, ab Oehlerio et Dindorfio ex codice Veneto abatas. Quibus ut Oehlerius non sua, sed mancae collationis culpa, in contextui refrigerando non pro codicis praestantia usus est (quod tamen damnum in Adlendis et Corrugiendis ex parte resarsit), ita Dindorfius in nova Panardi recensione codici Veneto, qui laud illa raro scilicet contingit manum prodiit, nimium fidei habuisse videtur. Adde, quod codex Venetus multis locis manifesto corruptis nos cum reliquis codicibus destituit et plurima menda peculiaria habet. Secundario subsidio mihi fuisse copiae criticae, a Combesio ex codice Rupitucaldino allatae, et Epiphanianis respondentia excerpta Photiana ex recensione Combesii et Bekkeri, quae omnia ego, uti fragmenta a Photio conservata, accurate examinaui. Sed vel sic multis locis conectandi meddela opus fuit, quam ego, ut in Symbolis in Epiphanium p. 4 significavi, potissimum Platonis ex Methodio adhibui. — In fragmentis operis *περί τῶν γεννητῶν*, quae apud Photium unum supersunt, Combesiana recensio non nihil mihi proavit, multum Bekkeriana, cui tamen supplendae, ut in reliquis apud Photium excerptis ex Methodio, Scaligeri, Casauboni et Hoeschehi emendationes admovei, quas habent Hoescheii Notae in Photii Bibliothecan, a Bekkero vere neglectae. — Longe uberius, quae omnia in opere *περί τοῦ αἰετῶντος* suppeditant, subsidia ita sum usus, ut excerpta Eusebiana ex recensione Routhii et Gaisfordi (nam Methodii sunt, quae Maximo adscribit Eusebius¹⁾), Photiana, a Combesio et Bekkero recognita, et Menaisana,

atque quae Pseudo-Origenes in dialogo contra Marcionitas Methodio suffragatus est, inter se compararem et optimas quasque lectiones meas facerem, cito ad coniecturam confugerem. Qua quidem, multo magis opus est in fragmentis de S. Cruce et Passione Christi, a Gretsero et Allatio editis, a Contelasio repetitis, ut in fragmentis apud Joannem Damascenum, a Contelasio et Lequeno recognitis. Ceterum in recensendis Methodii scriptis hanc tantum regulam feci, ut Atticismum, cuius ille studiosissimus fuit, ubicunque per abros miss et per analogiam sermonis Methodianum liceret, in locum τῆς κοινῆς reponerem et formas Alexandrinas prescriberem, quibus praesertim pars operis περὶ ἀναστάσεως ab Epiphonio servata comaculata est, qua a libris, qui Patavium descripterunt, formas Alexandrinas Epiphonio usitatas Methodia is temere mutaverunt.

Venio ad annotationem. Et de universa quidem, quam ego sequor, commen-
tandi ratione velim sic habere, nolle me, quippe protectum ex disciplina Crenzeriana,
Rubakenis et Wyllenbachius aemulari, quam is, quibus exilis aut declaratoria
gaudentia est pro eruditione. Videamus singula.

Platonem contextus, in excerptis Platonis et Methodianis a me constituti, rationem singularem reddidi. Itaque quid alter scriptor alteri ad emendandum prosit, ea quam supra dixi cautione adhibita, exposui, nec non omnem scripturae discrepantiam utrinque diligenter tum ex linguae Graecae legibus, tum ex Platonis et Methodii loquendi usu, plurimis in rebus conspirante. Deinde in vindicando loquendi usu Platónico et ecclesiastico multa obiter sparsi, quae tam Platonem et Platonem, tum Methodio aliisque ecclesiae scriptoribus emendandis vel explicandis prodesseut, eaque potissimum in re multa, in contextu omissa, ex Methodio alibi, ut supra dictum. Tum de artificio, quo Methodius in imitando Platone usus est, quoties id opus videbatur, monui. Porro sententias, a Methodio ex doctrina veterum, praesertim Platonis, petitas, indicatis eorum fontibus, illustravi operaque ea in re dedi omnem, ut Methodii abhorrentem Patrum ecclesiae exemplo patefacere rationem, qui antiqua eruditio et summas eius illos, id est philosophia Platónica, cum eruditione atque philosophia Christiana vel in gravissimis rebus coluerent¹⁷⁾. Neque denique illustrare supersedi, quae Methodius doctrinae Christianae pecunia profert.

[illegible]

Spero igitur fore, ut hoc opus, laudam *προπαιδεία* studiorum Platoniorum et Patrologiorum, prosit tum theologis antiquae eruditionis capacibus, tum philologis, qui Patrum ecclesiasticorum studium a se non alienum habent. Et non quidem, opinor, intelligent, quid philosophia antiqua, praesertim Platonica, Patribus ecclesiae proderet, quorum eruditissimi quique tantum abant, ut scriptores classicos alto supercilio despicerent (ad quod letitiae quidam nostrae aetatis magistri nobis suadent), ut eruditionis ac sapientiae classicae florem delibarent eoque scripta sua ornarent. Quam ob rem illi, si quidem in fide Christiana persisteant, adeo non sunt reprehendendi, ut divinis praeceptis Christi Math. 13, 52 et Pauli A. apostoli 1 Thess. 5, 21 satisfacisse videantur. Alioquin ego hanc meum librum haecmius potius tradi, quam legi vellem. Iam vero philologi Methodii Patonizantis exemplo se edoceri patiuntur, quanta copia eruditionis antiquae Patrum ecclesiae scriptis abscondita sit, operaque philologa, si modo in us ponatur, quam et ipsis, et scriptoribus veteribus, praesertim Patum, prosit. Profecto latus hic est campus, in quem philologi excurrunt, et in quo excolendo patris proficiunt, quam quia, dummodo aliquid novi de scriptoribus veteribus proferant, eos exili vel praepostera curi exerceant aut commentis, quae dies delet, obtrunt. Sed amarum dui est, quod destitimus a regia illa via, quoniam grassati philologiae heroes, Scaliger et Casaubonus, horumque aemuli viri eruditi et classici et ecclesiasticos scriptores parum studio amplexi sunt, et philologi, si dux placeat, hodie nonnulli eos advertunt Patres ecclesiae, qui de antiquitate ex professo scripserunt¹⁸⁾. Quae contra ego sic statuo, largos philologiae fructus esse daturos omnes melioris notae Patres, modo philologo studio tractentur.

Quod superest, operis mei censors non solum intelligentes, sed etiam benevolos mihi vehementer opto. Quotus enim quisque eorum, qui haec antiquarum literarum studia colunt, tantis eorum obsibus est impediendus, quantis me hic Bernae circumdant omnes sciunt, qui meas res norunt? Nunc ego, in Republica Bernensi, sive hominum sive temporum vel loci iniquitate, antiquarum literarum professione eheu! exclusus, quam Confœderationis Helveticae beneficio munus acceperam, quo rem familiarem honeste sustento, interim publice omnia alia potius quam humanitatis studia agito, quibus ut maximum vitae privatae partem impenderem, immensus eorum amor me impulit. Tamen si autem, seculi diuturnum vita iam emensus, nondum eo pervenerim, ut illis munus ergo vacare possim, ideo tamen am-

drinae primordis repetam eoque eorum Patres Alexandrinos Neoplatonicos ita imbutos fuisse statuunt. Sin autem recentiora philosophiam Platoniam a Plotino de nunc conditam esse statuunt: ex Basilio meo Plotiniano satis constat. S. Basilium M., etiam ab eo abudicetur disputati de Spiritu Sancto, libris contra Eunotum subiecta, certe in libro de Spiritu Sancto Platonicas sententias in theologiam Christianam transtulisse, eamque hanciam multo magis sibi sunstisse indicarent disputationes commemoratae, quae, si minus hoc Basilus, certe aetate e. hanc multum cessat. Porro Gregorius Naz. in Oratioribus ea Neoplatonicas ex locis haurit, quae Elias Uet., eruditissimus eorum commentator, ex Dionysii Areop. scriptis repetenda esse existimavit. Qui etsi haec scripta temere pro graecis vident, pulchre tamen vidit, multo Gregorio emia Dionysio, qui totum, commentaria esse, praesertim theologiae recentioris sententias, quas propter hoc *Neologos* non nactus est. Vid. Eliae Comment. locis a me indicatis Ind. I v. Dionysius Areopagita. Quod quoniam ita se habeat, aut Gregorius ex Pseudo-Dionysio, aut hic ex illo, aut denique uterque ex Plotino haurit. Est autem per se veri similis, Gregorium Naz. theologiae mysticae sententias, hic illic sparsas, a Pseudo-Dionysio mutuatum esse, quam hinc, qui theologiam mysticam ex professo dant, ex illo proficere. Quo posito, necesse est, Pseudo-Dionysium Gregorium Naz. aetate aliquantulum antecesserit et prius aetate seculi IV. adscribat. Favet autem hinc opinio illud, quod etiam apud Eusebium, praesertim in Orat. de Lauda. Constantini Imp., plura rependunt, quae colorem aliquem ex Pseudo-Dionysio traxisse videntur. Sin vero secundum opinionem hodie receptam (vid. Fabric. Bib. Gr. ed. Hales, I. VII. p. 7 sqq.) Pseudo-Dionysium V. denique seculo vixisse existat, Gregorius pariter et per omnes Dionysius, pro se quisque, ex Plotino licet hinc suos traxisse censendi sunt. Et Leberwegius quidem p. 43 Pseudo-Dionysium sub finem seculi V. scripsisse statuit. Sed nimium perperam idem facit, quod Pseudo-Dionysium unquam sectatorem non fuisse Plotini, quam recentiorum Platoniorum, Janitsch et Proch, nobis proponit p. 43 sq. Enimvero Pseudo-Dionysius interdum Plotinum ipsum (vid. Basil. Plotin. Epimete. I. p. 45), Plotinum autem persaepe praesae sequatur (vid. Creaser. ad Plotin. de Pulch. p. 108 205, 314, 371, 76). Sed, ut de Neoplatonicae doctrinae vestigiis in Gregorio Naz. corpiens indicatur, illud certe negari nequit, vel nonnullos ex Patribus Nicenis et doctrinae amplum locum dedisse. Quo minus mirabere, Haereticos, Sabellianum, Arium et alios, Neoplatonismo iusto plus indulsisse. Qua de re, ad Leberwegio p. 47. 51 sq. prius neglecta, vide v. e. Eliae Uet. Collat. in Greg. Naz. Orat. XIX, locis in Praefat. col. 750 et in Ind. v. Haereticos indicatis, measque Symbolas in Epiphani. pressas. Ceterum quod Leberwegius, v. aliqui solent neque adducti, nunc quae repugnandi penso suo minime satisfacit: est hoc unum ex ceteris vitiis sacrascentis etiam in Germaniam interiora eruditionis Graecae.

18) Vid. F. A. Wolf Mis. Antiquat. Studior. T. I, p. 26

mun non despondebo, neque antiquitatis studia tamquam ingrata aut sordentia seponam. Spero enim fore, ut fautores, sive apud Helvetios sive apud externos, mihi existant, qui munus meis laboribus adaptatum mihi deferendum curent efficiantque, ut genio et studiorum deliciis indulgere possim, neque paginam aliquando faciam libri de infelicitate hominum literatorum. Faxit Deus Optimus Maximus, ut hunc meorum laborum fructum, quamvis sero, tamen percipiam.

Bernae Helvetiorum,
X. Cal. Iun. MDCCCLXV.

Albertus Jahnus.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΠΕΡΙ ΑΙΝΕΙΑΣ¹.

Fig. 1. ΕΥΒΟΥΛΙΟΣ². Εἰκαιρό-
τατα ἐπέστις³, ὦ Γρηγόριον⁴; καὶ γὰρ
ἐναγχός⁵ σε ἐξήτουν, βουλόμενος⁶ μα-

Plato Symp. 172, A. καὶ γὰρ ἐπιστάς
περιέμεναι. καὶ ὅς, Ἀπολλόδωρε, ἔφη,
καὶ μὴν καὶ ἐναγχός σε ἐξήτουν, βουλό-

1 Symposium decem virginum Hieronymi de Eccles. Scriptis. cap. 83. Περὶ ἀγνείας
et plenus Συμπόσιον ἢ περὶ ἀγνείας Plat. Bibl. coll. 237. Συμπόσιον δέκα παρθένων Sophron.
et Siml. Συμπόσιον τῶν δέκα παρθένων A. C. Συμπόσιον περὶ ἀγνείας VB. ap. Allat. p. 323.
Συμπόσιον παρθένων P. Ego plurimam inscriptionem Photianam praetuli, in qua περὶ ἀγνείας
congruit cum illis aliorum Methodii operum inscriptionibus: περὶ ἀναστάσεως, περὶ τοῦ ἀδελφουμένου,
περὶ τῶν γεννητῶν. Ad rem facit, quod Metho. lms. in Bibliotheca Homanae in Symeon. et Anthon p. 18 ed.
Pant. n. hoc solum περὶ ἀγνείας opus ita laudavit: *Ἡλίαι ἱκανῶς, ὥς οἶόν τε, δια βραχέων τὰ
περὶ παρθένιας ἐν τοῖς περὶ ἀγνείας συμποσίοις κατασκευαστοῖν ἦσαν*. De hoc Me-
thodii opere vid. Fabric. Biblioth. Graec. ed. Harkn. T. VII. p. 203 sq. et Galland. Biblioth. Patr.
T. III. Prolegom. p. LH. a. C. — b. C. Editiones longe accuratius, quam Fabric. Harkn. et Galland.
H. rec., emendavit Lud. de Sinner in Notis ad F. A. Wolfii Introductionem in Platonis Symposium,
Francogalliae versam et cum specimen editionis Synpositi Paris s. a. MDCCCLXXXIV. editam, p. 30
— 32. Ad quem lectores remitto, satis habens, hoc loco subsidia, quae mihi praesto fuerunt, ex-
plicandis s. glis, ea significandis, breviter indicasse. Sunt multi igitur ex editionibus A. Allatiani,
quoniam Leo Allatius suo ex codice a. MDCLVI. Romae edidit, P. Possoriana, a Petro Possorio
a. MDCLVII. Parisiis edita, et C. Combefisiana, in Franc. Combefisii Auctario Noviss. Bibliothecae
Graecor. Patr. (T. I. Paris. a. MDCLXXII. p. 64—142.), quoniam fere constanter sequitur G. Gallandiana,
in Gallandii Bibliotheca Vet. Patrum T. III. Venet. a. MDCCCLXVII. p. 662—750. Ex codici-
bus manu scriptis VB. mihi sunt Vaticanus et Buberinusque, quorum varias lectiones Allatius ad
calcem suae editionis promiscue annotavit. V. Vaticanus, quem P. saepe, non ubique expressit, et
cuius lectiones cum aliis, a Valesio ex M. id est eod. Mazar. nec, excerptis et partim receptis,
in Valesii Notis ad eandem editionis P. exhibentur. Qua quidem de editione vid. annot. 486.

2 ΕΥΒΟΥΛΙΟΣ pro ΕΥΒΟΥΛΙΟΝ, quod A. VB. V. M. C. habent, de Valesii emendatione,
a P. recepta, scribere non dubitavi. Ex similitudine nominis Γρηγόριον errandi occasionem librariorum
oblatam esse, Valesius recte indicavit. Emendationem confirmat, ad quem ille provocavit, Epi-
phan. Opp. ed. Petav. T. I. p. 500, D. ἐπὶ τοῦ μακροῦ Μεδουδίου, τοῦ καὶ Εὐβουλίου.
ubi Petavius Anecd. in Epiphani. p. 261: „Notabis Methodium alio nomine dictum Eubulium.“
Combefisii nugae nos non magis notantur, quam Librarium errores, qui feminina passim Eubulii
nominis admiscuerunt. Vid. annot. 4. 6. Ceterum scite haec Valesius annotavit: „[Gregorium, mi-
nistra measae] apte fingitur Theopatrae, cuius e sodalibus, relatu didicisse [orationes convivantium
virginum], sicut Apollodorus narrator Convivii Socratici, quae retulit, ex Aristodemo, qui inter-
fuerat, se accepisse profitetur in eo Platonis Libro, quem hic manifeste Methodius aemulatus est.“

3 Ἐπίστις P. C. „bene“: ὀπίστις A. „male“, ut recte iudicat Sinner. Annot. in Plat. Symp.
p. 72, ubi de excerptis a Methodio verbis monet. Non est tamen illud silentio praeterendum,
quod ἐπιστήναι ap. Plat. est subsistere, ap. Method. inopinatio adstare. Est autem ἐπι-
στήναι usitatum de omni re, quae subito apparet, nec von de duis hominibusque, praeteri ex-
plicationem, effusa per somnum, praesentibus. Conf. Plat. Symp. p. 192, D. 212, D. Ep. VIII. p. 357,
C. et viii. Gronov. ad Arrian. Exp. Alex. II. 3, 9. Elmen. Obs. 88. T. I. p. 400 sq. et Sched. Crit.
p. 27. Valekenar. Scholl. Sell. in N. T. T. I. p. 75. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 147. Verbum
ἐπιστήναι, subsistendi potestate, ut ap. Plat. Symp. p. 172, A., positum, Salmass. ad Hippocr.
Aphor. XXIV. 4, p. 127 sq. et Henrichius. ad Luc. Nigr. c. 17. T. I. p. 56 docte illustrant.

4 Γρηγόριον est ex femininarum nominibus, Graece in — ἰον (lat. in — ium), exenutibus, de
quibus Allat. Not. p. 387. docte monuit, in eo tamen falsus, quod personam femininam, Εὐβουλίον
denominatae, a Methodio susceptam existimavit. Tu vide annotat. 2. deque illa femininarum nomi-
nibus consule Dorvill. ad Charit. p. 344 ed. Lips.

5 Omissi Methodius καὶ, ante ἐναγχός ap. Plat. e codd. adiectum, quod Bastius Tept. Crit.
p. 86 et Creuz. Lectt. Plat. post Prot. de Pulcr. p. 517, coll. Plat. Prot. p. 309, A. (315, D. male
Stallb., etiam in Ed. III.) καὶ πρὸν ἰδόντι, et II pp. Man. p. 286, A. καὶ ἐναγχός αὐτῷ εὐθι-
μῆτα, commendarunt. Quod autem Creuzer. l. l. de καὶ παραπληρωματικῇ monuit: conjunctionis
vis retinendi locus omissionis, uti Stallbaumus pulere videt, explicanda est, veluti Symposium
loco ad verba: καὶ ἐναγχός σε ἐξήτουν, haec subaudiantur: ὥστε καὶ νῦν σε ἐξήτῳ. De voce
ἐναγχός vid. Victor. ad Aristot. Rhet. Lib. I. p. 292 ed. Basil. et quos Sinner. laudavit, Rubinken. ad
Tim. Lex. p. 100 et Hermann. ad Lucian. Q. II. S. p. 98 sq. qui quod ἀγχιστα pro ἐγγιστα in Ti-
moteo scribi voluit, me insensentem habet. Numquam ἀγχ. et ἐναγχός communem originem habent
verbum ἀγχ. quod est prope admoveere (vid. Perizon. Diss. de Morte Iudae et verbo
ἀπαγχυσθαι c. IV. p. 31), et hoc pariter ac temporis nullo his subiecta est. Vid. Lobeck. ad
Phryg. p. 18 sq. Quamquam vocem ἐναγχός posterioris tantum aetatis scriptores de loco usu-
parent, v. c. Anonym. in Combefisii Novo Auct. T. I. p. 895, C. πρὸς τὸ ἐναγχός τῆς μοῖης κατα-
γύγειον. Atticorum more temporis propinquitate ea voce utebantur auctor anonymus sermonis
Περὶ Ἰππομάχου Anecd. Paris. ed. Cranz. T. I. p. 170, 31. Nil. Narrat. p. 79. Gregor. Palam. in
Theophrasti Lectt. Mosq. II. p. 7 et 22.

6 Βουλόμενος A. V. M. P.: βουλομένη B., quod mixto probatum Sinnero Annot. in Plat.
Conv. p. 72. Quamquam si Εὐβουλίον scribatur, necesse est, lectio codicis Bibl. recipiatur, nisi
cum Allatio et Combefisio Εὐβουλίον nomen androgyni esse et βουλόμενος ad illud referre velis.
Tu vero vide annot. 2.

θεῖν τὴν Μαρκέλλης συνουσίαν⁷ καὶ Θεοπάτρας καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων τῶν τότε ἐν⁸ τῷ συνδεί- (p. 2) πνῶ παραγενομένων, περὶ τῶν τῆς ἀγνείας λόγων, τίνες ἦσαν. φασὶ γὰρ σφόδρα μεγαλοπρεπῶς⁹ οὕτως αὐτὰς καὶ ἰσχυρῶς ἠγωνίσθαι¹⁰ — —. εἰ οὖν ἐτέρου τινὸς ἕνεκα ἤλθες, τοῦτο¹¹ εἰσαυθίς ἀναβαλλομένη μὴ δυνήσῃς¹² νῦν περὶ

μενος διαπνέσθαι τὴν Ἀγάθωνος (B) ξενουσίαν καὶ Σωκράτους καὶ Ἀλκιβιάδου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων, περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων, τίνες ἦσαν. 199, C καὶ τᾶλλα καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διῆλθες. ul. 194, A. καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγωνίσαι. ul. 174, E. εἰ δ' ἄλλον τινὸς ἕνεκα ἤλθες, εἰς αἰθίς ἀναβαλοῦ. Gorg.

7 Quod Methodius forum ξενουσίαν in συνοσίαν commutavit: utriusque promiscuus apud Platonem est usus (cf. modo Symp. p. 172, B. C. 173, A. B.), et, uti temere quisquam faciat, quod συνοσίαν ubique ξενουσίαν propter Atticismum scribere velit, ita posterior forma religiosae servanda est. Vide F. A. Wolf, Poetolat. in Plat. Sympos. p. XVI sqq. meque in Nov. Annal. Philol. T. XLIX. Fasc. IV. p. 377 sq.

8 Ἐν, quod A. P. habent, C. temere omisit. Est quidem, ubi παραγγέλλεσθαι etiam cum rei dative copulatur (cf. Symp. p. 172, B. αὐ αὐτὸς παραγγέλλει τῇ συνοσίᾳ ταῖς ἡ οἱ; Placid. p. 90, D. Gorg. p. 458, D. Charm. p. 153, C. Pol. II. p. 308, B.): sed locutio παραγγέλλεσθαι ἐν τῷ non nimis recte habet. Praeter Platonis locum παραγγέλλειν cf. Symp. p. 173, B. παραγγέλλει δ' ἐν τῇ συνοσίᾳ. Prut. p. 337, A. Lach. p. 183, C. Pol. IX. p. 577, A. Duplex structurae genus Ast. Lex. Plat. T. III. p. 30 sq., ut sexcenta alia, non distincta. Ceterum Sinner. Annot. in Plat. Conv. p. 72. hunc Methodii locum cum testimonio, a Cruzero Annal. Vindob. T. LVII. p. 135. pro voce συνοσίαν allatis, tuendae receptae ap. Plat. lectioni: ἐν τῷ συνδείπνῳ (δείπνῳ Bekk. ex uno cod.) scitis adhibuit. Bekkerus nomen συνοσίαν, quippe ἑπαιξ. apud Platonem λεγόμενον, fraudi fuit; nam quod Athenaeus. Lib. VIII. p. 395, B. eas nominis exempla adducens, docet: καὶ Πλάτων θέ γρησε¹³ τοὺς τὸ συνοσίαν ποιούμενους, horum verborum nec vox nec vestigium apud eum existit.

9 Sinnerus Annot. in Plat. Conv. p. 72. περὶ ante verba τῆς ἀγνείας add. jubet. Sed putidas sit, qui dicat: περὶ τῶν περὶ τῆς ἀγνείας λόγων, et solent sic λόγος, μῦθος sumi. cum genitivo obiecti, quod vocant, constru. Plato Pol. p. 285, D. τῆς θανάτου λόγους. et Noster p. 230. μετὰ τοῦτ' (τῆς recte add. V. B. P. C.) ἀγνείας λόγους. Vid. Ast. Animadvers. in Legg. p. 77. Ceterum verba: περὶ ... λόγων, ut ap. Plat., ἐπεξηγητικῶς inter cetera. Male nonnulli ap. Plat., Schleiermacher auctore, illa connectunt: τὴν ξενουσίαν .. περὶ τῶν ἐρωτ. λόγων. Nam inaudition est ξενουσία περὶ τινος, et περὶ v. genti. enumerationibus ἐπεξηγητικαῖς interdum inserunt. Similia illa ap. Plat. Symp. p. 173, E. ταῖτα —, περὶ τῆς σοφίας. quibuscum Ruckertus haec: τὴν ξενουσίαν —, περὶ τῶν ἐρωτ. λ. apte comparavit.

10 Μεγαλοπρεπῶς h. l. et p. 117. ἐμνήσθαι μεγαλοπρεπῶς .. τὸν θεόν. est magnifice, tuculentè, voce in mellarem partem accepta (vid. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 287 sq.), ut ap. Plat. Symp. I. l. Quatquam illic vox ironiā non magis caret, quam aliis locis, quibus eadem notatur ratio confidenter et superbe disputandi, qua Sophistae eorumque discipuli in disputando utebantur. Primarius in hanc rem locus est Meno. p. 70, B. Adde Theaet. p. 191, C. Lys. p. 215, E. Hipp. M. n. p. 306, E. quibus cum locis conf. Gorg. p. 492, D. 521, A. Vid. Heindorf. ad Lys. I. l. Ceterum οὕτως, adverbio ad celum, eius vim intendit. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 365. Lex. Plat. T. II. p. 405. qui οὕτως adverbio nunc praemittit, nunc postponi docet. Posterior ratio, de qua etiam Schenemann. ad Isaac. p. 248. et Baehr. ad Plat. Philoceph. p. 48 sq. monuerunt, hoc loco obstat, ubi tamen οὕτως, post illud σφόδρα illatum, γρησικόν est. Adde annot. 506.

11 Ἀγωνίζεσθαι, quod solemne est verbum de oratoribus coram populo perorantibus (vid. Loers. ad Plat. Menex. p. 74), interdum etiam de omni genere declamationis declamatorie usurpatur, ut ap. Plat. Symp. I. l. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 567. Metaphoram a palestra sumtam esse, da est quod Salmas. Confut. Cercet. p. 179 docuit. Et simplex et compositum verbum ap. Nostri de declamandi certamine usurpatum reperitur, veluti ἀγωνίζεσθαι etiam p. U. 51. 109: διαγωνίζεσθαι p. 283. οὗτοι δὲ διαγὰρ διαγωνισαμένους (sic V. B. loco vulgati ἀγωνισαμένους) τῇ λογῇ .. πάσης ἐποφαινομένη νικᾷ: προαγωνίζεσθαι p. 93. ἀποκρίναι ἐπιχειροῦσαν τοῖς ἡδὲ προσηγουμένους. ubi τὴ προσηγουμένην, verbo vi passiva posito, sunt antea declamata: συναγωνίζεσθαι, declamanti opem ferre, p. 209. 210. Ἀγωνιστικῶς est oratorie p. 231. τὸς αὖτε ἀγωνιστικῶς ἡ θάλα καὶ ἐνδοξος. ubi Allius male verit: contentione. Alio ex genere est ἀγωνίζεσθαι, disputando contendere, ap. Method. Epiphaniū p. 534, B. περὶ τῆς ἀρσασίας ἀγωνίσασθαι. et p. 573. (in supplemento lacunae e cod. Venet. edit. Oehler. p. 324.) τὴν κατὰ σαρκα πολέμιαν ἀναιμίσθην ἀγωνίζεσθαι.

12 Τοῦτο, quod ap. Plat. Symp. I. l. sponte intelligitur, Methodius de suo adiecit. Εἰσαυθίς, quod Method. habet, est scriptura vulgata ap. Plat. Symp. I. l. Εἰς αἰθίς, quod ego saltem ap. Ptg. recepi, Ast. Lex. Plat. T. I. p. 641. comprobavit et Ruckertus e cod. Zalt. recepit: de rebus non loquit. Notum est autem, quantopere senior Graecitas vocibus in eum confidens delicta sit. Atque huc consuetudini librari saepe perperam obtemperarunt. Εἰς αἰθίς ἀναβάλλεσθαι i. q. alias εἰς αἰθίς ἀποθίσθαι. Xenoph. Symp. II. 7. τοῦτο μὲν .. εἰσαυθίς (i. εἰς αἰθίς) ἀποθίσεσθαι. ubi Herbst. praeter Plat. Symp. I. l. Luchanum confert Philops. extr. οἰκοῦν τὰ λοιπὰ εἰς αἰθίς ἀναβαλλομεθα: νῦν δὲ διαλεσόμεν τὸν διάλογον. Adde Dionasc. de Principp. p. 220. et 249. et conf. omnino de hoc verbi ἀναβάλλεσθαι usu Eustath. ad Od. α, p. 1406 sub init. et Vallician. Scholl. Sell. in A. T. T. I. p. 606.

13 Quod Methodius μὴ δυνήσῃς, quam μὴ δύνει (vid. Gorg. I. l.) dicere iubet: haec innuatio contraria ei, quoniam annot. 26. notavimus. Deinde idem ad δυνήσῃς retulit νῦν, quod ap. Plat. Symp. I. l. ubi V. B. DD., in quibus Sinnerus Annot. p. 69, ad οὐκ ἀμελέτης, alii, quibusdam Boissonad. ad Aen. Iaz. p. 175. contra Sinnerum fecit, ad πυνδύσῃς retulerunt. Plerique tamen editores eam vocem, in tribus tantum codd. repertam et a fine omisam, deleverunt. Recte vero

ὡν πιθανόμεθα σου ἀκολουθῶς ἥρην
ἔσταντα διελεῖν. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ. — —
σφόδρα μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ τούτῳ καὶ
ἐκαλλωπιζόμεν¹⁴ ὥς πρώτη σοὶ μέλ-
λουσα ἐξαγγέλ- (p. 3) λειν. — —

ΕΥΒΟΥΛΑ. Θάρσει¹⁵· καὶ γὰρ οὐ-
δὲν ἀκριβῶς, ὡ μακαρία¹⁶, πεπίσμεθα
τῶν γεγονότων. οὐ γὰρ ἔσχατο ὁ ἀναγ-
γεῖλας¹⁷ ἀγγηγήσασθαι πλέον ἢ ὅτι διὰ-
λογοὶ γεγέννητο. — — ΓΡΗΓΟΡ. Οὐκ-
οῖν βούλεσθε¹⁸, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ ἐν-
ταῦθα παρεγενόμεν, ὑπ᾿ αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς
ἐπακοῖσαι τῶν εἰρημένων¹⁹; ἢ τὰ μὲν
παρικλείω, τῶν δὲ ἐπιμνησθῶ, ἃ καὶ
ἀξιολογούμενα ἤγομαι τυχάνειν²⁰;
ΕΥΒΟΥΛΑ. Οὕτω πάντως²¹. ἀλλ' ἐξ
ἀρχῆς ἡμῶν, ὡ Γρηγόριον, (p. 1) πρῶτον
εἰσῆγησαι²² τὴν τε συνέλευσιν ἐνθα

475, D. μὴ ὅκνει ἀποκρίνασθαι. al. Symp.
172, A. δοκῶ μοι περὶ ὧν πυκνάνεσθε
νῦν οὐκ ἀμελείητος εἶναι. Symp. 198, D.
καὶ πάντῃ δὴ μέγα ἐφρόνουν ὥς ἐν ἐρωῶν.
Theaet. 195, D. ἐκαλλωπιζόμεν ὥς τι ἐν-
ρηχότων ἡμῶν καλόν. al.

Prot. 314, E. ἀλλὰ θάρσει. al. Symp.
198, B. ὡ μακάριε. al. Charm. 153, C. οὐ
γὰρ τί ποι πάντα σαφῶς πεπίσμεθα.
Symp. 172, B. ἀλλὰ γὰρ οὐδὲν εἶχε σα-
φές λέγειν. Prot. 338, C. ἴν' ... διάλογοι
ἡμῶν γίνονται. al. Symp. 178, A. πάν-
των μὲν οὖν, ἃ ἕκαστος εἶπεν, οὕτε πάντῃ
ὁ Ἀριστοδῆμος ἐμέμνητο οὐτ' αὖ ἐγὼ ἃ
ἐκείνος ἔλεγε πάντα· ἃ δὲ μάλιστα καὶ
ὧν ἔδοξε μοι ἀξιολογούμενα εἶναι, τοί-
των ὑμῶν ἐρωῶ ἕκαστον τὸν λόγον. 173,
C. ἐξ ἀρχῆς ὑμῶν ... (174, A.) .. πειρά-
σομαι διηγήσασθαι (τίνας ἦσαν οἱ λόγοι).

Simoneus l. l.: „Legisse nūc videtur in suo codice S. Method. Conv. X. Virg. p. 2.“ nuncium hoc
postulo loco. Quod idem addit: „Totus tamen Methodi locus e tribus fere Platonicis in unum
confusus est.“ praeter Gorgiae et Symposii locos, ex quibus Methodius profect, conf. Phaed. p. 84,
E. πάντα ἡμῶν διελεῖν ὡς, ὅπως αὐτῶν ἀκριβεστάται, unde illa ap. Method.: ἡμῶν ἅπαντα διελεῖν, summa
videtur.

14 Καλλωπιζόμεθα h. l., ut ap. Plat. Theaet. l. c., est superbitur, se iactare. Vid. Ast.
Annot. in Plat. Prot. p. 63, et Lex. Plat. T. II, p. 132 sq. Verbi, cum ὡς et participio, ut h. l.,
coniuncti, exemplum ex Platone addit Cist. p. 52, C. σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπιζέσθην ὡς οὐκ ἀγνοή-
κτων. Noster ap. Euphran. p. 503, B. καλλωπιζόμενοι ὡς πάντα γινώσκοντες εἰσέρχοντες θεοῖς. Mox
σοί, συνίσταν ὡς A., P. C. apte addiderunt.

15 Θάρσει Noster dicere maluit, quam θάρσει, qua imperativi forma Plato Prot. l. l. et alias
usus est. Unum apud illum veteris dialecti Atticae forma θάρσῳ nunquam, θάρσος nonnulli in
var. lect. Phaed. p. 85, C. et in scriptis spuris Axiach. p. 371, E. Delia. p. 412, A. reperitur. Vid.
Ast. Annot. in Phaed. p. 717. et Lex. Plat. T. II, p. 48 sq.

16 Μακάριος est ubi decet divitiis, i. e. eximia, divina scientia praeditis. Vid. Buttmann,
Ind. IV. Dilogg. Plat. Ast. Comm. in Plat. Polit. Ind. h. v. Creuzer. ad Platon. de Pulcr. p. 326.
Baehr. ad Plat. Pyth. p. 183. Deinde vox cum ironia usurpatur (cf. v. c. Plutarch. Mor. p. 1019, E.
ὡ, ἡδὺς εἴ καὶ μακάριος), praesertim in blanda ostentis compellatasse, cui lenis significatio
imprudenter inest. Conf. Plat. Symp. l. l. p. 214, C. 219, A. et ubi locis, partim consensibus ad
Astro Lex. Plat. T. II, p. 270. Alloquendi formula ironica, a Platone frequentata, apud Nostrum
p. 30, 37, 51, 291. occurrit. Ceterum eisdem usum ap. Plutarch. annotavit Wyttenbach. Ind. Plat.
v. μακάριος, et Baehr. l. l. Apud Themist. Or. 29, p. 346, A. ὡ μακάριε Πλάτῳ. recte habet; glos-
sema est θαυμάσιος, quod Dindorf. e cod. A. recepit.

17 Διαγγεῖλας A., quod praecedente ἐξαγγεῖλαι commendatur: ἀγγεῖλας VB. P. C., syllaba
αυ in προκείμενῳ ex translata. Cum proximis: διάλογοι γεγέννητο, praeter Prot. l. l. conf. Al. b. l.
p. 110, A. ὡς μὴ μᾶλλον οἱ διάλογοι γίνονται.

18 Βούλεσθε P.: βούλεσθαι mendose A.

19 Εἰρημένων P.: ἡρμένων pes. me A. Deinde τῶν δε A. P. convenienter prius τὰ μὲν
restat de ex glossemate VB. Post paullo ἃ καὶ A.: ἃ, omisso καί, VB. P. Sed καί, vocis ἀξιο-
λογούμενα praemissum, ad praecedens ἐπιμνησθῶ referitur estque i. q. gerade, eben. Vid.
Ast. Lex. Plat. T. II, p. 124.

20 Τυχάνειν A.: τυχάνοντι P. C. Atqui id., quod de obiecto verbi ἡγοῦμαι enuntiatum, ab
Atticis qui deum nunquam participio verbi εἶναι, cui h. l. τυχάνειν respondet, sed infinitivo εἶναι
soli, qui tamen haud raro subauditur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 18 sq. et infra annot. 66.
Est autem hic Methodi locus notabilis propter imitationem Platonici e Convivio, quem VV. DD.
non minus quam Ibrafi perturbaverunt. Vultuerunt prius verba: ἃ δὲ μάλιστα, referuntur ad ἀξιο-
λογούμενα, quod ex ἐμνήστο in verbis: οὐτ' αὖ ἐγὼ, repetendum est (ut quod Methodium quoque
fugit); deinde ad ἀξιολογούμενα, quae est lectio non infimae notae codicum, ex prioribus sub-
audiendum: ἃ ἐκείνος ἔλεγε sive τὰ λεχθέντα. Denique verba: τοίτων ... λόγον, quorum loco
expectabatur, ταῦτα ὑμῶν ἐρωῶ, ad ὧν per amolulidiam referuntur. In summa loci breviloquentia
est, quippe optimorum codd. auctoritate destitutum, necis includere non dubitavi. Idem fecero
Beckhardy, Synt. p. 330, et Stallbaum, Symp. ed. III.

21 Οὕτω πάντως A. V. C.: οὕτω πάντως P. de Valesii conjectura, qui οὕτω π. in hunc
locum difficile quendam putat. Alqui Eubaeus Gregorium, orationes ipsas statim narra-
tanti, verbis οὕτω πάντως differt, utque primam de congressu virginum referat, in seq. loquitur.
Videmus Combellinus pulcre vidit.

22 Ne quis de εἰσῆγησαι in εἰσῆγησαι vel διηγήσαι commentando cogitet: εἰσῆγησθαι, cui post
prius p. 1, διηγησθαι respondet (conf. v. c. ἀλλ' ὅτι εἰρημένῳ σου, διηγήσαι ἡμῶν (et.), inter-
dum est memorare, variare. Sic Plato Tim. p. 20, D. ὁ δ' οὖν ἡμῶν λόγον εἰσῆγησθαι ἐκ πα-
λαιῆς ἀκροῖς. Method. p. 230. μεταισκόπων ἀνθρώπων ... δεῖας εἰσῆγησθαι. ubi Combellinus male
εἰσῆγησθαι pro εἰσῆγησθαι, quod habent A. P. Allabus verbum Latina locutione: in mediam

ἐγενήθη —. ΓΡΗΓΟΡ. Ἀεὶ²³ δεινός²⁴ ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ φιλοπαισμων σφόδρα τυγχάνεις, ἅπαντας ἀτεχνῶς²⁵ ἐξελέγχων. ΕΥΒΟΥ. I. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ Γρηγόριον, νῦν σε φιλονεικεῖν· ἀλλ', ὅπερ ἐδεόμεθά σου, διηγῆσαι ἡμῖν τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν²⁶. ΓΡΗΓΟΡ. Ἐγὼ δὲ πειράσομαι.

Ρημ. 5. ὡς τραχεῖαν καὶ δέσβατον ἀδεύσαμεν .. καὶ ἀνάντη τρίβον²⁷.

μεγάλη τις καὶ εὐειδὴς ἡσυχῇ βαλνοῦσα καὶ εὐσχημόνως ἐπήντησεν ἡμῖν

Symp. 173, D. Ἀεὶ ὁμοίος εἰ ... καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας δθλίους ἡγεῖσθαι. Pol. V, 452, E. εἴτε τις φιλοπαισμων εἴτε σπονδαστικὸς ἐθέλει ἀμειβεσθῆσαι. Symp. 173, E. ἘΤΑΙ. Οὐκ ἄξιον περὶ τούτων, ὦ Ἀπολλόδορε, νῦν ἐρῶμεν· ἀλλ' ὅπερ ἐδεόμεθά σου μὴ ἄλλως ποιήσης, ἀλλὰ διηγῆσαι τίνες ἦσαν οἱ λόγοι. ΑΠΟΛ. — ἐξ ἀρχῆς ἔμιν — — πειράσομαι διηγῆσασθαι.

Pol. II, 364, D. ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη. VII, 515, E. διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους.

Xenoph. Mem. II, 1, 22. καὶ γανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προσέναι μεγάλας,

ut ferre, ipse reddidit. Alas apud Nostrum εἰρηγισθαι est ostendere, exponere, docere, velut p. 80. ubi v. annot. p. 116 (cum πῶς). 149 (c. πρὸς). 155. 212. 216. ubi A. ἡγισθε, VB. P. C. μέγας ἡγισθε (c. acc. et infus.). 220 (c. acc. obiecti et praedicati, ut ἀπομαρτυρεῖται in seqq.). Sic Plato Symp. p. 180, D. ἔγω οὖν πειράσομαι ἡμῖν διηγῆσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῖ, οὗτοι δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι δεύσθε. Quod h. l. εἰς τὴν ἡσυσθαι τὴν δύναμιν (τὴν), idem ἐπιδείξασθαι τ. δ. (τὴν) ap. Plat. Enthyd. p. 274, D. Id quod est suadere, commendare verbum declarat p. 9 (in verbis ex Plat. Symp. p. 176, E. multo sumis) et p. 136. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 643.

23 Ἀεὶ P.: αὐεὶ A. Eadem lectionis varietas ap. Plat. Symposi loco iuxta posito, unde Methodus h. l. profert. Loco vulgati αὐεὶ octo ibi codd. αὐεὶ, eaque potior lectio visa Bastio, Astio et Sinnero, quod vis particulae, sententiae initio positae, emineat. Vid. Sinner. Annot. p. 78 sq. qui de mutatione apud Method. monuit, lectionis apud eum varietatem neglexit. Verum omnino αὐεὶ utrobique recte habet. Nimirum elegans est vocis αὐεὶ usus in exprobandis rebus his, quae nobis in aliis molestiae sunt, quod plerumque fit ita, ut αὐεὶ reliquae orationi cum vi quadam praemittatur. Pervenit Homerus, vocibus αὐεὶ, αὐεὶ et αὐεὶν promiscue sic usurpatis II, α, 107. 511. 561. γ, 60. ε, 873. 891. ε, 372. μ, 211. ν, 634 [Τρωάν, τῶν μέγας αὐεὶν ἀτάσθαλον. ubi Eustath. p. 651. ἔσθαι καὶ ὅρα τὸ αὐεὶν, φερέων δὲ ὁμοίως τῷ αὐεὶ γὰρ τοῖς ἔρις φίλῃ, II, ε, 891. γ, 215. ψ, 478. ω, 63. Od. ε, 304. Apud Tragicos autem et Comicos, non minus quam apud solutae orationis scriptores Atticos eorumque imitatores, αὐεὶ saepissime, αὐεὶ nunquam cum exprobandis significatione dictum reperitur. Aeschyl. Prom. vs. 42. αὐεὶ γὰρ δὴ κλέῃς σὺ καὶ θρόνοις πλείους. ex emendatione Brunkii, hodie recepta loco Ald. lectionis: αὐεὶ τε δὲ — ex qua Elmsleii in Eduab. Rew. Nr. XXXIII, p. 228. infelici conjectura haec exscripta: αὐεὶ, αὐεὶ τε δὲ —; Eurip. Hipp. 662. αὐεὶ γὰρ οὖν πῶς εἰσὶ κακῶναι κακὰ. Phrynich. ap. Athenae. L. IV, p. 165, C. Antiphras ap. Athenae. L. II, p. 47, B. Plato Phaedo. p. 63, A. Gorg. p. 491, A. B. 497, B. Menex. p. 235, C. Xenoph. Symp. I, 5. VIII, 23. (ubi αὐεὶ et τοῖ, ut ap. Homer. II, γ, 60. ε, 873. et ap. Plat. Phaedo. I, c., conjunctum posita, ut quod H. Stephanum, τοῖ in τῷ commutari iubentem, fecit) Lucian. Tim. c. 46. Contempl. c. 12. Dio Chrys. Or. XXI, p. 271, 41. Reisk. Vid. Fr. V. Frizsch. in Jahrb. Annal. Vol. II. (X.) Fasc. 1, p. 21. qui merito comprobavit Elmsleii emendationem, αὐεὶ pro ἔσθαι inseribentis ap. Aristoph. Acham. vs. 1083. οἶμος κακοδαίμων, καταιγέλης αὐεὶ (v. ἔσθ) σὺ μου.

24 Δεινός A. M. C.: δεινόν V. P., quod noster probatum Valesio, quum neutro γυναικῶ, de quo annot. 368, hic locus sit nullus. Non minus mendose in seqq. V. P. φιλώπευσαν, VB. φιλοπαισμων, ubi A. M. C. φιλοπαισμων, quod, licet spreum a Valesio, Combessio cum insequente ἐξελέγχων melius continere est visum. Sed donec exemplis meliora edoceat, vocem φιλοπαισμων nulli esse existimabo. Haec φιλοπαισμων scripsi, quae vox ap. Plat. Pol. I, c. et Crai. p. 196, C. loco often vulgatae φιλοπαισμων e codd. restituta est. Vid. Schneider. ad Civit. T. II, p. 18. Inest autem levis locus praecedentibus, quae eos omnes, quos, Enabula verbis.

25 Ἀτεχνῶς A. M. P. C.: ἀτεχνῶς VB. V. Valesius: „eleganti, ni fallor, ἀτεχνῶς.“ Videbat ἀπαντας, ut ap. Plat. Symp. I, I. πάντας, adiecto ἀτεχνῶς, prioris, omnino, exaggeratum; praepositum autem ἀτεχνῶς voci πᾶς, ut voci δεινός ap. Plat. Pol. IV, p. 432, A. Alios ἀτεχνῶς similitudini ad rem transferendae et conputationi corroborandae inservire, notum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 301, et quos Sinner. ad Symp. p. 70 laudavit. Varias lectiones ἀτεχνῶς ortum dedisse videtur ἀτεχνῶς in ἀτεχνῶς depravatum, cuius mendae contrariam interdum occurrat. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. (p. 100, D.) p. 750. Corai. ad Xenoph. Memm. 3, II, 7. Σημ. p. 285.

26 Imitationem loel, ex Plat. Symp. iuxta positi, adhaec Sinner. Annot. p. 80. qui coniecturas orationis, inquit, ποιήσης requirit. Atqui Methodus praesens imperat, quippe in eadem formula Platonica frequentissimum (vid. Sinner. l. l.), ponere maluit. De constantia imitatione supra annot. 13. monuit. Cum proximus: ἐγὼ δὲ πειράσομαι, sc. τὰ γεγονότα ἐξ ἀρχῆς διηγῆσασθαι, praeter Plat. Symp. I, I. conf. quae ex Platone ad eum locum Reijnders. p. 9. attulit. Adde Epist. VIII, p. 352, B.

27 Virtutis callem dicit, informatam ab Hesiodo loco celeberrimo, quem Allatius comparavit. Opp. et D. vs. 284 sq. — μακρὸς δὲ καὶ ὁρθὸς, οἶκος ἐν' αὐτῇ | καὶ τροχὸς τὸ πρῶτον, quae verba Plato Pol. II, I, I., praegressis versibus 256 — 287. accuratius recitatis, breviter retulit. Quod ibi quinque codd. ante ἀνεκτὴ addant τραχεῖαν καὶ: haec verba fortasse a docto librario adiecta, qui illa Poetae. καὶ τροχὸς τὸ πρῶτον. neglecta nullo. Habes tamen vocem τροχός, copulatum cum altera illa ἀνεκτῆ, Pol. VII, I, I., ubi Platoni in informanda adscensione ad veritatem Hesiodica imago obversata est. Eandem Methodius non tam Poetae, quam Platonis verbis adumbravit.

γενή, στολήν πάνν ἑκλαμπρον²⁸ ὥσπερ ἀπὸ χιόνος ἡμερομένη²⁹. Θείον δέ τι καὶ ἀμήχανον³⁰ ἀληθῶς ἅπαντα κάλλος ἦν· αἰδῶς γὰρ αἰτῇ τῇ προσώπῳ πολλὴ μετὰ σεμνότητος ἐπὶνῆει, τό τε βλέμμα βλοσυρὸν μετὰ πραύτητος ἱλαρῶς οἷται κεκρασμένον οἷ οἶδα, ἔφη, ποτὲ θεασαμέ- (p. 6) νη· πάντα γὰρ ἀκαλλῶ- πιστος ἦν καὶ νόθον ἔφερεν οὐδέν³⁰. εἰς τὸν λειμῶνα τῆς ἀφ' ὧραςίας³¹.

καὶ ἅμα (p. 7) ταῦτα λεγοῦσης³²

τὴν μὲν ἑτέραν εἰς πρεπῇ τε ἰδεῖν καὶ ἑλευθέριον γίσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὅμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ· τὴν δὲ ἑτέραν - κεκαλλω- πισμένην - τὸ μὲν χρῶμα -.

Plat. Phaedr. 248, B ἐκ τοῦ ἐκεῖ λει- μῶνος.

Symp. 174, D ἀνεωγμένην καταλαμ-

²⁸ Ἐκλαμπρον A. P.: εὐκλαμπρον C. de suo, ut videtur. Tu cf. p. 101, τὴν ἑκλαμπρον ἀγάπην p. 123 ἡν... ἑκλαμπρον τὴν λιμῶνα τοῦ ὧτος, τῆς δικαιοσύνης, ἑξάντη: p. 175. Ἐκλαμπρα· κάλλη ubi vid. annot.: p. 198. τὸν ἀλοιγὴν πέφανον καὶ ἑκλαμπρον τὴν ταρ- θυνίαν. Vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaedr. (p. 110, C.) p. 205 sq. ed. Lips. qui tamen var. lectio- nem ἑκλαμπροτέρων merito respicit. Eodem ex genere sunt ἐκδιλος et ἐκμανής, quod Wyttenba- chius comparavit. Videtur mea in Jahn Nov. Annal. Philol. Vol. LIII Fasc. I. p. 21. ubi simul utrum de confusis ἐκμανής et ἐκμανής. Proclus, ille a me laudatus, Theol. Plat. I. 24, p. 60. ap. Plat. Phaedr. p. 250, D. non ἐκμανέστατον (quod est operae mercedem), sed ἐκμανέστατον legit. Eodem tamen respiciens, idem p. 60. vocem ἐκμανής ubi malebat, ut ibid. docui. Quomodo proinde au- tem ἐκλαμπρα, huc Methodii loco in ἐκλαμπρος depravatum est. In ἐκλαμπής, quod rarius etiam quam ἐκλαμπρος, obliuiscit suspicor ap. Maxim. Tyr. XII, 10. τότε δὲ ἐκείσε καὶ ἀγασταμένον τῶν κατὰ αὐτὴν προσδὲν σιγῇ καὶ εὐλαμπέστατα (sic vulgo et Cid. Beza) καὶ τὴν τοῦ θεοῦ γίσειν προσμιμνήσκοντα. Scitendum: ἐκλαμπέστατα, ubi Plat. Phaedr. I. I., ubi pulchrum ἐκμανέ- στατον ex rebus divinis esse dicitur, quam de cognitione, ex mundi pulchritudine capienda, Ma- ximus loquitur. — De comparatione: ὥσπερ ἀπὸ χιόνος, voci ἑκλαμπρος adiectae, vid. Schleusner. Lex. A. T. T. II, p. 1300 v. χιών. Huc pertinet, quod in hymno apud Nostri p. 291. Ecclesia tanquam virgo voce χιονόσωμος ita ornatur: Ἐκκλησία, χιονόσωμος, πνευροδοτορεχέ. Combefisius in Glossario h. v. comparat vocem χιονόσωμος ap. Athenae. Lib. II. Album Virtutis vestem, quam Methodius cum reliqua illius descriptione a Xenophonte mutuatus est, illustrant Davis. ad Maxim. Tyr. XX, 1. et Cubaeus in Hercule Prodicto p. 22. Perquam apposite Silas Ital., illis laudatus, Ponce, XV, 30, de Virtute: — niveae fulgebat stamine pallae. Omnino tenendum illud Platonis Legg. XII, p. 956, A. χρώματα δὲ λευκὰ πρόποντ' ἂν θεοῖς εἶν καὶ ἀλλοθι καὶ ἐν ἡμέ- ραις prioribus ap. Method. ἡσυχὴ βαίνουσα καὶ ἐσχημένως conf. haec Maxim. Tyr. I. I. ex eodem fonte hausta: ἐσχημένων ἰδὲν, βαδίζουσα ἡμέρα.

²⁹ Ἀμήχανον κάλλος, immensa pulchritudo, est locuti Platonici Symp. p. 218, E. Pol. VI, p. 309, A., quae apud Nostri ubi recurrit, p. 133. et 173. ubi ἀμήχανα κάλλη. Priorem locum, quo animae ἀμήχανον κάλλος tribuitur, Anastasius Smarta De Imaginē Dei in Homie p. 500. lau- dat et vocem ἀμήχανον adiectis καὶ ἀδύνατον interpretatur. Quod Plotino p. 522, B. et alus κάλ- λος, ἀμήχανον, idem ibi p. 677. (7.) B. κάλλος ἀφ' ὧραςίας. Vid. Crenzer. ad Plot. de Pulcr. p. 330 sq. Sed alio quoque substantivis vox ἀμήχανος Plotino loquendi usu adiecta solet. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 123. Crenzer. I. I. Adde Plotin. p. 513, (10.) A. ἀμήχανος δυνάμεις. 613, A. ἐν τοῦτοις (τῷ adl.) μεγάλῳ καὶ ἀμήχανῳ. Quod autem Methodius in exornanda Virtute cum proceritate (cf. supra μεγάλη τις-) h. l. pulchritudinem coniungit, in hac re communem Graecorum de pulchro sententiam sequitur. Cf. Lucian. Pro Imagg. c. 4. et vid. Symbol. ad Platon. De V. S. p. 47 99, d. Similiter Noster de Ecclesia, tanquam muliere duxta, loquitur p. 185. στασιθεὶς... γεμῆται μεγάλῳ, καθαρὸν καὶ ἀφραντὸν ὅλον καὶ μόνιμον κάλλος... ἀποσιτίζουσαν. ubi P. C. recte μόνιμον x. (conf. Plat. Symp. p. 183, C): νόμιμον x. A. crebri permutacione, de qua ad El. Lect. col. 568, 5.). — De proximis: αἰδῶς... τῇ προσώπῳ ἐπὶνῆει, vid. Wyttenbach. Ind. Plu- tarch. v. ἐκμανέειν, Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 592. Illis· βλέμμα βλοσυρὸν, adhibenda, quae Crenzer. ad Plat. de Pulcr. p. 228 sq. de voce βλοσυρὸς docte exponit. Formam partem κεκρα- σμένον infra annot. 36. attigi.

³⁰ Haece, in Virtutis laudibus posita, sumpta sunt ex contrariis de Vitio ap. Xenoph. I. I. Simi- liter Cebet Tab. p. 41 ed. Johnson. de Μαιδίῃ: στολήν... ἔχουσα ἀπλὴν καὶ οὐδένα κάλλωσιμόν.

³¹ Beatorum sedes significat, nomen λειμῶν in hanc rem mutuatus a Platone ex Phaedri loco laudato, ubi ὁ ἐκεῖ λειμῶν i. q. paullo ante τὸ τῆς ἀληθείας πιδίον in supercoelesti loco. Contra Empedocles terram, quippe mali sedem, Ἀτῇ, λειμῶνις muncipavit. Platonicae imaginis ansam de- dit aristoteles celebrata opinio de λειμῶνι apud inferos. Cf. Homer. Od. 2, 536, 572, 10, 13. Vulga- ream opinionem Plato Gorg. p. 524, A. Pol. X. p. 614, E. 616, B. ita secutus est, ut eam in sublimius exornaret. In Phaedro autem idem λειμῶνα illum ad beatas supra coelum sedes protus transiit. Quae contra iuxta Axiochi p. 371, C. Platonica figuratum πιδίον ἀληθείας et λειμῶνος supercoelestis ad v. legem opinionem de beatorum sedibus rursus accen. modavit. Atque ad Axioch. I. I. Methodius p. 173 et 175. magis quam ad Phaedr. respicit. Vid. qui illa, de quibus diximus, attigerunt, ne- que tamen satis distinxerunt. Winder. de Vita Functor. Symp. p. 180 sq. 186. Crenzer. ad Procl. p. 102 ed. Plotin. de Pulcr. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 422. in Gorg. p. 461. Karsten. Comm. in Empedocle. Rengj. p. 167. Uster. ad Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 113.

³² Λεγοῦσης A. M. C.: λέγουσα A. P. quod iuxta probatum Vilega, quum verbis: ἅμα ταῦτα λεγοῦσης, hoc significetur: statim ul haec dixit. De adverbio ἅμα structura cum genitivo absoluto vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 565, annot. 2.

ἢ "ἀνεπαρόμεθα διὰ τὸ λίαν ἀμ-
φιλαγές αὐτὸ καὶ σύσκιον τεχνάμεν.
ΕΥΒΟΥ 1. Δεύτερον δοκεῖς μοι κατα-
γώγιον", ὃ μακαρία, τοῦ παραδείσου
χρησιμώδεον". ΓΡΗΓ. Ἀληθῶς προ-
μηθεῖ".

P. 9. ἔφη τὸ μετὰ ταῦτα εἰσελ-
θεῖσαν" εἰσηγήσασθαι τὴν Ἀρετὴν
ταδε.

τί οὖν ἐστίν, ὃ θέλω λοιπὸν ἔδῃ,
καὶ τί προσδοκῶ; λόγον ἐκείστην ἱμῶν
ἐγκωμιστικὸν περὶ" παρθενίας εἰπεῖν.

χρηστῶν τόπων ἐγείαν. Phaedr. 230, B.
καλὴ γε ἡ καταγωγή· ἢ τε γὰρ πλάτα-
νος αὕτη μᾶλλον ἀμφιλαγής τε καὶ ὑψηλὴ,
τοῦ τε ἄγρου τὸ ὕψος καὶ σῖσκιον
πάγκαλον. Ibid. ἐνδεδέσταιται ... τὸν
τόπον. 259, A. καταγώγιον. Pol. IX, 586.
B. παντελῶς ... τὸν τῶν πολλῶν χρη-
σιμώδεῖς βίον. Pol. 316, C. ὁρθῶς ..
προμηθεῖ .. ὑπὲρ ἐμοῦ.

Sym. 176, B. τὸ μετὰ τοῦτο εἰς-
ηγοῦμαι .. ἡμᾶς .. διὰ λόγων ἀλλήλοις
συνεῖναι τὸ τήμερον. καὶ δι' οὖν λό-
γων .. ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι.

177, D. δοκεῖ γὰρ μοι χρῆναι ἐκ-
στον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἐρω-
τος ... ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον,

beff. et Galland. Oportebat autem Valesium et Corneliolum ante omnia provocare ad Methodi
Consp. p. 250. (ubi adiectiv. ἄγρους) et p. 255. (ubi ἄγρον et ἴσκιον eandem esse dicuntur), deque
fonte Platónico Phaedr. l. I. modeste. Plura ibi de ἄγρῳ Ast. Annot. in Phaedr. p. 241 sq. post
Ruhken. ad Tim. Lex. V. Plat. p. 12. quorum copis accedant veterum testimonia ap. Hieronymum.
in Zachar. cap. 14. Scholiast. Naudae Thec. vs. 71, p. 51. Etymol. Paris. in Cornuti Lexic. Pat.
T. IV. p. 86. 31 sq. (ubi ἄγρος dicitur esse λυγαρέα vel κολλυράειον), et quae dederunt Hueschel. ad
Phot. Bibloth. p. 172, a. Berni. Martin. Var. Lect. Lib. II. c. 10, p. 84. Interpretes Alapit. l. 39.
III. 8. Schneider. ad Theophrast. H. Pl. T. III. p. 91 sqq. et Ind. v. ἄγρος. Nam plantam hodie
quoque, in olim Platonis aetate (vid. Phaedr. l. I. coll. p. 229, A.), ad Ussu ripas flouere, et no-
mine Κολλυράειον notam esse, Dodwellus Hinciar. T. I. P. II. p. 295 vers. German. docet. Constat
autem, descriptionem illam ap. Plat. Phaedr. l. I. in qua, tanquam ἐνδεδέσταιται, praeter alia ἄγρος
commemoratur, multos imitatores uactam esse. Vid. Ruhken. ad Timae. Lex. V. Pl. p. 26. Ast.
Annot. in Phaedr. p. 240. 241. Boissonad. ad Theophrast. Simoc. Opuscul. p. 186. Winkelman. ad
Plutarch. Erot. p. 102. Qui elegantissimam descriptionem emendandi libidine foedere conatus est
vir doctus in Diar. Class. T. 20. p. 122. saltem abstinentes a voce ὕψος in ἐγαντικὸν commutanda,
si imitatores ante oculos habuisset, et quibus Methodius h. l. verbis: ἄγρος δένδρον ἐψηλόν, Pla-
tonicas: τοῦ .. ἄγρου τὸ ὕψος, adumbravit. Theophrastus Simocatta dialogo Historis praemisso
p. 2, C. ed. Pontan. et Quaest. Phys. p. 12 ed. Boissonad. locum ex Phaedro totidem literis sic
reddidit: τοῦ τε ἄγρου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

41 Ἐφ' ὃ A. M.: ὅφ' ὃ V. B. V. P. male. Ἐφ' ὃ peius etiam C. Mox σύσκιον A. P.: εὐσκιον
V. B. Tu confer Plat. Phaedr. l. I. τοῦ .. ἄγρου τὸ .. σύσκιον, ibique Ast. Annot. p. 242. Me-
thodius in fragmento e cod. Rupil. ap. Cornetis. in Galland. Bibl. l'P. T. III. p. 780, D. περὶ ὃ πῆρ
(sc. in monte Olympo Lyciae) ἄγρου ἡγετὸν ἐπὶ τὸ, οὕτω μὲν εἰδυλὴς καὶ χλοερὸν, οὕτω δὲ σύ-
σκιον, ὅς ὑποτάσσῃ ὕδωρ πολλὰ ἀνέκον αὐτὸ βελτιστήκεται. quae insigni lectionis varietate
ap. Phot. cod. 234, p. 298, b. 26 sq. ita scriptae περὶ ὃ πῆρ ἄγρος (ut Bekk. cum B. et re. A. pro
uulg. πῆρ ἄγρος) ἡγετὸν ἐπὶ τὸν (v. l. ἐπὶ τὸν B.), ... ὅς ὑπο πηγῆς πολλὰ ἀνέκον αὐτὸ δοκεῖν (hoc B.
add.) βελτιστήκεται. Sed praestat lectio codicis Rupil. modo scribatur: περὶ ὃ πῆρ ἄγρος, ἡγετὸν
ἐπὶ τὸν τοῦτο τοῦτο: ἄγρος δένδρον ἐπὶ τὸν, οὕτω cel. in quibus ἐποτασθεῖν c. acens, et inf. ut ap.
Method. Epiph. p. 540, A., et βελτιστήκεται transitive potestate est positum. Ceterum Methodius ad
ἄγρον transiit vocem ἀμφιλαγής, qua Plato Phaedr. l. I. plantam ornant. Vid. Ast. Annot. in
Phaedr. p. 241. et scholium, quod e cod. Basil. attulit in Jahni Nov. Anal. Philol. Supplem. Vol. XI.
Fasc. III. p. 350 (1.).

42 Καταγωγίον Plato Phaedr. l. I. deversorium illud vocat, quod καταγωγή nomine p. 230,
B. declarat. Utrique vox ex ἀγωγῆς μεταγωγῆς ap. Platonem. Καταγωγίον ap. Anac. Id. XXII, 8.
Astas Annot. in Phaedr. (p. 230 B) p. 239 sq. apte comparavit. Τὸ καταγωγίον καὶ ἡ σκέπη iuxta
posita apud Nostrum p. 260, ubi sermo de chamno, sub qua Elias delituerit.

43 Verbum χρησιμώδεον h. l. ut ap. Plat. Pol. l. I. est velut oraculo canere. Male Pos-
sinius: adumbrare. Alias Methodius ex verbo scriptorum sacrorum effata declarat, velut p. 82.
106. 136. 192. In eadem re idem χρησιμώδεον p. 190. et simpliciter ᾄδειν, decantare, cele-
brare, ap. Phot. cod. 234, p. 299, h. 17, p. 301, b. 3.

44 Ἀληθῶς A.: ἀληθῆ V. B. P. C. Sed recte habet adverbium: conf. Plat. Prot. l. I. ὁρθῶς
προμηθεῖ. Προμηθεῖ A.: προμηθεῖ, P. C. Prior genus est lectio, eamque V. B. D. ap. Plat. l. I.
ubi vulgo προμηθεῖ legebatur, e codd. restituerunt. Vid. Ast. Annot. in Prot. p. 57. et Bottmann.
ad Cr. l. p. 44, E.

45 Εἰσελθεῖσαν, quod habent A. M. C., om. V. P. Atque Methodius hac voce adiecta significat,
Ateten, postquam convivas exceperat et ad coenam invitasset, finis exisse, neque ipsam coenae
adhibuisse. De verbo εἰσηγήσασθαι, quod Methodius in seqq. a Platone Symp. l. I. mutatus est,
supra diximus annot. 22. Mox ἡδὲ A. C.: ἡδὲ P. minus bene.

46 Ἐγκωμιστικὸν περὶ add. A. M. C.: om. V. P. male, siquidem λόγος ἐγκωμιστικὸς (περὶ-
) non qui λόγος ἔπαινος (c. gen.) ap. Plat. Symp. l. I., substantivo ἔπαινος instar adiectivi appositus.
Mare ille cod. Basil. l. et II. λόγον pro λόγον. Vid. Ast. p. 200. Eodem modo in codd. M. ante
perceat ap. Plat. Phaedr. p. 260, B. λόγον ἔπαινον. ubi vid. Ast. Annot. p. 517. Maximus Tyr.
Diss. XXIV, 7. τὸν δὲ ἐν συμπόσιῳ λόγον εἰς ἔρωτα ἔπαινον Μαντικῆς γοργαῖα ἀντιθέσθαι. Reis-
ku cunctis, legόμενον pro λόγον legi iubentis, Creuzerus in Studiis T. II. p. 267. comparato
Symp. l. I. refutavit. Similiter Legg. XII, p. 947, B. ἔπαινον .. ἔπαινον. De substantivo, adiectivi

καταρχέτω δὲ Μυρρέλλα, ἐπειδὴ καὶ πρώτη ἀνέκνεται καὶ ἔστιν ἡμεῖς πρεσβυτέρα.

Oratio I.

P. 10. Τὴν μὲν⁴⁷ οὖν Μυρρέλλαν ἐντεύθεν, ὡς οἶμαι, ἄρξαμένην εἰθέως ἔλεγεν εἰπεῖν ὅτι Μεγάλη τίς ἐστιν .. καὶ Θαιμαστὴ .. ἢ περθενία.

P. 11. (αἰ γυναικαὶ φέσεις⁴⁸) ἀθρόως τῆς ἡδυπαθείας τὸ ρεῖμα ὑπερπιπτεῖναι⁴⁹ ἄνω μετέωρον ἀπενθύνονσι τὸ ὄχημα⁵⁰ τῆς ψυχῆς, μὴ ἀπολήγονσαι τοῦ σκοποῦ⁵¹, ἔστ' ἂν⁵² ἐπερπηδήσα-

ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατάκειται καὶ ἔστιν ἡμεῖς πατὴρ τοῦ λόγου.

178, A. πρῶτον μὲν γάρ, ὡς περ λέγω, ἐγγὺς Παῖδρον ἀρξαμένην ἐνθένδε ποθὲν λέγειν οὐ μέγας θεὸς εἴη ὁ Ἔρως καὶ Θαιμαστός.

Phaedr. 216, D. πέφικεν ἡ περὶ αὐτῆς δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα. Phaedr. 216, A. ἐοικέτω δὲ ξυμμέτω δυνάμει ὑποπτερόν ζεύγους τε καὶ ἡνίοχον. Pol. VI, 490, B. οἷδ'

instar apposto, vid. Eastath. ad Il. ε, p. 775 supr. ad Il. ω, p. 1339, 0 sqq. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 362. Casaub. Lect. Theocr. cap. I, p. 15 sq. Croc. Obs. in N. F. p. 252 sq. Cuper. Obs. Lib. I. cap. 17, p. 124. Jans. Lect. Lucian. p. 80—94. Hemsterhus. ad Poll. N. 38, 165. Abresch. Lect. Aeschyl. L. I. c. 7, p. 43. Albert. ad Hesych. T. I. p. 143, not. 1. Schneider. ad Musae. p. 341 sq. Poppo de Elae. Thueyd. p. 164. Spohn. ad Blemmyd. p. 22. Jacobs. ad Achill. Tat. p. 453. Cuisson. ad Lucian. Asia. p. 205 sq. Bagnet. in Act. Acad. Lovan. T. IV, p. 133. et V. V. DD. quos Ast. laevis supra indicatis et ad Legg. p. 213. laudavit, denique etiam Matthiae. Gr. Gr. §. 429. 4. et Bonhardy. Sent. Gr. p. 48.

47 Μὲν, quo augeo caremus, add. P. C. om. A. Mox τοι οἶμαι l. η. si recte meminit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 422. Idem sibi vult ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Symp. p. 173, B. ubi vul. Sane. p. 77. Deinde pro simpliciter λέγειν, quod habent P. C., ὡς λέγειν A. Sed ἔλεγεν εἰπεῖν recte habet: cf. Plat. Symp. l. I. ἐγγὺς — λέγειν —. Quamvis crebrius in Platonis Symposio ita: εἰπεῖν ἐγγὺς, ἐγγὺς ἰσχυρὰ εἶναι, in recitatore ex ore interlocutoris. Sic Noster supra p. 7. εἰθέως οὖν τὴν ἄρξιν ἐγγὺς ἰσχυρὰ. Cum verbis: ἐντεύθεν .. ἀρξαμένην, cf. p. 254. διὸ ἐνθένδε καὶ ὡς κατάβουσαι. ubi P. C. καίτοις, male omiserit. Apud Plat. Symp. p. 139, c. ἐνθένδε ποθὲν ἀρξασθαι recurrend. Ceterum orationis I. inscriptionem A. post οἶ, P. ante οἶ ponit, male interque.

48 In verbis, quae praecedunt: ἐξωμείων καὶ γενναίων φέσεων, voce φέσεις, ad animum translata, indoles, ingenium declaratur, loquendi usu Platoni praefamiliar. Vid. annot. in Enam Cret. col. 848 (9.). Sic Noster infra p. 15. μακρολόγῳ .. φέσει καὶ ταπεινῇ. ubi conf. iuxta posita verba ex Pol. VI, p. 436, B.

49 ἡδυπαθείας ... ὑπερπιπτεῖναι V. P. (C. ὑπερπιπτεῖναι): ἀθρόως, τὸ ρεῖμα μετοχητικῶς τῆς ἡδυπαθείας A. M. mirā dissimulantiā et quae duplicis recensitionis (cf. annot. 258.) suspicionem iungere possit. Nam, quod Combellsio iam visum, utraque lectio habet, quo se commendat. Cum recepta praeter Plat. Phaedr. l. I. conf. p. 171, τῶν ἀνθρωπίνων ἐξίτησθαι ... σπουδασμάτων. ubi v. annot. 204: p. 172. ἀναμύοντες ἄνω δὲ καὶ ἀνισταμένους μετεωρίζεσθαι. Utrouque praecursus ἵσταται, de quo Buttm. Gr. Gr. Ampl. §. 114 v. πέτομαι, recte habet: nostro loco aoristus ἐπτάμην unice accommodatus. Alteram illam lectionem: μετοχητικῶς, tuarum coll. Plat. Pol. VI, p. 485, D. ὡς περ ρεῖμα ἔκαστε ἀποχρηστέον. ubi Schneider. T. II, p. 115, b. imitationem huius Platonis laevis indicavit. Mihi tamen lectio a me recepta cum reliqua Methodii oratione melius congruere videtur. Ceterum de locutione: τῆς ἡδυπαθείας, τὸ ρεῖμα, vid. annot. 144.

50 ὄχημα animae h. l. non corpus intelligitur, quia de vocis significatione vid. annot. 713.: est potius τὸ ὄχημα τῆς ψυχῆς, cursus animae (cursum male vertit P.) sive vehiculum (ita recte A.), quemadmodum Plato Phaedr. p. 247, B. θεῶν ὄχηματα fingit, nūmquam ex imagine, quam verbis p. 246, A. supra allatis instituit.

51 Conf. p. 12, οὐδὲν ... καὶ ἀπολήγῃσι, πρὶν .. ubi plenorem attulimus h. e. iuxta positam Platonis locum Pol. VI, p. 490, B. Verbum ἀπολήγειν ap. Platon. semel tantum occurrit. Tam. p. 80, B. Mugis illi usitatum λέγειν. Conf. v. c. quos p. 173. iuxta posui locos, et vul. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 246. meaque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 169. ed. Krabing.

52 ἔστ' ἂν A.: εἰ, ἂν P. C. ex glossinato. Scholiastae enim Attici εἰσ' ἂν fere interpretantur εἰς ἂν. Conf. v. c. Schol. Philostr. Her. p. 627 Boissonad. Est autem praefrequens corruptela, quae εἰσ' ἂν in glossam εἰς ἂν abest vel alio modo oblitteratum fuit. Vid. Koehn, ad Gregor. Cor. p. 472 sq. ed. Schaeff. Valckenar. ad Schol. Eurip. Phoen. vs. 641, p. 679, et ad Eurip. Hecol. vs. 650. Brunk. ad Eurip. Phoen. vs. 89, p. 312—314, ad Sophocl. Aiac. vs. 1117, ad Philoct. vs. 1330, ad Electr. vs. 104. Lenting. Observat. Crit. in Eur. p. 31 Act. Tractat. Nov. Praeter hos V. V. DD. de Attico εἰσ' ἂν, deque varia eius structura consulendi sunt Sturz. Lex. Xenoph. T. II, p. 373. Hermann. ad Sophocl. Aiac. vs. 508. Jacobs. ad Aeschyl. Il. A. p. 221. 369. 610, b. qui εἰσ' ἂν etiam cum indicativo componi docet. Apud Platonem εἰσ' ἂν, quippe ἀπὸς λεγόμενον, et libris is et eius doctis Randi in Symp. p. 211, C. εἰσ' ἂν ... ἐπ' ἔκαστο τὸ μαθήμα τελειώσῃ. quo loco Stallbaumius, codicum mss. dissimulantiā turbatas, quum olim εἰς, ἂν scribi iussisset, istud glossam Ruckertii et C. Fr. Hermannus probavit, quorum posterior εἰς, omisso quidem ἂν, in contextum recepit. Stallbaumius tamen ipse, ab Homacchio admonitus, in ed. III. errorem retractavit, coll. Xenoph. Anab. I, 3, 9. Qui Symposii locum imitatus est Platon. V. P. p. 550, B. vulgari εἰς, ἂν, quam Attico εἰσ' ἂν uti maluit. Erit autem εἰσ' ἂν non ἀπὸς, sed διὰ λεγόμενον ap. Platon., si εἰσ' ἂν v. eodd. Vul. n. Amb. loco vulgari εἰς ἂν reposuimus Symp. p. 192, E. εἰς τ' ἂν εἴη. quamquam illic εἰσ' ἂν quoadmodum. Symp. l. I. dum, donec valet. Ap. Xenoph. A. II. V. 3. 13. καὶ θεοῖς γ' ἂν αἰετοῦ μένει, εἰσεὶ σὺ ἀνέλεος. Cod. Victor. Mon. teste Jacobio ad Arch. Tat. p. 549. εἰς ἂν ἀνέλεος. Fortasse legendum: εἰσ' ἂν σὺ ἀνέλεος. coll. Plat. Phaedr. p. 106, D. ubi post optativum εἰς ἂν cum optativo coniunctum. Praeterea hoc loco, priusquam de Methodio videamus, particulae εἰστέ, cum ἂν et subiunctivo coniunctae, nonnulla exempla ex posterioris ac-

σαι κοῦφως⁵³ τὸν κόσμον ὀξυτάτῳ δια-
φοίῳ ταχέι, καὶ ἐπὶ τὴν οὐρανίον⁵⁴
ἀληθῶς ἀψίδα σταθεῖσαι, αὐτὴν εἰλι-
κρινῶς⁵⁵ θεάσωνται τὴν ἀφθαρσίαν.

(παρθενία) ἥς δὴ ἐγείμενοι καὶ
(p. 12) πρὸς μόνον τὸ τέλος αὐτῆς ἀφο-
ρῶντες τινες, ἀντίποις ποσὶν⁵⁶ ἀτελεῖς
ἐπὶ βαναυσίας⁵⁷ προσελθόντες, ἐκ μέ-
σης ἀνέκαμψαν ὁδοῦ.

ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν —. Phaedr.
250, E. ὁξέως ἐνθύνει ἐκείσε γέρεται
πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. 217, B ἀκραν
ἐπὶ τὴν οὐρανίαν ἀψίδα πορεύονται.
C. ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ.
Symp. 211, E. τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρι-
νές. αἰ.

Pol. VI, 495, D. (φιλοσοφίας τὸ ἀξίω-
μα) οὐ δὴ ἐγείμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν
τὰς φρέσεις, ἐπὶ δὲ τῶν τεχνῶν .. τὰς
ψυχὰς .. ἀποτεθριμμένοι διὰ τὰς βα-
ναυσίας τεχνήουσιν.

tatis scriptoribus asserre. Conf. igitur Aristot. T. I, p. 39. 200. Lucian Rhet. Praec. cap. I. τάριστα
δυνατὸς πύρρ' ἔσθ' .. ἤν' .. ἐθέλῃς .. προστάμης ἀνέναν τὴν ὁδόν, ἔστ' ἂν ἀγίτη πρὸς τὸ τέλει.
Μακρίμ. Tyr. Diss. XVII, 8. ἔστι τῇ λογῇ, ὃ δὲ ἐκίσταται (Cod. Bern. περιστασία) πρὸς λογ. ὃ δὲ
ἀδελφεύειται) διαφωτισμένο, τὰς γνωριμότητας, γίσις, δίχα, καὶ τὴν ἐκείνην τὴν τιμητικὴν τέχνην
ἀπὸ, ἔστ' ἂν ἐκίχηται τοῦ νυν ἐκτουμένου. Clem. Alex. Strom. VII, p. 726. πρὸς τὸν .. εἰς τὸ
ἀμείνων καὶ τὴν προκοπὴν προῖναι τὴν ἀρετὴν ἐκονέταις θυχάς, ἔστ' ἂν ἐπ' αὐτὸ ἀγίχωνται τὸ
ἀφθόν. Penique apud Methodius, quippe Atticus studiosissimus, plura exempla praebet, vi-
detur p. 56. 74. 75. (ubi ἔστ' ἂν VB. P. C. recte pro ἐπειδὴ A.) 90. 173. 184. 253. ap. Epiphani-
um. p. 557. A. 568. D. 580. B. (ubi Leonitis male ἔως ἂν pro ἔστ' ἂν) et ap. Phot. eod. 234. p. 297. d.
37. B-kk. ἔστ' ἂν ἀνακαταπονηθεῖσαν .. ἀναλίσκοντες οὐρανόν. ubi Combef. ap. Galland. Biblioth.
PP. T. III, p. 791. A. male ἐπ' ἂν ἀνακαταπονηθεῖσαν. cel. ἔστ' ἂν Noster p. 75. dicere maluit, quoniam ἀχρὶς
αἰ., quod insequitur p. 76. in loco ex Galat. 4, 19. Sic enim dicit P. C., ἔως αἰ. A.

53 Cf. p. 147. ἵτις τὰς ἱγῆρας καὶ τὰ θύλακας καὶ τὸς ὁμοίους παραμένοντες τοῦ βίου. ubi P. κοῦφως,
hac nota a Valesio adiecta: „κοῦφως, quod legebatur, videtur per errorem fictum ex κοῦφως“
Conjecturam sanequam speciosam Combetsius recte reprobavit, nec tamen satis refutavit. Nam
quod parum verisimile esse dicit, Methodium hic Homericam de Sirenibus fabulam respexisse, ea
fabula ille revera usus est Symp. p. 172. et in libro περὶ τοῦ αἰτήσουστος ap. Meurs. Varr. Divin.
p. 91. idque in declaranda voluptione vi, cum symbolum Sirenes sunt. Vid. mea in Nov. Annal.
Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV, p. 413. Verum enimvero scriptura κοῦφως melius, quam κοῦφως, cum
verbo παραμένοντες convenit, et comparato nostro loco corroboratur. Adiectivum similiter trans-
latum p. 173. ubi ἀσπίς εὐπύργος καὶ κοῦφως εὐπύργος. Isidor. Pelis. Epist. I, 53. μηδὲν κοῦφον
πρὸς τὴν ἀνάβυσσον ἔχοντα, κοῦφον δὲ καὶ εὐπύργον τῆς θνητῆς ἀναχωροῦντα ἰλῶος. Vid.
mea ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 260. ed. Krabing. De verbo κοῦφως, Platonicè
ad animam translato, ad p. 171 monemus. Ceterum cum istis: ἀπερρηγισσάμενοι .. τὸν κόσμον,
comparanda Platonicè Phaedr. p. 219, C. ἐπερρηγισσάμενοι ἂν εἶναι φησιν, καὶ ἀνέκαμψαν εἰς τὸ
δὲν ὄντως. In proximis: ὀξυτάτῳ διαφοίῳ ταχέι, ὁξέως ad mentis peracritatem translatum, ut ὁξέως
ap. Plat. Phaedr. I, 1.

54 Οὐρανίον VB. V.: οὐρανίαν A. M. P. C. Eadem scriptura discrepat ap. Plat. Phaedr.
I, 1. Nos cum Astio Annet. in Phaedr. p. 408. οὐρανίον scripsimus, et eundem p. 410. ἀψίδα
A. P. in ἀψίδα retinimus. Ἀψίδα pessime Combets. Platonis locum Astius I. c. p. 409 sq. illustra-
vit et scripturam, οὐρανίον vel οὐρανὸν ἀψίδα celebrantium, testimoniis attulit. Adde
Creuz. Annot. in Plat. p. 309. b. Damascius Vit Isid. ap. Phot. eod. 242. p. 335. d. 7. Bekk. καὶ
ἔχεται αὐτὴ καταπίπτει τῆς οὐρανίας ἀψίδος τοῦ χθονίου βίου. Gregor. Nyss. ap. Praep. Cat. in
Cant. Cantab. ed. Mai. p. 283. τὸ πῆδον τοῦτο (terram dicte) συγκρίσει τῇ οὐρανίας ἀψίδος κοίτῃ
ἀνομιλῇται. Ceterum Methodium non fugit, τὴν οὐρανίαν ἀψίδα ap. Plat. Phaedr. I, 1. eandem rem
significare, atque in seq. τὸ τοῦ οὐρανοῦ νώτον. Vid. annot. 630.

55 Εἰλικρινές, et εἰλικρινός, sive εἰλικρινές et εἰλικρινός, ut du scribunt, solummodo Platoni
vocabula in argumento de idis degne eorum cognitione. Vid. Stallb. ad Pol. V, p. 477. A. qui
vulgarem per spiritum lenem scripturam, et ad Phaedr. p. 261. A. Valckenarius auctore, derivationem
ab εἰλεω sequitur. Aliis viris doctis illa ratio potius visa, quam eae voces, ab εἰλεω derivatae, per aspe-
ctum scribuntur. Vid. Kuhp. ad Polluc. VI, 23. 97. Schneider. ad Plat. Civil. V, p. 477. A. Ast.
Annot. in Phaedon. p. 549. et Lex. Plat. T. I, p. 617 sq. Ideler. ad Aristot. Meteor. I, 3, 12, p. 344—
346. Apud Nostrium tum h. l., tum p. 190. 241. et ap. Epiphani. p. 548. C. D. vulgari scriptura εἰλι-
κρινός oblatet. De eod. non liquet; quapropter totius vocis nihil mutare. Videmus mea in Jahrb.
Annal. Philol. Supplem. Vol. X. Fasc. II. p. 171. Apud Plat. tamen Symp. I, 1. εἰλικρινές Bekkenus
cum pl et plerisque codd. quos ego secutus sum.

56 Vid. Adagior. Col. ed. Francofurt. a. 1670, p. 684 sq. Ceterum προσελθόντες A., προσπιλ-
θόντες P. C. verbo vitioso.

57 Βαναυσίαν Methodius dicit indolem illiberalem, minime tugentiam. Βάνανσοι
τέχνησι sive βαναυσίαι, ut ap. Plat. Pol. I, 1., sellulariorum artes, βάνανσοι τεχνίται sive
βαναυσοὶ sellularii proprie vocantur, neque tamen sine contemptu significantur, siquidem vete-
res sic statuebant, opifices omnes in sordida arte versari, neque quidquam officium honestum aut
liberale habere posse. Vid. Desider. Herald. De Rer. ludicrar. Auctorit. Lib. I, c. 5. §. 7. Valckenar.
ad Ammon. p. 214 sq. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 176. C. Ast. Anadavess. in Legg. p. 265. (ad
V, p. 741. E.). Inde nata, quae h. l. usu venit, translata notio vocis βαναυσία, inde βάνανσον
dicta, quicquid rerum vel hominum illiberali et sordida est indole. Sic Noster p. 270. βαναυσίαις
ἀνδραγίας. Conf. Platonis locum, ibi iuxta positum, et quos Ast. Lex. Plat. T. I, p. 335 v. βάναν-
σοι, consignavit. Thom. Mag. Laud. Greg. Naz. p. 34 ed. Norm. οἱ τῶν ἀνδραγίων ἀνδραποδό-
νται, καὶ τὴν γνώμην ὡς ἀληθῶς βάνανσοι. Ἀτελεῖς, sunt imperfecti et ineruditi, ut ap. Plat.

τὰς ψυχὰς ἀγάλματα τῶν σωμάτων⁵⁰ οὕτως θεραπεύεσθαι χρὴ κόσμον-
μένους⁵¹ δικαιοσύνη.

ὁπόταν⁵² ἀόκτως κατακοίεν τῶν
θεῶν ἀμιλλώμεναι λόγων μὴ ἀπολή-
γωσι, πρὶν αὐτοῦ ἐγράψασθαι⁵³ ὅ ἐστιν
ἀληθές, ἐπὶ σοφῶν ἀφικνούμεναι θύ-
ρας⁵⁴.

P 15. ὅς (ισα. ignavus ingenuus) ἐκ-
κρετόν⁵⁵. μικρολόγῳ γὰρ φέσσει καὶ
ταπεινῇ καὶ ἐπιμορφαζομένη σοφίᾳ⁵⁶
οὐ χρὴ καὶ θεμάτων θεῶν κοιωνεῖν.
ἢ γὰρ οὐ γελοῖον ἐκείναις ἀδολεσχέιν,
αἵτινες ἐπὶ μὲν τοῖς μικροῦ ἀξίοις⁵⁷
πάντα ποιεῖν συντείνονται, ὅπως ἀκρι-
βέστατα ἔξουσιν τὰ τελεσιουργοίμενα,
ἐπὶ δὲ τῶν ἀναγκαίων, δι' ὧν μᾶλλον

Symr. 216, B. τὰ ἐντὸς ἀγάλματα
Pol. III, 410, C. ἵνα .. θεραπεύονται
τὴν ψυχὴν. ad Phaed. 114, E. κοσμίαν
τὴν ψυχὴν .. σωφροσύνην τε καὶ δι-
καιοσύνην.

Pol. VI, 490, A. ὅτι πρὸς τὸ ὄν τι-
φικῶς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὅ γε φιλομαγεία
καὶ ... οὐκ ἀμβλύνειτο οὐδ' ἀπολείπει
τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὅ ἔστιν ἐκα-
στον τῆς γήσεως ἐγράψασθαι. Phaed.
245, A. ὅς .. Μουσῶν ἐπὶ ποιητικῇ
θίρας ἀφίκεται.

Pol. 303, B. ἐκείνην γε ἐκκρετοί.
Pol. VI, 486, A. ἐναντιώτατον γὰρ τοῖς
σμηρολόγοις ψυχῇ μελλοῖσιν τοῦ ὄλου
καὶ παντὸς αἰὲ ἐπορεύεσθαι θείον τι
καὶ ἀνθρωπίνον. VI, 488, B. θεῶν δὲ
καὶ ἀνελκυστέρῳ γέσει φιλοσοφίας ἀλ-
θινῆς .. οὐκ ἂν μετείη. VI, 501, I. ἢ
οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμηροῦ ἀξι-
οῖς πᾶν ποιεῖν συντεεινόμεναις, ὅπως

I. I. et ap. Nostrum p. 74. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ καὶ ἀπαρχόμενοι τῶν μαθημάτων. quibus οἱ τῶν μαθημάτων ἀρχαί.

58 Penelopeiae imaginis a seculo dedisse videtur Plato. Sym p. 1. c. ἀγάλματα ἀνθρώπων τῶν διείκαστον virtutis species. Societas animi impressis. Quia de metaphora. a Platonē celebrata. vid. Richken. ad Tim. I. V. Pl. p. 7. Wessinghoff. ad Horat. Ec. X. 12. p. 187. ὅς Νόστρ. animas opas, quippe quae animas divinitus species impressum gerunt. ἀγάλματα νοσῶν ἀνθρώπων νοσῶν, quae animas corporum. tantum metaphorem (cf. I Cor. 6. 19). εἰς τὴν esse significat. Apposite Cicero De Legg. 1. 22. Qui se ipse novit, primum aliquem esse habere scilicet divinum. ingeniumque in se sanum, sicut animalium aliquod, delectatum putabit. Similis, nec tamen eadem est metaphora, de qua vid. annot. ad p. 130.

59 Platonia exemplo, usitata Methodio κόσμος, et κοσμεῖν de omni virtutum ornatu. (cf. p. 136. τὸ καλὸν, τὸν ὀρθόν τῶν τιμῶν .. οὐδὲν διακρίνει κοσμεῖται. p. 145. δευτέρως. (animas dicit) φρονεῖν κακοποιεῖν, οὐκ ἀκαρτεῖα καὶ κοσμεῖν καὶ κοσμεῖν τι, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν καὶ σωφροσύνην. ubi tamēto loci ex Phaed. supra allati: κοσμήσεις τὴν ψυχὴν οὐκ ἀδιδράκτως, αὐτὸ τὸ εἶναι κόσμον (cf. magis ibidem Jacobi: p. 153 sq. tot .. κόσμον .. τὴν σωφροσύνην. ubi cf. Pl. IV, p. 410, E. loco iuxta posito: p. 154. ἐκδοθῆναι .. τὸν κόσμον ἔξελπονται, τὸν .. τῆς ἐλευθερίας. (cf. Phaed. p. 114, E. τὸ κατὰ τὴν κόσμον .. ἐκδοθῆναι), τῆς ἀνδραγαθίας, τῆς σοφίας, τῆς σωφροσύνης. ibid. διπλῶς, .. οὐ πρὶν τὸν ἀνθρώπου κινεῖται κόσμος, sed: p. 166. τὸ τῆς δικαιοσύνης, κόμης καὶ καλῆς. p. 167. τὸ διανοεῖσθαι τῆς ἀρετῆς κόσμον. ibid. ἀρετῆς) ὅ δὲ .. κοσμεῖν τὸν ἀνθρώπου (p. 168.) κοσμεῖν χρῆσθαι. p. 170. τὸς καθάρεσθαι καὶ κόσμον .. ἀρετῆς. p. 243 supra. ἄλλοι νοσῶν ex p. 247 suo loco allati, quoniam in prox. his κοσμεῖν τὸν κόσμον esse positum: κακοποιεῖν καὶ κοσμεῖν .. ἵνα τὸν (p. 248) κοσμεῖται τὴν ἀρετῆν. Adde Anaximand. in Basil. I, p. 52.

60 Ὅτιον A. P. ὁπότε male C. Deinde τὸν διάνοιαν addit A. M. C., recte probante Vahlen. perperam om. A. P. Αἰνιτικὰ μινδὰς A. αἰνῶν, recte A. M. P. Αἰνιτικὰ ἀνδρῶν, ubi ad Platonē loco παραλλήλῳ, Methodius dicit ap. Eriphium. p. 563, A. πρὸς τὸ βέλτεστον αἰνιτικῶν p. 563, B. πρὸς θόρον μύλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν αἰνιτικῶν (ἐμύλλ. male add. Bas. et Pol.) Αἰνιτικῶν, ubi h. l. αἰνιτικῶν, cum nulli ex Methodio coniungit ap. Eriphium. p. 576, B. 578, D. 585, C. Apud Platonia recte αἰνιτικῶν, quod est Latinum, ἀναιδῶν, ubi ap. Phaed. dicitur αἰνιτικῶν cum h. l. αἰνιτικῶν repetita. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 124. 486.

61 Praeter Platonicam ex Pol. I, I.: πρὶν ... ἐγράψασθαι, cf. Symr. p. 212, A. αἰετὸς ἐλέσθαι ἐγκαταλείπει. Est omnino frequens ap. Platonē usus verbi ἐγκαταλείπει, ad eundem usum ubi τῶν τῶν divinarum tenuitatem. Qui quidem usus ad illud metaphoricam genus pertinet, cuius in Bas. Plot. p. 22 illustramus.

62 Ad totam formam Platonicam, Μουσῶν ἐπὶ θίρας ἀφίκεσθαι, Methodius dicit: ἐπὶ σοφῶν θίρας ἀφίκεσθαι. Inde sunt locutiones. ἐπὶ φιλοσοφίᾳ καὶ σοφίᾳ θίρας ἔχειν vel φρονεῖν. Vid. Ast. ad Phaedr. I. c. Annot. p. 376 sq. Jacobi. ad Phaedr. I. c. p. 225.

63 Ἐκκρετοῖν h. l. secundum ad. sequebatur significationem habet, ut ap. Plat. Pol. I, I. ubi male variatur: ἐκκρετοῖν. Ibid. p. 246, C. pro ἐκκρετοῖν, Flor. α. ἐκκρετοῖν, quod Heins. coniecit et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 661 probavit. Tu c. Stallbaum. p. 184.

64 Σοφίαν A. P. σοφίαν A. M. C. Prior gentiana est lectio. Vid. Schneider. Lex. v. ἐπινοή-
ματι Mox ἢ γὰρ A. A. P.: ἢ γὰρ M. non bene. si Val. audias. Alqui ἢ hand ratio. ut ap. Plat. Pol. I, I. interrogatus est, etiam non praecedente interrogatio. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 13. Alias tamen ἢ γὰρ = recte dicitur. Vid. Schneider. Civit. T. III, p. 246 (X, p. 607. D. ἀποφρα-
γὰς signum. ab A. omisum, cum P. in c. multa posuit.

65 Τοῖς μικροῦ ἀξίοις A. M. P.: τοῦ μικροῦ ἀξίου male AB. V. Aliter, formam αἰνιτικῶν, quae est ap. Plat. I, I., Methodius h. l. non magis servavit, quam paullo ante in voce μικρολόγῳ. Vid. annot. 314. 333. Mox εἴδους A. M. P.: εἴδους V. nec minus mendose ibidem in seqq. ἵνατος pro
νέτατος ap. A. M. P.

αὐταῖς ὁ τῆς σωφροσύνης ἔρως αἵξεται, μὴ μεγίστας ἡγεῖσθαι⁶⁶ τὰς αἰ - (p. 16) κριβείας;

P. 17. εἰς διδασκάλων συμπελλίζοντων⁶⁷ ἀποστέλλουσιν, ἔστι ἂν ἀποβαλόντες τὴν μετράκιωδῃ τρίχᾳ τοῦ νοῦ⁶⁸ εἰς τὴν τῶν μειζόνων ἀσκήσιν παραπεμφθῶσι.

τὸν θεὸν καὶ πατέρα τῶν ὄλων⁶⁹

οἶκίτι⁷⁰ τοῖς αἰτοῖς (p. 18) ἐπιμέρειν τὸν ἄνθρωπον ἐπέτρεπεν ὁ θεός, σκοτῶν ὅπως ἀπὸ τῶνδε εἰς τὰδε μεταβαίνοντες πλησιύτερον προκόπτουσιν ἔρχεσθαι τῶν οὐρανῶν, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μέγιστον μάθημα καὶ κορυφαῖοτατον τῆς παρθενίας⁷¹ φθάσαντες τελευτωσῶσιν, ἀπὸ τῆς ἀδελφομιξίας ὁδεύσαντες πρῶτον εἰς τὸ ὀθνεῖας ἐπάγεσθαι χαμετάς, καὶ κεῖθεν εἰς τὸ μηκέτι πολλαῖς ἐπιβαίνειν τετραπόδων νόμῳ⁷², καθά-

ὅτι ἀκριβέστατα ἔχει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας;

Plot. 325, D. εἰς διδασκάλων πέμποντες. Aleib. I, 120, B. ἔτι .. τὴν ἀνδραποδώδῃ τρίχῃ ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ .. καὶ οὕτω ἀποβεβληκότες.

Timae. 28, C. τὸν .. ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων.

Sympl. 211, B. τοῦτο γὰρ δὴ ἔστι τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικά ἵκναι ..., ἀρχόμενον (C.) ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἕνεκα τοῦ καλοῦ αἰεὶ ἐπανιέναι, ὥς περ ἀναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἐνὸς ἐπὶ δεῖο καὶ ἀπὸ διείν ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ σώματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδεύματων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἔστι ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευ-

⁶⁶ Vox ἡγεῖσθαι Valerio pseudosa est visa. Sed, quod pater viri traditissimi s'it dictum, notum in scripto quiescit. Videl cet ἡγεῖσθαι respondet verbis: ἀξιοῦν εἶναι, ap. Plat., ὁ μεγίστος ἡγεῖσθαι est: maximus facere, id quod Combefissum non habuit. Ne quis autem eū post ἡγεῖσθαι desideret, vid. annot. 20.

⁶⁷ Εἰς διδασκάλων συμπελλίζοντων A. C.: εἰς διδασκάλων συμπελλίζοντας P. de suo, et videtur, esse male intellecta formula εἰς διδασκάλων, de qua v. Ast ad Prot. l. l. Annot. p. 101. Μετράκιον αὐτοῦ sive μετράκιον quomodo proprium sit puerulo cum blaterantiam (cf. v. c. Plat. Gorg. p. 485, B. C.). Methodus h. l. ludumisticus, qui in docenda puerulo captui se accommodat, συμπελλίζον dicit. Idem Uert. in Nam. Palmar. cap. 2. ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 820, C. de Davide: οἱς (νηπίοις) συγχροῦσιν τῷ πνεύματι καὶ συνευχόμενος (D) — συμμοισοῦσιν καὶ συμπελλίζον τῶνδε. Legendum: συμπελλίζον. Ibid. p. 823, A. οἱ γλώσσαι καὶ μελλίζονται μαθήονται λαλεῖν πρὸς ἄλλους ex LXX. Esai. 29, 24.

⁶⁸ Νοῦ A. M.: νοός V. P. C. forma posterioris aetatis scriptioibus usitata, quae tamen in Methodio vix ferenda est. Vid. annot. ad Eliam Uert. col. 801 (6). Proverbiali locutioni ap. Plat. l. l. Methodius ita usus est, ut verbi: τὴν μετράκιωδῃ τρίχῃ, substitueret illis: τὴν ἀνδραποδώδῃ τρίχῃ, de quibus vid. Ruhken, ad fin. Lex. V. Pl. p. 36. et quos Platoni interpretes laudant: Schol. Arist. An. 911. Diogen. Adag. LXXIII. Erisim. Adag. Phil. II. Cent. III, 28, p. 257. Hadr. Jon. Comm. De Coma p. 500 ed. Hag. Lysidia Pythagorici adagium ap. Jamilich. V. P. cap. 17. Janus, auctore Eustath. a) H. A. p. 79, cum Platoni loco comparavit: sed ibid. multa differe. Ruhken, in Tim. Ed. I. p. 36. recte pronuntiavit. Οὐλαποδον scholium, a Ruhkeni allatum, p. 148 sup. ed. Creuz. exstet Platoni in illius, scriptor nescio quis ap. Suid. T. I, p. 198. τὴν ἀνδραποδώδῃ τρίχῃ ἐπιδικασθαι dixit. Ἀποθέσθαι τὴν πρῶτην τρίχην est ap. Greg. Naz. in Apologia. laudatum Casaubono ad Pers. Sat. V, 116. De aetate iudicat Demetr. Cydon. De Cort. Moire p. 192, τὴν πρῶτην εἰς ἡλικίαν τρίχην. ubi v. Kuinoel. Audacius Zachr. Myth. Dial. ed. Boissonad. p. 109. δὲ δὲ τὴν τρίχην τῶν ποταμῶν καὶ ὕδατων δόξασμενον καὶ τῆς σκετῆδος πύλης, ἣν κατὰ τὴν ψυχὴν περιγράφει, ... ἀποκίρειν βοτάνης. ubi Boissonad. Not. p. 408. Barthium nugantem recte reprehendit, neque tamen ipse quidquam lucis attulit. Ceterum τὴν μετράκιωδῃ τρίχῃ Methodius eo aptius dixit, quod h. l. sermo est de pueris, ad maiorem aetatem procectis.

⁶⁹ Ad Timaei locum proprius etiam accedunt haec Methodi ap. Phot. cod. 234, p. 304, a. 27. ἔκκ, τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν τῶν ὄλων. Idem ap. Phot. cod. 234, p. 301, b. 4. 5. ἐπὶ τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὄλων. in quibus δημιουργον nomen, de Deo usurpatum, item Platonici esse, annot. 251. docemus. Platoniciam de Deo formulam: ὁ πατὴρ τῶν ὄλων sive τοῦ παντός, attingi ad Eliam Uert. col. 803 (1). Ποιητοῦ nomine in eadeta re, Platone auctore, Methodius utitur p. 47. et 48.

⁷⁰ Οἶκίτι A.: οἶκ ἔτι P. C. Sed recte habet οἶκίτι, iam non. Vid. Ast. Annot. in Plat. Protog. p. 86. et Lex. Plat. T. II, p. 489 sq.

⁷¹ Τῆς παρθενίας V. P.: τὴν παρθενίαν A. M. C. Tu cf. Plat. Syn p. l. l. τοῦ καλοῦ αἰθήματος. Μάθημα Methodio παρθενία etiam p. 23. μόνη .. ἡμᾶ ἐνυλάσσετο τοῦτο πνεῦμα ἵνα τὸ μάθημα τῷ κερῶ. Οἷα μαθήματα idem disciplinas vocat, quibus ad Deum perducimur, p. 15. et p. 247. Similiter Plato summi quatuorque cogniti cum αἰθήματι nuncupat, Symp. l. l. Pol. VI, p. 505, A. ὅτι γὰρ ἡ τοῦ αἰθαινοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα. ad Adiectum κορυφαῖος tertio gradus, ut h. l., in eadeta laude positum p. 11 et 170. quorum locorum priore offendor verbis: ὅσα κορυφαῖα τῶν καὶ μεγαλοπρεπῆς (ἡ παρθενία), τοσαῦτα καὶ τοῖς νινδύοις μέγιστοι, ἔχον. Fortasse legendum: ὅσα κορυφαῖότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον —.

⁷² Τετραπόδων A. M. P. C.: τετραπόδος V. quod, licet ad Platoni verba Phaedr. l. c. proprius accedens, tamen ab hoc loco alienum est. Νόμῳ est lectio olim ap. Plat. vulgata, cuius loco V. D. e. cod. romani resposnerunt, l. c. ritu, qui accusativus, ut τροχόν (cf. v. c. Method. ap. Epiph. p. 549, B. C.) et δίχην, de quo annot. 189. adverbii instar habet. Scripturam vulgatam et ex inter-

τὰς ψυχὰς ἀγάλματα τῶν σωμάτων⁵⁹ οἷσας θεραπεύεσθαι χρὴ κοσμον-
μένης⁶⁰ δικαιοσύνη.

ὁπότεν⁶¹ ἀόκνως κατακούειν τῶν
θείων ἀμιλλώμεναι λόγων μὴ ἀπολή-
γωσι, πρὶν αὐτοῦ ἐγράψουσθαι⁶² ὅ ἐστιν
ἀληθές, ἐπὶ σοφῶν ἀφικνούμεναι θύ-
ρας⁶³.

Ἦ 15. ἄς (num. ignavas virgines) ἐκ-
κρίταν⁶⁴. μικρολόγῳ γὰρ φέσει καὶ
ταπεινῇ καὶ ἐπιμορφωζομένῃ σοφίαν⁶⁵
οὐ χρὴ μαθημάτων θείων κοινωνεῖν.
ἢ γὰρ οὐ γελοῖον ἐκείναις ἀδολεσχεῖν,
αἰτινες ἐπὶ μὲν τοῖς μικροῦ ἀξίοις⁶⁶
πάντα ποιεῖν συντείνονται, ὅπως ἀκρι-
βέστατα ἔξουσιν τὰ τελειοποιούμενα,
ἐπὶ δὲ τῶν ἀναγκαίων, δι' ὧν μᾶλλον

Symp. 216, E καὶ ἐντὸς ἀγάλματα.
Pol III, 410, C ἴνα .. θεραπεύονται ..
τὴν ψυχὴν. al. Phaed. 114, E κοσμήσας
τὴν ψυχὴν .. σωφροσύνη τε καὶ δι-
καιοσύνη.

Pol. VI, 490, A ὅτι πρὸς τὸ δὴ τε-
φρῶς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὅ γε φιλομαθές,
καὶ ... οὐκ ἀμβλύνειτο οὐδ' ἀπολήγοι
τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὅ ἐστιν ἐκεί-
στου τῆς φήσεως ἐγράψουσθαι. Phaedr.
245, A. ὅς .. Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς
θύρας ἀφίκεται.

Polit. 303, B ἐκείνην γε ἐκκρίτει.
Pol. VI, 486, A ἐναντιώτατον γὰρ πῶν
σμικρολογίᾳ ψυχῇ μελλοῖσθαι τοῦ ὅλον
καὶ παντός ἀεὶ ἐπορεύεσθαι θείου τε
καὶ ἀνθρωπίνου. VI, 486, B δειλὴ δὲ
καὶ ἀνελενθέρω γίσει φιλοσοφίης ἀλη-
θινῆς .. οἷα ἂν μετεῖη. VI, 504, I, ἢ
οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ ἀξί-
οις πᾶν ποιεῖν συντείνονμένους. ὅπως

I. I. et ap. Nostrium p. 74. οἱ δὲ αὐτοὶ, ἐπὶ καὶ περιγχομένοι τῶν μαθημάτων, quibus οἱ τελειότεροι
opponuntur.

58 Praeclarae virginis auro pedesce cadente Plato, Symp. I. c. ἀγάλματα ποικίλων τετὸν
diverſarum virtutisque species, Sororis auro impressas. Quia de metaphora, a Platonicis
celebrata, vid. Ruhnken, ad Tim. I. V. Pl. p. 7. Weinsdorf, ad Himer. Eccl. X. 12, p. 187. Hinc
Noster animas ipsas, quippe quae naturae divinae speciem impressam gerant, ἀγάλματα vocavit,
adornata voce σμικροῦ, quae animas corporum, tanquam templorum (cf. I Cor. 6. 19). summa
esse significat. Apposite Cicer. De Legg. I. 22. Qui se ipse vocat, primum aliquid se
habere sentiet divinum, ingeniumque in se sumum, sicut simulacrum aliquod, dedi-
catum putabit. Similis, nec tamen eadem est metaphora, de qua vid. annot. ad p. 136.

59 Platonicis exemplis, usitata Methodio κόσμος et κοσμεῖν de omni virtutum oratione. Coroll.
p. 136. τὸ κόσμος, ὅταν ἀρίστα τότε τηρεται .., ὅταν δικαιοσύνη κοσμεῖται. p. 115. ἀειπασθαι
(animas dicit) φερονάμιν κοσμομένης, ἢ ἀποκρίνη καὶ κοσμεῖται κοσμοῦ τινός, ἀλλὰ τὸ φερονάμιν
καὶ κοσμομένης, ubi initio loci ex Phaed. supra citat. κοσμήσας τὴν ψυχὴν οἷα ἀλλοτρίῳ, αἰετὸ
τοῦ αὐτοῦ κόσμου (et, magis etiam dicit. p. 153 sq. τὸν .. κόσμον .. τῆς κοσμομένης. ubi cf. Pol.
IV, p. 430, E loco iuxta posito: p. 154. ἐκδοθῆναι .. τὸν κόσμον ἐξελπονταί, τὸν .. τῆς ἐλευθερίας
(cf. Phaed. p. 114, E. τὴν αὐτῆς κόσμον, .. ἐκδοθῆναι), τῆς μεγαλοφροσύνης, τῆς σοφίας, τῆς σω-
φροσύνης. ibid. διπλοῦς .. οὐ πρὸς τὸν ἀνθρώπου φέρονται κόσμος καὶ κοσμεῖται. p. 166. τὸ τῆς δικαιοσύνης
κόσμος καὶ κόσμος. p. 167. τὸ διακρίσει τῆς ἀρετῆς κόσμος: ibid. ἀγαθὰ ἢ δὴ .. κοσμεῖ τὸν ἄν-
θρωπον (p. 168). κόσμος χρυσός. p. 170. εἰ, κἀμάρτυς καὶ κόσμος .. νεότης. p. 243 super. Adde verba
ex p. 247 suo loco allata, quorum in praesentia κοσμοῦ τινός in eodem argumento sic positum: καθήκοντες
καὶ κοσμομένης .. ὅ, πρὸς (p. 248) κοσμήτην τὴν ἀσκήσιν. Adde Anonymus, in Basil. I. p. 52.

60 Ὅποτεν A. P.: οὐ τότε male C. Deinde τὸν ὅτεν addunt A. M. C., recte probante Valesio:
per primum om. A. P. Ἀμιλλώμεναι metaphorice A.: ἀμιλλ. recte A. M. P. ἀμιλλᾶσθαι προσ. τι, ut
Plato loco παραδείξει, Methodius dicit ap. Eriph. p. 563, A. πρὸς τὰ βέλτεστα ἀμιλλώμεναι
p. 564, D. πρὸς ὁδὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀνέθεναι ἀμιλλώμεναι ἀμιλλ. male add. Bas. et Pet.) Ἀμι-
λλώμεναι, uti h. I. ἀμιλλᾶσθαι, cum infinitivo Methodius coniungit ap. Eriph. p. 576, B. 578, D.
585, C. Apud Platonicum neque ἀμιλλᾶσθαι, quod est Latine accumulare, neque ἀμιλλώμεναι
cum infinitivo coniunctum reperitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 124. 486.

61 Praeter Platonicam ex Pol. I. I.: πρὶν .. ἐγράψουσθαι, cf. Symp. p. 212, A. ἄτε τοῦ ἀλφειοῦ
ἐκπυρρῶντος. Est omnino loquens ap. Plat. unus verbi ἐγραπτεῖσθαι, ad cognoscendum vero veritatem
divinam traditi. Quis quidem usus ad aliud metaphoricum genus pertinet, quod in Bas. Plat. p. 22
illustravimus.

62 Ad notitiam formulae Plato vocat. Μουσῶν ἐπὶ θύρας ἀφικνούσθαι, Methodius dicit. ἐπὶ
σοφῶν θύρας ἀφικνούσθαι. Indidem fluxerunt locutiones: ἐπὶ φιλοσοφίᾳ vel σοφίᾳ τὴν θύραν ἔχειν
vel ἵνα. Vid. Ast. ad Phaedr. I. c. Annot. p. 376 sq. Jacobs. ad Philost. Imag. p. 225.

63 Ἐκκρίταν I. I. secernendi, segregandi significatum habet, ut ex Plat. Polit. I. I.,
ubi male variatur: ἐκκρίτει. Ibid. p. 286, C. pri. ἐκκρίνοντες Flor. i. ἐκκρίοντες, quod Heusd.
correct et Ast. Lex. Plat. T. I. p. 161 probavit. Cf. v. Stallbaum, p. 180.

64 Σοφίαν A. P.: σοφίᾳ A. M. C. Proo. gemina est lectio. Vid. Schneider. Lex. v. ἐπιμορ-
φῶν. Mox ἢ γὰρ A. V. P.: ἢ γὰρ M. non bene, si Val. auditis. Atqui ἢ haud raro, ut ap. Plat.
Pol. I. I. interrogatus est, etiam non praecedente interrogatione. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 13. Alias tamen ἢ γὰρ .. recte dicitur. Vid. Schneider. Civit. T. III, p. 249. X. p. 607, D. I. Inven-
gandi signum, ab A. omissum, cum P. in clausula posui.

65 Τοῖς μικροῦ ἀξίοις A. M. P.: τοῦ μικροῦ ἀξίου male AB. V. Atticam formam σμικρός,
quae est ap. Plat. I. I. Methodius h. I. non magis attulit, quam paulo ante in voce μικρολόγος.
Vid. annot. 314. 333. Mox ἔξουσιν A. M. P.: ἔξοσι A. nec minus mendose ubi in seqq. αὐτοῖς, pro
αὐταῖς ap. A. M. P.

αὐτοῦς ὁ τῆς σωφροσύνης ἔρως αὔξεται, μὴ μεγίστας ἡγεῖσθαι⁶⁶ τὰς ἀ- (p. 16) κριβείας;

P. 17. εἰς διδασκάλων συμπέλλιζόντων⁶⁷ ἀποστέλλουσιν, ἔστ' ἂν ἀποβαλόντες τὴν μετράκιωδὴ τρίχα τοῦ τοῦ⁶⁸ εἰς τὴν τῶν μειζόνων ἄσκησιν παραπεμφθῶσι.

τὸν θεὸν καὶ πατέρα τῶν ὄλων⁶⁹

οἶκέτι⁷⁰ τοῖς αὐτοῖς (p. 18) ἐπιτρέπειν τὸν ἄνθρωπον ἐπέτρεπεν ὁ θεός, σκοποῖν ὅπως ἀπὸ τῶνδε εἰς τὰδε μεταβαίοντες πλησύνουσιν προκότῃσιν ἔρχεσθαι τῶν οὐρανῶν, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μέγιστον μάθημα καὶ κορυφαῖον τῆς παρθενίας⁷¹ φθάσαντες τελευτῶσιν, ἀπὸ τῆς ἀδελφομιξίας ὁδεύσαντες πρῶτον εἰς τὸ θυνείας ἐπάγεσθαι γαμείας, καὶκεῖθεν εἰς τὸ μηκέτι πολλαῖς ἐπιβαίνειν τετραπόδων νόμῳ⁷², καὶ αὐ-

δοι ἀκριβέστατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῖν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας;

Prot. 325, D. εἰς διδασκάλων πέμποντες, Aleib. I, 120, B. ἔτι .. τὴν ἀνδροποδώδῃ τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ .. καὶ οὕτω ἀποβέβληκότες.

Timae 28, C. τὸν .. ποιητὴν καὶ πατέρα τῶν ὄλων.

Sympl. 211, B. τοῖτο γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἐρωτικὰ ἵκεναι ..., ἀρχόμενον (C) ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνων ἕνεκα τοῦ καλοῦ αἰεὶ ἐπαινεῖναι, ὡς περ ἀναβαθμοῖς χρῶμενον, ἀπὸ ἐνὸς ἐπὶ δύο καὶ ἀπὸ δύο ἐπὶ πάντα τὰ καλὰ σόματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν σωμάτων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδεύματων ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα, ἔστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευ-

66 Vox ἡγεῖσθαι Valerio mendosa est visa. Sed, quod pace viri eruditissimi sit datum, non debet in scripto quaeritur. Videbret ἡγεῖσθαι respondet verbis: ἀξιοῖν εἶναι, ap. Plat., et μεγίστας ἡγεῖσθαι est: maximis facere, id quod Combeblum non latuit. Ne quis autem tunc post ἡγεῖσθαι desideret, vid. annot. 20.

67 Eἰς διδασκάλων συμπέλλιζόντων A. C. ἢ διδασκάλων συμπέλλιζοντας P de suo, ut videtur, certe male intellecta formula εἰς διδασκάλων, de qua v. Ast. ad Prot. l. l. Annot. p. 101. Πέλλειν autem sic πελλίζεσθαι quom proprium sit proptermodum blaterantium (cf. v. e. Plat. Gorg. p. 485, B. C.), Methodius l. l. Indmag. stes, qui in docendo pueri capiti se accubant, συμπελλίζον dicit. Idem Orat. in Nam. Philmar. cap. 2 ap. Gulland. Bibl. PP. T. III, p. 820, C. de Davide: οἱ (ἡγήτοι) συζητοῦν τῷ πνεύματι καὶ συνεργοίμενος — (D.) — συμμοισονοργεῖ καὶ συμπελλίζει τὸ δόγμα. Legendum: συμπελλίζει. Ibid. p. 823, A. καὶ γλώσσῃ καὶ πελλίζεσθαι μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνῃ ex LXX. Essai. 20, 24.

68 Νοὶ A. M.: ποῶ V. P. C. forma posterioris aetatis scriptoribus usitata, quae tamen in Methodio vix ferenda est. Vid. annot. ad Eham l. c. col. 801 (6). Proverbiali locutioni ap. Plat. l. l. Methodius ita usus est, ut verba: τὴν μετράκιωδὴ τρίχα, substitueret illis: τὴν ἀνδροποδώδῃ τρίχα, de quibus vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 36, et quos Platonis interpretes Iudicant: Schol. Arist. Av. 911. Dogen. Adag. LXXIII. Eiasm. Adag. Chd. II. Cent. III, 28, p. 257. Hadr. Jun. Comm. De Coria p. 500 ed. Hag. Lysidis Pythagorae dicti n. ap. Lamblich. V. P. cap. 17. Junius, auctore Enstath. ad H. A. p. 79, cum Platonis loco comparavit: sed illud multum differre, Ruhnken. in Tim. l. c. l. p. 36, note praenotavit. Olympiodori scholium, i Ruhnkenio allatum, p. 148 sqq. ed. Creuz. exst. 4. Platonis imitatus, scriptor nescio quis ap. Suid. T. I, p. 188. τὴν ἀνδροποδώδῃ τρίχα ἐπιδιδάσκουσαι dixit. Ἀποβάσθαι τὴν πρώτην τρίχα est ap. Greg. Niz. in Apologia. Laudatam Cassiodoro ad Pers. Sat. V, 116. De anima indocta D-metr. Cydon. De Cont. Monte p. 102. τὴν πρώτην εἰς ἡρόσσειν τρίχα, ubi v. Kaimmel. Andream Zachar. Maxl. Dial. ad Boissonad. p. 109. αὐτὴ τὴν τρίχα τῶν τοῦτον καὶ ἄλλων διαδασκάλων καὶ τῆς συνεργοῦν πλάτης, ἢ κατὰ τὴν τρίχα προσηγορίαν, ... ἀποκρίναι βούλεσθε. ubi Boissonad. Nol. p. 408. Barthium negantem recte reprehendit. neque tamen ipso quidquam locus attulit. Ceterum τὴν μετράκιωδὴ τρίχα Methodius eo aptius dixit, quod h. l. sermo est de pueris, ad maturiorem aetatem proventis.

69 Ad iuxta locum proprius etiam accedunt haec Methodo ap. Prot. cod. 234, p. 305, a. 27. Βελλε, τὸν πατέρα καὶ ποιητὴν τῶν ὄλων. Idem ap. Phot. cod. 254, p. 301, b. 4. 5. ἐπὶ τοῦ δημοσεγοῦ καὶ πατρὸς τῶν ὄλων. In quibus δημοσεγοῦ nomina, de Deo usurpata, nem Platonium esse, annot. 231. docuerunt. Platoniam de Deo formulam: ὁ πατὴρ τῶν ὄλων εἶναι τοῦ πατρός, attigi ad Eham Cret. cod. 803 (1). Ποιητοῦ nomine in eadem re, Platone auctore, Methodius videtur p. 47, et 48.

70 Οἶκέτι A.: οἶκε ἔτι P. C. Sed recte habet οἶκέτι, cum solum. Vid. Ast. Annot. in Plat. Protat. p. 86, et Lex. Plat. T. II, p. 489 sq.

71 Τῆς παρθενίας V. P.: τὴν παρθενίαν A. M. C. Tu cf. Plat. Synp. l. l. τοῦ καλοῦ μάθημα. Μάθημα Methodio παρθενία etiam p. 23. μόνον .. ὅρα ἐγγράμματο τοῖτο ἀναβέβηται τὸ μάθημα αὐτοῦ κερδῶν. ὅρα μὲν ἡμῶς etiam discipulas vocat, quibus ad Deum peccatumur. p. 15, et p. 247. Suidas ter Platu summam philosophiae cognitionem μάθημα vocat, Sympl. l. l. Pol. V, p. 305, A. ὅτι καὶ εἰ τοῦ ἀγαθοῦ ἴδεε μέγιστον μάθημα ἢ. Ad eundem κορυφαῖος tertio gradu, ut h. l., in virginitalis laude positum p. 11 et 170, quorum locorum prore offendit verbus: ὅρα κορυφαῖότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον (ἢ παρθενία), τοσοῦτον καὶ τοῖς κινδύνοις, μέζονα, ἔχον. Fortasse legendum: ὅρα κορυφαῖότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον —.

72 Τετραπόδων A. M. P. C.: τετράποδος, V. quod, licet ad Platonis verba Phaedr. l. c. proprius accedens, tamen ab hoc loco alienum est. Νόμος est lectio olim ap. Plat. vulgata, cuius loco V. V. D. e. addit νόμον reposuerunt, i. e. ritum, qui accusativus, ut τρέπον (cf. v. e. Method. ap. Esiph. p. 640, B. C.) et διακρῶ, de quo annot. 189, adverbium instar habet. Scriptum vulgatum et ex uter-

περ εἰς ὄχλειαν γεγονότας, πάντεσθιν εἰς τὸ μὴ μοιχοῦς γεγονέναι⁷³, καὶ αὐτὸν πάλιν εἰς σωφροσύνην, καὶ ἀπὸ σωφροσύνης εἰς παρθενίαν.

μελετήσαντες⁷⁴ τῆς σαρκὸς ἱπερ-
φρονεῖν.

P. 21. αἰτίκα⁷⁵ γοῦν —.

P. 22. Περὶ μὲν οὖν τῶν καιρῶν τῆς ἀνθρωπότητος .. εἴρηται· περὶ δὲ τῆς παρθενίας λείπεται⁷⁶. ὅσον οὖν δυνα-
τόν, πειρατέον γράσαι. καὶ πρῶτον ἐξεταστέον δι' ἣν αἰτίαν πολλῶν πα-
τριαρχῶν καὶ⁷⁷ πολλῶν προφητῶν καὶ δικαίων πολλὰ καὶ καλὰ διδασκάντων καὶ ἐργασμένων παρθενίαν οἶδεις οὔτε ἐνεκωμίασεν⁷⁸ (P. 23) οὔτε εἴλετο.

τὴν ἡμετέραν μορφήν .. πολλοῖς ἀμειψόμενοι κατεστιγμένην⁷⁹.

P. 21. καὶ⁸⁰ ὁμοίωσιν γὰρ ἀκριβο-
ῦσθαι τότε πᾶρεστι θεοῦ, ὁπότε δὴ τοῖς αἰτοῦ⁸¹ χαρακτῆρας τῆς κατὰ ἄν-
θρωπον πολιτείας ζωγράφων δίκην ἐπι-
στημόνων ἐν ἑαυτοῖς ὥσπερ σκίσιν⁸² ἐκτυπωσάμενοι⁸³ ἀσινεῖς κατέχωμεν, ἣν αὐτοὺς ἐφανέρωσε μαθητεῖοντες τρίβον.

ὅπως ὥσπερ ἐν πίνακι θεῖον ἐκτύ-
πωμα⁸⁴ βίον βλέποντες ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν γράφαντα μιμεῖσθαι.

τήσῃ, ὅ ἐστιν οὐκ ἄλλον ἢ αἰτοῦ ἐκεί-
νου τοῦ καλοῦ μᾶθημα. Phaedr. 250, E. τετραπόδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ.

Phaedr. 67, E. αἱ δὲ θῶς φιλοσοφοῦν-
τες ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι.

Leg. V, 735, C. αἰτίκα γὰρ —.

Sym.p. 196, D. Περὶ μὲν οὖν δικαιο-
σύνης καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας τοῦ
θεοῦ εἴρηται· περὶ δὲ σοφίας λείπεται.
ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον μὴ ἐλλεί-
πειν. καὶ πρῶτον καλὸν —. 179, C. πολ-
λῶν πολλὰ καὶ ἐργασμένων. 177, B. τῷ δὲ Ἐρωῖ .. μὴδὲ ἓνα πώποτε ..
πεποικημένοι μὴδὲν ἐγκώμιον.

Gorg. 524, E. κατεῖδεν οὐδὲν ἔγιγες
ὃν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστικωμένην
καὶ οὐλῶν μεστήν.

Pol. X, 613, B. ἐπιτηδεύων ἀρετὴν
εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπων ὁμοιοῦσθαι
θεῷ. Pol. V, 472, C. VI, 484, C. D. 500, E.
οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσῃς πό-
λις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψῃαν οἱ τῷ
θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγρά-
φοι.

Pol. VI, 501, A. λαβόντες .. ὥσπερ
πίνακα πόλιν τε καὶ ἕξθι ἀνθρώπων
usque ad illa: (C.) Καλλίστη γοῦν ἂν,
ἔφη, ἡ γραφὴ γένοιτο.

pretatione profectam Ast. Annot. in Phaedr. p. 448. Invenit mite conatus est; sed idem Lex. Plat. T. II, p. 392 in scriptura hodie recepta adqueveni.

73 Κάντεσθιν ... γεγονέναι habent A. P. C., om. V. Omissionis causa fuit oscitantia librarii, qui a voce γεγονότας ad ea, quae post γεγονέναι sequuntur, aberravit, intermedia neglexit. Simili-
niendo p. 22. verba: πολλῶν πατριαρχῶν καὶ, ante πολλῶν προφητῶν op. P. C. omissa sunt. Cf.
annot. 357.

74 Μελετήσαντες A. M. P. C.: ἀμειψόμενοι V. ex interpretatione eius, cui structum: μελετή-
σαντες ... ἀμειψόμενοι insolita acideret. Tu confer Plat. I. c. ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι, quae etiam
propter sententiam appositam, de qua monui ad Eliam Cret. col. 763 (3).

75 Αἰτίκα h. l. est eius, qui exemplum in promptu positum offert, quemadmodum latine sta-
tim et continuo usurpantur. Vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 417 Schaef., Ochsner. ad Eclog.
Ciceron. p. 104. Graecae vocis persequens iste usus apud Platonem. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex.
V. Pl. p. 56. Ast. ad Plat. Legg. p. 235. et Lex. Plat. T. I, p. 311. A voce sic usurpata incipit
fragmentum libri Methodii περὶ ἀντιστάσεως ap. Joann. Damasc. Or. II. De Imagin. T. I, p. 389
ed. Lequien. αἰτίκα γοῦν τὸν τῷ θεῷ βασιλέων αἰετῶν .. τὴν ἔχοντι πρὸς ἀνάντων. Alia quae-
dam exen pla annotavi in Joann. Annot. Philol. Supplem. Vol. X. Fasc. II. p. 171. et Vol. X. Fasc. III.
p. 352 (5).

76 Similiter haec in transitione enuntiantur p. 84 sq. καὶ περὶ μὲν ἐγκριτίας ... σχεδὸν ἤδη
μοι τέλος ἔχει· περὶ δὲ παρθενίας εἰρησθαι λείπεται λοιπόν, in quibus articulis ante παρθενίας
deest, ut nostro loco, quo P. C. articulum ab A. adiectum recte omiserant. Λοιπόν per pleonas-
mum adiectum est. nisi forte λείπεται deleat, λοιπόν autem ea positum potestate accipere mavis,
de qua v. annot. III. Paulo aliter p. 162. καὶ περὶ μὲν τοῦτων αὐτάρως· περὶ δὲ τῶν παλαιῶν
πάλιν λείπον. Mox γράσαι VB. P. C.: γράψαι minus recte A.

77 Πολλῶν πατριαρχῶν καὶ A.: om. P. C. Vid. annot. 73.

78 Ἐνεκωμίασεν P.: ἐνεκωμίασεν A. C. Tu vide Buttman. Gr. Gr. Anpl. §. 86. 2. not. 4.

79 Ἀνάμνησιν P.: ἀνάμνησιν A. C. Tu vide Buttman. Gr. Gr. Anpl. §. 86. 2. not. 4.
Annam vitis tanquam stigmatibus notari, usitata est flatu, cuius fons ap. Plat. Gorg.
I. c. reperitur. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 494. Animadvers. in Basil. I, p. 132. 174. Idem valet
de animae videtibus. Vid. Animadvers. in Basil. I, p. 171. Methodius ap. Phot. cod. 237, p. 312, f.
41 sq. Bekk. διὰ τὸ ... ἀνάμνησιν ἔχειν τοὺς τῆς ψυχῆς ἀλώματα, quae, in Excerptis ex Cornu-
p. 269. posita, ille non comparant.

80 Τοὺς αἰτοῦ P. C.: τοὺς αὐτοῦ, αἰτοῦ A. male, mendosa scriptura ante genuinam illata.

81 Verba: ὥσπερ σκίσιν, ab A. omissa, adiecta a P. C., recte habent. Conf. in seqq. ὥσπερ
ἐν πίνακι. Notabis autem vocem σκίσιν, hoc loco de pictoris tabula raro significato dictam.

82 Sic reflexi scripturam ἐκτυπωσάμενοι A. P. C. Similiter in seqq. peccatum, ubi ἐκτύπωμα
V. pro ἐκτύπωμα A. M. P. Locutione: ἐκτυπώσθαι ἐν —, Plato bis usus est. Vid. Ast. Lex. Pl.
T. I, p. 671. In vulgata scriptura ἐκτεπ. praepositio ex prioribus male repetita. Statim post ἀ-
νίας habent A. V., om. P. C., neque tamen ea voce facile carere.

83 De varia lect. ἐκτύπωμα vide supra annotata. Mox verba: καὶ ἡμεῖς, quae habent A.

P. 25. ὁμοίωσις γὰρ θεῶν ἡ φθορᾶς ἀπογνή.

P. 28. Οἶτος, ὦ Ἀρετῇ, ὁ παρ' ἐμοῦ σοι περὶ παρθενίας, ἔφη, λόγος. εἰ δέ τι παρέλιπον, ἀναπληροῦν δὲ διαδεσμένη με Θεοφίλα.

Oratio II.

Οἶκόν⁸⁷ δοκεῖ μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ καλῶς ἡ Μαρκέλλια ὁρμήσασα ἐπὶ τὸν λόγον οὐχ ἱκανῶς ἐπλήρωσιν, ἐμὲ πειρᾶσθαι δεῖν⁸⁸ τέλος ἐπιθεῖναι⁸⁹ τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ εἰς

Theaet 176. B. γνῆ δὲ ὁμοίωσις θεῶν.

Symp. 197. E. Οἶτος. ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὦ Θαῖδρε, τῷ θεῷ ἀνακεῖσθαι. 189. E. ἀλλ' εἰ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστοφάνες, ἀναπληρῶσαι.

Symp. 185. E. Εἰπεῖν δὲ τὸν Τρυφίμαχον. Δοκεῖ τοίνυν μοι ἀναγκαῖον εἶναι, ἐπειδὴ Πανσανίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον (186. A.) καλῶς οὐχ ἱκανῶς ὑπετέλεισε, δεῖν ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος

P. C., male om. V. De imagine, qua imitatores Christi ad divinum in eo vultu humanae exemplar suam vitam conformare et quasi deperire finguntur, conf. p. 208. ὡς οὐκ ἀνθρώπος, ... ἔσται .. ἀγαθός, εἰ μὴ τῷ ἀνθρώπινῳ παρεκτρέψαι χροῖμας τοῦ Χριστοῦ καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐκτὸς ζω- γρᾶσαν κακίον ἀναπλήρῶσαι. Imaginis ensam dedit Plato Rcip. II. II., V. p. 472. C. D. VI. p. 481. C. D. 500. E. — 501. C. docens. philosophos beatæ civitatis imaginem ad divinum exem- plar, quod mente informatum teneant, delineare.

87 Θεοφ. A.: Θεοφ. P. C., ut supra p. 21. καὶ ὁμοίωσις .. θεῶν. Sed altera illa structura: ὁμοίωσις θεῶν, quae ap. Plat. Theaet. I. c. repetitur, non minus recte habet. Vid. Basil. Plat. p. 44. De Platonicis orationibus Θεοφ. ante Θεφ. post alios VV. DD. ipse docuit Annadv. in Basil. I. p. 117 sq. laud neglecto hoc Methodii loco. Adde eundem Symp. p. 171. παρθέν .. ἡ παρθενία .. κελί- ται .. ὡς δὲ μὴ τὸν ἔχοντα .. θεῖα παρεκτρέψαι. et in fragmento ex libris Advers. Porphyry. ap. Jo. Da nascenti. Parall. Opp. ed. Lequien. T. II. p. 785. E. ἡμεῖς μὲν οὕτως ἐστὶ κακὸν ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἀναπλήρῶσαι: τι καὶ ἀγνοοῖ (conf. Plat. Theaet. p. 176. C. E.): ἀγνοῶν δὲ ἐμπλήνῃ πληθύνῃ ἢ πρὸς αὐτὸν ἐξομοίωσις, De Theaeteti loco scite disputat Theodoret. Therap. Disp. ed. Schulz. XI. p. 585. et XII. p. 1017. Cf. etiam Dind. v. πεπλημέν, ubi Kusterus ad Πλάτων temere annotat: „Ex Plotina.“

88 Haec de clausula orationis vid. annot. 129. Μοι πρὸ σοι C., omisso ἐφῆ, pessime.

89 Ἀναπληροῦν VB. P. optima: ἀποπληροῦν A. C. cui scripturae tuncdae nobis abuti iis, quae Ast. Annot. in Protag. p. 119 de verbo ἀποπληροῦν bene monuit. Tu praeter Platonis locum, iuxta positum, hinc confer Methodii ex libro περὶ τοῦ ἀτέλεισθαι ap. Meurs. Var. Div. p. 94. τίς δὲ ποῦ τῷ ἀτέλεισθαι ἀναπληροῦν. ubi, ut h. l., sermo de supplenda oratione manca. Neque vero opud alios scriptores verbi sic usurpati exempla desunt. Ptolemaei. Tetrab. Lib. III. p. 106 ed. Camerar. προστέτοις .. τὴν οὐσιν, καὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐξοδικῶς ἀναπληρῶσαι. Heun. Trismeg. Poemand. ed. Paris. p. 5. καὶ ὁ Ἰσομανδρὸς, ἔφη, ἀλλὰ σῶπα. οὕτω γὰρ σοι ἀναπληρῶσαι τὸν πρῶτον λόγον. Id. p. 70. σὺ δέ μοι καὶ τὰ ἱστορήματα ἀναπληρῶσον. Basil. Sel. VII. S. Theol. II. p. 178 Paul. ἐνέβληνσθαί μοι .. ἐδοκεῖ .. ὡς δὲ (Paul. in marg.: „al. δέος,“ recte) μὲ ἀναπληρῶσαι τὸν πόρον τοῦτον καὶ μὴ ἀτέλειστον καταλείπειν. Eustath. ad II γ'. p. 415 Rom. Ἀγαυέμων .. ὅλον ἐπι- διορθοῦμενος καὶ ἀναπληρῶν ὅτι ἐτέλειεν ὁ ἀδελφός .. προστέθεικα κατὰ. Id. ad Od. Proem. p. 1380. cum simpliciter ἀναπληροῦν compositum προαναπληροῦν coniungit: ἀναπληροῦ δὲ πρὸς καὶ τὴν Ἰλιάδα ἡ ἡμέτερος αὐτῇ. ἢ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐκεῖ ἐτέλειεν, ἐνταῦθα προσαναπληρῶσαι. Id. Praef. Comm. in Dionys. Perieg. ed. Bernhard. p. 71. 7. ὁ λόγος αὐτός .. οὐκ ἀναπληροῦ ὡς ἀτελὴ εἰπόντα τὸν Σωκράτη. Quintiano ἀναπληροῦν in usu est de omni re manca, quae suppletur. Clem. Alex. Protr. I. 1. ὁ πῶς τὴν λείπον ἀναπληρῶσαι γάρδην. Aristid. T. III. p. 177. τὰ ἐλαττώματα ἀνα- πληροῦ Alex. Aphrod. Probl. Lib. II. cap. 68. de animalibus. quae raro parvunt. ἡμεῖς ὁ χρόνος ἀναπληροῦται τὴν σπέναν τῶν τιχτομένων. Damascius misc. ap. Ciruz. ad Cic. De Rep. I. III. 23. p. 614. b. ὁ Τίμειρος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καταβεβηκε, ὅτι τὸ ἐλαττωτὸν ἀναπληροῦ. Ap. Simplic. in Categ. I. 80. d. int. artes vitae humanae penuriam ἀναπληρῶσαι dicuntur. Greg. Nyss. T. I. p. 43. B. ἀναπληροῦντε, .. τὰ ἐλλείποντα, quae locutio p. 746. B. recurrit: Id. T. I. p. 778. C. το ἐνδον ἀνα- πληροῦν. Ἀναπληρῶσις ap. eund. T. I. p. 45. C. ἡ τοῦ λείποντος ἀναπληρῶσις. Jo. Chamae. Scal. Parad. p. 379 Rad. πολλὰς τὴν τοῦ ἔργου ἐλείπον ἀναπληρῶσιν ἢ τοῦ λόγου ὑπέρλειψιν. Psell. Epi-t. 2. p. 103. Vol. II. P. IV. Maschell. Cui. ed. Seebod. ἀλλ' εἰ τι ἐλείπετε τοῦτο πρὸς τὴν τοῦ θε- καίου χάριν, αἱ ἀναπληροῦ τῇ ἐργασίᾳ κατὰ παρὰ ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Rudolph. ad Ocell. Luc. p. 30. 208 sq. Wyttenbach. Lat. Plat. I. v. A-I. Lex. Plat. T. I. p. 154. Geminium Lat. im- plete, i. e. efflere, ne quid desit. Vid. Schultze. ad Senec. Controv. I. 5.

87 ὁμοίωσις A. M. recte: δεῖν VB. V. P. C. Tu vide Ast. Annot. in Gorg. p. 83 sq. Simile or- ationis exordium p. 170, ac ponitur οὕτως etiam in orationis decursu, ubi nuntium orator nova argumenta aggreditur, velut p. 194. οὐκοῦν παραμένει πῶς ... δηλοῦν.

88 ἔφῃ ἐν Platone reposuit: δεῖν A.: om. VB. P. C. Librarius Gaudi fuit non intellectus pleonas- mus, de quo vid. Stillbaum, ad Plat. I. c. et quae dedi annot. 612.

89 Τέλος ἐπιθεῖναι V. P. C.: τ. ἐπιθεῖναι VB.: προσεπιθεῖναι, omisso τέλος, A. M. Usitata autem Platoni formula: τέλος ἐπιθεῖναι τινι, finem imponere rei. Vid. Ast. Annadvess. in Legg. p. 208. Stillbaum. ad Philob. p. 66. D. emus conjectura n, ibi repont suadentis: ὡςπερ κερ- αλὴν ἐπιθεῖναι (i. ἀποδοῦναι) τοῖς ἐργασίᾳ, eccitmandi loci in Gorg. p. 505. D. et Tim. p. 60. B. κεραλὴν .. τῷ μέθρ ἐπιθεῖναι. Politici loco p. 277. B. τῷ μέθρ τέλος οὐκ ἐπέθειναι, inest parodia Homerii II. XIX. 107. ὑπεστήσας οὐδ' αὖτε τέλος μέθρ ἐπέστήσας. quae verba, a Platone aliam in sententiam usurpata, hinc sibi voluit: verba factis non consummabis. Conf. II. XX. 360. et vid. Carpzov. Aristotus. Chit Parad. Store. p. 297. Proius ἀέλιον est: ἀρχὴν ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, quod habet Auctor Nuae Euthymii ap. Cotel. Monument. II. p. 310 supi. Geminae sunt formulae τὸν κολοῦν ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ (v. Ast. Annadvess. in Plat. Legg. p. 136). τὴν κο-

παρτίειναι ἐκ προβάσεως⁹⁰ προκόψαι τὸν ἄνθρωπον. τοῦ θεοῦ παρορμήσαι τοὺς αἰτῶν κατὰ καιρὸν καὶ και- (p. 29) ρόν⁹¹, δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι, τὸ δὲ μηκέτι χρῆναι λέγειν τοῦντεῦθεν τεκνογονεῖν οἱ καλῶς. ἐγὼ γὰρ καθεωρακέναι μοι δοκῶ σαφῶς ἀπὸ τῶν γραφῶν ὅτι παρθενίας ἐλθούσης ὁ λόγος οἷα ἀνέβλε πάντῃ τὴν τεκνογονίαν. ἀρξώμεθα⁹² δὲ ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἵνα δὴ καὶ πρεσβεύωμεν μᾶλλον τὴν γραφήν.

τοῦτο γὰρ καὶ παντὶ⁹³ καταφανές, ὡς ἄρα τὸν κόσμον ἀκμὴν ἐργάζεται ζωγραφῶν ὁ (p. 30) θεός⁹⁴.

l. 31. ἦκει γὰρ ἐκεῖνος ὁ λόγος⁹⁵, ὃν ἴσως (p. 35) ἀπαιτῶν σέ τις, ὡ σοφωτάτῃ⁹⁶, λέξει —

ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ. τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν εἶναι τὸν ἔρωτα δοκεῖ μοι καλῶς διελέσθαι· ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοῖς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῇ φασμένοις καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς οἷσι, καθεωρακέναι μοι δοκῶ ἐκ τῆς ἱατρικῆς, τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς μέγας καὶ θαυμαστός (b.) καὶ ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τείνει —. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην.

Titime. 28, C. 29, A. ἐπισκεπτέον πρὸς πότερον τῶν παρωδεγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζεται. usque ad illa: παντὶ δὴ σαφές ὅτι πρὸς τὸ αἰδιον.

Gorg. 521, E. ὁ αὐτὸς δὲ μοι ἦκει λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον. ul. Pol. I, 339, E. ὡ σοφώτατε Θρασύμαχε.

προσθεῖναι ἐ. τῷ λ., quia posterius utitur Pallad. Did. de S. Chrysost. p. 3 ed. Bigot. ἐπιθεῖναι οὖν τὴν κορινθίαν τῷ λόγῳ, ἀπὸ γὰρ οὗ ἡμῖν πότερον παραγράφεται. Colocum istae formulae: τὸν κορινθίον sive τὴν κορινθίαν ἐπιθεῖναι, non minus quam τέλος, ἐπιθεῖναι, etiam de consummandis rebus vel factis in usu sunt. Nilus Ep. 60, p. 27 ed. Allat. γὰρ μὴ μόνον ἐπιθεῖσθαι τῆς ἱατρικῆς, ἀλλὰ καὶ κορινθίαν καὶ τέλος ἐπιθεῖναι. Vid. Adelgiorum Collectio Francfort. a. 1670, p. 570. 574 sq. Krabbing. ad Synes. de Provid. p. 283.

90 Προβάσιος VB. P. C.: προβασίως perperam A. Sed fortasse προβασίαν, scribendum, collatis seqq.: θεοῦ παρορμήσαντος αὐτόν. Προβασίαν enim, unde προβάσαι, id significat, quod est incitare. Apud Platonem id verbum semel, et haec ipsa potestate positum, reperitur, Prot. p. 328, B. προβάσαι τί, ἀρετήν. Verbi usum attigi in Jahrb. Nov. Annual. Phil. Supplem. Vol. XI. Fasc. III. p. 351. l.

91 Καὶ καιρὸν add. P. C.: om. A. Sed repetitum καιρὸς stare posse videtur, si de Helianismo cogites et veritas: iteratis temporum mementis. Vid. Synbol. in Epiphani. p. 70. Ceterum τοῦ θεοῦ A.: θεοῦ P. C. Sed cf. p. 16.

92 Quod Methodius ἀρξώμεθα quam ἀρξομαι propter insequens πρεσβεύωμεν ponere maluit, nobis est loquendi usus, quo una eademque persona, de se verba faciens, singulari et plurali numero promiscue uti solet. Vid. annot. in Jo. Glauc. De V. S. R. p. 78 sq. (ubi hunc Methodi locum attigi) et p. 131.

93 Παντὶ repositi pro vulg. πάντῃ. Plato Tim. p. 53, C. δὴλόν που καὶ παντί Synp. p. 187, A. μονογενὴ δὲ καὶ παντὶ κατίδηλος, ... ὅτι est, quibus locis, uti nostro, καὶ vocem πᾶς, intendit. Method. p. 105. δὴλον καὶ παντί: παντί που σαφές simpliciter idem p. 50, adiecto tamen ποι, ut ap. Plat. Tim. l. l.

94 Methodius hoc loco Platonem Tim. l. c. ita respexit, ut Platonem nandi opifera pictorem substitueret. Eiusdem loci imitatio magis etiam elucet p. 128, ubi sermo est de mundi gubernatione, et p. 133. 135. in argumento de animae creatione. Quo quidem in argumento illustrando Methodius Deum cum pictore etiam comparat. Quemadmodum autem ibi Deus pulchrum in animis humani natura ζωοποιεῖν dicitur, ita Methodius p. 60. eundem, humana natura in Christo redempte gronda, hominem μεταζωοποιεῖν docet. Id quod est μεταζωοποιεῖν Deo tribuitur p. 45, ο ἀριστοτέλης .. θεός, τῇ ποιητικῇ δυνάμει τῷ Χριστῷ (ita A. M. P. C.: τοῦ Χριστοῦ VB. V.) μετασχηματίζων καὶ μεταζωοποιῶν (ita VB. V. P. C.: ζωοποιῶν A. M.) τὰς ἰδέας. id est: corporis humani formas et species, pro hominis aetate, variegans. Adde annot. 721, exit.

95 Usitata latenti formula: ὁ λόγος ἦκει, de oratione vel ratione, quae usu venit et saepe offert. Praeter Gorg. l. c. conf. Symp. p. 187, D. πάλιν γὰρ ἦκει ὁ αὐτός, λόγος (unde Methodius profecti ap. Ep. plan. p. 545, A. πάλιν γὰρ ὁ αὐτός ἡμῖν ἦκει λόγος). Epist. VII, p. 339, D. καὶ πάλιν ὁ λόγος ἦκει ὁ αὐτός, τὸ μὴ δεῖν προσδοῖναι λόγον. Philostr. Her. p. 739 Olivar. p. 23) Boiss. ἄλλος αὖ λόγος ἦκει. Plot. n. p. 211, D. ἦκει ὁ λόγος ἀναγόμενος τὸν κόσμον ἐπὶ τὰ πρῶτα. Damasc. De Princip. p. 207. οἷτως οἱ .. προτέρου λόγου ἤδουσαν ἡμῖν. Similiter ἐλεγχον eidein ἦκειν ἀκμῆν p. 205. et ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχοντα γινώσκται, οἱ αὐτοὶ ἤδουσαν ἐλεγχον. Omnis ἦκειν us taliter est de omni re, quae usu venit. Cf. Hippolyt. p. 232, A. οἰκοῖν .. οὐ τὸ καρδιακὸν ἀγαθὸν καὶ πάλιν πρῶτον ἢ τέτατον ἦκει ἡμῖν ὁμολογούμενον; Liban. Oratt. T. I, p. 916, B. ἦκει καὶ ταῦτα. Plotin. p. 739 (s.) C. πάλιν αὖ ἦκει οὐκ ἐν πράξει τὸ ἐγ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐν νῷ ἡσέχα τῶν πράξεων. ubi Ficinus errat. Jamblich De Myst. Aeg. V, 15, p. 130, 13. πάλιν οὖν ἦκει τῆς θεολογικῆς ὁ διπλὸς τρόπος.

96 Ὡς σοφωτάτῃ A.: ὡς σοφωτάτῃ VB. P. C. Eadem modo p. 41, in VB. V. peccatum: ὡς σοφωτάτῃ C. typographi error. Recte illic A. M. P. ὡ σοφωτάτῃ, quod, uti nostro loco, Platonis exempla Pol. l. c., εἰρωνικῶς est positum. Adde p. 295. ἡράσον ἑμοί, ὡ σοφωτάτῃ, —. Vid. annot. in Eliaui Cret. col. 858 (3) et infra annot. 602.

Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ γενναῖον ὡς τερ ληφθεῖσα τῶν μέσων ἀνταγωνιστοῦ¹⁰² ἐσποιοδενύσας, καὶ μᾶλα μόλις¹⁰³ ἀναπνεύσασα¹⁰⁴ ἔφη, Ἐρωτῆς ἐρώτημα διὰ παραδειγματός, ὦ μακαρία, χρῆζον¹⁰⁵ ἀποδειχθῆναι, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἰδῆς ὡς —.

οὐ γὰρ τὸ σπειρόμενον αἰτιατέον¹⁰⁶, ἀλλ' — (p. 38) — λὰ τὸν εἰς ἄλλοτρίαν ἄρουραν¹⁰⁷ .. τὴν ἰδίαν .. πεπράσκοντα σποράν. ἀπέκασον γὰρ τοιοῦτω τινὶ τὴν ἡμετέραν γενεσιν εἰς τὸν βίον, οἷον οἴκῳ παρακειμένη¹⁰⁸, ἔχοντι τὴν εἰσόδον ὁρεσιν ὑψηλοῖς· δείκναι δὲ τὸν οἶκον ἐπὶ πολὺν χρόνον μέχρι μακρῶν¹⁰⁹ τῆς εἰσόδου, ἔχοντα πολλὰς ὁπὰς ἐκ τῶν δρίσων καὶ περιφερῶν κατὰ τοῦτο τὸ μέρος γεγονότα. Ἀπεικάζω, ἔφη ἡ Μαρκελλία. — νόησον —. (p. 39) — θεωρήσον¹¹⁰ —.

Pol. 339, E. ὡς περὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πνευτοῦ πληγεῖς ἐσποιοδῆν. Pol. I, 342, C μᾶλα μόλις, al. Euthyd. 276, C. πρὶν ἀναπνεῦσαι. Pol. VI, 487, E. Ἐρωτῆς .. ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόσας λεγομένης. — ἄκουε οὖν τῆς εἰκόσας, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἰδῆς ὡς —.

Tim. 87, B. ὦν αἰτιατέον μὲν τοῖς φτενόντας αἱ τῶν φτενόμενων μᾶλλον. 91, D. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μητρὰν .. ζῶν κατασπείραντες. Pol. VII, 514, A. ἀπέκασον τοιοῦτω πᾶν τὴν ἡμετέραν φύσιν —. ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σκληραῖναι ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσόδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπῆλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς —. Ὁρῶ, ἔφη. Pol. VI, 489, A. νόησον —. Pol. VII, 514, B. Ὁρα —.

ἴσμεν ap. Epiphani. p. 540, D. 552, C. mināram ex alio verbi εἶναι usū, cuius exemplum ap. Platon. non desunt (v. Ast. Lex. Pl. T. I, p. 828), tametsi ille nunquam ita eo usus est. Ceterum istud ἴσθι est in Sophistarum pasculis, quos Ammianus (vid. Ruhken, ad Tim. L. V. Pl. p. 282) salse olet.

102 Ἡ δὲ εἰ ὡς τερ ἀπὸ γ. A.: καὶ ἡ Θεοφίλα et ἐπὶ γ. ὡς τερ P. C. quorum posterius praetuli. Platonem cum pugilis imaginem, luctatore substituto, ingeniose Methodius imitatus est. Ex eodem illo Protagorae loco idem imitando profecit ap. Epiphani. p. 562, C. σκοτιζόμενος (ἐξελήμην γὰρ ... τῇ δεινότητι κατενιγημένος τῶν λόγων) ... ἔργον. Ceterum σκοτιζόμενος αἶ, quod Noster habuit, σκοτιζόμενος non inusitata Platonem in declaranda animi perturbatione, quae ex quaestione difficultate odoritur. Cf. Soph. p. 264, C Legg. X, p. 892, E. Theaet. p. 155, C.

103 Μᾶλα μόλις Plato Pol. I, I. et Theaet. p. 142, B. quibus locis hodie μόλις loco olim vulgato μόλις scribunt. Omnino VV. DD. priorem formam, quippe Atticis magis usitatam (v. Gregori. Cor. p. 64 sq. Ast. Comm. in Pol. p. 634), in Platone alteri e codd. crebre substituerunt. Neque tamen μόλις a Platone aut ab Atticis abiudicandum est. Vid. VV. DD. ad Gregori. Cor. I, c. Schaefer, ad Civit. T. II, p. 208 sq. Winkelmann, ad Euthyd. p. 43 sq. Ast. Lex. Pl. T. II, p. 350. Noster p. 48. ἐπειδὴ τοῦτο μόλις τέλος ἔσχε, et p. 257. μόλις ἀναπνεύσασα. Idem tamen ap. Epiphani. Haer. p. 562, C. ὡς οὐν ἐπαύσασα μόλις καὶ ὁ Πρόβλος, ubi vid. annot. 446. Μᾶλα μόλις, ut Methodius nostro loco, Epiphanius Haer. p. 800, A. καὶ μᾶλα μόλις διεθρόασαμεν το δυνάτατον τοῦτο χωρίον. p. 1078, C. In glossariis vet. μόλις Latine vix, tandem redditur. Vid. Routh. Reliq. SS. T. I, p. 510.

104 Conf. Method. ap. Epiphani. p. 562, C. ἡρώμε τὴν κεφαλὴν ἐπάρως καὶ ἀναπνεύσας. ubi vid. annot. 451.

105 Χρῆζον et mox ἵν' ἔτι P. C.: χρῆζον et ἵνα ἔτι negligentius A. Deinde ἰδῆς ex Platone reposuit: ἰδῆς A. P. C.

106 Αἰτιατέον VB. V. P. recte et secundum Platonem Tim. I, I.: αἰτιαται perpetam A. M.

107 De metaphora, qua matrix cum arvo vel subeo vel omnino cum terra comparatur, conf. p. 31. η τοῦ σπέρματος. εἰ, τὰς ἀέλικας τῆς μήτρας .. καταβολή. p. 32. (semen) δὲ τῶν παιδογόνων ὁργάνων αἶ, τὴν ἐμὴν τῆς θελήσεως ἐξέσονται γῆν. ubi male A. ἐξέσονται, P. C. ἐκίεται. Tu cf. Democrit. ap. Stob. Fior. T. I. 6. p. 82 = 193. ἐκγονοῖσι ἀποπληρῆσι σμικρῇ ἐξέσονται γὰρ ἀνθρώπος ἐξ ἀνθρώπου. qua de sententia, ab alia Pythagorae attributa, vid. Menag. ad Diog. L. VIII, 9. IX, 43. cui Stobaei testimonium in praeiudicium non fuit. Eadem metaphora γονογόνου ponit ap. Phot. cod. 297. p. 313, 41, a. — 2, b. ἀνθρώπος .. σποράς καταβολῇ ὁμοῖον ἀνθρώπου γονογόνου, quae in fine Excerptorum e Convivio appropinquat, in eo frustra quiescens. Vid. Ast. Annadess. in Plat. Legg. p. 410. (ad Legg. VIII, p. 839, A. ἀρούρας θελήσεως) Stallbaum, ad Plat. Tim. I, I. et ad Cratyl. p. 406, B. Ceterum quod h. I. ἀλλοτρίαν ἄρουραν, idem ἀλλότριο, κῆπος p. 44. ἀπ' (sic P. C.: ὑπ' A. ἐπ' VB.) ἀλλοτρίων .. κῆπον τὴν παιδογόνους ἐκτείνονται κλέπτοντες, συμπλοκάς. Vid. Barnes, ad Anacr. Fragm. LXV. de hac metaphora vocis κῆπος.

108 Παρακειμένη A. P. quod ad τὴν εἰσόδον referunt: παρακειμένη VB. perpetam. Προσκειμένη VB. P. C. in eadem re infra p. 41, ubi A. male προκειμένη.

109 Μέχρις μακρῶν A.: μέχρις ἄκρον VB.: μέχρις ἄκρον P. C. qui ad μέχρως conuenit p. 41. Sed recte habet μέχρις μακρῶν, si verba: δείκναι .. εἰσόδον, suo tenore legas, et cum A. post εἰσόδον distinguas. Μακρῶν enim, quod ap. Plat. Pol. loco παραλλήλῳ aude est positum, h. I. peritivum habet, ut p. 223. τῆς χιτροῦς μακρῶν. In N. F. μακρῶν fere ἀπὸ σέως habet. Vid. Schlenker, Lex. N. T. Tom. II. p. 67 sq. Μέχρις autem, quod A. cum pro vulgato μέχρως (vid. Ast. Annot. in Protag. p. 109 s. j.), interdum cum adverbis coniungi, Dorellius ad Plaut. p. 451 ed. Lips. recte monuit.

110 Attendas velum Platonem in Methodio elegantiam, qua imaginibus instituendis voces ἰδέσθαι, νόησον solum praestant solent. Praeter locos iuxta positos conf. πλάττει Pol. IX, p. 588, C., 39, Theaet. p. 191, C. Minus Platorica, sed obiter notandi, quae Noster p. 38 sq. interpretari docet. fuc. et διδόνθαι, concedatur.

P. 10 (ὁκοῦν λοιπὸν δὴ καὶ — (p. 41) ῥός] τοῦτων ἤδη προδιγενησμένων¹¹¹, καίτην σε πᾶσαν προσάπτειν, ὃ σφωιάτῃ¹¹², τὴν εἰκόνα τοῖς ἤδη ἐμπροσθεν εἰρημένους, τὸν μὲν οἶκον ἀγομοιοῦσαν τῇ ἀσράτῃ τῆς γενέσεως ἡμῶν φῶσει, τὴν δὲ προσκειμένην¹¹³ εἰσοδὸν τοῖς ὄρεσι τῇ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν εἰς τὰ σώματα καταβάσει καὶ παραπομπῇ¹¹⁴ τῶν ψυχῶν.

(ἡ ποιητικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ) τὰ ἐνδύματα ταῖς ψυχαῖς ἐργαζομένη¹¹⁵.

P. 42. Θείας ... μοίρας τῆς δημιουργικῆς τὸ σπέρμα μεταλαμβάνον¹¹⁶.

οὐδὲν γὰρ αὐτὸ τι¹¹⁷ καθ' ἑαυτὸ τῶν πραγμάτων ἡγητέον εἶναι κακόν, ἀλλὰ παρὰ τὴν πράξιν τῶν χωρμένων

Pol. VII, 517, A. Ταύτην τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ὃ ἦλκε Γλαύκων, προσάπτειν ἅπασαν τοῖς ἐμπροσθεν λεγομένοις B), τὴν μὲν δι' ὁψέως φαινομένην ἔδραν τῇ τοῦ δεσμοποιητοῦ οἰκῇ σπει ἀγομοιοῦντι. τὸ δὲ τοῦ πρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει. Pol. X, 614, D. καταβαίνειν ἑτέρας ἐκ τοῦ οἰκουνοῦ καθαρὰς.

Goig. 523, D. τὰ αὐτῶν ἀμνηστῆματα καὶ τὰ τῶν κρινόμενων.

Symp. 206, C. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρῶγμα (ἡμῖν ἡ συννοσία).

Symp. 180, E. πᾶσα γὰρ πρῶξις ὁδὸς ἔχει· αὐτὴ ἐστ' ἑαυτῆς πρᾶξις (181, A.) οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά, οἷον ὁ νῦν

111 Οἰκοῦν ... προδιγενησμένων A. M. P. (hac quidem προδιγενησμένων, ἡρηγενησμένων) C. Οἰκοῦν δὴ λοιπὸν τοῦτων προγενησμένων, οὕτως παρὰ, A. (προγενησμένων item V B.) In priore lectura λοιπὸν adiectum nullum est positum et tam significat (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 200), in posteriore λοιπόν, seq. acutus, cum inf. verendum: reliquum est, ut —. Conf. Plat. Pol. IV, 499, D. οἰκοῦν ... ἐνταῦθα λοιπὸν διαλέσθαι. Mihi quidem curae ex interpolatione adiectum videtur.

112 Vid. annot. 96.

113 Vid. annot. 108.

114 Παραπομπή A. P.: καταπομπή I. ex errore, ut videtur, ex parte typographici, praepositum enim κατὰ in voce παραπομπῇ ex antecessa καταβίσει temere repelentis. Παραπομπή h. l. dicitur tractatio animarum in corpora descendendum. Quidquid enim Plautus et Combesissas obliquuntur, Methodius h. l. cum Origene Platonic sententiam de descensu animarum (cf. Pol. I, 1.) manifeste sequitur, licet non adiecta significatione peccare, quam Origenes ibi inesse voluit.

115 De imagine Platonica, qua corpus vestimentum animae esse fingitur, vide Cramer, ad Plotin. De Pulcrit. p. 303 sq. laudatum Asto Annot. in Goig. p. 458 ad ista Platonic, quae Iustinus παραλήλων ex Goigii praecedunt ἡμνησμένοι ... σώματα πλ. Ἐνδύματα, ut h. l., corpus significat p. 68. τὸν ἀνθρώπου ὄργανον γεγονότα καὶ ἐνδύματα τοῦ μονογενεῖος, nunc. quod ille corpus humanum induit. Τὸν χιτῶνα τῆς ψυχῆς, τὸν σῆμανον corpus dicit Methodius p. 49. Simile illud Empedocles de natura: σαρκοῦν ἀλλοιοῦσθαι περιστέλλοισι χιτῶνι. de quo vid. Kustien. Philos. Graec. Vet. Reliq. T. II, p. 272. Idem sibi voluit δερμάτινοι χιτῶνες apud LXX. Genes. 3, 21. ex interpretatione Philonis Iudaei, quam postea non solum Valentinus, sed etiam Origenes et ambo Gregorii eorumque exemplo alii scriptores eccles. adoptarunt, et cuius vestigium vel apud Porphyrium et Plotin. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 31. Porro comparanda sunt. Ἰούδιον, περιβολή, περιδέραια, περιβόλαιον, προσδήμιμα similia, ad corpus translat., de quibus v. Anecd. in Basil. I, p. 131. Eodem pertinent induendi et exuendi verba, de corpore translate data. Conf. Plat. Goig. p. 523, C. ἡμνησμένοι εἰς σώματα Method. p. 64 sq. διατίσματος (διατάσσοντο. V B.) αὐτῶν (sc. τὸν ἀνθρώπου) τοῦ κέρου καὶ ἡμνησμένων. p. 145. (τὰ σκευώματα) ἀπαιμασθέντα τῶν ψυχῶν. i. e. corpora, animas exuta. Περιβιβάσαι (σῶμα) dicit Method. ap. Epiphani. p. 535, A. 564, D. 580 D., περιβιβάσαι idem ap. Epiphani. p. 536, D. De Deo, hominem mortali corpore circumcincte, idem ap. Epiph. p. 545, D. (secundum recensionem vulg.) νικρότητι περιβαλὼν αὐτόν. ubi log. νικρότητι, ut est ap. Plot. cod. 234. p. 204, b. 20., coll. Symbol. in Epiphani. p. 51. Homo περιβολλῶν dicitur p. 565, A. D. 571, C. Plura ex hoc genere dedit in Anecd. in Basil. I, p. 135 sq. et ad Marc. Eugeni. p. 50. Ceterum Alutius h. l. inapte comparavit Platonis locos, quibus σῶμα πρὸς σῶμα esse docetur (vid. annot. in El. Cret. col. 820, 5.): nec magis recte idem Pauli Apost. οὐκ ἐν σάρκι 2 Cor. cap. 1. (imo cap. V, 1., vid. annot. 98) ad partes vocavit.

116 Platonica dicendi formula: Θείας μοίρας μετέχειν, i. e. divinae sortis participem esse (Prot. p. 322, A. Phaedr. p. 230, A.), Noster ita ultatur, et vocem Θείας adiectis verbis: ὡς ἐπὶς ἡμεῖν, hincet affertur. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 540. et Lex. Pl. T. I, p. 632. Quod autem divinam semini naturam Methodius tribuit, Platonem in ea re sequitur, qui Symp. I, 1. procreationem negotium divinum vocat. Sic Aristot. Oec. cap. 4. et Oec. Luc. IV, 2. concubatum, quaecumque ei inseruatur, divinitus esse instituta docent. Philo parentes in confilio immortalis naturae esse dicit, διὰ τὴν τοῦ γεννᾶν πρὸς θεὸν τὸν γεννητὴν τὴν δόξαν ἐφομοῖσθαι, Opp. I, II, p. 184. ubi vid. Margu. Clemens Alex. Strom. II, p. 595 Pott. θεῶν γενεσιν nuncupat generationem, rem divinitus institutam. De γένει Heracles Fragm. p. 302 ed. Needh. θεῶν ὡς ἀλλήλους φέρει καρπὸν, τὴν τῶν πατέρων γένεσιν. Phillos γαμβρόν τοῦ θεοῦ πρόγματος, i. e. generationis, vocat Anstaeus De Caus. et Sign. Moib. Acut. II, 12. p. 25, B. ubi vid. Petit. p. 169. Adde Mesych. παρὰ τὸ θεῶν χρεῖμα· ἐξὸ τῆς αἰσθη., quae, ut Aristaei verba, aptissime conspiciunt cum Platonis dicto Symp. I, 1.: ἐστὶ δὲ τοῦτο θεῶν τὸ πρῶγμα.

117 Αὐτό τι A. M.: αὐτότι V. P. C. Sed recte habet αὐτό τι, si οὐδὲν ... τι coniungas. Vid. Bernhart. l. Syntax. Gr. p. 442. et annot. 316. Insequentia: καθ' ἑαυτό, inseruunt tuendis verbis ap. Plat. καθ' αὐτό, quae, licet in multis omissa addidit, Stallbaumius tamen recte defendit, coll. p. 183, D. Adde Phaed. p. 90, A. αὐτῇ καθ' αὐτὴν ἐλεγκτικῇ τῇ διατάξει, et vide Bossuad. ad Marin. V. P. p. 74 sq. et ad Theophyl. Simoc. p. 268.

τοιουτῶδες ¹¹⁸ γίνεσθαι. κοσμίως μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ σωφρόνως κόσμιον ἀπέβη, αἰσχροῦς δὲ καὶ ἀσχημόνως αἰσχρόν ¹¹⁹

P. 43. ἀτὰρ δὲ καὶ ¹²⁰ —.

P. 44. Καὶ τί δὲ παραδείγμασι τοσούτοις καταχρωμένην μηχανεῖν τὸν λόγον;

ὁ ἀριστοτέχνης ¹²¹ .. (p. 45) .. τὸν ἄνθρωπον .. τεκταινόμενος ¹²² καὶ κηροπλαστικῶν ¹²³ ἐξ ἰγρῶν .. σπερμάτων ἐν μήτρῃ.

P. 47. τὸ .. ἀθάνατον καὶ ἀγήρων ¹²⁴ μόνος ὁ παντοκράτωρ ἐμψυσά (sc. τῇ ψυχῇ).

P. 47. ἀμέλει ¹²⁵ ... ὁ λόγος ... ἦρσι.

ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν ἢ ἔδειν ἢ δαιλέγεσθαι, οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οἰδέν, ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὁρθῶς καλὸν γίγνεται, μὴ ὁρθῶς δὲ αἰσχρόν.

Pol. II, 367, E. ἀτὰρ οἶν καὶ —. al. Menex. 244, D. καὶ μηχανεῖν μὲν τί δεῖ; Pol. 277, D. παραδείγμασι χρῶμενον.

Legg. V, 746, A. πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ ... πολιτείας. VII, 789, E. τὸ γενόμενον .. πλάττειν οἷον κήρινον, ἕως ἔγρόν.

Polit. 273, E. ἀθάνατον αἰτὸν καὶ ἀγήρων ἀπεργάζεται.

Pol. V, 450, A. ἀμέλει .... πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε. al.

118 Τοιουτῶδες A.: τοιῶσδε VB. P. C. Tu confer τοιῶσδε ap. Plat. Symp. I, I., neque in Methodio mirare sententia Graecitatis vocem τοιουτῶδες. Mox πραττόμενον VB. V. P. C.: iussu plantitō-
mion A. M.

119 Platonicae in Symposio sententiae adhaerentur eiusdem philosophi loci: Men. p. 188, C. D. E. Euthyd. p. 281, D. E. Ale. b. I. p. 115, E. collato Proclo Comm. ed. Caez. p. 215. Convicti locum cum Aristot. Eth. Nic. V, 8 imit. Cantrarius comparavit annot. p. 237 ed. Wechel. Isocratem in hac sententia imitanda sibi placuisse, id docebit Benseler. ad Anaxag. cap. 2, §. 4, p. 103. Exegregia eadem sententia Seneca De Benef. I, 6. animus ... rebus. Plura dederunt Wass. ad Sallust. Jug. cap. 4. Krabbing. ad Synes. De Regno p. 8, A. annot. p. 189 ed. peccol. Quod autem Plato Symp. I, I. universe ponit. idem de divitiis Clem. Alex. Q. D. S. cap. 14, §. 6., de artibus Basil. M. Epist. 223, p. 350, B. ed. Garn., de voluptate Man. Palaecologus Or. V. p. 228 sq. sigillatim promittunt. Celestem similiter Noster Ilico περί τοῦ αὐτεξουσίου, ap. Phot. cod. 236, p. 307, d. 35. Bekk. τῇ γὰρ κακῶν οἰδέν ἔστιν, ἀλλὰ τῇ καλῇ γίνεται κακά τὰ κακά.

120 Ἀτὰρ est ex vocibus Platoni familiaribus. Vid. Tim. Lex. V. Pl. p. 52. ibique Buttk., Ast. Lex. Pl. T. I. p. 269. Simpliciter posita, vox est leniter adveccans p. 93. huius locis, quorum cum posteriore, praeter locum ex Hipp. Mar. iuxta positum, conf. Theet. p. 154, D. εἰ γὰρ μή τὴν Ἥραν, ὃ γὰρ καὶ θεῖας ἀτὰρ eet. Vid. Heusd. Spec. Tim. p. 27. Heindorf. ad Theaet. p. 142, D. Ἀτὰρ δὲ καὶ, initio enantiationis, ut h. l. posuimus, p. 143. transitu a genere ad peculiare quadriam facit. Eadem vis formulae ἀτὰρ οἶν καὶ, post iter illatae, ap. Plat. Pol. I, c. Vid. Petizon. ad Ale. V. H. 3, 6. Jacobs. ad Ale. H. A. p. 49. Post iter illatum ἀτὰρ δὲ καὶ ap. Iamblich. De Myst. Aeg. III, 26 init., ἀτὰρ οἶν καὶ post te ap. Themist. Or. XI, p. 147, C. Ἀτὰρ καὶ recte Heibler, et Burdorf. cum Combefisio pro vulg. εἰ γὰρ in Methodianis ap. Epiph. p. 556, C. ubi cod. Ven. ἀτὰρ confirmat. Mox de A. C.: χρη P. Deinde καταχρωμένην A. P.: κεχρημένην C.

121 Plinius ὁ ἀριστοτέχνης θεός post paullo p. 45, ubi huc respicitur. Methodius in fragmento libri περί ἀναστάσεως ap. Galland. Bill. Pat. T. III, p. 780, D. ἐπὶ τοῦ καταπλάσσει θεοῦ καὶ ἀριστοτέχνη. Idem ap. Epiphani. p. 542, C. ο θεός ὁ ἀριστοτέχνης, ὃς πάντα δύνανται καὶ ἐξ οὐκ ὄντων ποιεῖν. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 49. Simpliciter ὁ θεός ὁ τεχνίτης, Methodius ap. Epiph. p. 548, B. ubi sermo de opinio hominis, tanquam templi dei.

122 Platonis exemplo, qui Deum τεκταίνεσθαι mundam dixit. Methodius eo verbo cum in eadem re utitur (conf. p. 161. et quos ibi citati locos παραλλήλους ex Plat. Tim.), tum in declaranda fabrica hominis h. l. et ap. Epiphani. p. 557, A., animae p. 134. et corporis ap. Epiphani. p. 560, A. Σκοπεῖται, idem p. 30. συνεκτιθεῖται τοῦ κόσμου καὶ τεκταινόμενος, verba vi passiva posita. Secundum astralogorum doctrinam stellae mala τεκταίνεσθαι dicuntur p. 218, 220. Τὰ ἐκαστὰ ἡφροῦν καὶ τεκταινόμενος, n. n. Dei iussu est Diabolus p. 207.

123 Imago, a κεροπλάστῃ sive κηροπλάστῃ sumpta, qua Plato Legg. V, p. 746, A. civis tantquam ex cera, VII, p. 789, E. tenera infantia civis iustarū figi dicit, Methodius in depugnanda foetibus humani formatione utitur. Similis metaphora verbi καταπλάσσειν p. 53, ubi sermo de formatione Adam.

124 Formula HomERICA αθάνατος καὶ ἀγήρων, (Od. ε, 218. η, 94.) ap. Plat. etiam Phil. p. 15, D. reperitur. Extra hanc servandam ἀγήρων translate positum Tim. p. 38, A. et ap. Nostrium p. 134, ubi pro ἀγήρων A. P. C. ex VB. ἀγήρων rescripsi, qua centu locum Plato Phil. p. 15, D. Tim. p. 38, A. usus est. Eandem scripturam pro ἀγήρων A. M. P. C. hoc loco reposuit ἀγήρων V, quod est corruptum ἀγήρων sive ἀγήρων, ut nomen male scribat (v. Stallb. ad Phil. I, c.). Neutrum ἀγήρων, de quo Buttmann. Gr. Gr. Ampl. §. 37, not. 1. §. 61, not. 3., in Methodio vix forendum.

125 Adverbia ἀμέλει, s. v. utique, profecto, Methodius Platonis exemplo (vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 120 sq.) saepe utitur, velut p. 13. 79. 86. 106. 103. 245. (ubi cum P. C. interrogat ovis signum, non comia cum A. ante ἀμέλει ponendum) ap. Epiphani. p. 546, D. 589, B. et in fragmento ap. Allat. Dial. de Methodior. scriptis p. 350, ed. Rom., praesent in principio enantiatio cum vel membrorum enumerationis, interdum etiam in orationis decursu. Sic apud Epiphani. p. 589, B. ἀμέλει quanto loco est positum et, antecedente γοῦν, languet. Nomen illud V. V. D. post ἀμέλει,

P. 50. Ταῦτά σοι κατὰ δύναντα ἐπὶ τὴν ἡμετέραν, ὦ Ἀρετῇ, εἰς τὸν περὶ τῆς ἀληθείας συμβαλλόμενος λόγον¹²⁶. Εἰποῦσης δὲ ταῦτα τῆς Θεοφίλου¹²⁷ Θόρυβον (P. 51) γενέσθαι ἔφη ἡ ἑσο-
πίτρα ἐκ πασῶν τῶν παρθένων¹²⁸ παρυπεμπούσων¹²⁹ τὸν λόγον.

ταῖς .. ἐκ τρίτων¹³⁰ ἐπειτέτραπτο .. ἀγωνίζεσθαι.

Oratio III.

Ἵπολαβοῖσα¹³¹ .. ἔφη.

οἷδ' εἰ παντάπασι φιλόνεικος εἴη καὶ ἀντιλογικός¹³².

ἐκτείνω με .. δοκεῖ ταράττειν τε καὶ ἀντὶν.

P. 52. τὴν σύνεργον¹³³ τοῦ πρωτο-
πλάστου καὶ τῆς γυναικός.

Symp. 183, C. Ταῦτά σοι, ἔφη, ὡς ἐκ τοῦ παραχρήμα, ὦ Παῖδρε, περὶ ἔρωτος συμβαλλόμενος. 198, A. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀγυθωνος πάντας ἔφη ἀναθο-
ρεῖν τοὺς παρόντας, ὡς πρεπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αἰτῶ καὶ τῷ θεῷ.

Gorg. 500, A. σύμφηρος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ ἐκ τρίτων. ul.

Symp. 176, D. φάναι ἱπολαβόντι Φαίδρον. ul.

Gorg. 515, B. φιλόνεικος εἰ. ul. Theo-
crit. 197, A. εἰ ... ἦν ἀντιλογικός. ul.

Phaed. 103, C. πολλὰ με ταράττει. ul. Gorg. 485, B. ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα. ul.

Timae. 18, D. εἰς τὴν τῶν γάμων σύνεργον.

media in oratione collocatum, male conata ponunt, sicut fecit Stallbaumius apud Platonem Hipp. Mith. p. 205, B. Pol. VI. p. 500, A. Tu vide Schneid. ad Pol. I. c. T. III. p. 200. et Symbol. ad Eriph. p. 64.

126 Constat in oratione elusivae p. 92. Ταῦτά σοι κατὰ δύναντα ἐπὶ τὴν ἡμετέραν, ὦ Ἀρετῇ, κατὰ συνέργον. quae item ex Sympo. loco laudato expressa, patet aliq. ex p. 131 sq. in contextu suo loco allata videas: p. 109. Ταῦτά σοι καὶ παρ' ἡμῶν (κατὰ Ἀλλαντα male: κατὰ P. C.), ὦ Ἀρετῇ, τὰ γενέσθαι τὸν λόγον ἐπὶ τῇ ἀγνείᾳ ἐπιτελέσθαι: p. 230 sq. Ταῦτά σοι καὶ (τὰ male addit A.) παρ' ἡμῶν (τῶν ἡμ. pessime C), ὦ ἑσοπίτρα Ἀρετῇ, ἐπὶ θεοφίλου συγκατασκευασμένα λόγων προσκομίζεσθαι τὰ δόγματα. quibus imago subest, expressa in hunc p. 255. Τοῦτο κατὰ, ὦ Ἀρετῇ, κατὰ τὴν ἑαυτῆς, κατὰ τῆς Α., κατὰ τῆς P., ἑσοπίτρα, δυνάμιν διαποικίλει σε τῇ πέλει. Illa p. 278. Οὗτος, ὦ Ἀρετῇ, καὶ ὁ παρ' ἐμοὶ σοι, κατὰ ὅσον ἐστὶ δυνάμιν, λόγος, ἐπὶ ἀγνείᾳ, εὐλορεῖν saltem aliquem duxerunt ex Platonis Symp. p. 107, E. Οὗτος ... ο παρ' ἐμοὶ λόγος, ὦ Φαίδρε, τῷ θεῷ ἀνακρίσθαι, τα μὲν παιδίας, τα δὲ σπουδῆς μετρίως, κατὰ ὅσον ἐστὶ δυνάμιν, ἀντὶν. Proterum huius loci particulam assenti clausulae p. 28. adhibuimus Eudemus Methodius tantum non descripsit p. 107 sq. ubi vid. annot.

127 Θεοφίλος P.: Θεοφίλος A. Sed Methodius nomen Θεοφίλου (conf. p. 28. Θεοφίλου p. 29, 51. Θεοφίλου: p. 51. ὦ Θεοφίλου) ad normam illorum: διοτίμη, φιλομήλη s. m. m. declarasse videtur.

128 Θόρυβον γενέσθαι ἐκ πασῶν, ἔφη ἡ Θ., τῶν παρθένων συμβεβηκε Α.: Θόρυβον γενέσθαι ἔδεν ἐκ πασῶν ἔφη ἡ Θ. τῶν π. VB.: Θόρυβον ἔδεν ἐκ πασῶν ἡ Θ. ἔφη γεγονέναι τῶν π. P. C. Ego putidum istud Allii. συμβεβηκε deleui, neque ἔδεν, quippe phrasema vocis Θόρυβος, recepi. Nihilam Θόρυβος, Θόρυβον εἰ composita, ut ἀναθορεῖν, quo Plato loco περιέληται utitur, ambiguae potestatis sunt voces, neque de tumultu tantum improbandum auditorum dicuntur, sed etiam de secunda acclamatione, praesertim de usana illa, qua sap. starum discipuli magister prosequi solebant. Vid. Cressell. Theatr. Rhet. III. 20. § 1. § 3. Ast. Adimantus. in Plat. Legg. p. 107. lex. Plat. T. II. p. 74 sq. v. Θόρυβος. Θόρυβος. T. I. p. 141. v. ἀναθορεῖν (ἐπιθορεῖν Prot. p. 339. E. idem omittit), Winkelmann. ad Plat. Enthyd. p. 276, B. 303, A. Wyttenbach. Ind. Plutarch. v. Θόρυβος. Θόρυβον. Contra est, ubi propter plausum aversantium indicat. Vid. Wyttenb. Ind. Plut. h. v. Graeco Θόρυβος, in meliorem partem usurpato, respondent Latina: ruius secundus, Permutus secundus, de quibus Barth. ad Claudium. In Rufin. I. 60.

129 Παρυπεμπούσων Α.: ἐπινοουσαν VB. P. C. quod est glossema, signum pariter in hoc loco ad ipsum significant: laudibus prosequi. Propria verbi potestas est honorifice deducere. Vid. Wyttenb. ad Plat. p. 37, B. Παρυπεμποῦν et δορυφορεῖν p. 168. juxta posita.

130 Mendosum ἐκ τρίτων Α. M. in ἐκ τρίτων commutavi: ἐκ τρίτου VB. V. P., sicuti VV. DD. apud Plat. Tim. p. 54, A. p. 102 ἐκ τρίτων cum eod. l. scripserunt. Vid. Lindav. p. 82. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 413. Contra apud Euripidem Or. v. 1174. loco vulgati ἐκ τρίτου hadie ἐκ τρίτου scribitur, cui formulae apud Plat. Symp. p. 213, B. τρίτος, respondet. Vid. Routh. et Heindorf. ad Plat. Gorg. I. I. Ast. ad eund. loc. Annot. p. 340. Jacob. ad Vellm. H. A. p. 337. qui etiam locutiones ἐκ τρίτου exempla attulit. Adde ἐκ τρίτων ap. Aristid. T. I. p. 340. Tertium ἐκ τρίτων significat ip. Porphyri. Vit. Plat. p. 120. 123. ubi Cressell. Annot. p. CXVIII. a.

131 Conf. p. 93. ἡ Θεοπίτρα ἐρεξὺς ὑπολαβοῦσαν κατὰ τὴν ἔφη εἰπεῖν τὰδε ubi V. P. mendose ὑπολαβοῦσα, et penam etiam ἀπολαβοῦσα C. De verbo ὑπολαβοῦσαν vid. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 453. Ceterum V. P. C. orationis III. inscriptionem post verba: ὑπολαβοῦσα ... καὶ αὐτῇ, perperam collocant.

132 Ἀντιλογικός VB. V. P. recte; ἀντιλεγκικός Α. M. Tu vide Wyttenbach. ad Plat. Phaed. p. 90, B. Annot. p. 230 sq. Ast. ad eund. loc. Annot. p. 693 sq. Argutiae adversariae Nostro sunt σοφίσματα ἀντιλογικά ap. Eriph. p. 564, A. ubi vulgo: ἀγε οὗν ἀντιπαράθεσθαι τοῖς σοφίσμασιν αὐτῶν, μηδὲν τῶν ἀντιλογικῶν, οἷς οἱ θεοὶ βάλλονται, γορηθέντες. Dindorf. cum eod. Vellm. ἀντιπαράθεσθαι τῶν σοφισμάτων — οἷς δ. γορ. βάλλονται. Tu scribe: ἀντιπαράθεσθαι τῶν σοφισμάτων αὐτῶν μηδὲν τῶν ἀντιλογικῶν, οἷς οἱ δ. γορ. γορηθέντες. — De verbo ταράττειν in seq. v. d. annot. 168.

133 Σύνεργον, i. e. copulationem, coniugium. V. P.: σῖνερξ Α. M. quod, quippe glossema, C. merito respuit, conparatis Methodii verbis p. 53. ἐπὶ συνέργος ... γυναικός τε καὶ ἀνδρός. Idem ad Platonicum vocis usum producit, quo συνέργος connubium vocatur. Adde Method.

P. 53. ἵνα .. τὸ ἀπὸ τῶν ὀστέων
ὁσαὺν ἄνθρωπος ἐίτερος ληγ θέν γεννηθῇ,
ταύτη σινεῖναι τὰ ζῶα σπαργῶντι δέν-
δρων¹³⁴ δίκην ἐν (p. 51) ὥρῃ τοῦ κρεῖν¹³⁵.

P. 55. τὸν περὶ τῆς ἀγνείας ... ἐθε-
λήσας, ὥς εἰκός, μεμελημένως¹³⁶ μετὰ
κρετενθῆναι λόγον.

P. 56. ὁ δὲ — (p. 57) κοσμήσας¹³⁷
νομοθέτης.

P. 59. ἤρεε¹³⁸ γὰρ ἡμεῖς ἐπισκευῶ-
μεθα πῶς ..

Syn.p. 206, D. τῷ κροῖντι τε καὶ ᾗδῃ
σπαργῶντι. Tim. 91, C. ἐξαγαρόντες οἶον
ἀπὸ δένδρων καρπὸν.

Prot. 341, B. πάνν γὰρ χαρίεντως
καὶ μεμελημένως ἔχει.

Phaedr. 246, E. διακοσμῶν πάντα
καὶ ἐπιμελούμενος. al.

Prot. 330, B. ὦρεε δὲ .. κοινῇ σκε-
ψώμεθα ποῖον —. al.

p. 71. διὰ τὴν σίνεσιν καὶ τὴν κοινωσίαν τοῦ λόγου (ubi scriptum de consensu ecclesiae cum Christo), et ap. Epiphani. p. 573, B. κατὰ τὴν σίνεσιν τῶν μελῶν καὶ τὴν κοινωσίαν, ubi σίνεσιν cod. Voss, et ex eo Dindorf. si pro vulg. λέξεν. Timaei hinc laudato, ubi Scholiastes Bekkeri p. 423. eam vocem repetit. id Pol. V. 460, A. ἐπ' ἐκείνῃς σινεστέως. respicitur, ut hanc vocem in Platonicis ἀλλὰ λεγόμεναις censendi sit. De copulatione animae cum corpore eam usurpavit Platonich. in Phaedr. ap. St. I. Ström. (XIX. post librum De S. N. V. ed. Wyttenbach, p. 138. ἐπεὶ τὸ γέ (leg. ἐπεὶ τοῦ γέ) πρὸς ἡμῶν τὴν πρὸς το σῶμα τῇ ψυχῇ (leg. τῇ ψυχῇ) συμπλοκὴν εἶναι καὶ σίνεσιν, ἐκείθεν τὴν συνόδον. Verbo σινεστέων Plato duobus tantum locis usus est, Tim. p. 34, C. et Pol. V. p. 41, B. quorum posteriori: μη σινεστέως (al. σινεστέως) ἀρχόντος, Ast. l. c. eam illo Pol. loco V. p. 460, A. apte usurpavit.

134 Ἀνθρώπος ἑτερος VB. P. C.; ἀνθρώπου ἑτερον A. Deinde δένδρον A. M.; δένων V.; δένων P. C. ex contextu Possum Valeo probata, qui δένδρον pro glossamento habet et Not. p. 143 hanc annotat: ἄλλος, et huiusce significatio notata, non solum quædam, sed omnino genus eam adhibere significat. hinc et partitum. Non ἀνθρώπου de omni fructu dici Carus etiam Jurisconsultus annotavit. Si cui tamen magis probetur δένδρον, non repugnabimus. Mihi illud δένων V. unde P. δένων effect. ex inde intellecta copulatione vocis δένδρον omnia videtur. Videlicet Methodius, ad eam istis: δένδρον δίκην, Platonem secutus est Tim. l. l., ubi verbis οἶον ἀπὸ δένδρων (v. δένδρον) act. parentes in generandi negotio cum arboribus comparantur. Verbum σπαργῶν h. l. e. positum potestatem, de qua Pollux l. 230. ἐπὶ γείτων καὶ δένδρον καρποφόρων ἐρεῖ, ἀρχαῖον, δένον, σπαργῶν, βρύειν. Ita Eastall. ad Orl. 2, p. 1524, 21. τεταμένιστο δὲ ἡ τοιαύτη κρεμνὴ, διὰ τὴν μὴδὲ κλειδύσθαι ὡς εἰκός, διὰ καὶ σπαργῶσι ἢ καὶ διὰ τοῦτο πλατωνιστῶν. Quamvis autem σπαργῶν non solum arbores palantes, sed etiam animalia parturientia, eaque vim verbum finit ap. Platon. Symposii l. c. quæ Methodius, adhibita ex Plat. Tim. l. l. arborum imagine et imitata verbi σπαργῶν metaphora, imitatus est. Ad tugorem parturientis animæ, qui Synopsi l. c. item significatur, Methodius verbum transtulit p. 191. ἡ ἐκκλησία σπαργῶ καὶ ὠδίνει, μέλλεται ἀνὸς Χριστός ἐν ἡμῶν μορφῇ γεννηθῆς. ubi ad Gal. 4. 19. respicitur, ubi nostro loco in verbis: τὸ .. ληγθῆναι, ad Gen. 2, 23. Plura de verbo σπαργῶν alias post Ruhnk. ad Tim. l. V. 12. p. 234 sq. Est aliam ad verbum ex eo generat, quod Lobeck. ad Phryg. p. 80. illustravit. Adde μιστῶν, formatum a μιστῶ, de quo Ast. Antiqua. in Plat. Leg. p. 345, Method. p. 20. τοῖς εἰς διαφόρους μιστῶντας γυναικας. Ita A. M. C.; μιστῶντας VB. P. ex interpretamento.

135 ἄλλος A. M. P. C.; ποῖον V. Pro multa melius lectio Valeo visa; sed sicut nota καὶ, quam ego ex Platone reposui, et cui ποῖον quodammodo auxiliatur.

136 Adverbio μεμελημένως, cuius loco add. tamquam ap. Plat. Prot. l. c. μεμελημένως habet, Methodius etiam alius videtur, velut p. 169. μεμελημένως κτῆν καὶ ἐσχημόνως, et apud Epiphani. p. 587, A. ubi manifesta apparet vestigia similitudinis loci cit. ex Prot. Exstat quidem illic in cod. Voss. eodem, quæ ap. Platonem scripturæ discrepant; sed dubium non est, quin Methodius suo in Platone μεμελημένως, non μεμελημένως, scriptura reperi. Sicut autem eum modo adverbis scriptoribus recentioribus multa magis citati quæmo veteribus illis, ex quibus Plato senex tantum μεμελημένως dixit. Apud Methodium hinc insuper exempla existant, a simplicibus derivata verbes: βρεμειμένως, Epiph. p. 500, D. 571, D.; εμμεμειμένως, Cony. p. 56.; τεθεωρημένως, Cony. p. 81, 160, ubi V. unde τεθεωρημένως, τεθεωρημένως A. M. recte. A compositis protecta ἀπερο-θρημαμένως, Epiph. p. 546, B.; ἀπολεμειμένως, Cony. p. 80.; ἐπιμεροθρημαμένως, Cony. p. 102 sq. ubi V. unde ἐπιμεροθρημαμένοι. De phrasibus compositis: προπελεγομένως, Epiph. p. 545, A. Plura de hoc genere ad Et. Cret. col. 795 (11.) et Synbol. in Epiphani. p. 69 sq. Perna et sicut adverbis verbis passiva et media, a præsentis derivata tempore, velut ἐχουμένως ap. Cornut. p. 191 ed. Usani, cuius vid. annot. et t. Debetur est φανταζομένως ap. Doctum p. 230. ὡς ἐκδοθέντος, καὶ τῷ ὅτι φανταζομένως περὶ τὴν ἀρχαῖον διελέκε. φανταζομένη A.; φανταζομένης VB. M.; φανταζο-μένως V. P. C. Sed fortasse legendum: ἐκδοθέντος et φανταζομένη, quibus de vocabulis vid. nota ad Et. Cret. col. 799 (1), et Ernest. Lex. Rhet. Gr. p. 373.

137 Inexcosemus positum Methodio de Deo, mundum eoque partes adornante. Conf. Epiphani. p. 510, C. 544, A. 556, B. Methodium inexcosemus existat p. 554, A. Inexcosemus eodem nomini adornato, ap. Epiph. p. 555, A. 556, C. Præter Platonem Phaedr. l. c. et Tim. p. 37, D. 53, B., 61, C. Anaxagoras ille secutus, de quo conf. Phaedr. p. 97, C. Crat. p. 400, A. 413, C. Ceterum Deus Methodio Stoicorum auctoritate νομοθέτης, mundi legislator. Confer Cleanth. Hymn. in Jov. vv. 2, 38 quibus νόμος divini gubernationis celebratur. Neque minus Stoicum ἀπερθίνεω, de eodem in prius esset usurpatum. Cf. κατερθέναι ap. Cleanth. v. 12.

138 Platonis exemplo (v. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 478.) Methodius dialogicam ἤρεε, ut Lat. age exhortatur ut possumus, frequentat. Conf. p. 20. ἤρεε δὲ συστήσωμεν πάλιν δόξας —; p. 80. ἤρεε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ τὴν διανοήσασθαι. p. 96. ἤρεε δὲ τὸν εὐκλειον ἐξηγησώμεθα. p. 116. ἤρεε γὰρ ἐκζητῶμεν πῶς —. ubi VB. M. P. C. ἐκζητῶμεν (leg. ἐκζητῶμεν) pro ἐκζητῶμεν A.; p. 125. ἤρεε δὲ ... ἐπισκευώμεθα γυναικας τὴν ἀρχαῖαν. Epiph. p. 541, D. ἤρεε .. καὶ τοῦτο δια-

ξίλον καὶ τοῖ γνωστοῦ καλοῦ τε καὶ
πονηροῦ¹⁵⁰ τεθείς, οὐπερ ἀπειγέσται
τῶν καρπῶν, εἰς τὴν τοῦτον καὶ με-
(p. 68) τεβλήθη μορφὴν, οὔτε τὸ τῆς
ζωῆς ξίλον αὐτὸς ὢν οὔτε τὸ τῆς θου-
ραῖς, ἀλλὰ μετοχῇ μὲν καὶ παρουσίᾳ
φθορᾶς θνητὸς φανείς, προσοικειώ-
σαι¹⁵¹ δὲ καὶ ἀλοιγῇ ζωῆς ἄφθαρτος
πάντα καὶ ἀθάνατος.

P. 69. ὅτε δὲ τὴν ἁρμονίαν (ἐδέ-
ξατο), τοιτέστι¹⁵² τὴν δικαιοσύνην,
γέροντι ἐν ἁρμοσίῳ ὄργανον καὶ ἐν-
πρεπές.

καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τούτων ταῦ-
τα¹⁵³ ἤδη λελέχθω.

P. 70 τὸ εἰς αὐτὸν ἐσκατασκήψαν
ἄκρατον φῶς¹⁵⁴.

δὲ τὰναντία, ἐπὶ τὰναντία μεθιδρύ-
σασα τὸν ἐαυτῆς βίον. Tim. 94, B. τῷ
μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἡ φιλο-
νείκίας τετεινυκῶτι .. ἀνάγκη .. παν-
τάπασι καὶ ὅσον μέλειστα δυνατὸν
θνητῷ γενέσθαι, τοῖτον μὴδὲ σμικρὸν
ἐλλείπειν .. τῷ δὲ .. περὶ τὰς τῆς
ἀληθείας φρονήσεις ἐσπονδακῶτι .. (C.)
.. ἀνάγκη .., καὶ ὅσον μετασχεῖν ἀν-
θρωπίνῃ φύσει ἀθανασίας ἐνδέχεται.
τοῖτον μὴδὲν μέρος ἀπολείπειν.

Lach. 188, D. ἁρμονίαν καλλίστην
ἁρμωσμένος, οὐ λίρον οἷδὲ παιδιᾶς ὄρ-
γανον, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἁρμωσμένος
αὐτὸς αὐτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς
λόγοις πρὸς τὰ ἔργα.

Tim. 89, D. καὶ περὶ μὲν τοῦ κοινοῦ
ζώου .. τάντην λελέχθω.

Pol. VIII, 545, A. ἡ ἄκρατος δικαιο-
σύνη. al.

p. 204, a. 18, 19. ἐπειδὴ μεθόριον τῆς ἀθανασίας ἐγγίγγει καὶ τῆς φθορᾶς ἡ αἰὶς al. male με-
θόριος cod. Burf. ap. Combells. in Galland Bibl. PP. T. III, p. 770, B. Dicitur etiam ἐν μεθόριον
et ἐν μεθόριον. Cf. Maxim. Tyr. XVI, p. 306 ed. Rask. Vol. I, eo loco, quom Winkelmans, ad
Enthyd. I 1, p. 145. comparavit. Noces. De N. H. p. 39. et p. 44. ed. Matth.

150 Καὶ τοῦ γν. κ. τε κ. π., absque interpretandi totis, ego secundum Gell. II, 9. scripsi:
omnia ante καὶ τοῦ γν. portant A. P. C., post γνωστοῦ quoque A.; postorius P. C. recte omittunt.
Mox τῶν καρπῶν VB. P. C. τὸν καρπὸν A. minus recte, quinquam γένεσθαι et composita stu-
cluram c. accus. admittunt.

151 Προσοικειώσιν ζωῆς intellige dictam ex eo loquendi usu Platonicis, quo animas, Deos,
quippe τῷ οἰκείῳ, tentius, illi οἰκείοισθαι sive προσοικειοῦσθαι fertur, eaque consuetudine οἰκείωσις
sive προσοικειώσις vocatur. Cf. Basil. Plot. p. 31. et annot. in El. Cret. col. 780 (4.) 781 (2.) 855
(8.) sq. De sententia Platonica Tim. I, 1, qua homo, pro consuetudine cum rebus terrestribus et
mortalibus aut divinis, immortalis aut immortalis fieri docetur, vide Scholia ad Dissert. Platonie.
p. 155. Ceterum in his, quae, a nobis in contextu omissa, apud Method. insequuntur, ἀπαθανατίζον
et ἀπαθανατίζόμενον A. VB. M., ubi ἀθανατίζον et ἀθανατίζόμενον P. C. Sed verbum ἀπα-
θανατίζον, immortalem reddere, quo Plato semel usus est, vix longe maiorem habet, quam
simplex ἀθανατίζον. Vid. Stalb. ad Plat. Charm. p. 158, D. et quem ille laudat Suicer, Thes. Eccl.
T. I, p. 410.

152 Καὶ VB. pro vulg. τοιτέστι. Tu confer, quibus haec opposita, priora: ὅτε μὲν ἐδέξατο
τὴν ἁρμονίαν, ὅπερ ἐστὶ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν ἀκρίβειαν. In proclivi autem loci καὶ pro
τοιτέστι scribente ex eo copulae usu, de qua vid. annot. in El. Cret. col. 880 (11.) De sententia
Platonica nuncii annot. 150. Imitatio loci Platonici ex Lach. p. 188, D., quam in seqq. indicavimus.
maxis etiam elget ap. Method. Epiphani p. 563, C. D. Quamquam ille Platonis verbis: οὐδὲ λίρον
οἷδὲ παιδιᾶς ὄργανον, ut abusus est, ut lyrae et organi similitudine concentum verborum et facto-
rum in iusto viro declararet. Adde Method. Fragm. I. De S. Crucis ap. Galland. B. II, PP. T. III,
p. 827, B. τὰ ὄργανον ἢ λοιπὸν τοῦ θεοῦ ἔργον (scilicet homo), πάσης ἀσυνφωνίας τε καὶ ἀρμονίας
ἀπαραλλογμένον.

153 Ταῦτα A. M. C.: αὐτάτοις VB. V. P. quod fortissimum est, quum voce λελέχθω, ut ap. Plat.
Tim. I, 1, in fine disputationis posita, a gumulo exponendo satisfactum esse significetur. Ceterum
ταῦτα Noster quam τάντην, ut est ap. Plat., dicere maluit, neque est quod de voce ταῦτα in τάντην
commendanda cogites. In his, quae, a nobis omissa, ap. Method. sequuntur, haec inter alia ex-
stant: οὐκίτι νόμος ὢν καὶ ἀπεικασμα μόνον καὶ εἶκον τοῦ νομογενοῦς. Hic ἀπεικασμα V. P.:
ἀπεικασία A. M. minus recte, siquidem ἀπεικασία est imitandi actio, ἀπεικασμα, ut p. 58, id
quod imitando expressum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 216.

154-Sermo est de divina sapientia et vita, Dei ἐνανθρωπήσει in hominem immissa, et ἀκρατος
quod Christus, quippe ἀλήθεια et σοφία, vocatur translato vocis ἀκράτος usu, cuius exempla, prae-
ter illud ex Pol., plura ap. Plat. reperuntur. Vid. Ast. Comm. in Pol. p. 580, 591. De Platonicis
votis usu notat ad El. Cret. col. 827 (2), ubi eius exemplum in egregio Aëtii fragmento, in quo
Leunclavius ad Gregor. Naz. p. 170, τῆς ἀκραιότητος aliquos libros habere testans, sic vitat: su-
perbiae manus ingenti. Sed, eodem teste, alii, in quibus cod. Basil. ἀκρατος, merae s. putae,
quod praestat. Noster p. 60. τοῦτο γὰρ εἶναι τὸν Χριστὸν, ἀνθρώπον (hanc vocem A. male om.)
ἐν ἀκραιότητι θεότητι καὶ τελείᾳ πεπληρωμένον, ubi P. C. ἐν male om., et p. 129, ἀκρατος ... θεό-
σταθμὶ τὴν ἐνφύρεσιν. Id. ap. Epiph. p. 571, C. ἀκρατον .. καὶ συνεχὴ .. βάσανον, ubi Vindob.
cum cod. Ven. male ἀκράτον. Adde Toup ad Longin. IX, 8, p. 275. Weisk. cui tamen numme
adsentiam, ἀκρατος pro ἀκράτος, scribenti ap. Synes. Dio. p. 44, D. Ἐγκατασκήψαι lux divina, ful-
minis instar immissa, apta metaphora dicitur. De λογὸν in Adamum immissio verbum usurpatur p. 60.
Vid. Valckenar. ad Emip. Hippol. vs. 438. Alias ἐγκατασκηροῦν in ἐγκατασκήπτειν temere coniu-
ctum. Vid. annot. 158.

P. 71. γεννᾶν τὴν ἀρετὴν καὶ ἐκτρέ-
φειν¹⁶¹.

P. 77. γυμνοῖς προφάσεων¹⁶².

ἀκολασταίνοντες ... διὰ τὰς ὑπερ-
βαλλούσας ῥέσεις ἐν αἰτοῖς τῶν ἡδυ-
παιθειῶν¹⁶³. P. 79. εἰ μὴ δύνασθε ...
παντάπασι¹⁶⁴ σωφρονεῖν διὰ τὴν ἀκρα-
σίαν καὶ ὑγρότητα τῶν σωμάτων.

P. 80. τὰ κείμενα διαθρήσωμεν¹⁶⁵
ἐπιμελέστερον.

P. 83. οὐκοῦν καὶ τούτων περὶ δια-
ληπτέον¹⁶⁶.

P. 86. τὸν περὶ παρθενίας εἰσηγη-
σάμενος λόγον¹⁶⁷.
ἀντιτάραξε¹⁶⁸ τὴν συγκατάθεσιν.

P. 92. Σχοδρά διὰ πολλῶν .. μολίς
εἰς τὸ προκείμενον ἀφίκετο¹⁶⁹, μακρό-

Symp. 209, C. ἃ πάλας ἐκίει, τίκει
καὶ γεννᾷ .. καὶ τὸ γεννηθὲν συνεκτρέ-
φει κοινῇ μετ' ἐκείνου. V. γεννήσαντες
παντοῖαν ἀρετὴν.

Pol. IX, 577, B. γυμνοῖς .. τῆς τρα-
γικῆς σπενῆς. al.

Tim. 86, D. ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια
ἀκολασία ... διὰ τὴν τοῦ ἐνὸς γένους
ἔξιν .. ἐν σώματι ἑνώδη καὶ ἡγραινου-
σαν νόσος ψυχῆς γέγονε.

Phil. 29, A. τὸν ἐπιόντα .. λόγον
ἄθρει. al.

Tim. 26, D. κοινῇ .. διαλαμβάνον-
τες —.

Eryx. 395, E. ἐπειδὴ εἰσηγεῖ τὸν λό-
γον.

Phaed. 88, C. ἡμᾶς πάλιν ἐδόκον
ἀναταράξαι.

Legg. VII, 812, A. ὅταν .. ἐπὶ τέλος
ἀφικώμεθα πάσης τῆς διεξόδου. Raim.

161 Quomodo dubites, quin Methodius h. l. ex Platonicis, e Symposio p. 209. C. E. iuxta posi-
tus, profecerit, conferenda tibi sunt, quae idem p. 130. ex Plat. Symp. p. 209. C. D. tantum non
descripsit.

162 Γυμνοῖς recepi ex VB. V : γυμνομένους soluce A : γυμνομένους M. P. C. quod imior
probatum Valerio. In usu quidem sunt γυμνοῖν et ἀπογυμνοῖν, c. genit. spolandi, privandi
vi positi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 413. v. γυμνώ, et cf. Method. ap. Phot. cod. 235, p. 304, b.
15. Bekk. ὁ θεός ... ἐγγεγμένω τοῦ πατρὸς καὶ παντοκράτορος εἶναι. Symp. p. 271. ἀπογυμνώσας
τὸν ἄνθρωπον ἀρετῆς. Sed cf. Plat. Pol. I. l. et aliis locis, ab Asto Lex. Plat. T. I, p. 413. con-
signatis, quibus γυμνός c. genit., ut Lat. nudus, i. q. carens, valet. Sic Methodus ap. Mai.
Sicri. Vel. Nov. Coll. T. IX. (Catenā in Luc. Ev.) p. 650. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὃς ἀδελφίσας τὴν
ἐπιστολήν ἐγγεν ἀφρασίας ἀρθῆναι γυμνός. Προφάσεις sunt praetextus. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. III, p. 218 sq.

163 Ἡδυσπαιθειῶν VB. V. P. C. : ἡδυπαθειῶν A. M. Tu confer p. 100. τὰ ῥέσματα τῆς ἡδυ-
παιθείας, ubi ῥέσματα dicuntur, quae h. l. sunt ῥέσεις. Est autem tarus nomen ῥέσις, quod ap.
Plat. semel tantum, et propria quidem potestate positum, reperitur Legg. XII, p. 914, B. πολλὰς
ῥέσεις, ὅστις. Method. ap. Phot. cod. 235, p. 297, a. ha. II. 12. τῆς περὶ τὰ σώματα ῥέσεως, ex
opinionem eorum, qui arbores terram subiacentem absorbere autamabant. ῥυσίσις ille pressus ne
Combefs. ap. Galland. Biblioth. PP. T. III, p. 789, D. Nostro loco nomen ῥέσις pariter translatus
atque ὀρετός p. 101. περὶ τοῦ ὀρετοῦ τῆς ἀφρασίας. — In iis quae a nobis omissa ap. Method. p. 77
exstant. ἐντυφούμενον ἐκ καὶ ἐμψυκούμενον τὸν οὐστὸν ἀντιτάραξεν ἐξάπτοντες ἐμψυκούμενος, ἐντυ-
φούμενον VB. P. C. recte pro ἐντυφούμενον A. Idem ἐνψυκούμενος : ἐνψυκούμενος P. C., quod com-
mendat Dindorf. Annot. ad Eriphan. Pinar. p. 770 sq. Ego ἐμψυκούμενος conieci Symbol. in Eri-
phan. p. 52.

164 Παντάπασι add. VB. P. C. : om. A. Deinde verba : ἀφρασίαν καὶ, quae A. P. habent, ap. C.
typographi negligenter exciderunt. Ὑγρότητα A. : τὴν ὑγρ. P. C. Libidinem venereum et corpore suc-
culatorem nasci, Noster cum Platone (Tim. I. l.) etiam p. 279 sq. docet. Quod illic υγρότερον σῶμα,
idem p. 170. τὸ κάθυγρον .. καὶ πηλιδὸς βέρος. Eodem pertinent illa, de quibus supra : αἱ ῥέσεις
τῶν ἡδυπαιθειῶν, sive τὰ ῥέσματα τῆς ἡδυπαιθείας, et αἱ ὀρετοὶ τῆς ἀφρασίας.

165 Ἀθρεῖν, perpendere, considerare, frequens ap. Plat. verbum, qui imperativo ἀθρεῖ,
ut Phil. I. l., polissimum usus est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 43 sq. Is verbi usus imitatoribus
placuit. Vid. v. c. Boissonad. ad Arn. Gaz. p. 422. Διαθρεῖν, quo verbo Plato abstinuit, est accu-
rate perpendere, quocum Noster adverbium ἐπιμελέστερον paulo molestius copulat. De compo-
sito περιμελεῖν v. annot. 203.

166 Διαλαμβάνειν, disceptandi sive explorandi potestate positum, Timaeo loco laudato
ap. Plat. reperitur, idque subaudito accusativo, non c. praep. περί. Forma διαληπτεῖον Polit. p. 258,
B. exstat. Conf. Orig. ap. Eriphan. p. 536, B. τοῦτο οὖν εἰς τὸν τόπον διαληπτεῖον, ὅτι —.
Method. ap. Phot. cod. 235, p. 308, b. 32. Bekk. πάλιν δὲ διαληπτεῖον τῶν κακῶν πέρι. Omnino usita-
tum Methodio διαλαμβάνειν, disceptare, velut ap. Eriphan. p. 511, D. 552, C. 561, A. 579, D. 590, B.

167 Sermo est de S. Paulo, 1 Cor. 7, 25. de virginitate quaestioem praecedente. Hoc enim
vult ἐξηγησθαι τὸν λόγον, ut Eryx I. l. Vid. annot. 22.

168 Ἀναταράσσειν τὴν συγκατάθεσιν est scrupulum de re, quam probaveris, i. i. cere.
Verba ταραττω, sive θράττω, et διαταράττω, usitata Platoni de dubitatione animi perturbante,
attulit ad Jo. Helye. De V. S. R. p. 91. Conf. Method. p. 51, ubi Atticam habes formam ταραττεῖν pro
vulgari ταραάσσειν, qua Noster alias fere utitur. Ἀναταράττειν uno Phaedonis loco sic a Plat. usur-
patum est, neque id verbum aliis apud eum reperitur, nisi Tim. p. 80, B. ubi ἀντιτάραξαν, a VV.
UD. loco vulgari ἐντιτάραξαν e codd. restitutum, i. q. concitarunt, ea verbi vi, de qua vid. Ruhn-
ken. Opusc. ed. Friedm. p. 518 sq.

169 Ἀφίκετο, quod VB. P. habent, om. A. Tu cf. Plat. Legg. I. l., ubi ἀφικεῖσθαι similiter
translatum. Statim post μακρότατον VB. P. C. : μακρότερον A., quod nō iam eo comparativo usu exco-

τατον ἀναμετρησαμένη και περαιωθεῖσα
πέλαγος λόγων¹⁷⁰.

τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς .. διέλθωμεν, ὧν
ἐστὶ ξυανλον¹⁷¹ τὴν ἀκρόασιν ἔχειν μοι
δοκῶ.

Oratio IV.

P. 93. οὐδὲμία ἂν ἱπῆρχε μηχανὴ
μὴ¹⁷² οἷα ἀποκνεῖν¹⁷³ ἐπιχειροῦσαν τοῖς
ἤδη προηγωνισμένοις.

λόγων ὄρμαι καὶ διέξοδοι¹⁷⁴.

ἐγκαλυπτεσθαι καὶ δειλιῶν¹⁷⁵.

137, A. διακνεῖσαι ... τοσοῦτον πέλαγος
λόγων.

Pol. V, 460, D. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθω-
μεν. Menex. 235, B. οὕτως ξυανλος ὁ λό-
γος .. παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς
τὰ ὦτα.

Phaed. 72, D. τίς μηχανὴ μὴ οἷα — ;
86, A. οὐδὲμία γὰρ μηχανὴ εἶη — . η.
Legg. VI, 780, D. τί δὴ τοῦτο .. ἐπιχει-
ρῶν λέγειν ἔοικας σφόδρα ἀποκνεῖν;

Pol. VI, 511, B. οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ
ὄρμαι. Prot. 361, D. τὴν διέξοδον τῶν
λόγων. al.

Phaedr. 237, A. ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ.

sare, quem vulgo perperam Attici vocant. Conf. annot. 712. Positum pro superlativo male potest
esse in verbis Noster ap. Phot. col. 234. p. 300. a. 19 20. ὅτι ἐστὶν ἀπάντων ἀδύνατον, ubi Bekkianus:
ἢ ἂν ἀδύνατον ᾖ? Recte: conf. Plat. Phil. p. 15. B. ὃ δὲ πάντων ἀδύνατον ἡδύναται ἂν.

170 Περαιωθεῖσα πέλαγος λόγων i. q. διακνεῖν τ. λ. ap. Plat. Parm. l. I. Vid. Tim. l. ex.
V. Pl. p. 70. ubique Ruhken. Quod autem in Parmenidis loco πέλαγος λόγων pro vulg. τλήτης λ.
scriptum, in eo re scitu sum Cornutus et H. Stephani coniecturam. ex Fie in versione hactenus
probatum Ruhkenio ad Tim. l. I. Valckenario ad Eurip. Hippol. 822, Heusdio Spec. Crit. p. 31 et
Huschkio ad Tibull. l. 3. 25. T. I. p. 238, ex quibus Valckenar. apte comparat t Protog. p. 338, A. ubi
vid. Ast. Annot. p. 146 sq. Locum πέλαγος, a Stollbaumio ad Pol. IV, p. 441, C. adaptatum, sed
ad Parm. p. 388 sq. scriptum, ego quousque confirmare studui in Parmenidis Edit. II. Titic. min. p. VIII.
Nunc accedit Methodii auctoritas, qui locum ex Parmenide manifesto imitatus est. Quoties metho-
dicas: πέλαγος, λόγων, ἐπιχειρῶν, sum, postea ut ait s. scriptis impens. placuerunt. Cf.
Method. ipse ap. Epirrh. p. 590, C. ἀκρόατον αἰσῶν ἀποκναι, ἀκρόατον καὶ χαλεπὴν αἰσῶν οὐκ
τὴν ἀποκναι ἐκαστὴν, ἔαν μὴ τις αἰσῶν ἀκρόατος αἰσῶν ἐξ οἰσῶν κατεκναισῶν, καὶ ἀ-
κρόατος ἐν μέσῳ νηχομένης πελάγει, εἰς ὄρμον τῶν ἀκρόατον καὶ ἀποκναισῶν λόγων.
ἀκρόατος πελάγος, quae colorem atque duxerunt ex Plat. Pol. V, p. 453, D. ubi attende praesentia
illa: εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσῳ. Porro cf. Julian. Or. IV, p. 142, C. ὅτι τὴν ἀκρόατον οἱ πρὸς
ἀκρόατος πέλαγος ἀποκναισῶν, αἰσῶν καὶ ἀκρόατος ἐκ πολλοῦ τοῦ πρόσθεν ἀκρόατος λόγος.
ubi ἀκρόατος πέλαγος, et τολύς λόγος invicem sibi respondent. Nicphor. Patriarch. Disp. cum Leone
Arm. de Image, in Combellsii C. Politiani p. 162. ὡς εἰς βιβλὸν καὶ ἀκρόατος ἐπιχειρῶν πέλαγος
αἰσῶν καὶ ἀκρόατος, ὃ πολλοὶ μὲν πολλὰς διέκναισῶν, οὐδὲ δέ γε, ὅτι αἰσῶν τῶν ἀκρόατος
ἀκρόατος ἀκρόατος. Mau. Palaeolog. Or. I, p. 164. μήποτε πρὸς πέλαγος, διὰ γὰρ αἰσῶν ἀκρόατος
προκναισῶν ἡμῶν ἐκαστὴν νηχομένη. Id. Or. III, p. 202. ὅτι δὲ καὶ τὸ πλεονεξία καὶ τὸ πολὺ
τῶν ἀκρόατος ἐκαστὴν ἐκαστὴν πέλαγος. Id. Or. VII, p. 372. τὸ σκελετὸν ἡμῶν εἰ, τοῦτ' ἀκρόατος
καὶ τὸ πέλαγος, i. e. in hac tantum disserendi materiam. Id. in Dialogis a Hasno editis
(Noir. et Extr. des Mss. du Roi. T. VIII.) p. 360. ἀλλ' ἐκαστὸν μὲν τῶν ἀκρόατος, εἰδὼν, εἰ
ἐκαστὸν ἐκαστὸν ἀκρόατος πέλαγος. Vid. Boissonad. ad Theophr. Simplic. p. 182 sq.

171 Ἐστὶν C.: ὡς P. C. De Ientione Platonica: ἐκαστὸς λόγος, cui ap. Nostrom ἐκαστὸς ἀκρόα-
τος respondet. vid. Ruhken. ad Tim. l. V. Pl. p. 190 sq. Valckenar. ad Callimachi Elegg. Fragm.
p. 244 sq. Wytenbach. Animadv. in Plutarch. (p. 17. D.) p. 194. Wernsdorf. ad Himer. p. 186. Vo-
cem vel auditionem ἐκαστὸν Latine interpretis: quam nobiscum in auribus ferimus (cf. Senec.
Ep. 123. ubi vid. Ruhkopf.) vel quae sonat adhuc et vibrat in auribus (cf. Senecae
De Provid. c. 3.) vel simpliciter auribus sedentem (cf. Quintil. XI. 3. 40. ubi vid. Gesner.).
Eiusmodi vocem vel auditionem, voce tamen ἐκαστὸς non adhibita, egregie depingit Lucian. Imag.
c. 13. Nigrit. c. 7. extr. (eo loco, quem Fresner. ad Quintil. l. I. comparavit) Synes. Dion. p. 62. B.
et alii, laudati a Jortino ad Miltonis Paradise Lost Lib. VIII, vs. 2. Ceterum est, ubi vox ἐκαστὸς,
qua Timaeus, l. I. Platoniceam ἐκαστὸς reddidit. in eadem re posita reperitur, v. c. ap. Gregor. Naz. Or.
XXIII, p. 428, C. ubi pro ἐστὶ, quod, uti nostro loco, cum voce ἐκαστὸς coniungi solet, male ἐστὶ
in eisd. nonnullis scribitur. Proxima ap. Method. verba ex poeta nescio qua summa et sic d. g. g. g. g.
sunt: ἐκαστὸς γὰρ ὅσον ἀκρόατος — —.

172 Μη A. recte: τοῦ VB. P. C. Tu de dictis, Platon. usulatis: τίς μηχανὴ, οἷα δὲ
μηχανὴ al., uti de insequentibus partibus μὴ οἷα, vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. (p. 72, D.)
p. 583. et Lex. Plat. T. II, p. 344. Articulum ἧ, qui in istis formulis locum non habet. ap. Gregor.
Naz. Or. XXVIII, p. 505, E. in verbis: τίς οἷα ἡ μηχανὴ —; in Cod. Bas. recte omitti, nuper da-
cut ad El. Cret. col. 778. (10).

173 Verbo ἀποκναισῶν, de quo ad El. Cret. col. 780 (7) monui, locus hic est nullus, quoniam
sermo sit non de molestia, sed de cunctatione et dubitatione virginis verba fictura.
Itaque ἀποκναισῶν scripsi, cui in seqq. verba ἐγκαλυπτεσθαι καὶ δειλιῶν respondent. Emendationem
confirmat Platonis locus iuxta positus. Idem eodem verbo etiam alas utitur. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. I, p. 238, et infra annot. 706. De proximis: τοῖς .. προηγωνισμένοις, vid. annot. 11.

174 Λόγων ὄρμαι VB. P. C. exquirit: τῶν A. quod ex praegresso τῶν repetitum. Nomen
ὄρμαι, plurali numero de dissonantibus ἀκρόατος, ut l. l. usurpatum, ap. Plat. uno Pont. loco iuxta
reperitur. Locutionem Platoniceam διέξοδος λόγων sive λόγων (cf. Prot. l. I. et Critias p. 109, A.)
attigi in Prolegom. in Glyc. De V. S. R. p. XXX. Sic Method. in praegressis: εἰ μὲν ἐπὶ τῶν αἰ-
σῶν .. διέξοδος ἡ σοφία τὴν λογικὴν ἵστικον τέχνην.

175 Verbum ἐγκαλυπτεσθαι, quod pulchrum et veterandam, ut ap. Plat. Phaedr. l. I.,

P. 94. Ἐγὼ γὰρ ἀκριβῶς ἤσθῃσθαί¹⁷⁶
μοι δοκῶ —.
τὸ στρατηγῆσαν ἡμᾶς εἰς ζωὴν¹⁷⁷.

P. 95. τὸ εἶμυ τῆς φθορᾶς ἐπὶ
πολὺ προσεχέσθῃ καὶ φερόμενον σφο-
δρῶς ἐξαισίοις συρροῖς¹⁷⁸ οὐ μόνον ἐξω-
θεν ἀτάκτως παρεφέρετο¹⁷⁹ προσεγγά-
νον, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπεισεχόμενον¹⁸⁰ εἶσω
κατέκλυζε τὰς ψυχάς. αἱ δὲ¹⁸¹ συνεχῶς
τοῦτο πύσχονσαι κωφαὶ καὶ δεσμαθεῖς
ἐγέροντο, κυβερνᾶν ἀπαλλαγίσαι¹⁸² τὰ
σθένερα σκάσῃ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐφ-
αψισθαι βεβαίον τιός. αἱ γὰρ αἰσθή-
σεις τῆς ψυχῆς, ὡς οἱ τοῦτων ἔφασαν
ἐπιστήμονες¹⁸³, ἐπειδὴ τῶν ἐξωθεν
προσπίπτόν— (p. 96) τῶν παθῶν ἡττη-
θεῖσαι προσδῆξονται τὰς ἐπιφορὰς τοῦ
τῆς ἀνοίας ἐπικλύσαντος εἶσω κύματος,
εἰθέως τῆς θείας ὁρμῆς ἐμποδίζονσαι¹⁸⁴

Symp. 186, A. καθεωρακέναι μοι δο-
κῶ —.

Symp. 193, B. ὃν δ' ἔρωσ ἡμῖν ἡγε-
μῶν καὶ στρατηγός.

Timae. 43, A. τὰς τῆς ἀθανάτου ψυ-
χῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπὶ ῥόντον
σῶμα καὶ ἀτόρροντον. αἱ δὲ εἰς ποτα-
μὸν ἐνδεθεῖσαι πολλὴν οὐτ' ἐκράταν
οὐτ' ἐκρατοῦντο (11). βία δ' ἐγέροντο
καὶ ἔφερον, ὥστε τὸ μὲν ὅλον κινεῖσθαι
ζῶον, ἀτάκτως μὲν ὅπῃ τῆς προίενης
καὶ ἀλόγως —. πολλοὺ γὰρ ὄντος τοῦ
κατακλύζοντος καὶ ἀπορρόντος κύμα-
τος, ὃ τὴν τροχὴν παρείχεν, ἐτι μετῴ-
θουρον ἀπειργάζετο τὰ τῶν προσπι-
πτόντων παθήματα ἐκύστος, ὅτε ..
(C.) ... διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ
τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτουσιν, αἱ
δὲ .. αἰσθήσεις .. κέκληνται. 44, A. ἂν
δ' αἱ ἐξωθεν αἰσθήσεις τινὲς .. προς-

declinat. apud Nostrum recurrit p. 230 αἰσθάναι .. καὶ ἐκκλύπεται, et p. 244. Vid. Toll. Insign. It. n. 110. p. 16 sq. et p. 77. Ast. Annot. in Phaedr. p. 305. Pro simplici δειλῶν, quod p. 181. et 275. accis. seum habet, Methodius ἀποδείκναι ponere voluit p. 156 (c. acc. et inf.). 194. 204. (c. pros). Illud verbum apud Platonem non exstat: de hoc vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 231.

176 ἠσθῇσθαι ex VB. recepi: αἰσθάνεσθαι A. M. male: αἰσθῆσθαι V. P. C. paulo melius. Tu conf. Plat. Symp. I. I. καθεωρακέναι μοι δοκῶ. Noster p. 100. λέπεισμαι διαρκῶς, ἀπὸ τῶν ἑρῶν ἡσθῆσθαι γοημάτων. Quam autem αἰσθάνεσθαι, intelligere, perustatum sit Platoni (vid. Ast. Lex. Pl. T. I. p. 58), illi compositis ἐπισθάνεσθαι et συνασθάνεσθαι absint. Pius Noster p. 229. vindicatus; posterioris tempus perfectum libris item standi fuit p. 193. τοι, μη-
δὲ τῶν ἀνθρώπων συρροῖς κινεῖται (sic Phot. cod. 237, p. 311. a. 39. Brkk. A. M. P. C.: συνει-
διμῆναι, VB. V. male) τὴν πολεμικὴν σοφίαν τοῦ θεοῦ. Tu cf. seqq. εἰ δὲ αἰσθάνονται καὶ
οἱ τοῖς γὰρ, τὸ μυστήριον, et p. 236. οὐ συρροῖς κινεῖται τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὸν πλοῦ-
τον, p. 238 sq. τὰ βῆτα τῶν γαργῶν μὴ συρροῖς κινεῖται.

177 In istis, de agitia pronuntiatis, verbi στρατηγῆσαν eadem translatio ac nominis στρατηγός
ap. Plat. Symp. I. I. ubi Amor volis ad bona ἡγῶν καὶ στρατηγός esse dicitur. — Insequuntur
ap. Method. haec, a nobis in contextu omis-
sa: πειράσονται γὰρ, ἢ διανοοῦμαι (ita VB. P.: δι-
νοοῦμαι A. male), περὶ τούτων ἐνδεθεῖσαι πᾶν, quae summa sunt ex Tim. p. 27, D. et insertum
tueat lectioni ἢ διανοοῦμαι, a Stalbaumio temere sollicitatur.

178 Ἐξαισίοις συρροῖς A.: συρροῖς ἐξαισίοις P. C. Utrumque recte dicitur. Verumtamen Me-
thodius sententiam ἐξαισίοις συρροῖς ex Aniceto p. 370, C. ἀπαισίων ἐξαισίοις συρροῖς, ita
mutatus est, ut eam alio transferret. Vocem ἐξαισίοις Fischer. in Aeschin. Socr. Diall. III. Ind.
h. v. et Ast. Annot. in Plat. Legg. p. 276. illustrant. Nomen συρροῖς est ex ἀπὺς λεγόμενος
in Platoni, quae vulgo feruntur, scriptis.

179 Παρέφερετο V.: παρέφερε τὸ A. M. P. C. probante Valesio. Tu confer illa ap. Platon. Tim.
p. 43, C. οἱ .. διὰ τοῦ σώματος αἱ κινήσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι προσπίπτουσιν. Ne-
que enim dictum est, quia Methodius hoc loco in describendis affectibus, quibus anima post la-
psum subiecta fuerit, ea sit imitatus, quae Plato in Tim. p. 43, A. — 44, A. de anima recens in
corpore immersa docuit. Conf. annot. 141.

180 Ἐπικλύμενον V. P. C.: ἐπισχεόμενον A. M. Pro lectio melior visa Valesio. Sed dubi-
tari potest propter illa in seqq.: τοῖς τῆς ἀνοίας ἐπικλύσαντος εἶσω κύματος, quae, siet de
sensibus dicto, tamen imitando expressa sunt ex istis, de nutritione dietis, Tim. p. 43, B. τοῦ κα-
τακλύζοντος .. κύματος, quibuscum conf. p. 43, A. εἰς ἐπὶ ῥόντον σῶμα. Vid. annot. 144. Inaudi-
tum illud τὸ τῆς ἀνοίας κύμα Noster effluxit ex Tim. p. 44, B. ubi imprimis ista attende: — ἀνοῖς
ἐπὶ τὴν ψυχὴν — τὸ τῆς αἰσθῆς καὶ τροφῆς — ὅτινα —.

181 Αἱ δὲ A. P. recte: καὶ αἱ δὲ C. Tu confer Plat. Tim. p. 43, A. αἱ δὲ .. ἐγέροντο. Statim
post τοῦτο, quod A. P. C. habent, male uni, VB. V. Deinde in verbis: κωφαὶ καὶ δεσμαθεῖς,
κωφαί, omis-
sum ab A. addunt VB. P. C.: δεσμαθεῖς A. M. recte pro δεσπαθεῖς VB. V. P. quod C.
perpetuat tunc. Tu confer Plat. Tim. p. 88, B. τὸ .. τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δεσμαθεῖς ...
ποιοῦσαι.

182 Ἀπαλλαγίσαι VB. P. C.: ἀπαλλαγίσασαι A. soloecce, ut in seqq. προσδῆξονται, ubi P. C.
recte προσδῆξονται.

183 Haec verbis: ὡς ... ἐπιστήμονες, Plato in Timaeo significatur. Cum illis: τῶν ... παθῶν
ἡττηθεῖσαι, cf. Method. p. 200. καὶ νομίζουσιν ἀντιμικλονεῖν καὶ μάχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονάς,
ἡττωμένοι τὸν λογισμὸν, uti vid. annot. Id. ap. Ep. ph. p. 300, A. τὸ .. αἰσθάνοντον τοῦ ἐν ἡμῖν
γινώσκον ἀγαθοῦ .. ὅπῃ τῆς ἐπιτήμης ἡττωμένον.

184 Τῆς θείας ὁρμῆς A. M.: τῆς εὐθείας ὁρμῆς VB. V. P. C. Iquam lectionem tuam possas
coll. Plat. Tim. p. 43, B. E. p. 44, B. πρὸς τὸ κατὰ γένει τόντων σχῆμα ἐκίστον τῶν κέκλων αἱ
περιφορὰι κατακυανόμεναι. Verum omnino εὐθείας, post εὐθείας flatum, molestum est, et
in procepi fuit librario post εὐθείας in θείας syllabam eo repetere et εὐθείας pro θείας scribere.

ἄριστον .. βοήθημα, τὴν παρθενίαν¹⁸⁹
ὅπως ἐξ αὐτῆς ἀποδήσαντες ἡμῶν τὰ
σώματα πλοίων δίκην, γαλήνην¹⁹⁰ ἔχω-
μεν ὁρμισθέντες φθοράς.

P. 97. ψυχαὶ .. ὁπόσαι .. περιπο-
λοῦσιν¹⁹¹ ἤδη μετὰ Χριστοῦ τὸν οὐρα-
νόν, ὅτι μὴ κατεσπιάσθην¹⁹² ἐπὶ τῶν
ἐλίκων καὶ σωματικῶν ῥεμάτων¹⁹³.

τά .. νοητὰ τῆς ψυχῆς ἔχοντα¹⁹⁴.

κὸς γένος .. Μούσας .. ἔδοσαν. Phaed.
84, A. (ἄνδρὸς φιλοσόφου ψυχῇ) γαλή-
νην τοῦτων παρυσκενιάζουσα (nim. ἡδο-
νῆς καὶ λύπης).

Phaedr. 246, B. πάντα .. οὐρανὸν
περιπολεῖ (πάντα ψυχῇ). Tim. 44, B. τὸ
τῆς αὐτῆς .. καὶ τροφῆς ῥεῖμα.

Theaet. 150, D. γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυ-
χῆς ἔχονον.

Idiom. Δ. T. §. 18, 1. p. 108, ed. III. Sed prior lectio praestat; conf. p. 16. τὸ τῆς παρθενίας ἀν-
δρωποι, ἅλ' οὐρανὸν κατεπλήσθη γιγόντων, et vid. annot. 212. Cum progressu κατεπλήσθη καὶ
ἀποστέλλειν p. 101, et p. 269, loco in annot. 186, allato, quoniam haec praecedant p. 268. ὁ θεὸς ἀπέ-
στειλε βασιλεύσοντας νόμον. Κατεπλήσθη in eadem re usurpatum. p. 16. I. I. et p. 270. ὁρμισθέντων
καὶ ἄρως κατεπλήσθη τοῖς διδωμένοις ἀγνείᾳ. Sic Plato maxima quaeque vltae huiusmodi bona,
tanquam deorum dona, recte denissa esse docet. Vid. Stallbaum, ad Plat. p. 16, C. ubi ex θεῶν
ἐδωκεν i. q. κατεπλήσθη. Alia ex hoc genere passim videntur in annot. 180.

189 Παρθενίαν A. M.: ἀγνείαν VB. V. P. C. Sententia eadem est, utramvis lectionem praecula-
veris. Posterior commendari videtur loco gemino, ex p. 269, supra allato. Sed ut παρθενίαν praefertem,
efficit locus p. 101. τὴν παρθενίαν ὁ θεὸς ἐδωκεν, σήμερον ἀποστέλλει. — Deinde ἀποδήσαν-
τες, recte VB. P. C.: ἀποδίδαντες. A. typographi errore, ut videtur. Eadem metaphorā verbi ἀνα-
γαγάντων p. 98. (τὰ σπέρματα i. e. τὰ σώματα) ἃ ἀνεγέρσαν ἀπὸ τῶν πνευματικῶν τῆς ἀγνείας.
Διὰ τὴν, insit, ut p. 61. δίκην ὁστρακίου. al. et ap. Epiph. p. 349, B. (bis) D. 363, D. Vid. Ruhnken.
ad Tim. p. 85. Asi. Lex. Plat. T. I. p. 536. meaque in Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. III,
p. 471. et annot. 72.

190 Γαλήνην A. P. C. optime: γαλήναιος VB. putido glossemate. Tu cf. Plat. Phaed. 1, 1, et
alias locis, consignatis ab Astio Lex. Plat. T. I, p. 364, qui tamen translatae nominis notionem a
propria segregare debebat. Method. p. 206 γαλήνην ἀγνοῦντες τῶν παθημάτων, et ibid. γαλήνην τοὺς
ἀγνοῦντες καὶ μὴ διοχλουμένους ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας, quorum locorum priore nomen γαλήνη gentium
secum habet, ut ap. Plat. Phaed. 1, 1, et Legg. VII, p. 701, A. Vid. Annadvas. in Basil. I, p. 112.
Add. Procop. Comm. in Proverb. p. 32, ed. Mai. ἐν ἀταραξίᾳ πίστι καὶ βαθείᾳ παθῶν γαλήνη. Au-
daxior metaphorā γαλήνη καὶ νηυσὶ κακῶν exstat in fragmento Method. i ap. Mai. Script. Vet. Nov.
Collect. T. IX, p. 680. Quo magis nostro loco ἀνεν, quod A. M. P. C. ante φθορὰς inferunt, cum
V. ostendendum censui. Interiectum ὁρμισθέντες penam male habet, qui Method. transposi-
tionem arantissimum esse docuit. ὁρμισθέντες autem scilicet cum VB. P. C.: ὁρμισθέντων A.
minus recte. Conf. p. 18. ἐλ, τὸν τῆς ἀφθαρσίας εὐδὸν ἐνορμίζονται (ὁρμίζ. A. M.: ἐνορμίζ. VB.
V. P. melius) γάρων, quo de loco vid. Annadv. in Basil. I, p. 131. Translatum ἐνορμίζων Elie
Cretensi, eruditissimo Gregori Naz. Commentatori. col. 808. (5) restitui in istis, propter metapho-
ram pluralis γαλήναι comparandis: (τὸ γάρων) ἐνορμίζων γαλήνας καὶ ἀταραξίᾳ παθῶν.

191 Locutionem περιπολεῖν τὸν οὐρανόν, de animabus beatis usurpatam. Methodius a Platone
mutatus est, qui Phaedri loco laud. ea usus est de anima, caeli oras peragrans. Apud Plat.
idem verbum recurrit Phaedr. p. 252, C. ὅσοι .. μετ' ἐξέλκον περιπόλουν, ubi p. 249, B. respicitur.
Method. p. 111. τὰ μετέωρα καὶ ἀσημαντὰ περιπολεῖ, nim. anima rebus coelestibus intentā. Hermes
Trismeg. p. 47, ed. Paris. ὁ δὲ τοῦς καθ' ἑαυτὸν γινόμενος τῶν ἐνδυμάτων ... περιπολεῖ πάντα τόπων,
κατεκρίων τὴν ψυχὴν χρεῖται. Vide Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 514 sq. Krabingeri. meque ad Gregor.
Nys. De Amara et Resurrect. p. 295.

192 Conf. p. 300. ψυχὴν .. τὴν .. μὴ κατασπώμενην. Solemnis usus translati verbi κατασπῶν
de affectibus et sensibus, animum huiusmodi degravantibus. Herm. Trismeg. ed. Paris. p. 46 sq. ὅταν
de δόξα καὶ τῷ σώματι καὶ κατασπῶσθαι κατὴν (nim. animum) ἐλ, τοῖς τοῦ σώματος ὄγκων. Porphyg.
De Abst. IV, 13. ἡμεῖς ψυχὰς κατασπώμεναι = Joseph. B. J. II, 4, 11. τὰς .. ψυχὰς .. συμπλέκε-
σθαι .. τοῖς σώματιν ἵνα τὴν ψυχὴν κατασπώμεναι. Jo. Philip. Comm. in Aristot. de Anima
Lib. I, fol. 24, b. m. ἐπὶ μὲν τῶν οὐρανίων τὸν φρεῶν τὰ σώματα ἐξέρχεται, καὶ αὐτὰ μὲν πρὸς
αὐτὰς ἐπιστρέφεται, αὐτὰ δὲ (i. αὐτὰ δὲ) οὐ κατασπῶνται πρὸς τὰ σώματα, ὡς αἱ ἡμέτεροι. Idem
in Proemio f. 5, a. πρὸς τοῦτον .. κατὰ τοῦ πνεύματος περικυβήτως ἐν μοναχικῇ διαίτῃ κατα-
σπῶσθαι πρὸς τὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Macar. Homil. II, 2, p. 23. XV. p. 197. οἱ .. λογισμοὶ τοῦ νό-
μου κατασπῶσι τὸν νοῦν ἐλ, καὶ ἐπὶ τὰ καὶ φθορὰ. Procop. Comm. in Proverb. p. 147 Mai. ἡ ..
ἐκτενεία τοῦ μὴ τὸν τοῦ θεοῦ ὄγκον ἐν καρδίᾳ φέροντος συνθλά τοῦτον, ἐλ, γὰρ κατασπῶσθαι τὸ
αὐτοῦ ὄγκον. Id. p. 208. ὁ νοῦς .. οὐ δέδοικε τὰς κατασπῶσεις τῇ σχέσει τὴν ὀλίκων ἐπιγα-
νείας τῶν ὁρμῶν. Gregor. Palam. Orati. p. 37 Matthiae. τὸ σῶμα κατασπῶς πρὸς τὰ πάθη καὶ
βιάζεται. Auecl. Par. Gram. T. III, p. 162. ὁλόγον κατασπῶσθαι πρὸς τὰ τῆδε, πάλιν μεταφράζονται.
Vid. Act. Soc. lit. Lips. Vol. I, p. 343. In eadem re verbum κατέλλειν ap. Method. p. 115. τὸν λογ-
ισμὸν ἐλ, τὸ χεῖρον (τὰ χεῖρα A. C.) κατέλλοιτο τοῦ πονηροῦ, ubi VB. P. melius τὸ χεῖρον. Sic τὸ
κατέλλειν Method. ap. Epiph. p. 507, D. (locum vide in annot. 184)

193 Platonica imago his verbis inest, sive Methodius voce ῥεῖμα sic usus est, ut Plato Tim.
I, 1, sive omnino fluxum rerum corporearum naturam τὰ ὀλίκα καὶ σωματικὰ ῥεῖματα nuncupavit.
Vid. annot. 144.

194 Virtutis et ingenti foetus Methodius his verbis declarat. Eadem notio translati no-
minis ἔχονον p. 150, ubi haec metaphorā cum reliquis illius loci e Plat. Symp. p. 209, C. D. multo
sancta est. Nostro loco adiecta nonnulla ἔχονα verba τῆς ψυχῆς loci ex Theaet. I. nos commone-
faciunt, ubi ἔχονον nomen ingenti foetus intelligitur.

P 98 αἱ καθαραὶ καὶ ἀλώβητοι¹⁹⁵ ψυχαί.

ὄργανα καλοῖσιν¹⁹⁶ .. τὰ σπηνώματα ξαντῶν.

P. 100. ὁπότε¹⁹⁷ ὁ δίκαιος .. ἐν τῇς παρθενίας ἔρως, τοῖς ἡπιοτάτοις τοῦ Χριστοῦ νάμασιν ἀρδεῖ, σοφίᾳ καταπεκάζων.

τὰ ῥεύματα τῆς ἡδοναθείας¹⁹⁸ .. τὰ συγχέοντα καὶ ταράσσοντα τὴν ψυχὴν.

P 101 χρησιμωτάτην γὰρ καὶ ἐπικουρον εἰς ἀφ' αὐταρσίας κτῆσιν τὴν παρθένην ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο¹⁹⁹, σύμμαχον ἀποστείλας τοῖς ὀργισμένοις καὶ ποθοῦσι.

ὥδε γὰρ ἀναλογισώμεθα πάλιν²⁰⁰ καὶ τὰ ἐξῆς.

P. 103. δελεάζουσιν²⁰¹ ἡδοναῖς λοχῶντες πρὸς ἀπάτην.

P. 104. εὐ καὶ γενναίως²⁰² .. τὰς

τοὶ X, 611, C. οὐδ' ἀλωβημένον δεῖ αὐτὸ (τὴν ψυχὴν) θεάσασθαι .. ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον .. διαθεατέον.

Tim. Loc. 103, C. ἃ γὰρ φρίσις οἷον ὄργανον ἀρμόζει τοῦ σπινῶτος.

Tim. 75, E. τὸ .. λόγων νῆμα .. κάλλιστον καὶ ἀριστον πάντων νημάτων. Pol. VIII, 550, B. τὸ λογιστικόν .. ἀρδόντος τε καὶ αἰζόντος. II.

Phil. 63, D. τὰς ψυχὰς .. ταράττονσαι διὰ μαρναῖς ἡδονάς.

Symp. 180, C. Ἐρωτα θεῶν .. κυριώτατον εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Axioch. 366, A. τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὀργισμένην.

Plot. 332, D. ἀναλογισώμεθα τὰ ὁμολογημένα ἡμῖν.

Tim. 69, D. ἡδονὴν μέγιστον κακοῦ δέλεαρ.

Gorg. 521, A. εὐ καὶ γενναίως. II.

195 Καθαραὶ καὶ ἀλώβητοι ψυχαί a Methodo dicuntur immar putae et intactae. Sic ap. Plat. Pol. I, L. ubi sermo de animae pulchra per se spectata, οὐδ' ἀλωβημένον ei oppositum, quod est κατεργῆναι. Pichne Joanni et usum verbi λογάζεσθαι, ad animum animaeque res transferri. Illustravi in Diario Academicis Studiis, a. 1842, vol. 55, (2). Quae praecepta apud Nostum hoc pertinent, ista sunt, ἀλώβητος, p. 75. τὸ ὅλλημα τελεσφορήσαντι, ἀλώβητον τον λόγον. λογάζεσθαι mod., p. 133. (τῆς αὐθιγῆς) πλήθεισιν ἀδικημάτων ἐλωβήσαντο. ubi Phil. cod. 237, p. 309, b. 23. Bekk. κατελωβήσαντο in alia vart. II.), et p. 251. τὸ .. το γλῶτθρονον λογάζεσθαι: pass. ut ap. Plat. I, L. ap. Epiphani. p. 549, C. ἀλωβημένοι καὶ ἐκτενέτες .. τῆς αὐθιγῆς ἀρετῆς, et p. 550, C. ὅπως μὴ δι' αὐθιγῆς ἐλωβημένον, ita enim vulg. μεμωρημένον Aeschylus ap. Dindorf. Annot. p. 781. conrexit: ἐπιλωβήσθαι, p. 206. ὥστε καὶ διὰ τῆς ἐνδεμῆτος ἐπιλωβήθηται ποτ.

196 Ὀργανα καλοῖσιν, quae est vulg. lectio, Bekkerns e cold. A. B. reposuit ap. Phil. cod. 237, p. 308, b. 23. ubi vulgo legebatur: ὄργανα ἀνακαλοῦσιν, syllaba ἀνά in καλοῖσιν perperam reposita. In seqq. σπηνώματα i. q. σώματα. Vid. annot. 94. ubi hunc quoque locum attigit.

197 Ὀπότε A.: ὅταν P. C. Sed maiorem vim habet ὅποτε, praeterito tōte. Max. ἀρδεῖν A. M.: ἀρδεῖται V. B. V. P.: ἀρδεύεται C. prius etiam. Scriptura ἀρδεῖται, quae insequens καταπεκάζων non convenit, ut debet, qui verba: τὸ τῆς παρθενίας ἔρως, in praeteritis subiecti vim habentia, inquam obiectum ad ἀρδεῖν subaudienda esse non animadvertunt. Ἀρδεῖν forma est minus Attica, quam ἀρδω (vid. Valckenar. ap. Koppiers. Obs. Phil. p. 5. Lobeck. ad Phryg. p. 763.), quo verbo, ad animi recreationem et cultivationem translatum, Plato saepe, ut Pol. I, L. usus est. Vide Ast. Lex. Plat. T. I. p. 272. neque in Basil. Plotiaz. p. 35 sq. Ex Methodi cf. κατάρδω, p. 171 (loco infra allato et ex Plat. Phaedr. p. 216, E. luculenta imitatione expresso. ubi P. C. καταρδόμενον nomen bene quam καταρδόμενον A.) et p. 178. τὰς παρθένους εὐτακτοῦς ἡρώς καὶ πολλοὺς καταρδόμενους, ubi animae virginum beatitudinis divina imago, magis a Platone summi, de quo Method. p. 262. ἡλίκω .. καταρδόμενον παντὶ τὸ γενναῖον αἰσθάνεται σέλα. In his quae nostro loco verbum ἀρδεῖν praecedunt: τοῖς .. νάμασιν, nomen νάμα, quod de aquae laticis proprie datur (vid. Valckenar. ad Adon. p. 320, B.), sermonis et doctrinae laticis translate declarat, ut ap. Plat. Tim. I, L. et Phaedr. p. 235, C. Vid. annot. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. 101. In eadem imagine pergitur, adiectis verbis: σοφίᾳ καταπεκάζων. Verbo καταπεκάζειν de quo Bornemann. ad Xenopl. Symp. 2, 26.) Philo similiter translatum usus est. Vid. Basil. Plat. p. 36. inf.

198 Lucutionem: τὰ ῥεύματα τῆς ἡδοναθείας, illustravi annot. 144. Quod autem Methodus cum Platone Phil. I, L. voluptati id quod est ταράσσειν tribuit: omnino sensum et affectum, animum perturbantium, id verbum Platonico loquendi usu proprium est. Vid. annot. 218.

199 Ad verba: τὴν παρθενίαν ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο, ubi ad insequens ἀποστείλας, conf. annot. 188. Deinde δεικνυμένους A. M.: ὀργισμένους V. B. V. P. C. Tu de verbo δεικνυμένους cf. Axioch. I, L. quod Methodus p. 104 manifesto respexit, Plotin. p. 201, F. 295, B. et vid. Snell. vi. δεικνυμένους. Anecd. Hemsterhus. p. 254. Fischer. ad Aesch. Soer. Diall. III, p. 108 ed. II.

200 Ἰδίῳ A. P. C. addunt: om. V. et facit ea voce caremus, quum ἀναλογισέσθαι per se et reputare, ut ap. Plat. Prot. I, L. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 150.

201 Quemadmodum Plato Tim. I, L. voluptatem visu esum vocat, ita Noster h. l. malignos genitos voluptatibus homines mescare dicit. Vid. Annadvss. in Basil. I, p. 41 sq. Id quod est δεικνύναι Diabolo Methodus tribuit p. 271. (bis) et ap. Epiphani. p. 545, B. in loco corrupto (id quod Petavius vidit) et sic emendando: τὸν ἀβελόν διδεδουμένον τῇ σοφίᾳ ποικίλως πρὸς παρνοῦν πείθοντος. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 51. Omnino voluptas et sensuum illecebrae δεικνύναι dicuntur. Cf. p. 206. et vid. Annadvss. in Basil. I, L.

202 Quod ap. Plat. Gorg. I, L. et Theaet. p. 146, C. 151, E. εὐ καὶ γενναίως, idem anas ap. eund. εὐ καὶ ἀνδρείως. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 447 (ubi scilicet Theaet. p. 157, D. pro 147, P.)

ἐταγγελίας ἄνω περιθροῖσι²⁰³, τὸν οὐράνιον διψῶσαι καὶ σύμφητον τόπον²⁰⁴.

Γ 105. τὰς ἀμύαντοισι ... καὶ ἀπήμονας²⁰⁵ ψυχάς.

Γ 106. τῆς οὐρανοπόλεως ὡς ἀληθῶς²⁰⁶ ἐκείνης καὶ μυκαρίας Ἱερουσαλὴμ.

εἰς καθαρὰν²⁰⁷ οἰκῆσιν ... κατοικῶν.

Γ 107. τούτου γὰρ τοῦ κτήματος τοῖς ἀνθρώποις ἄμεινον βοήθημα οὐκ ἂν τις ῥαδίως ἕτερον λάβοι ἀρέσκον θεῷ καὶ προσφιλές. διὸ ἐγὼ χορῆναι γῆμι τὴν ἀγνείαν ὑπαντίας τιμῶν καὶ διαφερόντως²⁰⁸ ἀσπεῖν τε καὶ ἐγκοιμῶν.

ἰδίαι σοι²⁰⁹ καὶ παρ' ἡμῶν αἱ ἀπαρ-

Αχιοch. 370, D. περιθροῶν τὴν γῆσιν. 368, A. ἡ ψυχὴ .. τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφητον αἰθέρα καὶ διαρῆ.

Phaedr. 248, C. εἶναι ἀπήμονα (ψυχῇ).

Pol. IX, 592, B. ἐν οὐρανῷ ἴσως παρὰδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίῃν.

Phaed. 114, C. ἄνω .. εἰς τὴν καθαρὰν οἰκῆσιν ἀφικνούμενοι.

Sympr. 212, B. τούτου τοῦ κτήματος τῇ ἀνθρωπείᾳ γίσει συνερχόν ἀμείνω Ἐρωτος οὐκ ἂν τις ῥαδίως λάβοι. διὸ δὴ ἔγωγε γῆμι χορῆναι πάντα ἄνδρα τὸν Ἐρωτα τιμῶν, καὶ αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικά καὶ διαφερόντως ἀσπῶ. 197, E. Οὐτος .. ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ὃ Φαῖδρε,

et Lex. Plat. T. I, p. 378. Noster p. 164. γενναῖός, καὶ γενναῖός, et simpliciter γενναῖός, p. 298. Compositum ἀγεννῶς, de quo vid. Ast, Lex. Plat. T. I, p. 12. Methodius ap. Epiph. p. 552, B. τὰς ... αἷ μὴ μετὰ σπουδῆς, ἀλλὰ ἀγεννῶς ἐκπύπτουσι (leg. cum Dindorf. e cod. Ven. ἐκπύπτουσι, coll. p. 552, C.) τοῖς λόγοις. Ap. eund. p. 535, A. οἱ γενναῖότεροι Origeni dicuntur solertiores, ceterum us, qui sint iustiores p. 534, D.

203 Περιθροῖσι P.: περιθροῖσαι VB.: περιθροῖσι A. Ego cum C. περιθροῖσαι scriptis, ut ne emendatio verba nulla casual. Verbum περιθροῖν in o Axiochi loco I. in scriptis Platonici reperitur. Περισκοπεῖν, quo nō verbum Hesychius reddidit. apud Nostrium p. 118. in simili argumēto occurrit, nempe accus. secum habet, ut περιθροῖν h. l. et in Axiocho Compositum διαθροῖν supra allegi animo. 165.

204 Οὐράνιον A. M. P. C.: οὐρανόν VB. V. possim. Methodius, licet imitatus Axioch. I. I., τὸν οὐράνιον τόπον quam τὸν οὐράνιον αἰθέρα d. e. analut, hanc memini Platonici τόπον ἐπερουρανίου Phaedr. p. 247, C., quem Noster τὸν ἀπερχόμενον τόπον p. 173. vocal. Vid. Ast, Annot. in Phaedr. p. 414 sqq. et quae de hoc usu vocis τόπος monui in Platoni Antiquit. Studior. a. 1842, col. 548. Coelestem illum locum σύμφητον Methodius vocal, quum autem Axiochi coelestem aetheream ἀμείνα σῆμα εὐλον nominet, quae vox est ἀπᾶς λεγόμενη, in scriptis Platonici. Vid. Fischer, Aesch. Dor. Dial. III, Ind. v. αἰθήρ. Si quis autem σύμφητον pro σύμφητον ap. Method. serbi vellet, hanc ego conjecturam in Bas. Plat. p. 43. ipse proposuit. Ceterum de translato δῶν vid. F. Scher, Idem I Ind. h. v. Ast, Lex. Plat. T. I, p. 547. Structuram e. accus. Noster h. l. cum Axiochi amplexu sequitur; genitivum habet ap. Plat. Pol. VIII, p. 562, C. πόλις ἐλευθερίας διηγήσασθαι, et ap. Method. p. 31. et 41. in formula τεχνῶν δῶν.

205 Ἀπήμενος νογῆς dicit animas a mortali labe liberās, voce poetica et a Platone in Phaedr. loco I. sic usurpata, sed a scriptoribus Platonici frequentata. Cf. Plat. p. 472, cap. 4, A. (de voce Moseri Index lucet) et Method. ap. Epiphani. p. 548, B. ἀθάνατος καὶ ἀπήμενος. ubi Pet. ἀπήμενος, possim. addita quidem nota, sed absque annot. critico. Ἀπήμενος conice t. Glatker, Alveus, Miscell. cap. 31, p. 783, receperunt e cod. Rop. f. Comteffis. ap. Galland. B. P. T. III, p. 773. et Oehler, e cod. Ven. Dindorf. In eadem re dicitur p. 549, C. Ἀπήμενος recurrit p. 559, D. et p. 582, D. Ido in his Excerptis alato. Cominus usus vocis ἀβλαβής ap. Plat. Phaedr. p. 248, C. et Plotin. p. 472, D.

206 Ω. ἀληθῶς, A.: ὡς οἱ, VB. P. C. Eodem modo peccatum fuit p. 140. ἡ γὰρ πεντέκωτος ἔμων ὡς ἀληθῶς λεγᾶς, ἡ σὰρξ ἐστίν, ubi VB. P. C. omissum ad A. ὡς ante ἀληθῶς, recte addunt. Nostrium formula ὡς ἀληθῶς, non minus quam ὅπως, τῷ ὅτι, ut multis locis inseruit vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaedr. p. 150.), et quemadmodum Methodius p. 149. locum Matth. 25, 1 sqq., a se al. doctore explatum, respicit, ita nostro loco in explandis verbis Esaiæ 60, 1. ad Hebr. 12, 22. aut ad alium ex hoc genere locum Novi Testamenti provocat. Vid. Schleusner, Lex. N. T. Tom. I, p. 1100, γ. Ἱερουσαλὴμ, et T. II, p. 641, γ. πόλις, Conf. p. 129. τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, ἥ, τυχόντης καὶ δημιουργοῦ ὁ θεός, quae partim ex Hebr. 11, 10. sumta: p. 136. εἰς τὴν μακαρίων πόλιν τοῦ οὐρανοῦ. Quumquā huius loci orbes coelestes beatorum sedes coelestes intelliguntur, quum nostro loco sermo sit de coetu et tanquam civitate beatorum, Qui in re Methodio simul observatus videtur locus ex Plat. Pol. I, etiam Patribus Eccl. celebratus. Vid. Ast, Comment. in Plat. Pol. p. 600. Ceterum οὐρανοπολῆος mendose C. et ex eo Galland. et Migneus; οὐρανοπολῆος VB. A. P.

207 Καθαράν A. P.: καθάρων VB. Tu contra Plat. Phaedr. I. I., ubi nōmi sermo est de beatis sedibus, a mortali illius renotus. Vid. Ast, Annot. in Phaedr. p. 821. qui V. D. cum locum in Lex. Plat. T. II, p. 410. male neglexit.

208 Διαφερόντως A. convenienter cum istis: διαφερόντως ἀσπῶ, ap. Plat. Sympr. I. I.: διὰ τῆς VB. P. C. e scoli glossematē.

209 Σοι A. P. C.: σοῦ VB. contra loci sententiam. Tu cf. Plat. Sympr. I. I. τῷ θεῷ ἀνακείσθαι, et vid. annot. 120, ubi similes orationum clausulas adposuimus, quibus yungines interlocutores Virtutem alloquuntur. Mox ἀνακείσθαι A.: ἀρεκείσθαι P. C. Sed ἀρεκείσθαι h. l. non minus recte habet quam ap. Plat. Sympr. I. I., quippe dei solitum de rebus as. quae deo cupimus d. casare sicut ac devotare. Cf. Philom. Osmann p. 247 sq. Scholast. Philostr. Her. p. 302 Boissonad. ἀνακείσθαι κυρίως ἐπὶ τῶν ἀναδιδάσκων. Vid. Rhoer ad Porphyry. De Abst. Lib. IV, 21. p. 377, b, Wyttenbach. Id. Plat. h. v. et Krabbing. ad Synes. Calv. Etc. p. 177. qui simul de verbo ἀνακείσθαι,

P. 110. Ἐπιχειρητέον γὰρ ἀλῆθει λό-
γῳ²¹⁵ πρὸς ἑμᾶς .. τὴν κατὰ τὸ πνεῦμα
διάνοιαν δηλῶσαι τῆς γραφῆς.

P. 112. τὸν τῶν γεραίτερον²¹⁶ χρόνον.

P. 113. τὴν πρεσβυτικὴν²¹⁷ (ἡλικίαν).

ὁ καιρὸς .. τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀνθρώ-
που καὶ ἡ νεότης²¹⁸, καὶ ἡν ἄρχεται
ταράσσεσθαι τὸ ἡγεμονικόν, ἐπιθολού-
μενον²¹⁹ ταῖς ἐξαλλαγαῖς τοῦ βίου, ἡβώ-
σης αὐτοῦ τῆς σαρκὸς ἤδη καὶ τρεπο-
μένης εἰς πάθη²²⁰.

ὁπρὶν αὖτε λοιπὸν εἰς ἄνδρα τέλειον
ἐλάσας ἄρχεται σιάσιν καὶ βεβαιότητι
τῶν θορύγων ὁ νοῦς προσλαμβάνειν καὶ
τῆς οὐήσεως²²¹.

P. 114. αἱ πλείσται φαντασίαι φθί-
νονσι τῶν ἐπιθυμιῶν²²², ἀπομαρμυνο-
μένης ἤδη τῆς σαρκὸς καὶ εἰς γῆρας
προκοπτοίσης.

Tim. 53, B. τὴν διατάξιν αἰτῶν ἐπι-
χειρητέον ἐκάστων καὶ γένεσιν ἀλῆθει
λόγῳ πρὸς ἑμᾶς δηλοῦν.

Legg. XII, 952, A. οἱ γεραίτεροι. α!

Legg. III, 685, B. παιδιῶν πρεσβυ-
τικῇν.

Tim. 44, A. τοὶ οὗτοι verbi ad p. 95. α!-
βητα) ἄνορος ψυχὴ γίγνεται τὸ πρῶτον,
ὅταν εἰς σῶμα ἐκδεθῇ θυγῆτον. (B.) ὅταν
δὲ τὸ τῆς αἰῆς καὶ τροφῆς ἔλαιτον
ἐπὶ ῥεῖμα, πάλιν δὲ αἱ περίοδοι λαμ-
βανόμεναι γαλήνης τὴν ἑαυτῶν ὕδον
ἰῶσι καὶ καθιστῶνται μᾶλλον ἐπιόντος
τοῦ χρόνου, τότε ἤδη πρὸς τὸ κατὰ
ῥεῖσιν ἰόντων σχῆμα ἐκάστων τῶν κί-
νων αἱ περιφοραὶ κατενδυνάμυνται ..
ἐμφρονα τὸν ἔχοντα αὐτὰς γιγνόμενον
ἀποτελοῦσιν.

Pol. I, 328, D αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ
σῶμα ἔδοναι ἀπομαρμύνονται.

πολλά καὶ δεινά. Vid. Ast. Comm. in Plat. Pol. p. 332, 628. ut alios VV. DD. mittam, qui hunc
particularem usum illustrant. Ceterum pro ἐργασμάτων, cuius loco ἐργασμένων olim legebatur,
Noster κατεργασμένων ponere maluit. Cf. Plat. Legg. III, p. 686, E. διαμαρτ' ἂν καὶ πολλά κα-
τεργασμένους.

215 In manifesta imitatione Platonis Tim. I. I. Noster tamen ἀλῆθει λόγῳ pro ἀλῆθει λόγῳ dixit.
Utrunque recte habet. Priori sane illud p. 124. αὶ γὰρ ἡ ἀλῆθεια λόγῳ πρὸς ἑμᾶς ἀλῆθει. Quo ni-
hil est, quod suspicaris, nostra loco voces ἀλῆθης et ἀλῆθης confusas esse, id quod alias accidisse
docet Routh. R. Ling. SS. T. IV, p. 379. Mox πνεῦμα VB. V. P.; προκείμενον A. C. perperam. Est
enim sententia de explicando interiore sensu verborum Num. VI, 1., et ἡ κατὰ τὸ πνεῦμα διάνοια
opponitur τῇ κατὰ τὸ ῥεῖσιν sive πρόχειρον διανοίᾳ. Vid. annot. in Ed. Crit. col. 782. (9). Com-
bellinus, a se ipso dissentiens, genuinum πνεῦμα in annotatione recte tantus est, mendosum προ-
κείμενον, a Possino temotum, in contextum rursus recepit. — In proximis ap. Method. p. 110.
χρηστ' .. ἀναδίδεται pro vulg. χρῆσαι .. ἀναδ. lego, coll. Astio Lex. Plat. T. III, p. 551.

216 Γεραίτερον VB. P. γηραιότερον A. Γεραίος per se non minus bonae totae est, quam
γηραιός, et utrumque apud Platonem in usu est, sed idem sola voce γηραιός, tanquam nomine uti-
tur, neque vocem γηραιός aliter, nisi adiectivam et in comparationis gradibus ponit. Vid. Ast. Lex.
Plat. T. I, p. 383, 388 sq.

217 Πρεσβυτικὴν Plat. cod. 237, p. 309, a. 31. Bekk. VB. P. C.; πρεσβυτέρων A., quod est glos-
sata temporis vocis πρεσβυτικός, quae ap. Plat. uno Legg. loco I. reperitur.

218 Καὶ ἡ νεότης, om. Phot. cod. 237, p. 309, a. 35. Bekk., neque necessaria ista, quum ἀκαί-
ρος aetatis, per se declarat inventum. Conf. p. 151. ἐκείνου τοῦ καλλίους τῆς ἡμέρας αἰῆς
ἀπολογεῖν οὐκ ἐπιτρέψεται. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 75. Mox ταράσσεσθαι Phot. cod. 237,
p. 309, a. 35. Bekk. VB. P. C.; καταταράσσεσθαι A., quod minus placet. Poterat fortē κατατάσ-
σειν vel συνταράσσεσθαι (conf. p. 297.); sed simplex ταράσσειν recte habet. Cf. Plat. Phaed. p. 68,
A. (loco ad p. 297. allato) 79, C. et vid. Animadvers. in Basil. I, p. 113 sq. De voluptatibus ταράσ-
σειν usurpatum volumus annot. 128.

219 Verbum ἐπιθολοῦν, ad mentis obscuritatem ex affectibus translaturum, locum p. 204.
ἐπιθολοῦσθαι ταῖς ἀφροδίταις καὶ τροπαῖς, καὶ θάλατταν τοῦ βίου, et p. 296. (ἐν γῆ) ἐπιθολοῦμένης
φαντασίας καὶ λογισμοῖς ἀφροδίταις. Simplicis verbi θολοῦν eadem potestas translata p. 179. μὴ
θολοῦσαι γόους, τὸν λογισμὸν. Vid. Animadvers. in Basil. I, p. 131.

220 Πάθη A.; πάθος VB. P. C. quod minus placet. Πάθη Photius legisse videtur, qui cod.
237, p. 309, a. 36. Bekk. verba: ἐπιθολοῦμενον .. εἰς πάθη, sic in brevibus contraxit: ἐπιθολοῦμε-
νον ταῖς πάθεσι. Inter haec Methodii et iuxta posita ex Plat. Tim. p. 44, A. ἀνορος ... θυγῆτον,
aliud interest, quod Plato de infantiae simul et iuventutis aetate, Methodius de iuventutis tantum lo-
quitur. Qua tamen in re ille, Platonem secutus, amantiam et lemeritem, eius aetatis propriam,
et corporis luxuriantis affectibus repetit.

221 Τῶν θορύγων καὶ τῆς οὐήσεως A. coniunctum; postrema: καὶ τῆς οὐήσεως, P. C. post προ-
λαμβάνειν ponit A. iure optimo, quum Methodius transpositionum sit amantissimus. Photius cod.
237, p. 309, a. 38. Bekk. verba: καὶ τῆς οὐήσεως, omittit, ut in superioribus illa: σιάσιν καὶ,
p. 309, a. 34. Bekk. Ceterum Platonis est, qui hic comparat, usus vocis θορύβος. Cf. Tim. p. 43,
B. et vid. Animadvers. in Basil. I, p. 113.

222 Φθίνουσι τὸν ἐπιθυμιῶν vulg.: τῶν ἐπιθ. γῆν, sublata transpositione, Phot. cod. 237,
p. 309, a. 39. Bekk., quum lectionem vulgatae non praetulerim. Proxime adhibenda, quae de trans-
latione verbi μαραίνειν et compositionum, tum activorum tum mediolorum, in Animadvers. in Basil. I,
p. 28 sq. docui, simul illustrato loco in Plat. Pol., qui hic iuxta positus est. Adde Krab. ad
legg. Nys. De Precat. p. 150. Activum ἀπομαρμύρειν habes p. 116. (ταρβέναι) τὰ λευαντήρια τῆς
ἐκείνης ἀπομαρμύρουσι πάθη καὶ ἐπικαύματα. Media μαρμύρεσθαι exemplum p. 154. α ἰσὺς
(sic τρεῖς ποικιλίαι) αἱ δι' ἑλλήνων δίκην καπνοῦ μαρμύρουνται καὶ ἐπαρμυνίζονται τοῦ σώμα-

P. 115. τίς γάρ οὐ τὰς δι' ὁμμάτων, τίς δ' οὐ τὰς δι' ὠτων²²¹, τίς δ' οὐ τὰς διὰ γείσεως, ὁσφρήσεως τε καὶ ἀφῆς ἡδονάς καὶ τέρψεις ἀποδέχεται, τὴν ἡνίοχον²²² μὴ γέρον σωφροσύνην, εἰργοῖσαν καὶ καθαιμάττουσαν τὸν ἥπ-
πον τῆς κακίας;

P. 116. ἵνα μὴ χολῇν²²³ τῆς ἀρε-
τῆς .. ἀπενέγκηται τὴν δόξαν.

P. 118. ἐπιθιμεῖν ὥρας²²⁴ σωμά-
των.

τὰ ἄνω περισκοπεῖν²²⁵.

P. 119. οἷα εἰς δικαστήρια καὶ θιά-

Phaed. 65, A. τῶν ἡδονῶν αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσιν. Phaedr. 251, E. ὁ δ' ἡνίοχος .. τὴν τε .. γλῶτταν καὶ τὰς γυνάθοις καθήμαξε. 247, B. ὁ τῆς κακίας ἵππος μετέχων.

Legg. I, 634, A. οὐ .. χολῇν τὴν ἀν-
δρείαν νενομοθετήκατον. al.

Legg. VIII, 837, C. τῆς ὥρας .. πει-
νῶν. al.

Pol VII, 529, A. τὰ ἄνω δρᾶν. al.

Thenet. 173, D. οἷτοι .. εἰς ἀγοράν

τος, τὰς τροφίας, quamquam V.B. P. C. haec ita exhibent scripta: ἃ ἡμῶν δίκην πρὸς ὧν θαλ-
λας συναιμαρύνονται τ. σ. τ. τρ. — In postremis locis loci προσκοπίζης; Phot. cod. 247, p. 306, a
40. Bekk. et A: προσκοπίζης; P. C. quod nonis quales tunc, quam προσκοπίζην s. i. προ-
γεῖν, προσκοπίζην sensum emittente. Method. ap. Euphran. p. 575, A. προσκοπίζης, εἰ, τό γα-
νερῶτερον ἤδη τῆς ἀληθείας.

221 Τίς δ' οὐ τὰς δι' ὠτων P. U. οὐ τὰς cet. A. quod non placuerunt; annot. enim omittit
Method. et paraphras. et τίς τε, et hoc loco, repetitum in διὰ τί, p. 244 sq. Locutio αἱ δι' ὁμ-
μάτων ἡδοναί et similes quae sequuntur, confirmatae sunt ad Platon. l. l. in Phaedr. Co. f. p. 247.
αἱ διασώμεναι ἐπιθιμῆαι. Videis men in Jabou Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. 111,
p. 464.

222 Τὸν ἡνίοχον αἰ γέρον, σωφρ. col. A.; τὴν ἡνίοχον μὴ γέρον σωφρ., col. P. C. voce
ἡνίοχος attributive posita. Vid. annot. 40. Imaginem Platoniam, sumtam ex Phaedr. l. l., quae
verbis: τὴν ἡνίοχον σωφροσύνην inest, illustrari ad Marc. Egea, De Imbecill. Hom., p. 57.
(Zeitschr. f. d. hist. Theol. 1845, IV.). Noster paulo antea p. 115. τὸν ἐπιβάτην καὶ τῆς γαστρί-
ἐπορῆς ἡνίοχον ipse interpretatur τὸν λογισμὸν. Vid. De Meas. b. p. 6 Roeth. ὁ ἐν Φαίδρῳ sic ex
emendatur hoc h.; vidg. Φαίδρῳ, ut est in Crat. Anecd. Par. T. I, p. 313, 14. Σωφροσύνη παρ-
διδωσὶν ἡνίοχον μὲν τὸν νοῦν, ἵπποις δὲ τὰς τῆς κακίας δυνάμεις. Harum facultatum peccatum
nominum cupiditatem, Plato Phaedr. p. 247, B. videt: ὁ τῆς κακίας ἵππος μετέχων, significat, in
quibus tamen istud ἡνίοχον nullo de glossemate valde suspectum est, quam posterioris actus scrip-
tiores, qui locum emendavit vel imitari sunt, eam vocem fere omiserunt. Vid. Act. Soc. Graec.
Vol. I, p. 337. Si Noster: τὸν ἵππον τῆς κακίας, voce κακία in κακία mutata, quam nonnulli codd.
Platonis, ex glossemate profecta n., exhibent. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 412. Vocem Plato-
nicam κακία retinuerunt, qui locum in Phaedro respiciunt, Aen. Graec. Theophr. p. 6, ed. Boissonad. l.
entus vid. Not. p. 172, et Zuchl. Myth. Annot. p. 159 Boissonad., apud quem Fronto Doc. Not.
p. 457. eam vocem in temerarias emendandi conatibus, comparata Platonis loco, bene vindicavit.
Adde Procl. Opp. ed. Cous. T. IV, p. 140. οἱ πεῖστοι .. τὸ ἐκείνων πλῆθος προστιθέμενοι τοῦ νοῦ
καὶ τῆς ἐρωτικῆς, καὶ ἐπισπόμενοι τῇ τῆς κακίας ἵππῳ. Vox κακία, quae ap. Plat. etiam alibi
occurrit (vid. Ast. l. l.), in Politic. p. 300, A. a me recte, opinor, resoluta est. Vide Politic. Edit. H.
Tutic. min. p. IX. Eandem vocem aliter restitui Aristidi Quintil. De Musica l. b. III, p. 163. Meib.
(ἡ φιλοσοφία) κακὸν οὐδὲν ἢ ἀσχετὸν πλὴν παρρησίας καὶ τοῦ κακίᾳ δουλεύειν διαμορφώση. Videbet
κακία legendum pro κακίᾳ, quod Meibomius omnes libros mss. habere testatur. Quod idem comperit
et versione expressit, κακίᾳ vel κακοῖς, sensum quidem Aristidis orationi restituit, non item pro-
prietatem dicti omnis Platonice, cuius ille studiosissimus fuit. Oblitteratae vocis κακία exempla videtis
ap. Cramer. Annot. Crit. in Plat. Vol. I, p. 486, col. I. et Vol. II, p. 1316, col. I.

223 Χολῆς h. l. figurate est i. q. mancus, imperfectus. Cf. Plat. Legg. l. l. et alius locis,
consignatus ab Astio Annot. in Phaedr. p. 578, et Lex. Plat. T. III, p. 562 sq., qui Latini clau-
dus apte comparavit. Noster p. 57. χολῇν τὴν ὑποδοξίαν τοῦ λόγου κατακτεῖναι. De translatu voce
χολῆς, χολῆς, χολῆς, ut de Latini claudus, claudicare, monui ad Jo. Gyl. De V. S. R.
p. 73. 135, et Annot. in Basil. I, p. 192. Adde Procr. Comm. in Proverb. ed. Mai. p. 141. supr.
ὅτι .. μὴ τῷ λόγῳ ὁ βίος συμμιμνήσῃ, ἀνάγκη χολῆταιν ἐνταῦθα τὴν διαδοξίαν. Tzet. in Anecd.
Par. Cramer. T. I, p. 115, 22. ubi χολῆταιν de versu claudicante usurpat. Χολῆταιν et ἐπιμνη-
στέων, imperfectum et dubium esse, coniungit Nueph. Greg. Epist. 6, p. 12. Fasc. IX. Annot.
Mistoxid. Translatum συγχολῆταιν existit ap. Basil. M. Opp. T. II, p. 133, D. De translatu χολῆς
vid. annot. 409.

224 Ὁραν dicit juvenilem florem, adiecta voce σωμάτων, ut h. l., vel σώματος, ut p. 132
sq. Eandem vim simplex nomen ὥρα ap. Platon, haud raro habet. Confer locos, hic et p. 132
iuxta postea, ac vid. Ast. Annot. in Protag. p. 8. et Lex. Plat. T. III, p. 580. Sc Noster p. 150.
ἐραστὴν τῆς ὥρας ὄντα.

225 Cof. p. 104. τὰς ἐπιγυλάς, ἄνω περιαθροῦσι, idique annot. In formula: τὰ ὄνω
περισκοπεῖν, τὰ ὄνω sunt coelestia, ut in similibus ap. Plat. locutionibus: τὰ ἄνω δρᾶν, Pol.
l. l. et VII, p. 516, A., et ἡ θέα τῶν ἄνω, Pol. VII, p. 517, B. Quanquam etiam in N. T. similia
reperiuntur: τα ἄνω ζῆτειν Col. 3, 1., τὰ ἄνω ἡροῖν Col. 3, 2.

σοις παρερχομένη²²⁸, ὅθι²²⁹ ἔ' ἄνδρες
ἀλιτροδίκαι τελέθουσιν.

P. 120. ἀναγωγὸν²³⁰ εἶναι τὴν παρ-
θενίαν.

P. 122. εἰς ἄκαρπον ἀρρένων ὄρε-
ξιν²³¹ οἰστηλατῆθῃσαν τραπῆναι παρὰ
φρίσιν.

P. 123. οὔτως²³² γὰρ οἷα ἐξίσταται
ἄνθρωπος ἀπὸ οἴνου καὶ πυρκαϊαί, ὥςπερ ἀπὸ ζήλου καὶ θυγῆς· οὔτως οὐ
μεθύσκειται τις ἀπὸ οἴνου καὶ παρυ-
φρονεῖ, ὥς ἀπὸ ἄσσης, ὥς ἀπὸ ἔρωτος,
ὥς ἀπὸ ἀκρασίας.

P. 125. ἐτέρων (ἀμαρτημάτων) μὲν
κρατοῦσα, ἔφ' ἐτέρων δὲ κρατομένη²³³,

οἷα ἴσασι τὴν ὁδὸν, οὐδὲ ὅποιον δικα-
στήριον. *ibid.* δεῖτ' αὖ καὶ σὶν ἀλλήλοισι
κῶμοι, οὐδὲ ὅναρ πρῶτα προσίστα-
ται αὐτοῖς.

Pol. VII, 533, D. ἔλκει καὶ ἀνάγει
ἄνω.

Legg. VIII, 841, D. σπέρματα .. σπεί-
ρειν .. ἄγονα ἀρρένων παρὰ φρίσιν.

Legg. I, 649, D. θυμός, ἔρως, ἔβρις,
ἀμαθία, φιλοκέρδεια, [δειλία,] ... καὶ
πάνθ' ὅσα δὲ ἡδονῆς αὐτὸ μεθύσκοντα
παράφρονας ποιεῖ.

Plaed. 69, A. ξιμβαίνει αὐτοῖς κρα-
τομένοις ἔφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων

228 *Παρερχομένη* VB. P. C.: *παρερχομένη* A. Sed recte habet *παρέρχομαι* ἐλ. — Cf. γ. γ. Plat. Alcib. I, p. 105, A. Ceterum Methodius h. l. de virgine casti praedicat, quae Plato Theaet. l. l. de philosopho genuino, Hec hominum et commissionum vitante, pronuntiauit. *Θάσος* h. l. i. q. *κῶμοι* ap. Plat. Theaet. l. l. *Θάσος* nomine translate deque casto festo in uelocem patrem accepto, uelociter beatam συνδυασσόμεν τῇ κτῆν p. 116. dauntur, quemadmodum *Ἀπόλλωνος*, *Θιασώτα* et similia in usa sunt. Vid. Jacobs. ad Phaedr. Imagg. p. 662.

229 *ὅθι* P. C. de Valesii emendatione: *ὅτι* A. V. M. male, siquidem aduerbium loci, quod ad διασπῆραν et Θάσους referatur, non conueniente causalis desideratur. Post *ὅτι* conuincionem τε, apud poetas saepe redundantem, ex A. reposui, quum P. C. eam male omiserint. Neque enim dubium est, quin verba: *ὅθι ... τελέθουσιν*, particulam faciunt hexametri, a Methodio nescio unde decepti. Id quod miror fecisse Valesium et H. Basium, qui hanc Methodi in Ed. Paris. Thes. Ling. Graec. Stephani v. *ἀλιτροδίκαι* attulit. *Ἀλιτροδίκαι* Methodo sunt vii, qui castitatis iura infringunt. Combefisus, ceteroquin more suo nugans, recte tamen vocem *ἀλιτροδίκαι*, comparat.

230 *Ἀναγωγὸν* VB. P. C.: *ἀναγωγὴν* A. Deinde *παρθενίαν* A. M.: *παρθένα* P. C. Tu mecum legas: *ἀναγωγὸν ... παρθενίαν*, i. e. virginitatem vim ad coelestia perducendi habere. Quemadmodum *ἀναγωγὸν* dicitur, quod perducendi et pullicendi vim habet (vid. Synbol. Crit. in Plat. Rempoll. ed. Turic. n. m. II. p. 10), ita *ἀναγωγὸν* est quod ad diuinorum studium incitat, ex Platónico usu verbi *ἀνάγειν*, cuius exemplum cf. Pol. l. l. Vid. Basil. Plotin. p. 39 sq. Combefisus h. l. inter voc. II. misere fluctuat, et luenda lectioni *ἀναγωγὸν* ridcule adhibet Athenae. Lib. I, ubi vis extractiva saepe *ἀναγωγὸς πτελέου* uocatur.

231 Conf. Plat. Legg. l. l. *σπέρματα σπείρειν ἄγονα ἀρρένων*, et Legg. VIII, p. 838, E. 839, A., ubi vid. Ast. Animadys. p. 409. Cum insequentibus verbis: *παρὰ φρίσιν*, praeter locum ex Legg. iuxta positum cf. Legg. I, p. 636, C., ubi vid. Ast. Animadys. p. 52, a quo miror neglectum S. Pauli sint etiam Ep. ad Rom. I, 26, 27. Adde Schlenker. Lex. N. T. T. II, p. 1310, v. *μεθυσ*. De verbo *οἰστηλατῆν* vid. annot. 406.

232 *Οὔτως* A.: *οὔτω* P. C. Atque *οὔτως* ante consonantem *ἐμφατικῶς* ponitur. Vide Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 346. et Lex. Plat. T. II, p. 495. inque, si tantum est, ad El. Cret. vol. 809 (I). Conf. Method. ap. Epiphani. p. 590, B., ubi *οὔτως* καὶ recte habet in apodosis, quia longiorum pro- ton (hoc γάρ) — exiit. Idem p. 558, A. *ὁπότε* — (parvis interiectis), *οὔτω*, καὶ —, ubi *οὔτω* Combefis in Gallic. Bibl. PP. T. III, p. 776, C., quod non praetulerim, quum *οὔτως* post *ὅτι* et *ὅπερ* suam quandam vim habeat, velut etiam p. 578, A. Adde annot. 187. Deceptus vocem *οὔτω*, ab A. male on. ssam, cum VB. P. C. addidi. Deinde *ζήλου* VB. P. C.: *ζήλῳ* A. male. Tum *παρυφρονεῖ* VB. P.: *παρυφρονεῖ* A. C. molesta repetitione eiusdem verbi. Tu cf. Plat. Legg. l. l. *παρυφρονεῖ*, *ποιεῖ*, quae Methodius respexit, non minus quam in verbo *μεθύσκειται* illud: *μεθύσκειται*, de quo vid. Ast. Animadys. in Legg. p. 61 sq. et p. 80. Conf. haec Noster p. 124. *πάν τὸ αἶσθ' ἡδονῶν καὶ ἐκτασιν τῆ ψυχῆς* (τῆς ψυχῆς VB. P. C. male; *ἡδονῶν* τῆς π. est can- sam rei cuiuspiam alicui existere, v. Plat. Conv. p. 184, E. 188, A. Phaed. p. 88, B. ubi id quod Astius Lex. Plat. T. I, p. 479, non satis aduertit). Adde quae ex p. 125, in contextu attoli. Denique *ἄσσης* de quo dedi; *ἄσσης* A., *ἀσσης* VB. P. C. ex glossemate. *Ἀσῶν*, angot, ap. Plat. standi occurrunt, nmi. Tim. p. 71, C. *ἀσσης* καὶ *ἄσσης*, ubi vid. Stallbaum, Combefisus de *ἀσῶν* stulte cogitavit; recte tamen ideam Possinum reprehendit propter interrogandi notas, post voc. *θυγῆς* et *ἀκρασίας* positus.

233 Methodius de virgine loquitur, quae, venere dum abstinet, aliis delicta est peccatis. Quae de in sententia exprimenda usus est verbis, a Platone pronuntialis in simili argumento Phaed. l. l. ubi, ut h. l., *κρατεῖν* et *κρατεῖσθαι*, sibi inuicem opposita, argute copulantur. Quo de loquendi usu vid. Animadys. in Basil. I, p. 11 sq., ubi haec verba etiam in argumentis de moribus coniungi docent. Omnino usitata Platoni *κρατεῖν ἡδονῶν*, *ἐνδεσμεῖν* summ. et *κρατεῖσθαι* ἔφ' ἡδονῶν, ἐπὶ ἐνδεσμεῖς summ. Sic Method. ap. Epiphani. p. 571, B. *χωρὶς σώματος*, *ἐπὶ ἡδονῶν* οὐ *κρατεῖται* ἡ ψυχῆ. Quae nostro loco tenetur in Latino disputantis Platonice in Phaedone (p. 64 A.), non minus elucet p. 279, ubi attende illo: *ἡδονῶν ἀντικατακλισσομένων ἡδονῶν*, comparatis, quae ibi iuxta posuimus, verbis ex Plaed. p. 64, A. *ἡδονα*, *τρος ἡδονῶν*, ... *κατακλιεσθαι*. Videlicet, quae Wyttenebachius ad eum locum de verbis *ἀλλὰτεσθαι*, *κατακλιεσθαι* et *ἀντικατακλιεσθαι* annotat p. 172 sq. ed. Lips.

τοντέστιν ἱματίων διαφερόντων ἰθαῖς ἀβρηννομένη²³⁴ ... καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ τὸ σῶμα καλλωπισμοῖς, ἃ δὲ καὶ αὐτὰ μεθίσκει²³⁵ τὴν ψυχὴν.

ἢ περιδινούσι καὶ κικῶσι τὸν λογισμόν.²³⁶

αὐτὴ γὰρ ὁρθὴ (p. 126) πρὸς οὖρανόν καὶ σύντομος ὁδοιπορία²³⁷, τὸ μὴ²³⁸ μόνον ἐμπόδιον ἐφέλκεσθαι τι τῶν ἐκτραχηλιζόντων τὸν ἄνθρωπον ἐπισημένον περὶ τῆς ἡδοναθείας καὶ τέρψεως, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀντιμέμων²³⁹ αὐτοῖς.

οἷτω²⁴⁰ μέγα τι χεῖμα καὶ ἔνδοξον ἢ παρθενία φαίνεται.

ἡδονῶν. 61, D. ἱματίων διαφερόντων κτήσεις .. καὶ τοῖς ἄλλοις καλλωπισμοῖς τοῖς περὶ τὸ σῶμα ... τιμὰν σοὶ δοκεῖ;

Crat. 439, C. οἷτοι .. ὥσπερ εἰς τινα δίνην ἐμπεσόντες κικῶνται.

Pol. X, 621, C. τῆς ἀνω ὁδοῦ. Phaed. 65, A. πάτερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ²⁴¹; 65, E. μήτε τινὰ ἄλλην αἰσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. 108, A. περὶ ἐκεῖνο ... ἐπισημένον. al.

Symp. 188, D. οἷτω πολλὴν καὶ μεγάλην .... δύναμιν ἔχει .. ὁ Ἔρως.

234 Ἀβρηννομένη C. ἀβρηννομένη A. P. G. mendose. Ἀβρηννομένη, superflue, est Platonem etiam ἀβρηννομένη, Apol. p. 20, C. Compositum ἐμβρηννομένη habes p. 280, ὅπου ἐμβρηννομένη τις χρῆσις. Est autem ἀβρηννομένη verbum Tragidis magis, quam solutae orationis scriptoribus usitatum. Vid. Blomfeld. Gloss. in Aeschyl. Agam. 802.

235 Mendosam lectionem ἀβρηννομένη notari annot. 141. Ad sententiam cf. Plato Legg. I, p. 640, D. πλοῖτος, κήλλος, ὁρεῖς, καὶ πᾶσι δὲ ἡδονῇ .. μεθυσκόντα παραφρονας ποιεῖ. De huiusmodi verbo ἀβρηννομένη vid. annot. 232.

236 Sic A. M. C. (cui quod A. κικῶσιν scribit et M. verba τὸν λογισμόν omittit, me dolo utique). Ἀπὸρ δύνανται VB.; ἀπὸρ ὠδινούσι καὶ κίσει τὸν ποικρὸν λογισμόν V. P. quae h. l. o. n. C. quodammodo commendata, quamvis speciosa sit (monis νουόσι pro κίσεισι scribitur). Iam non respiciat oportet. Namque in promptu fuit, verbis ἢ περιδινούσι in ἀπὸρ μεταστέλλει, διότι in ὠδινούσι, κικῶσι in κίσεισι commutatur, et ποικρὸν ante λογισμόν adiacere, praesertim quum verba patienti et patienti propria, ὠδινέειν, κικῶν, τέλειν cet. Platonis exemplo ad ingesta et prodis partium transferri debeant. Cf. Plat. Theat. p. 151, B. 210, B. Symp. p. 209, A. C. 210, A. al. Symp. D. p. 54, C. Mix. Iyr. XVI, 4. Aeschyl. Ag. 802, v. ἄβρην: — παρὰ τῆς ὠδινούσης, τὴν τοιαύτην καὶ ἀποκρίσεως κόμισται. Verum enunciat verba: ἢ περιδινούσι καὶ κικῶσι τὸν λογισμόν, quae ad praegressa: χερματισμοῖς .. γίλῳ, καὶ ἀπῆλκας, referuntur, οἷτω habent, suntque verba περιδινέειν et κικῶν non minus apte composita, quam illa, de Heraclitidis dicta, ap. Plat. Crat. I, l. τὴν δίνην ἐμπεσόντες κικῶνται. Cf. p. 147 τὸ θεόληπρον .. τοῦ γίῳ τὰ περιδινούσιν (παρὰδινούσιν VB. male) καὶ χορηγόντα τὴν ἐκχύν. Ceterum notandum, quod h. l. comparat, usus verbi, numero plurali cum neutro copulati, quo res inanimatae declarantur. Vid. annot. 143.

237 Cum locutione Platonica: πρὸς οὐρανὸν ὁδοιπορία, cf. Pol. I, l. Plura Animadvers. in Basil. I, p. 119, 186, dabit.

238 Τὸ μὴ VB. P. C.: οὐδὲ A. Deinde ideam et M.: οὐδὲ ἀπὸ τῶν χερματίζοντων μόνον γινώσκονται, in quibus id quod est χερματίζοντων voluptatibus tribuitur, ut p. 241, et ap. Epiphani. p. 579, B. Sed illorum loco VB. P. hanc ponunt: ἐπισημένον (ἐπισημένον) π. τ. ἡ. x. τ. Quarum lectionum infra d'scrip'tis, Confessio nulla, iudicio est, Methodii Convivium, quippe frequenter lectitatum, glossarioribus et ἀβρηννομένη valde interpolatam fuisse. De glossariis nos ipsi persaepe monemus. Atque facta est illarum lectionum discrepantia, et neque de glossariis, neque de circumscriptione, sed de duplici tantum recensione capere nos sinat, quatenus ceteroquin hoc Methodii opus interpolatum sit. Alias quoque in eo duplici recensione vestigia deprehendimus. Vid. annot. 49, 314. Sed, utut de hac re indicatur, mihi praestare videntur lectiones: τὸ μὴ et ἐπισημένον π. τ. ἡ. x. τέλειν, in quibus πλοῖσθαι πρὸς τι more Platonis, ut Phaed. I, l., est usurpatum. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 556, et Lex. Plat. T. III, p. 223. In intermediis istis: ἐμπόδιον ἐφέλκεσθαι τι (τε add. VB. P. C.: om. A.), de voce ἐμπόδιον cf. Plat. Phaed. I, l. et p. 66, C., ubi corpus investigationem veri, ut a Nostro voluptas virtutis viam, praepredire dicitur. Conf. Po. phys. De Abstin. I, 51, p. 80 Rhorr. de corporis cultu philosophiae noxia: ἢ δ' εἰν συνελεγκιστρία ἢ περισημένια ἐμπόδια ἐκ τῆς τοῦ σώματος βραδείας, — εὐδὲς ἀνυσταλὴς γίγνται, et vid. annot. 181. Cum verbi ἐφέλκεσθαι, de trahendis voluptatibus impedimentis usurpatum, conficet ἐφέλκεται ap. Plat. Phaed. I, l., ubi verbum ad sensus, mentem impediens, translatus est. Vid. annot. in E. Crat. col. 783, (1). Locum in Phaedone Astas Lex. Plat. I, l. p. 867, tamquam ex Phil. p. 65, E. sumunt, temere censuerunt.

239 Ἀντιμέμων c. gen. vel, ut L. l. c. dat. Methodio, quod alieni rei memulum et simile. Cf. p. 263 (c. gen.) 270 (bis c. gen.) 271, 274 (c. gen.). Nostro loco ἀντιμέμων vocat cupiditates, quae circa luxum, et corporis ornatum versantur et hominibus non minus quam libidines venereae exalto sunt. Conf. p. 124, τῶν ἀντιμέμων αὐτῆς (libidinis ebrietatem dicit) καὶ παραπλοῖσθαι: p. 125, ὅτις .. μὴ μόνον τῶν χερματίζοντων ἀβρηννομένη τῆς ποικρῆς ἀπὸ τῶν ἀντιμέμων αὐτῆς (αὐτῆς μόνον C.) χερματίζεται καὶ ἀντιμέμων, ἔτινον μὴ χερματίζοντα cet., quae ex p. 125, in contextu attulimus. Ἀντιμέμωνες sunt ista peccata, quod eisdem similis momenti ad hominum perditionem. Vox est ex Platonis ἀπῶς λέγομενοι, Dof. p. 412, A. γῶμα πρὸς κίσεινον ἀντιμέμωνες.

240 Sic Noster, Platonis exemplo Symp. I, l., vocem αὐτῶν in laudationis peroratione cum εὐφρασίᾳ ponit p. 118, αὐτῶν γὰρ εὐφρασίᾳ (sic VB. P. pro τοσοῦτον ex A.) τι τὸ τῆς παρθενίας, ἔστιν καὶ ἐπισημένον ἄλλος, ubi ἐπισημένον VB. P. C. pro ἐπισημένον A. Sed cf. p. 251, διὰ τὴν τῆς καὶ ἐπισημένους A. P. C. In laudationis exordio αὐτῶν cum gravitate posuit p. 237, et media in laudatione p. 270. — Nox cum istis: μηδὲν κοινωροῦσαν cet., sumtis ex Plat. Phaed. I, l., commendanda ista p. 281 sq. παντα τὰ μέγα, φθορὰς ἀκονιώνεται καὶ ἀμαγὴ τέλειν cet.

μηδὲν κοινωνοῖσαν ταῖς σαρκῶς ἀκαθαρσίαις.

P. 127. Εἰ δὲ νόμος ἐστὶ κατὰ τὸν ἀπόστολον πνευματικός, τὰς εἰκόνας ἐμπεριέχων τῶν (P. 128) μελλόντων ἀγαθῶν, φέρε δὴ ἀπαμφιάσασαι τὸ ἐπ' αὐτῷ κείμενον τοῦ γραμματος ἐξηγηλωμένον ἐπισκεψώμεθα γυναιὸς τὴν ἀκρίβειαν.

τὸ γὰρ ἐν τῷ ὄρει παρύδειγμα παρειχθέν, πρὸς ὃ βλέπων ἐτεκτήνατο τὴν σκηνὴν ὁ Μωυσῆς, ἰδέα τις τῆς κατ' οὐρανὸν διοικήσεως ἀκριβῆς, ἣν ἡμεῖς τρανότερον μὲν τῶν τυπῶν, ἱεραυρότερον δὲ τῆς ἀληθείας θεραπεύομεν νῦν. ἥλθε γὰρ ἀκραυγὴς

Phil. 67, A. εἰδὼν .. μηδὲν ὁμιλῶμεν τῇ σωματι μηδὲ κοινωνοῦμεν .. ἀλλὰ καθαρῶμεν αὐτὸν αὐτοῦ.

Symp. 221, L. ταυῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ὅρματα ἐξοῖθεν περιεμπεριέχονται . 222, A. διοικημένοις δὲ ἰδὼν ἂν τις καὶ ἐντὺς αὐτῶν γιγνομεῖος .... εὐρήσκει .. πλείστα ἀγάλματα ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας .

Tim. 24, C. 29, A. loco ad p. 29, addito.

Pol. VII, 513, D. ἐναργεστέρων (ὀνόματος) .. ἢ δόξης. ἀμυδρότερον δὲ ἢ ἐπιστήμης.

241 Ἀπαμφιάσασαι A. M. P. C.: ἀπαμφιάσασαι V., quod Valesius merita respuit. Deinde ἐξηγηλωμένον, virgula postposita, A. M.: ἐξηγηλωμένον V. P. C. xñgu a praeposita. Sed recte Valesius. Ἐξηγηλωμένον naves prolatum videtur, ut reflatum ad καλέμας: quare tollenda videtur virgula praeposita. Quae contra Combefisus, licet apte compunctus suadent v. ἐξηγηλωμένα, tamen καλέμας vel simile quidpiam quam ἐξηγηλωμένον, coll. 2 Cor. 3, 15., maxime, et ἐξηγηλωμένον pro ἐξηγηλωμένον scribi iubet. Verum enumerato ἐξηγηλωμένον optine habet estque h. l. ἐξηγηλωμένα i. q. ἐξοῖθεν περιεμπεριέχονται ap. Plat. Symp. 11., ubi sermo de Socratis sermionibus, qui primo auditu verbis et sententiis ridiculi et tanquam Satyri uisoris pelle aut eff. videntur. Quae ap. Plat. p. 222, A. sequuntur: πῶτον ἀγάλματα ἀρετῆς, ἐν αὐτοῖς ἔχοντας, ea Noster, in similibus verbis ex Ep. ad Hebr. 10, 1., in praegressis sic mutatus est: τὰς εἰκόνας ἐμπεριέχων τῶν μελλόντων ἀγαθῶν. Apostoli locus, a Methodio laudatus, est Rom. 7, 14. Ne quis autem Noster in h. l. ad 2 Cor. 3, 14. respectisse opinetur, ubi καίτοι μὴ ἀπακαλυπτόμενον in lectione Veteris Forderis manu distincte illa voluminis, nunc ab hac nostra, a Platone sumpta, protius discrepat, ut ex inseq. vs. 14. et 15. liquet. Ceterum pro γυναιὸς, in quo A. P. C. conserunt, ἀκρίβως, VB. ex glossa nuda. Nam γυναι, est nude, mere, ut γυνὸς meris p. 234. ποῖν τὴν ἀληθειαν γυναι, et in Methodio ap. Phot. cod. 235. p. 304. a. 7. γυναι τῷ βασιλεῖ.

242 Κατ' οὐρανὸν A.: κατὰ τὸν οὐρανόν P. C. Sed hoc locus est attulit. Co l. p. 129. τὴν εἰκόνα τῆς κατ' οὐρανὸν διοικήσεως, et vid. annot. 158. Deinde διοικήσεως A. M.: ἀκρίβως VB. P. C. Id. tunc confer p. 129. τὴν εἰκόνα τῆς κατ' οὐρανὸν διοικήσεως. Solenne nomen διοίκησις, et adiectivo de mundi administratione. Conf. Method. ap. Euphr. p. 544. A. B. Interpretationis allegoricae, quae Exod. XXV, 40. ad ad illustrationem mundi reflat, Nostro ansam dedit, quae Plato Tim. 1. l. de creatione mundi dicit: ἐπισκεπτοῦν τὴν αἰὶν, ἀπὸ, ἀπὸ τῶν τοῦ ἀκαυλωμένου οὐρανίου οὐρανίου αὐτοῦ ἀπεργάζετο .. — ὅλον οὐρανόν, τὸ ἀπὸ τῶν (παρυδείγματος) ἔλαττον. De verbo τεκταίνεσθαι, ad Deum creatorem, Platoni exemplo, translata, monuit annot. 122. De σκροπηγῇ μῦθος, et h. l. vox dicitur p. 235. Solenne usum vocis παρυδείγμα in doctrina Platoni de ideis, deque mundi creatione Elias Crel. col. 764. attigit, ubi vid. annot. 11. Adde nota in Dion. Areopagitis Studior. a. 1942, col. 533. (8). Ex eodem illo Taurini loco Methodius profert in argumento de animae creatione, p. 133. τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀρετῶν ἐκείνης, πρὸς, ἣν ἀφορροῦν ὁ θεὸς, ἀφαιετο μορφήν .. ἐχούσας αὐτὰ, ἀπεργάζετο, et p. 135. τὸ ἄλλος (τῆς ψυχῆς) .. ποιῶν, οὗτοι αὐτοῦ, ὁ συσταμένος αὐτό .. ἀπὸ τῶν αἰώνων ἀπομνηστέρας ἡσίων καὶ νοητῶν. Ceterum idem hoc loco i. q. τέλει, ut ex seq. liquet.

243 Ἀληθείας V. P. C.: ἀληθείας A. M. ex glossa nuda. Nomen τι τοῦ ἀλήθεια, et docet et ἐπιστήμη ap. Plat. Pol. 1. l. sibi opponitur, et vocem τρανότερον ἀμυρότερον, cum adverbii potestate positae, respondent a Hebraeis ἐναργεστέρων et ἀμυρότερον. De vocibus ταυῖος et τραυῖος, deque eorum fundis vid. Anomalys. in Basil. I. p. 190. et annot. in El. Crel. col. 707. (1. ubi de verbo ἐτραυῖος) 774. (15). Ex Methodio huc pertinent istae: τρανότερον, adverbii potestate ut h. l. positum p. 134. ubi vid. annot. 272.: τρανῶς, p. 110. 130. ἀκρίβως ἂν .. μηκέτι δὲ ἐπιστήμης κατεσκεπτόντο τὸν ὄν, ἄλλα τρανῶς ἐποπτεύει, et ap. Euphr. p. 567. D. ubi τρανῶς i. q. καθαρῶς ap. Plat. Phaed. p. 61. D.: ἀτρανότερος, ap. Phot. cod. 234. p. 298. a. 5. ἀτρανότερον λογισμῶν τὰ ἐκεί, πρὸς τὰς (i. q. καὶ ἐκεί) κατεσκεπτόντο, τὰ ἀντίστα, a verbo τραυῖος, p. 191. περιεμπεριέχονται .. τὴν ἐν τῷ λόγῳ τραυῖος αὐτῶν καὶ μεταμωρῶσιν τῆς ἐκκλησίας (ubi Combefisus, licet more sua vna cum talis permissus, tamen de ecclesiastico usu huius vocum bene monuit) et p. 195. τὴν ἐκτίπασιν καὶ τῶν αὐτῶν τὴν ἐν αὐτοῖς ἀπομνηστέρας τοῦ λόγου. Τραυῖος, et ἀμυρότος, sic, ut h. l. opposita ap. Greg. Naz. Or. XX, p. 370. B. quod προσλαμβάνονται ἡσίων καὶ ἀμυρότερον τραυῖος, quo de loco vid. annot. in El. Crel. cod. 706. (14. 15. 16.). Quo minus est, quod aliquis, coll. Plat. Pol. 1. l. et Hesychio. ἀμυρότερον ἀμυρότερον, nostro loco ἀμυρότερον pro ἀμυρότερον scribendum censet. Ceterum verbo θεαταίωμεν in seq. p. 129. ἐκθιαζόμεν respoulet.

244 In Platoni, quae ferantur, scriptis vox ἀκαυλωμένη est τῶν ἀπαξ λεγομένων, Ax. p. 366. A. τὰ δὲ ἀκαυλωμένα ἀκαυλωμένη. De propria et translata vocis potestate vid. Fisch. l. c. in Aesch. Soc. lat. Dial. Hl. h. v., Lobeck. ad Plut. p. 42 sq. et nota ad Jo. Glyc. p. XXXV sq. Translat. ut h. l., Noster ap. Euphr. p. 556. D. τὰ ἀκαυλωμένα ἡσίων τῶν Σερμῶν, ubi Combefis. ap. Galland. Bibl. PP. 1. III. p. 777. B. τα ἀκρίβως καὶ ἀκρίβως et eod. Rupil. Sed legendum: τα ἀκρίβως α. d. q., coll.

εἰς ἀνθρώπους, ὥσπερ οἶκεν²⁴⁵, οἷον
τὸ ἀληθές, οἷον²⁴⁶ μὴδὲ γέρομεν ἄ-
(p. 129) κρατον ἐνταῦθα θεάσασθαι τὴν
ἀνθρώπων, ὅποτε μὴδὲ τὰς ἡλικίας
γέρομεν ἀνέδην²⁴⁷ ἔδειν ἀκίνας, ἀλλ'²⁴⁸
Ἰουδαῖοι μὲν τὴν σκῆν τῆς εἰκόνας
τρίτην ἀπὸ τῆς ἀληθείας κατηγγέλα-
σαν, ἡμεῖς δὲ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ οὐ-
ρανὸν διοικήσεως²⁴⁹ ἐναργῶς ἐκδηιά-
μεν. τὸ γὰρ ἀληθές ἀκριβῶς μετ' ἀνά-
στασιν δηλωθήσεται, ὅποτε πρόσωπον

Pol. VII, 532, B, πρὸς μὲν ... τὸ τοῖ
ἡλίου φῶς ἐκ ἀδυναμίας βλέπειν. πρὸς
δὲ τὰ ἐν ἰδασι φαντάσματα.

Pol. X, 599, D, τρίτος ἀπὸ τῆς ἀλ-
θείας εἰ ἀρετῆς πέρι εἰδώλου δημιουρ-
γός.

Phaed. 67, A γνωσόμεθα δι' ἡμῶν
αὐτῶν πᾶν τὸ εἰληκρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν

anno 160, et Symbol. in Epiph. p. 55. Hæc in personis, video à personis receptam a Diodoro
et coll. Ven., qui à personis habet.

245 Ὡς, περ οἶκεν A. M.: ὡς, λέγειν VB. P. C. ex glossamato eius, qui formulam: ὡς περ
οἶκεν, aliter, non dubitans esse declaravit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 615. Max τὸ ἀλ-
θές A.: τὸ ἀλθές, P. C. Utrumque per se recte habet: sed τὸ ἀλθές suam quandam vim habet, quæ
τὸ ἀλθές caret. Τὸ ἀλθές habes ap. Plat. Gorg. p. 505, E. Theæt. p. 150, B. Pol. p. 300, D. Parm. p. 133, C. τὸ ἀλθές, Pol. II, p. 308, C. Phæd. p. 66, D. et p. 67, B. Proie tamen Phædotis loci
nonnulli libris missi, τὸ ἀλθές, quod expressit Method. in imitatione illius loci ap. Epiphani. p. 367, D.
Posterior loco Ast. is, cuius v. d. Annot. p. 519, pro τὸ ἀλθές, quod Bekk. et Stobæum, ex uno
cod. receperunt, τὸ ἀλθές reposuit.

246 Ὡς A. M. P. C.: ὡς VB. V. perivagatio recti generis, quæ si in ὡς sacissime abid. Alesius
annot. in Jo. G. v. De V. S. B. p. 70, 81, et quæ doctissimas Anglus ad Oug. De Orig. p. 201, C. Ruse. T. I, p. 312, b. notavit. Deinde auct. γέρομεν A. βαστάζειν adit, βαστάζειν P. C. Sed hæc
glossamata sunt veluti θεάσασθαι, profecta ex eo usque verbi βαστάζειν, de quo vid. Schleusn. Lex. N. T. T. I, p. 454, v. βαστάζειν (ad Jo. 16, 12.). At tantum abest, ut βαστάζειν ad sententiam
necessarium sit, ut eam perturbet, eand. illa in seqq.: γέρομεν — ἔδειν —. Itaque delevi. De
velo θεάσασθαι ad mentem et aurium translati val. annot. 284, et 794.

247 Ἀνέδην om. A. C.: ἀνέδην VB. P. In eadem re ἀνέδην recti habet ap. Xenoph. Mem. IV, 3, 14. ἐάν τις ἀνέδην ἐχειρὴ θεάσθαι (τὸν ἡλίου). Sed ἀνέδην vox est a hili, perivagatio
modo dicta ex ἀνέδην, quod h. l. eundem valet, ac eand. Xenophontis ἀνέδην. Vid. annot. in
El. Coll. col. 874 (7). Est autem celebrati Platonis sententia, hominem divina et a terra ipsi per
se non magis quam solent apertum contemplari posse. Vid. annot. in El. Coll. col. 767 (5), 770 (8).
Verbis a me iuxta positus ex Pol. VII, p. 532, B, respicitur ad Pol. VII, p. 516, A., ubi homo ex
ignorantia rerum divinarum emergens cum eo comparatur, qui ex speculativa sublimi via literatis
luci adnascere incipit, sed nondum tantum valet, ut se in naturam ipsam. Proie loco pro
ἀνέδην ἐκ ἀδυναμίας ego ἐκ ἀδυναμίας reposui, Jamblichus secutus lectionem, a me annotatam in Sym-
bolis Coll. in Plat. Rempublica, ed. Turc. min. II, p. 11. Qui lectionem vulgatam defendere conati sunt
VV. DD., ne unum quidem exemplum præpositionis ἐκ, ea qua illi volunt potestate positæ, ex
Platone attulerunt. Vid. Schneid. ad Civitat. T. II, p. 317. Lectionem ex Jamblichio receptæ aliquan-
temus laxiorem v. II.: ἀδυναμία, omissa præpositione, Viad. F. Flor. B.; ἀδυναμία Ven. B. et
p. 1. Et in ἐκ eo facilius abire potuit, quod nihil frequentius est corruptela, qua istæ voces con-
funduntur. Vid. v. c. Edk. Suscep. Spec. p. 183. (Thes. Crit. Nov. ed. Schæfer. T. I.) et infra annot.
321. Structura verborum ἀδυναμία βλέπειν nullum ætensionem habet. Vid. Schneid. p. 318, et al.
Xenoph. Cyrop. V, 1, 21. ἀποδιδόναι δὲ (χαίρειν) οἷον αἰτῶν δυνάμιν ἔχειν μοι δοκεῖ. Plotin. p. 400,
B. το αὐτὸ λέγειν δὲ δυνάμιν ἔχειν τὰ ἐκείνου. Quod autem nomen ἀδυναμία cum adverbio
ἐκ copulatur: Graeci adverbium, præsertim temporis, substantivis adicere solent. Sic usurpant
ἀναγνῶντα (v. Ast. Annot. in Plat. Phædr. p. 321), παύει (cf. Plat. Pol. p. 273, B. Legg. VIII,
p. 848, D. Symp. p. 183, D.), χαίρει (Plat. Tim. p. 27, A. Soph. p. 216, A. Symp. p. 176, A.), alia.
Vid. Walton. ad Theocr. Id. VII, 5. Epigr. XVI, 4. A Graecis hoc structurae genus ad Latines
transiit. Cum verbis Platonis ἐκ ἀδυναμίας hæc Ciceronis apte comparaveris Or. Cat. II, 12, 27:
Mea lenitas adhuc si cui solutio visa est, hoc expectavit, ut id quod latebat emperet,
ubi vid. Moeb. p. 180. Alia ex hoc genere, præsertim ex poetis, congresserunt Voss. Inst. Orat.
Lib. V, cap. 6, p. 317-319. Interpp. Plaut. Pers. III, 1, 57. Terent. I, 1, 42. Terent. ad Frontin.
Strateg. II, 3, 17. Barmann. ad Propert. I, 1, 2. p. 5. Bosch. ad Apul. Apol. p. 450, b. p. 550, a, quæ
cum nonnullis Graecis cum Latinis comparantur, ut fecit Huertius ad Anthol. Graec. T. III, p. 473, a.
et Bosch. Ceterum nomen ἀδυναμία aptius quam verbum βλέπειν post prægressat: ἡ δὲ δυνάμιν — με-
ταστρεφῆ — ἐπάρδοι, infertur, et ex verbis: ἐκ ἀδυναμίας, non minus facile quam ex vulgatis.
ἐκ ἀδυναμίας, conativum ad insequentia: τὸς δὲ τὰ ἐν ἰδασι φαντάσματι supplent.

248 Ἀλλ' A.: ἀλλὰ P. C., quod displicet. Conf. annot. 477. Deinde σκῆν τῆς εἰκόνας, P. C.:
σκῆν ἀπὸ τῆς εἰκόνας A. Sed p. apositio temere hoc dicta ex proximis, in quibus verba: τρίτην
ἀπὸ τῆς ἀληθείας, apta imitatione assumta sunt ex Pol. I, 1, ubi Homerus in us, quæ virtutem
spectant, tertius a veritate esse demonstratur. Scriptores, qui illuc respiciunt, Schneiderius Civit.
T. III, p. 207, Lindav. Comparandos autem ipsius locus Platonis Pol. IX, p. 587, C. εἰδοῖς, τριτὴν
εἰδωλὸν πρὸς ἀλήθειαν καὶ ἐκείνου γενοῖκοι ὢν. Utrumque locum in tot neglectum ab Asto Lex.
Plat. T. III, p. 413. Adde Symbol. in Epiphani. p. 88 sq.

249 Ecclesiam, quippe in agnitionem celestis gubernationis, Method. us h. l. significat. Conf. p. 129
sq. ἡ μὲν σκῆν (semper illa Iudæorum) σκῆν τῆς ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἐκκλησία τῶν οὐ-
ρανίων

κατὰ πρόσωπον ²⁵⁰ τὴν ἀγίαν σκηνὴν ²⁵¹,
τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, ἥς τεχνίτης
καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός, ἀλλ' οὐ δι'
ἀνιγμάτων καὶ ἐκ μέρους ἐποπτεύ-
σμεν.

P. 131. Ταῦτά σοι ὥς ἐκ τοῦ πα-
ραχόρημα κἀγὼ κατὰ δὲ — (p. 132) ναμιν
ἐπερ ἀγνείας ²⁵², ὡς Ἀρετῇ, συμβάλλομαι.

Oratio VI.

πειράσομαι δὴ κατὰ δέξαιμιν κἀ-
γὼ ²⁵³ εἰς τὸ προκείμενον εἰσενέγκασθαι
τε, καὶ ἑμάντην ²⁵⁴ μέντοι καὶ οὐ πρὸς

ἰσως τὸ ἀληθές. Pol. IX, 592, B. loco ad
p. 106. allato. Pol. VII, 530, A. τῷ τοῦ
οὐρανοῦ δημιουργῷ. Phaedr. 250, C. ἐν-
δαίμονα γύσματα .. ἐποπτεύοντες ἐν
ἀνγῇ καθαρῶ.

Syn p. 185, C. loco ad p. 50 allato.

Syn p. 199, A. οὐ γὰρ εἶτι ἐγκωμιάζω
τοῦτον τὸν τρόπον· οὐ γὰρ ἂν δικάμην,
οὐ μέντοι· ἀλλὰ τὰ γε ἀληθῆ, εἰ βού-

250 Verba: πρόσωπον κατὰ πρόσωπον, videtur utique illis: de personis et ex mēbris, et al-
ludum sunt iniquitatem ex Ep. ad I Cor. 13, 12, ubi attende ista: de' ἑαυτοῦ ἐν αἰνίγματι — —
πρόσωπον πρὸς πρόσωπον — — ἐκ μέρους. — Quod autem Noster ἐποπτεύειν (ἐπαυτίζεσθαι A.
M. P. C.): ἐποπτεύομαι VB. V. male), quam cum Apostolo ἐπιμαρτυρεῖν dicere viduit, in ea re
seruitus est metaphoram Platonicam, a mysteriis sumtam. Cf. Phaedr. l. l. et Symp. p. 209, E. τὸ
δε τέταρτον καὶ ἑσπέρην .. οὐκ οὐδ' ἐπ' οὐδὲν ἴ' ἂν εἴης ἀνιγμάτων. Vid. Ast. Annot. in Phaedr.
p. 411. Annot. in S. Basil. l. p. 128 sq. Hic ponitur Methodii verba p. 153, in contextu sui
loco allata, et ista p. 199. μέντοι γὰρ ἂν .. μέντοι δὲ ἐπιστήμης κατασφίηται τὸ ὄν, καὶ τῶν
ἐποπτεύειν. Quam coherere sunt hanc eiusdem ap. Phot. cod. 231. p. 298, a. 5. b. διὰ τούτων, ..
ἐπιδεικνύειν ἐπὶ ἀνιγμάτων λογισμῷ τὰ ἐπὶ πραγματικῶν ἐποπτεύοντες est. Platonicam locutionem
cum Paulus Chalcidius Alex. item copulavit Strabo. VII, p. 732. πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐπιστημο-
νικῶν καὶ καταληπτικῶν τὸν θεὸν ἐποπτεύειν. Ceterum de illa Dei cognitione: πρόσωπον κατὰ πρό-
σωπον docte exposuit Elias Crest. ad Gregor. Naz. Or. XXII, p. 589, D. 590, A. col. 85v.

251 Τὴν ἀγίαν σκηνὴν, oppositum Iudeorum σκηνῇ, caelum sedesque beatas intulga, ut in
sequ. τὴν πόλιν τὴν ἐν οὐρανοῖς, quibus de verbis vid. Annot. 206. Max. δαμουργός, A. P.: ἐργά-
μαστος C., et stilum post ο θεός A.: θεός, omisso αἰθέρα, P. C. Sed ἐδαμουργός, vox est
inhabit. et αἰθέρα recte habet. Confer sententiam hanc verborum Epist. ad Heb. 11. 16. ἐδαμουργοῦ
γὰρ τὴν τοῖς θεοῖς ἐργασίαν πόλιν, ἥς τεχνίτης καὶ δαμουργός ὁ θεός. Deum, quippe
cum et universi mundi opiforem, Plato δαμουργός ὁμοίως primus appellat. Cf. Pol. l. l. loc. p. 29,
A. 41, A. 68, E. 69, C. In le Dens δαμουργός celebratus Philoni et scriptoribus tum sacris, tum
eclesiasticis. Vid. Caspar. SS. Excerpt. in S. Pauli Epist. ad Hebraeos ex Philone Alex. p. 529 sq.
Schleierm. Lex. in N. T. l. p. 588, v. δαμουργός. Adde Method. ap. Epiph. p. 540, C. 543, C.
ap. Phot. cod. 231. p. 301, b. 4. d. Bekk. cod. 250, p. 302, b. 22, 30, 31, 30, 41. p. 303, b. 36, 37. in
fragmentis libri περὶ τοῦ αἰθέρος ap. Phot. cod. 235 et in Mem. in Var. Divinis (lib. 1 in
185), et Hercul. in Synop. et Annot. ad Panton. p. 71, 145. ο δαμουργός καὶ κατασκευγός τῶν
ἀσπερίων. Secundum Plat. Tim. p. 29, A. δαμουργεῖν de Deo idem Symp. p. 199, 237, b s). ap. Phot.
cod. 245. p. 303, a. 1, 24. p. 304, a. 33, 39, b. 14. in fragmentis libri περὶ τοῦ αἰθέρος ap. Phot.
cod. 235. et ap. Meus. in Var. Divinis (supra citat.), et Hercul. in Syn. et Annot. p. 59. Quod? quid
dicitur Deo, de Valentiniano quidem sententia, τῇ ὅν δαμουργεῖν dicit ap. Phot. p. 305, a.
24 (in Mem. V. Divin. p. 107).

252 Ὡς ἀγνείας, vel A. M. P. om. VB. V. Sed hanc verba ista non minus recte habent,
quam locis conpositis annot. 126. Praegressa: κατὰ δέξαιμιν, quae p. 132. et in genibus perorati-
onis censuris p. 50, et 92. repetuntur, idem sibi valent atque ista p. 278. κατ' ὅσον ἐγὼ δύνα-
μαι, sunt ex Plat. Symp. p. 197, ut annot. 123. docet. Quamquam Methodius plenus dicere potuit:
κατ' ὅσον δύναμαι. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 508. (κατὰ δύναμιν). — In us, quae hunc
locum ap. Method. praecedunt, merenda sunt ista: τὰς προεργίας ἐνάτην παύσασθαι κίβητα. Legen-
dum: ἀνιγμάτων, coll. p. 284. ἑμάντην ἐπιδεικνύειν τῇ κίβητι.

253 Κατὰ δέξαιμιν κἀγὼ A. C.: κἀγὼ κατὰ δύναμιν P., ut in praegressis p. 131 sq. Sed prio.
verborum collocatio non minus recte habet. Confer p. 50. et quem in annot. 125. ex p. 92. uti-
limum. In sequ. ἐλγέρην i. q. συμβάλλουσα p. 50. et in fine orationis superioris: conf. Plat. Symp.
loco hic et p. 50 comparato. Συναγέρην plinius Noster p. 92. Verbum ἐλγέρην, ut συμβάλλου-
σαι, de ἐργῶν proprie dicitur, sive ea voce symbola convictum (vid. Herald. Annot. p. 430.
Observat. et Emend. c. 43. et 44. Dupart. Praefect. in Theophr. p. 191—196. Interp. Terentio Em.
3, 4, 1.), sive pecunia aucto pauperi subministrata declaratur (vid. Cusuboa. ad Athenae. L. VIII,
p. 362. T. IV. p. 670 Schweigh. q. v. p. 671. Herald. Obs. et Ed. c. 45. et quos Wytenbach. ad Pla-
tarch. p. 41, E. laudavit). In pecuniae ἐργῶν verbo ἐλγέρην Plato Pol. I, p. 337, D. usus est.
Deinde ἐμάνος, ad summam disputationem a compluribus habitaram traiecit (vid. Wytenbach.
l. l.), quae eas habent ἐλγέρην vel συμβάλλουσαι translate dicuntur (vid. Wytenbach. ad Pla-
tarch. p. 40, E.). Hae metaphora Plato ἐμάνος ἐλγέρην dicit Symp. p. 177, C., et συμβάλλουσαι
p. 185, C., quem Noster II. II. imitatus est. Athenae. L. VI, p. 271, B. συμβάλλουσαι τε καὶ αὐτὸς
μέλλος ἐλγέρην τῷ ποσὶ καὶ φιλότητι ἀνασχετόν, ubi, sive vulgatum tenes lectionem, sive ἐλγέρην
potius pro ἐλγέρην, ad Symp. p. 185, C. alluditur, uti palere vidit Casaubon. q. v. T. III, p. 599
Schweigh. τὰς συμβάλλουσαι, ad sermonem symbolas translato, Latine coniectare respon-
det. Gell. N. A. VI, 13: coniectare ad coenulam non cupiditas ciborum, sed argu-
tas questionum.

254 Id est: iteo more modoque. Praepositum κατὰ modum ac rationem declarat, ut ap.
Plat. Symp. l. l. ap. p. 17, B. al. Vid. Fischer. ad Apol. p. 68 sq. Matthiae. Gr. Gr. §. 581, p. 1154.
Ast. Lex. Plat. T. II, p. 143. et quos laudavi in Nov. Annal. Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV, p. 395.
Recte Moschopolus περὶ σχεδ. p. 27. (ἡ κατὰ) ὅτε .. ὁμοιότητα θελοῖ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. In

τὰ εἰρημένα. οὐ γὰρ ἂν δυνατὴν ἐφά-
μιλλα τοῖσι τοῖσι ποικίλως καὶ λιμ-
πρῶς ἀπειργασμένοις φιλοσοφεῖν.

P 133. ἐπιχειρῶ λέγειν, οἷδεν προ-
θυμίας καθιγεμένη²¹⁵. ἀρτέον δὲ ἐν-
τεῦθεν.

τοῖς χαρακτῆρας τῆς ὕψους²¹⁶ ἐκε-
νης, πρὸς ἣν ἄφορον ὁ θεὸς ἀθάνατον
μορφὴν καὶ ἀνώλεθρον ἐχούσας αἰτὰς
ἀπειράζετο.

τὸ .. ἀγένητον κάλλος καὶ ἀσώμα-
τον καὶ μὴ- (p. 131) τε ἀρχόμενον μῆτε
φθίνον²¹⁷, ἀλλ' ἄτρεπτον καὶ ἀγίρων.

P 135. τὸ κάλλος (τῆς ψυχῆς) ..
τοιοῦτον, ὅποιον αὐτὸς²¹⁸ ὁ συστήσας
αὐτὸ καὶ ζωγραφήσας ἀπετίπωσε,
τὴν αἰώνιον ἀπομνησάμενος γῆσιν καὶ
νοστήν, ἥς καὶ χαρακτῆρ ἐστὶν ὁ ἄν-
θρωπος καὶ ἀπεικόνισμα, γεγωνὶς (p.
136) οἷον ἀγαλμα²¹⁹ τι περικαλλέστατον.
P. 137. ὥσπερ σκιαγραφίαν τις ἢ

λεσθε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτὸν, οἷ
πρὸς τοὺς ὑμετέροισι λόγοις.

Symp. 210, A. ἐρῶ μὲν οἷν .. ἐγὼ
καὶ προθυμίας οἷδεν ἀπολείψω. Πηγ.
Min. 364, A. ἐντεῦθεν γὰρ ἤρχον.

Tim. 29, A. δῆλον ὥς πρὸς τὸ ἀ-
ιδιον (παραδείγμα) ἐβλεπεν (ὁ δημι-
ουργός).

Symp. 211, A. θαυμαστόν τι τὴν
γῆσιν καλόν, .. αἰεὶ ὄν καὶ οὔτε γιγνώ-
μενον οὔτε ἀπολλύμενον, οὔτε αἰξανό-
μενον οὔτε φθίνον.

Tim. 29, A. loco ad p. 29 sq. ubi.

Tim. 37, C. κινήθην αὐτὸ καὶ ζῶν
ἐνενόησε τῶν αἰδίων θεῶν γεγωνὶς
ἀγαλμα ὁ γεννήσας/πατήρ.

Phaed. 69, B. μὴ σκιαγραφία τις ἢ

seqq.: οὐ πρὸς τὰ εἰρημένα, non ad ea, quae dicta sunt, praep. πρὸς comparationi inseruit,
ut ap. Plat. Symp. l. l., ad quod Astinus Lex. Plat. T. III, p. 188, varia commisceado non animad-
vertit. Mischoyulus περί σφιδ. p. 25. ἡ πρὸς .. αἰτιατικῇ συντάσσεται, .. ὅτε ὅλοι το ποτεῖν τε
πρὸς ἑαυτὸν ἀφορῶνται, ὡς πρὸς παραδείγμα, quibus quod allicia exemplum: οἷον· ὅμοιον πρὸς, τὸ
λόγῳ, ad rem non facit. Tu vide Duprat. Praelecti. in Tirophrast. p. 214. Jens. Lectt. Lucian. p. 47 -q.
273 sq. Uster. ad Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 51. (ad p. 109, F.). Ea praepositionis vis H. Ste-
phanus refellit, quum Epist. ad J. Dalecamp. p. 137. apud Plat. Cons. ad Apoll. p. 117, E. praeterp.
ἀφορῶσιν αὐτὸ αἰῶνα, coll. p. 111, C., exi d'esse suspicaretur, quam conjecturam Usterius p. 62.
notare debuit. Eandem vim Lat. ad habet. Vid. Gronov. Obs. IV, 6. p. 581 Platner.

255 Elegans Plutarchi: προθυμίας οἷδεν ἀπολείπειν, Symp. l. l., Men. p. 77, A., et προθυμίας
οἷδεν ἐκλείπειν Tim. p. 20, C. Vid. Stallb. in Tim. ad Pol. VII, p. 533, A. — ad Symp. l. l. Wytten-
bach. Ind. Plat. v. ἐκλείπειν et προθυμία. Melius Noster ap. Epiphani. p. 583, B. μὴδὲν ἐκλεί-
πτου τις σπουδῆς, ἔστ' ὅν τὸ σπέρμα αἰῶνις εἰς γῆσιν ἀνατρέφεται ἀποκρίνεται τῶν ὁρῶν ἐξω.
— In seqq. attende formam ὁρῶν, quae ap. P. al. semel, nam Tim. p. 48, B., reperitur. Ceterum
δ' ἐντεῦθεν A.: δὲ ἐντεῦθεν P. C. elhacius.

256 Οὐκ ἐστὶν exemplar aeternum. Ad quod respiciens Deus animas, sicuti omnia, quae mundo
contingunt, elevat. Vid. annot. 242. Sic Plato vocem δέος oblectat, quod dicunt, de aeternum
spectaculo usurpavit Phaedr. p. 259, B. Ad inseqq.: ἀθάνατον μορφὴν καὶ ἀνώλεθρον ἐχούσας,
cf. Method. ap. Epiphani. p. 540, C. D. ubi vid. annot. 620. Μορφή τ. q. ἡ φύσις, οὐσία, ut Philopon.
2. 6. Vid. El. Crit. col. 516. (fol. 122. v. v.). Ceterum Methodium h. l. cum Origene et alius ani-
mas a Deo simul creatas existimare, recte docet Allatius Vi. p. 390 sq., qui tamen de fonte sen-
tentiae Platonico tacet.

257 Ita resluxi mendosam scripturam φθίνον A. P. C. In proximis de fontina ἀγένητον ἀγένητον
A. P. C.) vid. annot. 121. Quem ex Plat. Symp. iuxta posui locum, ibidem ante oculos habuit
Pseudo-Dionysius Areop. De Div. Nom. cap. 4. §. 7. p. 396, C. Vid. Epime t. I. ad Basil. Platina.
p. 45.

258 Αἰτός A. P.: αἰτό male, quum αἰτό insequatur. Metaphoram ζωγραφίαν illustravi annot. 91.
De proximis: τὴν αἰώνιον .. νοστήν, vid. annot. 242. Quod Methodius pergit: ἥς .. ἀπεικόνισμα,
huc ad Gen. I, 27, respicitur. Conf. p. 134. ἰερατῆρα κατ' εἰκόνα τῆς εἰκότος αὐτοῦ τὴν ψυχὴν.
Hinc Noster animae p. 134. θεοεικελὸν αὐτὴν tribuit, voce Himerica θεοεικελὸς a Platone sumta
Pol. VI, p. 501, B. Αἰτὴ ἀετῆς Methodius Symp. p. 265. Heracliti est sententia, a libris et a V. V.
DD. varie corrupta: αἰτὴ ἐρηγὴ ἢ αἰτὴ σοφιστική, apud Herin. Schol. in Plat. Phaedr. p. 73, ubi vid.
Ast. not. p. 207. Hinc celebrat Platonicis anima αἰτῶνις et vehiculum animae αἰτῶνις. Vid.
Boissac. ad Aen. vias. p. 243. Creuzer. ad Olympiodor. in Alcib. I, p. 16 17. et Act. Soc. Gr.
Lips. I, p. 334 sq. Apud Suid. v. αἰτῶνις, pro αἰτῶνις σωματι legendum ἀπαιτῶνις σ., ad
quod Boissac. et Creuzer. refellit.

259 In istis virgula ab A. post γεγωνὶς, a P. C. ante hanc vocem ponitur. Prior ratio, qua
verba χ. ἐστὶν .. γεγωνὶς, copulantur, per se recte habet, quum εἶναι cum partic. alius verbi saepe
coniungitur. Cf. v. c. Plat. Legg. III, p. 696, D. καλῶς τοῖσιν γεγωνὶς αὐτῶν, et vid. Ast. Lex.
Plat. T. I, p. 622, meaque ad Ju. Glyc. De V. S. R. p. 64. 121. Sed ex ratione posteriore verba:
γεγωνὶς (nisi δ' ἀνθρώπος) οἷον ἀγαλμα, ad fontem Platonium Tim. p. 37, C. γεγωνὶς (cum τὸ
παρ' ἀγαλμα, proprius accedunt. Neque enim dubium est, quum quae de mundo, ad aeternum huius
exemplar conformato, Plato dicit, Noster ad hominem, tanquam divine naturae simulacrum, trans-
tulit. Sic homo ἀγαλμα Dei Nostro ap. Epiphani. p. 540, D. 542, B. C. et Dei εἰρημώτατον τέκνον
p. 540, C. Conf. annot. 58.

260 Σκιαγραφία h. l. non minus Platonium est, quam σκιαγραφία Phaed. l. l., ubi vid. Wyt-
tenbach. p. 170 sq., ed. Lugd. Bat. et Ast. Annot. p. 561 sq., ubi adde Lex. Plat. T. III, p. 252 sq.

μᾶλλον εἰδωλὸν ἀρετῆς ἢ αὐτὴν ἐργα-
ζομένης ἐμπνοῖν τὴν ἀληθειαν.

P. 145. ἡμεῖς .. κερῖως οἱ ζῶντες
ἐσμεν αἱ ψυχαὶ²⁶¹.

λαμπύδας φέρονσαι²⁶² (sc. animae)
κεκοσμημένας οὐκ ἄλλοτρίῳ καὶ κοσμικῷ
κόσμῳ τινί, ἀλλὰ τῷ φρονήσεως καὶ
δικαιοσύνης.

Ταῦτα τῶν ἡμετέρων²⁶³ .. τὰ ὄρ-
για μυστηρίων· αὐταὶ τῶν ἐν παρθε-
νίᾳ μυσταγωγηθέντων αἱ τελεταί.

P. 146. σιγχορεύω²⁶⁴ .. τῷ Χριστῷ
κατ' οὐρανὸν ἄμφι τὸν ἀναρχὸν καὶ
ἀνώλεθρον βασιλέα.

P. 147. καὶ μὰ τὸν ἀμετέρας ζωῆς
δεξάντα κέλευθον²⁶⁵.

Σοὶ τόνδε πλεκτόν²⁶⁶ στέφανον ἐκ

ἣ τοιαύτη ἀρετῇ. Symp. 212, A. τίς τε
οὐκ εἰδωλὰ ἀρετῆς, .. ἀλλ' ἀληθῆ.

AXIOCH. 365, E. ἡμεῖς .. ἐσμὲν ψυχή.

Phaed. 114, E. κοσμήσας τὴν ψυχὴν
οὐκ ἄλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ,
σωφροσύνῃ τε καὶ δικαιοσύνῃ.

Phaedr. 250, B. εἰδὼν τε καὶ ἐτελοῦν-
το τῶν τελετῶν ἦν θέμις λέγειν μακα-
ριωτάτην (I.), ἣν ἀργιόζομεν .. εὐδαί-
μονα φάσματα μυνοῦμενοί τε καὶ ἐπο-
πτεύοντες.

AXIOCH. 366, A. τῆς ἐκείσε διαίτης
καὶ χορείας ὀργιγνωμένη.

Aut. Carm. 47. καὶ μὰ τὸν ἀμετέρα
ψυχῇ παραδόντα τετρακτίν. Eurip. Iphr-
mol. 73 sq. Σοὶ τόνδε πλεκτόν στέφανον

vv. σκιαγραφία εἰ σκιαγραμῶν. In seqq. vocem εἰδωλὸν A. M. P. habeat; om. V. In eodem Plat. Symp. I. l.

261 Haec ad Thess. I, 4, 17. pertinent; explicatio verborum inde allatorum: *ἡμεῖς οἱ ζῶντες*, accommodata sententiae Platonicae Alcib. I, p. 130, C. Phaed. p. 115, C. Ax. I. l. unde Methodius eum sententia simul constitutionem eius mutatos est. Conf. Cicero Tusc. Disput. XII, 52. Plagm. Lib. VI. De Rep. cap. 8, et vide Ast. Annot. in Phaed. p. 828. meque Annadavss. in Basil. I, p. 161. et in Nov. Anal. Philol. Supplm. Vol. XIII, Fasc. III, p. 404. Sententiam Platonicam Methodius explicandis S. Pauli verbis laudatis item adhibet ap. Phot. cod. 231, p. 208, b. 16. 17. Bekk., eademque idem in interpretatione Iovi ex 2 Cor. 5, 1. ap. Phot. cod. 234, p. 207, b. 7. 8. edita. Videssis etiam Eliam Cret., Gregorii Naz. commentatorem, col. 776. (f. 26 v. i.) ibique annot. 8, et col. 880. (f. 308 v. m.) cum annot. 7.

262 Partem ista faciunt allegoricae interpretationis loci ap. Matth. 25, 1—8. Mox vocem κόσμων, quam A. P. addunt, C. male omittit. Tu cf. Plat. Phaed. I. l. et vid. annot. 59. Deinde τῷ A.: τὸ P. C. pessime.

263 *ἡμετέρων* A. P. C.: *ὡμετέρων* VB. Sed nostra virginum Christianarum mysteria Methodius dicit, simul ille perstringens paganorum mysteria, quae nimirum a communiōne et tanquam initiatione divinarum virtutum toto coelo differant. Cf. p. 171. ibique annot. 291, p. 173. et annot. 304. Similiter Plato vocabula mysteriorum propria Phaedri loco I. ad contemplationem rerum coelestium ita transiit, ut haec vera mysteria esse significaret. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 441 sq. et cf. annot. 250.

264 Celebrata scriptoribus Platonicis imago, qua mentes coelestes s. angeli et animae beatorum carnos sive choreas cum Deo in coelis agere finguntur. Praeivit Plato in Phaedro p. 250, B. *σὺν εὐδαίμονι χορῷ*, unde auctor Actuch. I. l. profect. De χορῷ cf. Method. p. 156. *τὸ ταγμα καὶ τὸν χορὸν τὸν ἅγιον .. τῶν παρθένων*: Hermes Trismeg. ed. Paris. p. 22, ubi χοροὶ δαιμόνων commemorantur: p. 43. animae daemones factae *εἰς τὸν τῶν θεῶν χορὸν* (τῶν hoc loco excludit) *ἀτακτῶν χορεύουσι*. χοροὶ δὲ οὗο θεῶν, ὁ μὲν τῶν πλανημένων, ὁ δὲ τῶν ἀτακτῶν (i. i. quibus beatorum elidius confusus eon astrorum chorea, s. chorea, de quibus videas Wyttenbach. ad Eupar. p. 118. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 401. meque in Annadavss. in Basil. I, p. 147): p. 65. *ἐκείθων ἐκ τοῦ σώματος ὁδηγῆσται .. εἰς τὸν τῶν θεῶν καὶ μακάρων χορὸν*: p. 92. *δαμόνων χοροὶ περὶ αὐτῶν πολλοὶ καὶ ποικίλαι στραταίαι* (leg. στραταίαι coll. annot. 140) *τοικότες*, unde auctor Dialogi Hermipri. a Blachio editi, p. 22. inf. profect: p. 93. *ἐπὶ τοῖς δὲ ἐτάροις ὁ τῶν δαιμόνων χορὸς, πολλὸν δὲ χορὸς πολλοὶ γὰρ οἶται καὶ ποικίλοι*. De χορείᾳ cf. Protop. Com. in Prov. p. 28 Mai., ubi locutio πρὸς τὴν ἀνα χορείαν ὁδεύειν. Auctor Hymni in Christum ap. Barth. Advers. II, 15. (v. 9) *ἀγγέλων θείαι διὰ σοῦ χορεῖται εἰσὶν* .. Crum. Anecd. Ox. I. 11, p. 165. *μετὰ τῶν ἀγγέλων χορεῖται ἐκείστω*. Verbum χορεῖται habes ap. Herm. Trismeg. p. 43. loco supra citato, et ap. Nostrem p. 178. *αἱ δὲ* (nim. virginēs beatæ; *αἱ δὲ* A. M. C. melius quam *αἱ δὲ* VB. V. P.) *χορεύουσαι* *μετὰ τῶν γενησῶσαι τὸν θεόν*. Adde Greg. Naz. Or. XXVIII, p. 521, D. *καθαράς ηὐσεῖς .. περὶ το πρῶτον αἶνον διὰ χορεύουσας*, ad quae cf. El. Cret. col. 795. ibique annot. 2. Plura de toto hoc translate loquendi genere dabunt Wyttenbach. ad Eupar. p. 118. et Basilius Plotin. p. 42 sq.

265 His verbis Methodius praegressa: *πρότερον γὰρ τῶν ἐπιγγελμάτων*, tanquam iuramentando per Christum facto confirmat. Quapropter post *ἐπιγγεμάτων* ponunt *ὕποστιγμή* cum P. et U., non talem cum A. G. ponenda est. Sive autem ista verba continua oratione cum A. P. scribitis, sive versus instat cum C. separatim ponis, certe versusum hexametrum afferunt, ad optima doctus confirmatum ad Aurei Carminis vs. 47, quo praegressa: *Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνη θῆται*, tanquam iuramentando per Pythagoram facto item corroboratur. Male ibi quoque nomina *τελείαν* ante *Ναὶ μὰ* — ponunt. De versu illo, quem alii aliter scribunt, vid. Kuster. ad Jamblach. V. P. cap 28, p. 316 Kriessl. et Corsin. ad Plutarch. Plac. Philos. I, 3, p. 10.

266 Ante *πλεκτόν* P. *προφηταῖς* C., *προφηταῖς* VB.), quod, quippe a *σολ* ex seqq. interpolatum, A. recte omittit. Deinde *κοσμήσας* P.: *κομίσας* A. C. Tu vide Eurip.

τῶν προφητικῶν λειμῶνων, ὡς Ἀρετῇ, καὶ γὰρ κοσμήσασα προσγέρω.

Oratio VII.

P. 149 Εἰς τρόπος ἀληθῆς ἐπαίνων²⁶⁷ οὗτός ἐστιν .. καὶ σεμνός, ὅπου-
ταιν ὁ ἐπαινῶν τοῦ ἐπαινουμένου καὶ
τῶν ἐπαινῶν κρεῖττω παρέχῃ μάρτυρα.

P. 152 ἔρε γὰρ ὁ λόγος οἰδενός
τῶν σαρκός, ὅτι μὴ πέφικεν ἀποδέ-
χεσθαι τι τῶν φθειρομένων, οἷον χει-
ρας ἢ πρόσωπον ἢ πόδας²⁶⁸. ἀλλ' εἰς
αὐτὰ τὸ ἄνθρωπον καὶ πνευματικὸν βλέπων
ἐνθραίνεταί κάλλος, μὴ ἀπτόμενος τοῦ
σώ- (p. 153) ματος τῆς ὥρας²⁶⁹.

τὸν διορατικὸν τῆς φρονήσεως ὁ-
φθαλμὸν δεικνυσιν²⁷⁰, ὅποτε οὐ τοῦτον
ὁ ἔσω σμῆξας²⁷¹ ἄνθρωπος καθαρώς
τρανότερον²⁷² τὸν ἀλήθειαν ἐποπτεύει.

ἀνεπτέρωσας ἡμῶν τὴν καρδίαν εἰς
πόθον²⁷³, ἴσωθεν τὸν ἀρίστηλον κόσμον

ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος, ὡς δέσποινα, κο-
σμήσας γέρω.

Pat. Symp. 195, A. εἰς δὲ τρόπος ὁρ-
θὸς παντὸς ἐπαινῶν περὶ παντός, λόγος
διελθεῖν οἷος οἷων αἴτιος ὢν τυγχάνει
περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾗ.

Symp. 211, A. οὐδ' αὖ φαντασθή-
σεται ἀντὶ τὸ καλὸν οἷον πρόσωπόν τι
οὐδὲ χεῖρες οὐδὲ ἄλλο οἷδεν ὢν σῶμα
μετέχει. 211, E. αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν ..
καταδεῖν.

Legg. VIII, 837, B. τῆς ὥρας ἄτι-
σθαι.

Pol. VII, 527, D. ἐν τοῖτοις τοῖς μα-
θήμασιν ἐκάστου ὁργανόν τι ψυχῆς ἐκ-
καθαίρεται .. (H.) .. κρεῖττον ὃν σωθῆ-
ναι μνησίων ὁρμάτων· μόνον γὰρ αὐτῷ
ἀλήθεια ὁρᾶται.

Phaedr. 255, C. τὸ τοῦ κάλλους ῥέτω-
μα ... ἀφικόμενον, καὶ ἀναπτέρωσας

Hippol. I. 3. ibique Valckenar. p. 170 sq. Eodem respicit Clem. Alex. Paedag. II, 8. p. 211 Pat., id quod scribit Poterianus, recte ideo notatum a Jo. no Animadvss. in Hist. Eccl. vers. vetustat. T. II, p. 479 sq. Iustinianus Methodius profect p. 158. πλέκουσαι τῇ βασιλείᾳ (Virtutem dicit) τὸν .. στέφανον .. τῆς παρθένου, et Homil. in Symeon. et Annam p. 102 Patin. in allocutione De parac. τὰ οὐ σοὶ προσκομίζων ἐκ λειμῶνων ἀδικημάτων τὴν ἑρμηνείαν σου καὶ θεοστυγῇ ἀνυμνήσῃ κίον, ubi obiter attente poetice κίον, cuius tamen loco fortasse κίονν προσηνδύον, de quo vid. Valckenar. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 129 sq. Euripidis (sic ἀκήρατος λειμῶν Noster) obversatus esse videtur Sympos. p. 9. ὡς καλὴ ἀκρότης, τοὺς ἀκηράτους Χριστοῦ γνωρίζουσι λειμῶνα, ἀνεμνήστου, χεῖρας. Sic cum, ἀκηράτου, λειμῶν, A. M. C. legunt: ἀκρότους h. VB. V. P. „ποῦ male,“ ju. Lee Valerio. Tu vide Valckenar. I. I. et Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 424, de nemo nescit, prout non astat. Contra ἀκρότος, recte habet p. 63. αἵματι, παρθένου τῆς γῆς ἐκ καὶ ἀκρότου. Sic A.: τῆς οὐκ M. P. C. Verbi in V. om. ssa Val. ex M. supplevit. Voces παρθένου I. I. ea potestas, de qua in Nov. Annal. Philol. Vol. LIII. Fasc. I. p. 23. monui. Adde Method. p. 139, ubi παρθένος, putus, e. gent.: p. 282, ubi παρθένος i. q. γαῖα ibidem: male P. παρθένος.

267 Ἐπαινῶν add. A. P.: om. VB. male, squidem nomen Ἐπαινῶν h. I. ad sententiam non minus est necessarium, quam ap. Plat. in Symposia loco, quem Noster in dispari praescripto rhetorico tamen imitatus est. Max. καὶ τῶν ἐπαινῶν scripsi, ubi, scripsit καὶ, A. τῶν ἐπαινῶν, VB. τῶν ἐπαινουμένων legunt: καὶ τῶν ἐπαινουμένων ἀπαντῶν P. C. Atqui Methodius hoc ad i. vult: — quoniam qui laudat eo qui laudatur et laudatione praestantiorum testem exhibet. Deinde κρεῖττω VB. optime: κρεῖττον A. P. C. Tu confer annot. 362. In seqq. παρέχῃ A. VB., ubi παρέχῃ P. C. recte.

268 Cum loco, ex Platonis Symp. iuxta posito, unde Methodius h. I. profect, comparanda sunt ista cognati argum. in Cratyl. p. 43d, D. αὐτὸ ταῖνον ἔκεινο σκευάμεθα, μὴ εἰ προσώπων τί ἐστι καλὸν ἢ τε τῶν τοιούτων, καὶ δοκεῖ ταῖτα πάντα εἶναι· ἀλλ' αὐτὰ, γῶμεν, τὸ καλὸν οὐ τοιούτων ἀπὲς ἐστιν, οὐδὲν ἐστιν;

269 De voce ὥρα vid. annot. 225. Ἀπεσθαι h. I., ut ap. Plat. Legg. I. I., de attractione in te venerit dicitur. Vid. Jacobs. ad Philostr. Imagg. p. 463.

270 Numquam auctor Cantab. Crat. 4, 9. secundum novellam Nostri interpretationem. De animi oculo, quem Methodius τὸν διορατικὸν τῆς φρονήσεως ὀφθαλμὸν vocat, vid. Basil. Plot. p. 17 sq. (ubi minime neglexi, quem hic iuxta posui locum ex Po.) Animadvss. in Basil. I. p. 188. Adde Method. p. 207. Horum. Tricase. ed. Paris. p. 44. τὸν δὲ ἐκ ἀκρότητος πρὸς τὴν ὁρμὴν καὶ οἷος οὐκ ἰσχυροῦ ἀναπτεσθαι τῶν τοῦ νοῦ ὀφθαλμῶν. De propagatione eius oculi, quam Methodius in seqq. tangit, confer Platonis sententiam Pol. I. I., et vid. Basil. Plot. I. I. Adde Method. p. 217, ubi vid. annot. 382., et Basil. M. Opp. T. III, p. 239, E. τὸν ὀφθαλμὸν τῆς αὐχῆς ἀποκαθαίρειν.

271 Σμῆξας forma est vulgaris pro Attica σμῆξας. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 253 sq. Adiectivum σμῆξας, translate usu patitur, Eliae Cret. col. 775, annot. 4., restitui. Ἀποσμήξας habes p. 12. et p. 14. ἀποσμήξας τὸν λόγον τοὺς ἑσώτερους, καὶ τῆς ἡδονῆς. Homo interior, qui Platonem est ὁ εἰνός, ἀνθρώπος Pol. IX, p. 549, B., ὁ ἔσω ἄνθρωπος, a Nostro vocatur h. I. et ap. Epiphani. p. 588, A., ubi Rom. 7, 22. respicitur. Adde Symp. p. 155. τοῦ ἔσωθεν ἀνθρώπου τῆς καταστολῆς αἰσλῆν (sic P. C.: αἰσλῆν A.) ἀποσμήξοντος. Vid. Schleusner. Lexic. N. T. T. I, p. 220 (14) Animadvss. in Basil. I. p. 161. et annot. in El. Cret. col. 888 (9).

272 Τρανότερον A. C. recte: τρανότερον VB. P. Tu vid. annot. 10. ad El. Cret. col. 790. De voce τρανός, de quo eius familia vid. ann. 4. 243. ad p. 128, ubi etiam P. recte τρανότερον. De verbo ἐποπτεύειν vid. annot. 250.

273 Haec Methodius in interpretatione verborum, ex Cantab. Crat. 4, 9. ἐκαρδίστως ἡμῶν .. ἀναπτέρωσας exstanti significationem habet, ut ap. Method. Romil. in Ram. Palmat. (tradit. Bibl. PP. T. III.) p. 829, A. σμῆξον προφητικὰ σάλλαγγες τὴν οἰκουμένην ἀνεπτέρωσαν. Apud

ἐξαπτερόπτερον²⁷⁴ τῆς σω- (p. 154) φρο-
σίνης.

ὀλίγα²⁷⁵ φροντίσσαι τῶν τῆδε ποι-
κιλιμάτων.

P. 156. ἔτλησαν²⁷⁶ .. μὴ ἀποδειλιά-
σασαι τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀλη-
θῶς διαβλήσαι τῆς ἀγνείας.

P. 158. μία ἐστὶ μόνη ἐκλεκτή²⁷⁷.

(αὐτόν). P. 154, E. κόσμος ποί τις
.. ἡ σωφροσύνη ἐστί.

Phaedr. 63, A. ὁ μὴδὲν φροντίζων τῶν
ἡδονῶν. Phaedr. 249, D. τὸ τῆδε κάλ-
λος. al.

Phaedr. 256, B. τῶν τρεῶν παλαι-
σμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἐν
νενικήκασιν.

Symph. 184, C. μία μόνη δοσιλεία ἐκού-
σιος λείπεται. a

Platonem, Phaedri locu comparato, id verbum, quippe ad seq. τις διάβους τῶν πτερῶν ἐκείνῳ ἐν πο-
portantiam, Viris Doctis fraudi fuit. Veluti Schneiderus loc. in Lexor. v. τραῦμα, καὶ recte
sperata Herodoti conjectura ἀναπτερόπτερον, tamen hunc eundem statuit. verba ἀναπτερόπτερον — ἀρ-
ποι ἐστίγον προτέρῳ ἀρῶν ἀναπτεροὶ δὲ ἐσσι. Tu v. de Ast. Annot. in Phaedr. p. 380, cui
tamen minus adhaeretur, Lex. Plat. T. I, p. 156, in Phaedro p. 249, D. aliam eandemque proprietatem verbi
potestatem obducere docuit, quum ἀναπτερόπτερος illic sit expositus, desiderio gestus ut
tanquam subvolans. Nam v. s. optime exprimit adiectum προθυμίας (scil. ἀναπτερόπτερος),
quod ego ex antiquo glossemate profectum puto. Quo creto et a ex eius loci modis sufficit,
statim, omnia impedimentissima, optime sic procedit: ἦν (scil. πρὸς τὴν ἡν ἐκείνῳ, et ὅτι, vultu ad-
iectum, tanquam glossemate rarioris vultu ἦν, dicitur) τὸ τῆδε τις οὐδὲν κάλλος, τοῦ ἀληθῆ, ἀναπ-
τεροπτερόπτερος, πτεροπτεροῦ τε καὶ ἀναπτεροπτεροῦ, ἀναπτερόπτερος ἀδυνατοῦν δὲ πτεροῦ post ἀναπτεροῦ, πο-
ταίριον προθυμίας, ἰδιότητι ἀναπτερόπτερος cum παρ. ἀδυνατοῦν in con. iugo, ut de totum locum
ponatur), — — ἀλὲν ἔχῃ (v. ἔχει) ὡς μακρὸς, διακρίσιμος καὶ, Passivo ἀναπτεροπτεροῦσθαι Me-
thodius eleganter et Platonicè utitur Hom. I. in Symeon et Anonim. p. 70 Paul. τοῖς τῆς διακρίσεως
ὡς μακρὸς ἀναπτεροπτεροῦσθαι ὡς ἔχων τῆδε τὸν τε τοιοῦτον ἐκτελεῖται. Translatio κληρονομία πτε-
ροπτεροῦσθαι Noster, Platonis exempla (cf. Phaedr. p. 249, C. D.), utitur p. 203. (ἡ ἐκκλησία) πτεροπτεροῦσθαι
τοῖς ἀδυνατοῦσθαι τῆς παρθενίας πτεροῖς. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 433.

274 Non insolita metaphora, qua poetae potissimum verbum ἀστράπτειν in potentitudinis splen-
dore usurpant (v. de Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 477); sed inusitatum in eadem re ἐξαπτερόπτερον,
et trinitiva quidem potestate, ut h. l., positum. De verbis: τὸν .. κόσμον .. τῆς σωφροσύνης vid.
Annot. 59.

275 Naut. plur. ὀλίγα adverbii instar plurim., quum v. l. Plato nominis tantum sing. ὀλίγον
propterea esse voluit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 430. ὀλίγα φροντίζων c. gen. h. l. et p. 179.
ὀλίγα φροντίσσαι τοῦ βίου, tantumdem fore valet ac μὴδὲν φροντίζειν Phaedr. I. l. φροντίζουσαι
nostro loco A.: φροντίσσαι, ut p. 179, VB. P. C. Deinde ποικιλιμάτων A.: ποικιλῶν ποικίλων.
VB. P. C. ex interpolatione, eandem τὸ τῆδε ποικιλῶν per se signifi. a. ornamenta, quae
hic in terris idcirco caduca sunt, ut Methodius in seqq. docet. De adverbio τῆδε, hic in ter-
ris, uti de locutione τὸ τῆδε, haec ceteriora, et summi, cf. Plat. Phaedr. I. l., p. 247, C. 250, B.
Vale Nov. Annot. Philol. T. 49, Fasc. 4, p. 416, et adde Brissaud. ad Theophyl. p. 223 sq.

276 ἔτλησαν A. VB. M. recte: ἐτλήσανθαι V. male, neque melius ἐτλήσανθαι P. C., quum prior
et seqq. absque verbo finito διαβλήσανθαι cum VB. V. scribitur διαβλήσανθαι A. M. C. recte, Ἀδελφεὶ
ἐτλήσανθαι ad διαβλήσανθαι pertinet, ex quo ista: τὸν ἀγῶνα .. τῆς ἀγνείας, pendet; ad ἐτλήσανθαι
verba μὴ ἀποδειλιάσασθαι referuntur. De verbo ἀποδειλιάσθαι videtur Annot. 175. Verbum διαβλή-
σανθαι similiter translato p. 184, et p. 200, τοῖς ἐπὶ μεγίστοις ἀγῶνις διαβλήσανθαι τῆς ἀγνείας. Trans-
latio nomine ἀγῶν. Methodius utitur p. 100, τὸν ἀγῶνα τῆς παρθενίας, p. 145, τὸν .. ἀγῶνα τῆς σω-
φροσύνης, et in fragmento ap. Melet. (cetera in Job. et I. d. p. 370, ὅπως, ἐπὶ τῇ τῶν ἀγῶνι ἀνα-
γνώσει τὸν ἀγῶνα λαμπρὸν τῷ κεκολλημένῳ (nisi, Deas Jobum), quo loco ἀναγνώσει sic est interpretati,
ut a Platone Legg. V. p. 730, D. ἀναγνώσεισθαι μακροῦ ἀγῶνι. Nostri loco totum ἀγῶνα cum A.
addunt VB. P., neque ea carere possumus. Nam quum Ὀλύμπια, subditivo ἀγωνισμάτων, in eis sunt
vid. Bous. Elips. Gr. p. 17. Schaefer), nemo certamen Olympicum τὸν Ὀλυμπιακόν, immodica voce
ἀγῶνα, vocavit. Erit autem fortasse, qui ὡς ἀληθῶς pro ἀληθῶς, coll. Phaedr. I. l., scribere veli,
neque desunt exempla formulae ὡς ἀληθῶς in ἀληθῶς depravatae. Vid. Annot. 206. Sed confer Method.
ap. Euphran. p. 573, C. (ὁ ἀγῶν) διὰ πολλῶν αἰσῶν ἡλεγε πόνον, τὸν ἀληθῶς Ὀλυμπιακόν ἀγῶνα
ἐκτελεῖσαι πρότερον (Petav. in c. προτέρον), qui locus, uti noster, insignis est metaphora Platonicè, qua
victus studium cum certamine gymnicò, Olympicò p. aestim. comparatur. Conf. Phaedr. I. l.,
p. 249, X. p. 204, B. Phaedr. p. 114, C. Terminus ap. Plat. Phaedr. I. l. Noster septem substituit p. 205.
ἀποτὸν ἀγῶνα τῶν ἐπὶ παλαισμάτων .. τὰ ἀριστία, quae quo spectent, p. 206.
V. de Wytenbach. ad Phaedr. I. l., p. 320, C. et ad Plat. De Pulc. p. 324 sq. Ast. Annot. in
Phaedr. (I. l.) p. 324. Krabinger. ad Synes. de Prov. p. 218 sq. neque in Job. Nov. Annot. Philol.
T. 49, Fasc. 4, p. 397. De gen. n. quum ibi alleg., loci usu ecclesiastico conf. Method. p. 206.
ὁ ἀγῶν ἡμῶν πρόκειται καὶ ἡ πάλη κατὰ τὸν διδασκαλὸν Παύλον, nimirum Ephes. 6, 12, et Hebr. 12, 1.

277 Haec Methodius in interpretatione et amplificatione verborum ex Cant. II, 7. μία ἐστὶ ..
ἐκλεκτή. Μία ἐστὶ μόνη Phil. cod. 237. p. 310, a. 23. Bekk., A. P., qui post μόνη virgulem accepit
ponit: ἐστὶ μόνη cum VB. V., neglecto loquendi usu, quo ἑς cum voce μόνος, ut lat. unus so-
lus, coniungi solet. Praev. I. Romer. II. c. 565, μία οἱ ἀγαπῶν ἦν. Conf. Plato Symp. I. l., uti
plures codd. male μόνον, et alibi locis, a Stallbaum ad Symp. et ab Ast. Lex. Plat. T. I, p. 169.
consignatis, Eurip. Fragm. Erechth. vs. 34. ap. Ixerg. Or. in Leont. c. 24. Aristot. l. Plut. 90h.
Bernard. ap. Athenae VIII, p. 344, D. Eriphus ap. eund. III, p. 84, C. Dositon ap. eund. VII, p. 312,
D. Liban. Or. XVIII, p. 270, 6. μία λείπεται μόνη πρὸς σωτηρίαν ὁδός, Aristid. T. III, p. 374. συγ-
γινώσκου Μίστωνα μίαν μόνην ἡμέραν ἐπὶ ταῖς λόγοις τοῖσι. Aristid. II, 16, sub in. Heliodor.
Xenoph. IV, 5, p. 165, X. 22, p. 490, Procl. Opp. ed. Cusat. T. IV, p. 103, ἀνάγκη τοῖσιν ἢ πολλὰ
ἢ οὐκ ἰσχύειν .. ἢ μίαν μόνην. Basil. M. Opp. T. III, p. 55, C. κατὰ μίαν μόνην τὸ ἐκτελεῖται

P. 159. ἀλλ' ἄγεθ' ὅπως περὶ λόγους
ἐν ἀφ' ὧν²⁷⁰ καὶ καθαρῶ φιλοσοφία.

τοιαῦτα γὰρ ἀποβλαστήματα²⁷¹ φέ-
ουσιν αἱ ψυχαί, ἀείμνηστον γέροντα
κλέος²⁸⁰, ὁπόσας ἂν ὁ Χριστὸς συνα-
νακραθῇ. εἰ γὰρ βούλεσθε εἰς Μανσέως
ἀποβλέψαι τὰς βίβλους, ἡ Λαβιδ ἢ Σο-
λομώνος ἢ Ἡσαίου ἢ τῶν καθ' ἑξῆς προ-
φητῶν, ὡς πάρεσθαι, εἰσεσθε οἷα κα-
ταλειποσπασιν ἑαυτῶν ἔχοντα τῷ βίῳ
σωτήρια διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ
Θεοῦ κοινωνίαν.

P. 161. ὁ Θεὸς ἐτεκμήνατο²⁸¹ τὴν
κτίσιν.

(ψυχάς) σχεδόν, εἰ χρὴ γράναι, τοῦ
πρώτου αἰῶνος οὕσας ἔχοντα²⁸².

Symp. 210, D. ἵνα .. πολλοὺς καὶ
καλοὺς λόγους .. τίκτη .. ἐν φιλοσοφίᾳ
ἀφ' ὧν.

Symp. 209, C. καὶ πᾶς ἂν δέξαιτο
ἑαυτῇ τοιοῦτους παῖδας (D.) μᾶλλον
γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνθρωπίνους, καὶ εἰς
Ὀμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ
τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ἡ-
λῶν, οἷα ἔχοντα ἑαυτῶν καταλείπονσιν,
ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην
παρέχεται αὐτὰ τοιαῦτα ὄντα· εἰ δὲ
βοῖλει, ἔφη, οἷους Λακεδαιμόνιοι παῖδας
κατελείπετο ἐν Λακεδαίμονι σωτήρας τῆς
Λακεδαίμονος καὶ ὥς ἔπος εἰπεῖν τῆς
Ἑλλάδος.

Tim. 28, C. ὁ τεκταινόμενος (τὸν κό-
σμον). 33, A. τέλεον .. αὐτὸν (τὸν κό-
σμον) ἐτεκμήνατο.

Tim. 40, D. ἐχόνους ... Θεῶν οἷσιν.

ἡμέραν. Nuel, Paphl. Laud. S. Matthaei p. 403, A. παρῶν δὲ καὶ μὴ μόνον καλέσας ἐπεσπάσατο
γυνή. Eustath. Comm. in Ilad. i. p. 576. med. i. p. 742, 27. 827, 38. φ. p. 1209, 51 in Odysseu. i.
p. 1619, 7. s. p. 1759, 45. γ. p. 1921, 23. φ. p. 1941, 58. Nicophor. Chama in Boissonad. Anecd. T. II.
p. 11. med Recentioris aetatis scriptores, qui formalis εἰς μόνος et ἔν μόνον forte abstinent, etiam
μία καὶ μόνη dicunt. Cf. Macar. Alex. de Justor. Excessu ap. Toll. lds. II. Ital. p. 191. μία καὶ
μόνη παραμυθία. S. Maxim. Schol. in Greg. Naz. p. 12. ed. Gal. Auctor Fragmentorum Pol. i. Cel-
lect. Mammac T. II. p. 591. μία γὰρ, ὡς γὰρ διαίρεσις, μία καὶ μόνη αἰτία τῆς τε πολιτικῆς τῆς τε
θρησκ. πολιτικῆς εὐεξίας, ἡ τὸν ἀγαθὸν τιμῇ. Vid. Thiersch. Spec. Edit. Plat. Symp. p. 46 sq. Schaefer.
Melet. p. 16 sq. Fabric. ad Plutarch. Vit. Select. p. 81. Dobie. Adversar. in Aeschin. T. XII. Rhein-
gr. ed. Dübson. p. XI. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 443. Stalbaum. ad Plat. Pol. VIII. p. 548. C.
Maetzner. ad Lyeurg. Or. p. 198. De Latinis vid. Brem. in Symbol. Philol. Helvet. p. 187. Stalbaum.
ad Plat. Symp. l. l. Ceterum facile invenimus articulo η, quem Plotius l. l. ante ἐκτεκμήναι addidit.

278 Ἀφ' ὧν A. M. P. C.: ἀφ' ὧν V. „At excerpta Photiana ἀφ' ὧν leguntur“ Val-
les. Vid. Phot. cod. 237. p. 310, a. 34. Bekk. In manifesta imitatione loci, ex Platonis Symposio
iuxta posita, ego vocem ἀφ' ὧν, a Photio servatam, Methodio restitui non dubitavi. Ne quis
autem mihi obiciat, Methodium Platonis verba, a se omitendo expressa, suam in rem commutasse:
nemo librationum, reposita voce ἀφ' ὧν, exquisitam imitationem ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφ' ὧν facile in-
venisset, cum illis in proclivi fuerit, ἀφ' ὧν pro ἀφ' ὧν propter adiectum καθ' ὧν scribitur,
quoniam Methodius ap. Phot. ἀφ' ὧν scribi voluit. Tantum igitur abest, ut vulgata vera
s. l. lecto, ut ea, quae nos ex Photio reposuimus, maxime caserviat refellend s. Astii conatibus, qui
ap. Plat. ἀφ' ὧν (non διανομήματα) aut ἀφ' ὧν scribendum coniecit, quod posterius cod. F. ex
corr. et F., ab ualde rectius, habent. Ceterum cum illis: ἀλλ' ἄγεθ' ὅπως περὶ λόγους, comparandi
sunt Platonis loci, quibus verbum σπεῖρειν ad spargenda doctrinae et virtutis semina transfertur.
Legg. VI. p. 777. E. σπεῖρειν εἰς ἀρετῆς ἐκμυσιν, Phaedr. p. 276. E. ὅταν τις ... ἡμετέρῃ τε καὶ
σπεῖρειν μετ' ἐπιστήμης λόγους, quem ad locum, ab Astio Lex. Plat. T. III. p. 295. neglectum, no-
ster proxime accedit. Σπορίε translatus Riv. p. 134. E. περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν κατεστῶς τε
καὶ σπορίας.

279 Ἀποβλαστήματα Noster vocat, quae Platonis Symp. p. 209, D. sunt ἔχοντα. Vid. annot. 139.

280 Κλέος, P. recte et convenienter cum Plat. Symp. l. l. (τὸ κλ. C., articulo male adiecto):
πᾶλλος A. De VB. V. M., ut sexcenties atas, non liquet. Cum formula Platonica εὐδαίμωνος κλέος
comparandum Homericæ κλέος ἀφ' ὧν II. i. 413, κλέος ἀσβεστον Od. δ. 584. η. 333. Vox πεκμία
κλέος, quae Plato aliquoties usus est (vid. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 190.) apud Nostrum recurrit p. 209.
μυρίων γὰρ ἔστι κλέος (verba μυρίων γὰρ, in V. omissa, A. M. probante Val. addunt). Adde lo-
cum ex p. 168. in annot. 249. aliatum, Δισσὸν κλέος id. Hom. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 52.
Mox Μωσέως A., et sic A. P. C. p. 247. 263 (Μωσῆ) 265 268. 275: Μωσέως P. C., quam formam
habet p. 109. Μωσῆν (ex Num. 6, 1), ubi VB. Μωσῆν, P. pessime Μωσῆν. Tu vide Winer.
Gramm. Idiom. N. T. ed. III. p. 41. et Simon. Del. PP. p. 127. Deinde τὰς habet A.: om. VB. P. C.
Sed articulus stare potest. Tum Λαβιδ cum P. C. scripsit: Λαβιδ A. VB. Vide Winer. l. c. p. 41.
et annot. in El. Ciel. col. 772 (9). Porro Σολομώντος VB. C.: Σολομώντος A. P. C. Tu vide Winer.
Gr. Idiom. N. T. p. 63. Denique ἑαυτῶν VB. P. C., iuxta Platonis verba: οἱ ἔχοντα ἑαυτῶν καταλεί-
πουσιν: A. minus bene αὐτῶν.

281 Vid. annot. 122.

282 Ἐχοντα recte V. P.: ἔχοντα mendose Phot. cod. 237. p. 310, b. 7. Bekker., articulo τὰς ante
τοῦ πρ. cl. perperam adiecto. Methodus h. l. de animabus pus loquitur, quae post tantum recessu
conditum vixerunt: quas ipse in seqq. γέγονας τῆς μεγάλης ἐξαμέρου vocat cumque angelis et Deo
commercium habuisse docet. Verborum audaciorum: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔχοντα, quae ipse ad-
iectis: σχεδόν, εἰ χρὴ γράναι, excusat, ausum dedisse videntur, quae Plato Tim. l. l. de hominibus
ant quos, ab ortu et progenie divina recentibus, pronuntiavit. Quum autem Noster non auderet di-
cere: τοῦ Θεοῦ ἔχοντα, id solum sibi summat, ut ista poneret: τοῦ πρώτου αἰῶνος ἔχοντα. De

P. 163. ἵνα μὴ πάντῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀιστίαθῃ²⁸³.

P. 164. νεανικῶς²⁸⁴ καὶ γενναίως διαφλήσαντα πρὸς τὴν ἀμαρτίαν.

P. 168. εἰ δὲ ... τὸ πνεῦμα παραδίδωσιν, ἐπισκεπτέον²⁸⁵.

P. 169. χαίρω ξυνέμπορον²⁸⁶ ἔχουσα .. τὴν σοφίαν τῶν λόγων.

P. 170. πιστεύω εἰς δύνάμιν πρῶτοντας ἀποδοῦναι²⁸⁷ σέ μοι τοῖς λόγοις. τί χρὴ καὶ λέγειν²⁸⁸ —;

Protag. 321, A. μὴ τι γένος ἀιστώ-
θῃ.

Phaedr. 168, C. πάνν γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ μεροήθηκας.

Tim. 28, C. τότε δ' οἶν πάλιν ἐπισκεπτέον. ad.

Phaedr. 108, C. ξινεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν τευχόσα.

Tim. 26, D. πειρασόμεθα τὸ πρέπον εἰς δύνάμιν οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι.

Symp. 218, B. Σωκράτῃ δὲ αἰτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν;

sententia Platonem vide Stahlbaum. ad Plat. Tim. l. l. p. 175. neque in Scholis ad Dissert. Platon. 121. Gemitum Philobi locum p. 16, C. Nostro p. 216 sq. adhibemus.

283 *Ἀιστίαθῃ* male om. A. B. ap. Phot. cod. 237, p. 310, b. 19. Bekk. Verbum *ἀιστίαθῃ*, ex adiect. *ἀίστος* effictum, Epicris pariter et Tragicis est usitata. Coel. Hom. Od. x, 259, i, 73. Sophocl. Ai. v, 511. qui forma *ἀιστοῖν* usis est. Apud Platonem id verbum est ἀπὸ λέγοντων et orationi Sophistae impudenter egregie accommodatum Procl. l. l., unde Methodius ita mutatus est, ut, quoniam illa semo sit de animalium crudelitas, eo abuteretur in signifianda exstirpatione generis humani. In alio argumento verbum usurpatum a Methodio ap. Epiphani. p. 577, C. Poterat autem loco istorum: τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, brevius dicere: τὸ γένος. Conf. Plat. Symp. p. 190, C.

284 *Νεανικῶς* i. q. fortiter, strenue, quo significatu adverbium nro Thaeeteto l. l. ap. Plat. est positum; nam Ep. VII, p. 347, D. *νεανικῶς* est audacter, ut Astius Lex. Plat. T. II, p. 375, recte docet. Adiect. *νεανικός* usitatum cum in meliorem partem de strenuo, tum in peiorem de protervo et superbo. Vid. Heindorf. ad Gorg. (p. 508, D.) p. 211. Ast. Lex. Plat. l. l., qui tamen varia commisit, Boissiad. ad Aen. Graec. p. 214. qd etiam de adv. *νεανικῶς* monuit. Quemadmodum h. l. *νεανικῶς* et *γενναίως* composita sunt, ita *γενναίως* et *νεανικῶς* copulata Lys. p. 204, E. οἷς *γενναίως* καὶ *νεανικῶς* (i. e. strenuum) τοῖτον τον ἰσχυρῶς πιστεύειν ἀνδρῶς. De adv. *γενναίως* dixi annot. 202. — Sequuntur ap. Method. haec, a nobis ommissa in contextu: ἃ ἐκείναι ἰδίαν ἐπιπόθησαν, κῆρ ἐκ βραχέως ἡκιστάθῃ, sicuti A. scripsit: ἃ ἐκείναι ἐπιπόθησαν κῆρ ἐκ βραχέως ἡκιστάθῃ P. qui recte fecit, quod ἰδίαν, quippe glossema elegantioris verbi *ἡκιστάθῃ* (vid. annot. 240), debuit, vulgatum ante κῆρ (scrib. κῆρ) sustulit et βραχέως pro βραχέως, scripsit. Mendosum βραχέως C. tenere reduxit, et pessime idem cum P. ἐπιπόθησαν scripsit, quam ἐπιπόθησαν ap. A. optime habeat. *Ἐπιπόθησαν* i. q. ἐπιπόθησαν Matth. 13, 17, quem locum, in seqq. laudatum, Methodius h. l. ita respexit, ut verbis ἐπιπόθησαν et ἰδίαν (ἰδίαν in seqq. A. pessime: ἰδίαν P. C. recte) exquinta ἐπιπόθησαν et ἡκιστάθῃ substitueret. Est autem ἐπιπόθησαν primum inasper desiderare, deinde impense desiderare. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 789. Adiect. verb. ἐπιπόθητος, exortatus. ex Georg. Pachymere ad Glyc. p. 108, annotavi. Verbum librariis saepe famuli fuit et huiusmodi loco in simplex ποθέιν abnt, praesentum ubi ἐπιπόθησι. Sic ap. Plat. Prot. p. 329, D. τοῖς ἰσχυρῶς, ὅ ἐστι ἐπιπόθῳ, Ambr. ποθέω. Eodem modo peccatum Symp. p. 204, D. ubi vid. Wackert. et Stahlb. Gregorio Naz. Or. III, p. 98, B. ἐπιπόθητε loco vulgati ἐποθέτε reddidi ad El. Cret. col. 892 (C).

285 *Παραδίδωσι, εἰς σκεπτέον* A.: παραδίδωσιν, ἐπισκεπτέον P.: παραδίδωσι, γὰρ ἐπισκεπτέον AB., et Allatio Edes habenda. Sed non propter praegressum ἐπίτα stare non potest, et ἐπισκεπτέον optime habet, quippe accommodatum Platonico loquendi usui, quo verbum ἐπισκεπτομαι eiusque forma ἐπισκεπτέον frequentantur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 700 sq. Eodem modo ap. Plat. Symp. p. 250, B. ἐπισκεπτέον αἰτῶ, olim σκεπτέον legebatur. Method. p. 68. πάλιν ἐξ ἀρχῆς διὰ βραχέως ἐπισκεπτέον, in quibus formula διὰ βραχέως item Platonica (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 303): p. 94. ἐπιπόθησαν ἐπισκεπτέον.

286 *Ξυνέμπορον* A. C.: συνέμπορον P. male, neglecta forma veteris *Ἀπιδόδος*, de qua vid. annot. 7. *Ξυνέμπορος* est ap. Plat. Phaedr. l. l., quem Ast. Lex. Plat. T. II, p. 325. omisit, et paulo ante p. 108, B. in verbis: οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμὼν ἐδέει γένεσθαι. Vocem, nusquam alias ap. Plat. obviā, Timaeus, neglecta forma Attica, in Lexicon reulit p. 242. *συνέμπορος*: *συνδοι-πορος*, ubi vid. Ruhnken., cui adde Valekenar. ad Callim. Eleg. Fragm. p. 247 sq. et Wyttenbach. ad Plat. Phaedr. (p. 108, B.) p. 295. Vocem, Tragicis usitātam (cf. Aeschyl. Suppl. 949. Eurip. Bacch. 57.), posterioris aetatis scriptores translata potestate usurparunt, ut Methodius h. l. fecit. Philostrat. V. A. Lib. IV, p. 124. τὸ μενέριον ... μὴ ποιοῦμενος ξυνέμπορον τῆς σῆς σοφίας, quo respexit Euseb. contra Hierocl. p. 529, C. ubi Damus Apollonio *συνέμπορον* πωσῆς φιλοσοφίας fuisse dixit. Gregor. Polani. Prosop. p. 6. τλήμονες τοῦ αὐτοῦ βίου ξυνέμποροι. Ex posterioris aetatis poetis cf. Nonn. Dionys. p. 412, 21. Fackelburg.

287 Quam Methodius h. l. ex Tim. l. l. mutatus est metaphoram verbi ἀποδοῦναι, etiam alias ap. Plat. occurrit. Vid. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Or. I, p. 210 sq. Schaeff., Ast. Comm. in Pelt. p. 624 et Stahlbaum. ad Symp. p. 194, D. ubi in verbis: ἀποδέσσειν τὸν λόγον, similis tractatio, quam Noster p. 108. initatus est. Quae ap. Plat. Symp. p. 194, D. insequuntur: ἀποδοῦναι .. ἐπισκεπτέον τοῖ θεῶι (τὸν λόγον) Nostro p. 256. adhibemus.

288 Tl. A. pessime, interrogandi signo sequentibus adscripto: τί P. C. recte, sed absque interrogandi signo. Est autem haec interrogatio per parenthesis ulata, similiter Plato Pol. IV, p. 434, D. τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; De formula τί δεῖ καὶ λέγειν: et simili. vid. Wyttenbach. Animadv. in Julian. Or. I. p. 159 Schaeff., qui locum ex Plat. Symp., quem ego Methodio adhibui, laudavit, sed alia admissit. Formulam τί χρὴ καὶ λέγειν: ego ad El. Cret. col. 899 (2) Gregorio Naz. Or. XXIX, p. 590, B. vindicavi. Omnino καὶ τιν. habet interrogationes intendendi. Method. Homil. in Symeon. et Ananiam p. 56 Pantin. πῶς εἰν καὶ δεῖται ἀντιγράφειν —; p. 130. ὡς τί καὶ γένοιτ' ἂν ἐνδοξό-

Oratio VIII.

λέγωμεν .. οἷόν τε ὃν τυγχάνει (τοῦτο γὰρ ἐπιτηδευμα) καὶ δύνανται ἦν ἔχει, καὶ εἰς ἴσπερον²⁰⁹, ὁποῖους καρποὺς ἀποτελεῖ.

P. 171. εἰς κάθαρσιν .. τῆς ψυχῆς²¹⁰.

τὸν .. τετελεσμένον αὐτῆς (τῆς παρθενίας) τὰς ἀφ' ὁρόους²¹¹ τελεταίς.

τὸ τῆς ψυχῆς καταρδόμενον²¹² ἀλλοθῶς αὐξεται τε καὶ κοινῶς²¹³ πτέρωμα, τῶν ἀνθρωπίνων ἐξέπτυσθαι²¹⁴ καὶ ἡμέραν ἐξελόμενον σπουδασμάτων.

Phaedr. 237, C. περὶ ἔρωτος, οἷόν τε ἔστι καὶ ἦν ἔχει δύναμιν, ὁμολογῆθαι μένοι ὅρον .. τὴν σκέψιν ποιούμεθα, εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει.

Soph. 227, C. τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων.

Phaedr. 249, C. τελέους αἰεὶ τελεταίς τελοῦμενος.

Phaedr. 251, B. ἡ ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις ἀρδεται. 246, E. τοῦτοις .. τρέφεται τε καὶ αἰξεται τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. 248, C. ὡς (πτεροῦ) ψυχὴ κοινῶς²¹³ πτεροῦται. 249, C. ἐξιστάμενος .. τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.

τερον : Vid. Stallbaum, ad Platon. Enthyphr. ed. peul. p. 18. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 124. Animag. i. i. Basil. I, p. 68.

209 Εἰς ἴσπερον A.: εἰς ἴσπερον P. C. Sed vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 644. et T. III, p. 402 inf. "Υστερον simpliciter Plato in simili argumento Symp. p. 190, B. καλῶς μοι ἔδοξεν καθυγῆσθαι τοῦ λόγου, ὅτι πρῶτον μὲν ὅσοι κτείναν ἐπιθυμίας, ὅσοι δὲ τις ἔστιν ὁ ἔρως, ἔσπερον δὲ τὰ ἔργα αἰετῶν, quae pariter ac praegressa p. 195, A., quorum h. l. fit mentio, cum proximo Phaedri loco, quem Methodius adhibuit, comparanda sunt. In Phaedri loco Heimbollius adiebat οἷόν τε ἔστι πρὸ οἷόν τε ἔστι. Tu vide Ast. Annot. p. 310. et confer Legg. X, p. 82, A. ψυχὴν ... ἡγεμονίαν καθυγῆσθαι .. ὁδὸν ἐξελόμενος, ὅσον τε ὃν τυγχάνει καὶ δύνανται ἦν ἔχει, quae non minus, quam illa ex Phaedro, Nostro observata sunt, ut patet ex seqq.: καθυγῆσθαι γὰρ ὁδὸν ἐξελόμενος, (sic A.: σῶσαντες, P. C. minus recte) αὐτὴν ἡγεμονίαν —, quorum in proximo: μέρων (in A. P. C.) διαγέμισαν τῶν ἄλλων τῆς ἀρετῆς πλεονεκτημάτων, legi iubeo: μέρων, coll. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 370. inf.

200 Τῆς οὐκ, A., addiderunt P. C. Secundum Platonem et Platonicos καθάρσις animi tum veri tum virtutis studio continetur. De purgatione, quae in veri studo continetur, vid. annot. 270. Hoc loco sermo de virtutibus καθαρταίς. Vid. Wyttienbach, ad Plat. Phaedr. p. 172 ed. Lugd. Bat. Creuzer, ad Plat. de Phil. Praep. p. CH. CVII. CXI, p. 276 sq. 200. VV, DD. ad Martin, Vid. Procl. p. 67. ed. Boissonad.

201 Ἀφ' ὁρόους Plot. ed. 237, p. 311, a. 22. Bekk., A. C.: ἀφ' ὁρόους VB, P. Sed ἀφ' ὁρόους τελεταίς Methodius virginitati eadem ratione tribuit, qua virgines et pueri venenis expertes ἀφ' ὁρόους vel ἀδύσθουτος vocatur. Vid. Jortin. Animadvers. in Hist. Eccles. vers. German. T. I, p. 355 sq. Ruhnken, ad Tim. Lex. V. Pl. p. 133. Bernardi, ad Nonn. T. I, p. 288. et cf. infra p. 294. Notum huius loci sic habet: τὸν ἔχοντα (nisi. τὴν παρθενίαν) καὶ τετελεσμένον οὐκ, in quibus Photius l. l. verba καὶ τετελ. omittit et illa τὸν ἔχοντα cum seqq. τὰς τελεταίς, male copulat. Tu confer locum παραλήλων ex Platone Phaedro, et vide Ast. Annot. in Phaedr. p. 434 coll. p. 373.

202 Καταρδόμενον A.: καταρδόμενον P. C. Sed vid. annot. 197. Ceterum ante καὶ, quod ap. Method. verbat: τὸ τῆς ψυχῆς —, praecedat, ἢ reponi oportet, quod ad vocem παρθένα in superioribus refertur. Sic ap. Plat. Phaedr. l. l. ἢ ad ἀπορροήν recte refertur.

203 De verbo κοινῶς, ad unumquemque translatum, cf. Plat. Phaedr. loco iuxta posito, Method. p. 172. Plotin. in E. eandem finem, ubi locutio κοινῶς²¹³ δι' ἀρετῆς, et Synes. De Prov. p. 90, B. Vide Moser, Ind. in Plotin. vv. ἀνκοινῶς²¹³ et κοινῶς, neque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 260 ed. Krabbing. De voce, κοῖνος, κοῖνός, similiter usurpatis, vid. annot. 53. Cum verbo κοινῶς comparandum μετρωῦν, ad unumquemque translatum a Platone Phaedr., p. 246, D. et a Methodio p. 172. qui medium μετρωῦν²¹³ in eadem re posuit p. 172. ἀντιμετρωῦν ἀνὰ θεὸν καὶ ἀντιμετρωῦν μετρωῦν²¹³. Ex eodem genere est ἀνὰ φέρειν p. 171. οὐ γὰρ θέμις ἐπὶ γῆς βροτέον κατα τὴν ἐαυτοὶ φέρειν τῇ τῆς παρθενίας πτεροῦ, ἀλλ' ἀνὰ φέρειν εἰς (οὐρανὸν εἰς add. VB, P. C.): om. A.) καθάρσιν αἰθέρα p. 179. αἰετῶν, ἀνὰ φέρουσι καὶ πρὸς ἔφος αἰετῶν. Sic legemur: αἰετῶν A. P. p. 179, quorum posterior cum VB. haec sic scribit: ἀνὰ φέρειν τὴν σάρκα πρὸς ἔφος, αἰετῶν Sed magis placeat Albinus lectio. Cont. ἀνὰ φέρειν ἀνὰ ap. Plat. Phaedr. p. 246, D. loco ad p. 172. Albin.

204 Si quo loco, certe hoc Methodius Platoni verba, a se imitando expressa, pauculum immutavit, verbo ἐξέπτυσθαι pro ἐξιστάσθαι posuit. Vid. annot. 49. Plutarch. Mor. p. 1105, D. οὐ ἐξέπτυσθαι τοῦ τοῦ σώματος, ἢ μέγα τι καὶ λαμπρόν. Elias Cret. col. 749. τὸν νοῦν .. ἐξέπτυσθαι τοῦ τοῦ σώματος, θεὸν ἀπεργάσασθαι, quae usum vocis ἐκπετήσιμος notat. Ἀνέπτυσθαι significat, i. e. Platoni, usurpatum, velut a Methodio ap. Epiph. p. 579, C. οἷτε πτεροῦ πρὸς ἀνέπτυσθαι ἀνὰ πτεροῦται est. Vid. Symbol. in Epiph. p. 22. Nomen στοιβάσματος, quod ex Phaedro sumpta a se sequitur, est ἔλας, λεγόμενον apud Platonem. Cf. Method. ap. Phot. ed. 231, p. 27, b. 14. 15. Bekk. τὰτα κινῶν τὰ κοσμημάτων καὶ σπουδασμάτων τοῦ βίου. Eandem generis haec apud Nostriam scilicet κοσμημάτων, vid. annot. 150. γέμισμα, p. 104. τὰ κοσμημάτων τὸν λόγον. τέχνησμα, p. 229. τὴν διαγωγὴν τοῦ τεχνήσματος, αὐτῶν ἐργασμάτων. Ita A. M.: τεχνήσματος, V. P. minus leve, quam τέχνησμα, ars sit vel inventum, absque laudis et doli significatione, quae vocī τέχνησμα h. l. et alias fere igitur. Minus accurate Noster τέχνησμα artis opus vocat ap. Phot. ed. 235, p. 303, b. 21. Bekk. ὅπως ἀνερχῶν, λέγοιτο κτείναν τὸν τεχνήσματος, ο τεχνήσματος, et sic Anonymus zoh. 237, p. 313, b. 6. Bekk. καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου τεχνήσματος ὅ] τεχνήσματος, ἀντιμετρωῦν²¹³ ἐκπετῶν τεχνήσματος. Verbo τεχνήσματος pro τεχνήσματος similiter usus est Methodius; vid. annot. 721.

πανηγύρειν τὸν βίον ἡμῶν σοφῶν
παῖδες εἰρηκασιν εἶναι²⁹⁵.

Ρ. 172 τὰ σχήματα, ἔξωθεν φαντα-
σίς σωφροσύνης ἐπιχειρωσμένα²⁹⁶.

χρηοίμενοι²⁹⁷ ... ταῖς ἡδοναῖς τῆς
πλάνης περορῶντοῖσι πολλοὶ καὶ βαρ-
νούνται²⁹⁸ εἰς τὸν κατ' ἡμᾶς ἕκοντες βίον,

Pythagor. ap. Diog. Laert. VIII, 1, 6 τὸν
βίον εἰστέναι πανηγύρει.

Phil. Epist. VII, 340, D. δοξαίς .. ἐπι-
χειρωσμένοι

Pol. III, 413, C. ὅγ' ἡδονῆς κληθέν-
τες.

Phaedr. 248, C. ὅταν .. βαρυνθεῖται
.. περορῶντήσῃ.

295 Εἰρηκασιν εἶναι P. C.; εἶναι εἰρηκασιν A., voce εἶναι post ἡμῶν posita. Sed Metaphras-
tensis positio in antiquissimis est. Σοφῶν παῖδες sunt sapientes (vid. Barts. ad Zachar. Mitgl.
p. 347 ed. Boissonad. Ast. Adimadiss. in Plat. Legg. p. 399, in les Pythagoras positum, cuius
fuit nobilissima sententia, vitam quasi quoddam πανηγύρει esse. Vid. Meag. ad Diog. L. I, 1.
Heisterhus. ad Lucian. Dial. Mort. XXVI, p. 434 Wetsten. Quod autem Plato Pol. X, p. 611, E.
ἐκείνου ἐοικὸς εὐν πανηγύρει comparavit, eadem imagine ista est Auctor Epistolae ad Hebr.
12, 23. πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτοκῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποστηλασμένων. Vid. Schenker. Lex.
in N. T. I. II, p. 391, qui apte contulit illud Ciceronis Cat. M. c. 85 quum ad illud divinum
animum *concordium coelorumque* proficiscer. Alii eadem in re verbis ἀγῶνις et ἀγῶνις uti
sunt. Ita Metadins p. 146. μετὰ τῆς διαγῶνις .. τὸν ἀρχηγῶν. p. 171. εἰ, τὴν ἀγῶνι ...
τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Sic A. V. C.; τὸν ἀστῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς V.B. P. male, neque quis Com-
belli comitatus, qui, coll. Epist. ad Hebr. I, 1, ἀγῶνι vel ἀγῶνι pro ἀστῶν scribi volebat. Tu
porta contra Method. p. 199. εἰ, τὴν ἀγῶνι ἐλθούσα κατὰ τοὺς οὐρανοῖς p. 251. εἰ, τὴν ἀγῶνι
σπείδοντας ἐκείνην. Auctor epigrammatis ap. Cardon. Rupellaeum in Miscell. Philol. T. I, p. 124.
Ἐν δὲ τῶν οὐρανῶν διαγῶνις γε πέλουσιν] Jovet —, non, ἀγῶνι, quae terram circumnavigat, al-
tera coelestis beatorumque. Ceterum divitiae sunt doctrinae, quae ap. Method. post Pytha-
gorae sententiam inferuntur: ἡμᾶς, δὲ τὸ δῶμα τῆς ἀληθείας τὴν δικαιοσύνην ἔκριν' ὡς εἰς (p. 172.)
ἐκείνου ἐπιεισομένους. Vid. Meag. ad Diog. Laert. L. VII, cap. 2. §. 100.

296 Methodius deus est genitum malitiorum formas, extrinsecus honestatis specie leviter
tinctas et quasi coloratas. Id enim valet: σχήματα .. ἐπιχειρωσμένα. Verbum ἐπιχω-
ρῶναι in scriptis Platonicis, quae vulgo feruntur, est ἀπὸ λέξεων et ea, quam dixi, potestate
translati postea Epist. I. I. Vid. Rahiken. ad Tom. Lex. p. 78 ed. Lugd. Bat. et cf. Lucian. Imag.
c. 16. οἷα αὐτοὶ τοῦ ἐπιχειρωσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βίβην, διεισσομένοι τισι φαντάσμασι ἐς κόρον κατα-
βασίαν. Eustath. Antioch. De Engastrimythia p. 407 Allat. οἱ .. μυθοποιοὶ τὰς ἀνθρώπων ἀντιει-
κόνας λέξεις αἰτουροῦσι ποικίλα χρομῶν ἐκείνῃ καὶ τῇ προσωποποιῇ συμπλέκουσιν· εἴτα λόγους
ἐκχρῶσιν, ἡδέε, πᾶσιν .. ἐπισυναχούσι τὴν τοῦ μύθου διήγησιν. Anonym. ap. Suid. v. Ἀδύμ-
.. ἀδύμνι ἰδίας τε καὶ μομφῆς, ὅς ὁ περὶ δημοσίου ἐπὶ χρομῶσι. Et quod est ἐπιχειρωσθαι
coloratum ἐκχρῶσθαι, peccatis imbutum esse. Cf. Aristot. Eth. Nicom. L. II, c. 3 χρομῶν
ἀπορρίψαντα τοῖς το κακοῖς, ἐκχρῶσθαι τὸν βίον. Vide Victor. Var. LL. X, 18, et Ethicæ
Nicom. narratates Cameracum et Salsanum, qui p. 103. apte comparavit Plat. Pol. IV, p. 429, E.
Eadem metaphor. qua ἐκχρῶσθαι, verbum προσχρῶσθαι usurpat Gregor. Nyss. Opp. T. I, p. 801,
C. id γεννῆ πρόκειται ἡ κατὰ τὸν βίον, καὶ (καὶ οὐν) Solol. Jo. Chamacl p. 362 Rader. μὴ τινι καλοῦ
φαντασίᾳ προσχρῶσθαι, οἷα εἰν ἐπὶ τοῦ βίου (ὅς recte om. Solol. Cam.) πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνθρώ-
πινον. Nec non sup. eis verbis χρομῶν idem usus translatus. Firmus Epist. III. (Muratori Anecd.
Gr. p. 283.) τοὺς .. κεχρωσμένῃ ἡλῆς σκωρτος. Caesari. Qua sti. p. 138. Etinger. οὐ γεννῶν πρό-
κειται τὸ κακὸν κατὰ τὴν ἰδίαν φρίσιν φαντάσθαι ἡ (fig. ἡ) γὰρ ἀπαικτος εἶν' ἡ κατὰ, μηδεὶ
κεχρωσμένῃ καλῇ τῇ ἐμειλτομένη τὸ ἀπαικτικὸν πρὸς ἐπιδείκναι αὐτοῦ, quae sententia, ut illa
Gregorii Nyss., una hic Methodii egregie comparat. Apud Theodor. Metach. Miscell. p. 125 ed.
Müller. Blochius loco mendaci κεχρωσμένοι, translatus κεχρωσμένους reponi iussit, eamque emen-
dationem haud inulce commendavit. Cursorius autem ferere fecit recteque a Cardene Rupellaeo
Miscell. Philol. T. II, p. 197 idem est notatus, quod in Longi fragmento translatus χρομῶσθαι in
ἐκχρῶσθαι comparat vulg. inque eam rem loco ex Plat. Epist. supra laudato abusus est. Cete-
rum cum Gineco ἐκχρῶσθαι comparanda sunt Latina colorare, tingere, de quibus vid. Sch-
legel. ad Cels. p. 570 id. Lugd. Bat. Victor. et Ruhnken. II, II. Seneca Epist. 109: „Qui in solem
venit, nec non in hoc venient, colorabitur. — Non novimus quosdam, qui multis apud philo-
sophum annis periderint, et ne colorem quidem duxerint?”

297 Verbum χλεῖν h. l. eo aptus est positum, quod in praegressis voluptas cum Socris
comparatur (v. annot. 53.), quibus id quod est χλεῖν tribui solet. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr.
p. 311. Cum autem χλεῖν de illecebris nascens, cautus, orationis usurpatur (p. 258. v. Ast. Annot.
in Plat. Prot. p. 49. Krabinger. ad Syne. C. E. p. 104), tum vero etiam voluptas omnisque res, quae
animum delinuit, χλεῖν dicitur. Ex is quae Ast. Lex. Plat. T. II, p. 182 sq. per satiram attulit
cf. Pol. I, I. Legg. X, p. 885, D. ἐπὶ τινῶν θύρων ... χηλοῖμενοι. ad Lucian. Nigr. c. 15. ὅστις πλοῦ-
του τῶν καὶ χρεῖσθ' ἐκλήγεται.

298 Πολλοὶ καὶ βαρύνονται πολλοὶ A. languidius. Post πολλοὶ A. add.
τῶν, nullo sensu: om. P. C. recte. Deinde ἔκοντες βίον A.; βίον ἔκοντες P. C., quod et ipsum
languidius datum. De verbo Platónico περορῶν (Phaedr. p. 240, C. et I. I.) cf. p. 173. αἰ .. πε-
ρορῶνται καὶ πᾶσι τοῖς ἡδοναῖς. Vid. annot. in Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect.
p. 265 sq. ed. Krabinger. Veru ὅτι in hoc composito eadem vis ac in aliis, e quibus ἐνλο-
φῶν, folia amittere, ap. Xenoph. Oec. 12, 19, cum περορῶν bene comparavit Matthaeus ad
Eckegg. Jo. Chrysost. p. 208 sq. Adde περῶν, Thucyd. IV, 12. Suid. v. περῶν. De nomine
περορῶν vid. Creuzer. Annot. in Platin. p. 410, b. Krabinger. ad Greg. Nyss. De Anima et
Resurrect. p. 304 sq. Deinceps ap. Method. anima cupiditate gravata βαρύνεται dicitur, ut a Pla-
tone Phaedr. I, I, ubi haec praecedunt: ὅταν ... λήθῃς τε καὶ κακίας πλησθῆναι βαρυνθῇ, et Phaedr.
p. 81. C. βαρύνειται datur ὁ τῆς κακίας ἵκτο, [μετέχων] Phaedr. p. 247, B., ubi vid. Ast. Annot.

χαννωθέντων²⁹⁹ αὐτοῖς καὶ χαλασθέν-
των τῶν τόπων, καὶ οἷς ἡ τῶν πτερῶν
τῆς σωφροσύνης³⁰⁰ συγκρατεῖται γίσις,
κουφίζουσα τὰ κάτω νείοντα περὶ τὴν
γθορὰν τῶν σωμάτων³⁰¹.
ὦ Ἀρετῇ, εἴτε³⁰² ὅτι δὲ ἐαυτὴν αἰ-

Plaedr. 246, D πένυχεν ἡ πτεροῦ
δύναμις τὸ ἐμβριθεῖς ἄγειν ἄνω μετεω-
ρίζουσα.

Cratyl. 415, D. ἴσως δὲ αἰρετὴν λέ-

p. 412, qui comparat Sap. Sal. 9, 15, ubi, ut ap. Plat. l. l., copulata βαρύνειν et βρῖσθαι. De hac verbo Platonico vid. annot. 331. Denique dicantur Platonis animarum βάρυναι. Vid. Creuzer, Annot. in Plotin. p. 214, a. Proxima ap. Method. eis τὸν καθ' ἑαυτὴν, ἔχοντες, βίον, &c. vertenda: qui ad nostram, i. e. Christianorum, vivendi rationem se adplicuerunt. Neque enim Methodus, licet usus verbo Platonico πτεροβρίσθαι, de lapsu animarum in terras loquatur, cuius causam Plato πτεροβρίσθαι esse legit: alioquin non dixisset πολλοί, sed αἱ πολλοί. Sed hoc est vult: multos, qui colorem Christianorum vitam secularem, et impares esse et humi affligi. Male igitur Anatus: qui in hac vitam veniunt; penes etiam Possinus, more sui amplius pro-
ficiens: qui — ex aetheria professionis divitiae sublimitate in vitae vulgaris humi-
litate relabuntur. Tu de formula καθ' ἑαυτὴν, secundum Christianos, vide annot. in
El. Cret. col. 835 (2). Alia formulae potestas p. 178, τῆς καθ' ἑαυτὴν οἰκουμένης, i. e. ab hoc vo-
stro terrarum orbe: p. 214, τοῦ καθ' ἑαυτὴν ὁρίζοντος. Vid. annot. in El. Cret. l. l.

299 Χαννῶν est ἀπὸ λέγοντων ap. Plat. Lys. p. 216, E, ibique valet vanitate inflare, quemadmodum χαννός, vaneus, i. e. Halus dicitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 540. Sed quoniam
χαῖνον propter se laxum (cf. Plat. Pol. p. 282, E), χαῖνονικόν quod laxandi vim habet (vid.
Victor, ad Arist. Eth. Nicom. p. 214 ed. Flor.), recte Noster χαῖνῶν enim relaxandi significatu
de voluptate virtutis studium emolliente usurpavit. In eadem re compositum καταχαῖνον ponit
Scholia ad Aristot. Eth. Nic. VII, 8, 1. ap. Ciamp. Anecd. Par. T. I, p. 215, τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα,
ὅτι καὶ ὁ ἀνθρώπος μαλακίας εἰδὼς ἐστὶ καταχαῖνεται γὰρ πως καὶ οὕτω κατὰ τὸν μαλακόν, καὶ
οὕτως ἀντὶ τῆς μαλακίας. Tanti namque inter ac χαῖνον vim habet χαῖνῶν, quod insequatur. Quam eam
id verbum de acu vel lyra vel habentis laxandis proprie dicitur, deinde in relaxanda acie con-
tentione varie usurpatur, nec non ad remissum ex voluptate virtutis studium transferre solet. Cf.
Porphyri. Epist. ad Marcell. cap. 7. p. 258 Urell, τὸ μοχθεῖν ἀριστον (i. e. χρεῖστον) ... ἡ ἐξουδένειν
τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλμαίναν. Plura de proprio et translato usu docent Coraes Alast.
T. I, p. 207. Creuzer, ad Procl. in Alcib. I, p. 41 sq. et Annot. in Plotin. p. 214, b. Methodus verba
χαλασθέντων τῶν τόπων, ut common fuerunt verbi rariissimi χαλασθέντων, quod in hac ipsa re, de
quo Noster ex Platone mente loquitur, Hermias usurpat Schol. in Phaedr. p. 130, (ad p. 246, C. ἡ
.. πτεροβρίσθαι) ἡ .. πτεροβρίσθαι καὶ χαλασθέντων. Ceterum in voce τόπος, quae plurali
numero minus usitata, Methodus, licet figurate loquens, tamen Stoicum sequitur loquendi usum,
de quo vid. Annadys. in Basil. I, p. 176.

300 Τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωτα ex Plat. Phaedr. p. 246, E, suatum vicinus ad p. 171, Iude Noster
τὸ τῆς σωφροσύνης πτέρω h. l. effinxit, et quemadmodum Plato Phaedr. p. 246, D. 248, C. animae
πτερόν celestavit, ita τὸ τῆς παρθενίας πτερόν laudatur p. 174, loco in annot. 301, aliato, qui,
quippe adumbratus ex Phaedr. p. 216, D., etiam cum hisce nostris: κομφίζουσα — σωμάτων, com-
parativus est. Adde p. 203, (ἡ ἐκείνου) πτερομένη τοῖς αἰνιγματώδεος τῆς παρθενίας πτερός. In
verbis: ἡ τῶν πτερόν .. ἡ γίσις, vox γίσις sic est posita, ut ap. Plat. Phaedr. p. 251, B. ἡ τῶν
πτερόν ὅσας, ubi vid. Ast. Annot. p. 423. Συγκρατεῖται est continetur, ut ap. Gregor. Naz.
Or. XXXII, p. 508, A. πῶς αἰματὶ συγκρατεῖται καὶ πνοῇ τὸ σώματον. Αἰρετῆτι h. l. Eld.
et Col. Basil. f. 217, v. m., ubi tamen haec verba a manu 2. punctis subnotata; eundem locutionem
Elias in Comment. secutus est. Sed Cod. Basil. f. 217, v. m. i. repetitis Gregor. verba: συγκα-
τεῖται, quod praestat. Secundum Laec, quae dixi, refugenda est annotatio in El. Cret. col. 863 (8),
ubi nonnulli ab opera turbatum sunt. Alias id quod est συγκρατεῖται, omnia continent, ut
Dionysium tribui solet. Method. p. 199, τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀπ' ἐαυτοῦ δημιουργήσαντος καὶ ἐν ἑν
male om. C.) ἐαυτῷ συγκρατοῦντος τὸ πᾶν. Vid. Annadys. in Basil. I, p. 122. Est usus verbi
διακρατεῖν. Method. ap. Epiphani. p. 554, D. τὰ .. ἀκραγῆ γῶτα τῶν Στρατῶν, ἃ παραστήσαντες
ἐν μεγάλῃ βουλῇ διακρατοῦσιν τὸ πᾶν, ubi cod. Ruper. male διακρατοῦνται, Caesar. Dial. I p. 519, C.
παστέων τὴν συνεκτικὴν τὸν παρὸς θεῖαν ἑσώτην πάντα διακρατεῖν καὶ σώζειν καὶ δια πᾶντων
ἔκριν καὶ κραταῖναι τὰ πάντα. Vid. mea ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Kinding.
p. 184.

301 Quoniam iuxta posui Platonis locum Phaedr. p. 246, D., Methodo item observatus est p. 174,
ὅδ' ἂν ὅστις ἐπὶ γῆς βρῖσθαι κατὰ τὴν ἐαυτοῦ ἡσυχίαν τῇ τῆς παρθενίας πτερῷ, ἀλλ' ἄνω γένοιτο
εἰς καθάρων αἰθέρα, ubi τὸ τῆς παρθ. πτερόν P. C. Sed datus in formula ὅδ' ὅστις recte habet.
Cott. p. 195. οἱ γὰρ αἰτερ (mm. Salinas) θείας τοῦ ἀνω μένους καὶ τοῦ ἀνω βέροντος ἀγα-
σιν, i. e. v. d. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 57. Deinde ante καθάρων V. B. C. addunt οὐρανὸν εἰς, quibus
verbis, ab A. omisissis, argo cavemus. Nostro loco verbum κομφίζειν respondet Platonico μεταφί-
ζειν Phaedr. l. l. De atque v. d. annot. 293. Porro vocē ἐμβριθεῖς ap. Plat. respondet τὰ κάτω
μέγιστα loquendi usu eo, de quo v. d. Basil. Plotin. p. 39. Annadys. in Basil. I, p. 70. E. quo l
est κάτω μέγιστον continentium ἀνακτεῖν. Method. p. 172, ἀνακτεῖντος ἀνω δὲ καὶ ἀνακτεῖντος,
μεταφίσειν, ubi ἀνω μέγιστον est, et p. 298, πάντα ἀπὸς Χριστὸν ἀνακτεῖντος κεκτῆν, μέγιστον
ταῖς ἡδοναῖς. Basil. Magn. T. II, p. 131, D. Gregor. Palam. Orat. p. 119 ed. Malta, τὸν λογισμὸν
οὐκ ἀνακτεῖντος ἔχων οὐδὲ τῶν γυνόντων ἀνακτεῖντος (i. e. ἐπαιστος). Vid. annot. in El. Cret.
col. 895 (9). Ἄνω μέγιστον in eodem re p. 195, τοῖς ἀνω μέγιστον. Simplicio verbo μέγιστον Methodus
anmi inclinationem tum ad virtutem, tum ad vitia promiscue declarat ap. Epiphani. p. 578, B.
543, C. 546, A. In meliorem partem idem, ἐκτεῖναι accipit p. 578, C.

302 Εἴτε A. P. C.: ἦτοι Phil. cod. 237. p. 311, a. 24. Bekk. simul comitantis vocē. ὡς εἰ ἐσχ-
μας in ἡ εἰ ἐσχμα. Sed, ἦτοι pro εἴτε posito, debebat saltem ἡ αἰτεῖ εἴτε substitui, quoniam ἦτοι —
ἡ αἰτεῖται, ἦτοι — εἴτε mutatum sit. Cott. p. 216, 225. (ub. P. recte ἦτοι — ἡ — pro εἴτε —

ἂ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεάσατο, τοῖς λειμῶνας³¹⁰ αὐτοῖς τῆς ἀφ' αὐτοῦ, ἀμύχανα κάλλη³¹¹ καὶ ἄνθη γέροντας καὶ πεπλη- μ. 174) ρωμένους, ἀεὶ πρὸς αὐτοῖς³¹² εἰσιν, ἀναπολοῦσαι³¹³ τὰ ἐκεῖ θεάματα, καὶ διὰ τοῦτο μικρὰ ἡγοῦνται³¹⁴ τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα καλὰ, πλοῦτους καὶ δοῦδας³¹⁵ καὶ γένη καὶ γάμον, καὶ οὐδέν τι³¹⁶ ἐκείνων περὶ πλείονος ποιοῦνται. ἀλλὰ καὶ³¹⁷ εἴ τις αὐτῶν θηρίοις ἢ πυρὶ βοῦλοιο τὰ σώματα παρὰ δόνην καὶ τιμωρεῖσθαι, ἐτοίμως ἔχουσι τῶν ἀλλήθων ἀφροντιστεῖν διὰ τὸν ἐκείνων πόθον καὶ τὴν ἐκείνων ἐκπλήξιν.

ἀνακνήψασα εἰς τὸ ὄν ὄντως. Axioch. 371, C. εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται. ἔνθα .. παντοῖοι .. λειμῶνες ἄν-θεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaedr. 249, C. μόνη πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια· πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεὶ ἐστὶ μνήμη κατὰ δῖναμιν, πρὸς οἷς περ ὁ θεὸς ὢν θεῖός ἐστι. Theaet. 173, E. ταῖτα πάντα ἡγησάμην μικρὰ καὶ οὐδέν. Gorg. 523, C. γένη καὶ πλοῦτους. al. Pol. II, 363, A. ἀρχαί τε καὶ γάμοι. al. Symp. 211, D. (καλοῖς παιδῶν) οὗς γιν' ὄρων ἐκπέπλη-ξαι καὶ ἐτοιμος εἶ καὶ σὺ καὶ ἄλλοι πολλοί, ὄρωντες τὰ παιδικὰ καὶ ξιρόν-τες ἀεὶ αὐτοῖς, εἰ πως οἷόν τ' ἦν, ἤπερ ἐσθλὸν μῆτε πίνειν, ἀλλὰ θεῶσθαι μό-νον καὶ ξυνεῖναι.

αὐτὸν ὅτι Plato Theaet. p. 151, B. Legg. II, p. 863, B. al. Habes tamen macroch. p. 175. μικρὸν θεοῦ αὐτοῖς, ἐκτασάμεναι, quibus veritas huc respicitur.

310 Huc apud beatos prata illustrans Annot. 31, haud neglecto Axiochi loco παραλλήλω. Adde Plutarchum in fragmento ap. Stob. Sermon. CXIX. post librum De S. N. V. ed. Wyttenb. p. 137. ἔκ-θε τοῦτον ὅπως τὴ θεομασίαν ἀπῆλθεν, ἡ (log. καὶ) τοιοῦ κατὰ τὴν καὶ λειμῶνες ἐθέσαντο.

311 De locatione Platonica ἀμύχανον κάλλος, vid. annot. 29. In seqq. ad περιεγραμμένους, subintelligendum αὐτοῖς, quod ad ἀνθ' referatur. Similis est ps. p. 171. παρθέναι .. ἡ παρθέναι .. καλεῖται .. ὡς, δὲ μόνη τὰν ἔχουσα (sc. l. αὐτὴν) ... ἀπὸ περιεγραμμένων.

312 Πρὸς αὐτοῖς A. M. optime· πρὸς αὐταῖς P. C. ex Valesii conjectura: πρὸς αὐτοῖς V., quae lectio ut nomen est, ita pro πρὸς αὐταῖς, quod veritas apud se, saltem πρὸς αὐταῖς scribi oportebat. Aliqui ex huc πρὸς αὐταῖς ... θεάματα, respondent illis ap. Platon. Phaedr. I, I. πρὸς ἐκεί-νοις ... μνήμη, et αὐτοῖς, referunt ad superiora. ἂ μὴ ἕτερος ἀνθρώπων ἐθεάσατο, ut ἐκείνοις ap. Plat. ad inseqq. πρὸς οὓς περ θεὸς ὢν θεός ἐστι. De dictione πρὸς τινι εἶναι, in aliqua re de-fixum esse, vid. Ast. Annot. in Phaedr. (I, I.) p. 191. Kriabingeri. ad Synes. De Provid. p. 166, et Ammadyss. in Basil. I, p. 186. Sic τινι πρὸς τινι de contemplatione Porphyri. De Abst. I, 40, p. 67. et I, 41, p. 68. ubi πρὸς τοῖς αἰσίοις εἶναι, cui respondet πρὸς τοῖς αἰσίοις ἐτερχεν I, 42, p. 70.

313 Ἀναπολοῦσαι, (memoria) revolvere, etsi satis frequens est, apud Platonem, tamen semel tan- tum reperitur. Phil. p. 34, B. ubi vid. Stillbaum. Τὰ ἐκεῖ θεάματα per se sunt spectacula coe-lestia, usu vocis ἐκεῖ eo, de quo vid. Jahni Nov. Annal. Philol. Vol. 49, Fasc. 4, p. 416 sq. Conf. p. 176. ἔκτε ἐν τῷ ὄντι. Contraimmo valet ἐνταῦθα in seqq. τὰ ἐνταῦθα νομιζόμενα καλὰ, i. e. quae in terris pulchra habentur, quae alii vocant τὰ ἔρδι καλὰ. Vid. Jahni Nov. Annal. I, I. et conf. ἐκείναι p. 176. 196. (locum, vide in annot. 321.) al. Ceterum τὰ ἐκεῖ θεάματα Noster vocat, quae alii sunt τὰ μακάρια θεάματα. Vid. Ammadyss. in Basil. I, p. 175. Cui loco, quae ibi laudamus, Phaedr. p. 111. A. θεῶν τιμωρεῖσθαι θεῶν, conf. Synes. De Provid. p. 123. C. θεῶν τιμωρὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν ἐνδομάχων. Id. p. 97. C. τὸ μακάριον θεῶν.

314 Μικρὰ ἡγοῦνται VB. P. C.: μὴ ὀφείλουσι πρὸς A. M., quae lectio non valetas ex eo genere est, quod annot. 43. 238. att. gr. Nam quia ὀφείτω πρὸς τὴν sententiae plane accommodatum sit (vid. annot. 334.), aptior etiam valget lectio: μικρὰ ἡγοῦνται scilicet, quibus inest imitatio Platonis in Theaet. p. 173. E. I, I. Pro μικρὰ Noster μικρὰ. idem tamen σμικρὰτεν et σμικρῶτες p. 202. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 348.

315 Πλοῦτοι, καὶ δοῦδας VB. V. P. recte: πλοῦτον καὶ δοῦξαν A. M.: πλοῦτον καὶ δοῦξ C. In-sequentia καὶ γένη add. VB. P. C., om. A. Πλοῦ καὶ πλοῦτους Plato Gorg. I, I. Πλοῦτοι idem etiam alius. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 124. Πλοῦ sunt generis nobilitates, quibusdam πλοῖτοι item conjugia Pol. IV, p. 711. E. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 381. qui de nominibus δοῦξ, gloria, et γάμος numero plurali a Platone positis G I, p. 555 sq. et p. 366. consulendus est. De usu pluris γάμοι pro singulari sigillatim vid. Benth Reliq. SS. T. III, p. 468 sq.

316 Οὐδέν τι A. C., quae prior καὶ ante οὐδέν om.: οὐδέν ἐν P. T. vide V. V. DD. ad Gregor. Cor. p. 8. 861. 1095. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 539 (ad p. 63, E.) Stillbaum ad eund. locum, et annot. 117. De locutione πρὸς πλείονος τοιμήσαι τι vel τινα vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 137. Καί τινι, utrumque id τὰ ἐκεῖ θεάματα referri potest, tamen per se coelestia declarat, ut infra in illis: διὰ τὸν ἐκείνων πόθον καὶ τὴν ἐκείνων ἐκπλήξιν. Vid. nec in Jahni Nov. Annal. Phil. Vol. 49, Fasc. 4, p. 416.

317 Ἀλλὰ καὶ VB. P. C.: ὥστε A. Recte quidem per se habet ὥστε, ut, cum indicativo verbi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 589. Sed molestia est repetitio vocis, in seqq. cum infinitivo posita. Deinde αὐτὸν VB. P. C., quod ad transpositionem τὰ σώματα referunt: αὐ τοῖς A. nullo verbi vocis αὐ, et articulo, qui a nomine πρὸς abest, praeter necessitatem adiecto. Mox βούλοιο τὰ σώματα P. C.: τὰ σώματα βούλοιο A. absque emphasi, quam Methodius transpositionibus orationis ad lege solet. Ceterum imitatio loci, ex Plat. Symp. iuxta posita, licet paulo liberior, tamen se proditi istius-ετοίμως ἔχουσι (conf. ap. Plat. ἔτοιμος, ἔ) et διὰ τὴν ἐκείνων ἐκπλήξιν (conf. ἐκπέπληξαι), in quibus genit. ἐκείνων ad eum, quod vocant, declarat.

σχῆμα ἢ κάλλος· ἐκεῖ ³³² δὲ ἐν τῷ ὄντι, ὡς εἰσὶν, ὀλοτελῇ βλέπονται καὶ σαγῇ.

P. 179. οὐ γὰρ μικρὸν εἰς ῥαστώνην ἀφθαρσίας ³³³ ἀγνεία.

μηδὲ βρεθείτω τῆς ἀκοῆς ὁ ῥίπος ῥέπων εἰς τὴν γῆν ³³⁴.

P. 181. περὶ ἧς ἐγὼ πρὸς ἑμῦς ἀμνη-
γέπη ³³⁵ διεξελεύσομαι δηλοῖσα.

P. 182. τὰ μὲν οὖν περὶ τῆς γυναικὸς
ἱστορούμενα καὶ τοῦ δράκοντος ὡς ἐν

εἰκασθέντος γένος· Ὁ. ὄψις .. ἡ φρο-
νησις οὐχ ὁρᾶται· C. δλόκληρα .. καὶ
ἀπλῶ καὶ ἀτρεμῇ καὶ εἰδυίμοις φά-
σματα μνοῦμενοι τε καὶ ἐποπτεύοντες.

Legg. III, 684, D. τόδε .. ἰππῶν οὐ
σμικρὸν εἰς ῥαστώνην τῆς θέσεως τῶν
νόμων.

Phaedr. 247, B. βρεθεί γὰρ ὁ τῆς
κάκης ἵππος [μετέχων], ἐπὶ τὴν γῆν ῥέ-
πων τε καὶ βαρύνων.

Pol V, 474, C. εἰν αὐτὸ ἀμνηγέπη
ἱκανῶς ἐξηγησάμεθα. αἰ.

Tim. 40, D. ἀλλὰ ταῦτά τε ἱκανῶς
ἤμιν ταύτῃ καὶ τὰ περὶ θεῶν ὁρατῶν

³³² *Ergo per se est in eo (vid. annot. 313); explicandi autem gratia Methodius ad 13. ἐν τῷ ὄντι, quibus verbis, Combellium si audias, ὁ ὄν, i. e. Deus, ut Exod. 3, 14. Jer. 13, 32. et al., significatur. Sed cui ignotum Platonis τὸ ὄν, id quod vere ac per se est? Videtur Wagner Vocabular. Pl. loc. Plat. p. 60 sq. et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 426. Noster p. 190. ἀγνεία δὲ .. μὲντι δὲ ἐπιστήμῃ κατεσκευάσθη το ὄν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ἐπιστήμης, ἢ ἢ B. κατεσκευάσθη, P. κατεσκευάσθη, utriusque mendose. Est tamen, ubi ambigere possis, τὸ ὄν, αἰ ὁ ὄν declaratum. Vid. mea in Jahnii Nov. Annal. Phil. Vol. 42, Fasc. 4, p. 402. In proximis verbis: ὀλοτελῇ .. καὶ σαγῇ, respondent Platonis Phaedr. I. I. δλόκληρα .. καὶ ἀπλῶ, de quibus vid. Ast. Annot. p. 412. Voces δλόκληρος et ὀλοτελῇ iuxta positae I. Thess. 5, 23. Ceterum βλέπονται VB. P. C.: βλέποντες, A. male.

³³³ *Αφθαρσίας VB. V. P., qui ante ἀγνεία cumque incepte iniecit: ἀφθαρσία καὶ A. M. C. male, quoniam ῥαστώνη c. genit. sit id quod expedit ad aliquam rem. Sic Plato vocem cum aliis usurpavit, tum Legg. I. I. (vid. Ast. Annadvers. p. 159. et Lex. Plat. T. III, p. 31), quoniam Methodius, vulgari forma pro Attica σμικρὸν usus, imitatus est. Phaedr. 247, B. tranquillitas p. 298.

³³⁴ Platonis in Phaedro locum laudatum Noster ita mutatus est, ut verbis ὁ τῆς κάκης ἵππος [μετέχων], de quibus vid. annot. 224, ista substitueret: τῆς ἀκοῆς ὁ ῥίπος. Βρεθῆναι, inclinare, deprimere, poeticon est verbum (cf. Pol II, p. 363, C. Ep. I, p. 310, A.), quo posterioris notae scriptores, Platone auctore, certatim uti sunt in declaranda vi verum, animam ad terram deprimendum. Vide Ast. Annot. in Plat. Phaedr. I. I. p. 412. meaque ad Marc. Eugenio. De Interced. Hanc. in Diar. Theol. Histor. a. 1845, T. IV, p. 56. et cf. Method. p. 101. τὰ ὄντα καὶ τὰ παλαιὰ ὄντα ταῖς αὐταῖς καὶ καὶ βρεθόντα τὸν νοῦν, ubi ταῖς αὐταῖς insolite dicitur vergeret: p. 143. πάσης καὶ βρεθούσης .. ὑποφῶς. p. 171. οὐ γὰρ θεῶν ἐπὶ γῆς βρεθῆναι καὶ τὴν ἐκείνου γῆν τῇ παρθενίᾳ πτεροῦ. p. 195. ἡ μὲν ἀπατῶν (τὸ φρόνημα τῶν ἀνακαινισθέντων) πρὸς τοῖς θεοῖς βρεθόντα, κατὰ. Εὐφροδῆν in eadem re ap. Method. Epiphani p. 584, D. De geminis translatione verbi βρεθῆναι vide Ast. Soc. Gr. Vol. I, p. 336 sq. Kiabinger. meaque ad Gregor. Nyss. De Annis et Resurrect. p. 250 sq. et cf. Plotin. p. 606. (3) C. πρὸς οὐδὲν ἄν ἐκείνο, ὁ νοῦς πρὸς τὰ τῆς ῥέτοι. Macan. Hom. XI, p. 140. Prit. καὶ πρὸς τὴν γῆν, ubi ἐπὶ τῆς γῆς pro ἐπὶ τὴν γῆν dictum, ut ap. Method. p. 171. ἐπὶ γῆς βρεθῆναι. De nomine ῥαστή simpliciter translate dictum ad Gregor. Nyss. I. I. Adde Platonis locos, s. Mosero in Ind. h. v. consignatos, et Simplic. in Aristot. Categ. fol. 33, a, A. εἰν γὰρ τῇ τὴν γῆν ὑπόκειται (leg. υποφῶς) ὡς καὶ ἐκείνη ποσόν, ἢ καὶ ἐν τῇ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἐπὶ ἐπὶ τὸ κατὰ.

³³⁵ *Αμνηγέπη ego scripsi ἀμνηγέπη, A. P. C. De eodd. non liquet. Sed quoniam olim ἀμνηγέπη et ἀμνηγέπων scribi soleret, V. D. B., optimorum eodd. auctoritate freti, apud Platonem ἀμνηγέπη et ἀμνηγέπων, restituerunt. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 91. 124. in Phaedr. p. 227. Schoeider. ad Civit. (V. p. 173, C.) T. II, p. 112 sq. Ac du est, quod H. Stephanus De Dial. Att. p. 183. 227. saltem de scriptura ἀμνηγέπη monuit. Utriusque vocis, ἀμνηγέπη et ἀμνηγέπων, pronuntius apud Platonem et reliquos Atticos est usus. Schol. Aristad. p. 277 Frommel. *Αμνηγέπη (leg. *Αμ.) με-
τρώσις, ἢ λέξις Πλατωνική. Etym. M. v. *Αμω, γέπων, (leg. *Αμ.) Πλάτων τὸ ἐκ πατὸς, τροπὸν ἀπὸ γέ τινι. Vid. Valckenar. in Epist. Ruhken. et Valckenar. ad Ernest. p. 145 ed. Tittm. Ruhken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 29 sq., Sallier. et Pearson. ad Moer. Atticist. p. 47 ed. Koch. Frommel. ad Aristid. Schol. I. I. et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 122. 132, qui voculae πη in ἀμνηγέπη ista perpe-
ron subscribit. Atticistae quidem, et Sophistae formam ἀμνηγέπη alteri ἀμνηγέπων, praefulerunt. Vid. Ruhken. et Sallier. II. II. et Emper. Not. in Dion. Chrysost. p. 19. Invaluit tamen apud postero-
ris aetatis scriptores ἀμνηγέπων (vid. Wyttenbach. ad Plat. Mor. p. 71. E. 73. E.), eaque vox in
ἄλλως γέ πως crebro depravata est. Vid. Porson. et Schaefer. in Porson. Adverss. p. 311 ed. Schaefer.
Sic ap. Galen. De Ven. Part. ed. Basil. p. 359, 51. Hofmannus in Var. LL. ad Gal. De U. P. ἀμνη-
γέπων pro ἄλλως γέ πως legi iussit, recte, modo ἀμνηγέπων scribitur. Eodem modo proculum ap.
Method. p. 104. οὐκοῦν περιωμῆθα πάλιν ἄλλως γέ πως δηλοῖν. Sic vulg. et eodd., sed leg. ἀμνη-
γέπων, siquidem Methodius voce πάλιν hunc nostrum locum, ubi ἀμνηγέπη, respexit. Ceterum
cadente Graece tunc subnotatae sunt formae ἀμνηγέπων, ἀμνηγέπων, ἀμνηγέπων. De ἀμνηγέπων vid.
Creuzer. ad Olympiador. Comm. in Alcib. I, p. 208, ubi Cod. Basil. Fesch. F. F. I. 8, b. ἀμνηγέπων pro
ἀμνηγέπων, hae post verba ἀμνηγέπων μὲν adiectis: ἐπὶ τὸ μιλῶμενον. καὶ ἀμνηγέπων μὲν, et hoc
scholia ad ἀμνηγέπων in marg. adposito: ὅπως δὲ ποτε, καθόποιον. λέγεται δὲ καὶ ἀμνηγέπων καὶ
ἀμνηγέπη καὶ ἀμνηγέπων καὶ ἀμνηγέπων καὶ ἀμνηγέπων (s.c.). Apud Em. Valaeolog. in
Combellii Auct. Novo T. II, p. 1016, B. ἀμνηγέπων loco mendosi ἀμνηγέπων γέ πως reponebatur. Hergsch.
*Αμνηγέπων (l. *Αμ.)· εἰς τινὰ τόπον (τόπον coni. Menag. not. insc.), ἢ καὶ ἐν τῷ τόπῳ.

P. 194. εἰν δέ τι δίσκολον ἐμπέ-
πη³⁴ τοῖς λόγοις, ἐγὼ πάλιν ἑμᾶς
ὥσπερ ποταμὸν διαβιβῶσω.

P. 195. τὸ φρόνημα τῶν ἀνακα-
νισθέντων τὰ ἐκεῖ βλέπειν καὶ τὰ ἐκεῖ
φαντάζεσθαι παιδαγωγούμενον³⁵.

P. 196. ὅτι μὴ τῶν τριγώνων εἶσω³⁶
τῆς εἰσεβείας ἐστῆσαν σχημάτων.

P. 198. (ἔρημος) ἢ .. εὐκαρπὸς .. καὶ
εἰς βοτᾶς³⁷ καὶ εἰς ἀλγὴς καὶ εὐδελίβρατος
ἐγχοῖς.

Legg. X, 900, C. εἰν δέ τι δίσκολον
ἐμπέπη τοῖς λόγοις, ἐγὼ σφῶ ὥσπερ
νῦν δὴ δεξιόμενος διαβιβῶ τὸν ποταμόν.

Phaedr. 250, A. εἶδον τότε τάκεῖ.

Sympos. 210, E. δς .. ἂν μέχρι ἐν-
ταῖθα πρὸς τὸ ἐρωτικὰ παιδαγωγῇ θῆ. κλ.

Tim. 53, C. ἡ δὲ ὁρθὴ τῆς ἐπιπέδου
βύσεως ἐκ τριγώνων ξυνέστηκε.

Critias, 111, A. (τὴν χώραν) εὐκαρ-
πὸν τε εἶναι καὶ τοῖς ζῴοις πᾶσιν εἰ-
βοτον.

εἰς τὴν formam uocem enuntiatorum. Vid. Animadvers. in Basil. I, p. 174. Figuratum προσματιοῦ ἐστὶ
ap. Philostr. V. A. L. III, p. 131. δοκί μοι καὶ τὸν προγνωσόμενον ἀνδρᾶ ἐγχαῖς ἐκατοῦ ἔχειν, καὶ
ματὲ καὶ αὐτὸν προσμεμῶχθαι τῇ ψυχῇ μηδεύειν, καὶ οὐδὲς ἐκκαρπημάτων ἐπιτελεσθῆναι τῇ
γνώμῃ. Frequentius ἐναπομάττω. Method. ap. Eriphan. p. 535, D. καλῶς ἐναπεμάξατο κακίας
τοῖς, et p. 543, B. εἰς τὸ .. ἐναπομάξασθαι κήρα. Procop. in Esai. p. 147. λογίζου τὸν ἐπι-
δοῦλας ποικίλεις ἀγρόντων, πῶς εἰσιν βαβδίζομενοι. κέντρα γὰρ καὶ ὠδὸν ἐπιδοῦλα τοῖς ἀκο-
ῖστοις τοῖς (I. I. ἐμποῖς), μέγχι μὴ ὡς δευδὲ κακίαις ἀθλίαις ἐναπομάξεται, ὅν ἡ τῶν
ἀσχερῶν ἐννοεῖται μνηστῆ, quae ducta ex Platonis fonte Gorg. p. 524, E. κατεῖδον οὐδὲν ἄλλος ὅν
τῆς νυχτὸς, ἀλλὰ διαμεμαστιγμένον καὶ οὐδὲν μεστήν cet., unde etiam Philostratum I. I. profectisae,
Koen. ad Greg. Cor. p. 492 Schaeft. docent. Denique ad idem metaphorae genus pertinent τῶν
ἐκταπῶν, ἐκταπῶν, ἐκταπῶν, ἐκταπῶν, quae tamen, quum illa, de quibus supra dictum,
forte in malam partem accipiantur, de notis tum virtutum, tum vitiorum animo impressis, et saepius
quidem in bonam partem usurpari solent. Vid. Animadvers. in Basil. I, p. 116. et annot. in El. Crit.
col. 766 (15). De verbo ἐκταπῶν, quo Methodius h. l. a Platone sumit, sed in bonam partem ac-
cepto nititur, cf. p. 190, τῆς κατ' οὐλοσιν ἀσχερῆς ἐν αὐτοῖς ἐκταπῶν τοῦ λόγου, ubi verba
ἐκτ. τ. λ. male om. VB. V., sed add. A. M. P.; praeterea ἐκτ. A. C., ἐκτ. M. P. Aliqui nomen ἐκ-
τάπῃς in eodem argumento positum p. 190 et 195. Verbum ἐκταπῶν de vitiorum notis usurpat
Philost. V. A. L. III, p. 131. loco supra allato. Longiori annotatione hanc tandem impressionem, si
prius notavero Lindaviu, qui Comm. in Plat. Tim. p. 123. (ad vocem ἐξομορῆς p. 80, E.) haec
annotavit: „Tim. Lex. Plat. v. ἐξομορῆς, explicat ἐκταπῶν καὶ ἀποταπῶν. Quorum
explicationum posterior fabulam quandam spectare videtur Christianorum (sic).“ Obscurum vero et
ineptum commentum!

341 Εἰν ... ἐμπέπη ex Platone Legg. I. I. rescipsi; εἰν ... ἐμπέπη A., et .. ἐμπέπη VB.
P. C., utrumque mendose. Proxima sic vertenda: ego vos rursus tanquam flumen traici-
ciam, i. e. effluam, ut questionis difficultates superetis. Imago sumta a Platone Legg. I. I., qui
verbis ὥσπερ νῦν δὴ refertur ad p. 892, D. sq., ubi eadem imago uberius exornata est. ἑμᾶς ap.
Nostri confirmat H. Stephani conjecturam σφῶ, receptam ab Astio, cuius vid. Animadvers. p. 401
sq., sed nuper in Ed. Tux. II. cum σφῶν male permutatam, quod, licet a codd. oblatum (σφῶν
Euseb. P. E. XII, 52), tamen respici oportet. Nam δεξιόμενος, et διαβιβῶ accūs. σφῶ efflagitant,
ut sententia haec sit: ego vos — susceptos flumen traiciam. Cf. Plat. Legg. X, p. 892, E.
κατεῖν ἑμᾶς τότε καὶ συνδιαβιβῶμεν ἐμπέπη. Vulg. lectio necesse est sic vertatur: ego
vobis — flumen traiciam. Sed praeterea quod vobis, i. e. σφῶν, per se inceptum erit
(neque enim id potissimum spectatur, flumen ut pro aliis traiciatur, sed ipsi ut traiciantur), δε-
ξιόμενος non habebit, quo referatur, et διαβιβῶ pro διαβήσομαι perpetam accipitur. Est autem
διαβιβῶ, traicio, pariter ac συνδιαβιβῶ, una traicio, ἀπᾶς ap. Platon. λεγόμενον. Pri-
oris verbi vulgarem formam futur. διαβιβῶσω Methodius pro Αἴλια ap. Plat. διαβιβῶ posuit. Vid.
Mor. Ait. p. 124, ibique Pearson., ad quos Ast. provocavit. De faculeta Platonis imitatione,
quae huius Nostri loco inest, monui ad El. Crit. col. 811 (1), ubi simul metaphoram attigi, qua
διαβιβῶσθαι et διαπορῶσθαι placita dicuntur, quae dialectices ope per difficultates solva per-
ducuntur.

345 Παιδαγωγούμενον A.: παιδαγωγούμενον P. C. Sed φρόνημα certe dicitur παιδαγωγῆσθαι,
i. e. institui, erudiri. Conf. p. 261. τοῦ θεοῦ τὴν ἀνθρωπότητα .. παιδαγωγῆσαντος. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. III, p. 6, qui tamen locum, a nobis ex Synopsi allatum, male neglexit. Quod illi παι-
δαγωγῆν πρὸς τι, idem I. I. ratione entis iusitata παιδαγωγῆν e. inf. Τὰ ἐκεῖ, in verbis τὰ ἐκεῖ
βλέπειν et τὰ ἐκεῖ φαντάζεσθαι, per se sunt coelestia, ut ap. Plat. Phaedr. I. I. Vid. annot. 313.
332. Formulae τὰ ἐκεῖ βλέπειν in seqq. respondet ἄνω βλέπειν. Sic Plato Phaedr. p. 249, D. ὁρ-
νθος δὲ πρὸς βλέπων ἄνω, cuius loci translationem ap. Plutarchum in annot. 326. indicavi. De verbo
φαντάζεσθαι vid. annot. 322. In us, quae ap. Method. sequuntur, verbis τὰ ἐκεῖ βλέπειν καὶ τὰ
ἐκεῖ φαντάζεσθαι ista respondent: τοῖς ἄνω νεύοντες καὶ τοῖς ἄνω βλέποντες. Sic A. tot, ἄνω
post καὶ om. P. C. De codd. mss. non liquet, sed ἄνω h. l. non minus recte repetitum, quam τὰ
ἐκεῖ in superioribus.

346 Εἶσω A. P. C.: εἶσω VB. Tu vide Schneider. Praefat. in Platonis Civit. T. I, p. LIII. De
vixe εἶσω, pro ἐνδον vel ἐντός usurpata, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 127 sq. Causam autem his ver-
bis Methodius ostendat, cur multi in rerum divinarum studio a Satana labefactentur. Qua ille in
Pythagorae doctrinam de triangulis, rerum fundamentis, a Platone in Timaeo adoptatam (vid.
Stallbaum. ad Tim. p. 223 sq.), inaudito constu ad doctrinam de moribus transtulit.

347 Εἰς βοτᾶς A. M. P. (recepit Val. ex M.) C.: εἰς βοτᾶς V., male. Sequitur enim εἰς ἐπιβρατος,
suntque εὐκαρπὸς et εἰς βοτᾶς, et h. l. copulata ap. Plat. Crit. I. I., ubi sermo est de priscae Αἴλιαe
fertilitate. Hinc Noster illa Allegoria ἀπᾶς λεγόμενα ad desertum transtulit, quod Apocal. 12, 6.
commemoratur et ab ipso allegorice depingitur. Εἰς ἐπιβρατος ap. Platonem non reperitur, εἰς βοτᾶς
semel (Legg. VI, p. 261, A. c. dat., quem εἰς ἐπιβρατος h. l. secum habet), ut sunt omnino apud eum

P 203. μήκος .. καὶ πλάτος καὶ βάθος σώμα ἐργάζεται³⁴⁴.

ἵνα μὴ τὸ προκείμενον ἐάσαντες τὸ πᾶρεργον³⁴⁵ σκοπιώμεν.

(ἡ ἐκκλήσις) πτερουμένη τοῖς οὐρανοπόροις τῆς παρθενίας πτεροῖς³⁵⁰.

P 205. ὁ πολυκέφαλος καὶ πολυπρόσωπος Θῆρ³⁵¹.

P 207. τὰ ἄλλα τούτων³⁵² ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ.

Legg V, 896, D μήκους σωματίων καὶ πλάτους καὶ βάθους.

Polit. 286, D. καίτοι πρὸς γε τὸ εἶναι προτεθέν ἡμῖν πᾶρεργον λεγόμενον.

Phaedr. 256, D τῆς ἐπουρανίου πορείας.

Pol. IX, p. 588, C. Θηρίον ποικίλον καὶ πολυκεφάλον.

Phaedr. 246, D. καὶ τὰ ἄλλα .. τὰ τούτων ἀδελφὰ, αἱ.

tata ac forte & καὶ λεγόμενα adiectiva, ab τῷ incipientia et a verbis, praesertim compositis, in -τος desinunt. — Sunt autem haec verba opposita superioribus: (ἡ ἔρημος) ἡ κακίων ἔρημος, καλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ στείρα καὶ ὑπορῆς καὶ δυσπροσιτος καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς πολλοῖς, ubi κακίων ἔρημος V B. P.; κακίων πλήρης A. pessime. Tu conf. Plat. Legg. IX, p. 862, E, ποιοῦντί, ... ἀνδρῶν κακίων ἔρημον τὴν πόλιν, illaque exempla vocis ἔρημος, c. xca. copulatae ap. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 824. Δυσπροσιτος ap. Plat. nusquam, ὀφθαλμοῖς, bis tantum reperitur (Pol. IV, p. 432, C. Legg. VI, p. 761, A. et hoc quidem loco cum dativo, ut ap. Method.), ac videt de hac genere adiectivorum verbum idem, quod de illis ab τῷ incipientibus supra diximus. Οἱ πολλοί, quibus post oppositi οἱ ἀγνοοῦν, sunt vulgus profanum, ut ap. Plat. Phaedr. p. 240, D. et saepe al. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 184. Ceterum oppositio sententiarum inter se relatarum: δόξατο, τοῖς πολλοῖς, εἰ ἐκτελέσας ἀγνοοῦν, aliquid Γοργίου habet et simile illorum Agathonis ap. Plat. Sym. p. p. 197, D. ζηλωτὸς ἀμοιβῆς, ζητῶς ἀμοιβῆς.

348 Omne corpus longitudo, latitudine et altitudine contineri, sententia est, a Platone obiter commemorata Legg. I. I. et Soph. p. 235, D., ubi in argumento de εὐλαστειᾷ haec item coniunctum posita: ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει. De altitudine et latitudine idem sigillatim arg. Tim. p. 53, C. sqq. Posterioris aetatis philosophi illam corporis definitionem ita enuntiaverunt, ut dicerent, omne corpus esse τριχὴ διατετατόν, utrumque longitudine, latitudine et altitudine. Quae pertinent, quae apud Methodium praecedunt: ἡ τριὰς σωματίων ἐστὶ ποικίλη. Vid. Stob. Eccl. I. I. c. 15, p. 340 Heer. et p. 350 sq. ibique Heeren. p. 351. Plura dabant Animadvss. in Basil. I, p. 19 sq. (ubi haec Methodii haud neglecta) et annot. in El. Cret. col. 768 (7).

349 Τὸ πᾶρεργον A.: τὰ πᾶρεργα VB. P. C. Sed τὸ πᾶρεργον et τὸ προκείμενον non recte inter se opponuntur, quam τὸ προτεθέν et πᾶρεργον ap. Plat. Polit. I. I. Τὰ πᾶρεργα autem si scribatur, necesse erit, etiam τὰ προκείμενα ponatur, quemadmodum alias λόγον et πᾶρεργον vel λόγα et πᾶρεργα in eadem sibi opponi solent. Cf. Plat. Tim. p. 38, D. Epist. VII, p. 330, C. et vid. Wyttenbach. l. d. Plat. v. πᾶρεργον. Τὰ προκείμενα et τὰ πᾶρεργα inter se opponuntur p. 237. Τὸ προκείμενον, institutum, est ap. Method. Hom. in Sym. et Ann. p. 49, ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπαναίζομεν τὸν λόγον. Τὸ προκείμενον eadem ap. Euphran. p. 507, A. idem quod τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ ap. Plat. Gorg. p. 457, D.

350 Fingendae vocis οὐρανοπόρος ansam Methodio dedit illa Platonis ἐπουράνιος πορεία Phaedr. I, I, ubi al. nianus recte ἐπουράνιος πορείας scribunt. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 420, et Lex. Plat. T. I, p. 815, quamquam idem, a se dissentiens, T. III, p. 153. ἐπουράνιος scribit. In eadem re Plato de anima Phaedr. p. 246, C. μεταμορφοῦν, scilicet hodie cum plerisque codd. loca olim vulgata μεταμορφοῦν scribunt. Vide Kirchinger. et ne ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurr. p. 300, 307, n. De citato grossu Noster Homil. in Symeon. et Ann. ed. Pantin. p. 70 μεταμορφοῦν τοῖς διαβήμασιν οὐρανῶν. Οὐράνιον τορεῖαν Plato Pol. X, p. 619, E. commemorat. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 112. Sed nostro loco Methodii in ex Phaedro profectis, reliqua, indidem sumpta, argumento sunt. De v. πτερουμένη vid. annot. 273. de formula τοῖς, τῆς παρθενίας πτεροῖς an- col. 300.

351 Genium ad genum, omnium vitiorum auctorem, significant. cui describendo Homeri de Chimaea versus Il. 2. 151 sq. adhibet, et cuius singula capita, quae numero sint septem, totidem vitia esse docet p. 206. καὶ μὲν ... τοῦ δριμυτοῦ ἐστὶν ἡ ἀκρασία καὶ ἡ τραγῆ. ceter. Longinus Plac. auctor existit Pol. IX, p. 588, C. — p. 589, D., qui p. 588, C. Chimaeam item ad portas vocat. Cum verbis, ex p. 588, C. supra allatis. conf. ista p. 589, B. τοῦ πολυκεφάλου θρύματος. Platonis exemplo posteriores aetatis scriptores in declaranda natura vitiorum et pravatum auctorem τὸ πολυκεφάλου Θηρίον et Θηρία certatim celebrant. Vid. Animadvss. in Basil. I, p. 161 sq. Adde Chim. ad Pastor. c. I exli. p. 5. οὐδὲν δὲ ἀπείκον τὸν σὸν νοῦν νοήσεις τὸν ἀναγνῶντα τὸν Θηρίον. Eadem sententia Noster p. 197. ἀβλαβὴς ἀπὸ τοῦ θύου (sic VB. P. C.: ἀπὸ θύου, A.) τῆς ἀρχῆς, et hic in proximis: ἐκαστὴ θέθε τῷ Θηρί σφραγιστὴ τὸ ὅπλον, quibus adhaerenda sunt, quae de τῷ μὲν πρὸς τὰ ὅπλα A. ad Plat. Polit. p. 501. Stillbaum. ad Polit. T. I, p. 314 sq. docuerunt. De verbo σφραγίσαν, tunc mere, vid. Rufaker. ad Tim. Lexic. V. Pl. p. 244 sq. Matthaei. ad Jo. Chrysost. Eclog. II, p. 4 sq. Jacobs. ad Philon. Imag. p. 606. et Creuzer. Annot. in Plot. p. 347, a. b. Ceterum quiescit, Methodus suapte ex ingenio, an ex poetis, nescio quo, deprocedit, quem post Homeri de Chimaea versus, paucis de suo interiectis, in clausula ponit pentametrum: Αἰετῶν ἐν γενίῳν ἀγρόν ἐκφυγάσκει. Sic enim, ἐκφυγάσκειν, M. P. probante Valesio, pro ἐκφυγάσκειν A. quod C. tunc mere defendit.

352 Τοῦτων A.: τούτοις VB. P. C. Tu cf. Plat. Phaedr. I. I., ubi vox ἀδελφός, de re aequali vel simili usurpata, gentilitium, ut fore semper ap. Platonem, secum habet. Posterioris aetatis scriptores gentitive pietatis quam dativo in hac voce utuntur. Vid. Kirchinger. ad Synes. De Provid. p. 217. necque in Novis Aequal. Philol. Vol. XLIX, Fasc. IV, p. 423. Translati vocis usus interpretibus pauci sunt ap. Method. p. 19. ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκαστον διδάσκων ἀδελφῶν, οἷα σαμὸς, ἀποτέμνει τὴν κατὰ σινουσίαν ἡδονήν. Tu, deleta interpretatione, quae ap. Plot. cod. 237, p. 308, a. 13.

οὐκ αἰεὶ παῖδες ὄντως (p. 212) οἱ Χριστὸν ἐγνωκότες, καθάπερ Ἕλληνες.

P. 216. κρείττους οἱ (p. 217) παλαιότεροι τῶν νῦν ³⁶⁰.

εἰ δ' ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ (p. 218) τὰ ἄλλα ἄστρα, τὰ εἰς διορισμον καὶ φυλακὴν ἀρεθμῶν ³⁶¹ χρόνον γεγονότα ..., θεῖά ἐστι καὶ κρείττω τῶν ἀνθρώπων, ἀνάγκη καὶ κρείττονα ³⁶² βίον καὶ μακρῶτον αἰτῶ καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολλῷ τοῦ ἡμετέρου βίου διαλλάττοντα δικαιοσύνη καὶ ἀρετῇ διάγειν, κινούμενα κίνησιν εὐτυχτον καὶ εὐδαιμόνα.

P. 219. οἷδὲ μὴν ἐπιθυμία χωρίς ἐνδεΐας (γίνεται).

ἀνευδεΐς τὸ θεῖον ³⁶³.

Timae. 22, B. Ἕλληνες αἰεὶ παῖδες ἔστε.

Phileb. 16, C. οἱ .. παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες.

Tim. 38, C. ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα, ἐπικλῆν ἔχοντα πλανῆται, εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀρεθμῶν χρόνον γέγονε. Legg. X. 899, B. Ἐπινοῖ 981, E. θεῖον γένος ἄστρον .. τεχνὸν .. ψυχῆς .. εὐδαιμονεσιότης τε καὶ ἀρετῆς.

Επινοῖ. 982, E. χορεῖαν πάντων χορῶν καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεσιότην χορεύοντα.

Symp. 200, A. ἀνάγκη τὸ ἐπιθυμοῖν ἐπιθυμῆν οὐ ἐνδεΐς ἐστι.

Pol. II. 381, C. οὐ γάρ ποιν ἐνδεᾶ γε γήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι.

vina. Personatus Xenophon ap. Stob. Floril. 66 (64). ἡμεῖς μὲν καὶ τοῖς κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, τρίτον δὲ Ὀλυμπιον. Vid. Wyssbach. Ind. Plutarch. v. Ὀλυμπιος. Illa: καὶ προσβέβητον (ἡ τῆς C.) Methodius Platonis de suo adiecit. Idem sententiam Platonis, verbis: τῶν ... σοφῶν, textu suo more laudati (cf. annot. 153. 183), in hisce ante oculos habuit p. 208. ἡμεῖς τὸν προκρίναι γὰρ τὰ χρίστω καὶ προκρίσιν τῶν γένων, ubi γάρ, quod P. C. post ἡμεῖς. ponunt, tertio loco positum fieri potest. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 368. Ἡρό, quod A. post προκρίσιν infert, textu om. P. Conf. p. 279. et προκρίναι c. gen. p. 280, ut ap. Plat. Apol. p. 35, B. Προκρίσιν c. genit. saepe reperitur ap. Plat., qui tamen προκρίσιν πρό — habet Legg. V. p. 727, D. Γενεῖ C. indistincte interpretatur, animalia; sunt potius terrena, ut nostro loco et p. 219. κατὰ καὶ τῶν γένων καὶ πράξεων.

350 „Respexit ad illa Platonis, quae Soloni dixit sacerdos Aegyptius in Timaeo loco supra allato.” Allut. Vid. Stallbaum. ad Tim. p. 89. Celebratam a multis sententiam Methodius voce ἀντα, verbis αἰεὶ παῖδες adiecta, significavit. Vid. annot. 206. Rationem, cur Graeci pueri habenda sint, Noster diversam ab ea, quam sacerdos Aegyptius ap. Plat. profert, hanc reddit: μέθοις μάλλον καὶ πλάσμασιν ἢ τέχνῃ τῶν λόγων τὴν ἀλλόθεν χάσαντες, i. e. fabulis et figmentis magis etiam quam dicendi artificio veritatem obruentes, in quibus χάσαν παρὰ τὴν ἀλήθειαν ac καταχάσαν ap. Platonem. Vid. Stallbaum. ad Plat. Gorg. p. 512, C. et Ast. p. 497. Annot. in Gorg.

360 Vid. Stallbaum. ad Phileb. l. l. p. 122 sq. ed. H. et conf. annot. 262. Quod Methodius ita pergit: ὁ θεὸς καὶ χρεῖται ἐκλήθησαν γένος, similia habet Diacarch. ap. Porphy. De Abst. IV. 2. p. 263 Rheot.

361 Φυλακὴν ἀρεθμῶν VB. P. C. optime: φυλακὴν ἀρεθμῶν A. Tu cf. Plat. Tim. l. l. unde haec hausta. Quae post γεγονότα sequuntur: καὶ κόσμον οὐρανοῦ καὶ τροπῶν καιρῶν, Methodius de suo adiecit. Mox θεῖα ἐστὶ A.: θεῖα ἐστὶ P. C. recte.

362 Propter praegressum neutrum χρίστω Methodius h. l. abstulit Attica forma masculina singul. κρείττω. Vulgaris terminatio recurrit p. 216. εἰς τὴν κρείσσοιν κατέστυον. Alas Noster magis placuerunt comparativi in ων desinentis formae Atticae, de quibus vid. Gregor. Cor. p. 150 sq. 161 ed. Schaeff. Sic ille p. 119. κρείττω μίσητα, ubi A. P. C. minus bene κρείττονα: κρείττω VB. Quid? quod idem p. 216. κρείττους quam κρείττονες, quod est ap. Plat. loco παραλλήλῳ, dicere maluit. Κρείσσοις idem p. 221. ubi VB. male κρείσσοις. Adde βελτίους p. 222. οἱ σώφρονες βελτίους εἰσὶ τῶν ἀκολάστον. De accus. χείρους vid. annot. 499. Ceterum vides, Nostri forma Attica κρείττων et vulgari κρείσσω pronominis usum esse. Mox τοῦ ἡμετέρου βίου A. M. P. C.: τὸν ἡμέτερον βίον V. Sed διαλλάττειν τινός τινι non minus recte dicitur, quam ἀγιστάναι τινός τινι ap. Plat. Phaed. p. 111, B, ubi τῇ αὐτῇ ἀποστέσει adverbium locum tenet, ut h. l. πολλῷ. Deinde διαλλάττοντα P. C.: διαλλάσσοντα, i. e. διαλλάττοντα A. Sed διαλλάττω forma est Attica et Platonis usitata. Cf. annot. 305. 326. Astra secundum Graecos divina esse, Platonis verbis Methodius docet. Conf. Legg. et Epin. II. Ad Epinom. vid. Ast. Animadvss. p. 600. De eadem re Noster p. 219. ἡ τῶν ἀστρον γένος ἐγγυτέρω τεταχται θεῶν, κρείσσων (κρείττων C.) οὕτως τῶν κρείττων ἀνθρώπων ἀρετῆς, et post πάντες: τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην καὶ τοῖς ἀστέρας, ἡμεῖς θεῖα col. Ceterum in parte extrema nostri loci κινεῖσθαι κίνησιν sic dictum, ut χορεῖαν χορεῖον ap. Plat. Epin. loco iuxta positum, ubi item sermo de astris, quorum motus cum chorea comparatur. Cf. annot. 261. Pertinent haec ad τρώπον ἐτυμολογικόν, de quo vid. Animadvss. in Basil. I. p. 101 inf. Αποκρίσθαι αἰώνων est ap. Plut. Mor. p. 924, B.

363 De sententia Platonis, qua omnium appetitum ex indigentia nasci docemus, cf. Symp. l. l. Phil. p. 35, A. sqq. et Eccl. p. 405, E. Eam sententiam Methodius obiter respicit ap. Epiphani. p. 553, B., ubi haec iuxta posita: μηδὲ προσδίδεται ἡ ἐπιθυμία, et: τὸ .. μὴ δεῖσθαι μηδὲ ἐπιθυμῆναι. Sed data opera eandem explicat ap. Epiphani. p. 582, A. B.

P. 220. ὁ θεός¹⁶⁶ κατεπθύνων τὸν οἰκονομῆντος¹⁶⁵.

ἀναιτίος πᾶσι¹⁶⁴ πάσης βλάβης (p. 221) ὁ θεός.

πᾶς . . ὁμολογῆσαι τὸ θεῖον¹⁶¹ δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές, ὡφέλιμον, ἀναιτίον κακῶν, ἀσίμπλοκον πύθους καὶ πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. καὶ εἰ οἱ δίκαιοι κρείσσους¹⁶⁰ εἰσι τῶν ἀδίκων καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἡ ἀδικία βδελυκτὴ, χαίρει δὲ ὁ θεὸς τῇ δικαιοσύνῃ, δίκαιος ὢν. σιγητὴ αὐτῷ ἡ ἀδικία, ἐναντίον οὖσα καὶ ἐχθρὸν τῇ δικαιοσύνῃ.

εἰ τὸ ὡφέλιον πάντως ἐστίν¹⁶⁰ ἀγαθόν, ὡφέλιμον δὲ σωφροσύνη καὶ οἴκφ καὶ βίῃ καὶ ἡλίους, ἀγαθὸν ἄρα ἐστὶν ἡ σωφροσύνη.

Pol. 272, E. τοῦ παιτὸς . . ὁ κυβερνήτης, οἷον πηδάλιον οἴακος ἀγέμενος. Tim. 42, D. ἵνα τῆς ἐπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναιτίος.

Phaedr. 246, E. τὸ δὲ θεῖον καλόν, σοφόν, ἀγαθὸν καὶ πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. Pol. II, 379, C. τῶν . . κακῶν ἀλλ' αἷτα δεῖ ζῆτεῖν τὰ αἷτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν.

Pol. I, 352, B. ἀμείνους καὶ δυνατωτέρους πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται vel

Pol. I, 352, A. Δίκαιοι δὲ γ' εἰσὶν . . καὶ οἱ θεοί. — Καὶ θεοὶς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἀδικος . . , ὁ δὲ δίκαιος φίλος.

Pol. X, 608, E. τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ ὡφελοῦν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Charm. 169, B. τὴν γὰρ οὖν δὴ σωφροσύνην ὡφέλιμόν τι καὶ ἀγαθὸν μαντεύομαι εἶναι.

364 Deum omnis indigentiae expertem esse, Platonia est sententia (Pol. I, 11), a Methodio celebrata, cuius haec conf. ap. Phot. cod. 231, p. 301, b. Bekk. ἡ . . ἀγένετος καὶ ἀνεκδοῦς καὶ ἀκράματος γένος ὁ θεὸς μόνος ἡδέεται. cod. 215, p. 302, a. 31. τῷ μόνῳ σοφῷ καὶ ἀπροσδοκῇ θεῷ, et p. 302, b. 9—33, ubi haec sententia pluribus adstruitur. Quae contra cur Diabolus ἀνεκδοῦς non sit habendus, idem declarat ap. Epiphani. p. 543, B. Astra, a Graecis pro illis habita, non magis ἀνεκδοῦς esse, idem in seqq. docet.

365 Οὐκυμίνον A. recte interpretatur orbem, male P. universum. Vid. annot. 354, 379. Possio erroris causam illud dedit, quod Deus, mundi rector, cum navis gubernatore comparari solet imaginis, a Platone exornata Polit. loco, e regione posito. Sic Method. ap. Epiphani. p. 544, A. ὁ, πρὸς χάριν, τῇ τῆς σοφίας οἴκῃ διευθύνων ἀκλινῶς τὸ πᾶν, et Homil. in Sym. et Anu. ed. Pann. p. 74. de Fato: οἰακίζοντι παλάμ, παρακινεῖται καὶ πανσοφώταται τὰ πάντα. Sed nostro loco sermo est de divina terrae gubernatione. Alias id quod est οἰακίζον Fato tribuitur, velut p. 209. τὸν βίον ἡμῶν οἰακίζεσθαι τῆς εἰμαρμένης ταῖς ἀνάγκαις, et p. 220. τὸν ἀνθρώπον . . ἀνάγκαις ἐγγίπτους εἰμαρμένης λέγοντες οἰακίζεσθαι. Quae admonent ἀνάγκαις οἰακιστῶν ap. Aeschyl. Prom. cui οἰακιστῆς sunt dii vs. 149. Sed de toto hoc lignate loquendi genere vid. Crenzer. ad Procl. in Akib. I, p. 78.

366 Πᾶσι, quod A. omi. recte add. VB. P. C.; non solet sic Plato. Cf. v. c. Prot. p. 324, A. εἰς αὐτὸν πᾶσι θυμοῖται: Pol. V, p. 475, A. πάντα οἷον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀπαυσιζομένους, et saepe alias. De celeberrima Platonis sententia, quod Deus hominibus non sit auctor malorum, cf. paulo inferius p. 221 et p. 227, et quos haec locis παρακλήσεις adhibuimus ex Platone. Levdassimon illud, quod ad p. 227 retulimus: αἰτίᾳ ἐλαφύνον, θεὸς ἀναιτίος. Vid. Davis, ad Clem. Rom. XV, 8, p. 728, in Cotelier. PP. Apost. T. I, ed. Amstlod. Ast. Comment. in Plat. Polit. p. 432. et Crenzer. Annot. in Plotin. p. 70, a. Ad idem argumentum haec Nostri pertinent: p. 224. οὐκ ἔστι αἷτια κακῶν ὁ θεός, οὐδὲ χαίρει τοῖς κακοῖς. ap. Epiph. p. 543, B. ἀναιτίος παντὶ πᾶσι κακῶν πᾶσιν ὁ θεός: p. 545, C. οὐ γὰρ ἐποίησεν ὁ θεὸς κακόν (x. ὁ θ. cod. Rupf., Leont. et Joann. Ror. Saer. lib. II. ap. Mai. Script. Vett. Nov. Coll. T. 7. p. 62), οὐδὲ ἐστὶ (ἐστὶν Leont.) τὸ σύνολον δίκης ἐκ παντός ἐς τὸ παρῶν αἷτια κακῶν (sic, quod Dindorf. e cod. Ven. addidit, confici Symb. p. 51, coll. p. 513, C.; lectionem vulg. cod. Rupf., Leontios et Joannes habent): p. 583, A., ubi v. annot. Neque Deum, neque materiam, a Deo imperfecte castigatam, malorum fontem esse, Melchiodus disputat libro Περὶ τοῦ αἰτιολογίου ed. Meus. p. 100 sqq. (ap. Phot. cod. 236, p. 304, b. 30 sqq. Bekk.), eius disputations in fine ista p. 104. οὐχ οἷον ἐστὶν αἷτια τῶν κακῶν εἶναι τὸν θεόν. Adde Symbol. in Epiphani. p. 78.

367 Τὸ θεῖον A. P.: τὸν θεόν C. de suo, ut videtur. Sed ad Platonicum in Phaedro fontem proprius accedit τὸ θεῖον, quod, quippe minus tritum vulgari usu scriptorum ecclesiasticorum, Combesio fandi fu t. Deinde δίκαιον, ἀγαθόν, σοφόν, ἀληθές A. (ἀληθὲς C.): ἀγαθόν, δίκαιον, σοφόν, α. P. C. Sed δίκαιον, primo loco positum, recte habet. Cf. Plat. Pol. I, p. 350, C. ὁ . . δίκαιος, ἥνιν ἀναπύκνυνται ὡς ἀγαθὸς τε καὶ σοφός. De Deo Noster p. 227. ἀγαθὸς ὁ θεὸς καὶ σοφός. Cum verbis ἀσίμπλοκον πύθους cf. p. 222. τὸ . . θεῖον κακῶν ἀσίμπλοκον πέφυκεν. Mox ὁ τι τοιοῦτον scripsi, secutus partim P., qui cum V. ὁ τι, partim A. C., qui τοιοῦτον exhibent: εἰ τι A. M. C. et τοιοῦτο P. Tu cf. Plat. Phaedr. I, l. et vid. Ast. Annot. p. 398, qui codd. lectionem τοιοῦτον tuetur.

368 Κρείσσοις εἰσι A. P. C.: κρείσσονές τις VB. Tu v. d. annot. 362. et cf. ἀμείνους loco παρακλήσεως ap. Plat. Pol. Deinde καὶ ἐστὶν A.: καὶ ἐστὶν P. C. recte. Mox post σιγητὴ VB. δὲ inferius, quod A. P. C. recte omittunt, quoniam clausulam syllogismi turbet. Ceterum ἐναντίον A. P. C. recte: ἐναντία VB., qui etiam p. 221. ἐναντίος νόμος pro ἐναντίον νόμος male scribunt, quoniam πολέμιον νόμος insequatur. De neutro γνημικῇ monui ad El. Cret. col. 866 (8). Noster p. 10. στίμιον γὰρ πᾶν καὶ δεσπότην καὶ ἀνθρώποις αἰώνια.

369 Πάντως ἐστὶν VB. V. P. C.: ὅπως καὶ A. (virgula post ὅπως posita) M. Male Possius: Si quod semper ad omnia prodest, bonum est. Tu verte: Si, quod prodest, utique bonum est. Mox φίλοις VB. V. P. C.: φίλῳ A. M., quod sciolo debetur, qui propter praegressa οἰκφ-βίῳ sic scribendum existimavit. Deinde ἐστὶν ἡ σωφρ. P.: ἡ σωφρ. ἐστὶ A. Prius praestat: cf. p. 222. γέσσει (hoc add. P.) ἄρα κακὸν ἐστὶν ὁ ἀκόλατος βίος.

κακὸν .. ἢ ἀκο- (p. 222) λασία.

γόσει .. κακὸν ἐστίν ὁ ἀκόλαστος βίος.

P. 223. τὸ .. ἄδικον κακόν, .. τὸ δὲ δίκαιον ἀγαθόν.

P. 224. νόμος .. ἀπειργων³⁷⁰ .. τὸ ἀδικῆσαι.

P. 226. (νόμος) διδακτὴν διδάσκων τὴν ἀρετὴν καὶ ἐξ ἐπιμελείας προσγε-
νομένην³⁷¹, φεικτὴν δὲ τὴν κακίαν καὶ
(p. 227) ἐξ ἀπαιδευσίας γενομένην³⁷²
ὁτότερον δ' ἂν τοιῶν ἢ τὸ αἷτιον,
οἷς ἂν ἢ αἷτιον³⁷³, θεὸς ἀνάιτιος.

P. 229. ὥστε διορᾶν καὶ ἐπαισθάνε-
σθαι τὴν πλάνην ἥδη καὶ παιδίον³⁷⁴.

Gorg. 477, E. ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη
πονηρία μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστι.

Gorg. 494, E. ὁ τῶν κιναιδίων βίος ..
οὐ δεινός .. καὶ ἄθλιος;

Pol. I, 353, E. ἀρετὴν .. ψυχῆς εἶναι
δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν.

Legg. XI, 929, C. μηδεὶς νόμος ἀπειρ-
γέτω ποιέσθαι. n.

Prot. 323, C. (τὴν ἀρετὴν) διδακτὸν
τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι.
Tim. 86, E. διὰ .. ἀπαιδεύτον τροχὴν
ὁ κακὸς γίγνεται κακός.

Pol. II, 379, B. C. X, 617, E. αἰτία ἐλο-
μένον· θεὸς ἀνάιτιος.

Symp. 204, B. δῆλον .. τοῦτο γε ἥδη
καὶ παιδί ὅτι γέ.

370 Ἀπειργων, vertere, lex dicitur, ut ap. Plat. Legg. I, I. et VIII, p. 837, D. (νομος) ἀπείρ-
γοντα μὴ γίγνεσθαι ἐν ἡμῖν. XI, p. 929, D. πλὴν ὧν νόμοι ἀπείργωνται. Neque ap. Plat. exempla
desunt verbi, cum accusa, ut h. l., compositi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 217.

371 Προγεννομένην VB. P. C.; παραγεννομένην A., quod ut respu oportet, ita προσγεν, excusari
potest vel διδασκῶν προσγίγνεσθαι nonnullis exemplis ap. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 192. Sed inaghorrete
fallor, ut legendum παραγεννομένην, quum παραγίγνεσθαι virtus vel vitium ap. Platonem saepe dicitur,
vid. Legg. II, p. 653, B. Moa. p. 99, E. Prot. I, I., quum Noster manifeste respicit. Indubitan-
ter quis διδάσκων, uti γινώσκων in seqq., repugnandum censuit, me non repugnantem habebit. Vid.
annot. 368. Quo accedit, quod διδάσκός, ἢ, ὡς ap. Platonem, inaudatum est, διδασκός, δ, ἢ in eadem
sententia: διδάσκων ἢ ἀρετῇ, saepe reemittit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 517. Φεικτός, ἢ, ὡς in
scriptis Platonis saepe latuit, sed in spolio dialogo Ax. p. 399, B. deprehenditur. De sententia
Platonica, quod virtus studio paratur, cf. Phot. cod. 237, p. 313, h. D. Bekk. ἢ τῶν ἀρετῶν δι' ἐπι-
μελείας κτήσις, quae, uti reliqua, a Photio in huc Excerptorium e Conv. X. Virg. allata, in eo fin-
tura quaesiveris.

372 Φεικτὴν .. γενομένην habent A. P. C.: om. VB. Sed est haec Platonis sententia, vitium
ex institutionis defectu nasci. Cf. Tim. I, I., ex quo Methodius cum ita hausit, ut verbis ἀπαιδεύτο
τροπὴν vocem ἀπαιδευσία substitueret, quae ipsa quoque Platoni usitata est. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. I, p. 207. De voce γενετήν fortasse in γενετήν mutanda supra dictum. De sententia Platonica
vid. Heusd. Spec. Crit. p. 72, et cf. insuper haec Methodii p. 224. *et ἐπεὶ δὲ πονηροὶ τινες, κατὰ
ἐνδεὴν φρονέοντες οἱ οὗτοι πονηροί, καὶ οὐ κατὰ γένεσιν* (i. e. secundum natale fatum, quia
τοκ γένεσις, in hac Methodii contra Mathematicos disputatione frequentatur), quibus Homericis Od.
α. 7. subiunguntur: p. 227. *ἦτοι ἀνατροφεὶ καὶ τὰ ἔδη τῶν ἀμαρτυμάτων εἶδεν αἷτις γέ.* — Iuvat,
quumquam in annotatione pergamus, iure Platonicae Nostri sententiae aliam eiusdem addere, quae,
quum verbis Platonis enuntiata sit, minime tamen est Platonica. Ita autem ille paulo ante
p. 226. οἷδεν .. ἀλλοκοτὴν αὐτὸ ἐαυτῷ (ita M.: ἐαυτοὶ A. V. P. C.) καὶ (αὐτὸ ἐ. καὶ οὖν Phot. cod.
237, p. 311, h. D. Bekk., qui ad, quod Phot. horum loco habet, unius inclinet) αὐτὸ ἐαυτῷ ἀτεχνό-
νῳ (μαχόμενον Phot. I, I. in. 37.) καὶ αὐτὸ ἐαυτῷ κατὰ φύσιν (καταφύον σπεύδον Phot. I, I., qui
reliqua om.) καὶ ἀσέμνον αὐτὸ ἐαυτῷ (ita A. M. P. C.: ἐαυτοὶ V.). In quibus primum attende
vocem ἀλλόκοτος, quam Timaeus in glossis Platonis retulit. Vid. Rubinken. ad eius Lex. V. Pl. p. 21.
et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 106. Hoc loco saevum significat, ut Protag. p. 246, A., ubi vid. Stalib.,
et ἀλλόκοτος, ἐαυτῷ est qui in se saevit. Deinde cum locut omnibus, quae ap. Method. deinceps
sequuntur, confer Platonis locos, quibus eadem in sententiam Methodianae contrariam preferuntur:
αὐτὸ ἐαυτῷ ἀτεχνονόμενον, Pol. I, p. 352, A. ἐχθρόν εἶναι ἐαυτῷ τε καὶ τῷ ἐαυτῷ, ibid.
ἐχθρόν καὶ ἐαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις, et Tim. p. 83, A. ἐχθρόν .. αὐτὸ αὐτοῖς, n. αὐτὸ ἐαυτῷ μα-
χόμενον (ex Photi lectione, quae, rollatis praegressis: αὐτῷ ἐαυτῷ μαχόμενον, magis placet). Theaet.
p. 155, B. ταῦτα .. ὁμολογήματα τοῖς μαχεται αὐτὰ αὐτοῖς; ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νοχῇ, Pol. VIII, p. 556, E.
αὐτῇ αὐτῇ μάχεται (ἢ πόλεως), X, p. 603, B. Tim. p. 62, B. αἱ: ἀσέμνον αὐτὸ ἐαυτῷ,
Gorg. p. 452, C. καὶ ἐαυτῷ ἀσέμνον εἶναι. Ceterum nihil contra se ipsum pugnat Noster ite-
rum nec tamen magis recte docet libro Περὶ τοῦ ἀντιφρονέου ap. Phot. cod. 230, p. 307, a. 24. b. 4.

373 Οἷς, ὡς ἂν ἦ αἷτιον add. M. P. C.: om. A. V. Deinde θεὸς ἀνάιτιος add. A. V. C.: om. P., apud
quem in V. V. LL. verba οἷς ὡς ἂν αἷτιον tanquam varietas lectionis θεὸς ἀνάιτιος perperam annotantur.
Etrique omisso egregiam sententiam Platonice misere mutilat. Nam quum Methodius dixisset:
aut educationem et consuetudines, aut affectus et cupiditates delictorum causas esse, ita pergit:
horum utrumvis in causa est, quibuscunque tandem causa (i. e. delictorum)
existit, deus extra culpam est positus. Itaque verbis: οἷς ὡς ἂν αἷτιον, h. l. non magis
causae possunt, quam voce πάσι p. 220; ista autem: θεὸς ἀνάιτιος, quae sunt expressa ex Pol. X,
p. 617, E. loco e regione posito, non minus recte habent, quam illa: ἀνάιτιος ... ὁ θεός p. 220.
Vid. annot. 366.

374 Ἐξείναι, quod A. P. C. post διορᾶν add. om. VB. V., ex quibus VB. παιδίον. παιδίον, quod
ad ἐξείναι refertur, A. P.: παιδίον C. typographi lapsus. Adiciendi verbi ἐξείναι causa ex illi moris
intellectu vis vocis ὡς, quae post praegressa verba: πρὸς ἄλλων πάσι δι' ὁλίγων τὴν διαφύσιν
τοῦ τεχνήσματος, αὐτῶν ἐπεγγραμμένη, per se id declarat, quod sponte efficitur. Qua de potestate
vocis ὡς, cum id. copulatae, vid. Beinhardy. Syntax. p. 365, et cf. v. c. p. 231. ὡς ἀνασθάναι
ταῦτα προσχόντις p. 230. ὡς καὶ διὰ τῆς ἐνδεμῆσιν, ἐπιλωρημένης ποτ. Deinde ἐπαισθάνεσθαι

P. 230. *ὁ γὰρ κινήσει ἐν ἡμῖν ἔσπον ἐπιθυμία πεφυκότες σαρκὸς καὶ ψυχῆς, διαφέρετον ἀλλήλοιν. ὅθεν καὶ ὁ ἐλαβέντην ὀνόματε· ἡ μὲν γὰρ ἀρετῆς, ἡ δὲ κακίας*⁷⁷⁵. *δεῖν δὲ τῇ καλλίστῃ καὶ χρυσῇ πείθεσθαι τῆς ἀρετῆς ἀγωγῇ, τὰ βέλτεστα πρὸ τῶν γαίλων αἰρουμένους.*

Ἀλλὰ περὶ τοιῶν ἄλλης ἤδη⁷⁷⁷.

P. 232. *ἀπειπαίστατο .. ἡ Θέκλα τοσαῦτα εἰποῦσα*⁷⁷⁸.

Legg. I, 644, E. *ταῦτα τὰ πάντα ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ἢ σμήρινθοι τινας ἐνούσαι σπῶσι τε ἡμᾶς καὶ ἀνθέλκονσιν ἐναντία οἶσαι ἐπ' ἐναντίας πρύξεις, οὐ δὲ διωρισμένη ἀρετὴ καὶ κακία κείται. μίξ γὰρ γῆσιν ὁ λόγος δεῖν τῶν ἑλξεων ξυνεπόμενον αἰεὶ .. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον, ταύτην (645, A.) δ' εἶναι τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῇν —. δεῖν δὲ τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου αἰεὶ ξυλλαμβάνειν.*

Pol. 287, A. καὶ τούτων μὲν ἄλλης.

Prot. 328, D. *Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδείξάμενος ἀπειπαίστατο τοῦ λόγου.*

VB. V. P. C.: *πειθεσθαι* A. M., quod hoc quidem loco nimis quaesitum. Tu vid., annot. 176. Vocis ἔσπ., h. l., ut ap. Plat. Symp. I. l., ea vis est, de qua monuit Weisk. Pleonasmus, p. 151 sq. In re intellectu foedissima formulae similes Platonicae in Symp. usitatae sunt. Cf. Enthym. p. 270, D. *τοῦτο δὲ πᾶν πῶς γνοίη* p. 301, B. *ἔγωγε οὐδ' ἂν παιδὶ φανῇ τὸτο ἀπορίσαι*: Heliodor. Aethiop. p. 79 Hettng. καὶ παιδὶ γνώριμον. Ad idem loquendi genus proverbiale pertinet καὶ τοῦ λῶ δῆλον, de quo videtur Heindorf. ad Soph. p. 241, D. Minus urbanum: καὶ ἐς ἂν γνοίη. Quibus in formulis omnibus vocis καὶ ea est potestas, de qua vid. annot. 93. — Ceterum hunc Nostri locum nonnulla praecedunt, quae silentio non praeteribo. Ac primum quidem ista: ἀγούμενος ἀγ' ὅτι οἱ ἀνέγκτας, confer cum Plat. Legg. IX, p. 873, C. *ἀγ' ὅτι οἱ προσποιῶντες τὰς ἀνέγκτας*. Deinde in verbis: *δεῖν δὲ διατάσσεται νόμον τεωρητικόν τῶν κακῶν*, VB. P. C. melius τιμωρόν. Vid. annot. 608. De re cf. p. 226, νόμον τιμωρὴν καὶ τιμωρομένην .. τοῖς κακοῖς, et p. 228. αἰεὶ τοιαύτας τῆς ἐκ τῶν νόμων. Denique in verbis: *Καὶ τί τοσοῦτον ἐπιδιδασκίβουσα τοῖς ἑλλέχοις εἰς μῆκος ἐξάγει τὸν λόγον*; ductio εἰς μῆκος, ἐξάγειν τὸν λόγον respondet Platonicis ἐκτείνειν, ἀποτίσκειν μακρόν λόγον. Vid. Heindorf. ad Gorg. p. 466, A. et Ast. Annot. in Phaedr. p. 500, coll. annot. 777.

375 *Ἐπιθυμία πεφυκότες* M. P. C. probante Valesio, qui „Aliquando“, inquit, „ex coartatura corrigebamus πεφυκότες [?] πεφυκία“, ut genere congrueret cum duali praecedente ἐπιθυμία. Sed post, Maximiano Codice et ipso πεφυκότες praecedente, animadvertimus eiusmodi σολοχορικῇ antiquis non displicere. Ita Photius primo Bibliothecae suae Codice scribit ἀξιοθέτητον παραδοσίων [p. 2, σ. 4. Bekk.]. Quam tu locum Hoeschelus in Notis suis similia probatorum Autorum exempla coll. g. De veteribus scriptoribus vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 44. I. a.; recentiora eiusmodi σολοχορικῇ admissae valentur partim obscuritatis vitandae causa (id quod Methodium, πεφυκότες pro πεφυκία scribentem sperlasse puto), partim quod propter ἐπὶ γυναικῶν formis minus usitatis et asperitibus abstinere, velut Photius ἀξιοθέτητων quam ἀξιοθεσίων ponere maluit. *Ἐπιθυμία πεφυκότες* A. utrumque male; nam Methodius duos motus illos debuit appetitiones corporis et animi, et pluralis h. l. non magis locum habet, quam in seqq., ubi A. ἀλλήλοις, pro ἀλλήλων, quod P. C. possidet. Ante ἐπιθυμία, ubi A. P. non distinguit et C. non nisi ἐπασχυμένη habet, ego μέσῃν posui. Cum loco παραλλήλων Platonis conferantur, quae idem de duplici enim indole similiter disputat Pol. IV, p. 431, A. 439, D. E. Phaedr. p. 237, D. Methodius sum es sunt loci in libro *Περὶ ἀναστάσεως* ap. Eriphan. p. 588, A. D. Ceterum in verbis ἐπιθυμία ψυχῆς attende vocem ἐπιθυμία, partim in melius usurpata loquendi usu ro, de quo dixi in Theol. Stud. n. Kritik. 1843, p. 737 sq.

376 *ὅθεν ... κακίας* A. P. C., qui soloece: *ὁ γὰρ κινήσει*. *ὅθεν καὶ ὁ ἐλαβέντην ὀνομαστέον τῆς μὲν ἀρετῆς, τῆς δὲ κακίας* VB. pessime. Deinde deinde A. P. C.: „dein positum pro deī, ut saepe alias in hoc opere infinitivus pro praesenti“ Val. Apud Platonem quidem Legg. I. l., quom Noster manifesto respexit, illa: *dein δὲ* vel. ex prioribus: *γῆσιν οὐ λόγος*, pendet; sed hic nihil tale praecedit, et infinitivus imperativi instar habet (vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 540), nisi dein pro alio deon habere (vid. Matth. Gr. Gr. §. 50. annot.) et ἐστὶν supplere malis. Id recte apud Nostri non habet; apud Plat. Aetius ex Eusebio δέ, Bekkerus e codd. δὲ reposuit. Mox χρυσῇ A. P.: χρυσῇ C. pingui Minerva. Tu cf. Plat. Legg. I. l. τὴν τ. λ. ἀγωγὴν χρυσῇν et τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τ. κ., quae Noster, paululum immutata, in brevius contraxit. *ἀγωγὴν χρυσῇν* Astius illustravit Animadvers. p. 76. *ἀλλὰ πείθεσθαι* ti. timere καὶ inculcare. Porro βέλτεστα VB. P. C.: βέλτε A. quod, quamvis speciosius, tamen respici debet, quoniam τὸ βέλτεστον de summa quaque virtute Platonicè dicitur. Vid. Ast. Annot. in Prot. p. 19, et in Phaedr. p. 262. Conf. Method. ap. Eriph. p. 563, A. τῶν διδασκάλων οὔτε (leg. οὐ cum cod. Ven. et Dandorf.) πρὸς τὸ βέλτεστον (βέλτερον Dandorf. cum cod. Ven. inde) ἀμειλιμένους. Denique αἰρουμένους A. M. P. C.: αἰρουμένης V., quae scriptura scitolo debetur, qui αἰρουμένους ad πείθεσθαι referri non vidit.

377 Dialogi formulam, ex Plat. Pol. I. l. sumtam, Noster adiectis περὶ et ἤδη amplificavit. Plenus etiam idem ap. Eriphan. p. 574, D. *ἀλλὰ γὰρ περὶ τῆς κατὰ τὸν ψαλμὸν ἐξηγήσεως ἄλλης ἔχει παῖτα*, ubi cod. Ven. ἄλλης ἔχει male omittit. ἄλλης c. genit. nude positum p. θ. τροπῇ μὲν ἄλλης ἤδη καὶ εὐχάδης.

378 Quammodum Methodius in hisce imitatus est Plat. Prot. I. l., ita reliqua illius loci summi usum conseruit ap. Eriphan. p. 562, C. Ex Protagora istud sumta, quae p. 232 praecedunt: *τοῖων γὰρ περὶ καὶ (τῶν) pessime add. C.) αὐδὺς ἔσται πολλαὶς ἡμῶς* (sc. VB P. C.: *ἡμῶν A.) διαλέξασθαι*. Conf. Prot. p. 361, E. καὶ περὶ τούτων δὲ εἰς αὐδὺς, ὅταν βούλη, διέξωμεν. Ceterum paulo ante in voce ἐπεθεμένη ita etiam A., ἐπέστην V. P. C. melius) Codex Maximianus desinit.

σμεῖται³⁶¹ ἤ γ' ἔτι.

P. 252. Διὰ τοῦτο πάντων μάλιστα τοὺς τῶν ἀγώνων³⁶² ἐργαζόμενος. p. 253) τῆς ἀγρευτικῆς ἀμελλήτης³⁶³ γῆμι δεῖν· καὶ³⁶⁴ τιμῶν.

P. 255. Δίαν (p. 256) ἀγωνιῶ... καὶ ἐμμετόν³⁶⁵ ἐννοούμενος ἐν ὁποίῳ

καθαίρεται.

Symp. 212, b. διὸ δὲ ἔρωγέ γῆμι χρῆναι πάντα ἄνδρα τὸν ἔρωτα τιμῶν —.

Euthyd. 300, C. ἑπεραγωνιῶν.

et Methodii sententiam istud, quod ille mentis purgationem philosophiam, hic duntaxat virtutis studium vult esse, quam ob rem eadem h. e. ita purgat: καθαίρει τὰ πλεονεκτήματα. *Methodia* dicitur in Aristot. 71.

363 De verbis κοπιῶν ἢ ἐθίκο v. d. annot. 59.

361 Ἀγωνία dicit virtutis certamina; v. d. annot. 276.

365 Ἀμελήτης A. P. C.; ego vero enclitiche certissima scribo: ἀμελήτης. Quenadmodum ἄλλος ἢ ἄλλος, μέλλεις ἢ ἀλλήεις similia, saepissime confusa reperiuntur (vid. Albert ad Hesych. T. II. p. 568, n. 18. et 21. Boissonad. ad Nicet. Eugen. p. 284 sq. et ad Plannid. p. 30). ita ἀμελήτης, haud eum tantum, prompte, fere semper in ἀμελήτης, sine cura, negligenter, depravatam est. Vid. Albert. ad Hesych. Ἀμελήτης: τεχνός, μέλλεισιν, χορὴς. Mingarell. ad Didym. de finit. p. 135, not. 1. Matthaci. ad Medicos Graec. p. 71, qui id anendum in Platone notavit, Boissonad. ad Marin. p. 102 et l. l. In quo Eustathia Artioch. scripto de Eucastimytho ἀμελήτης pro ἀμελήτης quousque e cod. Monac. 331. reponendum, videlicet p. 348. 352. 366. 374. 392. 414. Apud Jamblich. V. P. c. 3. διπορθυμένη ἀμελήτης ὡς τινὲς Ἀθηναίων πορθυμένων. id. Arceer. Male ἀμελήτης: c. 13, τότε αὐτῶν ἀμελήτης ἔχοντες ἀπιστοῦσι τοῦ καυῶνος c. 25, ἀμελήτης καταστάντες κοπιῶντες οἰκίαν ἀγγλίστην τὸν μετρίον, cod. C. ἀμελήτης perperam. Basil. Magn. Opp. I. III, p. 571. B. σκοπῶν μου τὸν Ἀθῆναιον κλεινόντων κατελμπάνειν οἶκον, πατρίδα, παρουσίαν, κτήματα, συγγενεῖς — καὶ ἐπὶ τοῖς διωκταῖς τὰ ἐρωτήματα, τὴν ξένην — καὶ ἀμελήτης ἐπινοοῦνται καὶ κατελμπάνονται μὲν τὴν οἶκον εὐπραγίαν καὶ ἀνάπαυσιν ἐστὶ. Legendum hic quousque ἀμελήτης. Eadem modula adhibenda Lexico Sangerm. ap. Ruhnck. ad Tun. p. 25. — Bekk. Anecd. p. 357, 15. Ἀμεταστρεπτὶ ἀμελήτης, μὴ ἐπιστρέφοντες. Veram lectionem Viri Doctissimi suggerere poterint, quae praecedunt p. 387, 12. Ἀμελήτης ἀντιστρέφοντες. Ex hac genere adverbiorum apud Methodium sunt ista: ἀμεταμελήτης, Phot. cod. 237, p. 312, b. 28. in Excerptis ex Symposium p. 240 sqq., ubi tamen haec vox non magis comparat, quam alia complura, quae Photius habet: ἀμελήτης, ap. Epiphani. p. 573, C.; ἀνδρωτί, ap. Epiphani. p. 580, D. αὐδρωτί συνδῶνται = Phot. cod. 204, p. 295, b. 15. 16. Bekk. ubi, ut ap. Epiph., ex Hoesehelii Notis p. 909, repono Atticum ἀνδρωτί, quod est Platonium ἀπασ· λεγόμενον Legg. IV, p. 718, E. ἀνδρωτί πορεύεσθαι, ubi vid. Ast. Animadvrs. p. 225: ἀχειμαστὶ, Synp. p. 218; πασσυδὶ p. 184. et in versibus p. 245. ap. A. et C.; nam priore loco πασσυδὶ P., qua de scriptura vid. Lobeck. Parerg. ad Phrygich. p. 515. Hactenus lausmodi adverbiorum apud posterioris aetatis scriptores haec deprehendi: ἀβροχῆς, Caesar. Quaest. XXIX. p. 56 Ehinger.; ἀκαμαστὶ, Nannat. in Combefs. Anet. Nov. T. II, p. 879, A.; ἀμνηστὶ, vid. Coteler. Monum. T. II, p. 572; ἐκαστὶ, Method. Homil. in Sym. et Ann. ed. Pantin. p. 100. Macr. Opusc. ed. Prit. P. I, p. 191; ἀλλοτῆς, Nil. Nannat. p. 20. Nunc est ἀμεταστρεπτὶ, quod Schultzias Marco Antonino VIII, 5. pro ἀμεταστρεπτὶ obtulere ausus est. Tu vide Rohden. ad Tam. l. l. Notum est, in terminatione huiusmodi adverbiorum fere semper inter ε et ἑ variari. Apud Didymum De Trinit. II, 7. p. 204. Mingarellas, suam scribet eadem sententiam, πατερεστὶ scripsit; sed oportebat enim πατερεστὶ aut saltem πατερεστὶ scribere, quod adverbium us addendum, quae Lobeck. l. l. attulit. De forma et quantitate adverbiorum in ε vel εε executum vid. Spanheim. ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 65. Hemsterhus. Append. Animadvrs. in Lucian. p. 32, a. Valckenar. ad Adonaz. p. 228. Steller. Lectt. Andocid. p. 179 sq. Blomfield. Gloss. in Aeschyl. Prom. vs. 216. Elmslei. Hermann et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. vs. 1227. Boissonad. ad Homer. Iliad. A. 637. T. I, p. 348. Schneider. ad Plat. Civit. T. III, p. 301. denique Barker. in Class. Diario T. 26, p. 158 sqq. Mihi εε plerumque mendosum videtur. Sic, ut hoc utaq. ἀμεταστρεπτὶ, quod, ut alia eius generis, constanti usu confirmatum, apud Theodor. Metoch. Miscel. p. 110, ἀμεταστρεπτὶ scribitur, eaque scriptura in nonnullis Platonis codicibus deprehenditur Siciliter nec tamen magis recte ap. Platon. in ἀναί, ἀσταί, ἀστιαί et ὑπλοί variatur. Vid. Schneider. l. l., qui in formis ε et εε indicandis iusto circumspectior esse videtur. Ἀκλαίτης, quod Valckenar. l. l. ap. Callimach. tueretur, in ἀκλαυσί corrigendum esse vidit Boissonad. ad Herodotum. Epistola. p. 257.

366 Δίαν καὶ VB. P. male: δεῖ καὶ A. peius etiam. Καὶ sequentiam turbat, contrariam ad Plat. Symp. l. l. Initiationis vestigia item apparent ap. Method. p. 278. (αγίαι) ἢν διὰ μέντας ἀσπίδας ἀνθρώπων, ποταμῶν καὶ ἀνέων. Quo loco quum ποταμῶν et ἀνέων communia sint, ut ap. Plat. post verba allata τιμῶν et ἀσπίδων, fortasse erit, qui suspicatur, ἀσπίδων vel τῶν quidpiam ante καὶ excidisse. Ego satis habui asteriscum ante καὶ figere. Ceterum γῆμι P. pro γῆμι, consuetud. mendis typographice splendissima editio Lupatrea immaculata est. — Mox Noster. εἰς τὴν ἀγίαν καταβασίαν γῆν, ἀπάραιτες (ἀπαιρούμενοι pressime C.) ἀπὸ τῶν καλοκαλῶν σπηλαίων, p. 254. κακῶν δὲ ἀπάραιτες τῶν ἡλίων ἐξ τὴν γῆν εἰς ἐπιγῆλιον. Idem Ham. in Sem. et Ant. ed. Part. p. 48. εἰς τὴν ἐπάραιτα ἐκ ἀσπιδῶν Βηθλὲμ ἢ κακῶν τοῦ θεοῦ. ἐπὶ τὰ ὅρα κατέβαιναι εἰς Σιν. Legg. ἀπάραιτα, profecta. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 207. Stallbaum. ad Phil. p. 67, B. et annot. in Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabinger. p. 255. 364, a.

367 Καὶ εὐμετόν ἐννοούμενος A. pressime: καὶ εὐμετόν ἔ. P. melius. Sed lege aeternum, καὶ εὐμετόν ἐννοούμενος, siquidem Eubulii id est Methodii interlocutoris, haec sunt verba, ad quae minor Valerius erat immemorem non advertisse. Idem post paulo ὁ Εὐβούλιον, quod in ὁ Εὐβούλιον communis erodum erat, intantum reliquit. Tu vide annot. 2. Deinde ἐν, quod A. P. habent, ε, non omisit. Mox ἀγα A. C.: ἀγα P. recte. Αἰτῶ P. ex emend. Vid. αἰτῶ A. Verbum ἀγωνιῶν, trepidare, aestua-

Θορύβῳ νῦν ἄρα ἢ Δομνίνα ἦν, παρασ-
σομένης αὐτῇ τῆς καρδίας καὶ γοῶν-
μένης μὴ ἀπορήσῃ λόγων .., τοσοῦτων
ἤδη ῥηθέντων εἰς τὸ προκείμενον καὶ
ποικίλων.

τῶν λόγων ἀπόδος³⁹⁰, ἵνα πληρώ-
σωμεν ἐντελῇ τὴν ἐδωχίαν.

P. 257. καὶ τις μὲτ' ἡν θεία κατο-
κωχῇ³⁹⁰ κατέλαβε

Oratio X.

P. 258. Οὐδὲν οὕτως δὴσσαι³⁹⁰ δν-
νῆσεται πρὸς τὸ καλὸν τὸν ἄνθρωπον ..
ὡς ἀγνεία.

διακυβερευθῆναι τὴν ψυχὴν³⁹¹.

P. 262. ἀρωγὸν³⁹² τὸ ἔλαιον σω-
μάτων.

P. 268. τοιῶτων οὕτως ἀπαξιωθέν-
των τῆς θείας κηδεμονίας³⁹³.

P. 276. τὰς δύο ἀρχηγόνας δυνά-
μεις .. τὰς δορυφορούσας τὸν θεόν³⁹⁴.

Symp. 193, E. πάνν ἂν ἐφοροῦργον
μὴ ἀπορήσωσι λόγων διὰ τὸ πολλὰ καὶ
παντοδαπὰ εἰρησθαι.

Symp. 194, D. ἀποδοῖς .. ἐκάτερος
τῷ θεῷ (τὸν λόγον). al. Pol. I, 352, B.
τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστιάσεως ἀποπλή-
ρωσον.

Ion 536, C. θεῖα μοῖρα καὶ κατο-
κωχῇ.

Pol. X, 600, D. εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς
ἀρετὴν δνῆσαι ἄνθρώπους.

Pol. IX, 573, D. διακυβερευθῆ τὰ τῆς
ψυχῆς ἅπαντα.

Plot. 334, B. (τὸ ἔλαιον) ταῖς .. τοῦ
ἀνθρώπου (θεοῦ) ἀρωγὸν καὶ τῷ ἅλ-
λῳ σώματι.

Pol. V, 463, D. αἰδοῖς τε πέρι καὶ κη-
δεμονίας.

Pol. IX, 574, D. (δοῦσαι) δορυφοροῦσαι
τὸν Ἑρωτα.

re, de quo vid. Wankemann, ad Euthyd. I, I., ubi ἐπεμνηστὴν Platonium ἀπὸς λεγόμενον i q.
λίαν ἀγωνίαν, Platonis imitatoribus placuit. Apud Zachar. Mityl. p. 84 ed. Boissonad. Barthol.
Not. p. 334. contentiones v.m. verbo iussu temere voluit. Ad verba: μὴ ἀπορήσῃ λόγων, quae
cum reliquis ex Symp. I, I. scripta, haec in seqq. referuntur: οὐ μὴν ἡπορησέμεν λόγων.

398 Vid. annot. 297. In proximis: ἵνα πλ. ἐ. τ. ἐδωχίαν, usu venit metaphorā Platonica, qua
vocabula epularum propria ad sermonum delectas transferri solent. Vid. Animadvers. in Basil. I, I,
p. 17, 69. Noster h. l. potissimum Pol. I, I. respexit, illa quidem, ut vocē ἐστιάσαι, in hac re Platonī
usitatae, ἐδωχίαν substitueret, qua voce translata Plato non est usus. Εἰδωχίαν tamen figurate idem
Gorg. p. 518, E. 522, A. et εἰδωχίσθαι Pol. I, p. 352, B. Noster Orat. in Rana. Paphia. ap. Galeni
Bib. PP. T. III. p. 820, C. αἰ. (ρητόρικ) συγχορηγίαν τῷ πνεύματι καὶ συνεισχωροῦμενος — (D.)
— συμμενοῦσθαι, et p. 820, D. συγχορηγίσαντες ἑαίρ .. τῆς ἐδωχίας καὶ μελοδίας. Duplex me-
taphora et Iunior Asiaticus idem Hom. in Symeon, et Ann. p. 114, ἐπὶ σε μετέγω τοὺς τῆς ἐδω-
χίας οἰκίας, μεταμνημόνευε. Σαυτομόν translatus in eadem Hom. p. 28. Σαυτομῶς ἐμφορεθῆναι
τὸν ἀνθυμολόγον ἀγαθὸν προτίειπε τοῖς καλλίστοις Σαυτομόνας, ubi Pansus Gregorius Naz. Or.
XXXVIII. p. 686, C., voces ἐστιάτωρ et Σαυτομόνες eadem metaphorā copulantes, comparavit.
Praevidi in hac quoque re Plato. Cf. Tim. p. 17, A. et vid. Animadvers. in Basil. I, p. 69. Ceterum
us, quae ap. Method. sequuntur, ἀναπνέσαι pro ἀνακνέσαι legendum esse docuerunt annot. 451.

399 Ἀνακωχῇ A. P. G.: ἀνακωχῇ C. typographi errore. Sed in promptu erat emendare κατο-
κωχῇ, coll. Plat. Ion. I, I. et Phaedr. p. 243, A., uti vid. Ast. Annot. p. 375. Recte ad sententiam
loci Allidici: divino numine correptam. Qui θεῖαν ἀνακωχὴν divinam fiduciam vocavit
(sic P. interpretatur), ego non neminem.

390 Ὀνῆσαι A. P. C. quae est lectio ap. Plat. Pol. I, I. ex Aristidis cod. Baroc. ab Asto in ed.
III. et a Stillbanno recepta. Ὀνῆσαι (vulg. δνῆσαι) cum eodd. nonnullis Bekker. Schneider., q.v. T. III,
p. 212, et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 400; δνῆναι Ast. in ed. II., ex Matthiae conjectura, et ed.
Tann. num. II. Sed διῆσαι Methodi auctoritate laud parum confirmatur, eamque formam habes
Theact. p. 169, C. Pol. VI, p. 496, D.

391 Translato διακυβερευθῆναι Plato cum alias utitur, tom Pol. I, I., ad quem noster proxime ac-
cedit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 478.

392 Vox ἀρωγός est τῶν ἀπὸς λεγόμενων ap. Plat., qui cum Plot. I, I. in eadem re ponit et
Sophistae compellenti apte tribuit; nam tragica sunt ἀρωγῇ et ἀρωγόν. Vid. Blout. Gloss. in Aesch.
Agam. v. 46. Noster post paulo: οἱ τοῦ θεοῦ .. ἀκτινοὶ .. ἀρωγοὶ τῆς ἀνθρωπότητος, et p. 270.
οὗτοις ἀμειλιμνύονται καὶ ἀρωγὸν κατεπέμψθη τοῖς ἀνθρώποις ἀγκύα, quo loc. ἀρωγὸν pariter et
κατεπέμψθη relictur ad τοῖς ἀνθρώποις et dativum secum habet, ut ap. Plat. Prot. I, I.; nam no-
stro loco et in seqq. ea vox cum relativo constituitur, ut ip. Sophocl. Ai. vs. 202.

393 Κηδεμονία est Platonium ἀπὸς λεγόμενον Pol. I, I., ubi sermo de cura infantum ex-
parentes. Noster de cura Dei et i homines loquitur. In eadem re idem Hom. in Sym. et Annam
p. 10 Pantom. ἔγνων τῆς σῆς περὶ ἡμῶς κηδεμονίας το ἀνέκρηστον μέγεθος.

394 Methodius h. l. τὰς δύο ἀρχηγόνας δυνάμεις Filium et Spiritum sanctum vocat, quos me-
taphora iudaeorum et a Combedisio reprensens Deo subservere eumque satellitum iastat com-
mittari dicit. Id enim sibi vult translatus δορυφορεῖν, ut ap. Plat. Pol. I, I. et al. Translate et
passive, ut ap. Plat. Pol. IX, p. 573, A., verbum est positum p. 168. τὰς παρθένους .. ἐπ' ἀγγέλου
δορυφοροῦμένας, et καὶ ταρπαιεύουσας. De propria verbi vi vid. Ast. Comm. in Rempubl. p. 508;
de translata monui ad El. Cret. col 786 (9). Ceterum eon verbis: τὰς δύο ἀρχηγόνας δυνάμεις,
Combedisius apte comparavit Pseudo-Dionys. De D. N. II, 7, cui Pater est πρῶτος θεός, Filius et
Spiritus sanctus τῆς θεογονίας θεότητος βλαστοὶ θεόγονοι καὶ οἷον ἄνδρες καὶ γῶναι. Conf. annot. 139.

Oratio XI.

P. 279. (Ἀρετὴ λογισμῶν) προτάττειν³⁹⁵ γὰρ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδεύματων ἀγνείαν ὃ λέγων δεῖν καὶ ἀστάζεσθαι πρῶτην τῶν ἄλλων ὀρθῶς παρακελεύεται· ἣν τιμᾶν μὲν νομιζοῦσι καὶ θεραπεύειν πολλοί, τιμᾶσι δ' αὐτὴν ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀλίγοι. οὐ γὰρ ὅποταν τὴν αὐτοῦ σάρκα τῆς κατὰ συνουσίαν ἀγενστον³⁹⁶ ἡδονῆς φιλοτιμῆται τηρεῖν ἄνθρωπος, τῶν ἄλλων μὴ κρατῶν, ἀγνείαν τιμᾷ· ἀτιμάζει μὲν οὖν αὐτὴν μᾶλλον οἷχ' ἥμισυ³⁹⁷ βαναύσοις ἐπιθυμίαις, ἡδοναῖς ἀντικαταλλάσσόμενος ἡδοναῖς. οἷδε γε³⁹⁸ ὅποταν πρὸς τὰς ἔξω μὲν ἐπιθυμίας δια- (p. 280) πορῇ καρτερῶν, ὑπεραίρῃται³⁹⁹ δὲ ὑψιστοῦ-μενος, αὐτῇ δὴ τοιῷ τῷ δύνασθαι τῶν τῆς σαρκὸς ὑπεκκαυμάτων κρατεῖν, καὶ πάντας οὐδὲν ἡγῆται⁴⁰⁰, ἀγνείαν τιμᾷ· ἀτιμάζει γὰρ αὐτὴν ἔβριζων⁴⁰¹ ὑψηλοφροσύνῃ. οἷδε γε⁴⁰² ὅποτε ἐναβρύ-νεσται τις χρήμασι, τιμᾶν αὐτὴν σπον-δάσει· ἀτιμάζει μὲν οὖν παντὸς μᾶλλον καὶ⁴⁰³ οἷτος, προκρίνων αὐτῆς ὀλίγον

Legg. V, 727, A. τὴν αὐτοῖ ψυχὴν μετὰ θεοῖς ὄντας διεσπότης καὶ τοῖς τοῖτοις ἐπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δειτέρῳ· ὁρθῶς παρακελεύεται. τιμᾷ δ' ὡς ἔπος εἰπεῖν ἡμῶν οὐδεὶς ὀρθῶς, δοκεῖ δέ.

Ibid. 727, C. οὐδ' ὅποταν ἡδοναῖς παρὰ λόγον τὸν τοῦ νομοθέτου καὶ ἔπαινον χαρίζεται, τότε οὐδαμῶς τιμᾷ, ἀτιμάζει δὲ κικῶν καὶ μεταμελείας ἐμ-πιπλὰς αὐτῇ.

Legg. I, 614, A. (τροφῇ) βάνανσον .. καὶ ἀνελεῖσθαι. al.

Platol. 69, A. ἡδοῖας πρὸς ἡδονάς .. καταλλάττεσθαι.

Legg. V, 727, C. οὐδὲ γε ὅποταν αὐ τάναντία τοῖς ἐπαινοῖ μέρους πόνοις καὶ φόβοις καὶ ἀλγῆσιν καὶ λύπαις μὴ δια-πορῇ καρτερῶν, ἀλλ' ὑπέειχ, τότε οὐ τιμᾷ ὑπέειχων· ἄξιμον γὰρ αὐτὴν ἀπερ-γάζεται ὁρῶν τὰ τοιαῦτα ζήμηναντα. Symp. 216, E. ἡγῆται .. ἡμᾶς οὐδὲν εἰ-ναι. Legg. V, 727, E. οὐδὲ γε, ὅποταν χρήματι τις ἐρᾷ κτᾶσθαι μὴ καλῶς ἢ

395 Προτάττειν A.: προετίθειν P. operae vitio, turpiore etiam προετίθειν C. De προτάττειν c. genl. vid. annot. 358. Mox illa: ὃ λέγων ... ὀρθῶς παρακελεύεται, ex eo sunt genere, quod attulit annot. 110.

396 Translatum ἀγενστος est Platonium ἄσας λεγόμενον Pol. IX, p. 576, A. ἐλευθερίας .. τρυφῆς ἡσυχίας ἀπὸ ἀγενστος. Conf. annot. 593. Mox φιλοτιμῆται P. recte: φιλοτιμείται A. C. Similiter infra in ἡγῆται peccatum.

397 De Rosculo Altico οἷχ' ἥμισυ vid. Ruhnken. ad Tim. Lexic. V. Pl. p. 201. Irmsch. ad Herodotum. T. I, p. 6, et, qui cum Graecis Latina comparavit. Schwebel. ad Onosand. p. 65. Proxima: βαναύσοις ἡδοναῖς, attulit annot. 57, ubi annot. 233. illa: ἡδοῖας ἀντικατall. ἡδοναῖς.

398 Οἷδε γε C.: male οὐδέ γε A., οὐ δὲ γε P. Deinde ὅποταν A.: ὅταν P. Sed conf. praec-cessa: οὐ γὰρ ὅποταν —, et similiter repetitum ὅποταν ap. Plat. Legg. II, II., quorum formam Noster, missa sententia, imitando expressit. Mox ἔξω μὲν A. G.: ἐξωθεν P. C. male. Ceterum quod ap. Plat. Legg. I, I. διαπορῇν ἀκαταστάτων, ap. Nostrom πρὸς ε. accis. secum habet, posterior structura reperitur Legg. XII, p. 966, D. τὸν μὴ θεῶν καὶ διαπορῆσθαι πρὸς αὐτά. Prior Platoni scriptis usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 406.

399 Ὑπεραίρῃται P. C.: ὑπεραίρηται A. perperam. Deinde δὴ P. C. recte: δὲ A. Mox τῷ add. A. C.; male om. P. Sententia haec est: si quis offeratur superbia inflatus, hoc ipso quod cuius incedit superbia.

400 Πάντας ὡς οὐδὲν ἐξουδένων, ἡγῆται ἀγνείαν τιμᾶν A. P. C., quorum primus, neglecto ἡγῆται, postrema sic verbit: castimoniam honorat. Præus etiam P.: recte censetur vir- ginitatem colere. Ta primum necum lege: ἡγῆται, quod cum praecessis διαπορῇ et ὑπε- αἰρήται ad ὁπόταν refertur; deinde, ceteris viciis ὡς et ἐξουδένων, legulo: πάντας οὐδὲν ἡγῆται, quibuscum conf. Plat. Symp. I, I., ubi εἶναι ad octum, quod deest Theat. p. 173, E. ταῦτα πάντα ἡγῆσμεν σικερά καὶ οὐδὲν. Vid. annot. 20, 46. Satis, qui illa: πάντας οὐδὲν ἡγῆται, insolita acciderent, ὡς ante οὐδὲν iniecit et verbis οὐδὲν ἡγῆται glossam ἐξουδένων adscripsit. Denique ad totum superiorem legulo: ἀγνείαν τιμᾷ, pro vulg.: ἀγνείαν τιμᾶν. Ita enim A. C.: ἀγνείας P. press me.

401 Ἐβριζων, quod A. P. C. habent, male om. AB. Verba: ἀτιμάζει γὰρ αὐτὴν, respondent Platonis, e regione positis: ἀξιμον γὰρ αὐτὴν ἀπεργάζεται, et participium ἔβριζων hic adiectum, ut ille ὁρῶν —. Eadem ratio participii ἀντικαταλλάσσόμενος in superioribus et insequentis προ- χρίνων. Ceterum G. articulum ὃ, qui ne anteponi quidem participio ἔβριζων potest, post illud fondo- ntem iniecit.

402 Οἷδε γε P. C.: οὐδέ γε A. male. De verbo ἐναβρύνεσθαι vid. annot. 234.

403 Καὶ pro vulg. de scribere minime dubitavi, collatis quae post paulo sequuntur: ἀτιμάζει μὲν οὖν αὐτὴν καὶ οἷτος. Similiter Plato Legg. V, p. 727, D. ἀτιμάζει δ' αὐτὴν καὶ τοῖς. Πάντα, μᾶλλον, omni modo, prorsus, est formula Platoni usitata. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 62. In Platonicis loca e regione posito mollem imper receptam in ed. Turic. min. II. Cantabrigiae commentum: πάντως μὲν οὖν λέπει, quinquaginta libri mss. ei partim favent. Astus, licet πάντως et ipse con- cludent, λέπει tamen recte tucet. Animadvers. p. 236, et Lex. Plat. T. II, p. 244. Sed nulla opus est emendatione, λέπει si pro ἔλλειπει dictum accipitur et vulgata lectio sic se veritatur: ab animo colendo toto coelo abest. Conf. quae ap. Platon. 727, C. praecedunt: ὃ δὲ πολλοὶ δὲ ὁρῶν τοῦτο, et quae Methodius post paulo p. 251 dicit: πολὺ γὰρ λέπειται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων αὐτῇ.

κέρδος, ἧς οὐδὲν ἀντάξιον⁴⁰⁴ τῶν ἐν τῇ
βίῳ περιόντων· πᾶς γὰρ πλοῦτος ἐις ὅτιον
αὐτῆς καὶ χρυσὸς ὡς ψάμμος ὀλίγη.

P. 283. τῷ ὄντι⁴⁰⁵ τῷ ἀγαθῷ μᾶλ-
λον ἐναντιώτερον τὸ κακὸν ἢ τῷ μὴ
ἀγαθῷ.

οἰστρωδείς .. ἐπιθυμίας⁴⁰⁶.

P. 293 καὶ εἰς ὅσον ὁλοτελῶς ἀδιέ-
φθοροι⁴⁰⁷.

ΕΥΒΟΥΛΑ. Εἶγε νῆ τὴν σωφροσύ-

μὴ δεχεσθῶς γένη κτώμενος (728. A).
δώροις ἄρα τιμῇ τότε τὴν αὐτοῦ ψυ-
χὴν· παντὸς μὲν οὖν λείπει· τὸ γὰρ
αὐτῆς τίμιον ἅμα καὶ κυλὼν ἀποδίδοται
σμικροῦ χρυσίου· πᾶς γὰρ ὃ ἐπὶ γῆς
καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οἷα ὀνείξις.

Pol. VI, 491, D. ἀγαθῷ γὰρ πον κα-
κὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ

Legg. V, 734, A οἰστρωδείς ἐπιθυ-
μίας al.

Phaedr. 252, D. ἕως ἄν ἡ ἀδιέφθο-
ρος.

Hipp. Mai. 287, A. Εἶγε νῆ τὴν Ἥραν

404 Vid. Ast. Annadysse, in Plat. Legg. p. 236 sq. et cf. Method. p. 108. δῶρον, οὐ μὲν ἀντι-
ἀξιον ἄλλο τιρο, ἀλλὰ καὶ ἀντι-ἀξιον ἀνθρώποις θεῶν. Proxima: τοῦτος ... ὀλίγη, summa ex
Nap. VI, 6.

405 Formulā τῷ ὄντι sententia celebrata significatur (vid. annot. 206.); quae quidem est Plato-
nis (Pol. I, l.), a Methodio more suo (vid. annot. 153.) recte laudata. Māλλον ἐναντιώτερον est
longe magis adversarium. Quod autem Methodius vocem μάλλον, de suo additam, compa-
rativo praesens. Attici μάλλον comparativo subacere solent, ut eius vim efferant. Vid. Ast. Lex.
Plat. I, II, p. 274. Inverso ordine Methodius etiam ap. Epiphani. p. 563, A. μάλλον ... σπουδαιο-
τεροι. Quae apud Nostros praecedunt: τοῖς γὰρ μεγάλαις ἐξ ἀναγκῆς ἐπιτηδεύμασι μεγάλα καὶ
τὰ πτωχεύματα συμβαίνει, adumbrata sunt ex illis, quae Plato de philosophia corruptioni et infirmitate
obnoxia docet Pol. VI, p. 489, C, D, 490, E, 491, A. sqq. ubi verba in contextu allata extant. Nec
non in illis, quae ap. Nostros sequuntur, imitatoris vestigia deprehenduntur. Sic enim pergit.
πολλοὶ οὖν ... αὐτῆς, (αὐτῆς dicat) ἐπαισσαν καὶ τοῖς θεοῖς, πρὸς αὐτῶν οὐρανόθεν προσήσαν
ἔργων. En ubi Platonica p. 491, A. ubi imprimis ista attende, δόξαν οὖν λέγει, φιλοσοφίᾳ προ-
ήσαν. Προσάπτειν εὐλογον, respondet formulae προσάπτειν δοξάν, in peiorem partem usurpatam de
eo, qui aliquem infamia adspersit (conf. annot. 733.); quo in genere alias περιάπτειν imitatum esse,
Stallbaumus scite docuit. Vid. Ast. Lex. Pl. T. III, p. 84. Platonica sententia de antiqua philo-
sophiae natura Nostro item observata est p. 11, in verbis a me emendatis annot. 71.

406 Οἰστρωδής, ἐπιθυμία est furiosa et quasi oestrio percussa cupiditas. Cf. Plat. Legg.
I, l. Tim. p. 91, B. Tim. Loc. p. 102, E. λέσσει οἰστρωδής. De propria et translata potestate nomi-
nis οἰστρός, Lat. oestrus, vid. Creuzer. Annot. in Plotin. p. 388. a et in Ansal. Vindob. T. 57, p. 229.
Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 330. Gelder. ad Tim. Lect. I, l. p. 123, cui tamen οἰστρός et oestrus
sunt, qui οἰστρός et oestrus vocantur. Methodius p. 13. ὑπερμεγέθης εἰς οἰστρὸν ὁπταίη. Ita A.
M. C.: εἰς οἰστρὸν V. P. reprobante Valesio, qui „Οἰστρός“, inquit, „est stimulus carnis et cupiditas
ad flagitium trahens“. Sic Method. p. 43. μελετιάζονται οἰστρῷ, et p. 206. τὸν μέγιστον οἰστρὸν
καὶ τὴν γυναικα τὴν ἡδονήν. Ita A., πρὸς τ. γ. V., utique nendose: τὸν μεγίστον P., quod Val.
reposit ex Platō cod. 237. p. 312. 6. 24. Bekk. Indidem esse beatam τὸν οἰστρὸν. Male tamen Pla-
tonis: καὶ τὴν γυν., quam Methodius mulierem 3 Reg. 19, 4. allegorice et more Philonen volupta-
tem interpretetur. Porro cf. Method. ap. Epiphani. p. 579, B. μὴ χρησιμὸν ἀφαισίους ὅλας οἰστρῶν
περιστροφῆς (ubi οἰστρῶν περιστροφῆς sunt venere et aditus, ad quos libidines incitant) Gregori.
Niz Or. III, p. 70, D., ubi v. Elias Cret. c. d. 802. I. 334 r. s., et Theophan. Ceram. Hom. li. ed. Scors.
p. 106, B. τῇ τῆς ἐπιθυμίας οἰστρῷ τυττόμενοι. A nomine οἰστρός, derivata itemque translata haec
sunt verba, Οἰστρῶν, intransit. Isidor. Pelus. epist. 389 Schott. οἰστρωδής καὶ τυττόμενος μικροῦ
τοῦ Κεῖταιρου, ἀπέκρουσαν, vid. Ruliken. ad Tim. L. V. Pl. p. 190. Jacobs. ad Callistum p. 686.
transit, ut in ἑοιστρῶν, vid. Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 512. Οἰστρεῖν, intransit, vid. Jacobs.
ad Achill. Tat. p. 484. Eustath. Opuscul. ed. Tafel. p. 351, 73. ἡ νύχξ .. μετα τοῦ νοσίου κάλλος
τὸ σωματι προσεκομῶνται, ἴδεν δε τοῖτο ἐν τῇ νύκτι κόσμῳ οὐ δίνεται. οὐ γὰρ χωρεῖ τὴν ἀ-
λλῶν ἡ ἵλη. ἀπορροίας δε τοῖτων καὶ ἵλη ἐν σωματικοῖς θεωρεῖται κάλλειν, οἰστρεῖ καὶ μέμ-
νεν, οὐ μὲν, ἐκείνο κίνα, ὅτε ἐν τῷ σωματι γινώσκῃ διεφθίον, in quibus Eustath. us. heet imi-
tatus Plat. Phaedr. p. 251, D., οἰστρεῖ ποιεῖν αἰσάν, quam οἰστρεῖ, quod habet Plato. Οἰστρεῖν,
transit, Archel. Disput. cum Minote, ap. Galland. Bibl. PP. I, III, p. 574, A. ὅταν ἴδωσιν αὐτῶν
κεκάλωις μένεν, οἰστρεῖνται τῷ ἡστέρω, καὶ μὴ δυνάμενοι αὐτῶν καταλαβεῖν δεινῶς μέλονται,
τῷ ἐρωτικῷ πόθῳ τὸν νοῦν ἐξερπασθέντες. Porphy. De Abst. I, 34. Compos te transitiva haec
sunt: ἀνοιστρεῖν, Philostr. V. I. Apoll. II, p. 51. ἀνοιστρεῖν αὐτῶν ἑα. διοιστρεῖν, Id. V. I.
Apoll. I, p. 42. τὸ μαρτυρὸν νῆ⁸ οὐ διοιστρεῖται το σῶμα, vid. Creuzer. Annot. in Plot. p. 388. a., ubi
de loco in Plat. Phaedr. supra laudato, quon Platonis VI, 7. p. 714 (cap. 22). A. expressit. Εἰ-
οιστρεῖν, Theodul. Monach. Laud. Greg. Naz. p. 126 Notum. Anonym. ap. Sand. v. βαλάντω, vid.
Jacobs. ad Aelian. H. A. p. 483. Οἰστρηλατεῖν Method. p. 84 90. 122 et 252. αὐτὸς οἰστρηλατεῖται
μενοι, καὶ μὴ τοῦτέσων .. πῶς ἐοικέντες; Nomen οἰστρησις habet Homines Tismes. ed.
Paris p. 71, ubi sermo de vestas: εἰς μιντὴν με οὐκ ὀλίγη καὶ οἰστρησις ἡμετῶν ἐκασίς, ὡ
πότερ. ἑμαῖτον γὰρ εἰν οἷς οὐκ. Est autem οἰστρωδής, ex variis adiectivis in — ὡς ex-
cumbit, quo ex genere etiam κρημνός, ap. Method. p. 270. διὰ τὸ κρημνός, et p. 282. τὸ
κρημνός καὶ συνουσιαστικῶς (μελῇ), ubi V. B. minus bene κρημνός, quon κρησις, κρησις, κρη-
σμός est, puritinis et libidinis venerae propria sint. Vid. Ast. Annot. in Platonis Phaedron
p. 451 sq.

407 De his sermo est, qui virgine sua locute. De voce ἀδιέφθορος cf. Plat. Phaedr. I, l. et
vid. annot. 291.

την, ὃ Γρηγόριον, καὶ συνετώς. ὑτάρ
(γ. 291) μὴ τι κολῶν⁴⁰⁸. εἰάν ἀντιλαμ-
βάνωμαι τῶν λόγων⁴⁰⁹, ἵνα ἐξῆρωμενέ-
στερον μάθω καὶ μηθεὶς ἐξελέγξῃ με
ἔτι; ΓΡΗΓ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνον ὅπῃ⁴¹⁰
καὶ θέλεις· ἐγὼ γὰρ ἰκαίως ... διδά-
ξαι σε ἔχω οἷοι vel.

P. 291. Βαβαί⁴¹¹. χαίρω γάρ, ὅτι
μοι μεγαλοφρόνως⁴¹² ἀποκρίνη καὶ δι-
κνύεις ὅσον πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ.

τωθαζόμενός⁴¹³ με ταῦτα λέγεις.

Εὐφρήμσον, ὃ μακαρία⁴¹⁴.

P. 295. διδάσκειν ἐτέρους σεμνύ-
νῃ⁴¹⁵ ἢ⁴¹⁶ πάντως ἐμοῦ⁴¹⁷ ταῦτα προς-

λέγεις, ὃ Ἰππία. Ἰτάρ μὴ τι κω-
λίω —, εἰάν σου ἀποχρησμένον ἀντι-
λαμβάνωμαι τῶν λόγων; βοῖλο-
μαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἵν' ἐξῆρωμενέστε-
ρον μάθω. ΠΡ. Ἀλλ' ἀντιλαμβάνον. —
καὶ πολὺ τοῖτον χαλεπώτερα ἂν ἀπο-
χρίσθαι ἐγὼ σε διδάξαιμι, ὥστε μηδὲν
ἀνθρώπων δύνεσθαι σε ἐξελέγχειν.

Phaedr. 236, E. Βαβαί —, id. Euthyd.
293, A. ἔρξατο .. πᾶν μεγαλοφρόνως
τοῦ λόγον ὥδε Euthyphr. 12, A. ἰπὸ
πλοῦτον σοφίας

Hipp. Mai. 290, A. πᾶν με καὶ τω-
θάσεται.

Pol. I, 329, C. εὐφρήμι. al.

Phaedr. 242, E. σεμνύνεσθαι ὥς τι
ὄντε. al.

Menex. 235, C. Ἄει σὺ προσπαίζεις ...

408 Κολῶν A.; κολῶσι, P. C. Tu cf. Plat. Hipp. Mai. l. l. ὅπως magis usitata τί κολῶσι;
οὐδὲν κολῶσι, viti. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 228. Phalaris, De Am. Frat. cap. 18. τί οὖν κω-
λίει ... ρουφείν; et alius locus, consignatus a Wyttienbachio Ind. Plat. v. κολῶν. De voce ἀτάρ
vid. annot. 120.

409 Ἀντιλαμβάνεσθαι est accipere ad reprehendendum, i. e. impugnare, id ap. Plat.
Hipp. Mai. l. l. et alias. Combethius apte comparavit Gorg. p. 506, A. χρῆ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ
ἐλέγχειν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 191. Alia verbi vis est in composito συναντιλαμβάνεσθαι
p. 233. καὶ γὰρ συναντιληφόμενῃ μοι παραστήναι σε παρακλῶ, μὴ πως ἀπορήσω λόγον. Quam
vis ἀντιλαμβάνεσθαι πινος interdum datur, qui aliquid capessit (vid. Ast. l. l.), h. l. συναντι-
λαμβάνεσθαι, nimir. τῶν λόγων, est una suscipere orationem. Sic Plato, quod quem συναντι-
λαμβάνεσθαι non reperitur, verbo συλλεμβάνεσθαι utitur Phaedr. p. 237, A. ἔγω μοι λήψομαι τοῦ
μύθου.

410 Ὅπῃ A. (ὅτι, C): ὅπου P. male, siquidem ὅπῃ est quomodo vel quatenus. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. II, p. 456.

411 Βαβαί, pupar, exclamatio admirantis, satis frequens est in Platonis dialogis. Vid. Ast.
Comment. in Republ. p. 396 et Lex. Plat. T. I, p. 433.

412 Μεγαλοφρόνως est Platonium ἄτης λεγόμενον Euthyd. l. l. ubi noli cum Astio Lex. Plat.
T. II, p. 288. vertere: superbe, cum tactatione. Est potius magnifice, sed εἰρωνικῶς dictum
cum tactationis notis, quae locus a Winkelmanno p. 87 comparatis item inest. Irisionem, quae no-
stro loco inest, interlocutor paullo post ita declarat: τωθαζόμενός με ταῦτα λέγεις. Quid autem
h. l. μεγαλοφρόνως ἀποκρίνεσθαι, idem μεγαλοφρονέως ἀποκρίνεσθαι ap. Plat. Men. p. 70, B. Hipp.
Min. p. 336, E., quibus locis vocis μεγαλοφρονέως, ironia item inest, id quod Ast. Lex. Plat. l. l. non
magis quam in voce μεγαλοφρόνως attendit. Vid. annot. 10. Deinceps ἀποκρίνη Noster pro ἄλλο
ἀποκρίνη ap. Plat. Gorg. p. 498, D. Pol. I, p. 351, C. Vid. Schneider. Praefat. in Plat. Civit. T. I,
p. XLVIII seq. et conf. annot. 503. Illa: πεπλούτηκας ἐπὶ σοφίᾳ, non minus εἰρωνικῶς dicta, quam
ista Socratis ad Euthyphronem ap. Plat. l. l.: τριγὰς ὑπὸ πλοῦτον τη. σοφίᾳ.

413 Activum τωθαζέω, quod Plato Pol. V, p. 474, A. habet, satis tritum est; rarissima exem-
pla mediū τωθαζέσθαι, quod Noster a Platone Hipp. Mai. l. l. mutuatus est. Alias ap. Platonem id
verbum non exstat, de quo, uti de verbis inde compositis, nunc satis habeo provocare ad Spanheim.
Specim. Annadess. in Juliano Caes. p. 99. Ruhnkem. ad Tim. Lex. p. 261. Weinsdunf. ad Homer.
p. 592. et Fischer. Ind. in Aeschin. Soer. v. ἐπιτωθαζέω, quod item ἀπ᾽ αὐτῶν λεγόμενον in Platonis,
quae vulgo feruntur, scriptis.

414 Ad vocem εὐφρήμσον vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 863. De florentio Platonico: ὃ μακαρία,
vid. annot. 10.

415 Ἐτέρους A. P.: ἑτέρον C. Sed pluralis recte habet. Plato Phaedr. p. 269, C. ταῦτα δὲ
διδάσκοντες ἄλλους. Medium σεμνύνεσθαι, gloriari, superbire, apud Platonem varie construi-
tur, v. c. cum ὅς et partic., ut Phaedr. l. l. et Gorg. p. 511, D., nunquam tamen, ut h. l. a Metho-
dio factum, cum infinitivo. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 241.

416 Noli de ἢ reponendo cogitare; praecedit enim ap. Method. interrogatio: σὺ γὰρ ἐξ ἀλη-
θείας, εἰπέ μοι, διακρίνεις —; quae subiecta altera: ἢ ... προσπαίζεις, corrigunt. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. II, p. 12 sq. ἢ pro ἢ reponendum ap. Theophrast. hist. Reg. 25, p. 90, ubi post
inter orationem haec mendose scripta inferuntur: ἢ αὖσι δῆλον, καὶ ἡμεῖς μὴ λέγωμεν.

417 Ἐμοῦ A. P. C. mendose, quum verbum προσπαίζειν genitivum respiciat. Scribendum ἐμῷ,
et quidem προσπαίζω h. l. est irridere, quia ubi ponitur, accusativum personae adiacet. Cf.
Plat. Menex. l. l. (ubi vid. Engelhardt. p. 213) et Euthyd. p. 285, A. προσπαίζον ... τον Αἰχισι-
πον, sicuti hodie cum cod. Clark. et al. pro vulg. τῷ Αἰχισιπῶν legitur. Winkelmannus ad eum
locum p. 52. minus apte comparavit Phaedr. p. 265, C., id quod cum Astio, ab ipso laudatus,
Annot. p. 544. docere poterat. Sin vero Methodius verbo προσπαίζειν enotorem locandi vim in-
esse voluit, scribi oportebat ἐμῷ. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 205. Ea postum vi, verbum si-
mul dativum personae et accusativum rei, ut nostro loco ταῦτα, secum habet Legg. VII, p. 804, B.
οἱ, τὰς τε καὶ οὐπὲρ ἑκάστα ἑκαστοῖς προσπαίζοντες, .. διαβύσσονται. Qui προσπαίζειν, iri-
dere, cum duplici accusativo construxerit, ego novi nomen. Locum in Phaedro p. 265, C.

παίσεις; ΕΥΒ. Καὶ πῶς ἀποπειρώμενος, ὅς ¹¹⁹ ὁμολογῶ μὴ εἰδέναι;

P. 296. οἱ δὲ ¹²⁰ διὰ τῆς ὀψείως ἔξωθεν δολιχαζόμενοι ταῖς φαντασίαις καὶ ἐπεισρέοισιν δεχόμενοι τὴν ἐπιθυμίαν δίκην ξείνιτος εἰς τὴν καρδίαν οἰδὲν ἥττον μολύνονται πολλῶν, καὶ νομίζουσιν ἀντιγίλονεκεῖν καὶ μύχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς ¹²¹, ἡττώμενοι τὸν λογισμόν.

P. 297. ὅτι μὴδὲν ἐπισκοποῖν ἢ συνταράσσον τὸν ὄνταλμόν τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν θείαν ἐπιφάνονται θεωρίαν ¹²².

Ἐχε δὴ (οἶμαι γὰρ —) καὶ μοι φράσον ¹²³ καλεῖς τινα κυβερνήτην ἀγα-

τοὺς ῥήτορας. id. Prot. 319, C. ἀτοπειρώμενός μου ταῦτά πως ἔλεγε. id.

Phaedr. 255, C. ἡ τοῦ ξείνιτος ἐκείνου πηγὴ, ὃν ἡμερον Ζεὺς Γανυμήδους ἐρῶν ὀνόμασε, πολλὰ φερόμενη πρὸς τὸν ἐραστὴν, ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδω —.

Lach. 191, D. πρὸς ἐπιθυμίαν ἢ ἡδονὰς δεινοὶ μύχεσθαι. Prot. 355, B. ἐπὶ τούτων (τῶν ἡδονῶν) ἡττώμενος.

Phaedr. 66, A. ἀπαλλαγεῖς . . τοῦ σώματος, ὥς ταράττοντος καὶ οὐκ ἔωκτος τὴν ψυχὴν κινήσασθαι ὀλήθειαν. ὅδ, E. μήτε τιτὰ ἄλλην αἰσθησὶν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ.

Ion 535, B. ἔχε δὴ μοι τόδε εἰπέ, id. Phaedr. 103, C. θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυ-

nonnulli VV. DD. ita interpretantur, ut verba μεθικόν τινα ἡμερον προσκρίσασθαι — τον — ἔρωτα coniungant, duplicemque occasumque admittant in locutione προσκρίσασθαι ἡμερον ἡμερον, deum hymno celebrare. Aliter tamen Astius l. l. statuit. Ceterum Lobeckius ad Phryg. p. 403 in illustranda varia structura verbi προσκρίσασθαι eas, de quibus diximus, verbi notiones non satis distinxit.

418 Ἀποπειρώμενος, ὅς A. ἀποπειρωμένη, ἢ P. C. In indicanda hac lectiois discrepantia autem omnia oportet tenere, item A. et B., quibus in edit. Altit. collocantes distinguuntur, i. e. omnia Εἰβοῖλιος et Γαργόριον ap. P. respondere. Pro Εἰβοῖλ. enim, quod C. habet, expresse P. p. 169, B. l. 167, A. B. Εἰβοῖλιος, ex Valesii, ut videtur, emendatione, qui tamen p. 169, D. Εἰβοῖλιος scribi passus est. Tu vide annot. 2. 4. 6. Εἰβοῖλ. idem recte bis p. 167, C. D. ubi A. C. Εἰβοῖλιον. Sed nomen generis masculini recte habere, praeter ea, quae annot. II. l. diximus, ipsius docent Methodii verba p. 294, ubi B. Σκοπιλος (pro voce nihil enim P. lege, dum καπιλος) τις, ὡς φαίνεται, ἀνθρώπος εἶναι δοκίς, ὃ Εἰβοῖλιον (ita A. C.; Εἰβοῖλ. l.). A. Τίς, δὲ χαίρει, B. Ὅτι τωθαζόμενός με ταῦτα λέγεις μάλλον ἢ ἀληθεύων. Quibus in verbis si Εἰβοῖλιον recte legitur, scribi oporteret primum: καπιλὴ τις ἀνθρώπος, deinde τωθαζόμενός με ἀληθεύων. Sed quum A. P. C. in reliquis huius loci de masculino genere conveniant, liquido apparet, A. et C., a se ipsa dissentientes, Εἰβοῖλιον scripsisse, P. recte Εἰβοῖλ. reposuisse. Quo magis est, quod mireris, P. nostro loco, ubi A., licet rursus a se dissentiens, veram tamen lectionem praebet, in invidiosa lectione: ἀποπειρωμένη, ἢ —, non offendisse. Male item P. post paulo με, ubi A. C. μή recte. Hoc enim sibi vidit Enbuhus sive Methodius: Equivocam (scd. te unum) explorando, qui me nescire fateor? Καὶ πῶς; est negatus. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 229. Ἀποπειρώσθαι est explorare interrogando, ut ap. Plat. Prot. l. l. et alias. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 249.

419 Eos Methodius dicit, qui quum concupiscunt, idheo tamen non peccant. De proximis δολιχαζόμενοι ταῖς φαντασίαις, vid. annot. 201. Illa: διὰ τῆς ὀψείως, pertinent etiam ad insequentem: ἐπεισρέουσιν δεχόμενοι . . εἰς τὴν καρδίαν. Cupiditas enim, quippe spectatione excitata, per oculos in animum influere dicitur. Similia de μεθικόν Plato in Phaedro l. l., quem Noster mutatus est. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 488 sq.

420 Cf. p. 298. κατενός μύχεσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Πρὸς ἡδονὰς μύχεσθαι Plato Lach. l. l. Ad proximum ἡττώμενοι subaudiendum ἐπὶ τῶν ἡδονῶν. Ei enim quod est μύχεσθαι πρὸς τὰς ἡδονὰς, opponitur ἡττώσθαι ἐπὶ τῶν ἡδονῶν. Cf. Plato Prot. l. l. et vid. annot. 143. Itaque verba ἡτ. τ. λ. sic vertenda: cum tamen eorum ratio voluptatibus vincatur. Ceterum καὶ νομίζουσιν P.; καὶ νομίζουσιν minus recte A. C. — Post paulo A. in responsione: καὶ σφάδρα, ubi P. καὶ μάλα. Prius ap. P. p. 172, C. in supplemento lacunae (ap. A. p. 301) occurrat, neque minus recte habet quam καὶ μάλα, particula una vocis σφάδρα intendente. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 123 sq.

421 Hisce verbis ratio redditur effati evangelici Matth. 5, 8. De verbo ἐπισκοποῖν ad mentis assensationem translato monui ad El. Crcl. col. 879 (8). Conf. Method. p. 218. τὰ ἐπισκοποῦντα καὶ καλύπτοντα πύθην τὴν ψυχὴν. Quod insequentur verbum συνταράσσον ad mentis perturbationem Plato transtulit Tim. p. 85, A. συνταράττον αἰσθίς (τὰς περιγορίας), et Basilus M. eodem similiter translato usus est. Vid. Annadess. l. p. 114. Alias affectus ex corpore orandi omnium ταράσσον dicitur, ut a Platone in Phaedro l. l. De ὄνταλμόν τῆς ψυχῆς diximus annot. 270. Denique ἐπιφάνονται, secum adferre, l. l. similiter usurpatum atque ἐφέλκων in Phaedr. l. l. Vid. annot. 298.

422 Haec s. c. interpungenda, quum ἔχε δὴ ad sequentia referatur. Interiecta verba: οἶμαι γὰρ —, A. C. τελέτως male incluserunt. Melius fecit P., quod nonnulli μέσας posuit. Eodem modo apud Platonem in Gorgia p. 460, A. peccatum fuit. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 83. Ἐχε, adverte, ἔχε οὖν et quod usitatus ἔχε δὴ apud Platonem admonentis et exhortantis sunt formulae. Vid. Ast. ad Legg. p. 19, ad Protag. p. 182 sq., ad Gorg. p. 88 sq. et Lex. Plat. T. I, p. 674. Interdum, ut nostro loco, post ἔχε δὴ quaedam verba per parenthesis inferuntur, ita tamen, ut illa formula etiam sequi, ut l. l. cum καὶ μοι φρ., notanda sit. Nostri verba proxime accedunt ad Ion. l. l., quoniam parenthesis ibi dicit. Καὶ, quod post ἔχε δὴ vulgo inferri solebat, Bekkerus et Stallbaumius excerpserunt, eodem complurium eodem secuti et Platoni consuetudinem, apud quem si quod verbum formulam ἔχε δὴ subsequitur, nunquam voce καὶ copulatur, sed nonnulli coniunctivo (ταυτῇ. p. 435, E. II pp. M. n. p. 306, A. Legg. I, p. 627, C., ubi καὶ τόδε id quoque, ut post paulo) vel ita-

Θόν⁴²³;

P. 299. Τί δὲ καὶ ὁ κίριος; οὐ δο-
κεῖ δεικνύναι⁴²⁴ —;

Οἰκοῦν⁴²⁵ καὶ ψυχὴν τὴν ἀνεχομέ-
(p. 300, νην ἰγροτέρον σώματος⁴²⁶ καὶ
τὰς περὶ τὰς ἡδονὰς αἰτοῦ ἰόσους κα-
ταπραΐνονσαν⁴²⁷ σωφροσύνης φαρμά-
κους ἱατρικωτέραν⁴²⁸ λεκτέον τῆς ἰγίει-
νόν διοικεῖν κεκλήρωμένης σώμα καὶ
ἀκιδνές;

χρόν; al.

Cat. 423, E τί δὲ δὴ τόδε; οὐ καὶ
οὐσία δοκεῖ σοι εἶναι; al

Lin. 86, D. locum ad p. 79 allato

Tim. 67, A. τὸ μὲν τραχύνον .., τὸ
δὲ κατέον τοῦτο καταπραΐνον. Charru
157, A. B. 158, C Hipp. Min. 375, B. οἷχι
ἢ ἐκοῦσα κακὰ ἐργαζομένη περὶ τὰ σω-
ματα ἱατρικωτέρα;

perativo, ut in lone, annexatur. Dupl. cum imperat. vni, amissa καὶ, habet Aristophanes, ab Asinu
ad Prot. p. 183. Lucianus, Vesp. 1135 Pac. 1193. Idem tamen Vesp. 1149. ἔχ', ὡ γὰρ, καὶ στήθε
δ' ἀμυσχόμενος. Methodius propter longiorem parenthesis καὶ ad erisse videtur; poterat autem
pro καὶ μοι dicere μοι.

423 Dialectica interrogandi formula, quae voce καλῶς exprimitur, apud Plat. Phaed. l. l. H.
Stephanus fandi fuit, eaque, licet restitutam e codd., Viri Docti Latine non illustrantur ex Platon
loquendi usu. Tu confer Euthyd. p. 270, A. καλῶς δὲ τίνας, ἐγὼ, διδασκαλοῖς ἢ οἷ, Prot.
p. 332, A. ἀγαθοῦν το καλῶς;

424 Ita P. C. Male A. τί δὲ καὶ ὁ κίριος; οὐ δ. δ. —; Platonicus enim est loquendi usus, τί
δε —; et τί δὲ δὴ —; in interrogatione potius transitoria et suspensa, quae altera interrogatione
adiecta explentur. Vid. Stallbaum, et Ast. (Annot. p. 208 sq.) ad Gorg. p. 474, C. Heindorf, Stall-
baum, et Ast. (Annot. p. 200) ad Gorg. p. 474, D. (ubi Stallb. τί δὲ τόδε; pro νη, τί δὲ τόδε;
e codd. pluribus reposuit) Stallbaum, ad Gorg. p. 562, B. (ubi Clark. male τί δὲ δὴ —;) et ad
Pol. II, p. 380, D. Quo magis miror, Stallbaumum, a cod. ebus deceptum et sui quasi oblitum, τί
δὲ —; pro τί δὲ —; admisisse Cratyl. loco, a nobis iuxta posito, quo ipse cum Heindorfo ad
Gorg. p. 474, D. usus est, et bim. Apologiae locus p. 24, E. 25, A., quorum prior sic interpretandus
est: τί δὲ δὴ οἷς οἱ ἀγροῖται; βέλτερος ποιοῖσιν ἢ οὐ; Eodem modo nostro loco post paulo pec-
catum p. 290 τί δὲ καὶ ἱατρὸν, οὐ τὸν — πολλοῖς ἱατρικῶν ἀριστὸν καλεῖς; Sic A. et P., hic
quidem, interrogatione etiam post ἱατρὸν posita, sed legendum: τί δὲ καὶ ἱατρὸν; οὐ τ. — π. δ. α.
καλεῖς; Conf. Plat. Soph. p. 260, C. τί δὲ τὴν ἑμμέραν τέχνην; ἀρ' οἷα αἰτὴν μὲν οὐκ ἐλάν οἰκοδο-
μικὴν ἡμέραν ποιεῖν —; in quibus accusativus prioris interrogationis ad verbum posterioris refer-
tur, ut hic ἱατρὸν ad καλεῖς. Porro emendanda sunt ista p. 300 τί δὲ καὶ ἐν πάλῃ. ποτέρον
πλεονάζῃ, ἀνέκον; ὁ ἀνταγωνιστὰς ἔχον μεγάλους — ἢ ὁ μὴ ἔχον ἀνταγωνιστὰς; Sic A. et P.,
posterior tamen nullus: — ἐν πάλῃ; Sed legendum: τί δὲ καὶ ἐν πάλῃ; vel. Conf. Gorg. p. 474,
C. τί δὲ δὴ ἱατρὸν; πότερον το ἀδικεῖν ἢ το ἀδικησάναι; Denique etiam p. 301 τί δὲ μοι τί δὲ
τερον ὀνομαζέται, quae φαρμακωτέρων interrogantur: τί δὲ τὸ κατεργασθῆναι πρὸς τὰς ἡδονὰς,
ἐργαζόμεν, τὸν μέλλον ὀρεξέσθαι, δοκεῖ σοι μέλλον ἀνθρώπος εἶναι; ubi P. post ὀρεξέσθαι interro-
gandi notam recte ponit, sed in τί δὲ cum A. conseruit. Contrario modo a P. peccatum est
p. 302 sq. τί δὲ καὶ τὴν Τελυσιακὴν ἔξη, εἰσὲ μοι, καὶν ἐξωθεν οὐκ ἐλκροῦτο; Ita recte A., nisi quod
τί δὲ, sc. ibidem. Male P. τί δὲ καὶ τὴν Τελυσιακὴν ἔξη, εἰσὲ μοι; vel. Sequuntur enim ista: θαν-
μαστὸν γὰρ εἰ κακὸν εἶχεν vel. et notum est, τί δὲ; incantis formulam esse. Vid. Ast. Annot.
in Phaedr. p. 219, et Lex. Plat. T. I, p. 415.

425 Οἰκοῦν h. l. est cum affirmatione interrogantis; insequitur enim responsum: λεκτέον γάρ,
Itaque post ὁμοῖς, interrogandi signum adpositum, quod, licet in parili enumeratione p. 296 haud
neglectum, hic tamen, ubi p. 298, A. P. C. omiserunt. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 83 sq. et an-
not. 420. De particula γάρ responsionem affirmantem videtur Ast. Lex. Plat. T. I, p. 367.

426 Quid sibi vult ὑγρότερον σώμα, ex Timaei loco, e regione adposito, intelligitur. Vid.
annot. 164. Max altitudo τὰς τερπὶ negligenter dat. C. G. Τὰς περὶ τὰς ἡδονὰς αἰσθε νόσους
dicit insanias cupiditates corporis circa voluptates. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 225.

427 Verbum καταπραΐνον ap. Platon. bis tantum occurrit, Tim. l. l. et Euthyd. p. 248, B. πῶς
καταπραΐνον τοὺς Κτησιππον. Crebriora apud eundem exempla simplicis προΐσω. Vid. Ast. Lex.
T. III, p. 168. Inserunt autem haec verba formae alicuius πρῶς, Athens indicandae. Vid. Lo-
beck, ad Phrynach. p. 403 sq. Ceterum pro καταπραΐνονσαν, quod A. P. habent, καταπραΐνουσαν
C. G. Tu vide Schneid. r. ad Plat. Civit. T. I, p. 58, d. Illa: σωφροσύνης φαρμακός, A. C. ad κα-
ταπραΐνουσαν recte referunt. P. cum ἱατρικωτέρων perperam coniungit. Σωφροσύνης φάρμακον
amplecter intelligi possunt medicamenta temperantiae, sicut p. 215 loci annot. 428 al-
lato, φαρμακα λήγων medicamenta sermorum translati vocantur. Sic φάρμακον e. gen.
proprio sensu dicitur Plat. Civit. p. 394, A. τί τὸν ἱατρὸν φάρμακον. Sed praestat, σωφροσύνης
φάρμακον interpretari temperantiae praesidia, quemadmodum σοφίας — μέγας φάρμακον,
alia similia tra salute usurpantur. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 593, et Lex. Plat. T. III,
p. 471 sq. Stallbaum, ad Plat. Phaedr. p. 230, D. Dicitur φάρμακον e. gen. etiam remedium ad
cens nulli. Vid. Ast. Animadv. in Legg. p. 406. Utumque genus Ast. Lex. Plat. et Stallb. II. II.
conmiserunt. Ceterum Methodius σωφροσύνης φάρμακα, sive temperantiae praesidia,
dicit sapientiae praescripta, quo sensu in voce φάρμακον luditur ap. Plat. Charm. II. II.

428 In argumento prorsus diverso Noste. tamen dictionem Platoniam; νηχὴ ἱατρικωτέρως, i. e.
sanandi peritior, ex Hipp. Min. l. l. mutatus est. Pol. V, p. 454, D. pro olim vulgatis: ἱατρι-
κὸν μὲν καὶ ἱατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα, hodie scribunt: ἱατρ. μ. κ. ἱατρικὸν τ. ψ. οὐτα, minus
Platonice, ut mihi videtur. Inter ἱατρικός, ad medendum aptus, et ἱατικός variatur in loco
difficiliore p. 215. ἱατρικωτέρως γὰρ μὴ πῶς τὸ μέτρος ἱαχίσσιν, ὡς τὸν ἱατρὸς φαρμακός τὸν
λόγον ἀνελίνοντες ἱατικός, σβῆσαι τῆς σκοτεινῆς τὴν ἀλήθειαν. ἱατικός A.: ἱατρικός P. C.
speciose sane. Conf. modo Plat. Civit. p. 405, A. αὐ τοῖς ἱατρικοῖς φαρμακοῖς ... περιθάλπει. Sed
luculo facilius fuit, ἱατρικός propter praegressum ἱατρὸς scribere, quam ἱατρικός in ἱατικός con-

Ὀύκοῦν⁴²¹ καὶ ψυχὴν ἀνάγκη πᾶσα
τὴν μηχανισμένην πρὸς τὰς ἐγδόδας τῆς
ἐπιθυμίας καὶ μὴ κατασπασμένην, ἀλλ'⁴²²
ἀνθ' ἑλκόντων καὶ ἀντασπασμένην, ἰσχυ-
ροτέρων φαίνεσθαι τῆς μὴ ἐπιθυμοῦ-
σης;

Pol. IV, 441, D καὶ τοῦτο πᾶσα ἀ-
νάγκη.

Legg I, 614, E ἀνθ' ἑλκεῖν τοῖς ἄλ-
λοις νεύροις.

παρὰ τὴν ἡμῶν λατινικὴν τὰτοις vox s.c. Cf. Method. ap. Eriphion. p. 549, A. ἀλλ' ἐμὲ μόνον... ἀν-
τασπασμένην καὶ δακρυόεν, ἀλλ' ἡμετέραν. Eriphion. p. 931, A. ταῖς λατινικαῖς τὸν λόγον τῆς θεῆς
ζητήσας ἀντασπασμένην. P. οὐ σκοποῦντων textu VB, P. C. σκοποῦσας. Stracconi enim hanc est ἐπι-
θυμίας τὸν μὴ πρὸς τὸν εὐδαιμονισμὸν, ἰσχυροτέρων... ἀνθ' ἑλκόντων, τῆς σκοποῦσας τ. ἀ. In illis ὡς τὸν...
λατινικοῖς, ut in... e, quibusvis molesto, intertextis. A. αὐτὴ σπασαί male interpretatur P. C. τὴν
ὡς τὸν... σπασαί, α. quibus illi ἀντασπασμένην πρὸς τὸν εὐδαιμονισμὸν, perperam τὸν, ut t. adiecta τὸν, α.
quod A. in g. h. c. interpretatione αὐτὴ τῆς, quod P. τῇ δὲ ante scribit.

421 Ὀύκοῦν — A. P. C. ego σίχομαι — ; hic quoque serpsi. Vid. annot. 125. Deinde
ἀνάγκη, ita P. C.; ἀνάγκη A., neglecta, quam Noster invenit, locutione Platonicā πᾶσα ἀνάγκη
Pol. I, I, et al. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 141 sq. Insequuntur οὐκ ἀντασπασμένην, quam μηχαν-
ισμένην πρὸς τὴν, molesti adversus aliquid, maudition s.c. Plato in simili argumento longe
ante nos verbo utitur Legg. II, p. 673, E. τοῦ κατὰ τὴν φύσιν (τὸν εὐδαιμονισμὸν) εὐκα μηχανισμένη (γδ-
λῆς). Rursum legendum colligitur τὴν μὴ κατασπασμένην (vel χαλῶμενην) χρ. τ. δ. τ. δ., quae
se non mollem (vel laxam) praebet ad cupiditatis aggressus. Prior coniectura: αὐτὴ
κατασπασμένην, proposita to Ast. Soc. Gr. Lips. T. I, p. 343: μὴ χαλῶμενην fere eandem valet.
Vid. annot. 29. Proxima: μὴ κατασπασμένην, illasnavi annot. 192. Nā, quod A. P. ante μὴ
κατασπ. addunt, temere est. C. Porro in voce ἀνθ' ἑλκόντων exquisita inest metaphora Platonica,
qua anima, cupiditati et pravis affectibus relictis, ἀνθ' ἑλκεῖν dicitur Legg. I, I, quae paulo post
ἐπιθυμίας expressio, a nobis ad p. 239 delatae. Per metaphora verbi ἀνθ' ἑλκόντων in divina illa
allegoria Phaedr. p. 254, A, C. 256, A. Phaedr. p. 13, A. E contra cupiditas et vitium ἐλκεῖν (vid.
annot. 658) vel περιέλκειν vel μετέλκειν dicitur. Conf. p. 296, περιελαύνω, αὐτῆς (τῆς ψυχῆς)
... ἡμετέρας καὶ λογισμοῦ ἀντασπασμένην, Phot. cod. 237, p. 313, b. 11. Bekk. (ἀγγελοῖς) μὴ μετέλκε-
ται ὑπὸ πικρίας, quae verba, a Photio in fine excerptorum ex Methodii Symposio appositā, in eis
non magis exstant, quam reliqua, quae Photus p. 313, a. 16 sqq. affert. — Sed restant plura in
Symposio Methodiani eplogo, quae, licet in contextu a nobis non exhibita, tamen selectio haud
praeterenda sunt. Statim quod B. sive Gregorici ad Eubulii verba: Ὀύκοῦν — ἐπιθυμοῦσας,
voce Ἀληθῆς respondet, id Platonici est loquendi usus, qui Heindorfio Theaet. p. 143, A. haud fuit.
Tū vide Stakbaum ad eum locum et Ast. Lex. Plat. T. I, p. 90. Plinius Noster sub libris tuentis
Ἀληθῆς λέγει. Sequuntur ista: A. Τὸ δὲ (vulg. τὸ δὲ) τὸ κατεργασθῆναι πρὸς τὰς σφύρας... τὸν
φύλον ὁρῶντων δοκῶ σοι μάλλον ἀνδρείας εἶναι, in quibus vulgatae locutionem ἐστὶν εἶναι —; supra
emendavimus at not. 424. Cum verbis: κατεργασθῆναι πρὸς τὰς σφύρας, conferenda, quae post paulo
sequuntur: κατεργασθῆναι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. Sic Plato Pol. VIII, p. 556, B. κατεργασθῆναι πρὸς τὸν εὐδαι-
μονισμὸν autem cupiditatibus, fortitudinis esse (id quod Noster verbis δοκῶ σοι μάλλον ἀνδρείας εἶναι,
εἶναι; innuit), Plato docet Lach. p. 194, D. E., ubi καὶ σφόδρα, quod ap. Method. insequuntur, in
responsione item est positum. Habet autem P. καὶ σφόδρα, quod A. male omisit. Tū vide annot.
420. Pergit apud Methodium Eubulius: Ἦ δὲ ἀνδρεία αὐτῇ δυνάμει ἀρετῆς: quae verba, ab A.
ipsum onassa, P. iure meritoque adiecit, quam respiciuntur in seqq.: A. Ὀύκοῦν εἰ δὲ δύναμις
ἀρετῆς, ἐστὶν ἡ ὑπομονή, ἡ διοικουμένη ἀπὸ ψυχῆ καὶ κατεργασθῆναι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας, δε-
κτικωτέρα γίνεται τῇ μὴ σφλονισμῶν; ubi A. P. minus male: Ὀύκοῦν —. Tū vide annot. 125
et cf. Plat. Hipp. Min. p. 375, E. Ὀύκοῦν εἰ μὲν δύναμις, ἐστὶ τῇ, ψυχῇ ἡ διοικουμένη, ἡ διοικου-
μένη τῇ ψυχῇ καὶ διοικωτέρα ἐστὶ. cuius loci Latine, missa sententia, Methodius adumbrat. T. Δυνάμει
ἀρετῆς ap. Method. Possio est: pars virtutis. Melius Allatus: robur virtutis. Similiter
ibi respondent δύναμις ἀρετῆς, vis virtutis (ap. Plat. I. I. δύναμις τῆς ψυχῆς) et διοικωτέρα (ψυχῆς).
Posterior sic dictum, ut supra διοικουμένη (ψυχῆς), quod item ex Hipp. Min. sanctum vidimus. Ὑπο-
μονήν Methodius alio nomine vocat ἀνδρείαν, i. e. fortitudinem, quae in sustinendis cupiditatibus con-
sistit. Quae ille in re minus Platonicè loquitur, quam nomen ὑπομονή in scriptis Platoni tribui solitis
notum semel nec nisi in doloris perpressionem ponatur, Def. p. 412, C. ὑπομονὴ λέγεται. Ὑπομονήν
κατεργασθῆναι temperantis esse dicitur Gorg. p. 507, B., ubi sensus etiam de voluptatibus tolerandis. In
proximis ap. P. lacuna est, quam A. ita explet: B. Nā, A. εἰ δὲ δεκτικωτέρα, καὶ χρυσάων
Lacuna inde orta, quod opem typographicam aut librariam, qui codicem V a P. expressum serpsit,
a priore Nā ad posterius, quod post χρυσάων sequitur, abstravit, in medio posita onisit. Nō
est autem, ομοιοτέλετα uberrimam lacunarum fontem esse. Vid. annot. 73, 357, et in An. G. y.
De A. S. R. p. 74 sq. Omnia a P. verba ad sententiam necessaria esse, proxima arguunt, quae
habent: A. Κρεῖσσον ἀπὸ ἡ ἐπιθυμοῦσας καὶ διοικουμένην τῇ αὐτῇ ἐπιθυμοῦσας ἐστὶν ἐκ τῶν προ-
μολογημένων καὶ διοικουμένων, in quibus P. minus bene προμολογημένων. Tū cf. Plat. Theaet.
p. 159, C. ἐκ τῶν προμολογημένων, i. e. secundum antea concessa, quae similita hoc uno
loco ap. Platonem repetitur, qui verbo προμολογεῖν parce usus est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III,
p. 185. Idem valet Gorg. p. 177, C. ἐκ τῶν προμολογημένων ἐν τῷ εὐπροσθεῖν. Simplicius nota sunt
Prot. p. 358, E. ἐκ τῶν προμολογημένων. Pol. I, p. 340, B. ἐκ... τοῖς τῶν προμολογημένων. Ἐκ in ista
modi formula, ut Lat. e, valet secundum. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 138. Ἐν τῷ προμολο-
γημένους Meth. id. ap. Phot. cod. 245, p. 304, a. 5, 6. Venimus ad Symposii Method. I. I. conclusionem
p. 301. Εἰ οὖν σοι φάνω, αἶριον ἀρξομαι πάλιν ἀποσπασμένην τούτων, εἴν χιόν, ὡς οὖν, εἴ-
(p. 302) οἱ λοιποὶ τριπλάσιαι καὶ περὶ τὴν τοῦ (περὶ τοῦ pessime C.) ἐξωθεν ἀσχολίαν ἡμῶν ἀν-
δροποῦν, quae quidem in clausula, ut in colloquiis, quibus initium et exitus operis ostendit, sicut
Methodius dialogorum Platoniorum proprias curiosissime solutus est. Quod ad depon-
stren., Platonis locus, qui ad rem faciunt, deinceps enumerabo. Conf. igitur Prot. p. 353, B. εἰ σοι
φάνω, i. e. si tibi est commodum, vel si tibi placet. Lach. extr. ἤξω παρὶ σοι σιγῶν.

II.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ⁴³⁰.

(Epiphani. Adv. Haer. Lib. II, Tom. I, p. 534, D. — p. 533, D. Opp. ed. Petav. T. I.: τῶν ἑτοιγμένων, ἐπειτα⁴³¹ ἐκ τῶν διειρημένων, p. 534, D. p. 534, B.)

P 534, D. ἡ βάσανος αὐτοὺς διελέγει, τὰ ἐξῆς ἀκολούθως σώζειν μὴ θυμωμένους⁴³².

P 535, C. καὶ οὕτως εἰς βυθὸν ἡμῶς γλαυρίας ἀλόγου συμβήσεται ἐμπιπτεῖν⁴³³.

Gorg. 457, E. φοβοῖμαι ... διελέγειν σε. Phaed. 100, C. σκόπεε ... τὰ ἐξῆς ἐκείνοις.

Parrr. 130, D. εἰς τινα ἄβυσσον γλαυρίας ἐμπιπτεῖν.

Par. V, p. 450, B. λόγων ἀκασσόμενον, (sic Noster etiam p. 92 ταύτων γὰρ καὶ ἐληθέμενον ἀσμέων ἀκασσόμενον τῶν λόγων, in quibus ἀσμέων item Platoniceum, vid. Ast. Lex. T. I, p. 2, 2). Proci. exite, γὰρ δ' ὦρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι, unde ne quis conjecturam capiat de verbo τρέπεσθαι ap. Method. in τρέπεσθαι commentando, confer Phaed. p. 115, A. σχεδὸν τί μοι ὦρα τραπεῖσθαι πρὸς το λοιπὸν, ubi simul recurrent formula Platoni usitata ὦρα (1614) seq. infinitivo, de qua vid. Stallb. ad Proci. l. l. et Ast. Lex. Plat. T. III, p. 580. Maxime vero ferenda ista: τραπεῖσθαι .. περὶ τὴν .. ἀσχολίαν, quum τρέπεσθαι ἐπὶ τι vel πρὸς τι constanti usa receptum, τραπεῖσθαι τι inordinatum s. l. vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 408. Neque vero περὶ excusabitur istis p. 101. κατεργάσθαι περὶ τοῦ δαίμονος, τῆς ἀκασσίας. Itaque legendum: τραπεῖσθαι .. ἐπὶ τὴν .. ἀσχολίαν. Sed ne sa quidem locus memulosissimus persuasus est. Nam ἡ τοῦ ἐξωθεν ἀσχολία ἀνθρώποις est occupatio, quae ab exteriori homine avocatur. Atqui Methodius hoc sibi videt: tempus est etiam ad curam exterioris hominis nos animam advertere. Quod ut Graeca lingua recte dicatur, necesse est scribas: ὦρα λοιπὸν τραπεῖσθαι καὶ ἐπὶ τὴν περὶ τὸν ἐξωθεν ἀσχολίαν ἡμῶς ἀνθρώπων, quae verba, transpositivis Methodio usitatis impedita, librarius fraudi fuerunt. Ὁ ἐξωθεν ἀνθρώπος, contrarius τῷ ἐντὸς ἀνθρώπῳ (vid. annot. 271), est corpus, cuius cura ἡ περὶ τὸν ἐξωθεν ἀνθρώπων ἀσχολία vocatur, voce ἀσχολία, quae etiam de studio rebus divinis usurpatur, in potorem partem accepta secundum illud Platonis Phaed. p. 86, B. μνησθέντες .. ἡμῶν ἀσχολίας παρέχῃ τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν. Vid. Ammadiess. in Basil. I, p. 3.

430 De hoc Methodii opere vid. Fabric. Bibl. Graec. ed. Harles. T. VII, p. 264 sq. et Galland. Prolegom. in T. III. B. B. PP. p. LIII, σ. A. d. B. Combefisius in Methodio suo, ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 772-797, excerpta operis ex Epiphaniio et Photio, partim emendati, dedit, et quaedam nova partim e cod. ms. Ruffinacaldino Elementorum Jo. Damasceni, partim ex eiusdem oratione II, de imaginibus adiecit.

431 Sicut Origenis verba ex Commentario in Psalm. I, vs. 5. (Opp. ed. Ruac. T. II, p. 532, F. — p. 536, F.), quorum partem priorem, videlicet eam, quam ex Methodio Epiphanius p. 534, D. — 535, B. refert, idem paulo ante, p. 533, B. — p. 534, A., negligentius recitat.

432 Βάσανος, et βασανίσκειν, quod p. 535, A. occurrit, sensu dialectico usitato Platoni (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 337 sq.), apud quem Gorg. l. l. διελέγειν est ἀπασ λέγουμενον. διελύγχε cod. Ven., minus bene pro διελέγει. Τὰ ἐξῆς, quae vulgata est lectio ap. Epiphani., habet etiam Ruac.; sed τὸ ἐξῆς ap. Epiphani., eadem verba afferentem, p. 533, B. exstat. Qua in lectionis discrepantia tenendum est, formulis τὸ ἐξῆς (ἐπεὶ) et τὰ ἐξῆς (ἐπεὶ), sive unde positis, sive adiectis pronominibus totius vel totius (vid. Stallbaum, ad Plat. Pol. III, p. 308, E.), ea declarari, quae in disputando necessario consequuntur (vernacule Folgerungen), vel quae laudatis dictis quibusdam proxime succedunt. Prioris usus exempla conf. Plat. Phaed. l. l. Legg. IV, p. 707, E. et alios locos, ad Ast. Lex. Plat. T. I, p. 712, 868. promiscue annotatos. De posteriore usu cf. Plat. Pol. III, p. 308, E. et alios, qui huc pertinent, locos ap. Ast., Method. ap. Epiphani., p. 540, B. καὶ τὰ ἐξῆς, p. 552, C. τῶν τὰ ἐξῆς διελγόμενοι, p. 560, D. λαβόμεν δὲ καὶ τὰ τοῦτοι, ἐπεὶ, ἀκόλουθα. Quid? quod apud Grammaticos τὸ ἐξῆς verborum structuram significant. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 803 (3) sq. Sed nostro loco, ubi de disputando agitur, τὰ ἐξῆς rectius habet quam τὸ ἐξῆς, quum Origenes complura, quae in disputatione necessario consequuntur, in proximis interrogando piderat. Ceterum σώζειν h. l. est vindicare, vi verbi dialectica, quam Ast. Lex. Plat. T. III, p. 351 sq. non satis distinxit. Cf. Origen. ap. Epiphani. p. 536, B. σώσει ... τὴν τὸν ἀρχαίων παράδοσιν, ubi Oehlerus de hac verbi potestate novit. Videsis mea ad Marc. Eugenic. in Zeitschr. für die hist. Theol. 1845, IV, p. 64 (139). — In his, quae apud Origenem sequuntur: εἰα πρὸς ἐπερωτήσαντων ἡμῶν cet., verbum ἐπερωτήσαντ ad praegressum παρατίσθαι refertur estque insuper interrogare (vid. Sallust. ad Thom. Mag. T. I, p. 309), verbo ἐπερωτῶν, quod alius est praeterea interrogare, simpliciter interrogandi notione posito. Utinque verbi usum, o Thoma Mag. T. I, p. 368 sq. annotatum, apud Platonem Ast. Lex. T. I, p. 764 non satis distinxit. Inde id, quod Platoni Theat. p. 146, E. dicitur τὸ ἐπερωτηθέν, Methodio est τὸ ἐπερωτημα Symp. p. 258. περὶ οὗ τοῦ ἐπερωτήματος ἐστίν, qua de re quaestio agitur. Alias τὸ ἐπερωτήμα est interrogatio. Vid. Schleusner. Lex. in N. T. Tom. I, p. 842. Τῆς κοινῆς est ἐπερωτῶν, rogare, postulare, ap. Method. Symp. p. 101, ἐπερωτησάται. Vid. Combefis. Not. p. 149, a. A. B. Schleusner. Lex. in N. T. Tom. I, p. 892.

433 Manifesta his verbis inest imitatio Platonis Parm. l. l., ubi ex nostro et, τινα βυθὸν γλαυρίας legendum context. ed. recit. Turic. II, p. VII, quam quidem conjecturam, licet in contextum verborum non admissam, Baileus p. VIII haud parum confirmavit. Apud Proci. Comment

P 535, C. ἐπὶ τὸ πάντα εἶναι δυνατὴ τῷ θεῷ καταστρέφοντι⁴³⁴.

P. 536, B. πᾶν σῶμα ἐπὶ γένεσιν συνεχόμενον τῆς καταταττούσης ἐξωθέν τινι δίκῃ τροφῆς εἰς αὐτό, καὶ ἀπεκκρινοῦσθαι ἀντὶ τῶν ἐπεισαγομένων ἐτερου, ὥς περ τὰ τῶν γυντῶν καὶ τῶν ζώων, τὸ ἑλικὸν ὑποκείμενον οὐδέποτε ἔχει ταῦτόν⁴³⁵. διόπερ οὐ κακῶς ποταμὸς ἀνόμεσται τὸ σῶμα⁴³⁶, διότι ὡς πρὸς τὸ ἀκριβὲς τάχα οὐδὲ δύο ἡμερῶν τὸ πρῶτον ὑποκείμενον (Γ.) ταῦτόν ἐστιν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν⁴³⁷, καίτοι γε τοῦ οἰονεῖ Παύλου ἢ Πέτρον αἰεὶ τοῦ αὐτοῦ ὄντος⁴³⁸, οἱ τοῦ κατὰ ψυχὴν μό-

Phaed. 76. E. εἰς καλὸν γε καταστρέφει ὁ λόγος εἰς τὸ εἶναι.

Tim. 43, A. τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐκέδον εἰς ἐπιζῶντον σῶμα καὶ ἀπόζῶντον. αἱ δὲ εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολλὴν. B. πολλοὶ .. ὅντος τοῦ κατακλιζόντος καὶ ἀποζῶντος, ὃ τὴν τροφὴν παρέχεν. 41, B. τὸ τῆς .. τροφῆς .. ῥεῖμα. 41a. 402, A. λέγει πον Ἡράκλειτος ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα λέγει ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Symp. 207, D. ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἑκαστῶν τῶν ζώων ζῆν καλεῖται καὶ εἶναι τὸ αὐτό, οἷον

in Parm. p. 646 Stallbaumius pro ἔσθον, quod vulgo apud Plat. legitur, ἔσθον bis male scripsit. Quod autem I. I. Origenis verba laudans tanquam Methodiana, Methodum perpetuum Platonis imitatore vocari, idem de Origenis valere, vel ex hunc nostris annotationibus in Origeniana, a Methodio ex Comment. in Psalm. I. illata, liquido apparet. Ceterum ἡμῶς φλασθῆς cod. Ven. et Dindorf melius quam vulg. φλασθῆς ἡμῶς. Ἄλλοθεν pro vulg. ἄλλοθεν Oehlerius, auctore Gatakero Advss. Misc. Posth. cap. 36, p. 801, et Dindorf cum cod. Ven.; ἄλλοθεν Petav. concecit.

434 Id est: ad illam rationem disputando confugiunt, quod Deus nihil non efficere possit. Sic apud Platon. Phaed. I. I. λόγος, i.e. disputatio, κατατρέχειν εἰς τι, i.e. ad aliquam rationem tanquam tutam se recipere dicitur. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 608. Idem sibi vult ἀποτρέχειν εἰς τι, quod libatis et Vitis Doctis fraudi fuit, p. 535, A. εἰς τὸ τὸν θεὸν ποιεῖν ἢ ποιεῖται ἀποτρέχειν, ubi codd. Venet. et Rhedige, testante Oehlerio, τὸν θεὸν cum scriptura vulg., a Dindorfio servata, qui ἀποτρέχειν e cod. Ven. recepit. Τὸν θεὸν Oehlerius, auctore Gatakero Advss. Misc. Posth. cap. 36, p. 801. Recte neque est, quod post totum verbum κατατρέχειν, ut Petavio visum, aut εἶναι, quod Oehlerio olim placuit, excludisse suspicatus. Nam quod Eriphanius cum locum ita referi p. 533, D. οἰόμενον δεῖν κατατρέχειν τῷ θεῷ ὃ ποιεῖται περὶ τούτων ποιεῖν negligentior ille est in recitandis Origenis verbis. Locutioni κατατρέχειν εἰς τι, sic, ubi diximus, translatae, contrariae sunt γέγειν τι et ἀποτρέχειν τι, i.e. evitare aliquid disputando. Conf. Method. ap. Meurs. Var. Div. p. 106. οὐ γέγειται τὴν ἐξ ἀνάγκης τοῦ χωρῶντος ἐπιστάσαν, p. 108. τοῦτο γυντὴν προαγορεύμενος, et ap. Phot. cod. 235, p. 303, a. 36. Bekk. πιστῶς γὰρ ἀποτρέχονται ομολογήσιν κατ' ἐνυτῶν εἶναι. Ceterum εἶναι δευτὰ Dindorf, cum cod. Ven. melius quam vulg. δευτὰ εἶναι.

435 Haec Origenis verba egregie inseruiunt illustrandis illis apud Platonem Tim. I. I. ἐπιζῶντον σῶμα καὶ ἀπόζῶντον. Nam corpus ἐπιζῶντον et ἀπόζῶντοι a Platone vocatur, quod alimento influente et defluente continetur. Conf. ipsius verba, a nobis allata. Tim. p. 43, B. 44, B. Priore loco ne quis offendantur istis: τοῦ ... ἀποζῶντος, ὃ τὴν τροφὴν παρέχεν, tenendum est, veteres physiologos in quatuor facultatibus τοῦ θεατικοῦ etiam τὴν ἀποκριτικὴν διέκριναν retulisse. Vid. E. as Cret. Comment. in Greg. Naz. col. 851. Ceterum multis celebratum illud Platonis ἐπιζῶντον σῶμα καὶ ἀπόζῶντον, quod annot. 180 iam attigimus. Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 249, D. τοῦ ... ἐπιζῶντος τῆς γένεσιν ἡμῶν καὶ τὸ ἀπόζῶντον, ubi vul. scholium p. 333 ed. Krabbing. Jo. Philopon. in Aristot. De Anima lib. II. fol. 65, b. ἢ ὅτι ... ἀπόζῶντος (leg. ἀπόζῶντος) οἷον καὶ ἐπιζῶντος οὐχ ἢ αὐτὴ ἐστὶν ἐν τῷ αἰζῶντι. Vid. Crenzer. Praepar. ad Plot. De Pulcr. p. LXXXII. Ceterum ἀπεκκρινοῦσθαι Dindorf, cum cod. Ven. significantius quam vulg. ἀποκρινοῦσθαι.

436 Vult a Platone Tim. I. I. de quo vid. Crenzer. Praepar. ad Plot. De Pulcr. p. LXXIII sq. et Basil. Plotin. p. 20. Quamquam Plato corpus ποταμὸν vocans, Heracliteum, quam ipse Cratyl. I. I. retulit, sententiam de perenni rerum fluxu respexit. Vid. Stallbaum. ad Crat. I. I. et Krabbing. ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 317 sq. Multis autem Heraclitea fluxus lingua placuit, in his Gregorio Naz. Orat. XXXIII. p. 513, A. Orat. XXXII. p. 586, A. et alibi, a me laudatis Ananadys. in Basil. I, p. 138 sq. In seqq. cod. Ven. male διὸ pro ὅτι.

437 Conf. Origen. ap. Method. p. 537, B. οὐδὲ γὰρ δύναται δύο ἡμερῶν ταῦτόν εἶναι τὸ πρῶτον ὑποκείμενον. Gregor. Naz. Orat. XXXI. p. 565, D. ἡμῶς τε γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ αἰζῶντι καὶ ἐλλείλει καὶ ἡμῶν (p. 566, A.) αἰετῶς, οὐδὲ ἐνὶ (οὐδ' ἐν) cod. Basl. melius) μίας ἡμέρας οἱ αἰετοὶ καταρῶς μένοντες, μὴ ὅτι τὸν αἰετῶν βίον, ἀλλὰ καὶ σῶμασι καὶ ἡγχαῖς ἀνὴ ὄντας, τε καὶ αἰετῶν τοῖς. Arguitur eandem in sententiam Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 249, D. οὐδὲ τῷ χυλῷ τις ὁ αὐτὸς ἐστίν, ἀλλ' ἑτέρο, τῷ ἐκείνου γίνεσθαι. Praevit Epiphanius, cuius de hoc argumento sententias attuli ad Gregor. Nyss. I. I. p. 434 ed. Krabbing et Ananadys. in Basil. I, p. 186. Sed argue, et nil supra. Heraclitus ap. Plat. Crat. I. I. de fluxu omnium rerum corpoream naturam: ὅς ἐστι, τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης, cuius dicti imitationem, quam et 20, a ven. in auctore commentum atam, apud Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 249, C. annot. p. 332 indicavi. Lassellus, superius Heracliti commentum, tanquam a se detectum, p. 287 sq. venditavit. Quomodo autem homo, dum unus ibique permanere videatur, perpetuae corporis commutationi obnoxius sit, Plato Syn. p. I. I. luculenter docuit. Eadem res obscurius significantur Phaed. p. 87, D. et .. ζῶντι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύοντι ἐν ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου. Ceterum vid. Gatakero, Adv. Misc. Posth. c. 36, p. 802, A. et Ananadys. in Basil. I, p. 138 sq.

438 Cum istis: καίτοι γε ... ὄντος, coniungenda sunt illa, quae, nonnullis verbis interiectis, infra sequuntur: τῷ ... εἶναι. Conf. quae Methodius apud Epiphani. p. 540, A. Proclum ex Origenis sententia disputantem habet: ἡμῶς τε ... ὄντος τοῦ σώματος τοῦ ἑλικοῦ (ἐκκρίνοντος τοῦ ὁ. σ.)

νον⁴³⁹, ἥς ἡ οὐσία οὔτε ῥεῖ καὶ ἡμῶς οὔτε ἐπεισάγόμενόν τι ἔχει ποιεῖ, καὶ ῥευστή ἡ⁴⁴⁰ ἡ γένεσις τοῦ σώματος, τῶν τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸ σῶμα ταῖ-
τόν εἶναι.

(Πρόκλου, τοῦ αἰτοῦ⁴⁴¹, p. 563, 4'. — 540, A. 560, D. — 562, B.)

P. 539, C. ἵν' ὥσπερ ἀνδρείως πάντα τὰ μέρη συμμετρῶς ὁ λόγος ἐκιντοῖ λα-
βῶν ὅλος ἐκ πλήρους ἢ κατεσκευασμέ-
νος⁴⁴².

P. 560, D. καὶ ἵνα μὴ εἴπῃς ὅτι Οὐ καταμανθάνω· σπο — (561, A) τεινώ-
σαις γὰρ τοῦτο διέλαβεν· ἐγὼ δέ σοι
σαφέστερον ὡς τὸν νοῦν τοῦτων ἐξη-
γήσομαι⁴⁴³.

ἐκ παιδαγογῶν ὁ αὐτὸς λέγεται, ὥς ἂν
προσβίτης γένηται· αἶτος μέντοι οὐδέ-
ποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὅμως ὁ
αὐτὸς καλεῖται. ἀλλὰ νέος αἰεὶ γιγνώ-
μενος, τὰ δὲ ἀπολλίς, καὶ κατὰ τὰς
τρίχας καὶ (F.) σάρκα καὶ ὅστια καὶ αἵ-
μα καὶ ξίμπαν τὸ σῶμα.

Pol. II, 361, D ὥς ἐρῶμένως ἐκί-
τερον, ὥσπερ ἀνδρείαντα, εἰς τὴν κρι-
σιν ἐκκυθαίρεις τοῖν ἀνδράϊν.

Gorg. 517, D. ἵνα ῥῶν καταμάθῃς.
Phaed. 93, A. Οὐ μανθάνω, ἔφη. al. Pol.
VIII, 558, D. ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώ-
μεθα. Phaed. 100, A. βοίλομαι δέ σοι
σαφέστερον εἰπεῖν ἢ λέγω· οἶμαι γὰρ
σε νῦν οὐ μανθάνειν.

Phaed. cod. 234, p. 200, b. lin. 1, 2. Bkkl. minus expresse) καὶ ἀπὸ τοῦ μέντοι ἐν τῷ καὶ τῷ
βραχέ (x. τὸ βρ. om. Plat. lin. 2, brevitatis causa), ἀλλὰ προσγενομένου καὶ ἀπογενομένου (ἐπερ.
κ. ἐπρ., pergeisse Phot. lin. 3.) περὶ τὸ εἶδος τὸ χαρακτηρίζον τὸν ἀνθρώπον (τὴν μορφήν Phot. lin. 4.
pau. sententia; conf. p. 581, C. τοῦ σώματος, οὐκ ὅτιος τοῦ αὐτοῦ, ὅπως ὁ χαρακτηριστὴς κατὰ τὴν
αὐτὴν μορφήν ὁ αὐτὸς σώζεται), ἐφ' οὗ καὶ συγκριτικῶς τὸ σχῆμα (inanimi insequentis lacuna),
ab Ocellis p. 256 sqq. codicis Venet. ope resartae, Philinus lin. 5, 6. ex parte suppli.). Adde Pro-
clum ἀντιθέσθαι p. 561, A. B, C. Praevit Plato Symp. I, 1. ἐν ᾧ ... γένεται, ratione quidem non
redita, cor singula animalia, licet corporum vicissitudinibus subiecta, tamen eadem permanere
dicuntur. Ceterum Dindorf. cum cod. Ven. recte τοῦ οἰοῦν II. pro vitz. τοῦ οἰον ὃ II.

439 Μόνον loco vulgati μόνον reponi iussit Gatak. Advss. Mus. Posth. cap. 30. Recte; nam in
dictionem οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ non cadunt, quae de adiectivo μόνος, vires adiectivi μόνον ge-
nerat. VV. DD. inueniunt, in his Winkelman. ad Plat. Enthyd. p. 111. Ne quis autem desideret
verba ἀλλὰ καὶ τοῦ κατὰ σώμα, quae respondeant istis: οὐ τοῦ κατὰ σῶμα μόνον, haec ipsa
verba referuntur ad superiora: καὶ οὐ γὰρ ... ὅτιος, quae de corpore tantum data sunt. Sed ne
animi quidem viuis vicissitudinibus liberum esse, Plato in Symposium, post verba inde allata,
p. 207, E. 208, A. docet. Quam sententiam, ab aliis adaptatam (vid. Animadvss. in Basil. I, p. 128.
159 sq.). Origines minus attendit in proximis: ἡ ἡ οὐσία ... ἔχει ποιεῖ, ubi ἐπεισάγεται respon-
dit us, quae de alimentis corporis dicit p. 530, B. ἐπὶ τῶν ἐπεισάγεται. Aliqui animi vicissi-
tutines in ea re vel maxime conuati, quod ille alias ex aliis uoluntates, tanquam alimenta, in se
recipit, digerit et ex se profert. — In proximis cod. Ven. ἡς male omittit; nec melius idem crite-
rio pro οὔτε ῥεῖ, et αἰ ποτε δὲ pro ποτε.

440 Membrum cod. Ven., ad vulgo, ἡν, iota adscripto in ῥ commutato. Cum membra, a me
recte Symbol. in Epiph. p. 45, haec exempla in primis sunt: Schol. in Aristot. Eth. Nicom. VII,
9, 1, apud Cramer. Anecd. Paris. T. I, p. 216, 6 sq. λέγει γὰρ ἀνθρώπῳ ἀπορῶν· μήποτε ὁ ἀνθρώπος ὁ
αὐτὸς ἐστὶ τὸν ἀκολάστον (leg. τὸ ἀκολάστον), et p. 235, 9 sq. ὁ ... χειρὸς ἐδάμωρ ἔπει ἀνθρώ-
πον ἔδν (leg. ἔδν) ... σχολάζων αἰετὶ κατὰ τοῦν ἀπορῶν καὶ ἐνδρόμῳ αἰετὶς. Alia uolunt ad
lo. vitz. De V. S. R. p. 89 sq. et ad Elam. Cret. col. 850 (*). De ῥ in ἡν depravata s. gillatam mo-
di Bosson. ad Marin. VII, Procl. p. 75. Est autem καὶν hoc loco idem quod καὶ ἂν (ῥαν),
etiamsi, quod indicativum non admittit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 45. et Ast. Lex. Plat. T. II,
p. 130 (v. καὶν II, 2). Ceterum translatus ἔρεστός, quo Origines utitur, apud posteriores actus
ac plures frequens est in argumento fluxae rerum corporearum naturae. Cf. Procl. Methodu ap.
Epiph. p. 540, A. Elam. Cret. col. 800 (f. 70 v. i.) τὸ αὐτὸ πύσσεται τοῖς χριστοῖς καὶ ῥευσταῖς. De
translatis vocc. ἀρεστός (ἑρῆεστός) et ἀρεστός (ἑρῆεστός) vid. annot. in Elam. Cret. col. 800
(10) sq. Veteres nonnulli verbo ῥεῖν in eadem re translato uti sunt. Cf. Plato Phaed. p. 87, D. et
Gregor. Naz. IX, XXXI, p. 506, A. Iuris allatis annot. 437. et Basil. M. Opp. T. I, p. 158, D., cuius
verba laudavi Animadvss. in Basil. I, p. 130. — Max. cod. Ven. male τοῖς χαρακτηρίζοντι, pro τὸ
χαρακτηρίζον.

441 Nimirum Methodii, qui haec in disputatione περὶ ἀναστάσεως, adversus Originem dialogi
Platonici more conscripta, semetipsum, Aglaophontem, Auxentium et Proclum loquentes introducit
et hunc quidem, post allata Originis verba ex Comment. in Psalm. I, et patet emendat. fact. Conf.
p. 562, D. Indisincte, id est male, vulgo scribere solent: Πρόκλου τοῦ αἰτοῦ. Sed verum, quod
Cornarius et Combefisius subodorati sunt, Petavius Animadv. p. 260 pulcre vidit. Quo magis na-
tus, cum vulg. scripturam relinquere et sic vertisset Ex eodem Proclo. Ocellus Πρόκλου
τοῦ αἰτοῦ, scriptum. Ego satis habui sic scribere: Πρόκλου, τοῦ αἰτοῦ. Indisincte, ut vulgo,
Dindorf. cum cod. Ven.

442 Perfectionis absolutaeque notio similitudine ἀνδρείαντος exquisitè declinatur. Conf. Gregor.
Naz. IX, XXVII, p. 402, B. ἔλαμπεν εἰς κάλλος ὥσπερ ἀνδρείαντα τὸν θεολόγον, ibique Elam. Com-
ment. col. 763, A. Proclus Theol. Plat. I, 1 p. 1. laudatis Platino, Amelio et Porphyrio. come-
parat τοῖς ἀπὸ τοῦτων ὥσπερ ἀνδρείαντας ἀποτεχνήντας, Iamblichum, alios. Vid. Ast. ad Plat.
Pol. loco παραλλήλῳ, Comment. p. 396. Ceterum ὅλος Dindorf. melius quam vulg. ὅλος.

443 Haec, de quibus emendandis Symbol. in Epiph. p. 15 breviter monui, in libris, et editis

P. 561, D. Καὶ ταῦτα μὲν μέχρι το-
σοῦτον διασχέσθω⁴⁴⁶.

P. 562, B. ἵνα μὴ πάντων ἡμεῖς εἰς
πλήθος μνημονεύσαντες πολυπλάσιον α
τῶν εἰρημένων αἰξήσωμεν τὸν λόγον⁴⁴⁷.
(τοιτὸν Μεθοδίου, p. 562, C. — 570, D. 510, A.
— 500, D. 570, D. — 500, D.)

P. 562, C. Ὡς οὖν ἐπαίσατο μόγεις
καὶ ὁ Πρόκλος⁴⁴⁸ καὶ σιγὴ τῶν παρόν-
των ἦν ἐπὶ πολὺ⁴⁴⁹, καταβλήθοντων ἰα-
νῶς πρὸς ἀπιστίαν⁴⁵⁰, καὶ ἐγὼ ἡσθόμην
ὅτι τῷ ὄντι πεπαιγμένος εἶην⁴⁵¹, ἥρμαι⁴⁵²
τὴν κεφαλὴν ἐπ' αἶρας καὶ ἀναπνεύσας⁴⁵³,
ὥς περ οἱ πλεονότες τοῦ κύματος ἤδη λω-

Prot. 348, C. ταῦτα διασκέψασθαι. α.

Pol. II, 534, A. ἵνα μὴ ἡμᾶς πολ-
λαπλάσιον λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων οἱ
παρελθόντες.

Ale. I, 101, E. εἰ . . οὕτω μόγεις καὶ
πανσάμην. Phaed. 81, C. σιγὴ . . ἐγέ-
νετο . . ἐπὶ πολὺν χρόνον. Phaed. 88,
C. εἰς ἀπιστίαν καταβάλλειν. Prot. 328, D.
ἐπεὶ . . ἡσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπαιγμέ-
νος εἶην, μόγεις πῶς ἐμάντων ὥς περ εἰ
συναγείρας εἶπον —.

et tanta scriptis, varie corrupti sunt. Edd. Basil. et Petav. οὐκ αὖ μανθάνει σκοτεινός. Iste, γὰρ εντ. Pro αὖ αὖ μανθάνει Oehler et Dindorf. καὶ μανθάνει cum cod. Ven. Idem cod. pro σκοτεινός, quod cod. R. edig. et edd. habet, σκοτεινὸς αὖ et de Oehler pro vulg. διαλεγεινὸς exhibet. Denique vulgo. τὸν νοῦν τοῦτον. Quod ego reposui: Οὐ καταμανθάνω, ad vulgatum: Οὐκ αὖ μανθάνει, proxime accedit et Platonicum loquendi usu commendatur. Nam quum μανθάνειν, intelligere. Nequens ut apud Platonem (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 277 sq.) et ab eo interdictum, praesertim in finalis μανθάνω et Οὐ μανθάνω, prius ponatur (cf. Phaed. l. c. et vid. Forster. Ind. in Plat. Dial. V, p. 423 Heindorf. ad Gorg. p. 496 D. Stallbaum. ad Remp. I, p. 332, A.). Noster Οὐ καταμανθάνω dicere maluit, adhibito verbo καταμανθάνειν, probe intelligere, quo Plato pro simpliciter μανθάνειν haud raro utitur. Conf. Gorg. l. c. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 166 sq. Nihil profect. Hatakerus Adv. Miscell. cap. 16, p. 804 coniectando εἰς αὐτὸ (vel οὕτως αὐτὸ) μανθάνει et μανθάνειν docere interpretando. Unde vox σκοτεινός, vulgo ad praegressa perperam pertinetur; neque enim μανθάνειν σκοτεινός aut μανθάνειν σκοτεινός apte dicitur. Ego vocem ad verbum διαλεγεινὸς retuli; respondet enim σκοτεινός διαλεγεινὸς in locutioni σκοτεινός διαλεγεινός (πρὸς τινος) ap. Plat. Polit. l. c. Vid. annot. 166. Libani et Viri Docti fraudi sunt γὰρ tertio loco positum, de quo dixi annot. 358. Reliqua verba: ἐγὼ . . ἐξηγήσομαι, ad priora καὶ ἵνα μὴ εἴπῃ, per apodosis referuntur, medius: Οὐ καταμανθάνω σκοτεινός . . διαλεγεινός, tanquam ab interlocutore pronuntiatus. De conjunctione δὲ in apodosis posita vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 420. Lectionem τὸν νοῦν τοῦτον Symbol. in Epiphani. p. 45 commendavi, ex cod. Ven. reposui Dindorf. Ceterum tota enuntiatio nonnihil coloris Platonici ex Prot. l. c. trahit.

444 Διασχέσθαι τε, dispicere aliquotid. ap. Plat. cum alibi, tum Prot. l. c. occurrit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 500. Imperativus διασχέσθω ap. Nostri in eodem contextu recurrebat Epiphani. p. 553, B. De hoc imperativi passivi usu post Buttmann Gr. Gr. Ampl. §. 98. 8. annot. 18 monui Symbol. in Epiphani. p. 81. Adiectivo verbali Methodius utitur ap. Epiph. p. 574, D. εἰς ἑκίνο δὲ διασκεπτόν, ubi et pro εἰς scribendum, siquidem διασκεπασθαι εἰς τε ferri aequat. Vid. Symbol. in Epiph. p. 57. Διασκεπτόν ap. Platonem περὶ c. gerit. secum habet. Tim. p. 51, B. Legg. IX, p. 859, B. Post αὖν Dindorf. ex cod. Ven. οὖν adiecit, quod p. 553, B. in eodem contextu recte deest. Vid. annot. 336. Formula μέχρι τοσοῦτον ap. Platon. aliquoties reperitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 312.

445 Methodius, quavis imitatus Platonem Polit. l. c., tamen πολυπλάσιον, quam cum Platone πολυπλάσιος dicere maluit. Neque πολυπλάσιον, neque πολυπλάσιος, quam locum habet Method. ap. Plat. cod. 234, p. 297, a. 28, apud Platonem exstat, qui forma πολυπλάσιος constantia utitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 144. Vulgari forma διπλασίον pro Attica διπλάσιος Noster utitur ap. Nicet. Cat. in Job. ed. Jun. p. 570. διπλασίον τῶν ἀγγελοῦν ἀντιλαμβάνει. Vid. Loeb. ad Phryg. p. 411. Μνημονεύσαντες et τὸν λόγον Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. μνημοσύνας et λόγον.

446 Dindorf. μόγεις, omisso καὶ, cum cod. Ven. Sed, ut alias apud Methodium praeter libro-
rum fidem μόγεις pro μόγεις scribere non ausim (vid. annot. 103), ita h. l. non multaverim μόγεις, quod in libris reliquis exstat et imitatione Platonis commendatur (cf. Akib. l. l. c.). Καὶ autem fortasse respicit similem locum in putre priore operis Methodii ab Epiphaniis excerpti.

447 Pro ἐπὶ πολὺν χρόνον ap. Plat. Phaed. l. c. Noster ἐπὶ πολὺ, longē, quod ap. Plato semel reperitur, Crat. p. 415, A. Conf. Method. Conv. X. Virg. p. 257. Τὴν οὖν Δωδώνην τριετησίαν ἐπὶ πολὺ μόγεις ἀναπνεύσας (vulg. ἀναπνεύσας).

448 Insolenter Methodius καταβάλλειν πρὸς ἀπιστίαν pro καταβάλλειν εἰς ἀπιστίαν, in dubitationem contere, ut est ap. Plat. Phaed. l. c. Confirmat tamen Noster imitatione sui lectorem vulg., cuius loco libri nonnulli μεταβάλλειν perperam exhibent. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 683. Locutionem εἰς ἀπιστίαν καταβάλλειν ap. Plat. l. c. respondet εἰς ἀπιστίαν καταπύπτειν Phaed. p. 88, D.

449 Vulgo εἴην. Εἴην, ut est ap. Plat. Prot. l. c., Petav. coniecit, ex cod. Ven. reposuerunt Oehler. et Dindorf.

450 Cod. Ven. ἡσθόμην pro ἡρμαι τὴν, unde Oehler. ἡρμαι τι τὴν coniecit. In usu quidem sunt ἡρμαι πῶς (cf. Epiphani. p. 628, C., ubi ante Oehler. ἡρμαι πῶς male legebatur), ἡσθόμην πῶς (Irenae. ap. Epiph. p. 236, D.), similia; inauditum vero ἡρμαι τι. Simplex ἡρμαι Plato frequentat; vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 37 sq. ἡρμαι καὶ κατὰ μικρὸν Meletius ap. Epiphani. p. 870, D. pro simpliciter ἡρμαι posuit, quod ap. Platon. in eadem sententia exstat. Vid. Symbol. in Epiph. p. 42. De spiritui asperso in vocibus ἡρμαι et ἡρμαιν perperam posito ad Eliam Cret. col. 783 (5) monui.

451 Verbis εἰκαστον ὡς περὶ συναγείρας, quae ap. Plat. Protagorae loco παραλλήλως exstant,

φῶντος⁴³², ὑποτρέμων ἐτι καὶ σκοτιζόμενος⁴³³ ἐβεβλήμεν γὰρ, ὡς πρὸς ἡμᾶς εἰρησθαι⁴³⁴, τῇ θεινότητι κατητλημένος τῶν λόγων⁴³⁵ τρέπομαι πρὸς τὸν Ἀρξέντιον, καὶ καλέσας (B) αὐτόν, ὦ Ἀρξέντιε, νομίζω, ἔφη, μὴ μάτην λελέχθαι τὸ ποιητικὸν σὺν τε δὴ ἔρχομένῳ⁴³⁶, καὶ γὰρ οἱ ἀνταγωνισταὶ δύο. διὸ σθένος ἀμφοτέρων περ σχῶμεν⁴³⁷. συναντιλήπτορα γὰρ καὶ συναγωνιστήν αἰροῦμαι σε τῆς πρὸς αὐτοῖς μάχης, μὴ ἡμῖν ὁ Ἀγλαοφῶν μετὰ Πρόκλον καὶ Ὠριγένους τοῖς ἀναιρεπτικοῖς⁴³⁸ καὶ ἡμῶν ὀπλισμένος λόγοις ἐκτέρσῃ⁴³⁹ τὴν ἀνάστασιν.

Pol. I, 336, E. εἶτον ὑποτρέμων. Prot. 339, E. ἐσκοτώθη.

Pol. X, 595, B. ὡς μὲν πρὸς ἡμᾶς εἰρησθαι.

Pol. I, 344, D. ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὧτων ἀφρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Prot. 339, E. τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, καὶ καλέσας αὐτόν, ὦ Πρόδικε, ἔφη ἐγώ, — 348, C. ἡγοῦμαι .. πᾶν λέγειν τι τὸν Ὀμηρον τὸ σὺν τε δὴ ἔρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε. 340, A. δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ, ὥς περ ἔφη Ὀμηρος τὸν Σείμανδρον .. τὸν Σιμόντι παρακαλεῖν, εἰπόντα· φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέρω περ | σχῶμεν. αὐτὰρ καὶ ἐγὼ σέ παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκτέρσῃ.

respondet ἀνατρέσας, animum recipiens, et sic Plato ipse Euthyd. p. 276, C. πρὶν ἀναπνεῖσαι καὶ πάλιν τε καὶ εἰ. Apposite Methodius Convin. X Varg. p. 37. μετὰ μοῖς ἀναπνεύσασαι, unde ἀναπνεῖσαι pro vulg. ἀνατρέσας reposui in eodem Convin. p. 257 loco supra allato annot. 447. Homericus dictio est ἀνατρέσας τινα, respirare a te, animum recipere ex te, v. c. Iliad. A, 382, οἷτω καὶ Τρώες ἀνέ τρέσαν κακότητος, unde fluxit ἀναπνεῖσαι κακότητος in fragmento Orphico, de quo vid. Creuzer, Annot. 40 Plotin. p. 140. a.

452 *Λωγῶν*, in re translate positum, est cessare, intermittere, et hoc loco. Idem valet *εὐλογεῖν* ap. Nostrum Homil. in Sym. et Ann. ed. Pant. p. 140. ὅπως .. ὑπολογήσῃ τῆς ἐν ἡμῖν αἰσχυρίας ἢ εὐθεσίας. *Λωγῶν* τινα, dicitur, qui ab aliqua re requiescit, quem ad modum Epiphanius vocat ὑπολογεῖν utitur p. 1078, C. παντός φόβου καὶ θορόβου καὶ ταπεινότητος ὑπολογεῖντες, ubi vid. Symbol. p. 108. Adde Karsten. ad Empedocl. p. 289. Transitive est *λωγῶν*, liberare, ap. Aeschyl. Prom. v. 27, ubi vid. Giacomell.

453 *Σχοτίζεσθαι* Methodio magis placuit, quam quod Plato Prot. I. c. posuit *σκοτιοῦσθαι*; quod autem in progressu ap. Plat. *πατήσθαι*, id Noster cum *βάλλεσθαι* commutavit. Valet autem *βεβλήσθαι* idem quod *καταβεβλήσθαι*, metaphora a lucta sumpta. Vid. annot. 102, ubi de liberiore imitatione loci ex Prot. movi. Aliud sibi vult *βάλλειν* p. 563, A. οἷς (σοφίσμασι) οἱ θεοὶ βάλλοντι, quibus tanquam telis ignavi percutiuntur. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. De S. N. V. p. 5 sq. Ceterum *πληττεσθαι* ap. Plat. non est verbum gladiatorium, ut Stallbaumius temere dicit, sed a pugnatu sumptum. Vid. Spinhem. ad Iulian. Caesar. p. 113 ed. Amstelod. et Wyttenbach. ad Plot. De S. N. V. p. 5, qui tamen discrepantia commiscet.

454 Male vulgo *εἰρησθαι*. Tu confer Plat. Pol. I. c. et Protag. p. 339, E. ὡς γὰρ πρὸς σε εἰρησθαι ταῖς δῆ, ubi Stallbaum. ad Matthiae. Grammat. Gr. Ampl. §. 545 provocat.

455 Vulgo τῶν λόγων κατητλ. Cod. Ven. κατητλ. τῶ λόγῳ Diadorf. κατητλ. τῶν λόγων, recte, quippe Methodii more, qui transpositionibus orationi vim addere solet. Translatum *καταντλήν* est obducere. Vid. Ast. ad Plat. Pol. I. c. Comment. p. 372 sq. Verbo *περιαντλήν* Methodius idem translatio utitur Symp. p. 298. *μετὰ περιαντλήν* τας τραγικὰς τῶν παθημάτων. Redit autem Methodius h. l. ad simile antea institutum, qua, qui adversarii argumentis obducitur, eum eo circumducit, qui nobis occurrat.

456 Vulgo σὺν τε δὴ ἔρχομένῳ: cod. Ven. σὺν διο ἔρχομένῳ, quod Oehler. recepit: Diadorf. σὺν τε δὴ ἔρχομένῳ, ut est ap. Homer. Iliad. K, 224. Quod quidem hemistichium Methodius a Platone Prot. I. c. suppsit. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 179, et Suer. Adnot. in Plat. Convin. p. 83. In verbis progressus illa: *μὴ μάτην λελέχθαι*, respondent Platonicis: *τίνα λέγειν τι*, siquidem *λέγειν τι* idem est ac *μὴ μάτην λέγειν τι*. Videt. Ast. I. c.

457 Vulgo *ἀμφοτέρω ἀμφοτέρων ἐπέρσων*: cod. Ven. *ἀμφοτέρων περ σχῶμεν*, omissis *ἀμφοτέρω*, et ita Diadorfus. Sed, ut *ἀμφοτέρων περ σχῶμεν*, quod etiam Oehler. in annot. placuit, recte habet, quippe levi immutatione ex Homeri loco Iliad. Φ, 308 sq. ap. Plat. Prot. I. c. assumptum, ita *ἀμφοτέρω*, quod ap. Homer. exstat. h. quoque suo loco est positum, nec nisi negligentia librarii, ab *ἀμφοτέρω* ad *ἀμφοτέρων* prolapsi, in cod. Ven. omissum videtur. Homeri locum minor neglectum a Diaprio in candidissimo opere, quod interpret. Gnomologion. Homericum, p. 120.

458 *Ἀναιρεπτικοί*, quod Petav. conjectura assensum erat, Oehler. et Diadorf. ex cod. Ven. receperunt. Vulg. *ἑνα τρεπτικοί*. Tu vid. Symbol. in Epiphani. p. 45.

459 Vulgo *ἐκτέρσῃ*, mendose, et Petavio recte visum. *Ἐκτέρσῃ*, quod Oehler. et Diadorf. ex cod. Ven. receperunt, confirmatur Platonis loco Prot. p. 340, A., quem Noster imitando expressit. Verbis τὸν Σιμωνίδην ἐκτέρσῃ Iliad. Φ, 309 sq. respicit Hemdorf. pulcre vidit. Idem V. D. verba *ἐκτέρσῃ* et *ἐκπέρσῃ*, quae de verbis diruendis proprie dicuntur, a poetis passim et personarum dandi etiam de prisonis usurpatione docuit. Sed hoc manus ad rem, quum ap. Plat. *ἐκπέρσῃ* τὸν Σιμωνίδην, evertere Simonidem, adhuc tropa pro eo dicatur, quod est evertere Simonidis sententiam. Idem igitur Noster *ἐκτέρσῃ* τὴν ἀνάστασιν, id est evertere doctricam de resurrectione. — Quae ap. Epiph. p. 563, A. insequuntur: *ἄγε* — — *γογγυζέμεν*, emendavi et illustravi annot. 132 et 453.

P. 563, A. καὶ γὰρ οὐδὲν ἐν αὐτοῖς ἰγνέας ὁλως οὐδὲ πάριον⁴⁰⁰.

P. 365, A. τοῖς πολλοῖς οἱ ἐκ τῶν εἰκότων⁴⁰¹ ἐστὶν ὅτι λόγοι πρὸς κάλλος καὶ ἡδονὴν πεποιθιμένοι⁴⁰² μᾶλλον τῶν εἰς ἀκριβείαν⁴⁰³ ἐξητασμένων νομίζονται σπουδαιότεροι⁴⁰⁴, τῶν διδασκάλων οὐ πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων ἐτι καὶ σεμνόν —.

P. 563, B. πάντες εἰς τὸ ποιῆσαι .. τὸ καλὸν ἡμιβλίνθησαν⁴⁰⁵, πλησθέντες οὐλήματος.

P. 563, C. μὴ νοήσαντες ὥς οὐ τὰ ἔργα τῶν λόγων ἐπετηδεύθη χάριν, ἀλλὰ τῶν ἔργων οἱ λόγοι⁴⁰⁶, ὥς περ ἱατρικῆς δι' ὧν τοῖς κάμνοντας σώζεσθαι δεῖ τῶν λόγων ἔργοις κηρουμένης⁴⁰⁷. Ἰν'

Phaed. 90, C. οὐδὲν ἰγνέας οὐδὲ βέβαιον .. τῶν λόγων.

Phaed. 92, D. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιούμενοις λόγοις. Menex. 235, A. κάλλιστ' ὡς τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες. Theaet. 184, C. τὸ .. ἐν-χερὲς τῶν ὀνομάτων .. καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον. Pol. VI, 490, A. πρὸς τὸ ὄν .. ἀμιλλᾶσθαι.

Pol VI, 490, B. οἷα ἀμβλύνονται οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος. Phaedr. 248, C. λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα.

Pol. V, 463, E. γελοῖον γὰρ ἂν εἶη, εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ τῶν στοιμάτων μόνον φέγγονται.

Gorg. 451, C. ὅτι καὶ αἴτη λόγων κηροῦται τὰ πάντα. Ischl. 188, D. κο-

400 Adversariorum rationibus nihil sincerum, nihil ratum inesse dicit. Id enim sibi voluit voces *ἰγνέας* et *παρίον*. *Ἰγνέας* de eo, quod sincerum ac verum est, a Platone usurpatum solet. Conf. *licens* ab Astio Lex. Plat. T. III, p. 430. *ἰλλῶτες*. in his enim, quae e *τερον* posui. Quod ibidem *βέβαιον*, id Nostro est *πάριον*, ratum atque firmum. Vocabulum in libris Platoniciis saepe reperitur, ut notum Epinom. p. 984, D. *πάριον ἔχεται τούτων τὸν λόγον*, hanc rationem fixam in animo teneat. Frequentior apud Platonem unus adverbium *παρίως*, *firmè*. (vid. Ast. Lex. Plat. l. c.) eoque Methodius utitur Conviv. X Virg. p. 150 ed. Allat. *τὰς ἐπαγγελίας .. τὰς ἐν παρρησίᾳ πικρίας καταγεγενημένους*. Et adiectivum et adverbium posterioris aetatis scriptores frequentant (vid. Annod. in S. Basil. I, p. 158. et quae dedi in Annot. Philol. Supplem. X, 2, p. 172), qui etiam voces *παριῶν* et *παρίως* excoctarunt (vid. Creuzer. Annot. in Platin. p. 85, b. sq.). Ceterum vocem *ὁλως*, vulgo unissimam, Dindorf. ex cod. Ven. ulciscit; idem cod. male *ἐν ταῖς*.

401 *Τὰ εἰκότα* sunt quae veri similitudinem tantum ac speciem habent. Conf. Phaedr. l. c., ubi vid. Wyttenbach. Annot. p. 243. et Ast. Annot. p. 704. Qui autem ap. Plat. l. c. vocantur *οἱ δι' εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιούμενοι λόγοι*, Nostro sunt *οἱ ἐξ εἰκότων λόγοι*, dissimulationes, quae veri similitudine ac specie in demonstrando utuntur, voce *ἐκ* instrumentum delecta ante. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 647 sq.

402 *Ποικίλιν* λόγον est orationem artificiose exornate. Conf. *ποικίλιν τὴν δοξάν*, opinionem artificiose exornare, p. 564, C., ubi *πρὸς ἐπείτην* adiectum, ut h. l. *πρὸς κάλλος καὶ ἡδονήν*. Eadem vi verbi, licet alia sententia, ap. Plat. Menex. l. c. *theotres* in encomis res et homines *ποικίλιν* dicuntur. De artificio in exornanda rerum natura verbum *ποικίλιν* usurpat Methodius libro *περὶ τῶν γεννητῶν* ap. Phot. cod. 235. T. II. ed. Bekk. p. 304, a. 9. 10, ubi vid. annot. 724.

403 *Εἰς ἀκριβείαν* est i. q. *ἀκριβῶς*. Similiter *δι' ἀκριβείας*, accurate, diligenter, ap. Plat. Theaet. l. c. (ubi *δι' ἀκριβείας ἐξετάζειν*, ut h. l. *εἰς ἀκριβ. ἐξετάζειν*) et alibi. Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 284. et Lex. Plat. T. I, p. 85.

404 De similitudine verborum *μᾶλλον .. σπουδαιότεροι* vid. annot. 405. Mox recte Dindorf cum cod. Ven. *οὐ* pro vulg. *οὐτε*; idem tamen cum eodem cod. minus bene *βέλτιον* pro vulg. *βέλτιστον*. Tu vide annot. 376.

405 Quum Methodius praegressis verbis *πρὸς τὸ βέλτιστον ἀμιλλωμένων* ad Pol. VI, p. 180, A. respexit (conf. annot. 60), nemo iam non videt, eundem h. l. figuratum *ἀμβλύνεσθαι*, hebescere, languescere, ex his delibasse, quae ap. Plat. Pol. VI, p. 460, B. insequuntur. Est autem *ἀμβλύνεσθαι* ex *ἀπαξ* λεγομένους apud Platonem, non minus quam *ἀπαμβλύνεσθαι*, obtundi, quod exstat Pol. IV, p. 443, D. Platonicè verbo *ἀμβλύνεσθαι* videtur Gregori. Monach. Monodici in Pichonem (Annal. Philol. Supplem. XI, 3) p. 302, *οἷα ἀπελείθη τῆς ἀρετῆς ἐπέων καὶ κοσμοειδέας*, οὐδ' *ἀμβλύνθη τῆς ἔλξης*, ubi iudici Creuzerum, de verbo *ἀμβλύνεσθαι* et compass. exponerem ad Platin. Ennead. p. 182, a. Adde Method. in fragmento II. de S. Cruce ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 827, E. *ταῖς τὰ πάθη τῶ σχήματι ἡμιβλύνται*. In seq. *ἀποσθῆναι* ad nuncium translationis est, ut ap. Plat. Phaedr. l. c.

406 Sermones factorum, non facta sermonum gratia colit et exercet, Methodius docet, quoniam, et ait Plat. Pol. l. c., verba sine factis inanes sunt. Ceterum cod. Ven. male *οὐ* pro *μη*.

407 Vulgo: *ὡς περ ἱατρικῆς .. κηρουμένων*, praeposita tamen verbo *σώζεσθαι* voce *δι*, quia Dindorf. ante cod. Ven. proposuit, et varia distinctione. In ead. quidem Basil. et Petav. ante *ὡς περ* punctum praepositi ponitur. Deinde in Basil. virgula post *σώζεσθαι* distinguitur. Paulo melius Petav. verbi *δι' ὧν* i. x. d. *σώζεσθαι* virgula ita inclusit, ut in connexis verbis *ὡς περ ἱατρικῆς .. τῶν λόγων ἔργοις κηρουμένων* participium *κηρουμένων* pro passivo accipiat. Oehlerus et Dindorf. ante *ὡς περ* recte nominis virgula distinxerunt; in reliquis, ab Oehlero utro tenore scriptis, Dindorf. virgulam post *ἱατρικῆς* posuit. Verum cum vico, quod in Symbol. ad Epiph. p. 45 sq. docui, *κηρουμένων* legi et verbum *δι' ὧν .. τῶν λόγων* attractione, quae vocatur, explicari oportet. Numquam medicina sermones vel praecepta, quibus aegrotorum saluti providetur, factis exsequi debet, verbo *κηροῦσθαι* vi media, non passiva posito. Conf. Plat. Gorg. l. c. Ibidem B. D. dicto *λόγῳ κηροῦσθαι* vi requirit. Noster contrarium in sententiam, sed eodem verbi *κηροῦσθαι* usu, *ἔργοις κηροῦσθαι* vi dicit. Ceterum de assimilatione, qua substantivum ad pronomem relativum refertur, vid. Matthiae Gramm. Gr. Ampl. §. 474, σ

ἡρμοσμένῳ ἡμῶν πάντα συμφωνῶς ὁ τοὺς εἶη (B.) τοῖς ἀρίστοις λόγοις τὰ ἔρη τῇ γλώσσῃ συνωδῶ παρέχων δίκην λίρας, ἀλλὰ μὴ ἄρουσα καὶ ἀσέμνω-
τα⁴⁶⁶. ἐπὶ γὰρ τῷ κτήσασθαι κατὰ ἀλήθειαν ἀγωνίζεσθαι δεῖ τὸ δίκαιον ἀσκεῖν, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ δοκεῖν⁴⁶⁷, χω-
λῶς ἐπιβαίοντι σοφίᾳ⁴⁷⁰, καὶ πρὸς δοῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν ἀνι-
λωμένον⁴⁷¹, πρόθυρα καὶ προσχήματα καὶ πᾶσαν ὑποδίσταμενον τῆς ὑποκρί-
σεως τὴν σκερῆν⁴⁷².

P. 364, A. ἢ πῶς, ὡ ἀξέντιε, ἐφην-
εγώ, σὺ ταῦτα τίθεσαι⁴⁷³; καὶ ὅς ἀπε-
κρίνω, Οὕτως καὶ ἄντιπρ καὶ σὺ. (B.)
Ὑλοῦν πάντας τῶν ἐτεροδόξων τοὺς
σοφιστὰς μιμητὰς εἰδώλων ἀληθείας
εἶναι λέγομεν, ἀλήθειαν μὴ γινώσκον-
τας. καθάτερ ζωγράφους; καὶ γὰρ οὗ-
τοι μιμεῖσθαι μὲν ναυπηγοὺς καὶ πλοῖα
καὶ κυβερνήτας ἐπιχειροῦσι, ναυπηγεῖν
καὶ κυβερνᾶν οὐ γινώσκοντες⁴⁷⁴. οὐκοῦν

μὴ μοι δοκεῖ μοιστικός ὁ τοιοῦτος εἶ-
ναι, ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος,
οὐ λίραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ
τῷ ὄντι ἤν ἡρμοσμένον αὐτὸς αὐτοῦ
τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις τρὸς
τὰ ἔργα. Pol. II, 361, B. οὐ δοκεῖν, ἀλλ'
εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. VII, 535, D.
φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀνθ-
ρωπῶν. Epist. 981, A. τῶν μεγίστων σο-
φίας ... ὁρθότατα ἐπιφανεῖν ἡμῶς.
Pol. II, 365, C' πρόθυρα .. καὶ σχῆμα ..
σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραφτέον.

Utal 386, B. ΣΩ. Πῶς οὖν τοῦτο τί-
θεσαι; ἀρ' ὥδε ; EPM. Ἐμοιγε
δοκεῖ οὕτως. Pol. I, 600, E. Οὐκοῦν τι-
θῶμεν .... πάντας τοὺς ποιητικοὺς μι-
μητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι ..., τῆς δὲ
ἀληθείας οὐχ ἄπεισθαι; ἀλλ' ὥσπερ εἶν
δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκιτοτόμου
ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, (601, A.) αὐτὸς
τε οὐκ ἐπαίειν περὶ σκιτοτομίας καὶ
τοῖς μὴ ἐπαίονσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων

468 Institutioem hact ex Plat. Lach. p. 184, D. indicavi annot. 158. Sententiam Platonis de
concordia factorum et verborum etiam alii scriptores celebrant, laudati ab Heusdio Spec. Crit. p. 122
sq. Adde Clem. Alex. Paedag. I, p. 158. ἡμῶς ἡρμοσμένοι, καὶ σὺ, αὐτοῖς πρὸς τὸν παιδευ-
σιν συνωδῶν τὸν λόγον ποιησάμενοι τοῖς λόγοις τῷ ὄντι ἤν. Ceterum ἡν ante ἡρμοσμένον
cod. Ven. male omittit; nec nobis idem ἐπὶ πρὶς εἶη.

469 Praeter locum ex Pol. II, p. 365, C. aliam conf. Gorg. p. 527, C. πάντας μᾶλλον ἀνθρῶ
μετακρίτων οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Vid. Stallbaum, ad Pol. I. c. et Ast. Annot.
in Gorg. p. 475. Ceterum insulsiā stultitiā ἀγωνίζεσθαι, studere, h. l. cum insulsiōne (ἀπειρία)
copulatur; nam alia est, de qua extrenā annot. II dixi, vis verbi ἀγωνίζεσθαι cum insulsiōne co-
pulati.

470 Ἐπιβαίοντι cum genit. h. l. est aggredi, suscipere, qua vi verbum ap. Plat. uno
Epitome loco est positum est. Noster ap. Plat. cod. 234, p. 298, σ. 5. 6. διὰ νόστον, .. ἐπιβαί-
οντων ἐπὶ ἀρμονίᾳ λόγισμῷ τὰ ἐπὶ πράγματι κατοπιέοντες, ubi ad ἐπιβαίοντων ex seqq. in-
telligendum τῶν ἐπὶ πράγματι. Rarissimum adverbium χωλῶς, Lexicis adducitur; h. l. sensu
translato est i. q. imperfecte. Longe frequentior est usus translates adiectivi χωλῶς, manens,
imperfectus, quo Plato Pol. I. c. et alibi utitur. Vid. annot. 225.

471 Edd. Basil. et Petav. male ἀνιλωμένον πρόθυρα, vixim post πρόθυρα positū. Ἀνι-
λωμένον recte Gehler, et Bindsch., quoniam ille vixim ante πρόθυρα distinxit, hic verba καὶ πρὸς
δοῶν — τὴν σκερῆν uno tenore scripsit. Prior ratio una vera est. De verbis πρὸς δοῶν μ. ἢ
πρ. εἶ. ἀνιλωμένον vid. annot. 60 (ubi monitioni ἀνιλωσθαι notavi) et 465.

472 Verba πρόθυρα .. ἐπιδίσταμενον (ἐποδίσταμενον male cod. Ven.) sic sunt vertenda; ex-
tremo orationis (serpentine) induti. Metaphora vocis πρόθυρον scilicet est ex Plat. Pol. I. c. ubi
vid. Ast. Comment. p. 409 sq., Stallbaum, et Schneider. Πράσχιμα, decora species, fere idem
est, quod σχῆμα I. c. ap. Plat., q. d. nomen πρῶσχιμα eadem vi posuit Pol. VI, p. 495, C., id quod
Schneider, p. 135, n. bene advertit. Vid. Annodv. in Basil. I, p. 57.

473 Vulgo: ἢ πῶς, ὡ ἀξέντιε, ἐφην ἐγώ, σοὶ ταῦτα τίθεσθαι; Petavio nonnulli post σοὶ
dixisse videntur. Gehlerus: ἢ πῶς, ὡ ἀξέντιε, ἐφην ἐγώ σοὶ ταῦτα τίθεσθαι. D'indus in vul-
gata adquevit lectione, quam eodd. Venet. et Rhedig. exhibent. Ego vero recepi emendationem,
in Symb. in Epiph. p. 46 commendatam, quam Gatakerus, ab Gehlero laudatus, Adv. Misc. Posth.
cap. 36, p. 805 proposuit. Confer Platonis locum παράλλελον Uat p. 386, B. Ceterum τίθεσθαι,
statuere, censere, quod p. 565, C. secumit, Platonis estatum. Vid. Ast Lex Plat. T III, p. 385
sq. Mex uterque cod. Ven. male; conf. annot. 516.

474 Haec omnia: Οὐκοῦν (Οὐκ οὐκ male cod. Ven.) — — — οὐ γινώσκοντες, ingeniosa imi-
tatione expressa sunt ex Plat. Pol. X, p. 600, E., ubi poëta μιμηταὶ εἰδώλων ἀρετῆς, esse dicuntur,
quippe virtutis imagines imitando exhibentes (id enim sibi vult vox μιμητῆς, de qua vid. Ast. Com-
ment. in Plat. Pol. p. 421), et cum pictoribus comparantur, qui, licet satirice imperfecti, tamen su-
tores representant. Platonis verba de poëtis Noster ad sophistas haereticorum transtulit, autotibus
fictis navales et gubernatores substituit. Atque hoc emblemata Platonis Nostro suffragatur est
Pseudo-Origenes Dial. i, Marc. V, p. 131 ed. Weidm. Οἱ τοιχογράφοι ναυπηγοῖς καὶ κυβερνήταις
καὶ πλοῦτον, πλοῦτον, ζωγραφούντες ναυπηγοὺς καὶ κυβερνήτας οὐκ ἴσασι. Institutam similitudinem
Methodius his verbis pertulit: Οὐκοῦν ἀποκρίντες — — — καὶ οὐ πλοῦτον; quae nonnulli coloris
traxerunt ex Plat. Pol. X, p. 508, B. Ex Platonis loco priore ap. Method. p. 110 πᾶντις πρὶς vulg.
πᾶντις, deinde ἰδούμεν pro vulg. ἰδούμεν reposuit. Utanique locutionem, a me prepositam Symb.
in Epiph. p. 46, cod. Ven. confirmat. Ceterum οὐ pro vulg. μὴ cod. Ven. in verbis μὴ γινώσκον-
τες, unde Bindsch. οὐ γινώσκοντες, quod recepi Gehlerus eam scripturae discrepanciam in pri-
mario μὴ γινώσκοντες, notatam, et latius erroris, ut videtur. Ceterum de repetenda post ζω-
γραφούς interrogatus nota monui Symb. in Epiph. p. 46.

ἀποξέοντες θέλει⁴⁷⁵ τὰ χρώματα πε-
θωμεν αὐτῶν τὰ θαιμάζοντα τὰς τοι-
αύτας γραφὰς παιδίᾳ ὅτι οὔτε τὸ πλοῖ-
ον⁴⁷⁶ τλοῖόν ἐστιν οὔτε ὁ κυβερνήτης
κυβερνήτης, ἀλλὰ τοῖχος ἔξωθεν πρὸς
τέρψιν χρώμασι καὶ γραφαῖς κεκοσμη-
μένος, καὶ ὅτι μιμηταὶ (Γ.) μὲν εἰδῶλον
πλοῖου καὶ κυβερνήτου οἱ δημιουργή-
σαντές εἰσιν ἀπὸ τῶν χρωμάτων ταῦτα,
καὶ οὐ πλοῖον; Μακρόν τῷ⁴⁷⁷ ἀκοῦσαι
ποθοῦντι τὸ προσιμῖον. Ἀλλ' ὠφέλι-
μον, ἔφη, ὦ ἄριστε⁴⁷⁸. τὰ γὰρ ἀπὸ
τῶν θεοπνευστῶν γραφῶν⁴⁷⁹ ῥήματα,
οἷς ἐπιχρωματίζοντες⁴⁸⁰ ποικίλλουσιν
ἐαυτῶν πρὸς ἀπάτην οἷτοι τὴν δόξαν,
δικαιοσύνην αὐθαδῶς καὶ ἀλήθειαν
ὀνομάζοντες, οὐ γινώσκοντες ὅλως δι-
καιοσύνην, εἰ τις ἀφέλαιοτο, πόσον οἶει
γυμνωθέντας αὐτοὺς τῶν τοιοῦτων ὀνο-
μάτων χλευασθῆσεσθαι⁴⁸¹; Πάνυ πολὺν,
ἔφη. Πότερον οἶν, ὦ (Δ.) ἰδξέντιε, ἢν
δ' ἐγὼ⁴⁸², σὺ βοῦλεῖαι ταύτης ἡγεμονεῖν
τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Αἰκίαιος, ἔφη,
σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατέρχεις τοῦ
λόγου.

P. 561, D. ἐλέγετο ... ἢ ψυχὴ τὸ σῶμα
δαὶ τὴν παρὰ βᾶσιν ὅ περιεχόμεθα τοῖτο

δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσι; N. 598, B
ὁ ζωγράφος ... ζωγραφῆσει ἡμῖν σκν-
τοτόμον, τέκτονα, τοὺς (Γ.) ἄλλοις δη-
μιουργοῖς, περὶ οὐδενὸς τοιούτων ἐπαίων
τῶν τεχνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδας τε καὶ
ἄφρονας ἀνθρώπους ... γραφὰς ἀν-
τέκτονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνὺς ἔξα-
πασθ' ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα
εἶναι.

Pol. IV, 432, E. Μακρόν, ἔφη, τὸ
προσιμῖον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι.

Pol. X, 601, A. τὸν ποιητικὸν γῆσο-
μεν χρώματ' αὐτα ἐκάστων τῶν τεχνῶν
τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματί-
ζειν αὐτὸν οἷς ἐπαίοντα ἀλλ' ἢ μιμνέ-
σθαι. — (B) — γυμνωθέντα .. τῶν τῆς
μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν,
αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα, οἷμαί σε εἰ-
δέναι οἷα φαίνεται.

Protag. 351, E. Πότερον οἶν, ἢν δ'
ἐγὼ, σὺ βοῦλεῖαι ἡγεμονεῖν τῆς σκέ-
ψεως, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Αἰκίαιος, ἔφη, σὺ
ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατέρχεις τοῦ
λόγου.

Plat. Ic. 250, C. ἀπαθεῖς κακῶν, ὅσα
ἡμᾶς ἐν ἰστέρω χρόνῳ ἰπέμενεν. ... κα-

475 Ne quis forte et θέλει scribendum opinetur ex usu loquendi Platónico, de quo Ast. Lex. Plat. T. I, p. 595: θέλει h. l. insolentius usurpatur ad exemplum vocis βοῦλεῖ, a Platone interdictum cum coniunctivo praes. posita. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 359, et conf. infra p. 564, D — βοῦ-
λεῖ .. ἐγὼ ἡγῶμαι (vulg. ἡγήσομαι); Cod. Ven. male ὅσα εἰς προ θέλει, et deinde αὐτῷ προ αὐτῶν.

476 Τὸ πλοῖον τοῦτο Dindorf. cum cod. Ven. Sed pronominum h. l. non magis opus est, quam
in seqq. οὔτε ὁ κυβερνήτης κυβερνήτης. Mox post κεκοσμημένος in edd. Basil. et Petav. puncto.
deinde post πλοῖον in ed. Basil. rursus puncto, in ed. Petav. prius etiam virgula distinguitur. At-
qui priore loco virgulam, posteriore interrogationis notam ponendam esse bene vidit Gatakerus, ab
Gehleto laudatus, Adv. Misc. Posth. cap. 36, p. 865, quem Gehleus et Dindorfis secuti sunt.

477 Τὸ edd. Basil. et Petav.: τῷ Gehleto, auctore Gatakeri Adv. Misc. Posth. cap. 36, p. 865,
ubi comparatur Plato Pol. I. c. Atque ita cod. Ven. et ex eo Dindorf. Sed praeterea post προσ-
μῖον puncto, non virgula, ut fit vulgo, distingui et Ἀλλὰ scribi oportere Symbol. in Epiph. p.
48 locum. Quamquam, si quaeris, praestat Ἀλλ', quod reposui. Hiatum, qui vulg. lectione αὐτο-
ὠφέλιμον inest, Dindorf. cod. Ven. secutus, sustulit. Vid. annot. 501. Ceterum proverbium
μακρόν — τὸ προσιμῖον, in vulgus minus notum est, neque exstat in magna proverbiorum col-
lectione, Fennecus a. MDCLXX. edita.

478 ὦ ἄριστε, ut ὦ βέλτερε (conf. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 344), Platoni usitatum est in blanda
appellatione. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 277. Crasis, quae in formula ὦ ἀγαθὲ (ἀγαθὲ) pariter
usurpata constans est (conf. annot. 521), in ὦ ἀρίστῃ (ἀρίστῃ) rarius censatur. Vid. Stallbaum. ad
Plat. Menon. p. 77, B.

479 Γραμμάτων cod. Ven. et Dindorf. Sed libri sacri γραφαὶ non minus recte quam γραμ-
ματα vocantur. Vid. Schlenker. Lex. in N. Test. T. I, p. 545, et p. 543. Quo accedit, quod dicto
θεοπνευστο, γραφὴ sumpta est ex 2 Tim. 3, 16.

480 Quae verbis τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν θεῶν γρ. ῥήματα — χλευασθῆσεσθαι; iocet imitatio
loci ex Plat. Pol. X, p. 601, A. B. ubi, se prodit verbo ἐπιχρωματίζειν, inducere (colorem),
quod hoc mo loco ap. Plat. reperitur. Pergit autem h. l. Methodius in as, quae Plato de portis
dixit, ad haereticos transferendis. Conf. annot. 474. De proximo ποικίλλειν vid. annot. 162.

481 Praestabat dicere: πόσον (πόσον male cod. Ven.), οἷτοι, γυμνωθέντες τῶν τῶν τῶν ὀνο-
μάτων χλευασθῆσονται; eundem oīei et οἷσθε orationis auctoritatem casu interpreti solet. Plat. Symp. p. 216, D. ἐκδοθῆναι δὲ ἀνοικθῆναι πόσης, οἷσθε, γένοι .. σωφροσύνης; ubi vid. Stallbaum.

482 Vulgo: ἢν δὲ ἐγὼ, deinde ἡγήσομαι et δίκαιον .. σοὶ ἡγεῖσθαι, quae ego in Symbol. in
Epiph. p. 48 ex Protag. I. c. emendavi. Ἠγῶμαι et δίκαιος .. σὺ ἡγεῖσθαι etiam Dindorf., relicto
tamen deformi hiatu ἢν δὲ ἐγὼ, quem Methodius, solers Platonis imitator, vix adnotat, quoniam
Plato (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 34) ἢν δ' ἐγὼ, ut ἢ δ' ὅς, constanter dixerit. Conf. annot.
502. Ἠγῶμαι (ἐγῶμαι cod. Ven.) ex praeposito βοῦλεῖ puncto. Vid. annot. 475. Quod vulgo
scribi solebat δίκαιον .. σοὶ ἡγεῖσθαι, solebant est. Ferri poterat δίκαιον .. σε ἡγεῖσθαι, neutro
δίκαιον, par est, cum accus. et infinit. posito. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 532. Sed in ma-
nifesta imitatione loci ex Protag. praestitit scribere δίκαιος .. σὺ ἡγεῖσθαι (δίκαιος cod. Ven., omisso
σὺ ἡγεῖσθαι), praesertim quoniam haec structura, non illa prior in secunda persona Platoni usitata
sit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 533. De omisso δὲ Stallbaumius ad Prot. I. c. nonnulli. Postremo
καὶ γὰρ καί, ut est ap. Plat. Prot. I. c., cod. Ven. et Dindorf.; vulgo: καὶ γὰρ.

ἀειληγμένα⁴⁴³ χρόνοις τοῖς ἄνω χωρὶς αὐτοῦ μακαρίως διέξυσα⁴⁴⁴. τοῖς γὰρ θεμασίνοις εἶναι χιτώνας σώματα⁴⁴⁵, εἰς ἃ (565, A) ἐνέιρχθαι⁴⁴⁶ συνέβη τὰς ψυχὰς, δίκην ὅπως ὡν ἔδρασαν νεκροποροῦσαι ταμίαι⁴⁴⁷.

P. 565, A. ἀλλ' ἴθι ἐπόμνησον, εἴαν τί σοι φαινῶμαι μὴ μεμνημένος⁴⁴⁸.

P. 565, A. τί δέ⁴⁴⁹; οὐχί καὶ τοῦτο

ἴαροι οἷτες καὶ ἀσίμντοι τούτου ὁ νῦν σῶμα περιγέροντες ὀνομάζομεν, ὅστρεον τρόπον δεδεσμευμένοι. (Ibid. 400, C σῆμα τινὲς φασιν αὐτὸ εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαρμένης ἐν τῷ νῦν παρόντι. δοκοῦσι μέντοι μοι μάλα-σαι θέσθαι οἱ ἐμὲ Ὅργη τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδοῦσας τῆς ψυχῆς).

Plaed 91, C. πρῶτόν με ἐπομνή-σαιε ἃ ἐλέγετε, εἴαν μὴ φαινῶμαι με-μνημένος.

Plaed 65, A. πότερον ἐμπόδιον τὸ

443 Verba auditis transposita su sunt explicanda: το σῶμα τοῦτο, ὃ περιγίνομαι διὰ τὴν περιέβασιν, ἀειληγμένα. Τὸ σῶμα τοῦτο est corpus hoc, ut ait Cicero Somo. Sup. 8. Corpori demonstratio huiusmodi item servit ap. Plat. Phaedr. l. c. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 57. ubi de tractatione pronominis simul agi. Verbo περιγίνομαι inest similitudo ab arietu petiti. Vid. annot. 115. Eadem in re Plato Phaedr. l. c. verbum περιγίνομαι, ab ostreae testa translaturum, usurpavit. Verba διὰ τὴν περιέβασιν adiacentia ex Origenis sententia, qui animas περιέβασιν eiusdem καταβέ-σαι prius statuebat.

444 Quoniam illa animarum ante hanc vitam brevitudo fuerit, Plato docet Phaedr. p. 250, B, C, quo Origines respicit.

445 Vid. annot. 115.

446 Cum translato ἐνέιρχθαι confici simile τερμῶν ap. Plat. Phaed. p. 82, E. ὅς περ δὲ τερμῶν διὰ τοῦτο (τοῦ σώματος) σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Εἰρηκή, ceteri, de corpore usurpati. Axiach. p. 370, D. et ab Origenis sectatore ap. Method. p. 569, C., cui adversum Methodius Ibid. et p. 540, C. ad detrahit τὸ σῶμα θεσμός, καὶ εἰρηκή νομίζεσθαι. Eadem pertinet, quod Origenis sectator ap. Method. p. 567, D. corpus θεσμόν, γολακὴν et πλάσιν vocat. Quam contra Methodius p. 567, D. p. 540, B. 570, A. 571, A. B. C. 576, A. docet, corpus his nominibus immetito usurpavi. Θεσμός τινος, θεσμοστήμων, δέικ, θεσμοεῖν, alia id genus a Platone eandem in sententia usurpavi solent. Conf. modo Phaedr. p. 67, D. ἐκλεισθέντων (τὴν ψυχὴν) ὅς περ ἐκ θεσμών ἐκ τοῦ σώματος, et Phaedr. loco e regione posito, ad quem vid. Ast. Annot. p. 443, qui eum locum in Lex. Plat. T. I. p. 439, v. θεσμός, neglexit. Idem sibi vult vocis θέσις a θεσμός repetitae originem, quam amplexus est Origines, ideo reprehensus ab Epiphano p. 527, D. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 44. Ceterum γολακὴν nomen, quo Origines ap. Method. p. 567, D. corpus notat, in hoc argumento ap. Plat. non existat: respondet ei tamen γολακὴ Phaedr. p. 62, B. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 518 sq. et Symbol. in Epiphani. p. 23.

447 Conf. p. 569, A. θεσμός αὐτῶν τὸ σῶμα διδόντων τιμωρόν. 570, D., uti vid. annot. 631: 575, B. τὰ γὰρ δὴ σώματα κατακινύζουσιν αὐτὰς ἑσπερον ἐπὶ τιμωρῆν, διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτῶν, νικαριζέσθαι. 576, A. διὰ τὸ πρὸ σώματος αὐτῶν (τὴν ψυχὴν) ἀμαρτήσαντες ὡς εἰς, κατα-χρῆσιν καὶ καταδίκην εἰς τὸ σῶμα ἐμβιβάζεσθαι κατ' ἐμὰς, quantum in proximo corpus βαστα-στήμων τῆς ψυχῆς, ex Origenis sententia vocatur. Animas hac vita poenas praestantem vitae ante actas hanc, sine luendorum scelerum causa homines nasci, ut ait Cicero ap. Lactant. III, 18. et ap. Augustin. Contra Julian. Pelag. IV, 15. cum Origenis et Pythagoreis Empedocles et Plato doctum, quos Origines servitus est. De Platone conf. Crat. l. c. ubi dixit διδοῦσας τῇ ψυχῇ, ὡν δὲ ἔνθα διδοῖσι, et post paulo ἔως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ἀρκούνενα. Inde Palladae Epigr. CXXXI. v. 2. corpus est πόλασι βασταῖον. Plura de id in Symbol. in Epiphani. p. 44. Quam vero poena animae luend. plurimum videntur et carceris imaginem exprimitur (vid. annot. 488 et conf. Crat. l. c. τοῦτο δὲ περιβολὴν ἔχειν, ὡς σώζεται, θεσμοστήμων εἰδόντα), h. l. adiecti vocis κατακινύζουσα alia imago instituitur animae ita prius fluctat, ut corpus, quod per se inanimatum est, itaquam calaveri sistellare cogatur. Id eam sibi vult terroris, quod attingi annot. 115. Apposite Epictet. ap. Marc. Autont. IV, 41. τυχόμενος εἰ βασταζὼν νεκρόν, ubi vid. Gataker. Nonne multum distat Aristoteli sententia, quam refert Cicero ap. Augustin. Contra Julian. Pelag. l. c.: quod nos animas cum corporibus copulatos, ut vivos cum mortuis esse coniectos. Animam in corpore tanquam sepulchro poenae causa inclusam fluxerunt et ποῖνα quasi quoddam σῆμα esse voluerunt, quia de origine, ab Origene adoptati, sed a Methodio p. 567, D. improbat, conf. Plat. Crat. l. c. et Georg. p. 474, A., uti vid. Ast. Annot. p. 311. Adde Boissonad. ad Aen. Gaz. p. 170. 256. poenae animae in Eliam Crat. col. 820 (5). Ceterum male eod. Vol. opposuit pro ὅπως οὐ κατὰ φύσιν πρὸ περιέβασιν. Ὅπως postpositum, ut p. 565, B. Itaque non fuit, cum Di- doct. Annot. p. 772. δίκην οὐδένων - περιεχούσας, coniecit.

448 Edd. B. et Petav. ἀλλ' εἰ, ἐπόμνησον, εἴαν τί σοι φαινῶμαι μὴ μ. Petavus con- iecit: ἀγ' εἰς ἐπόμνησον, εἴαν τί σοι φ. μὴ μ., quas coniecturas, Gataker Adv. Misc. Posth. cap. 36. probatas. Obliherus recepit, apud quem tamen typographi errore τί σοι existat. Ego ἀλλ' ἐπομνησον, deletis εἰς, praeterita φαινῶμαι, quod talis grammatica flagitat, scribi iussit Symbol. in Epiphani. p. 46 sq. Conf. locum ex Phaedr. p. 91, C., qui Nostro observatus est. Ἐπομνησον ut ap. Plat. ab ipse repetitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 456 sq. Ἐπομνησον et φαινῶμαι recte eod. Ven. (qui tamen μὴ male omittit) et ex eo Diindorf; sed melius etiam idem cum eodem codice: ἀλλ' ἴθι ἐπόμνησον. Conf. annot. 101. Ἀλλὰ cum imperativo, ut h. l. cum ἴθι, est idem, quod. Conf. Plat. Phaedr. p. 228, E. ἀλλ' ἴθι δέφαρ, et Method. locis multis, quos annot. 191. notat.

449 Τί δὲ οὐχί male eod. B. et Petav., quantum prior haec usque ad verba σῆμα ληψέσθαι ita distinguit. τί δὲ οὐχί — ἀποβολὰς. εἰ τε — σώματος, ἐπεδύγηται — γίγεται. σῶμα — ψυχῇ.

ἐν τοῖς ἑξῆς ἐλέγετο πολλαχῶς ὑπὸ σοῦ, ὡς ἐμποδίων πρὸς τὴν κατέληψιν ἡμῶν τὸ σῶμα τῶν ὄντως ὄντων καὶ γνῶσιν διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχολίας αὐτὸ καὶ θερατεῖν γίνεται καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολάς⁴⁰⁰, ἔτι τε βλαστημάτων (B.) καὶ παντοίων αἰτίων ἀμαρτημάτων⁴⁰¹, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' ἐαυτὴν δίχα σώματος ὁλοῦς ἀμαρτῆσαι ἡγχι⁴⁰², καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν⁴⁰³ ἐκτὸς ἀμαρτήματος⁴⁰⁴ ὅπως ἔσονται καὶ παρὰ τοῦ ἐν τοῖς οἰρανοῖς, ἐνθα καὶ τὰς διαιτριβὰς ἔξει μετὰ τῶν ἀγγέλων⁴⁰⁵, ἐλευθέρων αὐτὴν καὶ γυμνὴν χορῆναι διαμεῖναι σώματος, ἐπειδήπερ τὸ σῶμα τοῦ χαίνεσθαι τοῦτο καὶ ἀμαρτάνειν παράτιον αὐτῇ καὶ συνεργὸν γίνεται⁴⁰⁶. αἰεν γὰρ σώματος

σῶμα ἢ οὐ, εἴαν τις εἰ. 66, B. μετὰς .. ἡμῶν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἂν τινες νόσοι προσπέσωσιν (C.), ἐμποδοῦναι ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. — (D.) — τὰ δὲ χορῆματα ἀναγκαζόμεθα κατασθαι διὰ τὸ σῶμα, ὁδολεῖοντες τῇ τοῖτον θερατείᾳ· καὶ ἐκ τοῦτον ἀσχολίαν ἀγομεν φιλοσοφίας περί —. 67, C. ἡ γε ἀποδημία ἢ γὰρ ἐμοὶ προστεταγμένη. 81, A. τῶν .. κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπὸ ἀλλοτρίων. 1b.d ὡς ἀλλήθως τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν διαύγονσα. 67, A. εἴαν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινοποιῶμεν .., μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τοῖτον γίσεως, ἀλλὰ καθαρεύμεν ἀπ' αὐτοῦ —, καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης ... μετὰ τοιοῦτων ..

ὅταν λήγουσιν. Petavius: τί δὲ αἰτί — ἀμαρτημάτων· διὰ τὸ — σώματος; καταλήγει εἰ, ut in cod. Basil. theodorus: τί δὲ, αἰτί — γίνεται, εἰ, ut vulgo. Paulus Julius Dindorfius: τί δὲ, αἰτί γίνεται; eἰ, ut vulgo. Ego distinxī, sicut distinxī nesci in Symbol. in Epiphani. p. 47. Tum h. l. lum p. 565, C. 567, A. 508, B. τί δὲ. vulgo nulla interpretatio aut noua appropria videtur scribitur, quae erit in Symbol. in Epiphani. p. 47. 48 contexti. Dindorfius p. 565, C. et p. 568, B. αἰτί τί δὲ; Nuncium aliud est τί δὲ —; in suspensa interrogatio, de qua vid. annot. 421, aliud τί δὲ, —; quo interrogator in disputando progrediens colloquenda attentionem reddit ad subsequendam questionem.

400 In verbis ὡς ἐμποδίων — — — τῆς γαστρὸς προσβολάς rectissime ista: ὡς ἐμποδίων πρὸς τὴν κατέληψιν ἡμῶν τὸ σῶμα τῶν ὄντως ὄντων καὶ γνῶσιν .. γίνεται, quae fluxerit ex iis quibus comparantur locis in Phaed. p. 65, A. et p. 66, C. Conf. Method. p. 567, D. τὸ σῶμα .. καταλήγει ἡμῶν τὴν πρὸς τὸ κάλλος οὐκ ἔστι τῆς πύξης, μὴ τῶν τῶν ὄντως ὄντων τῶν κατέληψιν ἡμῶν καὶ γνῶσιν παρελθεῖν, et ibi annot. 534. Ἐμποδίων γίνεται i. q. ἐμποδίων p. 567, D. Male ἐμποδίων cod. Bas., ἐμποδίων cod. Ven., unde non fuit, cur Dindorf. Annot. p. 772 ἐμποδίων conieceret, quoniam ea vox a Platone Phaed. p. 65, A. in hac argumentatione est. Vid. annot. 248. Καταλήγει, ut Lat. comprehensio, intell. ut h. l. et p. 567, D., ad intellectum translatum et eam voce γνῶσις copulatum. Vid. Prolegomen. in Jo. Glyc. De V. S. R. p. XXV sq. Dictum in Platonicam τὰ ὄντως ὄντα, quae p. 567, D. texunt, ibidem p. XXVI atque, Iudith Segno ad Clem. Alex. Q. D. S. p. 162 sq. Deinde illa: διὰ τὰς πρὸς τὸ κοσμεῖν ἀσχολίας αὐτὸ καὶ θερατεῖν .. καὶ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολάς, ex comparatis locis in Phaedone p. 66, D. et B. repetenda sunt. De ἀσχολίᾳ p. 567, D. conspiciat contraia vid. annot. 429 extr. Αἰ περὶ τὴν ἐντεῦθεν τῆς γαστρὸς προσβολάς sunt impetias, qui in ventris cupiditate versantur. Vid. annot. 657. Αἰτεῖται γίνεται pro vulg. γίνεται cod. Ven., ut post paulo. Vid. annot. 190.

401 Pro εἰ τε cod. Ven. male eἰτε. De sententia conf. pro 567, D. ἀσολοῦς καὶ αἰτίας καὶ αἰτίας καὶ θεμεν καὶ πολλὰ ἄλλα τῶν ἄλλων ἀποπτῶν εἶναι παρὰ τὸν αὐτὸ κακὸν ἔχει, qui loco auctor, quod hic exstat, ἡ παρὰ τὸν multum est. et post paulo p. 565, B. τὸ σῶμα τοῦ .. ἀμαρτάνειν παρὰ τὸν αὐτὸν .. γίνεται, p. 568, A. παρὰ τὸν αὐτὸν, παρὰ τὸν αὐτὸν τὸ σῶμα γινώσκουσα, p. 568, D. ἡ καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν τῇ πύξῃ τοῦ ἀμαρτάνειν γινώσκου. Quae eadem in disputatione p. 568, A. οὐ δύναται κακῶς ἐκείνῳ εἶναι γινώσκου τῇ πύξῃ καὶ αἰτίας, εἰ, ἀλλὰ συγκροτῆς ἐκείνῳ τῷ καὶ αἰτίας, p. 571, B. συνάπτειν το σῶμα καὶ κακὸν τῇ πύξῃ καὶ ἀγαθόν, et ibi d. ἀμαρτάνειν τὸ σῶμα κακῶς ἐκ παντός. Contrariae sententiae Plat. auctor existit in Phaedone p. 66, C. eo loco, quoniam ad p. 567, D. comparantur. Ceterum βλαστημάτων Petavius non recte interpretatus est maledicentiam in deum. Sunt potius h. l. βλαστημάτων proprie et fortiter dicta, haec a sensum perperam accepta voce φιλοφιλίας ap. Plat. Phaed. p. 68, C. eo loco, quem Noshio p. 567, D. adproponit. Tu vide Stallbaumium de usu vocis Platonicum momentem ad Phaed. l. c. et ad Symposium. p. 211, E.

402 Perperam cod. Ven. ὅν οὐ pro διὰ τὸ μὴ. De idē vulgo τὴν πύξιν. Cod. Ven. et Dindorf. πύξιν recte; conf. quae post paulo sequuntur: αἰεν γὰρ σώματος ἀμαρτάνειν αὐτῇ πύξιν. Articulus ab universis dictis alienus est.

403 Et nomen ἀποδημία, more Platónico ad mortem translata (conf. Phaed. p. 67, C. l. c.), et dictionem Platonicam ἡ ἐντεῦθεν ἀποδημία illustravi annot. 318.

404 Hugo ἀμαρτημάτων. Melius Dindorf. cum cod. Ven. ἀμαρτήματος, quo peccatum universale declaratur. Amicum, nisi corpore liberatam, non vindicari a vitiis, Plato cum alibi docet, tum Phaed. p. 81, A. l. c. Quamquam idem nos commemorat, ut, si hac libertate frui velimus, tum in terris nosmet a vitis lileos praestare studeamus. Quae res in hac ap. Method. disputatione siletur.

405 Eodem in argumento diu commemorantur ap. Plat. Phaed. p. 81, A. l. c., pro quibus h. l. angeli substituantur. Articulus, qui in verbis αὐτῶν ἀγγέλων recte adest, ap. Plat. l. c. in verbis αὐτῶν facile carens. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 634. In proximis ἐλευθέρων et γυμνῶν σωματος (πύξης) dictiones sunt Platonicae. Vid. annot. 615 et 612.

406 In cod. Ven. ἡ καὶ αὐτῇ τινερε adiectum est. Idem cod. γίνεται pro γίνεται,

ἀμάρτανον ἀμαρτῆσαι ψυχὴν· ὅθεν ἵνα
τὸν ἄπειρον ἀναμάρτητος⁴⁹⁷ αἰῶνα τη-
ρηθῇ, οὐκ εἶ τοῦ ταλαντεῖον⁴⁹⁸ αὐτὴν
εἰς τὴν φθορὰν κάτω καὶ τὴν ἀδικίαν
σῶμα λήψεται; C. Ἄλλ' ἐλέχθη καὶ
τοῦτο⁴⁹⁹. Τί δέ⁵⁰⁰; καὶ καλῶς σοι τοῦτο
καὶ ὁρθῶς, ἔφη, ἤγηται λελέχθαι;
καὶ τί σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρεται⁵⁰¹,
ἀλλὰ οἷα ἐξελέγγεις τὸν λόγον; Οἶδεν,
ἦν δ' ἐγώ⁵⁰², ἀλλὰ δέ' ἂ εἰρηκας, ὅπως
ἐξετάζεται ὁ λόγος⁵⁰³. Καλῶς καὶ ὁρ-
θῶς, ἔφη. Καλῶς δέ σοι δοκεῖ τίθε-
σθαι καὶ ὁρθῶς ὁ⁵⁰⁴ ἐαυτῷ τάναντία
λέγων καὶ ἀσίμφωνα; Οὐδ', ὅπωςτι-
οί⁵⁰⁵. Ἀμοῖσως γὰρ οὕτως⁵⁰⁶ σοι φαί-

ἐσόμεθα —. 81, C. ἐμβριθεῖς .. τοῦτο
(τὸ σώματος οἰδές) οἷσθαι καὶ χεῖρ εἶναι καὶ
βαρὺ .. ὁ δὲ καὶ ἔχοισι ἡ τοιαύτη
ψυχὴ βαρύνεται .. Phaedr. 247, B. βρέ-
θει .. ὁ τῆς κύκλις ἵππος [μετέχων], ἐπὶ
τὴν γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων. Pol. I,
349, A. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέ-
ρει, εἴτε μοι δοκεῖ εἶτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν
λόγον ἐλέγχεις; Οἶδεν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλ-
λὰ τόδε μοι πειρῶ ... ἀποκρίνασθαι εἶπ.
Pol. 333, C. τὸν .. λόγον ἔγωγε μάλι-
στα ἐξετάζω. Gorg. 482, C. ἐμὲ ἐναντιῶ
ἀσίμφωνον εἶναι καὶ ἐναντία λέγειν.
Hipp. Mai. 292, C. ὅστις .. οὕτως ἀμοῖ-
σως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

recte, ut nihil videtur. Vid. annot. 563. Quod anima corpore contaminari dicitur, Platonis haec
est sententia in Phaedr. loco ex p. 87, A. allato, ubi ἀναμάρτανος αἰῶνα idem valet, quod h. l. χρᾶ-
νσθαι, quoniam modum ἀναιδέως est contaminatus p. 83, D. τοῦ σώματος ἀναμάρτα. Vid. Ruhn-
ken, ad Tim. Lex. Voc. Plat. p. 30 sq. De verbis τὸ σῶμα του .. ἀμαρτάνων περιπατῶν αὐτῇ ..
ρηγνύει vid. annot. 431. Συνεργός in peiorem partem, ut h. l., accipitur p. 569, B. C. D. 570, A.
Idem valet de verbo συνεργεῖν p. 569, D. Anaphi significatione συνεργός ponitur p. 569, C., uti
αἰετοεργόν p. 571, B. Alias συνεργός et συνεργεῖν sive in meliorem partem accipiuntur. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. II, p. 326. Ceterum de pronominis in verbis τὸ σῶμα .. τοῦτο tractato vid. annot. 483.

497 Ἀναμάρτητος Platoni est ab errore vacuus (vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 151); hoc loco
declinat liberum a delictis.

498 Ταλαντεῖον, inclinare, deprimere, idem valet, quod βρέθει ap. Plat. Phaedr. I. c.,
de quo vid. annot. 334. Ταλαντεῖονσαν pro λάνουσαν Hesychius v. βρέθουσαν probabili conjectura
reddidit Th. Manginas ad Philon. T. II, p. 115.

499 Ἄλλ' ἐλέχθη cod. Ven. pro vulg. ἐλέχθη. Probavit Oehlerus, neque tamen reposuit, ad
quod Dindorfius recte fecit, siquidem ἀλλὰ in responsione est affirmantis. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. I, p. 100 et supra annot. 333.

500 Τί δέ —; edd. Bas. et Pet. Τί δέ, —; Oehler., commemorata Gatakeri conjectura, Τί
δὲ, —; legentis Adv. Misc. Posth. cap. 36. Recte vero Dindorf. Τί δέ; —; Vid. annot. 489.

501 Διαφέρει, ut vulgo scribitur, eodd. Ven. et Rhedig., teste Oehler., qui hanc lectionem
restituunt. Quod Pelavius dubitater coniecit διαφέρει, probavit Gataker. I. c., ab Oehlero laudatus,
et recepit Dindorf. Quam lectionem, a me commendatam in Symbol. in Epiph. p. 47, confirmat
Plato Pol. loco παραλήλαμ. Διαφέρει, interest, refert, ut Platonis usitatum est. Vid. Ast. Lex.
Plat. T. I, p. 510. Dem vulgo ἐλέγξει. Cod. Ven. ἐλέγξαι, quod Oehler. recepit, vel potius
ἐλέγγει, quod ego in Symbol. in Epiph. p. 47, commendavi; reposuit Dindorf. Simplex ἐλέγγει
ap. Plat. Pol. I. c. Methodus recte interpretatus est ἐλέγγειν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 677.
In manifesta imitatione Platonis vix credam Methodium ἀλλὰ οὐκ εἰςcripsisse; sed neglectum elisionem,
cuius in Methodio Epiphani haud ita rara sunt exempla, Epiphani cum transscribens
eodd. adscribi maluit. Nimirum recentiores quidem aetatis scriptores huius minus vitrunt; sed
eandem vix ac ne vix quidem adnoverunt veteres, in his Plato, ad quem Noster se totum confor-
mavit. Quod enim v. c. Synop. p. 177, E. ἀλλὰ ἐάν .. τιπώσω, verbi solebat: V. l. l. ἀλλ' ἐάν
e eodd. reposuerunt. Vid. Schneider. ad Civit. VIII, p. 519, A., qui neglectam ap. Plat. elisionem
magis dubitavit reddere, quam commendat. Dindorfus haud uno loco elisionem ip. Method. e cod.
Ven. restituit. Vid. annot. 477, 585, 625. Ceterum male vulgo distinguitur. Ed. Basl. καὶ τί —
διαφέρει. ἀλλὰ — τὸν λόγον. Edd. Pet. Oehl. et Dind. καὶ τί διαφέρει; ἀλλὰ — τὸν λόγον. Ego
distingui, sicut fieri iussit in Symbol. in Epiph. p. 47, minime secundum illa Platonis Pol. I. c.

502 Edd. Bas. et Pet. οὐδὲ ψυχὴν δέ, ἐγώ, nullo sensu. Gatakerus, Oehlero laudatus, legen-
dum coniecit: οὐδ', ἔφη, ψέγω. Oehlerus cum cod. Ven. οὐδέν, ἦν δέ ἐγώ, recte et secundum
Plat. I. c., praeterquam quod ἦν δ' ἐγώ scribendum fuit, sicut scriptum Dindorfus. Quo magis
auctor, eundem adquevisse in vulgato ἦν δέ ἐγώ p. 504, D. 567, A. et pro mendoso ἦν μὲν ἐγώ
p. 567, D. ἦν δέ ἐγώ, non ἦν δ' ἐγώ scripsisse. Tu vide annot. 482.

503 Ἐξετάζειν τὸν λόγον, quod ap. Plat. Prot. I. c., Phaedr. p. 270, C. et alibi exstat, refertur
ad praegressum ἐξελέγγειν τὸν λόγον. Quamquam hoc est redarguere rationem, ἐξετάζειν τὸν
λόγον examinare rationem, nimir. redarguendi causa. Proxime ad καλῶς καὶ ὁρθῶς ex supra
dictis repote: ἤγηται λελέχθαι.

504 Ὁ Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. ὅς. Deinde idem cum cod. Ven. τάναντία pro vulg.
τὰ ἐναντία, censi recte restituta. Sunt autem ista: ὁ ἐαυτῷ τάναντία λέγων καὶ ἀσίμφωνα, ex-
pressus ex verbis ap. Plat. Gorg. I. c. leviter immutatis. Nam, quo cum Platonis plane congrue-
rent, oportebat dici: ὁ ἐαυτῷ τάναντία λέγων καὶ ἀσίμφωνος ὢν. Platonis verba καὶ ἐαυτῷ
ἀσίμφωνον εἶναι attigi annot. 372.

505 Ὅπως, τί οὐκ; nulle eodd., edd. Bas. et Pet. hoc loco et post paulo. Ὅπωςτιοῦν, quod Pel-
avius posteriore loco coniecit, utroque loco recte Oehler. et Dindorf. Praeterea posteriore loco οὐκ cod.
Ven. pro οὐδ', male. Fernegantis formula est οὐδ' ὅπωςτιοῦν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 466.

506 Οἷως Dindorf. pro vulg. οὕτως. Sed ad γαίνεται sponte subauditur ὁ ἐαυτῷ τάναντία
λέγων καὶ ἀσίμφωνα, et ἀμοῖσως οὕτως est sic inconcinnae. De voce οἷως adverbis post-
posita vid. annot. 10. Verbis ἀμοῖσως .. τὴν ἀλήθειαν ἀποκρίνασθαι inest comparatio de scena

P. 567, A. *Τί δέ*⁵¹⁴; οὐχὶ κάκεινο .. δοκεῖ σοι μὴ ὀρθῶς ἔχειν; Τό ποῖον⁵¹⁵;

P. 567, A καὶ ὅς. Οὐκ ἔχω σοι προ-
χείρως ἀποκρίνασθαι⁵¹⁶, ἔφη. ἀλλὰ τί
ἄλλω οὐ διαλέγει⁵¹⁷; καὶ ἐγὼ (ἡσθό-
μην γάρ ἐρυθραίαν αὐτόν⁵¹⁸, φεύγοντα
ἐλεγχθῆναι τὸν (B) λόγον⁵¹⁹). Οἶμαι γάρ
με⁵²⁰ κατὰ φρόνον ἐπιχειρεῖν σε ἐλέγ-
ξαι, ἔφη, καὶ μὴ τὸ προκείμενον κα-
ταφωδὲς φιλονεικεῖν ποιῆσαι; ἀλλ',
οἴκαθ' ἐ⁵²¹, μὴ ἀποκάμης ἀνερωτώμε-
νος⁵²². ὁρᾷς γάρ ὅς οὐ περὶ μικρῶν
εἰσιν ἡμῖν οἱ λόγοι, ἀλλ' ὅτινα χρὴ
τρόπον πεπιστευμέναι⁵²³. καὶ γὰρ οὐ-
δὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν⁵²⁴ ἀνθρώπων
γενέσθαι, ὅσον ἀπὸ τῶν ἀναρχαίων,
ὅποیان ψευδὴ περὶ αὐτῶν δοξάζῃ. ἰδοὶ
ὅταν προδήμως πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀπο-
σάφει⁵²⁵; καὶ ἐάν τί σοι λέγειν ἀληθές

Pol VII, 527, B. Οὐκοῦν τοῦτο εἰς
διομοιογητέον; Τὸ ποῖον; al.

Symp. 201, D. οὐ πᾶν ἔφη ἐπὶ ἔχειν
ἰγὼ .. προχείρως ἀποκρίνασθαι. τοιού-
505, D — ἢ καὶ ἄλλω τῇ διαλέξει. Pol.
I, 550, D. τότε καὶ εἶδον ἐγὼ ... Θρα-
σύμαχον ἐρυθραιῶνα. Theaet. 157, b.
ἐλέγχεσθαι .. ὃν ἄρτι διῆμην λόγον.
Gorg. 457, D. κατὰ φρόνον οἰοῖται τὸν
ἐκρωτὶν λέγειν. Ibid. τὸ προκείμενον ἐν
τῷ λόγῳ. 157, E. πρὸς τὸ πρᾶγμα φι-
λονεικοῦντα λέγειν, τοῦ καταφωδὲς γε-
νέσθαι. Pol. I. 257, B. σὶ ... μαθαρμὸς
ἀποκάμης χαρίζομενος. Gorg. 500, C.
ὁρᾷς γάρ ὅτι περὶ τοῦτου εἰσιν ἡμῖν
οἱ λόγοι ... ὅτινα χρὴ τρόπον ἔφη;
455, B. οὐδὲν γάρ οἶμαι τοσοῦτον κακὸν
εἶναι ἀνθρώπων, ὅσον δόξα ψευδὴς περὶ
αὐτῶν .. εἰν ἡμῖν ὁ λόγος. Euthyphr. 11, B.

514 Male vulgo: *Τί δέ*; Tu vide annot. 489, 500.

515 Prominent *ποῖον*, articulo privativo, referat ad progressum *ἐκείνο*, quippe de quo de-
pendendo quaeritur. Cuius structurae exempla praeter illud, quod ex Legg. VII, p. 527, B. attuli,
plurima operantur apud Platonem. Cui etiam haec structura communis est cum Dramatis cumque
aliis scriptoribus. Metrius tamen in ea usurpanda dialogi Platonici consuetudinem secutus est.
Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 688 sq.

516 *ἀποκρίνασθαι* Noster cum melioris rectae Hec. mss. ap. Plat. Symp. I, c. ubi male varia-
tur *ἀποκρίσθαι*.

517 *Διάλεξι*, Dindorf. ceteri cod. Ven. pro vulgato *διαλέγει*. Tu v. d. annot. 508.

518 In libi dialogi florentini a Platone sumitur, qui Pol. I, c. Theasymachum, quod se con-
victum sentiat, calore supra di facit. Vid. Ast. Comment. in Publ. p. 381, quem Stallbaumius
negligenter excipit.

519 De structura minus usitata, qua *φύγαν* accusativum cum infinitivo adstant. cf. Plat. Pol.
X, p. 620, B. *φεύγοντων (φύγαν) ἀνθρώπων γενέσθαι*. *Ἐλέγχειν τὸν λόγον*, in verbis *ἐλεγχθῆναι*
τὸν λόγον, cf. *ἐλέγχειν τινα*, in sqq. *σε ἐλέγξαι*, pronominis dicuntur, verbo *ἐλέγχειν* reflexivo
significatione positi. Vid. annot. 501. Prior dictio existat ap. Plat. Theaet. I, c. et Pol. loco aud
p. 565, C. attato; postea ap. Plat. phaedrus locis repetitur.

520 *Με* Ohler. et Dindorf. pro vulgato *μη*, ille ex conjectura, hic ex cod. Ven. Deni κατὰ
φρόνον est obiectum indicis causa, ut apud Plat. Gorg. I, l. ubi *τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ* i. q.
τὸ προκείμενον apud Nostrium. Vid. annot. 340. Deinde ista: *καταφωδὲς φιλονεικεῖν ποίησαι*,
respondent illis, quae ex Plat. Gorg. 457, E. adposuimus. Quamquam *φιλονεικεῖν* ap. Platon est
contendere (vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 74); ip. Nostrium ad verbum infinitivum secum habet
estque id agere, ut .. Ceterum de genitivo *τον* — *γενέσθαι*, long. I, l. absolute posito, vid.
Ast. Annot. p. 75.

521 Loco vulgato *ὁ οἴκαθ' ἔπος*, *οἴκαθ'*, quod nonas recte *ὁ γὰρ* scribitur; vid. Schneider.
ad Plat. Crit. I, l. p. 62, b. Formulam *οἴκαθ'*, Platon usatam in blanda compellatione (v. d. Ast.
Lex. Plat. I, l. p. 4), recentiores Sophistae in deus habuerunt, quos Xanthianus recte ideo noti-
vit. Vid. Rubiken. ad Tim. Lex. V. Pl. p. 282, b.

522 *Ἐρωτῶμεν μὴ ἀποκάμης*, a me propositum in Symp. in Epiph. p. 47, cod. Ven. exhibet.
Vulgat: *μὴ ἀποκάμης ἀν ἐρωτώμενος*. Sed *μη* i. opt. hic locum non habet; contra *μὴ ἀποκάμης*
est velantis, ut ip. Plat. Pol. I, l. *μηδὲν ἀποκάμης*. Item *μὴ ἀποκάμης*, Pehl. IV, p. 435, D., sed
μη ἀποκάμης Glat. p. 428, A. *Ἀνερωτώμενος*, pro vulg. *ἀν ἐρωτώμενος*, se ipsi ex Ohleri conie-
ctura, a me commendata in Symp. in Epiph. p. 47, atque recte ita cod. Ven. et cum eo Dindorf.
Nam particular *ἀν* hic locus est nullus; passivum autem *ἀνερωτῶσθαι* habes ap. Plat. Gorg. p. 455,
C. D. Ceterum verbum *ἀποκάμειν* participium adstant, ut ap. Plat. Pol. I, l. Men. p. 81, D. *ἐάν*
τις .. μὴ ἀποκάμης ἔστω. al.

523 *Μικρῶν* in the cod. Ven. pro *μικρῶν*. Idem et cum eo Dindorf. *ἡμῖν εἰσιν* pro *εἰσιν ἡμῖν*.
Tu cf. Plat. loco e Gorg. p. 500, C. iuxta positum, quo Noster ita usus est, ut verbo *ἔφη* substantivum
πεπιστευμέναι. Pro *ἀντι* cod. Ven. item male *ἀντι*. Idem et Dindorf. *τρόπον* *μη*, neglecta
transpositione.

524 Male vulgo: *τοσοῦτον κακόν*. Ohlerius: *τοσοῦτον κακῶν*, patet voce. Egi ex Platonis
loco in Gorgia p. 458, B. rescripti: *τοσοῦτον κακόν*. Quam scripturam, in cod. Ven. reperta a
Dindorf. Ohler. et Addend. p. 658 prolavit. A vero prope abund Petavus, *τοσοῦτο κα-*
κον corrigi iubens. Sed recte habet *τοσοῦτον*, quod in mendoso *τοσοῦτον* latet. Vid. Ast. Annot.
in Gorg. p. 74 sq. et conf. quae de fortis *τοσοῦτον* monui annot. 367. Ceterum cod. Ven. *οἴκαθ'*
male omittit. Proxime *δοξάζῃ* pro vulg. *δοξάζει* cum Dindorfio Annot. p. 773 scripsi.

525 De Roscio Platonico *ἰδοὶ* vid. annot. 191. *Προδήμως ἀποσάφει* sic dicitur, ut *εἰπε* *προ-*
δήμως, Euthyphr. I, l. Vid. annot. 737. Dindorfus autem *ἀποσάφει* perperam virgulam intulit. *Πρὸς*
τὰ ἐρωτώμενα ἀποσάφει, i. e. palam ad interrogata respondeas, sicuti Petavus recte
verbi. De vi propositi *πρὸς*, quae h. l. obicit, cf. Protag. p. 338, D. *πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώ-*

μὴ δοκῶ⁵²⁶, μᾶλλον τῆς ἀληθείας φρον-
τίσας ἢ ἐμοῦ ἐλεγχόν. (C) μείζον γὰρ
ἀγαθὸν τὸ ἐλεγχθῆναι τοῦ ἐλέγξει νο-
μιζῶ, ὅσῳ μείζον ἐστὶ τὸ αὐτὸν ἀπαλ-
λαγήναι κακοῦ τοῦ ἄλλον ἀπαλλάξαι⁵²⁷.
ἔρετ' οὖν παρ' ἀλλήλων παραβάλλον-
τες τοὺς λόγους σκευώμεθα⁵²⁸ εἴ τι
διοίσπονσιν ἀλλήλων. καὶ γὰρ τυχάνει
περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πᾶν σμικρὰ
ᾧ⁵²⁹, ἀλλὰ περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλ-
λιον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχρὸν⁵³⁰. οὐκοῦν
σὺ μὲν οὐ νομίζεις ἀναβαῖναι τὸ σῶμα,
νομίζω δὲ ἐγώ. Πάνν μὲν οὖν, ἔφη⁵³¹,
καὶ δὲ ἂ ἐίρηκα. Καὶ σὺ δέ, ἦν δ' ἐγώ⁵³²,
θεσπὸν αὐτὸ (B) καὶ γιλακὴν καὶ σῆμα
καὶ ἄχθος καὶ πέδας εἶναι ἔφη⁵³³, ἐγὼ
δὲ οὐ φημί. Ἀληθῆ, ἔφη, μοι λέγεις.
Καὶ μὴν δὲ ἀκολασίας καὶ πλάνης καὶ
λείπης καὶ θυμοῦ καὶ σελλήβδην τῶν
ἄλλων ἀπάντων, ὧν εἶναι παραίτιον
αὐτὸ κακῶν ἔφη, ἐμποδίζει ἡμῖν τὴν
πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς⁵³⁴,

εἰπέ προθύμως ccl. Phil. 384, A. ἐμοῦ
ἐρωτῶντος ... ἀποσπαγεῖ οὐθέν. Phaed.
91, C. σμικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους,
τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον, εἰν μὲν
τι ἡμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν, ἔννομο-
λογήσιν, εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀν-
τιτείνετε. Gorg. 458, A. μείζον γὰρ αὐτὸ
τὸ ἐλεγχθῆναι) ἀγαθὸν ἡγοῦμαι (B) ἢ
τὸ ἐλέγχειν), ὅσῳ περ μείζον ἀγαθὸν
ἐστὶν αὐτὸν ἀπαλλάγειν κακοῦ ἢ ἄλ-
λον ἀπαλλάξαι. 472, C παραβάλλοντες
οὖν παρ' ἀλλήλων (τοὺς λόγους) σκε-
υώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. καὶ
γὰρ τυχάνει περὶ ὧν ἀμφισβητοῦμεν
οὐ πᾶν σμικρὰ ᾧ⁵²⁹, ἀλλὰ σκεδὸν τι
καῖτα, περὶ ὧν εἰδέναι τε κάλλιστον,
μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον.

Phaedr. 250, C. Crat. 400, C. locis ad
p. 561, D. s. j. a. l. u. s.

Phaed. 66, C. ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυ-
μιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδῶλων παντο-
δαπῶν καὶ φλιαρίας ἐμπύτλησιν ἡμῶς

μεν ἀποκρίνασθαι, et Theaet. p. 154, C. εἰν .. τὸ δοκῶν πρὸς τὴν νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνασθαι.
Addde annot. 743. Ἀποκρίνασθαι est σαφὲς ἀποκρίνασθαι vel λέγειν, ut Crat. l. l. et Prot. p. 314, B.
Apud Nostrum tamen id verbum absolute est positum; apud Platonem II. II. οὐθέν η. adiectum.
Male cod. Ven. ἀποσπαγεῖ, pro ἀποσπάσει.

526 ἄγειν ἀληθῆς, quod vult. ed. II. loco παραβάλλω ex Phaed. habent. Methodius suo in Pla-
tonis scriptum reperit; quocirca de lectione ἀληθῆς λέγειν hodie recepta, licet ab optimis libris ob-
lati et commendati similiter dictis Gorg. p. 458, A. εἴ τι μὴ ἀληθῆς λέγω ... εἴ τίς τι μὴ ἀληθῆς
λέγει, tamen dubitari potest. Praeclaram sententiam, quam Noster in istis: μᾶλλον ... ἢ ἐμοῦ
(cod. Ven. male ἀληθείας φροντίζω, omisso ἦ), ex Phaed. l. l. mutuatus est, posterioris aetatis
philosophi passim laudant. Vid. Wyttenbach. Annot. in Phaed. p. 237 ed. Lips. Non nullum
differt tritum illud: Amicus Plato, sed magis amica veritas.

527 Passim cod. Ven. μείζονα γὰρ ἀγαθὸν τὸ ἐλέγξει νομίζω et τὸ αὐτὸ ἀπαλλ. Ἐαντόν
male scriptum ap. Jo. Damascen., verba μείζον ... ἀπαλλάξαι, sede eorum non indigenti, laudan-
tem Parall. SS. p. 331, D. Opp. T. II, unde Gallandius locum in Methodii fragmentis perpetuo re-
tulit p. 830, C. T. III. Biblioth. PP. Ceterum ὅσῳ μείζον ponitur, quasi τοσοῦτον μείζον praecesserit.
Vid. Ast. Annot. in Plat. Gorg. p. 78.

528 Παρ' ἀλλήλοις, prave coniecit Petavius. Παραβάλλειν τι πρὸς τι est alicquam rem cum
alia componere vel comparare, ut monuit in Synb. in Epiph. p. 47. Conf. Gorg. l. l. unde
Noster sua sumit. p. 475, E. δ' ἐλέγγο, παρὰ τὸν ἐλεγχόν παραβάλλόμενος, et Symp. p. 214, C. με-
θίστορα ... ἀνδρα παρὰ νεώτερον λόγους παραβάλλειν. Παραβάλλειν e. πρὸς exstat Eryx. p. 495, C.
εἰ τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον παραβάλλων σκοποῖτο ccl. et sic eodd. PJ ap. Plat. Gorg.
l. l. πρὸς ἀλλ. pro vulg. παρ' ἀλλ., quod tamen Methodius et plerique eodd. tinent. Nostro loco
cod. Ven. male ἄλλος pro ἀλλήλους. Proximum παραβάλλοις olim ap. Plat. Gorg. p. 472, C. in-
ferbatur: παραβάλλοις ibi platonis libri. aliquid, ut cod. Ven. nostro loco, παραβάλλοντες, quod
V. DD. receperunt. Conf. tamen Eryx. l. l. Deinde σκευώμεθα pro vulg. σκεπτόμεθα simplici.
Conf. Gorg. l. l. et vid. annot. 138.

529 Καὶ γὰρ est vulg. lectio ap. Plat. Gorg. l. l. ubi nonnulli eodd. καὶ γὰρ καί, quod Bekk.
et Heindorf. receperunt. Tu vide Ast. Annot. in Gorg. p. 195. In seqq. Methodius Alciadem serva-
vit formam σμικρὸς, quam abas in imitando Platone fere negligere solet. Vid. annot. 65.

530 Post ἀλλὰ exciderunt aut a Methodio, subaudita voce καῖτα, omissa sunt, quae ap. Plat.
Gorg. l. l. sequuntur: σκεδὸν τι καῖτα. Deinde Noster κάλλιον et αἰσχρὸν dicere maluit, quam
cum Platone Gorg. l. l. κάλλιστον et αἰσχίστον. Ne quis autem καλόν, quod vocē αἰσχρὸν respon-
deat, pro κάλλιον subaudiendi opinetur: comparativus hoc loco non minus recte habet quam p. 550,
C. μὴ πρὸς τὸ αἰσχρὸν ἢ ἀπληχθόμενον ὁρμῇ, et p. 567, D. τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρμὴν. Vid.
Mitthiac. Gr. Gr. Ampl. §. 457.

531 Vulgo ἔφη, mendose; ἔφη tamen, quod Oehlerus et Dindorfius reposuere, Petavius versio
Latino inquit expressit. Proxime δὲ Dindorf. cum cod. Ven. pro vulgato δ' ἂ. Tu cf. p. 505, C.
δ' ἂ ἐίρηκα, p. 510, C. ἀπολογησάμενος πρὸς ἂ .. ὑπέθου.

532 ἦν δὲ ἐγώ Dindorf. pro vulgato ἦν μὲν ἐγώ. Sed praestat ἦν δ' ἐγώ scribere. Vid. an-
not. 502.

533 De nominibus θεσπός, γιλακὴ et σῆμα, quibus corpus nuncupatur, vid. annot. 489; de
nomine σῆμα dixi annot. 487. Ἀχθος, quod hisce aducitur, non deest in variis opprobriis, a Pal-
lada Epigr. CXXXI in corpus congestis.

534 Ex emendatione, a me proposita in Symbol. in Epiph. p. 48, ἐμποδίζει pro vulg. ἐμποδι-
ζον scripsi, quoniam verbum finitum desideretur. Nam durius sit, quod ibidem propositum, ἐστὶ ad
ἐμποδίζον subadire, quamquam participium verbi, cum ἐστὶ, ἐστὶ nexum, pro verbo finito band
raro usurpatur (vid. Symbol. in Epiph. p. 5.) et interdum, subauditis ἐστὶ, ἐστὶ, per se ponitur.

μη εὖν τῶν ³³⁵ ὄντων ὄντων εἰς κατὰ-
 λψην ἡμᾶς καὶ γυνῶσι παρελθεῖν. καὶ
 γὰρ ἐπιχειρήσομεν θηρεύσαι τι τῶν ὄν-
 των ³³⁶, αἰεὶ παρεμπιπτῶν ζῴων ζοφοῖ
 τὸν λογισμὸν ³³⁷, μὴ ἐπιτρέπων ἡμᾶς
 ἐπισκοπεῖν τὸ ἀληθὲς τρανῶς ³³⁸. ἀπά-
 τῃς μὲν γὰρ ἢ διὰ τῶν ὥτων [ἡμῶν]
 πετλήσονται σκέψεις, ὥς ἔφη, (V. 588,
 A.) ἀπάτῃς δὲ καὶ ἢ διὰ τῆς οἰμῆος,
 ἀπάτῃς δὲ καὶ ἢ διὰ τῶν ἄλλων αἰ-
 σθήσεων ³³⁹. Ὅρῃς ³⁴⁰, ἔφη, ὦ Εὐβούλιε,
 ὡς ἐγὼ ἑτοιμὸς εἶμι σε ἐπαινεῖν, ὁπό-
 ταν ὁρθῶς διασαφῆς τοὺς λόγους ³⁴¹;

Ἰδρ' ³⁴² οἶν, ἵνα δὴ με καὶ μᾶλλον
 ἐπαινέσῃς ³⁴³. εἰ δεσμός τὸ σῶμα καὶ
 ἡμᾶς ³⁴⁴ δοκεῖ, οὐ δύναιται κακίας ὑπαί-

(τὸ σῶμα). 65. A. 66. C. locus ad p. 585.
 A. allatis.

Placid. 66. A. ὅστις ... ἀεὶ καὶ
 αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῦ θη-
 ρεῖν τῶν ὄντων. 66. D. ἐν ταῖς ζητή-
 σεσιν αὐ πανταχοῦ παρεμπιπτον θόρον-
 ρον παρέχει ..., ὥστε μὴ δύνασθαι ἰπ' αὐ-
 τοῦ καθορᾶν τὰ ἀληθῆς. 83. A. ἀπάτῃς
 μὲν μεστὴ ἢ διὰ τῶν ὁμιλιῶν σκέψεις,
 ἀπάτῃς δὲ ἢ διὰ τῶν ὥτων καὶ τῶν
 ἄλλων αἰσθήσεων.

Gulg. 510. A. Ὅρῃς, ὦ Σώκρατες,
 ὡς ἐγὼ ἑτοιμὸς εἶμι ἐπαινεῖν, ἂν τι
 καλῶς λέγῃς;

V. d. Matthiae. Gr. tit. Ampl. § 530. annot. Respicitur autem l. l. supra data p. 585, A., ut
 καταβῇ respondent illis: καταβῇ .. γίγνεται, quam ob rem non adsentior Dindorfio, totum con-
 tractum al. librum codicis Ven. ita invertentem καὶ μὴ καὶ καλῶς. — πανταχοῦ εἶναι (omisso ὅντι ante
 εἶναι) — ἔφη, ὃ καταβῇ ζοφεῖν — ὥρῃς, μὴ εὖντα est. Ne illud quidem idem V. D. recte fo-
 cit, quod ἔφωσεν pro vulg. ἔφωσεν cum cod. Ven. scriptis: neque enim ἔφωσεν h. l. minus recte haberi
 quam ap. Plat. Phaed. p. 69, C loco ad p. 585, A. collato, ubi scriptura ἔφωσεν, a vulgata ἔφωσεν ex-
 pulsa, sed a Platarcho inque codd. nonnullis servata, hac Nostri imitatione huius patrum condema-
 tur. Dicitur ἔφωσεν est qui vocatur ethicus, id quod Astum Annot. in Phaed. p. 544 fecit ill. De
 sententia vid. annot. 184 et 480. Priore loco simul attingi proxima: τὴν πρὸς τὸ κάλλιον ὁρᾶν τῆς
 καλῆς, in qua comparativum τὸ κάλλιον ex vis est, de qua d. xi. annot. 530.

535 Vulgo: τὸν, inordinate; τῶν tamen, quod Dindorf. et Dindorf. ex cod. Ven. reposuerit. Pe-
 tricius in versione Lat. sic expressit: eorum quae re ipsa sunt, qui de re monum in Synb. in
 Epiph. p. 48. Vid. annot. 490.

536 Verbum θηρεῖν, ad indagacionem veni translaturum, Noster ex Phaedonis loco citato posito
 mutatum est. Qua de metaphora vid. Creuzer, ad Procl. Comment. in Alcab. I, p. 177.

537 It manifeste imitatio Platonice sententiae Phaed. p. 66, D. Noster tamen παραμύπτειν,
 quam παραμύπτειν, quod est ap. Plat., ponere in laut, id quod etiam alii imitatores fecerunt. Vid.
 Ann. odess. in Basil. I. p. 131 et Annot. in Elam. Cret. col. 783 (1). Et exstat sane παραμύπτειν,
 licet ἄλλος λέγοιτο, ap. Plat., tam. Charm. p. 173, D. ἡ γὰρ σωφροσύνη φιλάκουσα οὐκ ἐν
 ἐφῇ παραμύπτειν τὴν ἀντιστάσειν ἐνέργειαν ἡμῶν κενῇ. Ad Phaedonem tamen l. l. n. l. ad
 διασφαλας ex libris miss. annotatum reperitur, atque nihil causae subest, cur de antiqua dittor-
 goria cogitemus, praesertim quam παραμύπτειν, ut Fischerus bene observat, ea dicantur, quae
 casu et fortuito, atque adeo tempore alieno interveniunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III,
 p. 45, qu. V. D. T. III, p. 54 verbum παραμύπτειν Charm. l. l. Latino obtemperare minus accurate
 reddidit; nam temperantem propter ad παραμύπτειν est intervenient. Vid. H. Stephan. Ciceron.
 Lex. in vocat. p. 81, coll. p. 54. Metaph. παραμύπτειν molestior est locutio Iamblichi De Myst.
 p. 6, 46. Gal. ἀντιστάσεις (Cod. Bos. ἀντιστάσεις) .. ἀντιστὰν παραμύπτειν. Sensus menti officientes
 τῶν Methodius vocat. Vid. Annot. in Basil. I. p. 131 et annot. in Elam. Cret. col. 768 (8).
 Ceterum cod. Ven. male παραμύπτειν, omisso ζοφοῖ. Praus, ut ἡπαρῶν, quod Ven. in seqq. ex-
 hibet, minus commendatum ab Heibero Addeid. p. 658.

538 Τὸ ἀληθὲς Methodius pro τ' ἀληθὲς ap. Plat. Phaed. p. 69, D. Vid. annot. 245. Deinde
 τῶν καλῶν καὶ κακῶν ap. Plat. in his, quae locum e regione positum subsequuntur. Vid. annot. 243.

539 De ἀπάτῃ, sensum vid. annot. 111. Post prius ἀπάτῃς Dindorf. μὴ ex cod. Ven. recte
 addidit. Particularis μὴ de ἀπάτῃς τῶν ὥτων, notum est. Vid. Matthiae. Gr. tit. Ampl. §. 122, 2.
 et cf. Plat. Phaed. l. l. Anaphorae cum huius locum particularum Astius Lex. Plat. T. II, p. 303 tra-
 hit non sibi. Ceterum ἔφωσεν post ὥτων cod. Ven. annot. Recte; cod. Plat. Phaed. l. l.

540 Vid. annot. 510.
 541 ἑτοιμῶν p. 585, A. recitat, neque verbi exempla ap. Plat. desunt. Vid. Ast. Lex. T. I,
 p. 190. Et accusativ. quidem verbum secum habet Legg. XI, p. 618, E., ut nostro loco; τῶ, sequitur
 Legg. VI, p. 754, A., ut apud Nostrium p. 585, A.

542 Ἰδρ' cod. Ven.: ed. Basil. ἀρᾷ. Pet. Oeller. et Dindorf. Ἰδρ'. Ego ἀρᾷ ex cod. Ven.
 revocavi et interrogationis notum, vulgo onissam, post παιδεύς adduci. Nam verba Ἰδρ' οἶν ...
 οὐ ... sunt interrogantis cum negatione, ut ap. Plat. Phil. p. 65, E. Parm. p. 141, A. Theaet.
 p. 188, C., ubi ἀλλᾷ, ut nostro loco, sequit. r. Alias Ἰδρ' οἶν οὐ —; est nonne? Vid. Ast. Lex.
 Plat. T. I, p. 269, qui V. D. in his, quae p. 270 et Annot. in Prot. p. 69 de ἀρᾷ extra interrogatio-
 nem iusto docuit, me non adsentientem habet. Ἰδρ' οἶν prius in iustitiam Platonis; idem tamen
 ἀρᾷ οὐ —; Prot. p. 354, A. — Ceterum Pseudo-Origenes Dial. c. Marci. V, p. 179 Nostro subu-
 ratum est summam disputatoris, h. l. incipientis et p. 569, C. exeuntis, qua demonstratur, corpus
 animi non vinculum, sed administrum esse. Qua in re in postor ille Adamantius praepostere ad-
 sociat, quae sunt Methodi, eum resistentem.

543 Ἐπαινέσῃς, i. e. ἐπαινεῖς, ed. Basil.: ἐπαινέσαι, Pet. et Oehl. Quod ego ex ed. Basil.
 repositi iussi Synb. in Epiph. p. 48, Dindorfus ex cod. Ven. reposuit.

544 Vestra sententia, rimum assecutorum Origenis. Vid. annot. 486. Mox ἐπαινεῖν est,
 quod alias in hac disputatione παραίτιον vel συνεῖτιον dicitur. Vid. annot. 491.

τιον εἶναι ἱσχυρῆσθαι τῇ ψυχῇ καὶ ἀδικίας εἶναι, ἀλλὰ σωφροσύνης ἀντιστροφῆς⁵¹⁵ καὶ παιδείας; ὥδε δὲ σκόπει⁵¹⁶. οἷτω γὰρ ἂν μᾶλλον ἀκολουθήσεις⁵¹⁷. ποῖ ἄγομεν τοὺς τὰ σώματα κείμενους; οὐ παρὰ τοῖς ἰατροῖς; Ἀἴλον, ἔφη. Ποῖ δὲ τοὺς ἀμαρτάνοντας; οὐ παρὰ τοῖς δικασταῖς⁵¹⁸; (β) Ἀνάγκη. Οἴκοῖν δίκην ὧν ἔδωσαν δώσοιτας, ἔφη, δικαίως; Ναί. Τὸ δὲ δίκαιον πᾶν καλόν⁵¹⁹, ὁμολογεῖ⁵²⁰. Ὁ δὲ δικαίως κρίνων καλῶς ποιεῖ⁵²¹· δικαίως γὰρ κρίνει; συνέφη. Τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον; Φαίνεται. Ὁφελοῦνται ἄρα οἱ κρινόμενοι⁵²². ἀναρεῖται γὰρ αὐτῶν ταῖς βεβήκοις ἢ πονηρίαις καλωμένη, καθάπερ καὶ πρὸς τῶν ἰατρῶν τομαῖς καὶ φαρμάκοις αἱ νόσοι⁵²³. τὸ γὰρ ἀδικοῦντι δίδόναι δίκην ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν ἐστὶ, τὴν μεγάλην νόσον ἀδικίαν ἀποβάλλοντα⁵²⁴. ὁμολογεῖ. Τί δέ⁵²⁵; οὐ

Pol VII, 539, D ἀντιστροφῆς. Gorg. 478, A. ὥδε σκόπει. [Gorg. p. 165, B. ἦδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσεις] ποῖ ἄγομεν . . . τοὺς κείμενους τὰ σώματα; ΠΩΛ. Παρὰ τοῖς ἰατροῖς, ὃ Σώκρατες. ΣΩ. Ποῖ δὲ τοὺς ἀδικοῦντας; —; ΠΩΛ. Παρὰ τοῖς δικασταῖς λέγεις; ΣΩ. Οἴκοῖν δίκην δώσοιτας; ΠΩΛ. Φημί. 476, E. ΣΩ. Τὰ δὲ δίκαιά ποιν καλὰ ὁμολογεῖται; ΠΩΛ. Πάνν γε. ΣΩ. Τοῖτων ἄρα ὃ μὲν (ὃ κολάζων) ποιεῖ καλὰ, ὃ δὲ πάσχει, ὃ κολαζόμενος. ΠΩΛ. Ναί. ΣΩ. Οἴκοῖν εἰπερ καλὰ, ἀγαθὰ; ἢ γὰρ ἡδέα ἢ ὠφέλιμα. (177, A.) ΠΩΛ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἀγαθὰ ἄρα πάσχει ὃ δίκην δίδους; ΠΩΛ. Ἔοικεν. ΣΩ. Ὁφελεῖται ἄρα. 478, D. ΣΩ. Οἴκοῖν τὸ δίκην δίδόναι μεγίστον κακοῖ ἀπαλλαγὴν ἢν, πονηρίας; ΠΩΛ. Ἦν γάρ. ΣΩ. Σωφρονεῖ γὰρ ποιν καὶ δικαιοτέρους ποιεῖ

515 Ἀντιστροφῆς, = conuersio, quod p. 585, B. et 588, D. recurrit, est ἀπὸς λεγόμενον ap. Plat. Pol. VII, p. 579, D., ubi haec vox dativum secum habet, quae stimulata etiam in adiectivo ἀντιστροφῆς iterum obtinet. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I. p. 194.

516 ὥδε σκόπει est formula = us, qui quaestionem institutam accuratius explicat. Cf. Gorg. I, I., unde Methodius proficit. et Pol. VI, p. 507, A. ἀλλ' ὥδε σκόπει· ἔστιν ὅτι ἐστὶ, quod eod. W. Gorg. I, I. post ὥδε inepte insert, nostro loco non alius recte habet, quam ἀλλὰ Pol. I, I. Co I, p. 500, A. σκοπεῖσθαι δὲ σε, ὃ σηφοῖται Ἀγλαῶν, οὕτως γάρ.

517 Forma ἀκολουθήσεις Methodius magis placuit, quam altera ἀκολουθήσεις, quae ap. Plat. exstat Gorg. ne loco collato et Men. p. 76, C. ἢ ἂν τὸ μάλιστα ἀκολουθήσεις. Quamquam Meth. dius priore loco, qui ei obversatus esse videtur, fortasse scripturam ἀκολουθήσεις secutus est, quum, quippe auctoritate librorum mss. destituta, VV. DD. cum ἀκολουθήσεις commutarent. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 142. Alioq., qui dicitur, aoristi optativo (vid. VV. DD. ad Gregor. Cor. p. 604 Schaeff.) Noster item utitur ap. Phot. cod. 236. p. 307, a. 27. Bekk. πολλά γὰρ καὶ οὕτως αἰστανται ἀκολουθήσειαν. Idem tamen Symp. p. 267. εἰ ἀσκήσασκεν αὐτὸ κατὰ κράτος. Proxime cod. Ven. male ὅτοι pro Ποῖ.

518 Gorg. ae loco, quem Methodius. dialogi forma paululum immutata, imitando expressit. Bullmannus et Astus, cuius vid. Annot. p. 222 sq., in interrogatione: παρὰ τοῖς δικασταῖς λέγεις; time e ostenderunt, quum λέγεις; in responso cum interrogatione prolato apud Platonem persequens sit. Cuius modo Gorg. p. 478, B. τίνας λέγεις; et quae ap. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 239 ad hoc genus pertinet. Mox cod. Ven. male ὡς, ἔφη pro ἔφη.

519 Quod iustum sit, id omne pulcrum esse Plato docet Gorg. p. 476, B. ἔστιν οἷν δίκαιον, οὐ οὐδ' τὰ γὰρ δίκαια πάντα καλὰ εἶναι, καὶ ὅσον δίκαιον, quae referuntur verba ex Gorg. p. 476, E. a me in contextu comparata, quorum proxima Noster item sua fecit. Inepte igitur ἀρχαῖον Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. πᾶν καλόν.

520 Male vulgo ὁμολογεῖ. Moxdum notari Symbol. in Epiph. p. 48, et sustulit Dindorf. ὁμολογεῖ cod. Ven., quod nitor probatum Oehlerio Addend. p. 658. Post paulo et p. 568, C. ed. Basel item mendose ὁμολογεῖ, cuius loco quum Petavins utrobique ὁμολογεῖ repositus, nitor idem hoc loco ab eo non factum. De formula dialogi ὁμολογεῖ cf. Plat. Prot. p. 359, C. 360, B. C. Mox Dindorf. optime: τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον; φαίνεται. pro vulg. τὸ δὲ καλὸν ὠφέλιμον φαίνεται. Et est directe interrogans, ut in praegressis p. 508, B. et in aliqua disputatione p. 508, C. — p. 509, B. Vid. Ast. Annot. in Protag. p. 18 et Annot. in Gorg. p. 114. Φαίνεται autem est respondens, ut p. 508, D. et saepe ap. Platonem. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 468. De sententia cf. Plat. Gorg. p. 476, E. I. c.

521 Praeterea salutariter esse punitas, Platonis est sententia Gorgiae loco collato, quam Clemens Alex., laudatus ab Asto Annot. p. 219, Paedag. I, 8. T. I. p. 138 Pott. memoravit. Ceterum ὠφελεῖται VV. DD. ap. Plat. Gorg. I, I. pro vulg. ὠφέλιμα + coll. repositum, eoque scriptura mutatur Methodii verbus: ὠφελούνται ἄρα οἱ κρινόμενοι. Ὁφελούνται (οἱ δίκην δίδοντες) item exstat ap. Clem. Alex. I, I.

522 Nimirum quod ad corpus est ἱατρική, ὃ δίκην ad animum, ut docet Plato loco ex Gorg. p. 478, D. collato. quem Noster pressius etiam sequitur p. 500, A. Idem sibi volu. t. quae ex Gorg. p. 480, C. adposui. Praeclarum Platonis sententiam multi celebrant. Vid. quem Ast. Annot. p. 224 laudavit, Wyttenbach. ad Plutarch. De S. N. V. p. 23 sq.

523 Locut. ὁφθαλμοῖς δίκην, poenas dare s. persolvere, (v. Ast. Annot. in Gorg. p. 207 sq.), cum alias ap. Plat. in Gorgia exstat (cf. p. 477, A. 478, A. 480, C.), tum p. 478, D. loco e regione posito, quum Methodius respexit. Sicut illa Plato privitatem μεγίστον κακόν vocat, et Noster constituta est ἀνάλγη νόσος, et nulla sumit + x Timaei loco, quem comparatus ad p. 540, C. et p. 541, C. ut p. 541, C. ἀνάλγη νόσος vocatur. De locuto e ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν vid. annot. 572.

524 Male vulgo: Τί δέ, οὐ —. Ea v. annot. 480. Proxime: οὐ κατὰ ἀνάλγητον . . . χρονο-

κατὰ ἀναλογίαν τῶν ἀμαρτηθέντων τὰς
κολάσεις τοῖς κολαζομένοις (C). δικαίως
προσφύρεσθαι φησ, καθάπερ καὶ τοῖς
λατρευομένοις κατὰ ἀναλογίαν τῶν τραυ-
μάτων τὰς χειρουργίας; ἐπέειπεν⁵⁵⁵.
Οἰκοῦν ὁ μὲν θανάτου δρώσας ἄξια
τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, ὁ δὲ πλῆ-
γῶν πλῆγαις. ὁ δὲ δεσμῶν δεσμοῖς;
ὁμολογεῖ. Ζημιούται δὲ ὁ ὀφλήσας,
ἐφην, δεσμοῖς ἢ πλῆγαις ἢ ἄλλῃ τινὶ
τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, ὅπως παύσῃται με-
ταγνοῦς τοῦ ἀδικεῖν, ξύλον καθάπερ
διεσπαραμμένον βασάνοις εἰθινομένος⁵⁵⁶;
Ἀληθέστατα, ἐφην, λέγεις. Τιμωρεῖται
γὰρ αὐτὸν οὐ τοῦ παρελθόντος ἐγκλή-
ματος ἕνεκα ὁ δικαστής, ἀλλὰ τοῦ μέλ-
λοντος, ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς ποιήσῃ⁵⁵⁷.
(D) Τοῦτο δὴλον, ἐφην. Ὁ γὰρ δεσμός
αἰτῶν⁵⁵⁸ δὴλον ὡς τὴν πρὸς τὸ ἀδικεῖν
ὁρμὴν ἀναιρεῖ, μὴ ἐπιτρέπων⁵⁵⁹ ποιεῖν
ἃ θελεῖ. Ἀληθές. Οὐκοῦν εἰργεῖται τοῦ
ἐμμετάνειν, τῶν δεσμῶν μὴ ἐόντων
ἐλευθεριάζοντα⁵⁶⁰ χρῆσθαι ταῖς ἡδοναῖς,
ἀλλὰ συστελλόντων⁵⁶¹ καὶ τὸ δίκαιον

καὶ ἱατρικὴ γίνεσθαι ποιηρίας ἢ δίκην.
480, 1' ἵνα δὴ δίκην καὶ ἐγὼ γένηται,
(δεῖν) ἀναγκάζειν... αὐτὸν... παρέχειν...,
ὥσπερ τέμνειν καὶ κατεῖν ἱατρῷ.

480, D. εἰ μὲν γε πλῆγῶν ἄξια
ἡδίκηκώς ἢ, τίπτειν παρέχοντα, εἰ μὲν δὲ
δεσμοῦ, δεῖν, εἰ μὲν δὲ ζημίας, ἀποτί-
νοντα, εἰ μὲν δὲ φρυγῆς, γείγοντα, εἰ μὲν
δὲ θανάτου, ἀποθνήσκοντα.

Prot. 323, D. ὥσπερ ξύλον διασπρε-
σόμενον καὶ καμπτόμενον εἰθύνουσιν
ἀπειλαῖς καὶ πλῆγαις 324, B δ'... μετὰ
λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ πα-
ρελθόντος ἕνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖ-
ται... ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν. ἵνα
μὴ αὐτὸς ἀδικήσῃ.

Goig. 505, B. εἰργεῖν αὐτὴν δεῖ τῶν
ἐπιθυμιῶν καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, ἀλλ' αὐτὰ
ποιεῖν ἢ ἀφ' ὧν βελτίων ἔσται. Legg.
III, 701, E. ἐλευθεριάσαι, ὁρμος. δεσπο-
ζέειν. Lys. 210, E. ταπεινοῦντα καὶ συ-

γὰς, apud Platōnem non ipsis verbis existant, sed amplificationem habent eorum, quae in Gorgia
p. 480, D. reperiuntur et a Methodio illis verbis: Θεκοῦν... δεσμοῖς; expressa sunt. Ceterum
maius cod. Ven. προσφύρεσθαι pro προσφύρεσθαι, quod ab arte medica translatum est, quum προσ-
φύρειν in adhibenda medicina proprie ponatur. Conf. Plat. Syn p. p. 180, A. (bis) Charm. p. 157, C.

555 Ἐπέειπεν mirum est pro ὁμολογεῖν vel ἀνέφη. Confer quum Methodio p. 569, B. adhi-
bentur locum ex Prot. p. 580, C. et Enthym. p. 276, B. In seqq. male vulgo: Θεκοῦν... δεσμοῖς,
sic meaus: Θεκοῦν... ἀμαρτηθέντων, p. 568, D. Interrogandi signa ego reperi iussi Symbol. in Epiph.
p. 48, et reperiit Pindarus. Idem V. D. δρώσας ἄξια θανάτου cum cod. Ven. pro vulg. θανάτου
δρ. εἰ, neglecta transfectione, quae orationem nervosiorē reddidit. Πλῆγῶν ἄξια ἡδίκηκώς, Plato Goig.
l. c., genitivo item praemisso. Illa: τιμᾶται θανάτῳ τὴν δίκην, propterea insolita sunt, quum τιμα-
σθαι θάνατον, capitis damnari, solennis sit dictio, quae adiectum τὴν δίκην respicit. Itaque,
reposito θανάτου, ve ha τὴν δίκην, tanquam instituta, delenda erant, nisi forte Methodum h. l. mi-
nus recte locum censueris. Ceterum cod. Ven. pessime πλῆγῶν pro πλῆγῶν. Idem in seqq. ὁ
μὲν ὀφλήσας et τοιαύτῃ αὐτὴ τιμωρίᾳ male omittit.

556 Quae Plato Prot. loco comparato de castiganda pueri natura docet. Methodius ad
poenas, quibus percontantes castigantur, scilicet in actione transiit. Qua quidem in re non minus apte
quum Plato simile ligni tortuosi cum verbo εἰθύνειν commisit. Εἰθύνειν enim proprie est dila-
tare, deinde corrumpere, castigare, velut p. 570, B. τὰς ἀγορμαῖς τῶν ἐπιμερημάτων αὐτῶν
εἰθύνει διαμυλλώμενος. Ceterum similitudo, a d. rigendi ligno tortuoso petita (de qua Ast. Annot.
in Prot. p. 101), probe discernenda est ab alia, qua planta manibus inflexa, simulacra eam remitte-
ris, ad eam statum reverti datur. Priore, quae Plato l. l. et Aristot. Eth. Nicom. II, 9 usi sunt,
pravitatis emendatio, posteriore, quam Gregorius Naz. xlvii Annot. in Euth. Prot. col. 868, 5. 873, 2)
et Theost. Orat. XXI. p. 24, A. adhibuerunt, vis consuetudinis inveteratae decurari solet, id quod
Hemodius, ab Asto laudatus, non satis attendit.

557 Potam. rationi consentaneam esse eam, quae puniat, non quia peccatum sit, sed ne pec-
centur, Plato docet Prot. loco collato, quem Methodius tantum non descripsit. Confer eundem p. 580,
D. 570, A. De praeterea sententia, a Platone alias quoque prolata et a multis celebrata, vid. Ast.
Annot. in Prot. p. 93, qui ibidem de verbo τιμωρεῖσθαι, poenas ab aliquo (Graec. τιμὰ) pec-
tore, morant. Ceterum ποιήσῃ cod. Ven. et Dindorf. pro vulg. ποιῇ. Recte; conf. Plat. Prot. l. c.
ἀδικήσῃ. Καὶ μὴ cod. Ven. minus recte pro μὴ καὶ. Proxime idem ἡλόν, omisso Τοῦτο.

558 Potam. vs. vincula illius, ex errore, quo datus pronominis πέτρός pro γενιτίνο mis-
erati i natura. Tu cf. annot. 37. Proxime cod. Ven. perversē ὡς πρὸς τὴν τὸ πᾶντιν pro ὡς τὴν
πρὸς το αὐτό.

559 Μὴ ἐπιτρέπειν i. inf., impedire quominus — (v. Ast. Animadv. in Plat. Legg.
p. 359. et Lex. Plat. T. I. p. 804), et quod mox sequitur ἐργεῖν c. gen., arceat ab aliqua re.
ap. Plat. Gorg. l. l. unus enumerationis ambitu inclusa sunt. Εἰργεῖν, de quo Ast. Lex. T. I. p. 833.
ap. Method. in eodem argumento recurrit p. 569, B. ἐργεῖν δὲ ὁ δεσμός; et p. 571, B. ὁ δὲ δεσμός
ἐργεῖν τοῦ ἀδικεῖν.

560 Ἐλευθεριάζειν, libertate frui, ἀπαξ est λεγόμενον ap. Plat. Legg. l. l. Conf. Method.
p. 570, A. ἐλευθεριάζοντων δὲ τὸ κακοεργεῖν ἐστι.

561 Συστέλλειν, compescere, his tantum ap. Platōnem reperiuntur, videlicet Lys. l. l. ubi τα-
πεινοῦν iuxta positum, et Legg. III, p. 691, E. εἰς (eis male Ast. Lex. T. III, p. 314) τὸ μέτρον
πᾶλλον συνέσειε. Verbum ap. Method. p. 548, B. l. c. occurrat. praecedunt ἀναστέλλειν p. 548, C.

διδασκόντων τιμῶν, ἔστ' ἂν ἀπομά-
θῃ⁵⁶² νοθευτοίμενος σωφρονεῖν; Παί-
νεται, ἔφη. Οὐδὲ⁵⁶³ τοίνυν παραιτίος
(P. 569, A, ὁ θεσμός γίνεται τοῦ πληρ-
μελεῖν. Ἔοικεν Σωφρονίζει γὰρ καὶ
ποιεῖ δικαιοτέρους⁵⁶⁴, ἀλεξιφάρμακον
ῶν ψυχῆς⁵⁶⁵, ἀσπερόν μὲν καὶ ὀκτι-
κόν, ἀλλ' ἱατρικόν.

P. 569, B. ἐπένευσεν. — — καὶ ἐν-
ταῦθα ἐπένευσεν⁵⁶⁶.

P. 569, B. ὁμοδοξοῦσθης ἡμῖν ... τῆς
σαρκός⁵⁶⁷.

P. 569, B. οἷτε κατὰ σέ οἷτε κατὰ
ἄλλον⁵⁶⁸.

P. 569, C. ἀπολόγησαι, ὦ Ἀγλαο-
φῶν, πρὸς ἃ πρῶτον ὑπέθου⁵⁶⁹.

P. 569, C. καὶ ὁρᾷς ὥς οὐ συνάδουσι
τούτοις ἃ ἔφη; πῶς γὰρ συνάδουεν,
εἴπερ γε ἀνάγκη⁵⁷⁰ — —;

στελλόντα.

Georg. 478, D. σωφρονίζει γὰρ πού
καὶ δικαιοτέρους ποιεῖ καὶ ἱατρικὴ γί-
γνεται πονηρίας ἢ δίκη.

Prot. 360, C. ἐπένευσεν. — (D) —
καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπένευσεν.

Phaed. 83, B. ἐκ ... τοῦ ὁμοδοξεῖν
τῇ σώματι.

Pol. I, 334, B. καὶ κατὰ σέ καὶ κατ'
Ὁμηρον vel.

Phaed. 63, B. ὅτι χορὴ με πρὸς αὐτὰ
ἀπολογήσασθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ.

Prot. 333, A. (οἱ λόγοι) οὐ ... συνά-
δουσιν ... ἀλλήλοις. πῶς γὰρ ἂν συν-
άδουεν, εἴπερ γε ἀνάγκη — —;

562 Notabis verbum ἀπομαθάνειν, non didiscendi, sed probe discendi potestate pos-
sum. Exemplum quidem verbi sic usurpatis desidero; sed eadem vis praepositionis ἀπό cernitur in
verbis ἀποθεωρεῖν, ἀποκαταδοκεῖν similia. Vid. Abresch. ad Cather. Gazophylac. Graecor. p. 164 sq.
Minus placet Dindorfii scriptura: αὐτό μάθῃ, ex cod. Ven. recepta.

563 L. bnt: οἷτε, quod quum non habeat, quo referatur, in Symbol. in Epiph. p. 48 οὐ βου-
δύμ censui. Sed praestat οὐδέ, quod Dindorf. reposuit. Vid. Matthiae. Gr. Gr. Ampl. §. 608 extr.
Mox cod. Ven. παρὰ τὸν et γίνεταί, quod Dindorf. recepit. Idem libris iuvitis γίνονται pro γίνονται
p. 555, A. et γίνονται pro γίνῃ. p. 560, D. Ego vero e cod. Ven. γίνεταί reposui pro γίνεταί p. 560,
A. B. 565, A. B. Neque enim forma Attica γινεσθαι obliuisci debet, sicuti ap. Methodium, id est
sedulum Platonis imitatore, deprehenditur. Conf. annot. 490, 496 et Schneider. ad Plat. Civit. T. I,
p. 8, b. Dein a cod. Ven. ὥς ante εἰσιζε abest. Itaque Uehler. Addend. p. 658 et Dindorf. Annot.
p. 774 distinguunt volunt — τοῦ πλημμελεῖν. Ἔοικε. Σωφρονίζει cet. Reele, si Ἔοικεν scribatur,
quod ap. Plat. frequens est in responso adprobantis. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 615.

564 Σωφρονίζει ... δικαιοτέρους. Haec, totidem fere verbis enuntiat, licet paulo aliter collo-
cata, exstant ap. Plat. Georg. loco comparato, quem cum verbis illic insequentibus, propter expres-
sam ista sententiam de vi poenae medica, Nostro iam adhibemus annot. 552. Ceterum Graecorum
sapientia viua poenae emendatricem eo declaravit, quod verbis σωφρονίζειν et νοθεύειν tum com-
monendi et ad sanam mentem reducere, tum castigandi viua inesse voluit. Sic νοθεύειν, quod
alias commonere, supra p. 568, D. est castigare, et σωφρονίζειν, quod alias est castigare,
h. l. est ad sanam mentem reducere. Eadem verbi vis ap. Method. Symp. p. 228. ὅπως
ἀμενῶν γινεσθῇ σωφρονίζεταί μεθ' ἡμῶν καὶ νομοῖς. ἢς κατέχουσιν ἅμα σωφρονίζεταί. Idem ap.
Epiphani. p. 548, C. haec coniungit: ἀπὸ τῶν σωφρονισμῶν καὶ νομοθεσιῶν. Σωφρονισμῶν pro σω-
φρονισμῶν male cod. Ropliuc. ap. Combefis. in Galland. Bibl. PP. T. III, p. 773 (11).

565 Vincula ἀλεξιφάρμακον ψυχῆς vocat, quod poena iniustitiae, tanquam animi morbo, ma-
datur. Cf. p. 568, B. itaque annot. 555. De metaphora vocis ἀλεξιφάρμακον vid. Wyttenbach. Ind.
Platarch. h. v. Mox de voce ἱατρικόν vid. annot. 428. Ceterum ἔλα' ἱατρικόν, Dindorf. pro vulg.
ἀλλ' ἱατρικόν, recte, quippe elisione restituta. Vid. annot. 501.

566 In manifesta imitatione loci ex Prot. allati suspicor ap. Method. ἐπὶ, quod saepe in ἐπὶ
abitu (v. annot. 217), ante ἐπένευσεν excidisse, praesentum quum ἐπένευσεν, de quo vid. annot.
555, p. 569, A. B., bis praecedat. Habes rationem coniecturae, propositae in Symbol. in Epiph.
p. 48.

567 Male cod. Ven. ἡμῖν pro καὶ. Nam sermo est de corpore, quod nobis peccantibus cor-
suetat. Vice versa Plato Phaed. l. I. ibid. a deditum corpori consentire dicit. Ὁμοδοξεῖν ap. Plat.
bis tantum exstat, Phaed. l. I. et Pol. IV, p. 412, D., neque nomen ὁμοδοξία in geminis eius scrip-
tis saepius occurrit. Vid. Ast. Lex. T. II, p. 430. Adiect. ὁμοδοξος autem, quod Pollux VI, 156
ad normam Platonicae vocis ὁμοδοξία recte dici statuit, ap. Plat. non reperitur; sed ὁμοδοξεῖν
ille, quam ὁμοδοξος εἶναι, dicere maluit.

568 Contrariam in sententiam Methodias h. l. imitatur Platonis verba iuxta posita ex Pol. I,
p. 334, B. Illae καὶ κατὰ σέ, in cod. Ven. B. et a Fic. ommissa, Methodii imitatione confutantur.
Ceterum neglecta in verbis κατὰ ἄλλον elisio exensatur oppositione membrorum κατὰ σέ et κατὰ
ἄλλον (κατὰ ἄλλον cod. Ven. pessime).

569 Quomodo in disputatione defenso sententiae cum causae actione iudicaria comparari
solet (vid. annot. 574.). ita Methodius h. l. suam in rem convertit Socratis verba ap. Plat. Phaed.
l. I., ubi ille in obiectione discutienda defensionis suae in iudicio habitae festive meminit. Vid. Ast.
Annot. in Phaed. p. 524. Ceterum verba: πρὸς ταῦτα, ibi olim ommissa, sed hodie e codd. restitu-
ta, Methodii imitatione insuper corroborantur. De structura verborum πρὸς ἃ ... υπέρου vid.
annot. 531.

570 Cum omnino Plato orationem, quae secum ipsa consentit, cum harmonia comparare solet,
tum idem in hac re verbum συνάδειν usurpat. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 316 et Stallbaum. ad Prot.
l. I., quem Methodio h. l. obversatum esse apparet. Adiectivum συνάδος, similiter translatum, est
ἀπ᾽ ἃς λεγόμενον Platonis Phaed. p. 92, C. πρέσβι γε ... ἐνὸς καὶ εἰς τῇ περὶ ἀρμονίας (λόγῳ).

P. 564, D. πῶς ... συναγωνίζεται τὸ
σῶμα ἀντὶ πρὸς τὸ ἀδικεῖν³⁷¹;

P. 569, D. αἱ ... πρὸς ἐπανόρθωσιν
μηχαναί³⁷².

P. 570, C. λελυμένον .. καὶ ἐξελεγ-
χθέντος τοῦ λόγου³⁷³.

P. 540, C. ὡ ἄνδρες δικασταί (δικα-
σταὶς γὰρ ἡμῶς τῶν λόγων ... καλῶ)³⁷⁴ —.

Ἦν' εὐκρινέστερον³⁷⁵ ἰδωμεν ὃ βου-
λόμεθα.

P. 540, C. Ὁ τῶν ὄλων δημιουργὸς
θεός³⁷⁶, ἐπειδὴ τὸ πᾶν εὐτάκτως συνε-
στήσατο .. καὶ διεκόσμησε³⁷⁷ προσιτάσ-

Αἰς. I, 119, E. (ὥς τε ἀξιοῦν) συνα-
γωνισθῆναι σοὶ πρὸς τοὺς πολεμίους.

Tim. Loc. 101, A. ἐπὶ τῇ τῶς ψυ-
χῆς ἐπανορθώσει.

Quaest. 509, A. οὗς (λόγους, σὺ εἰ μὴ
λίσεις ἐλ).

Sympr. 219, C. ὡ ἄνδρες δικασταί·
δικασταὶ γὰρ ἐστέ τῆς Σακράτους ὑπερ-
ηφανείας.

Pol. VIII, 561, C. Ἦν' εὐκρινέστερον
ἰδωμεν ὃ βουλόμεθα.

Tim. 68, E. ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ
ἀρίστου δημιουργός. 69, B. ταῦτα ἀτά-
κτως ἔχοντα ὃ θεὸς ἐν ἐκείνῳ τε ἀντὶ

Quod enim alius sententia consentit, sanctorum vocat Method. p. 573, C. ταῖς τοῖς ἀσφῶς τοῖς
λόγοις ... καὶ ὁ Σολων ἀναγράφεται.

571 Αὐτὴ τὸ σῶμα ἱστορεῖται. Epist. ad Menam (Act. Concil. ed. Harduin. T. III) p. 247, C.
Quae enim ille p. 247, C. εἰ γὰρ πρὸς πόλιν — D. — διὰ τῶν διαρῶν βασιλεύουσας, contra
Thygenem disputat, ex Methodio (ap. Eriph. p. 569, D. εἰ γὰρ διὰ τὴν συμπίαν — 570, A. — βασι-
λεύουσας διὰ τῶν διαρῶν), neglecta quidem eius elegantia, facile descript. Verbum συναγωνί-
σθαι, quo Plato Alc. I. l. l. semel et proprie usus est, h. l. ad corpus, animo spiritibus in pec-
cando, transfertur. Verbi alteri translati exempla suppeditant Isocrat. Ad Demonem, sub m. 3. et
Is. Glyc. Br. V. S. R. p. 58, 4. 5. Ad eandem doctrinam pertinet, quod supra p. 569, B. corpus
peccat, si οὐκ ὁδεῖν dicitur. Cf. annot. 567.

572 Ad adiuncta morum corrigendorum varia poematum genera vocat. Cf. Method.
Syn. p. p. 279, πρὸς ἐπανορθωσιν ὑπόμνημα καὶ νῆψιν. Apud Platonem non exstitit nomen ἐπα-
νόρθωσις, quo Tim. Loc. l. l. animi emendationem designavit. Verbo tamen ἐπανορθώειν, quod
proprie est lapsus erigere, translate corrigere, emendare, Plato tum activo, tum medio,
etiam in argumento de moribus emendandis, uti solet. Vid. Ast. Comment. in Pol. p. 376. Stall-
baum, ad Rep. publ. X, p. 604, D. Conf. Method. supra p. 569, B. ἐπανορθοῦσθαι τὴν ψυχὴν, p. 584,
A. (φασκεῖν νόμον) ἐπανορθοῦμεν τὸν λόγον (quo loco omissum a Photio ἐπανορθοῦμεν
ταῖς συνήθειαις in Eriph. p. 603), et Sympos. p. 227. αἰνεῖται ἡν τὸ κακὸν (κακοῖς V. B. et, omissis
τό, P. C.) καὶ ποιήσει .. ἢ καὶ τὸ ποιήσει νόμους ἐπανορθοῦσθαι. Ita V. B. P. C. pro mendoso
νόμον ἐπιτείνουσι apud Allatium. — Tenor totius loci, ex quo verba allata delibavi, ita habet:
δικαστοὶ (δικαστὸς cod. Ven. porro) γὰρ καὶ ἡλικαὶ καὶ πῆψιν καὶ συλλήβδην αὖ τοιαῦτα γὰρ
(πᾶσι τοιαῦτα cod. Ven. perverse) πρ. ἐπὶ τῶν μηχανῶν ἐφεκτικαὶ (ἐκτικαὶ Justinian. loco supra
indicato: καὶ συντόμοις εἶπεν, τα τοιαῦτα ἐφεκτικὰ) τοῦ ἀδικεῖν ... γίνονται. Εφεκτικαὶ pro
vulg. ἐπεκτικαὶ Uhler. de consuetudine, Dindorf. enim cod. Ven., ubi accedit ἐφεκτικαὶ ap. Justinian
qui vulgari locutione συντόμοις εἶπεν, quam exquisita voce συλλήβδην uti maluit. Συλλήβδην, in
summa, Platonicæ est consuetudinis in singulis rebus ad universum genus colligendis. Cf. Prot.
p. 323, E. 325, C., ubi ὡς ἐπος εἶπεν præcedit. Συλλήβδην εἶπεν Method. ap. Phot. cod. 230.
p. 305, b. 40. Bekk. οὕτε συλλήβδην εἶπεν τι τῶν ἄλλων κακῶν ἐστὶν ἡ οὐσία.

573 „ἀεὶ μέντοι cod. Venet.: ἀεὶ μέντοι Anonym. Mail (Script. Vet. N. Coll. T. VII, p. 49).“
Uhler. Utinamque mendosum. Αἶψα λόγον, rationem tollere, dictio est Platonica (Gorg. l. l.
et Prot. p. 383, A., ubi vid. Stallbaum. Item sibi vult λέγειν in istis, quae ap. Method. sequuntur:
Ἦν' ὁ θεὸς τῆς ψυχῆς ἀρτίστα εἶναι τὴν σάρκα, λέγεται καὶ τὸ, ἵνα μὴ δισωῖται δι' αὐτὴν ἐν
τῇ βασιλείᾳ τοῦ πρώτου ἢ ἀπολαύσαντων ἐσμενθα, διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσεται. Τό, ἵνα recte
Uhler. et Dindorf. cum cod. Venet., Anonymo Mail et Combefisio in Galland. Biblioth. PP. T. III,
p. 773; male vulgo το εἶναι. Sed ne sic quidem locus mendosissimus perscrutatus est. Scribendum
videlicet: ἵνα ... ἐσώμεθα, quod pro vulg. ἐσώμεθα exhibent Anonymus Mail et cum cod. R. pif.
Combefisio, qui illud δι' αὐτὴν male omittit. Deinde legendum: λέγεται καὶ τὸ, ἵνα ... ἐσώμεθα,
διὰ τοῦτο οὐκ ἀναστήσεται (num. τὴν σάρκα, quod ex superioribus facile repetitur), id est:
colligitur etiam illa ratio, quare, ne ... sumus, idcirco carnem non exasperatam
iri docet. De loco ita emendando nonni in Symbol. in Eriph. p. 48.

574 Sicuti disputatio cum causae ratione comparari solet (vid. annot. 569), ita Method. h. l.
intelectuales, sententiae arbitros, iudicium nomine festive designat. Conf. p. 569, D. ἀλλὰ γὰρ περὶ
τοῦτον πλεῖον λέγειν τὰ νῦν, ὃ κρατιστὲ ἡδύγην, παρηγοῦν, καὶ οἱ λοιποὶ κραταὶ τῶν λόγων, et
p. 579, B. ἀπέστη γὰρ ἡδὴ σκοτεινὴ ἐμῶς, ὃ δικασταί, ὅτι est. Ceterum in eodem loco Methodius,
ut et alio in argumento, tamen suum in usum convertit verba, quibus Alcibiades ap. Plat. Sym. p. l. l.
convivias superbiae Socratici indices appellat.

575 Ἦν' male omittit cod. Ven. Adν εὐκρινέστερον est Platonis ἀπὸ λέγουσαν Pol. l. l., quam
Methodius eodem verbis descripsit. Εὐκρινέως, delucide, ita semel reperitur. Soph. p. 212, C.
καὶ εὐκρινέως, ἔχοντες (πρότ), neque εὐκρινέως nisi Del. p. 414, A. exstat. Ceterum εὐκρινέστερον
οὐκ ἐν τοῦ ἰdem quod εὐκρινέστερον τι, de quo vid. annot. 553.

576 Deus, mundi effector, δημιουργός, Platonicè vocatur. Confer locum ex Tim. p. 68, E. ἡ
ἐκείνου et vid. annot. 251. In eadem universitate declaranda posterioris ætatis scripturae ita ὁ
magis usitatum, quam τὸ ὅλον, quo solo Plato in hac re usus est. Vid. Ast. Lex. T. II, p. 432.

577 Cum verbis: τὸ πᾶν εὐτάκτως συνεστήσατο .. καὶ διεκόσμησε, et, quae ex Tim. p. 69, C.
videtur: πάντα ταῦτα πρῶτον διεκόσμησεν, ἐπειτα ἐκ τούτων πᾶν τὸδε συνεστήσατο. Adiectum εὐ-
τάκτως declarat, pristina mater. a Deo in convenientem ordinem esse redactam.
Qua de Platonis sententia et allata ex Tim. p. 69, B. se habet: ταῦτα ἀτάκτως ἔχοντα ἐλ. quibus

σων τῷ λόγῳ⁷⁷. ἑκαστὸν τε αὐτῷ⁷⁸ συμφοίῳως ἐκρούσαστο στοιχείον καὶ πάν-
τα ζῶων πεπλήρωτο διαφοραῖς, (D.)
ἵνα τελείως ὁ κόσμος εἰς κάλλος αἰξή-
θῃ⁷⁹, παικτίας γήσεως ζωοτοκήσας
μορφάς, ἅστρα μὲν κατὰ τὸν οὐρανὸν
καὶ πτηνὰ κατὰ τὸν ἄερα, τετραπόδα
δὲ κατὰ τὴν γῆν καὶ νηκτὰ κατὰ τὸ
ὕδωρ —.

P. 541, A. τὸ δικαιοπραγεῖν ἔργον
... δικαιοσύνης⁸⁰.

P. 541, B. ἄνθρωπος δὲ ἀληθέστατα
λέγεται κατὰ φύσιν οὔτε ψυχὴ χωρὶς
σώματος οὔτ' αὖ πάλιν σῶμα χωρὶς
ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ ἐκ συστάσεως ψυχῆς
καὶ σώματος εἰς μίαν τὴν τοῦ καλοῦ
μορφήν συντεθέν⁸¹.

πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἄλλα συμμετρίας
ἐνεποίησεν. 69, C. πάντα ταῦτα τρω-
τον δικόσμησεν, ἔπειτα ἐκ τούτων πᾶν
τόδε ξυνεστήσατο, ζῶων ἐν ζῶα ἔχον
τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ. καὶ τῶν μὲν
θεῶν αὐτὸς γίνεσθαι δημιουργός, τῶν
δὲ θνητῶν τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεν-
νήμασι δημιουργεῖν προσέταξεν. 92, C.
θνητὰ ... καὶ ἀθάνατα ζῶα λαβὼν καὶ
ἐνμπλήρωθεις ὅδε ὁ κόσμος ... κάλλι-
στός τε καὶ τελειώτατος γέγονεν. 10, A.
μία μὲν (ιδέα ζῶον) οὐράνιον θεῶν
γένος (πνι. αἰσθητῶν), ἄλλη δὲ πτηνόν
καὶ ἀεροπόρον, τρίτη δὲ ἐννύδρον εἶδος,
πεζὸν δὲ καὶ χερσαῖον τέταρτον.

Γοργ. 460, B. ὁ δὲ δίκαιος δίκαια
πον πράττει.

Εἰρηοισμ. 981, A. ζῶων γε ἀληθέστατα
λέγεσθαι κατὰ φύσιν φῶμεν τοῦτο γε.
ὅταν μία ξυνελθούσῃ σίστασις ψυχῆς
καὶ σώματος ἀποτίκῃ μίαν μορφήν;

respicimus illa p. 39, A. πᾶν, ὅσον ἦν ὁρατὸν, περιλαμβαν οἷον ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινουμένων
πλημελῶς καὶ ἀτακτῶς, εἰς τὰς αὐτὸ ἡγάγεν ἐκ τῆς αἰτίας. Adde Polit. p. 273, B. (το σώμα-
τοιδὲς, τῆς συγκροτήσεως) πολλὰς ἦν μετέχον αἰτίας πρὶν εἶ, τὸν νῦν κόσμον ἀφικέσθαι, ubi Stall-
baumius primatibus, quibus uti sumus, Timaei locus neglexit. Ceterum de verbo δικαιοπραγεῖν vid.
annot. 137 et quae dedi in Nov. Annal. Philol. Vol. LIII. Fasc. I. p. 18 sq. Ceterum Stoicæ doctrinæ
sua verba παῖσπερ μεγάλῃ πόλιν, quae post συνίσταται posita, sed a me in contextu
omissa, ad τὸ πᾶν referuntur. Vid. Animadv. in Basil. I. p. 43 sq.

578 Petavius: vocis Imperio, lat nota in margine adiecta: Gen. I. Tu verbe: mandato
in hanc rem Sermonei dato. λόγον videlicet Methodius intelligit cum, per quem Iohannes Ev.
I. 3. omnia facta esse docet, et quem Patres Eccl. Sermonei vulgo interpretantur. Hunc autem
Dei iussu mundi condidisse, multi ex Patribus Eccl. statuerunt. Cui doctrinae ausam dedere,
quae Plato de Jis, Dei in mundi officio administris, in Timaeo docuit. Confer quae ex p. 69, C.
adduxi: τῶν δὲ θνητῶν τὴν γένεσιν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασι (Deus dicit) δημιουργεῖν προσέταξε, et
ulterius exposita p. 41, B. C. D. 42, E. Vid. Symbol. in Epiph. p. 74 sq. Angelis ut manus detuler-
unt Haeretici. Vid. Symbol. in Epiph. p. 13.

579 Male cod. Ven. ἐκάστω δὲ αὐτῶν. Potest quidem αὐτῶν ad τὸ πᾶν referri: sed inagoropie
fallor, aut Methodius αὐτὸ αὐτῶν ser. psit. Cf. Plato loco παραλλήλων Tim. p. 69, B. ἐν ἐκάστῳ ...
αὐτῷ πρὸς αὐτὸ ... συμμετρίας ἐνεποίησεν. Habes rationem emendationis, a me propositae Symb.
in Epiph. p. 49. In proximo Methodius verbo ἐκρούσιν medio usus est, sicuti passim in eadem re
Plato Tim. p. 41, B. τὸ ... καλῶς ἐκρούσθην. De concentu mundi et singularium eius partium peniter
Plat. Tim. p. 69, B. vide quos laudavi Animadv. in Basil. I. p. 9 sq.

580 Cum istis: πάντα ... ἀξέθρη, comparanda sunt, quae ex Tim. p. 92, C. attuli. Τελεῖος
optime Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. τελείως. Item tamen τελείως cum cod. Ven. et vulg.
p. 551, C., ubi Leontius τελείως melius. Vid. annot. 753. Αὐτὸ τελείως optime cod. Ven. pro vulg.
ἀδιορίτως, p. 577 C. Proximis παντοίας γένεως ζωοτοκήσας μορφάς, adhibenda sunt Platonica
Tim. p. 69, C. ζῶα ἔχον τα πάντα ἐν ἑαυτῷ. Denique illa, in fine posita: ἀστρα μὲν ... τὸ ὕδωρ,
quibus astra, tanquam animantia coelestia, cum hisce nostris animantibus comparantur, manifeste
imitatione expressa sunt ex loco, quem comparavimus, in Timaeo p. 40, A., ubi vid. Stallbaum.
Longe altius Methodius de mundo animantibus repleto docet p. 554, B., ubi astra angelos et necato
quas potestates divinas substituit usque homines apponit: καὶ γὰρ ἐν τῷ ἰδίῳ τῆς ἐξέσεως ἑαυτοῦ
ἐκάστω τῶν γεντῶν ἑκαστὸν μένεν, ἵνα πάντα πάντων ὡς πεπληρωμένα, οὐρανοὶ μὲν ἀγγέλων,
θρόνοι δὲ ἐξουσιῶν —, ὁ δὲ κόσμος ἀνθρώπων, sicuti haec vulgo scribuntur. Αὐτῶν τῶν
Comitibus, ap. Galland.; τέλειως αὐτοῖς τίτω Dindorf. cum cod. Ven. Tu v. Symbol. in Epiph. p. 55.

581 Δικαιοπραγεῖν Methodio magis placuit, quam δίκαια πράττειν Gorg. I. I., unde sententiam
mutatus est. Vid. Lobeck. Patarg. post Phryn. p. 593. Male cod. Ven. δίκαιον προάγειν.

582 Haec exstant ap. Phot. cod. 234. p. 293, a. 30—33. Bekk. Scripturae discrepantia haec est:
λέγεται ἀληθέστατα κατὰ φύσιν (vulg. λ. α. γ. δ.), δευδὲ οὔτε αὖ πάλιν (vulg. οὔτε αὖ). Priorum
scripturam vulgatae ap. Method. non praetulerim, quam illa: ἀλ. λέγ. α. γ., ad fontem Platonium
Epin. I. I. propius accedant. Placet vero οὔτε αὖ πάλιν, modo cum Combefisio ap. Galland. p. 783,
A. οὔτ' αὖ πάλιν scribatur, quam αὖ πάλιν Platonem non inusitatum sit. Vid. annot. 769. Iustitia-
nis, de quo vid. annot. 571, haec ita exser. psit p. 450, B. οὔδε γὰρ σῶμα χωρὶς ψυχῆς, οὔδε
ψυχὴ χωρὶς σώματος, ἀνθρώπος. De sententia, ex Epin. I. I. sumta, cf. Method. ap. Epiph. p. 357, B.
ἀνθρώπος δὲ τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος λέγεται συντεθέν, et p. 357, C. ὁ ... ἀνθρώπος ἐκ ψυχῆς καὶ
σώματος. Hoc est illud Platonis συνεκμύκρον, de quo ad p. 571, A. Humanæ naturae perfectiōnem
Noster verbum τοῦ καλοῦ de suo ad lects. declinavit. Cf. Method. ap. Phot. cod. 234. p. 293, a.

P. 511, D. ὅλῳ καὶ παντί . δια-
φέρουσι¹⁰⁰.

P. 512, A. τοῖς μὲν (ζώοις) δουλείειν
καὶ ἄρχεσθαι προσετέθη, τῷ δὲ (ἀν-
θρώπῳ) ἄρχειν καὶ δεσπόζειν¹⁰¹. καὶ
τοῖς μὲν διάφορα σχήματα γίσεων δέ-
δονται καὶ μορφαί, ὅπως ἢ στερέμνος
καὶ ὄραι ἢ φύσις κελύοντος ἐγέννησε
θεοῦ, τῷ δὲ τὸ θεοειδὲς καὶ θεοείκε-
λον —.

P. 512, B. εἰς τὸν μακροῖωνα χρό-
νον¹⁰².

P. 513, D. τῷ γὰρ ποιήσαντι (θεῷ)
λῆσαι μόνῳ καὶ τὰ ἀθάνατα θνα-
τὸν¹⁰³.

Utal 434, A. ὅλῳ καὶ παντί διαφέ-
ρει. d.

Plaed 79, E. τῷ μὲν (σώματι) δου-
λεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστά-
ται, τῷ δὲ (ψυχῇ) ἄρχειν καὶ δεσπόζειν.

Epim. 961, D. γῆς καὶ τῆς στερεμνίας
γίσεως.

Pol VI, 501, E. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐκά-
λεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον
θεοειδὲς τε καὶ θεοείκελον.

Epim. 982, A. ἢ τινα μακροῖωνα βίον
ἔχειν.

Tim. 32, C. τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ...
ἄλλοτον ἰπὸ τοῦ ἄλλου πλὴν ἰπὸ τοῦ
ἐνδύσαντος. 41, A. B.

18, 19. Bekk. (τὸ κενθρολοῖον, σχῆμα) ὁ πόσις ἐστὶ τῶν ἐν, ὡς συγκληθέντων σχηματικῶν ἐπι-
σημασιῶν.

583 Repusit ὅλῳ, quod loco vulgati ὅλων terenti iussit ad Eham 1 ret. col. 837 (1 et in Sym-
bol. in Epiph. p. 49. Ia Dindorf. quoque, secutus e codicem Ven., in quo tamen διαφορῇ, quod
Dindorf. recepit, pro διαφορῶν male scriptum est. Proverbialis est formula ὅλῳ καὶ παντί in de-
claranda summa similitudine vel dissimilitudine. Sic ὅλῳ καὶ παντί διαφέρουσι, inquitum antequam
quasi, in usu est. Phila Opp. ed. Mang. T. II, p. 377. ὅλῳ καὶ παντί διαφέρουσι, ubi
fortasse legendum: τῷ ὅλῳ φ. καὶ παντί δ. Dicitur enim non solum ὅλῳ καὶ παντί, sed etiam
τῷ ὅλῳ καὶ παντί utque adeo τὸ ὅλον καὶ πᾶν. Vid. Wyttenbach. Annot. in Plat. Plaed. p. 203 ed.
Lips., Ast. Annot. in Plat. Plaed. p. 626 et Lex. Plat. T. II, p. 433 et Boissonad. ad Anecd. Nov.
p. 131.

581 Quae Plato Plaed. I. I. de animo, corpori imperare iussit, docuit, Noster ad hominem,
bestis imperare iussit, transiit. Proxima Photius habet col. 234. p. 293, a. 36—38. Φύσιν,
cuius loco ap. Phot. φύσις, ut in cod. Ven., reperitur, stare potest, quod in Symbol. in Epiph.
p. 49 significavit neque recte fecit Dindorfus, quod φύσις recepit. Sunt enim σχήματα φύσεων
in animalibus ingeniorum formae, ut μορφαί in aeqq. corporum formae. Cf. Plat. Pol.
p. 273, B. ὅσα (θύρσι) χαλεπὰ τὰς φύσεις ἔν. Dicuntur autem φύσεις ingenia non solum homi-
num (vid. annot. 48), sed etiam bestiarum. Ingeniorum et corporum varietatem in bestis Basil.
Mang. Opp. T. I, p. 82, A. sqq. luculente depingit. Porro Photius δέδοται pro vulg. δίδοται: sed
δίδοται, quod recte haberet, si ad σχήματα tantum referretur (vid. annot. 141), propter καὶ μορ-
φαί stare non potest. Itaque δέδοται scripsi emendatione a me proposita in Symbol. in Epiph.
p. 49. Deinde Photius pro vulg. καὶ τοῦ θεοῦ ἔγγεν. scribit: καὶ ἔγγεν. θεοῦ, quod in Synb. in
Epiph. p. 49 commendavit; nam Methodius transpositionum amantissimus est, et articulo in voce
θεός, qui a cod. Ven. item abest, facile caruit. Conf. annot. 496. Delevi articulum Dindorfus
quoque, qui ceteroquin post ἐγέννησε punctum pro virgula tenere posuit. Ἡρὸς δὲ cod. Ven. male
pro ὁρὸς. Στερέμνος, solidus, est τῶν ἀπὸ λέγομενον in libris Platonis tomis msscriptis,
Epim. I. I. unde Metellius, citata quidem temina adiectivi positione, formidam ἢ στερεμνία φύ-
σις, mutatus est. Cf. Method. Henal. in Symeon. et Annam p. 108 Paul. στερεμνός ... καὶ πέτρα
ἀκροτομος (ubi Pithagoras, ad Exod. 17, 6 provocans, recte connecit, πέτρα καὶ δ.). et Sympos. p. 265.
(ἐμῶς προσηγορεύει) παρὰ τὸ στερεμνόν καὶ καρτερόν πρὸς τὰς ἡδονὰς, ubi Pussinus το male
omisit. Postremo Methodius in declarandi sententia de homine ad imaginem Dei formato (Timaeus,
I, 27) voces θεοειδὲς et θεοείκελος ponit, quibus Plato Pol. loco comparato divinum in homine ex-
cellentiam ab Homere designari docet. Vox θεοειδὲς, qua Plato a iis quoque usus est (vid. Ast.
Lex. T. II, p. 58), respondet Homeri θεοειδής, quo poeta cum alias, tum Od. XIX, 100 loco
apud Plat. Pol. II, p. 363, B. laudato usus est. De voce θεοείκελος, quae ap. Plat. alias non existit,
vid. annot. 258. Adde Method. ap. Phot. col. 234. p. 269, a. 26. Bekk. τὸ . . . θεοείκελον σχῆμα, ubi
sermo de corporis humani figura, ut nostro loco, ubi τὸ, quod vulgo dicitur, ex Phot. col. 234.
p. 293, a. 38. adieci. Quam emendationem suavi in Symbol. in Epiph. p. 49. Atque ita Dindorf. ex
cod. Ven. scribi iubet Annot. p. 775.

585 Male cod. Ven. εἰς τὸν μακρὸν αἰῶνα χρ. Poetica vox est μακροῖων, et poëte μακροῖων
χρόνος dicitur, ut μακροῖων βίος Epim. I. I., qua de formula cf. Empedocl. Carm. Reliq. vs. 4. ubi
vid. Kaistron. p. 190 sq., et Aeschyl. ap. Plat. Pol. II, p. 383, B., ubi vid. Ast. Comment. p. 438.
Ceterum μακροῖων in scriptis, quae servantur, Platonis alias non reperitur estque τῶν ἄταξ λεγομέ-
νων, quorum in Epinomis laud ita rara sunt exempla.

586 Haec Methodius subicit ante dictis, quae totidem fere verbis ap. Athenag. Legat. pro
Christi. cap. XXXI, 4, p. 163 Lindner. scripta reperiuntur. Vulgata ap. Epiph. scriptura haec est:
Οὕτως μὲν τὴν πολέμιον ἢ ἀντιδοῦσαν αὐτῷ (sc. τῷ θεῷ) ἢ ἀντίθεον ἐστὶν (Athenag. brevitas: οὕτως
ἀντιδοῦσαν τί ἐστι τῷ θεῷ). Ἐπει γὰρ εἰ ἀντίπροσέ τι (Athenag. ἀντιπροσέ τι) τῷ θεῷ, ἐπαύ-
σται ἂν (ἂν om. Athenag.) τοῦ εἶναι, λυθελος αὐτοῦ τῷ τοῦ θεοῦ δυναμὶ καὶ ἰσχυί τῇ συντά-
στικῇ. Dindorf. cum cod. Ven. πολέμιον τι (tu vid. Matthiae. Gr. Gr. §. 457. 4. de anteposito τίς)
— ἀντίθεον (optime) ἀντίπροσέ (tu v. annot. 673). Male cod. Ven. μόνον pro μοῦνον. Inmorta-
lia autem nō nisi a Deo labefacta et frangi posse. Plato docet locis comparatis ex Tim. p. 32, C.
et p. 41, A. B., ubi, quae p. 32, C. de mundo dicta sunt, ad deos applicantur, quos Dei voluntate
divinitatis honorem intactos esse edocuit. Similia de angelis Patres Eccl. docent. Vide Eham
Cret. Comment. in Gregor. Naz. col. 825 ibique annot. 1. ἄλλο nostro loco, ut in praegressis
verbis, est labefacta et frangere, sicuti Cicero id verbum ap. Plat. Tim. p. 33, A. interpre-

P. 544, A τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σίστασις - (B) — ἔμειναν³⁰⁷.

Tiin. 41, B. C. D. 42, E. 69, C.

latini. Metaphora detracta, idem sibi coll. figuratum λέειν ap. Plat. Tim. p. 41, B. (dissolvitur Cie.), quae modo dicitur d. d. p. 32, C' ὁ ξοιῶσας (a quo isodulus colligatus est Cie.) Deus, conditor totius (ὁ ποιήσας, ut Noster ait), intelligitur; quae de metaphora, Platonem usitata, videtur nec in Aetial. Philol. Supplement. Vol. XI. Fasc. 3, p. 362 (1). Similiter ap. Plat. Tim. p. 41, A, B. vocat ἄλιτος (indissolubilis, indissolubilis Cie.) designatur, quod morte omni dissolvente experiri potest. Inde ἄλιτος a scriptoribus Platonis pro ἀθάνατος usurpatur, quod Plato Tim. p. 41, B. cum ἄλιτος comparavit. Vid. annot. 370. Quidē quod Athenagoras Legat. pro Christ. cap. VI, 9. in laudatis Platonis verbis Tim. p. 41, A. glossamale ἀθάνατος in locum genuini ἄλιτος illico usus esse videtur. Ita enim ille in edit. H. Stephani p. 9: θεοὶ θεῶν ὡν ἐγὼ θεομαρτυροῦμαι πατρὶ τε ἐργῶν, ἀθάνατοι ἐμοὶ μὴ ἀποκοιτοί. Quae sic recte refutanda et explicanda esse: αἱ (υπερβολαὶ δὲ) εὐοὶ γενναῖα Athenagoras omisit) ἀθάνατοι ἐμοὶ καὶ θεόκοιτος, si. αὐτὰ τελεῖται. Revertentes euntiores, auctore Gesnero Annot. p. 133, ex Platone πάντα in locum corrupti ἀθάνατοι tenere inveniebant et memoriam hanc ἑμοὶ καὶ θεόκοιτος, reposita vulgata εὐοὶ καὶ θεόκοιτος, ubi tenebatur. Vulg. lectorem εὐοὶ καὶ θεόκοιτος habet Pseudo-Origenes Philosophum. ed. Mller. p. 22 (108). Male ibid. p. 21 (90), 22 (97) θεοί, pro θεοί, deinde p. 21 (90) θεῶν ἐγὼ pro θεῶν, ὡν ἐγὼ (ut recte scriptum p. 22, 97), porro p. 21 (90, 91) et 22 (97) θεομαρτυροῦμαι τε καὶ πατρί, omisso ἐργῶν, pro θεομαρτυροῦμαι πατρί τε ἐργῶν, denique p. 22 (108) αὐτὰ, omisso δὲ εὐοὶ γενναῖα, pro αὐτὰ est. Quae omnia Wolfius (in Pseudo-Origenes Philosophum p. 116, 117) et Mllerus summa incuria neglexerunt.

587 Locum dñe hōtem ista praecedunt: *Τί ἂν ὁ διάβολος λέγεται, (τί ἂν ὁ διάβολος; λέγεται. Dindorf., vocē λέγεται sic usurpata, uti hī p. 542, D. et p. 545, A, quoniam tamen locorum posteriore λέγεται ex Leonina reponi iussit Symbol. in Epiph. p. 51, hanc immemor vocis λέγεται a Platone in littera adhibitae Grut. p. 433, A. et Pol. V, p. 457, B.) πνεῦμα περὶ τὴν ἑλὴν ἐχόν, καὶ θάπτερον ἐλχθῆ καὶ Ἀθηναγόρα, γενομένου ὁπὸ τοῦ θεοῦ, ὥπερ δὴ καὶ οἱ λοιποὶ γυγόντων ἐπ' αὐτοῦ ἀγγέλων, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ἑλῇ καὶ τοῖς τῆς ὄλης εἰδοῖς πεπιστευμένον διατάξαι. Ita enim. Nec secundum Athenagoram Legat. pro Christ. cap. XXII, 6. p. 164 Lindner (p. 30 H. Steph.) et Photia cod. 234. p. 203, d. 5—9. Bekk. legenda sunt. Cont. Symbol. in Epiph. p. 49 sq. Ἐγὼν οὖν. Phot. et Gensanus Machius in Ἀρμονίᾳ ὁριστικῇ τῶν ὀκτῶν (Venet. 1661) p. 31: ἔχον Ochler. typographic error, in Cont. p. 600 rectat. Deinde male vulgata: καὶ θάπτερον ἐλχθῆ, ὡς Ἀθηναγόρα. Τῷ Ἀθηναγόρῃ Ochler. ex emendatione Leopardi, Petavi et Gatakeri; melius etiam Dindorf. καὶ Ἀ. cum cod. Ven. et Photia p. 203, d. 6. καὶ θάπτερον καὶ Ἀθηναγόρῃ ἐλχθῆ. Deinde post τὸ τοῦ θεοῦ male vulgo τελεῖται aut μέγα distinguunt. Virgilam cum Dindorfia posui, quae in seqq. αὐτὸ αὐτοῦ interpretum scriptis, deceptus a cod. Ven. Tunc ὥπερ δὴ, quod Ochler. et Dindorf. ex emendatione Gatakeri pro vulg. ὥπερ δὲ reponere, confirmatur a cod. Ven. et a Photia p. 203, d. 7; καὶ θὸ Athenagoras. Porro τῆς, quod autē ὄλης Athenagoras et Methodius adiungunt, Bekkerus vulgo omisissum ap. Phot. et cod. A. restituit. Denique πεπιστευμένον, quod cod. Ven. et Photia p. 203, d. 8, 9. habent, pro vulg. πεπιστευμένοι scribendum esse (id quod Dindorfium non fugit), etiam ex Athenagora intelligitur, apud quem iste est totius disputationis nexus: §. 3. ὡς γὰρ θεὸν γῆρας καὶ νῦν τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ πνεῦμα ἄγιον — (§. 4.), οὕτως καὶ τίς τις εἶναι δυνατόν κατελεχμένον περὶ τὴν ἑλὴν ἐχούσας καὶ δὲ αὐτῆς, αὐτὴν μὲν τὴν ἀντίθετον, οὐδ' οὐ ἀντίθετον (vulgo: ἀντιθετοῦ) τίς τις τῷ θεῷ — (§. 5.), ἀλλ' οὐ τῷ τοῦ θεοῦ ἀγαθῷ — (§. 6.) ἐναντίον ἐστὶ τὸ περὶ τὴν ἑλὴν ἔχον πνεῦμα, γενομένου μὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ οἱ λοιποὶ ὅπ' αὐτοῦ γυγόντων ἀγγέλων, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ ἑλῇ καὶ τοῖς τῆς ὄλης εἰδοῖς πιστευμένον διατάξαι. Quorum praeterita et de solo cosmogoniatore dicta sunt, Athenagoras in p. n. p. pro docet, etiam bonos angelos materiam curam gerere. Quam in sententiam Methodius nostro loco secundum Athenagoram ita docere pergit: τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σίστασις, τῷ θεῷ ἐλὴν προνοήσε γυγόντων τοῖς ἐπ' αὐτοῦ διακκοσμημένοις, ἵνα τὴν μὲν παντελεχὴν καὶ γενικήν οὐκ ἔχον τὴν ὄλην προνοήσῃ, τὸ κρυπτό, καὶ τὸ κρυπτό ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ἀνηρητικῆς, καὶ ὥπερ σῆμα τοῦ τῶ, σοφίας οὐκ ἀντιθετῶν ἀλλήλων, τὸ πᾶν, τὴν δὲ διὰ μέρος. οἱ ἐπὶ τοῖς ταχθέντες ἀγγέλων. ἀλλ' οἱ μὲν λοιποὶ ἐπ' οἷς αὐτοῖς ἐποίησε καὶ διατάξαι ὁ θεός, εὐνοῖαν, etc. Ita enim haec lego cum Ochlero, quem Dindorfius secutus est, praeterquam quod pro vulg. διατάξαι cum Athenagora et cod. Ven. διέταξε scriptum. In vide infra annotata. Totum locum tractavi in Symbol. in Epiph. p. 50. In p. n. p. malis ap. Athenag. cap. XXII, 7. scribitur: τοῦτο γὰρ ἦν ἡ τῶν ἀγγέλων σίστασις, τῷ θεῷ ἐπὶ πᾶσι γέγονε τοῖς ἐπ' αὐτοῦ διακκοσμημένοις, quibus emendatis vel explicandis VV. DD. frustra insudant. Neque melius haec ap. Phot. cod. 234. p. 203, d. 9—11. habent: τοῦτον γὰρ ἡ (τῶν ἀγγέλων) σίστασις, τῷ θεῷ ἐπὶ προνοήσε γυγόντων τοῖς ἐπ' αὐτοῦ διακκοσμημένοις. Bekkerus legi vult γέγονε, quod habet ap. Athenag. Sed vulg. ap. Epiphani. lectio, αὐτὸ τοῦτο codicis Photiani A. optinetur, siue potest, si eam sic interpretaris: id enim spectabat angelorum creatio, ut Dei servitio rebus ab eo dispositis providentiae essent. In seqq. Photius, a Bekkero emendatus, p. 203, d. 11. confirmat γενικήν, quod Ochler. cum Petavio et Gatakerio ex Athenagora rescipit; male vulgo ap. Epiphani. γενετικήν, pessime cod. Ven. ἀγενετικήν, paulo melius ap. Phot. γενικήν. Deinde Ochler. ἔχον .. ἡ, τὸ κρυπτό —, ex emendatione Petavi et Gatakerio probata; Photius p. 203, d. 12. indistincte: ἔχον .. ἡ τὸ κρυπτό —. Male vulgo: ἔχον .. ἡ τὸ π. —. Apud Athenagoram verbum factum exestit; in, missis Gesneri tentaminibus, repono ἔχον ἡ καὶ σίστασις ἐλὴν, quod tamen minus expresse dictum est quam ἔχον ἡ. Vid. annot. 234. Proxima: τὸ κρυπτό, ... τὸ πᾶν, Athenagoras cuncta omisit, Photius posteriora: καὶ ὥπερ .. τὸ πᾶν, de quibus vid. annot. 305. A Photio item omissa sunt illa: τὴν δὲ ... ἀγγέλων, in quibus dicitur περὶ οἱ ἐπὶ τοῖς ταχθέντες ἀγγέλων, quoniam ἐπὶ μέγιστοι et ἐπὶ αὐτοῖς ap. Athenagoram. Porro amissa a Petavio verba: οἱ ἐπὶ τῇ ἑλῇ, ἀγγέλων. ἀλλ', quae Ochlerus ex ed. Basl. invenit, ab Athenagora patrum confirmantur. Nam postrema: ἀλλ' οἱ μὲν ... ἔμειναν, apud Athenagoram, nonnullis, quae Methodius omisit, interpositis etiam habuit: οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ... ἐμείναν, in quibus ἐπὶ οἷς, recte, ut ap. Method., scribitur: ἐπ' ὧν male Photian p. 203, d. 14, apud quem Bekkerus loco vid.*

P. 544, C. ἐπέρχεται δὲ καὶ ἐμμέ-
τρως εἶπεν⁵⁹⁰.

P. 545, A. οὐδὲν .. ἄλλο δ' θάνατος
ἢ διάκρισις καὶ χωρισμός ψυχῆς ἀπὸ
σώματος⁵⁹¹. 545, B (ὁ θάνατος) ὁ τῆς
διαζεύξεως τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ χωρι-
σμοῦ.

P. 546, A. προηπόρηται⁵⁹² δὲ ἡδη
καὶ ἀπεδείχθη —

πάλιν (τοῦ γὰρ ἵππευ⁵⁹³ ῥητέον) γρα-
ζόμεν⁵⁹⁴.

Symp. 197, C. ἐπέρχεται δὲ μοί τε
καὶ ἑμμετρον εἶπεν, ὅτι ccl.

Phaed. 67, D. οὐκοῦν τοῦτο γε θά-
νατος ὀνομάζεται, λίσις καὶ χωρισμός
ψυχῆς ἀπὸ σώματος; 88, B ἐν τῇ νῦν
τοῦ σώματος διαζεύξει.

Imm. 49, B. προηπορηθῆναι περὶ πν-
ρός ... ἀναγκαῖον.

Epim. 981, C. λέγωμεν πάλιν· οὐ γὰρ
ἵππευ⁵⁹⁵ ῥητέον.

ἔστι καὶ τὸς c cod. A. καὶ τοῖς, reposuit, quod Athenagoras et Methodius confirmant. *Διαζεύξαι* Athe-
nag. et cod. Ven.; διατάξαι Method. et Phot., eadem sententia, sed rariose media usu, quod, si
διατάξαι, utendum est constituere, disponere, Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 502. *Διαζέ-
υξαι* c. acc. et inf. in seqq. ponitur, ut ap. Plat. Tim. p. 45, B. Tim. quod Methodius, Athenaga-
gora autem. statuit, particularem ratiō administrationem non a Deo susceptioni, sed angelis ab
eo mandata esse, hanc sententia, ut recte visum Saffido Petri Cornu. l. in Athenag. p. 307,
repetenda est a Platone, qui in Timaeo, l. in contextu l., docet. Demum res mortales non ipsam
creasse, sed earum creaturam curam diis inferioribus mandasse. Conf. etiam Tim. p. 41, C., ubi
Plato distinguens vocabus *κτίσις* et *πρόνοια* simul significare videtur, res mortales a diis inferiori-
bus non solum esse creatas, sed easdem creatas etiam providere. Certe Plato alias expresse docet,
deos inferiores sive daemones, non Deum rebus humanis providere. Conf. Symp. p. 202, E. 203, A.
Polit. p. 271, D. E. Criti. p. 109, B. Epinom. p. 984, E., ubi v. d. Ast. Animadvss. p. 602. Adde Sym-
bol. in Epiphani. p. 15.

588 Methodius ἐπέρχεται, dativo omisso, dicere maluit, quam ἐπέρχεται μοί, quae locutio ap.
Plat. cum aliis, imm Symp. l. l. exstat. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 581 et Lex. Plat. T. I,
p. 768 sq. Neque tamen ap. Plat. exempla verbi absolute positi desunt. Cf. Theaet. p. 172, D. ὁ
ἐπέρχων (λόγος). Symp. p. 199, B. οὐποία εἰν τις τάχρ ἐπέρχόσθαι. Itaque non fuit, cur Dindorfius
a cōd. Ven. adieceret. Deinde Noster ἐμμέτρως εἶπεν pro ἐμμετρον τι εἶπεν, sicuti Plato dixit
Symp. l. l. et quum ibidem versus adiecto ὅτι introducuntur, Methodius versus statim ita orditur:
ὅτι τῶν ἀρχῶν καὶ πέρας κακῶν ὁρίσας ccl. Ita enim pro vulg. ὅς πᾶσιν —, cum Ius. Scalgero
legendum propter illa, quae sequuntur: *Ἰστίς — ἐπίστασι* (ἐπίστα τὸν cod. Ven., ἐπίστατον Dindorf.)
— καὶ — ἐπεκρίνασθε. Emendationem commendavi in Symbol. in Epiph. p. 50 sq. et recepit Din-
dorfius, confirmantem a cod. Ven.

589 ὁ αὐτὸς θάνατος om. Leonius, ab Uehlero comparatus, ap. Mai. Vett. Scripti. N. Coll.
T. III, p. 102. Sed articulo, qui ap. Plat. l. c. recte deest, h. l. non magis carere possumus, quam
ap. Plat. Phaed. p. 580, B. loco infra allato. *Ἀπὸ σώματος* Noster, ut est ap. Plat. Phaed. l. l.,
ubi male nonnulli codd. ἀπὸ τοῦ σ., sicut etiam post paulo scribi solebat, priusquam articulus, qui
in plenisq. codd. deest, expelleretur. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 552. *Χωρισμός*, ut est in
seqq., pro vulg. *διαχωρισμός* Dindorfius cum cod. Ven. Quod autem h. l. est *διακρισις καὶ χωρι-
σμός*, ψυχῆς ἀπὸ σώματος, idem sibi vult in proximis *διαζεύξις καὶ χωρισμός*, τῆς σαρκὸς, seu un-
ctio ac separatio (sc. animae) a corpore. Eadem ratio verborum ap. Plat. Phaed. l. l. διὰ
τῆς τοῦ σώματος. Nimirum nomen *διαζεύξις*, de quo vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 337, vi
passiva est positum et rectionem verbi (*διαζεύχουσθαι* τινος) retinet. Idem valet de voce *χωρισμός*,
ap. Method. cum genit. copulatae propter verbi structuram (*χωρίζεσθαι* τινος). Quominus autem
dubites, quia Methodius Platoniam definitionem mortis hic ante oculos habuit: idem, quae Plato
in Phaedone p. 64, C. de hac definitione uberius disputat, laudato Platone, ipsius verbis ita affert
p. 580, B. ἄλλοι καὶ ὁ Πλάτων καὶ αὐτὸ τοῦτο (sc. τὸ *βλεπόμενον*) σῶμα καὶ αὐτὸς ἐπίσταται.
ἐν γούν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης, *Ἄρα μὴ ἄλλο τι τὸν θάνατον ὑπομέθεσθαι εἶναι, ἔφη, ἢ τῆς
ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλογήν; καὶ εἶπε τοῦτο τεθνήσκειν, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλ-
λόμενον αὐτὸ καὶ ἐντὶ τῷ σώματι γιγνόμενον, χωρὶς δὲ τῆς ψυχῆς τὸν θάνατον.* Quam attigi Symbol.
in Epiphani. p. 58. Male vulgo: *Ἄρα μὴ —; ἢ τῆς τὸν θάνατον ὑπομέθεσθαι εἶναι ἔφη*, Methodius
de suo addidit, verbis τὸν θάνατον ὑπομέθεσθαι ap. Plat. oratione petit; *ἔφη* est Metho-
dius, Socraticis verbis recedens. Articulus *τῆς*, post ἢ ap. Plat. vulgo additus, apud Methodium in-
termissus videtur. Certe eo non magis carere possumus, quam omisso ante *τεθνήσκειν* articulo *τὸ*,
qui, quum olim ap. Plat. quoque deesset, e cod. restitutus est. Vid. Ast. Annot. in Phaed.
p. 532. Neque vero facile caremus omisso ante τοῦ σώματος praepositione *ἀπὸ*, quam V. DD.
apud Platonem olim item omissam e codd. reposuerunt. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 533. Po-
steriorum Noster omisit, quae ap. Plat. post τὸν θάνατον adieciuntur: *ἀπαλλογήσαν αὐτὴν καὶ
αὐτὴν εἶναι*. Quae si deessent, haud magnopere desiderarentur, et cuiusmodi fortasse ex interpola-
tione accessisse videbuntur. Attamen inserviant desiderandae, quam Plato urget, absolutae separa-
tione animae a corpore. Itaque codex Ven. illa: *καὶ ἐντὶ τῷ σώματι*, male omisit. Ceterum de Platonis
definitione mortis vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 532, qui tamen, praecedente Wyttenbachio Annot. in
Phaed. p. 153 ed. Lips., Methodii apud Epiphanium verba tanquam Epiphanius temere laudavit.

590 *Μὲν προηπορεύσθαι*, prius cum dubitatione disputare, ut *ἀπὸς λέγοντων* ap.
Plat. Tim. l. l. Apud Nostrum *προηπορεύσθαι* est passivum, prius cum dubitatione dispu-
tari, quemadmodum *ἐπορεύσθαι* dicitur, de quo est controversia et disquisitio. Vid. Ast. Lex.
Plat. T. I, p. 254. Transitivum *προηπορεύειν* habes p. 581, C.

591 Codex Ven. *γράφωμεν* cum proximo αὐτὸς male omittit. *Φράσσομεν*, moneate Uehlero,
Excerptum Stirmond. ap. Combeis. in Galland. B. PP. T. III, p. 772. Sed *γράφωμεν* non minus recte
habet, quam *λέγωμεν*, hodie receptum ap. Plat. Epim. l. l., ubi Astius Animadvss. p. 597 eam
lectionem pro vulg. *λέγωμεν* e cod. Voss. et Fic. repōnī voluit, neque tamen ipse reposuit. Est

P. 516, B. ἄνω καὶ κάτω μεταβαλ-
λομένων⁵⁰².

P. 517, A. ζώης ... ἄγευστον⁵⁰³.

P. 517, B. Μηδεὶς δὲ ἀβέλετος⁵⁰⁴
ὡν παρακινδυνεύτω⁵⁰⁵ ὥς —.

P. 518, D. μὴ ἐὼντες ἀναμίειν καὶ
διογνυσθαι τὰ μεμνηκότα σιόμια πρὸς
τὴν ἐκρίσεις⁵⁰⁶.

P. 519, C. τὴν κατὰ τὸ ἀμάρτημα
μεγάλην ἐρέγοντες νόσον⁵⁰⁷.

ταύτην πρὸς ἄμρω⁵⁰⁸ σωτηρίαν καὶ
ψυχῆς καὶ σώματος, φαρμακευτικῆς ἐρέ-
πον καθάρσεως⁵⁰⁹, τὸν θάνατον ὁ Θεὸς
ἠύρατο.

Coisg 481, E. ἄνω καὶ κάτω μετα-
βαλλομένων. al.

Pol. IX, 576. A. ἐλενθερίας ... ἄγευ-
στος.

Pol. III, 409, C. ἀβέλετος αὐτὸν φαί-
νεται. al.

Theaet. 204, B. παρακινδυνεύων λέ-
γει ὅτι.

Phaedr. 251, D. τὰ τῶν δεξόδων
σιόματα .. μύσαντι ἀποκλείει τὴν βλιά-
στην τοῦ περοῦ.

Tim. 88, B. τὴν μεγίστην νόσον ἀνα-
μίαν ἐναπεργάζονται.

Tim. 88, B. μία δὲ σωτηρία πρὸς
ἄμρω (nisi, adversus mortis et animi et
corporis). 89, B. τὸ τῆς φαρμακευτικῆς
καθάρσεως γιγνόμενον λατρικόν.

antem parenthesis ap. Plat. totum illud enuntiatum: λέγοντες ... ὄντες. Contra ip. Method. verba
πάντα προσέονται cum reliquis oratione coherent, nec nisi ista: οὐ γὰρ ἄπ. ὄν., interpretata sunt.
Quoniam verborum ratio eadem est utrum illorum ap. Plat. Legg. VI, p. 754, C. λέγω δὲ, κατὰ τὸ
εἶπος γὰρ δὴ (ὅτι γὰρ τὸ γὰρ καλὸν ἔστιν αὐτὸν βλέπειν) etc., ad quae vide Ast. Annot. p. 284
momentum de proverbio: ὁ δὲ καλὸν.

502 Adiecta hisce verbis voce ἀλλογραφῆς Methodius eos notat, qui allegoriam scripturae
sacrae sectantur interpretationem neque ulla ratione nituntur, sed omnia temere tentant. Dicitur
enim ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι, qui, incertis consiliis, omnes in partes se versat. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. I, p. 107. Male cod. Ven. ἐποβαλλομένων.

503 Ἄγευστος, qui non gustavit, ap. Plat. semel tantum reperitur, videlicet Pol. I, l. 1, ubi
translat. ut ap. Method. de eo dicitur, qui expertus est. Etiam mala qui non expetitur, ἀγευ-
στος dicitur. Method. p. 555, D. ἀγευστοὶ λύπης. Itaque non fuit, cur Dindorf. ἀγευστήσαντα pro
ἀγευστον scriberet. Scilicet codex Ven. eum decepit. Conf. annot. 396.

504 Ἀβέλετος est stolidus, qui meliora neque videt neque probat. Vid. Ast. Lex. Plat.
T. I, p. 1.

505 Παρακινδυνεύειν h. l. est breviter dictum et idem valet, quod παρακινδυνεύοντα λέγειν
(cf. Theaet. I, l. 1) vel παρακινδυνεύειν λέγοντα (cf. Legg. XII, p. 807, B.). Dicitur autem παρακιν-
δυνεύειν de omni audacia, non solum in agendo, sed etiam in dicendo, unde fluxerunt illae παρα-
κινδυνεύειν, λόγος (Plato Soph. p. 242, B.), quem παρακινδυνεύειν λόγον Synesius Dionie
p. 247, C. vocat, et παρακινδυνεύειν λέγειν (Plat. Pol. VI, p. 497, E.).

506 Male vulgo διογνυσθαι, quod Oehler. Addend. et Corrige. p. 601 et Dindorf. correxerunt.
— Sermo hoc loco est de amaritudinis radice (Hebr. 12, 15), quae, quomodo pullulet, im-
pendenda sit. Quo in argumento Methodius is fere utitur verbis, quibus Plato Phaedr. I, l. 1, represen-
tationem pennarum animi depingit. Quaevismodum igitur σιόματα apud illam sunt ora,
ubi pennae erumpunt, ita Nuxta σιόμια vocat pullulandi officina in planta. Quae ostia
quum se contrahant et elaudunt, αἰένω ab eo dicuntur, ut illa σιόματα a Platone, qui in eadem
se verbum συμμύειν posuit p. 251, B. τὰ περὶ τὴν ἐκρίσιν, ἢ πάλαι ἐπὶ σκληρότητος, συμμυμύειν
εἴη μὴ βλαστάνειν. Dicitur autem μύειν etiam de clausis germinibus et floram eductis, ut Her-
mian in Scholis p. 160 ad eum locum recte docet. Vid. Creuzer. Annot. in Platon. De Pulcr. p. 358.
Constatum est apud Nostrum rationis usus verbum ἀναμύειν, sese expandere. Cum veritas
ἐκείνη ἀναμύειν etc. conf. quae p. 551, D. de comprimenda mala radice dicuntur: στερεώσαντα (μέ-
την) ... καὶ συμμυμύειν, ubi Leoninus. ab Oehlero comparatus, male συμμυμύειν. cod. Ven.
συμμυμύειν, i. e. συμμυμύειν, vid. Dindorf. Annot. p. 781: ad Bas. συμμυμύειν. Tu vide
Ast. Lex. Plat. T. III, p. 307. Ἀπομύειν, i. e. συμμύειν, sine μὴ τὰν ἀναμύειν, exstat ap. Method.
Synp. p. 273 (cf. Alut. (Dionys.) ἀπομύειν τὰς βλάπτας. Ad vocem ἐκρίσιν male vulgo proxi-
ma τοῦ λόγου trahunt, virgula post τοῦ λόγου posita. Oehlerus recte: τὰς ἐκρίσεις, τοῦ λόγου
etc., omisso πρὸς, quod Dindorf. temere revocavit. Sensus codice Ven. Rationem vocem ἐκρίσιν
Methodius ex Plat. Phaedr. p. 251, B. somniat.

507 Quaevismodum Plato Tim. I, l. 1, nuxtam μεγίστην νόσον vocat, ita Methodius h. l. perit-
tum, p. 508, B. inusitatum μεγάλην νόσον nuncupat. Quam locutionem ex Tim. I, l. 1. sumit esse
illud arguit, quod Methodius in proximo proxime apud Platorem consequentia et post paulo, quae
in eodem Timaeo haud ita longe dissita sunt, verbis duntaxat et vocibus mutatis est.

508 Ἄμρω dicit immortalitatem tam petiti, quod animae habetur, tam corporis, quod pro-
pato adhaere. Mortem autem a Deo inventam esse docet, anima et corpus ut ab utroque vindican-
tur. Hoc sibi vult illud, quod mortem vocat τὴν πρὸς ἄμρω σωτηρίαν καὶ ψυχῆς καὶ σώματος.
Quae verba Methodius conformavit ad Tim. I, l. 1, ubi Plato docet, aequabilem notam et animi et
corporis ad utriusque morbis nos tutos praestare.

509 Id est: medicae instar purificationis. De voce τρόπον, instat, vid. annot. 72.
Verba: φαρμακευτικὴ καθάρσις, sumta ex Tim. I, l. 1, ubi sermo de purificatione, quae medicamentibus
continetur. Est autem adiect. φαρμακευτικός, medicus, ἄπας ap. Plat. λεγόμενον. Male cod.
Ven. φαρμακευτικὴ. Ad sententiam de vi mortis medica deque Deo animis morte medicamentum
parante cf. Method. p. 519, B. C. ἀντιφαρμάκων .. τρόπον ἐπὶ τοῦ ἀλεξήτηρος ἡμῶν ἀλγῶν, καὶ
λατρὸν θεοῦ πρὸς ἐκκρίσιν τῆς αμαρτίας παρεληφθῇ ὁ θάνατος καὶ ἀφανισμὸν. Eodem spectat

P. 549, D. Φέρε γάρ, ἐπειδὴ πολλῶν δὲ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων⁶⁰⁰, ἐντεῦθεν αὐτὰ μάλιστα σκεψώμεθα, μὴ ἀφιστάμενοι, πρὶν ἂν —.

P. 550, A. πρόσσχε⁶⁰¹ γάρ, ὃ σοφώτατε Ἀγλαοφών⁶⁰², ὅτι —.

P. 551, D. μηδεὶς . . . μεμφέσθαι τὴν θεῖαν γνῶσιν, ὡς οἱ ἐν δίκῃ διανέμοισαν ἐκάστη κακίας καὶ ἀρετῆς τὰ ἀμοιβαῖα⁶⁰³.

P. 552, A. ὥσπερ ἀκοντιστῆς ὁ ἀπόστολος δεῖνός⁶⁰⁴ συνεστραμμένον ὄνυμα τῶν λόγων εἰς μέσον ἐμβαλὼν —.

P. 552, B. *Je* ἀκριβεῖας μὲν οὖν περὶ γούτων διεξιμένα τὰ νῦν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μόνον ἔργον⁶⁰⁵.

διὰ τὴν τῶν ἐθελουχοκούντων τιμωρὸν δίκην⁶⁰⁶.

P. 552, C. ἵνα μὴ πολλάκις τὰ αὐτὰ τερεῖ τῶν αὐτῶν διαλεγώμεθα⁶⁰⁷.

P. 552, D. ἵνα σὼν ἀνδρες πλασθῇ καὶ ἰγίε⁶⁰⁸.

Theaet. 151, E. ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα. *al* Legg. XII, 961, E. Οὐδὲν δὲ πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων. 960, E. μὴ . . . ἀφιστάμεθα μηδενὶ τρώτῳ, πρὶν ἂν —.

Theaet. 198, B. τῷ δὲ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχε⁶⁰⁹ τῶν νοῶν.

Epim. 979, B. οὐ τὴν θεῖαν ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπίνην αἰτιάσθαι χερὶ γνῶσιν, οἷα ἐν δίκῃ διανεμόνσαν τὸν αὐτῶν βίον.

Piot. 312, E. ἐνέβαλε ὄνυμα ἄξιον λόγον βραχὲ καὶ συνεστραμμένον ὥσπερ δεῖνός ἀκοντιστῆς.

Tim. 89, D. δι' ἀκριβεῖας μὲν οὖν περὶ τοῦτων διεξιελθεῖν ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἔργον.

Epim. 988, E. κατὰ τὴν τῶν ἀνοσίων τιμωρὸν δίκην.

Gorg. 490, E. Οὐ μόνον γε (κατὰ λέγω) . . . ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν.

Tim. 82, B. σὼν καὶ ἰγίε⁶¹⁰ μένουν.

Plat., quod Socrates ap. Plat. Phaed. p. 117, E., sumto *φασμάτω*, Aesculapio gallum immolari iubet. Vid. Animadvss. in Basil. M. I, p. 85—87. De sententia Methodi, docentis, percatum, nisi mors ei medicator, malum aeternum fore, vide illum locum ibid. p. 85 sq. ex Epiphano citatis et p. 580, f. 587, D. praeterea Synop. p. 242.

600 Contrariam in sententiam Methodius imitatus est, quae habes Legg. I, l. In seqq. emendatione a me proposita in Symbol. in Epiph. p. 47 *σκεπτόμεθα* scripsi pro vulg. *σκεπτόμεθα*. Conf. Theaet. I, l. et vid. annot. 148. *Σκοπούμεθα* cum cod. Ven. Dindorf., ut est ap. Plat. Protog. p. 314, E. ταῦτα οὖν σκοπούμεθα. Sed ibi *φέρε* deest, quoniam Plato etiamque exemplum Methodius *σκεπτόμεθα* coniungere solet. Porro in verbis: *μὴ ἀφιστάμενοι, πρὶν ἂν* —, observabis Platonicum loquendi usum, quo *ἀφιστάσθαι* absolute dicitur, qui a difficiliore quaestione vel a disputandi consuetudine desistunt. Cf. Soph. p. 241, C. Theaet. p. 169, B. bathyd. p. 303, A. *ibi* vid. Winkelmann. p. 133, et Legg. I, l. ad quos Noster verba proxime accedunt. Ceterum *πρῶτον*, quod vulgo post *πρὶν ἂν* inferitur, cod. Rupil. ap. Combefis. omittit, neque ea voce post *πρὶν* non carere possunt.

601 *Πρόσγειν*, cum v. *νοῶν* vel absolute positum, est Lat. animadvertere. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 108 sq. Formae *πρόσσχε* s. *πρόσχε* exstat Theaet. I, l., ubi male vulgo *πρόσχε* scribi solebat, ut ap. Methodium h. l., p. 551, A. et p. 579, B. *Πρόσχε*, quod Dindorf. in *πρόσχε* mutavit, Oehlerius laute reposuit. Apud eundem tamen *πρόσχε* p. 310 (p. 560, A.) pro *πρόσχε* typographi errore scriptum est: male *πρόσχε*, cod. Ven. et ed. Basil., *πρόσχε*, Petav. *Πρόσχε*, Dindorf. et Oehler. Addend. p. 663 primo melius. Sed vid. Stallbaum. ad Plat. Lys. p. 219, B. Item V. D. de σ geminato ad Schaef. Praefat. in Iulian. p. XII. provocat, cuius testimonio abutitur Dinter. Delect. SS. PP. p. 486, simpex σ cum Boissonadio defendens. — In praegressis ap. Method. verbis: *καταλαβὼν ἡδονὴν καρποῦμενος τοῖς ἡσέον*, Dindorfius *καρποῦμενος* scripsit, quae est lectio codicis Rupil., a Combefisio commentata, et codicis Ven. Tu vide Symbol. in Epiphano. p. 53. deque dictione *ἡδονὴν καρποῦμενος*, Platonicis talia, cf. Ast. Lex. Plat. T. II. p. 140 sq.

602 Cf. p. 560, A. *σκοπεῖται δὲ σέ, ὃ σοφώτατε Ἀγλαοφών, οὐτοσί χερὶ* (ubi *σοφώτατε* i. q. *εὐφρότατε* ap. Plat. Pol. I, p. 343, D.), p. 545, A. *ὃ σοφώτατοι*, et vid. annot. 96.

603 Methodius, ut omni to frequens est in Epinomide suos in usus convertendo, ita h. l. ad verba inde allata suo quodam modo sese accommodavit, Ceterum Laotius, ab Oehlerio comparatus, *ἡ* pro *καὶ* scribit, e scoli, et videtur, emendatione, prout in Symbol. in Epiph. p. 51 videri cavi. Dindorfius *ἡ* ex cod. Ven. perperam recepit.

604 Landius verbis Rom. 9, 20, Apostoli in propter curia *ἀνθρωπιότητα*, telorum instar emissi, cum reculatore comparat Methodius, similitudine a Platone Prot. I, l. petita. Vid. Ast. Annot. in Plat. p. 164. Pro vulgato *συνεστραμμένον* recte Dindorf. cum cod. Ven. *συνεστραμμένα*. Vid. Ast. l. c.

605 Ex Tim. I, l. Methodius integrum delibavit enuntiatum, non nisi verbis *ταῖς τῶν* de suo adiectis et paucis immutatis: nam *διεξιέναι* et *ἔατο* quam *διεξέλεον* et *αὐτὸ* dicere maluit.

606 Τὴν vulgo deest: ego addidi iussu in Synon. in Epiph. p. 54, et addidit Dindorf. ex cod. Ven. In libris Platoniceis *δίκη* cum aliis *τιμωρ*, vocatur, tum Epim. I, l., ex quo noster aliquem saltem colorem duxit. *Τιμωροὶ μηχανεῖ* ap. Method. p. 569, D. sunt poenarum fastidia penta. Idem p. 566, A. *δισμὸν αὐτῇ τὸ σῶμα διδόνθαι τιμωρὸν*. Adde annot. 374.

607 Eundem de usudo se dicere, Socrates dicitur Gorg. I, c. et ap. Xenoph. Memor. IV, l. 6. Cognatum est proverbium illud: *αὐτὰ δὲ αὐτῶν*, ap. Apostol. Cor. V, 2.

608 Mide Oehler *σῶν* pro *σῶν*. Paulo melius *σῶν* vulg. et Oehler. in Addend. p. 662, Dindorf. *σῶν* αὐτῶν, cum cod. V. pro vulg. *αὐτῶν*. σ. Emendationem, a me propositam Synob. in Epiph. p. 51 et vnde receptam, confirmat Plato Tim. I, c., ubi *σῶν* et *ιγίε*, ut nostro loco, coniuncta habes. De voce Attica *σῶν* vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 674 et Lex. Plat. T. III. p. 35).

ἡθροῦν πρῶτον καὶ λίσιν τὸν τοιοῦτον εἰς ψυχῆς δεικνύναι, ἵνα δείξῃ δὴ καὶ τὴν ἀναστασιν· μήτοι ληροῦντά γε, ἀλλὰ σαφῶς λέγοντά τι γαίνεσθαι. (1) ὁμοῦς γοῦν δοτεὶν αὐτῷ θνητὴν ὁρίσασθαι τὴν ψυχὴν. δοῖν γάρ τοι θάτερον ταῦτα θάτερον, ἢ —, ἢ ¹¹¹ οἷδ' ἐν κίριος ἀλλῶς ¹¹² ἐφ' ἐγγύτω, ἢ ἐφεύσαιο.

P. 559, D. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν ¹¹³, καὶ τὸν δευραθέστατον μαθεῖν ἀθάνατον αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνώλεθρον ¹¹⁴ διαβεβαιούσθαι τὴν ψυχὴν.

P. 560, A. πάντως ¹¹⁵ δὲ ῥᾶστα μαθήσῃ τοῖο, εἰν ἐπὶ τὴν τοῦ καθεύδειν εἰκόνα πρόσχηξ καὶ ἀνίστασθαι ¹¹⁶. εἰ γάρ τὸ ἔπνον ἀπὸ τοῦ ἐρηγορέναι καὶ τὸ ἀνίστασθαι ἀπὸ τοῦ καθεύδειν γίγνεται, καὶ τοῦτο θανάτου καὶ ἀναστάσεως μέλει ¹¹⁷ (ὅπνῃ γάρ καὶ θά-

F. m. 983, c. δεῖ δὲ . . μὴ τι ληροῦντά γε, σαφῶς δὲ τι λέγοντα γαίνεσθαι.

Ep. 983, E. δοῖν τοι θάτερα θάτερον αὐτά· ἢ —, ἢ .

U. m. 129, b. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ . . ἀλλῶς ἂν οὔτος ταῦτα ἐφ' ἐγγύτω.

Ep. 978, E. ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, καὶ τὸ δευραθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον. Phaed. 95, B. ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον καὶ ἀθάνατον οὔσαν. α.

Pol. I. 344, A. πάντων δὲ ῥᾶστα μαθήσῃ, εἰν ἐπὶ τὴν τελευταίαν εἰκόνα ἐλθῆς. Phaed. 71, C. τῷ ζῆν ἔστι τι ἐναντίον, ὥσπερ τῷ ἐρηγορέναι τοῦ καθεύδειν; Πάνν μὲν οἶν, ἔφη. Τί; Τὸ τεθνάναι, ἔφη. Οἷοῦν ἐξ ἀλλήλων γίγνεται ταῦτα, εἰ περ ἐναντία ἐστί,

τα δέτε· . . τὴν ἀναστασιν, ad supernum: δεῖ . . δεικνύναι, per oppositum u. telestium. De proponenda virgula Theiler. Addend. p. 663 innotuit. Quod autem Ep. 1.1 μὴ τι γε, ap. Nostrum *αἰτίας* (vulgo *αὐτοῖς*) γε scribitur: utrumque recte habet. Vid. Matthiae, Gramm. Gr. Ampl. §. 610. 2. Stallbaum, ad Plat. Rempubl. III. p. 388, B. et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 343.

617 Formula δοῖν θάτερον· ἢ —, ἢ —, ap. Platon. cum in oratione continua saepe existat, tam p. 50 *ἐλλειπτικῶς* posita inseruit syllogismo διληματικῷ, breviter sic enuntiat: δοῖν θάτερον· ἢ —, ἢ —, i. e. duorum alterutrum ponendum est: aut . . aut . . Conf. Theiler. p. 176, B Phaed. p. 66, E. 76, A. (locum exhibeo infra p. 571, B. ad vid. annot. 634). Cum Ep. 1. 1. modis loco comparata formula plenus sit ceteris: δοῖν θάτερα θάτερον αὐτά· ἢ —, ἢ —. Quam locum Noster imitando ita expressit, ut in dilemmate ἢ —, ἢ — pro indicativo, qui ap. Plat. II. 1. c. Theiler, acc. c. int. ponitur. *Λόγος*, quod Methodius habet, nōde in Ep. 1. 1. recte videtur pro *ἄν* vulgato *δοῖν*, quam Attica forma *δοῖν*, de qua Ast. Animadvss. in Legg. p. 284 et Lex. Plat. T. I, p. 572. in hac formula dubiae fidei sit. Vid. Ast. Annot. in Phaed. p. 518 (604) et Stallbaum, ad Theiet. l. c. Denique Methodius ponere maluit, quam *θάτερα*, quod tamen non minus recte dicitur. Vid. Stallbaum, ad Theiet. l. c. Denique pro *αὐτά* Methodius *ταῦτα*, quod magis placeat.

618 Id est frustra. Vid. Eustath. ad Hud. v. p. 1203, 21, Rahnen. ad Em. Lex. Plat. p. 198 sq. Jacobs Alhayan. Animadvss. in Athenae. p. 45, Bekker. Specim. Phaeos. p. 103, Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 261 sq. et Lex. Plat. T. I, p. 111. *Ἄλλος ἐφ' ἐγγύτω* ap. Plat. uno Cratyl. loco cit. reperitur, ubi vid. Stallbaum. Respondet illi in seqq. *ἐφ' ἐγγύτω* αὐτῷ et opponitur *ἐφ' ἐγγύτω* αὐτῷ.

619 Formulam ὡς ἔπος εἰπεῖν, de qua vid. annot. 116. Methodius cum reliquis vocibus: ὥστε . . καὶ τὸν δευραθέστατον μαθεῖν, ex Ep. 1. 1. mutuatus est ita, ut, omisso *ἀν*, τὸν δευραθέστατον pro τὸν δευραθέστατον ζῶον dicat. Καὶ est vel, ut in similibus formulis, de quibus vid. annot. 374.

620 Vulgo: ἀνώλεθρον, ut in praeced. p. 559, C. Sed, ut concedam, Epiphanium fuisse ἀνώλεθρος scripsisse, a me tamen non impedit, ut veliam, Methodium, hominem Atticū, stipd. o. ssumam, vulgo formā ἀνώλεθρος, (vd. Lobeck. Parerg. ad Phryg. p. 705) usum esse, praesertim, quia ille h. l. ut a praeced. ante oculos habuerit locos in Phaedone, quibus Plat. voces *ἀνώλεθρος* et *ἀθάνατος* copulavit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 198. Itaque formam Atticam ἀνώλεθρος, proposui. Hisce praescriptis, vidi, eam formam in ed. Basil. utrobique expressam esse. Qua de re nota. Symbol. in Epiphani. p. 54, coll. p. 542, C., ubi ἀνώλεθρος, recte scriptum. Atque ita p. 559, C. et nostro loco Dindorf et Theiler. Addend. p. 663 cum cod. Ven. et ed. Basil.

621 Πάντως, quod Methodius habet, pro πάντων ap. Plat. Pol. I. 1 scribendum eo recto. Nam πάντων ὅστις alias ap. Platonem non existit, qui in similitudine dictis nudum ὅστις ponere solet. V. c. cf. Soph. p. 260, B. *ἀν* ὅστις ἔστιν ὅστις ἂν μάθῃ. Πάντως, talem apud eundem in enuntiatione in initio cum a affirmatione huius viro ponitur. Vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 10 et Lex. Plat. T. III, p. 26 inf. Quocirca minime adsentior Dindorfo, qui πάντων nostro loco ex cod. Ven. recepit. Neque melius idem cum cod. Ven. ὅστις pro ὅτιω in praeced. excolit: *ἐφ' ἐγγύτω δὲ σε, ὃ παρῶνται Ἀγλαοῦν, οὕτως χροῖ*. Tu conf. Plat. Pol. I, p. 344, D. *ἀποκρίσθαι δὲ, ὃν ἐφ' ἐγγύτω Σίμω, οὕτως χροῖ*, ubi ut post δὲ excludisse suspicor. Ceterum parum abundat, quia nostro loco ex Plat. Pol. I, p. 344, A. *ἀποκρίσθαι* rescriberem, vid. annot. 538.

622 De scriptura vocis πρόσχηξ d. xi. annot. 601. Quenadmodum autem Plato Phaed. II. ex somno et vigilia cum morte et vita comparat et hanc ex illa, non minus quam vigiliam ex somno, consequi docet, eoque argumenta ad demonstrandam animi immortalitatem utitur, ita Nostris, a Platone profectis, in seqq. p. 560, A. B. C. D. resurrectionem corporis adstruere conatur. Omnia de imitatione dubitationem tollunt, quae Methodius, in reliquis non tam verba quam sententias sectus, p. 560, C. D. ex Phaed. p. 72, C. D. totidem fere verbis refert.

623 Θανάτου καὶ ἀναστάσεως Dindorf. cum cod. Ven. recte pro vulg. δ. κ. θ. Perpetuam somni

νάτω διδυνάμοσιν⁶²¹), ἀναγκη δὴ καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνάναι (B.). εἰς τὸ ζῆν τὴν σάρκα, εἶπερ καὶ τὸ ἀνεγείρεσθαι ἐκ τῶν καθειδόντων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ καθείδειν τὸ ἐρηγορεῖναι γίγνεται, καὶ οὐ πάντως ὁ καθείδων ἐν τῷ αὐτῷ διαμένει σχήματι καθείδων αἰετῶς, ἀλλ' αὐθις ἀνίσταται, οὕτως⁶²² καὶ τὸ ζῆν ἐκ τοῦ ἀποθνεῖν συμβήσεται, καὶ οὐ πάντως ὁ ἀποθνήσκων, ἐπειδὴν ἀποθάνοι, ἐν τῷ αὐτῷ μένει. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ κοιμάσθαι τὸ ἐρηγορεῖναι ..., τίς μηχανή⁶²³ καὶ ἐκ τοῦ κλιτέντος μὴ οἷχι προσδοκῇ τὸ (C.) ἀναστήσεσθαι καὶ ἐκ τοῦ θανόντος τὸ ἀναβιώσκεισθαι⁶²⁴; καὶ γὰρ ἡμεῖς ταῦτα οἷκ ἐξαπατούμενοι ὁμολογοῦμεν, ἐκ τῶν τεθνεώτων σωμάτων τὸ ἀναβιώσκεισθαι συμβαίνειν.

εἰ θνήσκοι μὲν καὶ σῆτοιο τὰ σπέρματα, ἐκ δὲ τῶν σπερμάτων μηχανή (B.) τὸ ἀναζῆν καὶ φῖειν γένοιτο⁶²⁵, τίς ἡ ἀποκλήρωσις μὴ οἷχι πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι;

καὶ αἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν μεταξὺ δύο δυνάμεσιν ὄντοιν; Πῶς γὰρ οἷ; -. λέγω δὲ τὸ μὲν καθείδειν, τὸ δὲ ἐρηγορεῖναι, καὶ ἐκ τοῦ καθείδειν τὸ ἐρηγορεῖναι (B.) γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἐρηγορεῖναι τὸ καθείδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδαρδάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι. ἰκανῶς σοι, ἔφη, ἡ οὐ; Πάνν μὲν οὖν. ἔγωγε δὴ μοι καὶ σὺ, ἔφη, οἷτοι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν φῆς τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι; Ἐγώ γε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δαί, ἡ δ' ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεώτος; Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν διὰ τὸ ζῆν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα .. τὰ ζῶντα τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται; Φαίνεται, ἔφη. Placid. 72, 1) ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οἷκ ἐξαπατούμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι καὶ τὸ ἀναβιώσκεισθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοῖς ζῶντας γίγνεσθαι.

Placid. 72, C. εἰ ἀποθνήσκει μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, ... μὴ πάλιν ἀναβιώσκειτο, ἀρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; (D.) εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανή μὴ οἷχι πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι;

ac vigilae vicissitudinem mortis et resurrectionis meditationem vocat, quod illa hinc nos adhaerent. Aliud sibi vult μετὰ θανάτου ap. Plat. Phaed. p. 81, A. (vid. annot. 74.), a quo Noster hanc dictionem, alia sententia substituta, mutatus est. Ceterum h. l. et p. 560, B. ex cod. Ven. γίγνεται repositum pro vulgato ac vulgari γίνεται. Vid. annot. 563.

621 E. J. Basil. et Petav. δίδυμα εἶναι. Petavius tamen, haud immerito Homer. versum II. t. 672, 682, in margine haec annotavit: οὐκ, διεδικασέν, quod Uehler. et Dindorf receperunt. Cod. Ven. possidet δίδυμα οὐκ ἀνάγκη, proxima voce simul vitiosa.

622 Pro vulg. αἰετῶ καθείδων (cod. Ven. καθ. ἐν τῷ αἰετῷ) Dindorf. καθείδων αἰετῶ. Recte; nam praepositionem αἰετῶ maiorem vim habet. Den. idem αἰετῶ αὐθις, ut est in cod. Ven., pro vulg. αἰετῶ αἰετῶ. Vid. annot. 561.

623 De voce οὕτως ante consonantem posita vid. annot. 232.

624 Confer locum ex Plat. Phaed. p. 72, C. D. ad p. 360, C. D. allatum, cuius formam dimittit Noster h. l. in latius est, interrogandi formula τίς μηχανή μὴ οἷχι -. inde sumta, de qua v. d. annot. 172. Idem sibi vult inusitata interrogatio τίς ἡ ἀποκλήρωσις μὴ οἷχι -. p. 560, B. ubi Methodius sententiae Platonicae suam accersivit. Conf. idem ap. Phot. cod. 234. p. 209, a. 26. οἷκον τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ μὲν ἀποθνήσκον σχήματι ἀναγορεύεσθαι ὡς ἀκλιτέον, ὅπου δὲ καὶ ἀρχὴν ἀνίστασθαι; In seqq. cod. Ven. male κλητέος.

625 Vulgo τὸ ἀναστήσεσθαι καὶ ἐκ θανάτου τὸ ἀναβιώσκεισθαι. Verum ἀναστήσεσθαι putide repetitum, et sine praeferentia, ut in superioribus, posterius de resurrectione (ut. p. 560, A. θανάτου καὶ ἀναστήσεως, μετὰ) dictum, usurpatur. Ego, collatis supra dictis: ἀναγκη δὴ τὸ ἀναβιώσκεισθαι εἶναι ἐκ τοῦ τεθνάναι, et proxima verbis, suspicor, Methodium pro altero ἀναστήσεσθαι scripsisse ἀναβιώσκεισθαι, ἀναστήσεσθαι autem debere scire, qui verbo ἀναβιώσκεισθαι, quod Methodius a Platone sumit, offendit et ecclesiasticum in declinando ἀναστήσει loquendi usum sequi maluit. In sec. attentione ante θανόντος excidisse potest. Conf. praegressa p. 560, B. ἐκ τοῦ κλιτέντος, et proxima p. 560, C. ἐκ τῶν τεθνεώτων. Hinc perscriptis et postea obitu delibatis in Symbol. i. Epiph. p. 59, vident, Dindorfium ἀναβιώσκεισθαι (cod. Ven. ἀναβιώσκεισθαι) scripsisse et τοῦ ex cod. Ven. adiecit. Ac videtur sane ἀναβιώσκεισθαι cum praegresso ἀναστήσεσθαι melius quam ἀναβιώσκεισθαι congruere; sed ἀναβιώσκεισθαι in seqq. repetitur atque rei magis accommodatum est, neque exempla copulata nisi tibi praesentis et futuri desunt. Vid. Bernhardsy, Syntax. p. 371.

626 Verbis, quae ap. Platon. Phaed. h. cit. existunt, in brevius contractis Methodius utitur in exponendo resurrectionis argumento, quod Palles Eccl., auctoribus Apostolis Iuana Ev. 12, 7 et Paulo Cor. I. 15, 37 seqq., a semitibus reviviscentibus sumere solent. Conf. Origen. ap. Method. p. 539, A. B. (ubi lego: περιμυζήσαντες αὐτῆς τοῦ εἶδος, τοῦ εἶδος ὡς ἐκ θανάτου ἐκπύθηται col.), Epiphani. T. I, p. 590, B. C. et Isidor. Pelas. Epist. I, 241. Plura dabit Suer. Thesaur. Eccl. v. θανάτος. B. 7, a p. 314 et Boissonad. ad Ven. text. p. 201 sq. Ceterum male cod. Ven. ἡ pro αἰ.

Γ 560, D. δ θείος .. αὐτῷ⁵¹⁰ .. τὴς
 ψυχῆς .. ὡς (Γ. 570, D.) εἰς παχυδα εἰς
 σάρκα διχην ἐφ' ἐξοσίας⁶¹¹ τῶν ἡμετε-
 ρῶν ἀμβροῦζει⁶¹².

P 531, A. οὐκέτι τὸ συναισθητότε-
ρον^{αι} αἶμα, ἀλλὰ ψυχὴ μόνη.

1. 371. B. ὥστε ὅτε λέγω ὑοῖν
 ὁστέρον⁹¹⁴ ἢ γὰρ εἰς ἀρχῆς ἡμάρτομεν
 μετὰ σώματος, καὶ οὐ γίνεσθαι χρόνος,
 ἐν ᾧ ἐκτός ἐπὶ ῥῥαμει σώματος, καὶ
 συνκρίτον τὸ σῶμα αὐτῶν τῇ ψυχῇ
 καὶ ἀγαθόν⁹¹⁵ ἢ χωρὶς σώματος ἡμάρ-

Tim. 41. F (ψυχὰς) ἐμβιβάσας ὡς
εἰς ὄχημα

Λεξκ λ1, 021. A. διὰ τὴν τῶ θεοῦ ἰσχύ-
ξ64. 0

ΑΙΕ, Ι, 130, Α. ψυχῆς ἢ σώμα, ἢ ξον-
αμρότερον.

Ρωμ. 7,6, Α ὥστε, ὅπερ λέγω, οὐοὖν
 θάτερον· ἦτοι ἐπιστάμετοί γε αἰτία γε-
 γόνηκεν, καὶ ἐπιστάμεθι διὰ βίον πάν-
 τες, ἢ ἴσπερ οὐς κρεμνί μαι θάνατον,
 σὺ δὲν ἄλλ' ἢ ἀναμνησχομένους οἷτοι,
 καὶ ἢ μνήσῃς ἀναμνησῇς ἂν εἴη.

630 *Acanth*, apud Plinon, colligitur *Oregonem*, haec dicitur Compositae in Psalms. lto. v. 10. Cuius
Mittam p. 571. C. D. 572. A. De ditione circuli conf. Plotii, p. 101 (9). A. sq. δὲ *Ἐκπύρωσις* τὸ
αὐτὸ μὴδὲν ἀπορροή, ὃ δὲ ἐκπύρωσις. I. *ἐκπύρωσις* δ' αὖτε τοῦτο ποιεῖται καὶ τὸ εὐρύς βαρυὺν
(Platon) τοῦ τροχού. Vide Taup. ad Loug. IX, 10, p. 278 ed Weska, cuius notula consensum
philologo dubius est. Bast. Epist. Crit. p. 12 ed. Lips. S. hanc r. ad Plat. Crv. I, III, p. 389. F. F. I.
p. 226 ff. neque ad Gregor. Naxos. de Anima et Resurrex. p. 311 sq. ed. Koberger.

631 *Υπερβαίνει μεντοις ἢν σέπτον fuisse, minus est mirandum; regna enim, quae haec
 tax pertinet, p[er]spiciuntur, aut verba *et, nuptiae* tunc inculcas ests p. 590, D. *quasi ex
 αἰσθητικῶν* — p. 570, D. — *ἡν δὲ δεικνύται*. Jam vero, quum Delphicus, istis omnibus collatis
 Verbis, p[er] suam ad sedem revocatis, locumq[ue] p. 540 A. inter verba *αὐαζῶν, et τὸν βασιλευσάντων*
 ἄλλῃ hancem exprevent, liquido apparet, tax, *νύμφας, ... ὑπερβαίνει* scribendum esse, quo commissa-
 rina oratione antea descriptae sacra testaque sit. Undarū s, scriptura valq[ue] in contextu servata,
 emendationem, a mi *unde* postulat. Symbol. in Epiphani p. 56. A. Not. p. 786 protulit. Quam h. l.
 continet, vid. p. 571, C. *αἰσθητικῶν καὶ δεξιῶν τὸ αὐτὸ καὶ νύμφας ὑπερβαίνει καὶ δεξιῶν, τὸν
 δὲ δεξιῶν νύμφας τὰς νύμφας, ἐκ τῆς πρὸς αὐτὰς, δεικνύται ὑπερβαίνει. Ἄλλῃ δὲ νύμφας, ποσὴν
 ὑπερβαίνει, cum alijs ap. Platon, exstat, non Lagg. l. c. Vid. Ast. Lex. T. III, p. 443 sq. De Origenis
 sententia, a Methodio notata, vid. Annot. 487.*

422 *Εὐφραδίζουσα* legendum coniecit Platinius, quia, quo *εὐφραδίζει* referret, non haberet; sed recte habet *εὐφραδίζουσα*, orationis nexu collatis Ven. op. reinterlegato. *Εὐφραδίζει* in eadem re ponitur p. 576, D. *πῶς* adde, quod post *πῶς* exstitit, ut] *ἐς* *παῖδα* *ἐστί* *καὶ* *τὴν* *παρὰ* *τὴν* *αὐτῆς* *ἐς* [το αἶμα, *ὅπου* *εὐφραδίζονται* (in *αἷμα*); et p. 578, A. *καὶ* *συνεχόμενος* *αὐτῇ* *ἀναμειγνύσθαι* *ἐς* *τὴν* *κατακρήνην* *καὶ* *καταδίδωμι* *ἐς* *τὸ* *αἷμα* *εὐφραδίζουσα*. Valde autem *εὐφραδίζουσα* idem, quod *εὐφραδίζουσα* p. 571, C. *τὸν* *δε* *θεὸν* *ἐστί* *καὶ* *τὴν* *παῖδα*, *καὶ* *τὴν* *παῖδα*, *καὶ* *τὴν* *παῖδα*. Atque id ipsum verbum exstat Pl. 65. 10. *Μελέγεις* *καὶ* *ἐς* *τὴν* *παῖδα*, quo in loco allegorice interpretando Origenes secutus est Platoniorum loquendi usum, qui animas corporibus *εὐφραδίζουσα* dicunt. V. c. cf. Nathanael Anthet. p. 411 ed. Crenzer, cuius videtur attestationem. Fous apud Platonem Tim. I. c., ubi *Δευκαίμονες* corporibus celestibus *εὐφραδίζουσα* dicunt, simul adiuncta cuius imagine (*ὡς* *ἐξ* *ὄψεως*), emi Origenes ex Pl. I. c. *λαqueum*, substituit. Ceterum de praepositione in comparationibus non repetita (*ὡς* *ἐς* *παῖδα* *τὴν* *αὐτῆς*) vide Berthelmy, Syntax Graece, p. 203 neque in Symbol. in Epiph. p. 113.

633. Το σωματικόν αὐτοῦ Πλάτωνος δίδωται ἡμῶς ex animo et corpore compositas. Conf. Tim. p. 87. E. Symp. p. 209, B. Alch. I. l. c. Method. p. 571, A. μετὰ τὴν εἶ, το σωμαί σίμωσαν τῆ, δε, ζῆ, πλατὼν το περιελάττωσι, οὗ το σωματικόν αὐτοῦ ἀνέστησαν. (Hyp. piodor Comment. in Alch. I. p. 4. ed. Crenzer δηλοῦν ὅτι μετὰ τὴν εἶ, ὁ λόγος, ταῦτα γὰρ μὲν σίμωσαν τὸ δίκαιον, αὐ γὰρ τὸ σωματικόν. Interdum etiam το σωματικόν ὡς homo vocatur. Vid. Prolegom. in lo. (ed. De V. S. R. p. XXXI et Indic. in lo. (ed. p. 132, a. De doct. in Platona, ex qua iste loquendi usus fluxit, v.d. annot. 5-2. Quid autem Nemesius De Nat. Hom. p. 37 Matthaei docet: *Ὁ δὲ σὺν αὐτῷ ἔχειν τὸν σωματικόν εἶναι το σωματικόν, τὴν γὰρ καὶ σωμαί* sic evanidissimus respectu d. id. Platonicum, de qu. v.d. annot. 241).

631 Methodius, qto docet, corpus p calidum inens esse, calidum sequitur διέξυμμετος, quo Plato Phaed. l. c. perceptam resoluatne conueni p latum uid. Sed quum illic, loquens deus, deitatem dem premissa, post etiamque ἡ consequens xai inferat. Noster post prius ἡ duo consequentia repetit ut xai iuncta. Sic idem p 539, C. διέξυμμετος ap. Phil. Ep. p 983, E. ita dilatat ut pro ἡ, illic simpliciter repetito, ἡ —, xai —, ἡ —, xai — ponat. Ceterum, etiam obissa forma da deus Πλάτων, de qua uid. annot. 617. διέξυμμετος ita exprime solet. ut post ἡ —, ἡ —, xai —, ἡ — utraque consequentia vice xai senel aut his posita amittantur. Conf. Method. symp. p 216. Alit. xai οὐν xai ἐν τῷ εὐκρινέστεν γινώσκεις ἢ, xai πῶτις α, τοιαῦτα δὲνα (ἢ τῶντων σπασίσι, A. B. P. C.). ἡ οὐκ ἔν, xai οὐ τὴν χημίσαντα χημίσαντα xai διανοοντα (διανοοντα A. B. P. C.) ο ἴσο, τὸν βίον μετρίσι, p. 225, xai (ita recte P. C., recte A.) οὐ γινώσκεις, ἄστι, xai οὐκ ἔχοντα δῆνα νομοῦ, ἢ ἐστὶ νόμου, xai οὐκ ἔστι κατὰ γινώσκαι, apud Phil. cod. 234. p. 260, b. 23—29 Bekk. et apud Epiphani. p. 306, B., ali, ut nostro loco, prior διέξυμμετος prius repetito xai amittitur.

645 Ita vago. Dindorf. et n. cod. Ven. καὶ ἀγαθὸν . . καὶ κακὸν. Sed cl. p. 531, D. κακία καὶ ἀρετὴς τὰ ἀμύσιμα. Brinde Dindorf. cum cod. Ven. διαγινόντες, ημ. πρὸ νυκτ. ἡμε. διέγινοντες. Ego scripsi. sicut scribi iussit Symhol. et Euphr. p. 56. In seqq. ἐκ πάντος est quoniam modo. Corf. Method. p. 575, B. ἀλλήλους εἶναι . . ἐκ πάντος τῇ ἀμαρτίᾳ. cl. p. 590, C. (ap. Phot. cod. 234, p. 297, α 3 4) κακίους ἐκ παντός τῇ ἀμαρτίᾳ. Idem haec cumulatim: τὸ σύνολον ὅλων, ἐκ παντός, p. 577, D. ἐξήνθι μήτε παραγινώσκῃ μήτε ἐγκαταλείψῃ δύνανται τὸ σύνολον ὅλων ἐκ παντός. Quid? quod hoc vocibus ita cumulatim eis το παρακατα, p. 543, C. cl. p. 545, C. adiectum.

τομεν διαγαγόντες. καὶ ἀναιτίον τὸ σῶμα κακίας ἐκ παντός. ἀλλὰ χωρὶς σώματος ὑπὸ ἄλογον ἡδονῆς ¹⁰⁶ οἱ κρατεῖται ἡ ψυχὴ, ἐκρατήθησαν δὲ οἱ πρωτόπλιστοι ἄλογοι δαλεασθέντες ἡδονῇ ¹⁰⁷.

P 572, A τῶν ψυχῶν τῶν εἰς ... τὸ σῶμα, ὡς εἰς ἀγώνισμα, κατεῖχθαι-σῶν ¹⁰⁸.

P 572, B τὰ ἐπὲρ τὰ νῶτα τοῖ σι-ρεώματος ἔδαια ¹⁰⁹.

P 572, B γέρε γὰρ ἐπὲρ αἰτῶν .. αἰτός ποιῆσαι τὴν ἀπόκρισιν ¹¹⁰.

P 573, A μετὰ τὴν εἰς τὸ σῶμα σύμμεσιν τῆς ψυχῆς ¹¹¹.

P 573, C (Θεός) διὰ πολλῶν αἰτίος ἤλεγξε πόρων, τὸν ἀληθῶς Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα νικῆσαι προθείς.

P 575, A Θαῖμα μὲν οἶν τοῖς πολ-λοῖς ταῦτα λεγόντων αἰτῶν ¹¹² τότε

Pol IX, 591, C τῇ θρηϊῶδι καὶ αἰλό-γῳ ἡδονῇ.

Phaed. 69, A κρατομένους ἐφ' ἡδο-νῶν. Soph. 222, E. (τοῖ παντάπαστι δι' ἡδονῆς τὸ δέλειον ποιούμενον.

Pol. X, 698, B. μέγας ... ὁ ἀγῶν, ... τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γεῖσθαι.

Phaedr. 217, C. ἐπὶ τῇ τοῦ οἴραντοῦ νῶτῳ.

Tim. 515, C ἐγὼ ἐπὲρ σοῦ ἀποκρι-νοῦμαι. Legg. X, 897, E. μὴ .. ποιησώ-μεθα τὴν ἀπόκρισιν.

Tim. 42, A ὁπότε δὲ σώμασιν ἐμ-ψιτενθέεν.

Phaedr. 256, B τῶν τριῶν παλαι-σμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἐν νενικήκασιν.

Legg. XII, 967, A. Θαύματα μὲν οἶν καὶ τότε ὑπεδίδετο περὶ αἰτὰ ... (B.) —

636 Ἄλογος, ἡδονῇ, rationalis expertis voluptas, quod exstat Pol. I c., ap. Plat. in Plat. Tim. p. 47, D. ἡ ἡδονὴν ἀλογον .. χρηστῶς. Conf. ἐπιθῶμα ἄλογος ap. Method. p. 581, D. 583, B. Plat. cod. 234, p. 301, a. 36. Dictionem Platoniam κρατεῖσθαι ἐφ' ἡδονῆς uti uti notat. 233

637 Σὺντι ἄρ. Plat. Soph. I 1 δι' ἡδονῆς τὸ δέλειον ποιῆσθαι αἰτῶν, quod voluptate incedat parat, ita voluptati δέλειον, illecebra, et id quod est δέλειον, illecebra capere, tribuit solet. Vid. a. not. 201.

638 Haec Methodius profert in enantianda Origenistiarum sententia de amaranthi προσιτάμει. Verbis οἱ εἰς ἀγῶνα σῶμα cum virtutis certamine Platonice comparatur. Cf. Pol. I c. et 111. a. not. 276.

639 Haec itera dicta sunt ex Origenistiarum sententia, qui velis Ps. 65, 10 δηλοῦναι διὰ τὸν ῥῶν, καὶ ἰδῆτος volubant significari τὴν κατὰ τὸν οἴραντον καταπίπτειν (τῆς ψυχῆς) ἐπὶ τὸν βῆτα, διερχομένην (i.e. διερχομένην, quod habet cod. Ven. et recte commendat Oehler. Add. ed. p. 664 et Dindorf. Annot. p. 786) τὰς πηγὰς τοῦ περὶ, καὶ τὰ ἐπὲρ τὰ νῶτα τοῦ σιματωματος, ἔδαια. I. interpretatur, a Methodio p. 572, D. 573, A. utrisee, ausam dedere, quae Plato Phaedr. 1.1, de animabus ἐπὶ τῇ τοῦ οἴραντον νῶτῳ constat totis indeque delapsis tabulatu. Et aquas q. dem super coelestes Origenes ipse commentus est; sed τὰ νῶτα τοῦ σιματωματος place respondent τῷ τοῦ οἴραντον νῶτῳ ap. Plat., quae de metaphora vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 413 et Creuzer Annot. in Plat. p. 242, a. Illud apud Platonem eod. dorsum p. 111 et alios Apulz. Apol. p. 69 ed. B. p. 111. memorat.

640 Ὑπὲρ αἰτῶν est illatum loco, si, adversariarum. Ὑπὲρ, loco vel nomine, cum. ap. Platonem exstat (vid. Ast. Lex. T. III, p. 478 sq.), tum Gorg. I c. Pro symposi ἀποκρι-σθαι, quod illic habes, Methodius ποιῆσαι τὴν ἀπόκρισιν dixit, quae formula Legg. I c. 897. Est autem ποιῆσαι i. e. scilicet, sapere, numero amplificatio verbi, velut λόγος, ποιῆσαι i. e. λέγειν, ἀπόκρισιν ποιῆσαι i. e. ἀποκριθῆσαι. Vid. Ast. Lex. Pat. T. III, p. 134 sq.

641 Pressime cod. Ven. συμφέρει. Vox σύμφεσις, concretio, scilicet tantum et proposita. Interstate a Platone adhibetur, Tim. p. 77, D. ὑπὸ τῇ συμφέρει τοῦ δέλειου, καὶ τῆς σαρξὸς. Inter- quos vocis usus in argumento physilogico, velut in declaranda ossium et membrorum functione. Vid. Foes. Oecoo. Hippocrati. p. 438, 500 et cf. Method. p. 570, C. πρὸς τὰς σῆμας συμφέρει τὰς ἀρ-μοσίας, τὰ μέλη τηρεῖν τῶν σωματίων. Quae autem apud Nostrium est σύμφεσις, τῆς νουχῆς εἰς τὸ σῶμα, a Platone declaratur translates verbis συμφέρειν (Phaedr. p. 248, D. Tim. p. 74, C.). Συμφέρειν (Tim. I c.) et ἐμφέρειν (Phaedr. p. 83, D. p. 111. Proxima, descripta ex p. 573, C, emendat et illustrat annot. 276 et 111 Symbol. in Epiph. p. 57. Quod ego pro vulg. προθείς reponi iussi προθείς, facile reponit Dindorf.

642 Origenistas, qui animas ante corpora peccasse statuebant, Methodius h. l. recludit omnino partem confutata ad disputationem, quae Plato Legg. II. citat. eos refutat, qui res immortales pro- causis rerum omnium habebant. Videmus de singulis verbis. Θαῖμα .. καὶ ἐκκαλῆς Noster pro θαῖμα ap. Platonem, quae pluribus ad illud genus pertinet, quod Bernhardyus Synt. Graec. p. 62 sq. illustravit. Nam sufficiens per se positum θαῖμα (conf. Homericus θαῖμος δ' ἐξεν ἐκκαλῆς). Pro vulg. μὲν Dindorf. cum cod. Ven. μὲν οἶν, ut est ap. Platonem. Ida: τοῖς π. i. l. αἰτῶν. Methodius de suo adiecit. Αἰτῶν, ut proximum ἐπεδέτετο, perperum ommissum est in cod. Ven. Dicitur ex verbo ὑπεδέτετο pendens ap. Plat. desit; sed facile intelligitur πᾶσι ante sequi ὅσοι .. ὑπεδέτετο. Mox de translate ἀνατρέχειν vid. Ast. Animadvss. in Legg. p. 580 et Symbol. in Epiph. p. 45. Cod. Ven. male ἀνατρέχειν. In proximis τε (τὸ cod. Ven. pressime) post λουδοῦσθαι, placet quam γε, quod est ap. Plat., ubi Bekker. Haec annotavit: γ. α. τε v. Quam enim usitata

sunt καὶ μὲν δὲ — γε ἐν καὶ μὲν — γε, insolitum accidit γε post καὶ δὲ καὶ illatum. Iterato au- tem τε copulatur λουδοῦσθαι et ἄλλα ἀνόητα εἶπεν, quae arte cohaerent, commixti duplici con- iunctura verbis ἐπὶ τῆς αἰτίας, in mente venire, cuius subiectum tum nominativo nominis, tum in- in uno v. ubi efferri solet. Vid. annot. 568. Deinde ἀπεικάζουσι Noster quam ἀπεικάζουσι, dicitur

ἰπεύοντο καὶ καταπλήξῃς — B) — πάλιν ἀνέτρεψεν τὸν λόγον, ἑαυτοῖς δὲ πολὺ μᾶλλον. — —. καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις τε ἐπὶ ἡλθον αὐτοῖς, δεσμοῖς ἀτεικέζονσι καὶ πέδαις τὸ σῶμα, ἄλλα τε ἀνόητα εἶπεν. (C) νῦν δέ, ὕπερ εἴρηται, πᾶν τοῖναντίον ἔχει.

P. 575, C. (ἡ ψυχὴ) εὐάλωτος (τῇ ἀμαρτίᾳ)⁶⁴¹.

P. 575, D. πῶς μᾶλλον ἐντρογῇ καὶ ἀκολασταίνει μετὰ σώματος⁶⁴²;

P. 576, A. τὸ .. ἀποθαίειν καὶ χωρισθῆναι τοῦ σώματος ἐλευθερωθῆναι (ἔστιν)⁶⁴³.

P. 576, A. ἀπέδειξε ... ὁ λόγος⁶⁴⁴.

P. 576, A. Ἦρκει μὲν οὖν .. ἀποδείξαιτα πρὸ τῆς παραβάσεως τὸν πρωτότιστον ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος ὄντα⁶⁴⁵ καταπαύειν (B.) τὸν περὶ τοιούτων ἐνταῖθα λόγον⁶⁴⁶. καὶ γὰρ μὲν νῦν ἐπὶ κεφαλαίων αὐτὰ διεξέρχομαι⁶⁴⁷ —.

ἄτανθ' ὥς εἰτεῖν ἔπος (C.) ἀνέτρεψαν πάλιν, ἑαυτοῖς δὲ πολὺ μᾶλλον. — —. καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπὶ ἡλθον ποιηταῖς, τοῖς φιλοσοφοῦντας κωσιμταίαις (D.) ἀτεικέζοντας .. ἄλλα τε ἀνόητ' εἶπεν. νῦν δέ, ὕπερ εἴρηται, πᾶν τοῖναντίον ἔχει.

Phaed. 210, A. οὔτ' εὐάλωτον ὁμοίως .. ἡγήσεται.

Isoc. 492, C. τρογῇ καὶ ἀκολασία est.

Phaed. 114, B. οἱ πάντες ... τῶν τύπων τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοι.

Phil. 35, D. ἀποδείξας .. ὁ λόγος. al.

Soph. 261, A. τὸ ψεῦδος ὃν ἀποδείξωμεν est 261, B. ψεῦδος ὥς ἔστι ... ἀποδείξαι, al.

Phil. 60, C. καὶ δευτεῖει .. ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἐκτῇ καταπεπαιγμένος εἶναι κρῖσει. Phaed. 228, D. ἐν κεφαλαίοις ἐκαστον ἐφεξῆς δίδειμι.

maluit, praefero pro ad praetereuntem τοιαύτῃς, relatio neque vitata dativum cum infinitivo noluit. Ceterum ap. Plat. ἀπεικέζοντες, quod pro vulg. ἀτεικέζοντες, e codic. 4522ff. receptum est, magis ad verum praefero ad τοιαύτῃς, referitur, hanc aliter ac si λοιδορήν, non λοιδορήσεις, praececlat. Vid. Ast. Annadars. in Legg. p. 551. Quod H. Stephanus correxit ἄλλα τε ἀνόητα (vulg. ἄλλα ταῦτ'), habent pp. 452 et 453 receptum est: confirmat Methodius Ast. ex codic. ἄλλα τε τοιαῦτ'. Stobaeum. ἄλλα τε ἀνόητα cum cod. 52. Ceterum de se sentit verbum διερμῶς ... τὸ σῶμα x d. anod. 486.

643 Εὐάλωτος, facilis captiv. est ἄταξ λεγόμενον ap. Platon. neque sennone Lysias sensu analogo usurpatur Phaedr. l. c. A Nostro εὐάλωτος translate dicitur, qui vitas non capitur. Constat enim in sensum ἀνάλωτος transferri solet. Cf. Elias Crat. Crit. in Greg. Naz. col. 889 (l. 319 v. s. 320 v. s.) ubique anal. 2.

644 Εὐτρογῇ, quod alias dativum adscript. h. l. absolute dicitur de nimia, quae luxuriae se ingerit. Ακολασταίνειν, quod exstat Symp. p. 223, 250, 281 et ap. Erphian. p. 385, B. recurrit ap. Platon. satis frequens est. Vid. Ast. Lex. T. I, p. 77. Εἰπόμενον et ἀποδεικταίναν, ut ap. Plat. Isoc. l. c. τρογῇ et ἀκολασία, exorduntur secundum notum illud: χάρος ἔβην ἔπειτα (v. anod. in Elam. Crat. col. 884, 4), ad quod propriis etiam accedunt verba Platonis Isoc. p. 525, A. τρογῇ καὶ ἔβην, est. Ceterum D. dicit, cum cod. Ven. ἀπὸ τοῦ σώματος pro vulg. μετὰ σώματος. En. l. p. 565, B. ἔχει σώματος, et ἀπὸ σώματος.

645 Annam parte in libertatem vindicari. Platonis est sententia, eas verbis expressa Phaed. l. c. Corp. Ant. Cum. vs. 70, ad quem Hierocl. Comment. p. 312 Warren. ἐλευθερὸν δέ, ὡς πικρὸν τιθεμένον κτερόν.

646 Λόγος τινος in rebus αποδεικνύναι dicitur, ut ap. Plat. Phil. l. c., ubi hinc insequuntur: ὁ λόγος ἀρετῆς — et προσκίτα βούλεσθαι φλοῖν ὁ λόγος. Omnia ea citare est Platon. λόγος, i. e. latum vel orationem, personae quasi et agendi vim tribuere. Vid. Anod. in Elam. Crat. col. 771 (8). 821 (6).

647 Αἰνιδικήναι, probare, apud Plat. cum cum οὐ vel ὅτι, nunc, ut nostro loco, cum accus. substantivi et particula constructa. Utraque structura in eadem sententia certum Soph. II. est. Alii exempla Ast. Lex. T. I, p. 230 sq. per summum debet. Alter ac Plato, Noster p. 576, C. εἰ σὺ μὴ οἶστος αὐτὰ ἀπέδειξας ἔχον. Conf. annot. 777.

648 Formula καταπαύειν τὸν λόγον sumpta est ex Plat. Phil. l. c., ubi respicitur, qui praecedat Orpheus versus: Ἐπεὶ δ' ἐν γένεϊ καταπαύσασθε κόσμον ἀόρη, Ἄλλας καταπαύειν, finire, ap. Plat. non exstat. Vide cod. Ven. κατὰ πνεῦσιν τὸν λόγον.

649 Μὲν γὰρ Diad. cum cod. Ven. pro vulg. γὰρ μὲν. Recte, quum desit ἔπειτα δέ, id quod γὰρ μὲν refertur, particula μὲν autem in γὰρ μὲν affirmandi vim per se habeat. Vide Ast. Lex. Plat. T. II, p. 302 neque ad Elam. Crat. Comment. in Gregor. Naz. col. 839 (3). Deinde male cod. Ven. ἐπὶ κεφαλαίων et διεξέρχοντες. Ἐπι κεφαλαίων Oehler. Addend. p. 665 et Diad. Anod. p. 767 conieciunt. Sed ἐπὶ κεφαλαίων — διεξέρχοντες i. q. ἐν κεφαλαίοις δίδειμι Phaed. l. c. ἀνελκόμενον iustar (Lat. summatum) a Platone usurpantur ἐν κεφαλαίοις et ἐν κεφαλαίοις, prout saepe, patet posterius; ἐπὶ κεφαλαίων eadem inusitatum. Vid. Ast. Anod. in Phaedr. p. 325 et Lex. Plat. T. II, p. 181. Neque vero ἐπι κεφαλαίων ap. Plat. exstat. Κεφαλαίοισθαι, summatum describere, est Platonis ἀπὸ λέγοντος, Pol. IX, p. 576, B., ex quo Methodius compositionem ἀνα κεφαλαίοισθαι effinxit Homil. in Symeon. et Annam. p. 58 Pantin. ταῦτα ... ἀνα κεφαλαίοισθαι ὁ προσγῆς πρὸς τὸ σαφέστερον. Patinus recte vult: summatum repetens; est e. n. ἀνα κεφαλαίοισθαι i. q. ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπαναθεῖν ap. Plat. Tim. p. 19, A. — Post paulo Method. ap. Erph. p. 576, B. ἵνα μὴ τὴν σημαντικὴν ἐκρίνω τῶν λόγων. Ἐκρίνω e. ac. est nunc are. volente. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 654.

P. 576, B. παρέσσι γὰρ ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς — οἷα

P. 576, B. κἄν εἰ ὁ γενναῖος οἶτος ἱατρός τῶν ῥητῶν⁵⁵¹ ... πρὸς τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸν νοῦν ἐβιάσατο (C) μεταπλάσαι τοῦ ἀποστόλου, ἀνίσταρόν τε πατρῶν λίαν καὶ παιδικόν⁵⁵².

P. 578, D. καθάπερ ἀθηγάμω θρέματα κάτω περὶ τὴν βορᾶν μόνον καὶ τὰς τραπέζας ἀσχολοῖμεν⁵⁵³.

P. 580, A. πᾶς ὁ ὄγκος οἷτος τοῦ σκηνώματος ἡμῶν⁵⁵⁴.

P. 581, C. ὅπως τελῶς ἐκτέμνωμεν ὕδραν⁵⁵⁵.

P. 581, C. ἴωμεν δὴ οἷν ἐφ' ᾧ τὸ πρῶτον ... προήχθημεν εἰπεῖν⁵⁵⁶.

Gorg. 418, A. παρέσσι τοῦτον πεῖραν .. λαμβάνειν. al.

Pol. II, 363, A. ὁ γενναῖος Ἡσίοδός τε καὶ Ὀμηρός. a. Procl. 340, E. καὶ εἰμὶ εἰς γελοῖος ἱατρός. Pol. V, 151, A. παιδικόν γὰρ τοῦτο γε.

Pol. IX, 586, A. βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκρυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας.

Tim. 62, C. ὅσα γινὰ ὄγκον σώματος ἔχει.

Pol. IV, 426, E. τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι.

Phaed. 78, C. ἴωμεν δὴ, ἔφη, ἐπὶ ταῖς, ἐφ' ᾧ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ.

550 Παρεσσι i. q. τρεσσι ap. Plat. Gorg. l. c. et alius. Vid. Ast. Annot. in Gorg. p. 13, quo exscribitur, ex Theaet. p. 186, B. ibi aliam, neglecta Lex. Plat. T. III, p. 54. Noster. Syn. p. 188. αὐτῷ οἷον σοὶ παραπινεῖν παιδικῶν. Sic VB. P. C. οἷδιν σοὶ A. male.

551 In apriensi m. a. γενναῖος, egregius, eximius, cum ista usurpata, ut a Platone Pol. l. c. et alius. Qui de hac vocis usu monuit Astius Lex. Plat. T. I, p. 377, patrum recte fecit, quod locus hic pertinet ad reliquias non separavit. Cf. Cleon. Alex. Strom. II, p. 420, Poll. ο. γενναῖος, οἶτος, γνωστός. ἱατρός, τῶν ῥητῶν, medicus sactorum verborum. Origenes locum v. atq., quod Apostoli verbo Rom. 7, 12 suam ad mentem interpretando corrigere usque quisque mendacem et ausus. Tu vero Socrates, alius sententiam corrigere studens, cum ἱατρός se comparat ap. Plat. Prot. l. c. Ceterum κἄν et Dindorf. cum cod. Ven. pro vulg. κἄν. Optime; vid. Ast. Annot. in Plat. Prot. p. 191 sq. et Lex. Plat. T. II, p. 138 sq.

552 Istae ἀνίσταρον ... παιδικόν, in seqq. ita explicantur, ut Origenes, neglecta scripturae sententia, eam metatratum concidisse et mutilasse dicat. Vulgatum ἀνίσταρον, ius inale, vix aliquid est, neque enim medicos, qui rem male gerit, ανίσταρον τι πατρῶν dici potest. Parum placet ἀνίσταρον, quod ab Oehlerio receptum nolum. Quod Petavius legendum coniecit ἀνίσταρον, medicos indignum, sententiae antea est accommodatum et cum voce παιδικόν, puerile, (cf. Pol. l. c.) optime coequebat. Conf. Prot. l. c. ἡμεῖς τις γελοῖος ἱατρός· ἰατρὸς μὲν τὸ ἰσχυρῶς τοῦ. Ceterum totum praeterodi membrum: κἄν ... παιδικόν, male vulgo τελέει ab antecessis dimissum, quoniam ante κἄν, tametsi, non nisi ἐπιστημῇ interpungendum sit.

553 Amplificandis Apostoli verbis Phil. 3, 19. 1 Cor. 15, 32 haec Noster adiecit, haud ille tam memor Platonis verborum Pol. l. c. Vid. Animadv. in Basil. I, p. 75 sqq. ὁρμήματα optime cod. Ven. et cum eo Dindorf. pro vulg. σώματα. Conf. βοσκημάτων δίκην ap. Plat. l. c. et Aelian ap. Smol. c. ὁρμήματα, quem laudavi Animadv. in Basil. I, p. 76. Delit recte Dindorf. cum cod. Ven. καὶ τὰς τραπέζας pro vulg. καὶ τρεσσι.

554 ὄγκος h. l. est moles, ut ap. Plat. Tim. l. c. et alius. Sic Method. ap. Phot. cod. 234 p. 297, a. 7 τὸν ὄγκον .. τὸν δένδρον, Im. 19. εἰς τὸν .. ὄγκον τῆς δουλέας, lin. 29. τὸν ὄγκον αὐτῶν (sc. τὸν δένδρον), et ap. Epiphani. p. 572, C. ὄγκον τοσούτον .. ἰσχυρός. Hesiodus Trismeg. ed. Paris. p. 33 sq. δὴαν δὲ ὄγκωδὲ τὸ σώμα καὶ κατασπύσῃ κίτῃν (sc. αὐτοῦ) εἰς τοῖς τοῖ σώματος ὄγκους, ubi advertas verbum ὄγκωδὲ, in molem surgere, quo Hesiodus sapienter alias nititur. Idem παραδόξως p. 41. εἰ δὲ τις ἐστὶ καὶ νοση οὐσία, κίτῃ ἐστὶν οὗ τοῦτο (sc. De) ὄγκου. Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 408, Philippsoni ὕδρην ἀνδροειδέην p. 193 meique ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krieger, p. 204 sq. Ceterum σκηνωμα i. q. σώμα. Vid. annot. 98.

555 Ἐκτέμνωμεν ὕδραν Methodius dicere maluit, quam quod ap. Plat. Pol. l. c. reperitur τέμνωμεν, unicum ut ostenderet, se perantissimam Origenis doctrinam (hanc enim ὕδραν vocat) protius relictum ne. Alias, ut ap. Plat. l. c., ὕδραν τέμνωμεν dicuntur, quo vano conatu aliquid monstrum vel mali tollere student. Vid. Ast. Comment. in Plat. Pol. p. 185. De Arcesilao senectusum referente Numenius ap. Euseb. P. E. XIV, 6 p. 730, D. ἣν οὖν ὕδραν τέμνωμεν αὐτὸν καὶ τρωμεν, καὶ αὐτὸν. Similitudine Herentis ὕδριν Lorracensem opprimentis in declaranda refutatione Sophisti in Plato usus est Euthyd. p. 297, C., cuius loci Methodius laudem amorem fuisse videtur. Ceterum, cod. Ven. ἐκτεμνωμεν, i. e. ἐκτεμνωμεν.

556 In vulg. lectione: ἴωμεν δὴ οἷν ᾧ τὸ πρῶτον etc. Petavius ἐπὶ vel εἰς ante ᾧ exordisse suspicatus est. Ego ἐφ' ᾧ scripsi, sicut scripsi iussu Synbol. in Epiph. p. 58, sequens Platonem loquendi usum, quo ἔπειτα ἐπὶ τι dicitur, qui argumentum disputando aggreditur. Cf. Phaed. p. 100, B. καὶ αὐτὴν ἐπὶ ἔπειτα etc. Pol. V, p. 473, C. al. Hoc sensum ἴωμεν ἐπὶ —, ut nostro loco, invenitur Pol. VII, p. 332, D. ἐπὶ αὐτῶν δὲ τὸν νόμον ἴωμεν, et Phaed. loco e regione posito. Εφ' ᾧ ap. Method. breviter dictum pro ἐπὶ ταῦτα, ᾧ —. Vid. annot. 531. Illa autem: ᾧ τὸ πρῶτον προήχθημεν εἰπεῖν, sic vertenda sunt: quae ut initio diceremus, adducti sumus. Προήχην, compellere, adducere, c. infra. existit ap. Plat. Legg. II, p. 663, C. Negligentias Noster verba ita refert Photius cod. 234. p. 294, a. 24. 25. Bekk. ἴωμεν δὲ εἰ ἣν ὄντι πρῶτον etc., neque erat, quod Combellus apud Gailand, p. 789 (1) et Gatakerus, ab Oehlerio laudatus. Adv. v. Misc. p. 806 ἴωμεν pro ἴωμεν ex Photio reperti laberent. Nam quod etiam cod. Venet. ἴωμεν habet libris, ut Photio, fraudi fuisse videtur elegantia et brevis verborum ἴωμεν — ἐφ' ᾧ —. Itaque ἴωμεν ab Oehlerio et Dindorfio receptum nolum. Ceterum receptae a vobis lectioni illud optulimus, quod verba δὴ οἷν (Phot. de de suo dedit) respiciuntur praegressa: εἰς τὸ προκείμενον παλιν ἐπὶ νελεόπονται.

P 581, D. ἑκτός τε ἐπιθυμίας διήγομαι, οὐ γινώσκοντες ὅπως ἐπιθυμίας ἀλλήλου προσβολῆς⁶⁵⁷, βαυζομένης ἡμῶς ἑλκτικαῖς⁶⁵⁸ ἡδονῶν περιπαγωγαῖς⁶⁵⁹ τῶς ἀκριστίας.

P 582, A. γὰρ ἐπιθυμῆσαι οὐχὶ ἐπὶ τῶν παρόντων καὶ ὑποκειμένων ἐν ἔξουσίᾳ πίπτει, ἀλλ' ἐπὶ τῶν παρόντων μὲν, μὴ ὄντων δὲ ἐν ἔξουσίᾳ. πῶς γὰρ οὐ μὴ κεκόλνται τις μὴδὲ ἐνδεής ἐστι, τοῖτον ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ⁶⁶⁰; — (B.) . οὐ γὰρ ὧν ἔχει καὶ ὧν ἔξουσιάζει καὶ κέχρηται αὐτοῖς ὁ ἐπιθυμῶν ἐπιθυμεῖ, ἀλλ' ὧν κεκόλνται καὶ ἀρήρηται καὶ οὐκ ἔχει.

P 582, C. οὐ δοθείσης . . τῆς ἐντολῆς ἀπραγχείας ἢ ἡ ἀμαρτία⁶⁶¹.

P. 582, D. ἵνα . . ἀπήμονα καὶ μακαριστότατον δι' αἰῶνος καὶ αἰεὶ θάλλοιται πρὸς ἀθανάσιον βίον ἔχῃ⁶⁶².

Plinedi. 238, A. ἐπιθυμίας . . ἀλόγως ἑλκτικῆς ἐπὶ ἡδοναῖς. Pol. VII, 123, A. ἑλκτικῶ ὄντι παντάπασιν πρὸς ὁσίων. A. I. 118, D. τῆς περιπαγωγῆς.

Pl. pr. 200, A. τότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὐ ἔστιν ἔρως, ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ ἢ οὐ; ἴδαν γε, φάται. Πότερον ἔχων αὐτὸ οὐ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, εἴτε ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ, ἢ οὐκ ἔχων; ὅλκ ἔχων, ὥς τὸ εἶκός γε, φάται. Σκόπει δὲ. εἰπεῖν τὸν Σωκράτη, αὐτὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως, τὸ ἐπιθυμοῖν ἐπιθυμεῖν οὐ ἐνδεές ἐστιν, ἢ μὴ ἐπιθυμεῖν, εἰ μὴ ἐνδεές ἦ. ccl.

Plol 345, C. ἐς ἀπραγχείαν ἐλπίδα.

Xenoph. Mem. II, 1, 33. . . τὸν αἰεὶ χρόνον ἡμνοῦμενοι θάλλουσιν. τοιαῦτά σοι . . ἔξεστι διηποννησμένῳ τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκῆσθαι.

657 Photus cod. 231 p. 204, a. 29, 30. Bekk. huc verba, omittis nonnullis, quae ap. Method. praecedunt, ita refert, ut δέ, quod cod. Ven. item habet, pro τε scribat et ἀλογος omittat; sed τε ad praecedentia orationem non auctorit. et ἐπιθυμίας rite vocatur ἑλκτικός. Vid. annot. 636. Idem tamen pro vulg. προσβολῆς, recte προσβολῆς, quod Petavius coniecit et Dindorf, praecedente (obliquo), ex cod. Venet. recepit. Vocem προσβολή Methodius cupiditatis et Diaboli appetitus quasi et incensus de laetare solent. Cf. p. 565, A. τὰς περὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γαστρὸς προσβολῆς, et p. 588, B. ἐκ προσβολῆς . . τοῖς τυχούσι. Ceterum hunc locum attigi in Symbol. in Epiphani. p. 58.

658 ἑλκτικός, est rite ἀλλεῖ λεγόμενον ap. Platonem, qui Pol. I. c., voce in meliorem partem usus, ἑλκτικὸν πρὸς οὐσίαν vocant ἀθήμιον, quod vim habet animam ad vera trahendi. Contra Methodius vocem in libidinis et cupiditatis illecebris posuit. Cf. p. 588, B. (ὁ νόμος ὁ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ σώτος) ἀντιτάσσεται πρὸς ἡδοναῖς ὧν ἑλκτικός. Pariter adjectivum est ἑλκτικὸς, quod sensu amatorio dictum Valerius V. LL. 12, 7 illustrat. Verbum ἑλκτικόν, unde ἑλκτικός, cōmpositum, Plato ambiguit, nunc de veri studio, nunc de cupiditatibus, ut Placid. I. c., usurpavit. Vid. Creuzer, Annot. in Plot. De Pict. p. 249, 251. Id quod est ἑλκτικὸς cupiditatibus et malis generis tribuit Methodius p. 588, D. τὰς ἑλκτικὰς ἡμῶς] ἐς αἰῶνα (hanc vim. Phot. cod. 234, p. 205, b. 15, et Leontius ap. Mss. Script. Vet. Nov. Coll. T. VII, p. 104), et p. 588, B. νομὸν] ἐς τὰς ἐπιθυμίας, ἐξέλιποντα . . φαντασίας. Adde Epiphani. p. 1087, A. ἑκαστος δὲ ἀνταρτᾷται ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας, ἐξελκισσόμενος καὶ δευαζόμενος. De verbo μετέλκω et περιέλκω, a Methodio pro ter translatum, vid. annot. 429. Posterius reponendum pro παρῆλκω ap. Method. Phot. cod. 244 p. 301, a. 35, 36. et non εἰς τὸν αἰῶνα αἰῶνος οὐ περιέλκω ὅλκω, ἐπιθυμίας. Contra ἐξελκισσόμενος in meliorem partem usurpatur p. 590, A. ubi cod. annot. 702.

659 Vocem περιπαγωγὴ Plato in o Pol. tunc loco citato, idem in meliorem partem, usus est, nominum in declaranda animi conversione ad divina. Vid. annot. 779. Methodius vocem ad voluptatum illecebras transulit. Atque sic idem verbum περιπαγωγὴ posuit p. 583, D. τῆς τυχῆς τοῖς λογισμοῖς περὶ πολλὰ περιπαγωγῆς.

660 Τοῖτον τοῖ male cod. Ven. Scripturae discrepantia ap. Phot. cod. 234, p. 204, a. 36—40. Bekk. huc est: οὐχὶ οὐκ, quod Dindorf, ex cod. Ven. recepit. — (ὅς ἐστι) οὐκ. — (μὴδὲ ἐνδ.) μὴδὲ ἐνδ. — ἐπιθυμῆσαι καὶ) οὐκ, ut monuit Symbol. in Epiph. p. 59. Quorum tamen nihil Epiphanius hactenus praetulerunt. Nam ἐπιθυμῆσαι καὶ Photius brevitas causa oritur: οὐχὶ autem significans est quam οὐκ, et δὲ post μὲν, ut αὐτὴ post μὴ, sua quadam vi, negata elisione, ponitur. Corroboremus ap. Graeculum Bibl. PP. T. III, p. 785, B. in Photianis recte scribit αὐτὴ ἐνδ. Praeterea idem αἰῶνα ἐνδ. pro αἰῶν ἐνδ. ap. Epiph. et Phot.; tu vide annot. 501. Prius etiam Dindorf, in sequentia dū pro vulg. αἰῶν ἐνδ. Καὶ ante κέχρηται cod. Ven. tale omittit. Αὐτοῖς, relecta structura relativa, pro οὐ positum est; deinde illa structura ita renovatur, ut ὁ ante αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἔχει ex ὧν κεκόλνται cogitatione supplendum sit. De pronome αὐτοῖς, post ὅς allato vid. Mattaei, Gr. §. 472, d. Idem V. D. relativum pronomen duplici casu cogitandum illustravit Gr. §. 428, 2, et §. 174, d. Utroque structurae genus Bernhardus Synl. p. 304 amplius est. Ceterum totus loci sententia mere est Platonica, quippe petita ex Symp. I. c. Vid. annot. 563.

661 Id est irritum esset peccatum. Ἀπραγξία tum de hominibus ignavis, tum de rebus inertis et inutilibus dicitur. Vid. Dorsill ad Charit. p. 293 ed. Lips. Posteriore sensu vox poetas praesertim usitata est; verbi causa conf. Simoidea ap. Plat. Prot. I. c. Alia exempla, etiam ex soluta orationis scriptoribus, Isterius ad Plutarchi, Consolat. ad Apollon. p. 36, 73 attulit. Adde Krabinger, ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 336. Methodius voce, a Platone nunquam adhibita, usus est in explicandis Apostoli verbis Rom. 7, 8. χωρὶς γὰρ νόμον ἡ ἀμαρτία ἐκέρχεται. In fragmento Methodii ap. Allat. Diatr. de Methodio, scriptis p. 350 ed. Rom. ἀπραγξία et ἀπραγξία; ex aequo sunt posita.

662 Huc Photius cod. 234, p. 204, b. 18—20. Bekk. affert, omittis tamen illis: ἀπήμονα — αἰῶνος. Tu de voce ἀπήμων vide annot. 205. Lucitanicam μακαριστός βίος habet Plato Pol. V,

P. 583, A. μὴ γὰρ οἰώμεθα ὅπως ἀνωφελές τι ποιεῖν ἢ βλαβερόν τὸν θεόν⁶⁶⁴.

P. 583, B. εἰς τὸ... ἐναπομάζωσθαι κήρας ὁλέθρον αἰτίας⁶⁶⁵.

P. 583, B. πόρρω ἐπιθιμίας ἀλόγου καὶ ἁμαρτίας ἐσκήνωται⁶⁶⁵ τὰ πνευματικά.

P. 583, C. τὸ κακὸν καὶ ἐνιζάνει⁶⁶⁶

Pol. II, 379, B. C. . . τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' αἴτια δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν.

Legg. XI, 937, D. τοῖς πλείστοις αὐτῶν (τῶν καλῶν) ὅσον κήρες ἐπιπεφυκάσιν.

Pol. X, 610, E. οὕτω πόρρω πον... ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι.

Symp. 196, B. ἀνανθεῖ... καὶ σώ-

p. 465, D., sed Methodius non dubium est quin Plotin. ap. Xenoph. verba de virtutis gloria impunitate ad vitam beatitatem pertinet. Cum Noster veritas: μακαριστότατον βίον, eius praesertim illa: τὴν μακαριστότατην εὐδαιμονίαν. Haec μακαριστότατον a Dindorfo mutatum potest in μακαριστόν, quod habet cod. Ven. Addeam superfluum μακαριστότος, quo Plato hic est usus (vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 271), obiter testamur Methodio ap. Mai. Vet. Script. Nov. Collect. T. IX, p. 680. τρεπέντων γὰρ καὶ ἀετιώσασθαι πᾶσι αὐτοῖς τῆς μακαριστοῦ (leg. μακαριστοῦ) ἐκείνης καὶ αἰωνίου ζωῆς. Ceterum Combelsius, a quo notatus Symbol in Epiph. p. 59, apud Gallandium Bibl. PP. T. III, p. 786, A. genuinam Photii scripturam αὐτὴ θάλλουσι in αὐτῶν λῶντι corrupt. In cf. Xenoph. l. c. τὸν αὐτὸν χρόνον θαλάσσει — Statim post Method. ap. Epiph. p. 582, D. (ἢ περιμένει τοῦ θανάτου) ἐσκήνωται αὐτὴν εἰς θάνατον ἀπὲρ καὶ αὐτῶν. Ἀποβαίνειν εἰς τι, abire in —, est existere, ut ap. Plat. Pol. IV, p. 425, C.

663 Locus exstat ap. Plot. cod. 234, p. 294, b. 28, 29. Bekk., ubi ὁμοῦ οὐκισμὸν εἰ ποιεῖν ante τὸν θ. positum. Sed ὁμοῦ corroboretur sententiam Platonianam, de qua vid. annot. 363, et ποιεῖν tractatum est more Methodiano. Quod Combelsius apud Gallandium p. 786, B. et Bekkers in Plot. respiciunt οἰώμεθα (vulg. οἰώμεθα), confirmat Methodius Epiphani.

664 Verborum tenor ap. Method. hic est: ὅτι μὴ ἡ ἐντολή τοῦ θεοῦ εἰς τὸ καταθρονοῦσθαι με ἐγένετο τῇ ἡθουῇ καὶ ἡ δ. αἰτίας. Πέμψαντα εἰς τοῦτο ἡ. ἡ. est alicui rei fieri x. causam alicuius rei fieri. Exscriptor Photus, sive non intellecta hac dictione, sive brevitatis studio ductus, hac ita contraxit cod. 234, p. 294, b. 32, 33. Bekk., ut verba καὶ ἐναπομ. κήρας δλ. οὐκισμὸν εἰς αἰτίας, quod ad ἐντολὴν refertur, pro αἰτίας scriberet. Αἰτίας cod. Ven. quoque habet. Sed Graece vix dicitur αἰτίας vel αἰτίον γίνεσθαι εἰς τι, unde nollem ab Oehlerio et Dindorfo receptam αἰτίας, quod Combelsius (vid. Galland. B. PP. T. III, p. 786, I) apud Epiphanium ex Photio reperti voluit, idcirco a me notatus Symbol. in Epiph. p. 59. Recte vero ὁλέθρον αἰτίας dicitur κήρες, voce Homerica κήρες sensu locali usurpata, ut ap. Plat. Legg. I. c. Vid. Ast. Annotadiss. in Legg. p. 541 et Lex. Plat. T. II, p. 183. De figurato ἐναπομαζωσθαι vid. annot. 313.

665 Ἐσκήνωται Photius cod. 234, p. 294, b. 38, 39. Bekk. male, ut videatur: vid. annot. 141. Ἐσκήνωται, emendato Photio, scripsit Combelsius ap. Gallandium Bibl. PP. T. III, p. 786, C., quam ipsam scripturam Schneiderus ap. Platon. Pol. I. c. ex parte codicum mss. loco vulgatae ἐσκήνωται recepit, quum σκηρῶσθαι, κατασκηρῶσθαι Platoni usitatae sint formae. Vid. Schneider. ad Civit. T. III, p. 257, a. Sed cum altera parte codicum Platonis, qui ἐσκήνωται exhibeat, et Epiphanius Methodius stat. et Atticorum consuetudo, qui forma σκηρῶσι haud ita raro usi sunt, aliter ac visum Thomae Magistro, vid. VV. DD. ad Thom. Mag. p. 798. Scripturae discrepantiam attingi Symbol. in Epiph. p. 60. Exquisita autem est metaphora, qua πόρρω τινὸς ἐσκήνωσθαι (sive maxis ἐσκήνωσθαι), longe ab aliqua re habitare, dicitur, quae cum aliqua re nihil commune habens totoque corpore ab ea discrepat. Eodem sensu ἀποσκηρῶν translate usurpatur. Elias Cret. Comment. in Gregor. Naz. col. 774. (fol. 23, r. i) μακρὰν τῆς θεῆς καὶ ἀπαθείας ἡσέως ἡθόνον ἀποσκηρῶν. Vm. Wytenbach. Ind. Platarch. h. v. Similis est metaphora verbi ἀποκρίσθαι. Method. Symp. p. 171 Allat. (ἀγαθόν) ἡθόνον καὶ λιπὴς ἀποκρίσθαι, et p. 219. τοῖς ἀσκήτως εἶναι θεῶν καὶ μακρὰν ἀποκρίσθαι κακίας (ita P. C.; male A. ἀποκρίσθαι). Paulo longius dissita sunt, sed tamen in eundem sensum velint translata ἐκλήσθαι, ἀπεκλήσθαι. Platarch. De Is. et Os. cap. 51. καταλαμβάνει τὸ αἰκιστὸν αἰτίαν καὶ παραχρῆδες ἐνταῦθα, τῇ αὐτῇ χάριτι ἀπεκλήσθαι. Plotin. IX, 6. p. 762, C. ὅστις οἶσται τὰ ὄντα τίχῃ καὶ τῷ αἰτοματὶ διοικῶσθαι καὶ σωματικαῖς συνίσχασθαι αἰτίαις, οἷτος πόρρω ἀπεκλήσθαι καὶ θεοῦ καὶ ἐννοίας, ἐνός (cod. Darmstadt. ἀπεκλήσθαι, fortasse pro ἀπεκλήσθαι, male, licet in Cuzero). Alexander Lycopolit. Advers. Manich. IV. p. 78, E πάντα... τὰ κακὰ ἀπὸ τοῦ θείου χάριτος ἀπεκλήσθαι, ὁ ἕλεος δὲ μακιστὸς καὶ ἡ ἡθόνος, quo loco ἀπεκλήσθαι i. q. ἔξω ἵσταται in finte sententiae ap. Plat. Phaedr. p. 247, A. In eadem exprimens Elias Cret. l. c. verbum ἀποσκηρῶν posuit, itemque ἀπεκλήσθαι Auctor anonymus Dialogi post Plotin. ed. Cuz. T. II, p. 1447. αἰσίων τὴν ἰδίαν κατακρηθεῖσαν τοῖς θεοῖς χάριτι, ἐν ἡ μακρῶν ἐξῆρ ἀπὸ τῆς ἀπληξίας ἀπληξίας, καὶ ἀπὸ τῆς μὴ οἰκίας, ἡθόνος, de ἀπεκλήσθαι, κακίας ἐκκηρῶσθαι σηθῆναι. Praeterea cf. Elias Cret. Comment. in Greg. Naz. col. 766. (fol. 14 r. m.) ἐγγύς... θείω, οὐκισμὸν οἱ πολλοὶ μακρὰν ἀπεκλήσθαι. Rara sunt exempla transit simplicis ἐκλήσθαι πόρρω τινὸς καὶ κακῶν, Germana est apud Latinos metaphora verbi exulare. Apulei. De Deo Socr. p. 231 ed. Bipont. Opp. T. II.: „Quae omnes turbellae tempestatesque procul a Deorum coelestium tranquillitate exsulant.”

666 Ἐνιζάνει, insidere, adiecto ἐκπολιζέσθαι explicatur et metaphoricè id declarat, quod est insuescere, haud aliter ac Platonianum ἀπασὲν λεγόμενον ἐνιζέειν Symp. I. c. Metaphora utroque loco eo aptior est, quod hic furcorum simile subaequatur, illic Amor cum ape pulcherrimos quosque flores delibant quodammodo comparatur. Ceterum καὶ ante ἐνιζάνει Dindorf. ex cod. Ven. adiecit. Ex coniunctis copulis καὶ — καὶ prior saepe oblitterata reperitur. Vid. annot. in Eliam Cret. col. 771 (1).

ἄρι —, ἀξιόπορμέν⁶⁷⁶ πον, εἰ ἀλη-
θῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων,

! 386, A. ἐν πάσαις ἡδοναῖς καὶ
λύπαις δοκιμασθέντες⁶⁷⁹ — καὶ διά-
περ ἀχρήστους χρυσὸς⁶⁸⁰ διὰ πρὸς βυ-
σσανιζόμενοι.

P. 386, B. ἰσοθύμως ἐπ' αὐτοὺς
γίνεται⁶⁸¹.

P. 386, C. κελόν .. ἐν ἄρι καὶ χαρ-
τότατον⁶⁸².

P. 387, A. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστι καὶ
περὶ ἐκάστων τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ
εἰρημένων ἀποδείξαι, ὡς ὀρθοδόξως καὶ
μεμελημένως⁶⁸³ ἔχει· ἀλλὰ μακρόν ἄν

ᾶς —, ἀξιόπορμέν ποι, εἰ ἀληθῆ
λέγει ὁ ταῦτα λέγων,

Pol. VI, 303, A. βασανιζόμενοις ἐν
ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις. ἰδοὺ τὸν ...
πανταχοῦ ἀχρήστον ἐκβαίνοντα, ὡς περ
χρυσὸν ἐν πρὶ βυσσανιζόμενον.

C. 427, A. τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἰε-
σθαι. al.

Plot. 358, A. εἴτε .. ἔδῃ εἴτε τετραπλὸν
λέξεις εἴτε χαρτὸν vel

Pol. 344, A. τολλὰ μὲν γὰρ ἔστι
καὶ περὶ ἐκάστων τῶν ἐν τῷ (B) ῥήματι
εἰρημένων ἀποδείξαι ὡς εἰς πεποιήταις
πάνν γιᾶρ χαριεντως καὶ μεμελημένως

το χαρτὴν (τοῖς), scilicet, de congressu hosti proprio et trans se dictum. Vide Pearson ap. Bouth.
et bene quoniam ad Plot. SS. T. I, p. 179, 302. Schneider, ad Plat. Pol. I, c. p. 255 sq. Boissonad.
ad Anecd. Nov., p. 50 sq. et Voss Inchoas, a me laudatos Antimachus, in Basil. I, p. 191. De Hanc-
tono dictum fonte bene monet Eustath. ad Iliad. M 24, p. 800. σημειώσαν τὸ σημεῖον ἐν τῷ
ταῖς. ἔς οὐ ἐκδοθέντες αὐτῷ. "Ομοῖον οὖτοι χαρτὴν φασί τινος, ὅστις συμβαίνει κατὰ μίχρον ἢ
αὐτοῦ ἔχειν τινά, et al. Iliad. N. 347. veris laudatis a Buth. loc. ad Tim. Lex. Voss. Plat. p. 192. σ.
sed a me ita supplendum: καὶ οὕτως ἔδῃ τοῖς λόγοις ἢ ταῖς ἀντιγραφαῖς. De dictione οὕτως ἐπὶ
λόγων scilicet ταῖς λέξεσι ἔδῃ sing. dativ. docet Boissonad. ad Eurip. Orest. vs. 909 Not. p. 121. T. I.
"Ομοῖον γένναι in disputando Plotin. p. 628, D., quod Frit. non intellexit. Pace οὕτως χαρτὴν ἐπὶ
λόγων Jo. Philopon. Contra Procl. ad XVI cap. I. Ceterum ap. Timae. v. οὕτως, uti Schneider, l. c.
τοῖς ἐπιστολῇ συνέσει, Boissonad. l. c. ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν pro vulg. ἐπο τ. ἔ. ἄρβι missi, et
scilicet ita scripsit C. Fr. Hermann. Plat. Dialog. Vol. VI, p. 494. = Obiter hoc loco nonnulla am-
advertimus, quae ap. Method. in seqq. occurrunt. Platoniam ἀπασ μιν γράμματα est protropia, ut
summa contentione, p. 385, C. προτροπὰν ἐξηγήσαν πάντας ἐς το μιν ἀννομεν. Conf. Plat.
Sym. p. 221. C. τὰς προτροπὰν φέροντες. Deinde nec Menexen. loco p. 24. D. κρυφαῖς προ-
τροπῇ, καὶ γὰρ, quo Noster p. 385, C. καὶ γὰρ κρυφαῖς utitur, ap. Plat. exstat.

678 Vulgo: ἀξιόπορμέν, mendasse, uti ap. Phot. quoque scribi solebat. Ἀξιόπορμεν Bekker ap.
Phot. cod. 234. p. 295, d. 40 ex contextu, a me probata Symbol. in Epiph. p. 60, Dindorf. ap.
Epiph. ex eod. Voss. reposuit. Lectionem confirmat Plato Pol. I, c., ex quo Noster perinde membra,
pauca immutatis, excerptit.

679 Ισοθυμίζετε, idem videt, quod βασανίζονται ap. Plat. Pol. VI loco comparato. Sed
aptius est βασανίζον, quod de vero spectando proprie dicitur, ut ap. Plat. in seqq., quae Noster
idem imitatus est, deinde id verbum ad omne examen transfertur. Vid. Stallbaum ad Plat. Pol.
III, p. 413, E., quo respicitur Pol. VI l. c.

680 Methodius in declaranda animi spectati integritate similitudine auti ut. ut. praeterea Pla-
tone Pol. III, p. 413, E. et VI loco comparato, quos locos neglexit Creuzerus, qui cum similitudi-
nem ceterorum doctae illustravit ad Plotin. De Plotin. p. 267, 269 sqq. Quod autem Noster animi
speciem cum ἀχρηστῶν χαρτῶν comparat, haec comparatio eo est aptior, quod ἀχρηστὸς etiam de
animi puris proprie dicitur (Conf. Politic. p. 303, E. et vid. Spalden Symm. Antimachus in Julian.
Caes. p. 24 ed. Francigall. Aristotel.). deinde vero a Platone ad animi speciem transfertur (cf.
Pol. II, c.), quoad hoc idem cum vocem omnino de rebus incorporeis, ab animi labe multati
puris, utitur soleat. Vid. Buthken, ad Tim. Lex. p. 17, Creuzer, ad Plotin. Ennead. p. 119, b.
et Krabinger ad Gieseb. Voss. De Anima et Resurrect. p. 206, 302. Siuvius in Probus Scholast.
Plot. IX, p. 8 Platoniam vocem omnino non satis explanavit. Idem Euseb. Valentin. pariter con-
siderandum ap. Euseb. De Laud. Constant. cap. 6. p. 135 Henrich in ἀγαθῶν ἀχρηστῶν καλλίστην,
ubi eod. Frit. non minus recte ἀχρηστῶν. Καθαρὸς et ἀχρηστὸς, limbo puris oculis Platonicis vo-
cibus ab auctoritate dicitur. Περὶ Ἰπποκράτους, Aetia. Paris. ed. Cramer. T. I, p. 108, 21. Ceterum
auti ἀχρηστὸν similitudine Platonicae, ut Noster, utam Julian. Caes. cap. 2, ἐγὼ . αὐτῶν . ἀπο-
φανῶ χρεῖον ἀχρηστῶν, quibus verbis ista respondent in seqq. ἀπὸ γὰρ (αὐτῶν) ἀνδρὶ εὐφρονα
καὶ σόφρονος.

681 Vulgo: ἴσται, ut est ap. Leontium Rei SS. Lib. II, in Mai. Coll. Nova Vett. Script. T. VII,
p. 104. ἴσται ego in Symbol. in Epiph. p. 61 et Dindorf. Sensus enim est de patre defunctissimo
in hostes impetibus. ἴσται, impetu ferat, cum, quod potius magis quam solidae orationis scrip-
tibus instituitur est, cerebro mendo in ἴσται abiit. Vetus ap. Plat., qui eo verbo aliquoties usus
est, αὐτῶν pro ἴσται scilicet solebat (ut l. c. Tu vide Ast Lex. Plat. T. II, p. 95 meque ad
Nicol. Cabasilas in Theol. Stud. u. Kritik. a. 1843. p. 741.

682 Ἄν pro ἀρι Plot. col. 234. p. 295, d. 12. cod. Ven. et Dindorf, adsentiente Oelfem in
Addend. p. 667. Aliqui notum est, ἄν in imperfecto conditionalis interdum omitti. Sic paulo post
ἐν γὰρ ἀνδρῶσι (leg. ἀνδρῶσι, coll. annot. 385) συνέστηται, in quibus ἄν ante ἀνδρῶσι Bekker. ap.
Phot. cod. 234. p. 295, d. 15 ex cod. A. praeter necessitatem addidit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 62
et Reinhardt. Syntax. Graec. p. 378. Vetus vulgo χαριώτατον, Phot. l. c. χαριώτατον, quae sunt
nulli vacet. Ego rescripsi, quod conieci Symbol. in Epiph. p. 62. Videlicet Methodius, ut est animi
speciem Platonicorum ἀπασ λέγουσαν, vocem χαρτος, inaequalis, excerptit ex Plot. l. c., quo
uno illa ap. Plat. exstat, scilicet a Protagora dicta.

683 Μεμελημένως, cod. Ven., quod Dindorf. Annot. p. 784 reponi iubet. Tu vide annot. 136.
Adverbia ad genus ibid., et in Symbol. in Epiph. p. 60 sq. illustravi. Dein οὕτως Noster expressione
quam οὕτω ap. Plat. I, c. Vid. annot. 232 et conf. p. 587. C. οὕτως γὰρ —. In seqq. τὸν, sicut

σεν⁹⁰¹ εἰς ἡμᾶς ἄφης, βραχυποσησάν-
των ἡμῶν τῆς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ
τὸν κύκλον⁹⁰².

P. 588, A. ὁ ἔσω ἄνθρωπος⁹⁰³.

P. 588, A. ὁ .. νόμος⁹⁰⁴ ἀντιστρα-
τενόμενος καὶ ἀντεπράσσων τῷ νόμῳ
τοῦ Θεοῦ. ... (B.) .. οὕτως ἐστὶν ὁ τοῦς
ἐμπροσθεν ἀναγνόντων αἰ καὶ ὀλίκοις
πρὸς ἀνορίαν περισπασμούς.

P. 588, B. τὸ ἐμφυτον ἐν ἡμῖν ἀγα-
θόν⁹⁰⁵.

ροῖ. Phaedr. 230, A. θηρίον ... Τιγρὶ-
νος πολυπλοκώτερον. Pol. VIII, 546, A.
κύκλων περιφορὰς .. βραχυπόρους.

Pol. IX, 589, B. ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος.

Apol. 35, B. οἱ διαφέροντες Ἀθῆ-
ναίων εἰς ἀρετὴν, .. οὗτοι γυναικῶν
οὐδὲν διαφέρουσι. al. Symp. 187, C. οὐ-
τός ἐστιν ὁ ποιῶν εὐφῆγην.

Pol. X, 610, A. τὸ ἐμφυτον κακόν.

Comment. in Matth. Tomo I. Commell. in S. Script. ed. Huet. p. 380. A. ταῦτα αὖτε, ἐπισημαστέον τὰ
ἐπὶ τὴν χάριν φαντασάμενοι καὶ γενόμενοι τῇ μετοχῇ τῶν χειρῶν ἀνενόητον Τιγρὶνος πολυπλοκώτε-
ρος. Joh. 11, p. 765, A. et alii, laudati Huetio Observat. et Not. in Aug. T. II, p. 69, col. 1.
Ruhkenio ad Timae. Lex. Voc. Plat. p. 261 et Asto Annot. in Plat. Phaedr. p. 238. Ac Platonis
maxime auctoritate factum est. ut translatum πολυπλοκός, id est versutus. in usum veniat et
fere idem quod πολυτροπος valet. Vide Corien. *Διακτ.* T. II, p. 308. T. IV, p. 413 neque Aci-
madys in S. Basil. I, p. 122. Translati vocis usus, cuius exempla praebent scriptores a Solida
v. γαργαλιῶδες et παταδὲς laudati. praefrequens est apud Philonem Jud. in declarandis suis homi-
nibus bona terrena dolose captantium. Quem quidem loquendi usum Patres Eccl. secuti sunt. Macar.
Homil. V, p. 73 ed. Plat. πολυπλοκὸν ἐννοῦν εὐλακόν. Nilus Ascali, solers Philonis imitator, Opp.
ed. Saures, p. 258, κοσμητικὸν ἀπληθύνον πολυτροπὸν φροντισμόν. Quid? quod idem diabolus
πολυπλοκός, versutus, vetricatosus, vocant, velut Noster h. l. ὁμῖν ἐπιλλογὴς diabolus, et
Macar. Hom. XXVII, p. 348, ὁ πολυπλοκὸς διαβολὸς .. κατεχὼν τὰς νομὰς τῆς ψυχῆς. Πολύπλοκος
διὰ τὴν, rella sinuosa, eidem tribuit Basilus Magus Epist. XLV, p. 134, B. Quod autem Noster
serpentis nomine diabolus significat: flexuosam serpentis figuram non Patres Eccl. solum, secuti
illi Genes. III, sed etiam Orphicae symbolum malitiae esse valuerunt. Vid. Banc. De Gnost. Christ.
p. 181 sq. qui apte ubi Phaedri loci est, ubi Typho propter formam anguinam et sinuosam
significandae animi malitiae adhibetur. Quid? quod Patres Eccl. Typhonem interdum intel-
ligunt diabolus, ut Noster fragm. I. de S. Grace ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 826, D. ὁπῶς ... οἱ δι-
αβολοὶ λέγουσι τοῖς θρασείοις, τῆς κατὰ τὸν Τυφῶνα δεινότητος, γέλυμον.

691 *Ἐνέκτιστον* Phot. cod. 234, p. 296, a. 2. quam lectionem reprobavi Symbol. in Epiph. p. 63,
collatis, quae ibid. p. 63 de translati *ἐμφυτῶν*, *ἐκφυτῶν* et *ἐκταυτῶν* dixi.

692 Verba subobscura: *βραχυπορῶν*. — τὸν κύκλον, recte ita verbi Petavii: cum divini
aliqui praeccepti veluti orbem brevi temporis spatio peragrasset. Fingendae
dictionis: *βραχυποροῦν τὸν κύκλον*, ansum dederunt verba Platonis Pol. I, c. ubi sermo est de con-
viciis in natura. Verbum *βραχυποροῦν* est rarissimum, neque in Lexicis comparat.
Adiectivum *βραχυπόρος*, brevem habens cursum, ex quo Methodius verbum excerpserat, est
τὸν ἀπὸ λέγοντων ap. Plat. et ap. Proclum aliquoties recurrit. Vid. Schneider. ad Pol. I, c. p. 14.
T. III.

693 Vid. annot. 271. Quae p. 588, A. praecedunt: *διότι γὰρ ἐν ἡμῖν λογισμῶν γέννη* vel. ego
autem annot. 375 extitit. *Διότι* est vulgaris forma pro Attica *διότις*, quae vox Platoni tributa est.
Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 345. Noster Hom. in Sym. et Aut. p. 52 Pantin. *διότις* κλέος περι-
ποιεῖται.

694 *Νόμος* exiit ap. Phot. cod. 234, p. 296, a. 18. Tu vide Rom. VII, 23, quem licet stabili-
tudine lectioni vulgatae adhiberi in Symbol. in Epiph. p. 63. Deinde Photius p. 296, a. 20 *οὕτως* pro
vulg. *οὕτως* exhibet. Sed optime habet *οὕτως*, quippe cum vi quadam et gravitate post subiectum,
ὁ νόμος, statum. Poterat enim Methodius subiecto, ὁ νόμος, nominis verbum, *ἀναγνῶν*, subiungere
vel paullo expressius dicere: ὁ νόμος —, οὕτως — *ἀναγνῶν* —. Conf. Plat. Apol. I, c. et ib. an-
notata a Stallbaumio. Method. Conviv. X, Vig. ed. Allat. p. 74 *οἱ μὲν γὰρ κραίτοις καὶ τραπό-
τεροι* (P. C. recte *τραπότεροι*) *ὁπείσιντες ἤδη τὴν αἰχμήν, οὕτως* — (p. 74) — *ἐκκλησίαι* (*ἐκκλη-
σία* P. C.) *γίνονται* —: p. 183. *Ἡ ἀφθέρεια περιβλεπόμενη τὸν ἥλιον ἐν τῷ οὐρανῷ γενεή* —,
αἴτη — *ἐστὶ* — *ἡ μήτηρ ἡμῶν*. Anne maioris *ἐμφράσας*, *ἢ* alia *οὕτως*, *ἐστὶν* ὁ *ἀναγνῶν*, quam
οὕτως ἀναγνῶν dicere maluit, ea usus circumscriptione, qua *οἱ τοῖς ἐστὶν* et participium cum actiuo
coniunctum pro *οὕτως*, et simpliciter verbo poni solent. Conf. Plat. Symp. p. 182, A. *οὕτως γὰρ εἶπεν*
οἱ καὶ τὸ ἀνείδος πεποικηότες, ὥστε —, et loco cit. ubi Stallbaum. de formula *οὕτως, ἐστὶν* ὁ *ποιῶν*
ad Bakum in Obmed. Meteor. p. 413 provocat. Quam autem his ep. Plat. locus *οὕτως, ἐστὶν* a.
partic. et actiu. coniunctum per se efficiat, nostro loco eadem circumscriptio ad praegressum sub-
iecti in referat. Conf. Method. Conviv. X, Vig. p. 194. *Ὁ δούλων ὁ μέγας, ὁ πνεύρος, ὁ πολυ-
στροφὸς* — (p. 195) —, ὁ *διόβολος οὕτως ἐστὶν ὁ ἐνδεδειγμένος, ὁ λόγων λεμνησθεὶς τὸν φωτι-
σθέντων τὸν χειροτονητὸν νότον*. Hic quum ita se habeant, Photi scripturam *οὕτως* merito respici
in Symbol. in Epiph. p. 63. Recte vero ap. Phot. post verba: *τὸ νομῶν τοῦ Θεοῦ*, pro vulgata:
ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ νοῦς, ista inferuntur: *οἷον τῇ πρὸς τὸ εὐαγγέλιον οὐμῇ* x. v., quae Diadochus
tunc optime reposuit. Vid. Symbol. in Epiph. p. 63 et quae de *οὐμῇ*, in bonam partem accepta,
docui annot. 184. Cod. Ven. genuinam lectionem i. a. exhibet. ut post *οὐμῇ* perperam adiciatur *τῇ*
ἐκκλησίᾳ. Ceterum de voce *περισπασμός*, quae ap. Method. sequatur, vid. annot. in Eliam Cret.
col. 761 (5).

695 *Ἐμφυτος*, innatus, insitus, frequens est apud Platonem. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I,
p. 609. Sic Pol. I, c. *τὸ ἐμφυτον κακόν* est vitium corpori innatum. Vitium animo innatum hac
voce declaratur Legg. V, p. 731, D. Eodem vocis usu, sed voce bonam in partem accepta, Noster
τὸ ἐμφυτον ἀγαθόν dixit. Cf. Eryx. p. 318, C. *πότερον ... διδασκὸν ἢ ἀρετῇ, ἢ ἐμφυτον*; et haec
Noster verba de iusto honestatis studio p. 588, A. *ὃν ἐμφυτον ἐλάβομεν ἔχον καὶ φυσικὸν νομῶν*,

P. 588, C. φαίνεται ... ὡς ἐν αὐτοῖς
ἡμῖν^{ων} τὸ μὲν βέλτιον, τὸ δὲ χείρον
ὄν. καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φάσκει (D)
τοῖ χείρονος ἐγκρατέστερον γενηθῇ^{ων},
φύσκει ὅλος πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὁ νοῦς.
ὅταν δὲ τὸ χείρον ἐπιβρίσῃ^{ων} πλεο-
νῆσαν, ὁ ἀντιστρατεύσθαι τῷ ἐν ἡμῖν
λέγεται ἀγαθῷ, ἀγεται πάλιν ἀντιστρέ-
φως πρὸς φαντασίας πεινοδιπλῆς ὁ
ἀνθρώπος καὶ λογισμοῖς χείρους^{ων}.

P. 589, B. θανάτον ἐγλίχετο θεισθῆ-
ναι^{ων}.

P. 589, B. εἰ τὸ σῶμα θάνατον τοί-
το ... ἔλεγεν (ὁ ἀπόστολος), οἷα ἂν
τὸν Χριστὸν ὡς ἐνόμενον αἶτον ἴστε-
ρον ἐκ τοῖ τοιοῦτον κακοῖ παρελάμ-
βανεν^{ων}.

P. 590, A. ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ κατὰ
τὴν ἐντολὴν πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἡμῶς ἐφελ-
κομένον φρεσικοῖ νόμον φανερωθῇ ἐξ-
αφθῆν^{ων}.

Pol. IV, 131, A. φαίνεται μοι βούλε-
σθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος ὡς τι ἐν αὐτῷ
τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν
βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χείρον, καὶ ὅταν μὲν
τὸ βέλτιον φάσκει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς
ἢ, τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ ...
ὅταν δὲ ... κρατῇθῇ ὑπὸ πλείονος τοῦ
χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, (B.)
τοῦτο δὲ .. ψάγειν τε καὶ καλεῖν ἦται
ἐαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω δια-
κείμενον.

Phaed. 117, A. γλιχόμενος τοῦ ζῆν.

Phaed. 66, B. ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχω-
μεν καὶ ἐμπεινυμένη ἡ ἡμῶν ἡ ψυχὴ
μετὰ τοῦ τοιοῦτον κακοῦ.

Pol. VIII, 511, B. ἂ ἂν ... εἰς ἄλλαι
ἐφελκύνθηται.

Ep. VII, 311, D. οἷον ἀπὸ πυρὸς πη-
δῆσαντος ἐξαφθῆν φῶς.

quae contraria sunt Platoni eis Phaedr. p. 237, D. in simili descriptione duplicis unam naturae: quae
autem immortis oīa ἐπιτεμῶν ἡδονῶν. Vnde, apud Plat. plerumque per se posita, apud Nostros
ἐν ἡμῖν adducitur, ut ἐν τῶν παλαιῶν, ap. Plat. Legg. l. c. Nada voce Noster dictum videtur ip. Plat.
cod. 234, a. 40, τῆς ἐμμενῶν νοσην.

606. Εἰς τοῖς, quae Phot. cod. 234, p. 296, a. 33, omisso ἐν, quam scripturam in Symbol. in
Eriph. p. 64 tepidavit: ἐν αὐτοῖς ἡμῖν cod. Ven. et ex eo Dindorf., quem secutus sum, quam pro-
nomen pers. pronominum αὐτὸς interdum subducitur. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 637 sq.
Praepositio ἐν autem ab h. l. non magis abesse potest, quam a verbis ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ ap.
Plat. Pol. loco comparato, quem Noster ante oculos habuit.

607 Phot. cod. 234, p. 296, a. 34, 35, καὶ ὅταν ἀλλῇ ... γενηθῇται. Tu vide Symbol. in Eriph.
p. 64 et eod. Plato Pol. l. c. Τὸ βέλτιον ἡσυχῇ dictum esse pro τὸ φρεσὶ βέλτιον, recte dicit
Stallbaum, ad Pol. l. c., ubi eod. l. conuelli vocem φρεσὶ post χείρονος, perperam collocant, est
enim τὸ βέλτιον φρεσὶ ad quod natura melius in animo inest. Vnde ἐγκρατέστερον Noster, ut
Stobae. ap. Plat. l. c. pro vulg. ἐγκρατὲς. Recte, si ἐγκρατέστερον per se insulam accipitur, sed
ἐγκρατέστερος est potentior ap. Plat. Symp. p. 188, A.

608 Vid. annot. 334. Vnde ὁ pro vulg. το ὁσέως, ex Petavi emendatione, confirmata a cod.
Ven., et in Dindorf. quoque. Pro τῶν cod. Ven. male τὸ. Responitur autem Rom. VII, 23, ut
p. 588, A. B.

In Pl. Vulgo: τῶν ἀγῶν. Ἀγῶναι πάλιν Phot. cod. 234, p. 296, a. 37 et cod. Ven., quam te-
stimonem cum Dindorf. secutus sum. Proxime de voce ἀντιστρέφω, vid. annot. 545. Cum illis-
tipos φαντασίας, πεινοδιπλῆς, (cod. Ven. male), a Photio omissis, in Symbol. in Eriph. p. 64
comparant p. 588, B. et, τῶς ἐμμενῶν, ἐξελκόντις πολυαῖς φαντασίαις, τὴν ψυχὴν. Ceteram χιμῶν
pro vulg. χείρονος, rescripsi, sicut ex Bekkeri Photio cod. 234, p. 296, a. 38 rescribi casset Symbol.
in Eriph. p. 64. Ita enim Plato constanter. Conf. annot. 302.

700 Apud Plat. Phaed. l. c. γλιχόμενος τοῦ ζῆν est vitae vehementer adpetens. Noster,
respiciens Rom. 7, 21, volens studium, quo Apostolus de corpore mortis liberari cupit, his ex-
primi verbis. θανάτον ἐγλίχετο θεισθῆναι. Indolentium, ut h. l., γλιχόμενος secum habet ap. Plat.
Legg. p. 457, D. Vid. annot. 320. Πίστην ap. Apostolum est modum; Methodius in us. iure de
eius dicto disputat, eo verbo nunc medio, nunc passivo, ut h. l., utitur.

701 Methodius eos refellit, qui Rom. 7, 24 mortis nomine corpus mortuae declarari statuunt;
ipse mortem τὸν νόμον τῆς ἀμωμίας, in corpore habitantem, esse docet ex Apostoli sententia
Rom. 7, 23. Provoocat autem hoc loco ad ea, quae apud illum versa 25 insequuntur. Verbis το
τοιοῦτοι κακὸν corpus ex adversariorum sententia significatur. Isdem verbis corpusculum notatur
ap. Plat. Phaed. l. c., ubi articulus non minus recte habet, quam nostro loco. Vid. Ast. Annot.
in Phaed. p. 543 sq. Ceterum de duentis vocibus: τὸ σῶμα .. τοῦτο, vid. annot. 483.

702 Methodius h. l. verba Apostoli Rom. 8, 4 circumloquendo interpretatur. Quae de te modum
in Symbol. in Eriphian. p. 64. Quam ibidem commendavi scripturam ἐμμενῶν (ap. Phot. cod.
234, p. 296, b. 30, 31), Dindorfius in locum vulgatae ἐμμενῶν reposuit. De translatione verbi
ἐμμενῶν (cf. Plat. Pol. l. c.), ubi eadem discrepantia εἰς ἐμμενῶν in eod. nonnullis scriptum est.
Quod ap. Apostolum l. c. exsit πεινοδιπλῆς, Noster paullo liberius ita interpretatur: φαντοδιπλῆς
ἐμμενῶν, quae verba (id quod Petavius Refellit) translata sunt a flamma, quae exsuscitata clarescit.
Vid. Symbol. in Eriphian. p. 65. Eo quem comparavi loco ex Plat. Ep. VII sermo est de rerum
divinarum intelligentia, quae quasi lumen quoddam in nobis accenditur. Eodem integram legentis
imitatio Platoni Symp. p. 210, E. se prodit voce ἐμμενῶν, quae verba inde ex Latina praecedunt. Id
quod est sapientiae amore facendi translatus ἐμμενῶν declarat Pol. VI, p. 498, B. ὅσον αἰθερὶς
ὡς ἐμμενῶν, unde florealum decorepsit auctor Epistolae VII, p. 319, B. ἐμμενῶν ἐπὶ τὸ ἐμμενῶν
ἵσας, ὡς περ πυρὸς. Verbo ἀνάπτεσθαι similiter utitur Plotin. p. 709, A. ὅταν δὲ εἴσιν ἐμμενῶν

P 393, C. *τρέψομαι δὲ καὶ πρὸς τὴν*
*ἐκτρα*⁷¹. *ἐντρεπὲρ τὸν βοηθήσαντα ἡμῖν*
πρὸς τὴν διέξοδον ἐρωμεν τοῦ λό-
*γουν*⁷². *ἄπορα γὰρ καὶ οὐ πᾶν ἥξιαι*
*πρὸς καθαιρεσὶν τὰ ἐξῆς*⁷³. *διὸ καὶ*
*ὀκνηρότερον αὐτῶν ὑπάρχει*⁷⁴.

(Phot. B. 106h. Cod. 234, T. II. ed. Bekk.
p. 207, a. — p. 301, b.)

P 297, a. 12—15. *ἢ γῆ ... διὰ τῶν*
πόρων εἰς πάντας αὐτῶν (sc. τῶν δέν-
*δρων) κατακερματίζομένη*⁷⁵ *τοὺς κλά-*
δοις.

P 297, b. 14 15. *πάντα ἡμῶν ἐν*
*κοσμήματι*⁷⁶ ... *τοῦ βίου.*

Prot. 339, E. *βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ.* ..
361, D. *ἐπαινώ σου ... τὴν διέξοδον τῶν*
λόγων. al. Soph. 237, C. *χαλεπόν ... καὶ*
σχεδὸν εἶπεν ... ἄπορον. Fot. V, 450, D
διὸ δὲ καὶ ὀκνος τις αὐτῶν ὑπάρχει

Poi III, 395, B. *γαίνεται μοι εἰς συμ-*
κρότερα κατακερματισθαι ἢ τοῦ ἀν-
θρώπου ἡύσις.

Legg. XII, 956, A. *πρὸς τὰ τοῦ πο-*
λέμου κοσμήματα.

κατακερματίζομαι (sc. Drum) καὶ ἵσταντο. ὁμοίαν γὰρ ἔχοντες, πᾶσι δὲ εἶπε, ἀνὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐν τῇ
τῶν βλαβερῶν, ὡς περ μακροτέρως, οὐδὲ μακροτέρως. — ὁ ἀποκρίνωνται ap. Plat. Pol. I, c.
Vid. Anaximand. in Basil. I, p. 28. — La us, quae ap. Method. verb. ex p. 393, A. addita insequen-
tibus, Diodoridis scripturam vulgatiorem —, το ἀσθενέσαν — ἐπιχωρηματίας, al. filon collicis
Ven. ita immutavit: ὁ ἀσθενέσαν. — ἐπιχωρηματίας. Respicitur autem Apostoli verba Rom.
8, 3. τὸ ... ἀδυνατοῦ τοῦ νόμου ... ἢ ὅτι ἐν τῇ δυνάμει, παρὰ τὴν, et metaphora antea inestita (γενε-
ρατικῶς ἐπιχωρηματίας) verbo ἐπιχωρηματίας μετατίθεται. Vid. Symbol. in Epiph. p. 65, ubi scripturam vul-
gatam excusari deper metaphora dicitur verbi, ubi igitur obento summa, momm, collatis Anaximand. in
Basil. I, p. 124 sq. Nominis ἐπιχωρηματίας, sive transito nuntius Theodor. Metaphra. in opus ineditum astrono-
micum, καὶ ἐπιστημὴν στοιχειώσεως, cod. Monu. 190 Lib. 1. cap. 2. ἡμίσωσαν ... τὴν ἐκ θεοῦ
μεγαλοδωρικὴν αὐτῆς (um. τὴν ἀνθρωπίνην, φυσικὴν) τὴν λογικὴν πνευματικὴν καὶ γαστρικὴν ... ἰπα-
νωσασθαι καὶ ἀναδελφασθαι καὶ ὅ, περ χρὴ τιμωρὸν θένον τὴν τῇ σαρκὶ σποδὴ καὶ ταῖς ἐλπίσι, τοῖς
συνετοῖς ἐπιχωρηματίας ἀνορέξασθαι καὶ ἀνδρῶσθαι. Translatio verbi ἐπιχωρηματίας contrarium ἀνα-
μνησθῆναι Sykes reddendum est Dion. p. 51, A. παιδείαν ... ἡμετέρας, ὅρ' ὅς ὁ τοῖς ἀναμνησθῆναι
εἶπε. Ex viri lecti, ap. Kralinger, p. 280 capere παραφρασεως, coll. p. 39, A.

703 Τρέψομαι πρὸς, τι vel ἐπὶ τι, ut Lat. aggredi ad aliquid, interdum breviter dicitur,
qui d'sputatorem de aliqua re aggreditur. Plato Legg. X, p. 887, A. ἐπὶ τοῖς νόμοις, τρεψόμεθα
αὐτοῖς. Ceterum Legg. II, 4. priusquam aggrediamur ad leges singulas. Ceterum cod. Ven.
pro, τὰς ἐξῆς, addit ap. usu loquendi Epiphanio, de quo vid. Symbol. in Epiph. p. 83.

704 Βοηθεῖν τινι ap. Plat. festive dicitur, qui satis agentis in disputando succurrit. Conf. Pro-
tag. I, c. ubi quom Noster imitatus est p. 393, D. συνευχόμενοι ... καὶ συνευχόμενοι αὐτοῖς αὐτῶν
πρὸς, αὐτοῖς αὐτῶν. Astus Lex. Plat. T. I, p. 353 hunc loquendi usum a vulgari τὸν distinctum.
De dictiore Platonica διέξοδος, τοῦ λόγου vid. annot. 171. Εὐνομεν cod. Ven. mal. pro εὐνομεν.

705 Quod αὐτοῖς exhibet in disputando, αὐτοῖς videtur a Platone Soph. I, c. (I, p. 237, E)
et alibi. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 252. Καθαίρει: est ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως ap. Plat. Tim. p. 58, E.
ἐκκαίρει ... τὴν τὸν ὄγκον καθαιρέσειν, ubi vox ex propria destructionem vel dissolutionem
em. declarat, quemadmodum καθαιρέσειν proprie est destruere, deicere, exstere. Method.
ap. Plat. cod. 234, p. 298, a. 18. ἐκκαίρειται ... τὴν δόξαν ἐν αὐτῷ (τῷ πνεύματι) ἵσταται μὴ καθαι-
ρεσθῆναι. Conf. X. Virg. ed. Al. it. p. 258, η βασιλῆα τοῦ ποταμοῦ καθαιρέσει. Conf. simplex
αὐτοῖς p. 259 sq. ὁ καὶ τὸν ποταμόν, αὐτοῖς τὴν ἀφαιρέσειν, καθαιρέσει p. 300, ὁ καὶ τὸν ποταμόν, ἐκκαίρει μὴ
καθαιρέσει, καὶ καθαιρέσει καὶ ἀφαιρέσει καὶ μὴ καθαιρέσειται. Noster tota καθαιρέσει, de consu-
tatione ποταμοῦ dictum est. Sic Plato verbum καθαιρέσειν ad consultandam aduersam sententiam
trahit ubi Prot. p. 343, C. et καθαιρέσει τὸν τὸ ὄγκον, hac adiecta computatione ὅτι τὸν ποταμόν
ἐκκαίρει. Vid. Stallbaum. ad Prot. I, c. Ast. Annot. in Prot. p. 196 sq. et Lex. Plat. T. II, p. 253,
qui tamen V. DD. proprium verbi cum a translata non satis distincterunt. Paulus est metaphora
vel exstere ap. Cicero. Acad. II, 6. ex.

706 Ὁκνηρότερον αὐτῶν ἀπάρχει maluit Methodius, qui ὁκνος αὐτῶν ἀπάρχει cum
Platone Pol. I, c., quon ille aperte imitatus est. Alioquin ὁκνος, cunctatio, verecundia, et
ἀπάρχει, tracto vel aggredior ad aliquid tracto dum, Platoni usum sunt. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. I, p. 265 sq. T. II, p. 47. Vox ὁκνος Plato abscondit. In simi sententia Noste
in Symp. X. Virg. verbo ἀπάρχει usus est (vid. annot. 173), de quo, uti de ὁκνο deper. si. ap. C.
deperit, uti nec moxat Schola Menae in Gorgon. Naz. post Elian. Cret. col. 803 B. C.

707 Platonis auctoritate posterioris aetatis scriptores verbum κατακερματίζομαι frequentatim.
Vid. annot. in Elian. Cret. col. 771 (1), 842 (9). Sed quon Plato eo verbo constanter usus sit in
codicibus, quas disputatio e suas in partes disputat aut (cf. Pol. I, c. et vid. Ast. Lex. Plat. T. II,
p. 152), ubi κατακερματίζομαι promissio persiciunt in us. cum disputatio vel ipsi natura reman-
deret. Id quod est natura dividi κατακερματίζομαι nostro loco declarat. Disputatio
dispositio est ap. Method. περὶ τοῦ ἀπάρχει α. Menae Var. Divan. p. 105, (Routh.
Bibl. q. 88. T. I, p. 431 sq. ex Eusebio P. E. VII, 22) οὐδὲ γὰρ τὸν ἀνθρώπου ἔχοντα ἀπάρχει (δι-
χωρᾶ male Routh.) μὲν κατακερματίζομαι ἢ, πολλά γινώσκει, quo Luc. Phot. cod. 236, p. 306, u.
I, 2 pro dicitur: ἐκ. d. ἀπάρχει, legit: ἀπάρχει. Simili errore πολυμερές scripsum est in seqq. ap.
Menae. (Routh. Pro land. p. 432) ἐκ τι γινώσκει τὸν ἀνθρώπου πολυμερές τὴν τοῦ θεοῦ γινώσκει
τὴν. Legendum: πολυμερές, coll. Plat. Phaedr. p. 278, A. ubi V. DD. id Platonis ἀπάρχει λέγει-
μενον in locum vulgati πολυμερές ex cod. MSS. reposuerunt. Vid. Stallbaum. p. 47 et Ast. Annot.
p. 312.

708 Κοσμήματα, ornamentea, inest hunc, est Platonis ἀπάρχει λέγοντες Legg. I, c. Inestatur in-
tem Methodius notis inibus in quae excurrunt. Quo ex genere conf. notata: ἀγαθὰ ὀργήματα ap. Phot.

P. 298, b. 11 12. (κτῆμα) δοῦλον .. καὶ ὑπήκοον ἀθανασίας⁷⁰⁹.

P. 298, b. 36. 37. δείγμα τοῦτο τῆς μελλούσης ὁ θεὸς ἡμέρας καὶ προσέμιον ἔθετο⁷¹⁰.

P. 299, a. 5. 6 (ad Apocul. 20, 13) Ἀιδὸν δὲ τὸν ἄβρα (εἶναι) παρὰ τὸ ἀειδὲς, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι⁷¹¹.

P. 299, a. 18. 19. (τὸ ἀνθρωποειδές) πάντων ἐστὶ τῶν εἰς ζωὴν συγκεκριμένων σχημάτων ἐρασμιώτατον⁷¹².

P. 301, a. 29. μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποφοιτησὶν ὁχημάτων αὐτὴν (ἡμ.) τὴν ψυχὴν) δεῖσθαι καὶ περιβολῆς⁷¹³.

Legg. IX, 875, C. τοὺν οἰδενὸς ὑπὲρ τοὺν οἰδὲ δοῦλον.

Phaed. 110, B. ὦν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα ὥσπερ δείγματα. ul. Pol. VII, 531, D. προσέμια .. αὐτοῦ τοῦ νόμου. ul.

Phaed. 80, D. τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον ὑλόμενον, ... καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἀιδὸν ὡς ἀληθῶς.

Tim. 87, D. πάντων θεαμάτων ... κάλλιστον καὶ ἐρασμιώτατον.

Tim. 69, C. τὸ μετὰ τοῦτο θνητὸν σῶμα αὐτῇ περιετόρνευσαν ὁχημά τε πᾶν τὸ σῶμα ἔδοσαν.

cod. 234. p. 207, b. 33: ἀνδραγάθημα Convin. X. Vng. p. 139: ἀπό τιμα ἡδ. p. 74. ἀντολογημάτων ap. Phot. cod. 234. p. 207, b. 21: πύχμα Convin. p. 9. ὁ σπινθὴρ, ἐκτὸς, ἀσχηματὶς μεγελομορφίης — βοήθημα ἡδ. p. 90. 107: φημιστοργήμα ap. Phot. cod. 234. p. 207, b. 15. et Homb. in Sym. et Ann. ed. Pantiu. p. 104. πάντων ὁρατὸν τε καὶ ἀρατὸν δημιουργημάτων κακοσμήματα Convin. p. 139: κατὰ σήμα Convin. p. 294: κατέχημα Convin. p. 232 in Autalis philologiae: παρθένα, ἐρασταὶς ἐκείνου κατὰ σήμα (ul. Possinus καλλος, male, quippe νεκρὸς μὴ εἶναι): λώβημα ap. Epiphano. p. 550, C.: μύημα p. 550, D.: νομοθέτημα Convin. p. 267. 270: τέρετοργήμα Homb. in Sym. et Ann. p. 114. χάριν φράσαι τοι τῶν ἁγίων .. νεοεισπικῶν, διηγήματα καὶ τερατοργήματα: τέχνημα ap. Epiphano. p. 550, C. ul. cod. Vng. τέχνημα, Homb. τέχνημα (ita vide annot. 204): χιτροπέχημα ap. Phot. cod. 234. p. 300, a. 38. Ex nominibus in hac exeuntibus perrarum neque in Lexicis consignatum est ἀλῆθημα, veritate documentum, quo Method. ap. Epiph. p. 570, D. 540, B. utitur.

709 Sermo est de φθακῇ, quod ἀφθαρσίᾳ κτῆμα sit. Conf. I Cor. 15, 54. Ἀσῶλο, et ὑπὲρ, πολὺτε translata h. l. copulata sunt, ut ap. Plat. Legg. I, c. Præcedunt ap. Phot. p. 298, b. 11 ista: ἐκείνου μὲν θανόντος καὶ ἀμαρτίας γενημένου. Sed plenus et melius cod. Rupf. ap. Combells. (Galland. Bibl. PP. T. III.) p. 749, A. ἔσται μὲν καὶ ἡθερίαν θανόντος γενομένου καὶ ἀμαρτίας, quibus rite respondent seqq. δοῦλον δὲ καὶ ὁ αὐτὸς De voce ἔμετος, vid. Ast. Annot. in Plat. Prot. p. 76 sq.

710 Methodus loquens de naturae miraculo quodam, sibi observato in Olympo, Lycone monte, quod quasi specimen quoddam et præcudium iudicii futuro a Deo propositum sit. De metaphora vocis δείγμα vid. Ast. ad Phaed. I, c. Annot. p. 802 et Lex. Plat. T. I, p. 427. Item V. 15. metaphoram vocis προσέμιον Annot. in Plat. Legg. p. 231 docte illustravit neque tamen eandem a propria significatione satis distinxit Lex. Plat. T. III, p. 145. Adde Stallbaum. ad Pol. I, c.

711 Methodius Origenis auctoritate, quem laudat adhibens verbis: καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκείνῃ, in Platote mutatus est originationem nominis Ἀιδὸς, repetiti ab ἀειδὲς, invisibilis. Vid. Wyttenbach. ad Plat. Phaed. I, c. Annot. p. 206 et Ast. Annot. in Phaed. (p. 70, B.) p. 623. Plato tamen subtilius quiddam, quam ἄβρα, Ἀιδὸν nomine significavit.

712 Vulgo, etiam ap. Bekketum: ἐρασμιώτατον Combells. ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 793, A. Recte, quippe ex grammaticis præceptis et convenienter cum loco παρακλήσει ex Plat. Tim., quo loco quæ Plato de corpore humano, ἐνυμνῶντες παύσειε facto, pronuntiat. Noster de corpore humano in universum ducit. De superlativo in comparativum derivatio conf. annot. 169. Figura humana συγκρινεῖσθαι, conerescere, dicitur, quemadmodum corpus humanum σιγχεῖσθαι et συγκρῖμα vocari solet. Vide Fischer. Ind. in Aeschilo. Socrat. v. Σιγχεῖσθαι, Crenæet. Annot. in Plotin. p. 91, a., Kriabinger neque ad Gregor. Nyss. De Anima et Resurrect. p. 163. De sententiâ loci conf. annot. 582. Post paula Method. ap. Phot. p. 299, a. 28. τὸ .. ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκείνῃ ... ἀπαγορεύεται ὡς ἀκλείστηρον. Erit vox ἀκλείς a Platote in hominibus, non in cæ, ut h. l., ponitur. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 75.

713 Hisce verbis sententiâ Origenis πλατωνίζοντο, a Methodo notatur ap. Phot. I, c. Ipse tamen corpus ὁχημα τῇ ψυχῇ, vehiculum animæ, item vocat ap. Phot. cod. 234. p. 301, b. 19. 20. (ὁ ἀνθρωπίνος) πρῶτον τῆς .. ψυχῇ, κατέχηται ὁχηματος. Dichotomiam Platonicam, repetendam ex Tim. I, c., Illustravi Annot. in Basil. I, p. 47. Adde Stallbaum. ad Tim. I, c. et ad p. 87, D. Quod autem Origenes animam etiam post excessum ex corpore vehiculo et quasi corpore quoddam utentem fluxit, in ea re recentioris Platonici secutus est, qui hoc signum ex male intellectis locis in Tim. et in Phaed. p. 113, D. hausserunt. Vid. Wyttenbach. Annot. in Phaed. I, c. et Annot. in Basil. I, p. 48. Nominis ὁχημα ad eodem περιβολῇ Platonici iisdem usitatum est in declarando corpore. Vid. annot. 115. Ceterum διαδοῖν Bekketus pro vulg. δεῖσθαι tacite reposuit.

III.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΕΝΗΤΩΝ⁷¹¹.

Plat. Babbalan. Col. 245, T. II. ed. Bekk
p. 301, a. 25 p. 301, b. 10.

P. 301, b. 32, 33. τοὺς ἡδοναῖς παν-
τοῖαις δίκην χοίρων ἐν βορβόρῳ καλιν-
δομένους⁷¹².

P. 302, b. 6—8 Ἀρά γε ... πάσης
ἀρετῆς ἀρχὴν καὶ πηγὴν⁷¹³ οἰσιωδῶς,
ἀλλὰ μὴ ἐπιτελήτως⁷¹⁴ ἡγῆ τὸν Θεόν⁷¹⁵:

P. 302, b. 39 Ὑπερβυῶς⁷¹⁶.

P. 303, a. 28. Πάλιν δὲ οἶν ... ἐξ
ἀρχῆς διαλεχόμεθα⁷¹⁷.

P. 303, a. 32—34. τοῖτων ἀγενήτως
προϊεραστηκότων καὶ πλημμελῶς φερο-
μένων ὁ Θεὸς διακρίνας ἐτεχνάσατο⁷¹⁸
τὰ πάντα.

Phaed. 69, C. ἐν βορβόρῳ κείται.
82, E. ἐν πάσῃ ἀμυθίᾳ κυλινδουμένην. al.

Phaed. 245, C. τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ
κινήσεως.

Pol. X, 618, D. τῶν γήσει περὶ ψυ-
χὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπιτελήτων.

Pol. VII, 525, B. Ὑπερβυῶς μὲνοῦν. al.

Phaed. 105 B. Πάλιν δὲ μοι ... ἐξ
ἀρχῆς λέγε.

Tim. 3d, A. πᾶν, ὅσον ἦν ὁρατόν,
παρὰ λαβὼν οἷχ ἡσυχίαν ἔχον, ἀλλὰ
κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς
τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας.

711 Plotin. Elogiae ex recensione Combensi, insunt Gallandii Bibliothecae Patr. T. III. p. 708—
803. De Methodo opere περὶ τῶν γενεῶν vid. Galland. Prolegom. p. LIII et Fabr. Bibl. Gr. ed.
Hartley. T. VII p. 248 sq. Quod Methodus eo in opere Origenem, adversus quem disputat, Κέν-
ταυρον appellat (ip. Plot. p. 302, a. 30, p. 303, a. 28): Plato sophistas cum Centauros comparat
Plot. p. 291, A. 303, C.

712 Sic adversarius interpretatur χοίρους Mith. 7, 6. Eodem p. 301, b. 35, 39 vocat τοὶ, ἡδο-
ναι, σεξουατικῶς. De βορβόρῳ, audiri imperialis symbolo, cf. quae Wyttenbach. p. 173 et Ast. p. 593
sq. ad Plat. Phaed. p. 69, C. loco cit. annotant, praeterea Creuzer. ad Plot. De Pulcrit. p. 280 sqq.
Adde Hult. p. 80, F. G. et Basil. M. locus, a me alitis Annadv. in Basil. I. p. 120 sq. Κένταυ-
ρος ἐν τινὰς πρὸς τι, volutari in re — circa rem. Platonis usitatae sunt dictiones. Cf.
Phaed. p. 82, E. l. c. et locos, allatos ab Asto Lex. Plat. T. II. p. 223. quorum nonnullis καλιν-
δοῦσθαι olim valitari solebat. quae forma, recentioris aetatis scriptoribus magis frequentata, nostro
loco obtinet. Ad Ast. Annot. in Plat. Phaed. p. 597 sq. De dictionibus istis, quibus abstracta et
concreta utitur conditio apte declarata, vide Ast. Annot. p. 635 ad Plat. Phaed. p. 81, C. (ubi Wyt-
tenbach. Annot. p. 109 asparia commiscuit, neque Annadv. in Basil. I. p. 121 et ad Marc. Eugeni-
um. p. 51. Ceterum de comparatione hominum liberosorum cum sibus vid. Creuzer. ad Plot. de Pul-
crit. l. c. Adde Elam. Cret. Comm. in Greg. Naz. col. 763, A.

713 Metaphorice usus vocis πηγὴ Platonis communis est cum aliis scriptoribus. Vid. Ast. Lex.
Plat. T. III. p. 100 et Annot. in Phaed. p. 382. Sed copulatis vocibus πηγὴ καὶ ἀρχὴ idem uso
Phaed. loco cit. usus est, idque in declaranda animae natura. Inde frequentata scriptoribus Pla-
tonicis locutio πηγὴ καὶ ἀρχὴ, quae apud eos potissimum inservit celebrando Deo, tanquam fonte
ac principio omnis pulcritudinis et boni. Vid. Krabinger. ad Synes. De Provid. p. 206. Noster h. l. in
versum locutionem πηγὴ καὶ ἀρχὴ in eodem argumento posuit. De simpliciter πηγὴ, similiter usui-
pato, vid. annot. in Elam. Cret. col. 831 (7).

714 Verba ἀπείκτιστος, adscriptos, ap. Plat. Pol. I. c. γήσει ὄν et Phaed. p. 237, D. ἐμφορῶς
composita sunt. Vid. Basil. Plotin. p. 22. Adverbium ἐπιτελήτως ap. Plat. non existit. Οἰσιωδῶς idem
valet ac γήσει ap. Plat., qui tum adiectiva οἰσιωδῶς, tum adverbium eadem melioris notae scriptori-
bus adhibuit.

715 De omisso εἶναι vid. annot. 20.

716 Bekkerus vocem ὑπερβυῶς, vulgo connexam cum oratione praegressa, ab ea separavit et
per se posuit. Recte; est enim interlocutoris, alterius sententiam sibi inire placere significantis.
Platonice forma ὑπερβυῶς, μεν οἶν in responsione similiter videtur Plato, ut Pol. I. c. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. III. p. 413. Dialogi Platonici proprietates, quam Methodus diligenter observavit, item
adhibita est in verbis p. 303, a. 18. καὶ μοι γὰρ καὶ σοί, ubi codd. A. B. male γὰρ, quam
scripturam, a Schotto in versione Lat. expressam, recte respuit Combich. ap. Galla. d. p. 800. γὰρ, sicut
scribendum pro γὰρ, Platonum non displicuit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III. p. 483.

720 Pro vulg. διαλεχόμεθα Bekke. διαλεγόμεθα cum corr. B. διαλεγόμεθα, per se posuit,
habes ap. Plat. Gorg. p. 458, B. Ἐξ ἀρχῆς, a principio, in formulis ἐξ ἀρχῆς λέγειν, — ἔγω-
γεῖν, ἀποκρίσθαι, Platonum usitata est. Πάλιν et ἐξ ἀρχῆς, ut nostro loco, copulata sunt
Phaed. l. c.

721 Vulgo: ἐτεχνάσατο. Bekkerus ἐτεχνάσατο cum codd. A. B., recte, quatenus τεχνήσας-
τος lin. 35. subsequitur. Conf. quae de nomine τεχνάσας dixi annot. 294. Tanta refertur ad su-
periora: ἀπὸ τῶν στοιχείων ἢ ἐλὼς ἢ στοιχειωμάτων, quae ex Origenis sententia pulo discrimine
usurpari dicuntur. De ἐλὼς ἀγενήτως cf. Plat. Tim. l. c. ubi locus huius doctrinae, quoniam illustrat Plot.
Cret. Comment. in Greg. Naz. Col. 808, C. sq. ubi vid. annot. 8. Eodem sensu mater a Deo συν-
ταχθῆναι dicitur etque σύγχρονος vel συνένταρχος vocatur. Conf. Method. περὶ τοῦ αὐτισμοῦ ap.
Meurs. Var. Divin. p. 101, 103 et vid. Symbol. in Epiphani. p. 11. Responsum autem nostro loco Me-
thodum verba Platonis Tim. l. c., intelligitur ex illis: τοῖτων ... πλημμελῶς φερομένων, quae re-
spondent Platonis: κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως. Quae quidem verba usam dederunt ei

P. 303, α 39 — δ 2. τὸν θεὸν ἡρ-
χθαι τοῦ διοικεῖν... καὶ κατακοσμεῖν τὴν
πρότερον ἄμωρον οὖσαν ἴλην⁷²¹.

P. 303, β. 3. 4. ἐπειδὴ ἴσεν τῷ θεῷ
γάναι⁷²²) ἐνταῦθα τοῦ λόγου γεγό-
νασιν.

P. 303, δ 28. 29. πάλιν εἰς αὐτὸ⁷²³
ἔοικεν ὁ λόγος περιδεδραμμέναι, ἀν-
τιματισμὸν ὁμολογεῖν.

P. 304, α 3 4. ὅτι ἐκκλησίαι παρὰ
τῷ ἐκκεκλημέναι τὰς ἡδονὰς λέγεσθαι
μῆσιν⁷²⁴.

Tim. 50, D. ἄμωρον ὃν ἐκείνων ἀπα-
σῶν τῶν ἰδεῶν cet. 51, A. ἀνόρατον εἶδος
τι καὶ ἄμωρον.

Pol. IX, 588, A. ἐπειδὴ ἐνταῦθα λό-
γον γεγόνασιν. Prot. 317, B. σὺν θεῷ
εἰπεῖν, α!

Critoph. 410, A. οὗ περιδεδραμμένην
εἰς ταῦτον ὁ λόγος τοῖς πρώτοις.

Leg. V, 746, C. τοῦτο ... αὐτὸ ἐκ-
κλίειν καὶ μὴ πρᾶττειν.

loquendi usui, quo πλεγματίζω, πλεγματίζω, πλεγματίζω, κατὰ τὴν s.m.m. apud scriptores Platonicos
ita sunt in declaratione materiarum terminumque corporumque inchoatione, a Platone Pol. p. 273, B. C.
idem notata. Videtur mea in Diario Antiquitatis Studiorum, a. 1842, p. 551, annot. 4. Methodus
ἀπὸ τοῦ ἀνέκδοτου p. 106 Meurs. — Phot. cod. 230, p. 305, α. 14—18. ἔαν τοιοῦτο τοῦ θεοῦ τὴν
ἴλην κατακοσμεῖν, ἔξ ἀνάγκης... ἔστι... καὶ τῇ ἴλῃ ὁμοίως ἀτάκτως μεθυσμένος· τοῦ γὰρ ἐν ᾧ ἔστι
πλεγματίζω, (καλοῦται ἄλλως Meurs.) κινουμένην, ἀνάγκη καὶ τὸ ἐν αὐτῇ συγκινηθῆσαι. Pro eo,
quod est ap. Plat. κινεῖσθαι πλεγματίζω καὶ ἀτάκτως, nosset ἀτάκτως φέρεσθαι p. 106 Meurs.
— Phot. cod. 230, p. 304, β. 24. et loco supra cit. — In reliquis: ο θεός cet. ex progressu ge-
nitus absolutus cetera ad διακρίσεις sponte subauditur. Verbo διακρίνειν in eadem us. id est
declaratunda elementorum actione a Deo facta, usus est Opprianus Ind. I, 412, laudatus Ebrae Cret.
Comm. in Greg. Naz. col. 779, C. Adde Methodum in Valentiniensi disputatione ap. Meurs. Var.
Div. p. 101 102, quom. videas in annot. 734. Comparato nostro loco confirmatur emendatio Jos. Scal-
ligeri, διακρίσεις pro κατακρίσεις legentis in hisce, quae ap. Phot. Im 37. 38. sequuntur: τὴν κα-
τακρίσεις καὶ τῆς μεταμορφώσεως τὴν ἴλην συγγνωσκόντες ἀρχὴν ἐσχηκέναι. Κατακρίσεις, Hoesch.
et Bekker., μετακρίσεις, alii ap. Hoesch. Not. p. 970; sed uerum uerum διακρίσεις, quod merito
recepit Combès, ap. Gailand, p. 800, D. Post uerba ο θεός διακρίσεις ἐπεκρίσασιν τὰ πάντα Me-
thodius ita pergit: ὁ, περ ἀγαθὸς ἐσχηκέναι αὐτὸ πολλῶν χρημάτων μίαν ἐκτελέτηντος ἰδίαν. Qua
de similitudine conf. annot. 94.

722 Methodus materiam ἄμωρον vocat ex Platonis sententia Tim. II. et. Vid. Symbol. in
Epiph. p. 24. Idem sibi uult ἴλην συγγνωσκόντες ap. Method. Phot. cod. 230, p. 304, β. 28. 29 (ap.
Meurs. p. 101) et p. 237, β. 34. Neque multum distat ἴλη ἀπορίας, de qua vid. annot. 734. Deas
uerum molimur ante rudem indigestamque διοικεῖν dicitur, quemadmodum ap. Plat. διοικεῖν est ad-
māe mundum gubernantis. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 303. De nomine διοικεῖν, in gub-
natione mundi posito, vid. annot. 242. Κατακοσμεῖν est in ordinem adducere, disponere.
Vid. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 153. Verbum, de mundo adornandi usurpatum, recurrit p. 304, α 9.
(locum vide in contextu), ubi cod. Schott. male μετακοσμοῦσιν pro κατακοσμοῦσιν, et p. 304, α.
12. 13. μίαν τὴν ποιεῖν τὴν ἴλην ἐξ οὗκ ὄντων κατακοσμεῖ, ubi pro κατακοσμεῖ Schottus uisus
male μετακοσμεῖ.

723 Σὺν θεῷ ἡμεῖς Plato Prot. I. c. et alibi, τῇ attentione omissa. Vid. Animadv. in Basil. I.
p. 157, ubi rescribit Ast. Lex. Plat. T. 2. pro T. 1. Reliqua delibata sunt ex Plat. Pol. I. c., ad-
iecto τοῦ ἀπὸ τοῦ ante λόγον, ut ap. Plat. Pol. I, p. 343, A. ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἤμεν τοῦ λόγου,
ubi Stillbom. Loberkum ad Phryg. p. 280 citat. — In longiore disputatione, quae, a nobis in
contextu omissa, ap. Method. sequitur, p. 303, β. 19. haec exstant: πικροτέρων ἐποχρηνομένων.
Ἀπικροτέρων vel αλογοτέρων legendum comest. Combès ap. Gailand, p. 801. Sed πικρὸς, tropicus
et non de sententia acris usurpat. Conf. Plat. Gorg. p. 522, B. λόγοντα πικρὸς, λέγει.

724 Legendum: εἰς ταῦτον vel εἰς τὸ αὐτό. Dicho est Platonica περιτρέχειν εἰς ταῦτον, Critoph.
I. c. et Theet. p. 200, C., vel εἰς τὸ αὐτό, Hipparch. p. 231, C., ubi πάλιν, ut nostro loco, adiectum
est. Astas Lex. Plat. I. III, p. 95 περιτρέχειν recte interpretatum reuoluit: est enim περιτρέχειν
εἰς ταῦτον i. q. lat. eodem reuolui, ut ap. Cic. Div. II, 5 eodem reuolueris. Pro ἀπολογεῖν
matum, cod. annot. 695, scribi απολογεῖν, num. ο λόγος. Num diutius sit, infinitum uisum
per τρεχέας u. ul. εἰς ταῦτον referre. — Mox p. 303, β. 35. πᾶσι δὲ οὖν, ἢ ἡμεῖς, οἱ σὺν —: pro
δὲ codd. A. B. δ., penes eam δ. Combès, p. 801, C. Πᾶσι — πᾶσι δὲ —: πᾶσι δὲ οὖν —: Positi
usitata sunt. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 93.

725 Ex Plati consuetudine aut ἐκκλησία, aut λέγεσθαι subauditur. Vulgo, ἐκκλησιάζειν.
Sed Hoesch. Not. p. 970, β. „ἐκκλησιάζειν, cum mes et I. C. (i. e. Is Casaubono); uall enim iste
dico ἐκκλησιάζειν quasi ἐκκλησιάζειν, a fuga voluptatum.“ Atque ita Bekker. cum codd. A. B. Scrip-
tam uulgatam tenere defendit Combès ap. Gailand, p. 801 (3). ἐκκλησιάζειν ueritas ad certamen
uocare. Sed hoc est ἐκκαλεῖσθαι vel ἀποκαλεῖσθαι, non ἐκκαλεῖν. Scripturam uulgatam item
secutus est Gerasmus Vlachus, qui hanc etymologiam libro inscripto Ἀρχαῖα ὀρίστην των ὀντων
et Venetus A. 1661 edito, p. 285 inseruit, sed uerba ταῦτα τοῦ ἐκκλησιάζειν τὸς ἡδονὰς Latine ita
uertit: ab excludendo uirtute, quasi uero scriptum esset: ἐκκεκλήσκειν. Verum enim uero optime
libet ἐκκεκλήσκειν. Est enim ἐκκαλεῖν u. declinare s. evitare aliquid, qui uel uerbum ap.
Plat. uo Legg. loco cit. positum exstat. ἐκκλησιάζειν et ἐκκλησιάζειν usitata sunt diuina (vid. Schwae-
bhaus. Ind. Graec. Epict. lib. v.), quibus cautio est λόγος ἐκκλίσαι. Vid. Animadv. in Basil. I.
p. 85 et adde Schol. Aristot. Eth. Nicom. III, 9, 4. p. 193, 17—20. ed. Cramer. Uoluita metus Sto-
cas est αἰσχος ἐκκλίσαι, id quod fideliter Potterum ad Clem. Alex. Paedag. I, p. 158 (ubi scribit ἐκ-
κλίσαι pro uulg. ἐκλυσιν) et Diogen. II, p. 446. Vid. Animadv. in Basil. I. c. Ceterum haec origi-
natio, qua ἐκκλήσκειν ab ἐκκλίνειν repetitur, uariis antiquis praeuagati exegesi est documentum.

P 304, a 9. 10. *Θατέραν* ⁷²⁰ δὲ (δύ-
ναμιν) κατακοσμοῦσαν καὶ ποικίλλου-
σαν κατὰ μέγεθος τῆς προτέρας τὴν ἡδὴ
γεγονότα.

P. 304, a 20 21. ἦν .. ἀκόλουθον
καὶ προπρωδέστερον ⁷²¹.

P 304, b 15. τατὴρ καὶ παντοκρά-
τωρ ⁷²².

Uti. 40^a, A. ποικίλλει ἰδὼν τὰ γι-
γνόμενα ἐκ τῆς γῆς. Tim 41. C. ἐρέ-
πεσθε ... ἐπὶ τὴν τῶν ζώων δημιουργ-
γίαν, μιμοίμενοι τὴν ἐμὴν δύναμιν περὶ
τὴν ἡμετέραν γένεσιν 42, E. μιμοίμε-
νοι τὸν σφέτερον δημιουργόν. 69. C.

Alc. I, 135, B. τὸ δὲ κάλλιον προ-
πρωδέστερον;

Tim. 28, C. τὸν .. ποιητὴν καὶ πα-
τέρα τοῦδε τοῦ παντός.

IV.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΕΥΟΥΣΙΟΥ.

(Jo. Meursi Variorum divinatorum Liber unus.
Lugd. Bat. 1619. p. 91—110 ⁷²³).

P 92. τοιοῦτους τοὺς ἄδοντας ἔχειν
εἰκτέον εἶναι μοι δοκεῖ ⁷²⁴.

P. 97. μὴ τέλεον ἀπιθάνον ὑπέρ-
χοντος τοῦ λόγου ⁷²⁵.

Legg. III, 687, E. ὥς οἱ τοῦτο εἰ-
κτέον οὐδὲ ἐπεικτέον.

Phaedr. 265, B. οὐ παντάπασιν ἀπί-
θανον λόγον.

726 *Θατέραν* Combells, ap. Galland, p. 502, A. typographi errore; *Θατέραν* recte vulgo. Metho-
dus in praegressa disputatione docet, duas esse potestates effluentes rerum, unam, quae eas ex
nullo procreet, videlicet Patrem, alteram, de qua hic loquitur, quam esse Filium in seque. docet.
Eundem κατακοσμοῦσαν attingi annot. 722. *Ποικίλλειν* h. l. de exornanda et varie distinguenda re tu
natura usurpatum est, ut ap. Plat. Uti. I, c., ubi scimus est de sole. Phaeocydes ap. Clem. Alex.
Strom. VI, p. 723 Pott. Ζῆς ποιεῖ ἡἄρος ἀγῶνα τε καὶ καλόν, καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ
Ὠκεῖον καὶ τὰ ὕδατος δόματα, qua in allegoria ἡἄρος mysticus intelligitur. Adde Method. in
fragmento Libri περὶ ἀναστάσεως, e cod. Bupif. ap. Combells, in Galland, Bibl. PP. T. III, p. 781, D.
ὅσα .. πλουσιώτερος πάντες καὶ κέρειν καὶ ποικίλλειν καὶ αὐξάνειν δυναμένη. His vi-
biis; καὶ αὐξάνειν τῆς προτέρας, cui admoventur locos ex Platoni Timaeo p. 41, C. 42, E. 69, C.,
to doceban Symbolae in Eriphan. p. 82.

727 Ecce tibi rursus Platonium ἄνωξ λεγόμενον, adiectivum προπρωδής, decens, comparative
positum Alc. I, 1 c. Superlativo usus est Placius Comment. in Alcib. I, p. 27 ed. Creuz. δοκεῖ δὲ
μοι καὶ τὸ εἶδος τῶν λόγων προπρωδέστατον εἶναι τῇ περὶ τοῦ ἐρωτος πραγματείᾳ. Est autem hoc
adiectivum ideo notandum, quod, quoniam colligata adiectiva in ὁδῶς executia ab aliis adiectivis vel
a nominibus sint derivata, προπρωδής a προπρωδίσταtum est.

728 Secum est de Deo, quem Origenes ap. Method. docet his proprietatibus privari, si cum
ante mundum conditum nihil procreasse statuamus. Vox πατήρ Gallandum offendit, qui p. 803
ista annotavit. Legendum omnino videtur ποιητής. Sic enim, ubi de creatione, loquor, annota Pat-
res Graeci, quibus Deus dicitur ποιητὴς τῶν ὁρίων καὶ δημιουργός. Vide sis Vol. I, nostrae Bibl.
p. 713. not. 1.^a Tu confer Plat. Tim. I, c., p. 37, C. ο γυνήσεως τατὴρ, p. 41, C. ὡς ἐγὼ δημιουρ-
γος, τατὴρ τε ἔργων, et Method. ap. Phot. cod. 235. p. 302, b. 32—34, ubi de Deo: ἦν ἄρα καὶ
πρὸ χρόνου πάντῃ ἀκρωςθεὶς ὢν καὶ πατήρ καὶ παντοκράτωρ καὶ δημιουργός; et locis consi-
deratis annot. 69. Adde Symbol in Eriphan. p. 13, ubi simul attingit formulam δ ποιητὴς τῶν ὅλων,
de qua Gallandus.

729 Hoc fragmentum, a Combellsio deinde editum, exstat ap. Galland, Biblioth. PP. T. III,
p. 761, A. — 767, B. De Methodii libro περὶ τοῦ ἀπείρουσίου vid. Galland, Praef. p. LII, Fabric. Biblioth.
Graec. ed. Harles. T. VII, p. 265 et Bouth. Reliq. SS. T. I, p. 425—427, 429, cum tamen adhibens no-
tat 749.

730 Τους male omitti Combells. p. 761, C. Seruus est de prophetis, quorum tantus divinus
Suerum cantante in praegressa oratione operantur. Proximum εἰκτέον est Platonium ἀνωξ λεγό-
μενον, Legg. I, c. Num. quod Astius Animadv. p. 166 et Lex. Plat. T. I, p. 850 εἰκτέον ibi tantus
est: εἰκτέον, quod Timaeus receperunt. παρσιώται in iuxta positus εἰκτέον et εἰκτέον comparati-
vum. Εἰκτέον εἰκτέον μοι δοκεῖ est expressius dictum, quam εἴχομαι p. 93. ταῦτα, καὶ συνεθεῖν
εἴχομαι, et εἰσάγειν p. 94. τοιοῦτοι καὶ συνεθεῖν δικαίως εἴσπινον, ubi Combellsius δικαίως per-
petuum coniecit. Etiam δικαίως Methodo sunt vii illi morum integritate conscripti, de quibus antea
dixit. Atque etsi δικαίως cum verbi optativo interdum comparatur (v. c. Plat. Symp. p. 193, D.
δικαίως εἴναι ἐπινοοῦμεν Method. p. 97. ἦν καὶ θεὸν δικαίως εἴναι εἰπομένη, p. 107. δικαίως δ' ἂν καὶ
τοῦτο ἐροίμεν), εἰσάγειν tamen adverbium assumere non solet. Si qua mutatione opus est, parti-
culam εἴναι post εἴσπινον adici velim. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 865.

731 Ratio, quae nihil ex nihilo fieri concludit (vid. Boissonad. ad Psell. De Operat. Doct. p. 297), a Valentiniano interlocutore μὴ τέλεον ἀπιθάνος λόγος vocatur, i. e. ratio, quae per
suadendi vi non omnino caret. Dictio summa est ex Plat. Phaedr. 31, c., quoniam ibi λόγος
est oratio, non ratio. Vid. Ast. Annot. in Phaedr. p. 533. Τέλεον i. q. παντάπασιν ap. Plat.
De adverbio τέλεον monui ad Jo. Gtze. De V. S. R. p. 104. exempla accedant ex Maximo, seu po-

P. 102. Τὴν μὲν προθυμίαν ἀποδέχομαι τὴν σὴν, ὃ φίλε, καὶ σου τὴν περὶ τὸν λόγον σπουδὴν ἐπαινοῦν.

P. 103. Ἰμὲ δὲ τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σε φιλίας⁷⁰ παραιτεῖσθαι τὸ ζητοῦμενον οἷα ἐξ.

P. 103. προθύμως καὶ ἐπὶ τὸν τῆς

Prot. 361, D. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἐπαινώ σου τὴν προθυμίαν.

Plat. 279, C. κοινὰ ... τὰ τῶν φίλων. Prot. 358, A. τὴν δὲ Προδίκον τοῖδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι.

Tim. 26, C. προθύμως με διδάσκον—

propter in seip. Insunt autem, his verbis sententiae Platonicae de ratione tot gentia deque divinitate invalide expresse. Vid. Symbol. in Epiphani. p. 14 et 4. 70. — διὰ παντὸς) διαπαντός P. 0, negligentia. Tu vide Ast. Lex. Plat. T. III, p. 63 sq. — κατέλιπεν) κατέλιπεν P. 0. Graecum κατέλιπεν, sed praestitit κατέλιπεν, quod infra rectius — οὐτως αὐτὸς P. 0, melius. Ict ante consonantam. Vid. annot. 687. Proxime in verbis: αὐτὸν δημιουργοῦν (αὐτὸν) ἔκτισα, δημιουργοῦν est elaborare, formare, ut p. 107. τὸν τειτῆν (τὴν ὕλην) ἀθεμιτοῦρησεν (οὐ θεός), ut Combefis, de hac verbi vi scire debet. Nam alias saepissime in hoc libro huius modum δημιουργοῦν, facere, efflicere, Platonice dicitur. Vid. annot. 251. Ceterum, huc respicitur ap. Plat. cod. 236, p. 305, b. 27—33. (ap. Euseb. in Routh. Bell. SS. T. I, p. 447, 4—10.) p. 305, b. 24, 22. — οὐτως) οὐτως γὰρ P. 0, p. 89; οὐτως γὰρ P. 0. Oikos ante consonantam fortassis hic quoque reponebatur; certe γὰρ optime habet. — ὅσα ... δημιουργοῦν) ut P. 0. Tu confis hanc opposita in seqq. κατὰ ἀναγκαστικὸν ὅσα πρὸς δημιουργοῦν et κατ' οὐδὲν αὐτῶν προσηκόντα. Ἀναγκαστικὸν est convincere, convincere, ut p. 100, λόγον ἀναγκαστικὸν πρὸς τὸν ἀντικεινὸν λεγόμενον. De attractivo et Alia consonantia ap. Plat. vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 278 sq. Sententiam Platonice celebratam egregie illustrat Aristid. Quintil. D. Mosca Lib. III p. 124 sq. ed. Meibom., ubi praesertim attende similitudinem a sapientia summatam. Ceterum P. 0. ca. repelit Valentini. disputatione huc nostra καὶ οὐτως ... δημιουργοῦν, in brevius illa contraria p. 98. Ex τούτων τα μὲν κατὰ τὸν ἐνέργειαν, quo sensu τὰ τῶν et τῶν frequentia sunt in Excerptis ex Methodio ap. Phot. cod. 236, p. 305, a. 40. — p. 305, b. 21 — τὰ δ' ὅσα) τὰ δὲ ὅσα P. recte, propter oppositionem. Deinde Combefis, p. 763, C. ὅσα ἐξ αὐτῆς pro vult. ὅσα αὐτῆς, praepositione ex praegressis ὅσα ἐξ αὐτῆς, tenete repelida. — ὡς ἔπος εἰπείν) ὡς ἔπος P. 0, dum crearet Wetsten. Idem P. 0, p. 98 brevius: τα δ' ὅσα τῶν, ἐνέργειαν. Sed ὡς ἔπος, εἰπείν est exensantis duntaxat metaphoram τῶν, de qua vid. Symbol. in Epiphani. p. 37. — κατέλιπεν) κατέλιπεν P. 0, p. 89 et p. 98, ubi verba: τατα ... κατέλιπεν, ubi repelidant: οὐκ οὐτε εἰρηστικὸν πρὸς δημιουργοῦν, τατα κατέλιπεν. κατέλιπεν P. 0, melius. Vid. supra annot. Ceterum locus respicitur ap. Phot. cod. 236, p. 305, b. 21—33. (ap. Euseb. Routh. Bell. SS. T. I, p. 447, 15. — 447, 10.) et ὡς, εἰχεν quidem in istis p. 305, b. 22. ὡς, εἰχον, sed ὡς ἔπος pro eodem ponitur p. 305, b. 26, 27. — κατ' οὐδὲν ... ἀναγκαστικὸν) κατὰ μὲν P. 0, p. 98, om. P. Tu vide supra annotata ad ista: ὅσα ἐξ αὐτῆς ἔρμηνε θεῶν δημιουργοῦν. — τὰ δὲ ἀναγκαστικὸν) om. P. brevitas causa. Atqui haec verba significant, mala ponit in mortalem et humanam naturam cadere. Vid. Plat. Theaet. p. 176, A. Noster ap. Phot. cod. 236, p. 307, b. 7. τὰ κατ' ἀναγκαστικὸν, κατὰ. — ἐπαίρειν) ἐπαίρειν P. 0, p. 98. εἰδεν δὲ μοι ἀπερίειν τὰ κατὰ. — ἐπαίρειν P. 0, p. 89 et P. optime. Vid. Ast. Annot. in Plat. Phaedr. p. 235 sq. Combefis. licet probata, quam P. exhibet, genuina scriptura, suo tamen more non abstrahit ab excussanda vulgata et mendosa. Huc respicitur ap. Phot. cod. 236, p. 305, a. 29, 30. οὐτως γὰρ καὶ τὰ κατὰ ἑκτῆς ἀποφύλας αὐτῆς, (σε, τῆς ἑκτῆς) αὐτῆς λόγος, ubi οὐτως bene P. 0, p. 95 inf. et Routh. p. 443, b. cum Eusebio. Ceterum pristinam materiae turbulentiam maiorum fontem esse, Plat. docet Polit. p. 273, B. C. ἵστανται μὲν γὰρ τοῦ συνθέτου, πάντα τὰ κατὰ ἀναγκαστικὸν cel. quem locum (id quod Cremona latulit) memoriter videt Plat. p. 77, C. καὶ ὅσα παρὰ θεοῦ εἰς αὐτὸν (nīm. τὸν κοσμοῦ) ἔχου, ἀγαθὰ. τὰ δὲ κατὰ ἐκ τῆς ἀρχαίας φύσεως, τὴν ἑλὴν εἰργον τὴν ἐκτελεστικὴν, οὐκ οὐ κατὰ ἀναγκαστικὸν —.

735 In fortiore fragmento περὶ τῆς ἑλῆς, quod Routh. Bell. SS. T. I, p. 431 sqq. ex Eusebio P. E. VII, 22 et ex Philocala Origen. ed. Tann. cap. 23 Maximi nomine exhibet, haec totidem fore verbis scripta existant p. 441, 10—12. Eadem in brevius contraxit Pseudo-Origenes, compilerator S. Methodii, sive patris Maximi, Dial. c. Marcionit. IV, p. 89 ed. Wetsten. Videamus de singulis. Ἀποδέχομαι, probō. fore idem valet quod ἐπαινώ ap. Plat. Plat. loca comparato. Vid. annot. 508. Itaque Pseudo-Origenes ἐπαινοῦν in proximo nostro loci omisit. Ceterum praecusit ἀπαυδαῖν Pseudo-Origenes: Ἀποδέχομαι σου τὴν προθυμίαν, postposuit Euseb.: Τὴν μὲν προθυμίαν τὴν σὴν ἀποδέχομαι. Mihi ἀποδέχομαι per dilectionem interpositum magis placet. Deinde καὶ σοὶ ἀπαυδαῖν, ut in Philoc. p. 389, Meurs. et Combefis, p. 761, D.: καὶ σου recte Routh. et in Oxford. Euseb. P. E. T. II, p. 226. Omisit σου Pseudo-Orig. Proxime τὴν ap. Combefis, l. c. intertulit. In seqq. pro περὶ τὸν λόγον, quod libet Pseudo-Orig., ἐν τοῖς λόγοις Euseb. Philoc. et Routh., ἐν λόγοις Euseb. addid. C. G. ap. Gaisford. Similiter τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀποδέχου ap. Routh. p. 438 sq. Proxime quidem ἀποδέχου ἐν τῇ et ἀποδέχου πρὸς τὴν in usu sunt (cf. Plat. Legg. VIII, p. 834, B.); sed praestat huiusmodi interlocutorem propter studium, in hoc ipso, qui agitur, sermone positum, quom in universam propter disputandi studium. Ceterum, ut Prot. l. c., ita saepe alibi ap. Plat. προθυμία declarat animi alacritatem in disputando. Methodius p. 104. μετὰ πύσης προθυμίας ἀπαυδαῖν πρὸς τὸν, ubi vid. annot. 746.

736 Verba τὰ κοινὰ τῆς πρὸς σε φιλίας respiciunt Pythagoricam, quae perhibetur, sententiam, a Platone cum alibi fundatam, tunc Phaedr. l. c., ubi vid. Ast. Annot. p. 619 sqq. Vis doctus, ab eo excitatus, adde Mosheim. Dissert. ad Hist. Eccles. T. II, p. 23 sqq. Proxime παραιτεῖσθαι est deprecari, quae id id verbum ap. Plat. uto Protagorae loco est. positum reperitur. Noster in praegressis: ἔρχου .. περὶ τοῦ τοιοῦτου ζητῶν παρηρησάμετο. Ceterum haec et quae post paulo p. 103 sequuntur: βούλομαι δὲ cel., haec non praescripta in fragmento περὶ τῆς ἑλῆς apud Euseb., tamen ibi respiciuntur in istis p. 220 T. II ed. Gaisford = p. 438, 12—15 ap. Routh. ἐπεὶ .. φιλικῶς, ἔνεκεν πολλῶν καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀφιλίας, τὴν ἐκτελεστικὴν ποιοῦμεθα τῶν λόγων —.

καὶ διὰ τοῦτο μετὰ πάσης προθυμίας⁷⁴⁶
ἐκείνην περὶ θάνατον⁷⁴⁷, ἐξ ὧν-τις νομίζεις
δύνασθαι με εἶναι ἐπιστήμην τοῦ κρείτ-
τοτος μαθεῖν. οἱ γὰρ μοι τὸ νικήσαι
πρόκειται κακῶς, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς ἐκ-
μαθεῖν⁷⁴⁸. ὅθεν ἔχον τὸ λοιπὸν τοῦ
λόγον⁷⁴⁹.

P 104 Δοκεῖς προλαβὼν⁷⁵⁰ τοῦτο

Pap. 137, C. ἐτοιμός σοι (i. e. απο-
κρίνεσθαι). Phot. 125, B περὶ θάνατον
δῆ. al.

Phaed. 89, C. πρὶν ἂν νικήσω ἀνα-
μαχόμενος... τὸν λόγον. al. Tim. 47, C.
ἐκμαθόντες. al. Hagn. Ma. 369, C. ὃ ἂν
ᾗ δυνεχερέστατον τοῦ λόγον, τοῦτον
ἔχει. al.

Leuz. IV, 723, C. ὅτε... χρὴ προτι-

missata Platoni. apud quem tria sunt ἐτοιμός, εἶναι et ἐτοιμος, omisso εἶναι, c. inf. Cor. 1. Parm.
I. c. et vid. Ast. Lex. Plat. I. I. p. 837 sq. et annot. 317.

746 Μετὰ πάσης προθυμίας ap. Plat. non repetitur: exstat verum apud eundem et μετὰ προθυ-
μίας et πασις προθυμίας τῶν, voce προθυμία interdum sic usurpata, uti dixi annot. 735. Vid.
Ast. Lex. Plat. T. III, p. 179.

747 Περὶ θάνατον προθυμίας ἐρωτῶν respondet, cuius loco Pseudo-Origenes hoc prouti πε-
ρὶ θάνατον ponere maluit p. 89 in verbis annot. 743 exir. allatis. Περὶ θάνατον hoc sensu Platoni
usurpatum, qui περὶ θάνατον et ἐρωτῶν usurpavit Hipp. Ma. p. 372, C. et imperatorem περὶ θάνατον ali-
quosies videtur, ut Phleg. I. c. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 225 sq. Noster ap. Phot. cod. 293
p. 307, n. 34. ἄλλιν δὲ περὶ θάνατον βούλομαι (plenus Routh. T. I, p. 150, l. 3) ex Eusebio: ὁμοίαν δὲ
εἶναι τὸν λόγον πρὶν ἀποθνήσκειν ποιεῖται, subiecta interrogatione. Conf. Plat. Gorg. p. 417, C.
D. dictum ὁ βούλομαι περὶ θάνατον singillatim vult audiri 770.

748 Hic Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. IV, p. 89 suam in usum ita convertit, ὃν γὰρ σε
ἀν νικήσαι κακῶς, ἀλλὰ ζητῆσαι ἀληθῶς. Στάδια ille pro ἐκείνην ponit, itaque propositum
est. Sed tamen idem in hisce, quae verba allata praecedunt. Εὐοὶ ἀποκρίναι ἐκείνην καὶ
ἀντιτάς τῇν ζητῆσαι ποιεῖσθαι. Προκρίσθαι ap. Plat. ὁμοίαν quatuor de ea dicitur, quod in dis-
putando propositum est. Vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 183 et c. et annot. 341. Ἀληθῶς κακῶς est
male arte superiorum exaudere in disputando, eo verbi ἰκάνῃ usq. qu. ap. Plat. Phaed.
I. c. et alibi distinct. Το ἀληθὲς ἐκμαθεῖν significans est dictum, quam in superioribus τὸ ἀλη-
θῶς, μαθόντων, de quo vid. annot. 744. Ἐκμαθεῖν enim, quod alias est ediscere, I. I. valet
perdiscere, ut ap. Plat. Tim. I. c. et Euthyd. p. 304, A. Astus Lex. Plat. T. I, p. 463, c. et
ἐκμαθεῖν in his locis est discere, cognoscere, neglexit consummandi cum, quam ex in ἁρμυ-
νισμῳ itaque illis ad genus compositis habet. Neque vero ζητῆσαι ἀληθῶς ap. Pseudo-Or. Me-
thodii verbis τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν respondet. Ceterum haec verba, hoc non perscripta in fragmento
περὶ τῆς ψλῆς ap. Euseb., ta. ven. ibidem respiciuntur p. 220 sq. T. II, ed. Gaisf. — p. 439, l. 2 ap.
Routh. ad πρῶτον εἶναι τῆς ψλῆς, καὶ καὶ ζητῆσαι ἀληθῶς, καὶ καὶ ἀποκρίναι τῇν ἐκείνην ἀντὶ ἀκριβοῦς ἐκ-
τάσεως.

749 Dico est Platoni ἐκείνην τοῦ λόγον, rationem firme tenere, ut Phaed. p. 108, D.
ut vid. Ast. Annot. p. 751, vel disputationem persequi, ut I. I. et Hipp. Ma. I. c. Vid. Ast.
Lex. Plat. T. I, p. 876. Hic το λοιπὸν, iam, absg. T. II, p. 280. — Reliqua fragmenti Methodii
περὶ τοῦ αἰνέξουσιν ap. Moys. p. 104. Ὅτι μὲν αἰνέξουσιν ἀδύνατον ἀγνῶντα ὁ εἰ, usque ad illo
p. 110, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντὶ ἐκείνην, ex eodem Methodii libro excerptum, exstat ap. Phot. cod.
293, p. 304, b. 37 — p. 305, b. 18, qui tamen nonnulla omittit, alia mutavit. Suppresso auctoris
nomine, idem hoc Pseudo-Origenes Dial. c. Marc. IV, p. 92, 7 — p. 95, 25 ed. Weistae. In vero
fragmentum τῆς τῆς ψλῆς, ab Eusebio Praep. Ev. VII, 22, l. 11 ed. Gaisf. p. 213 — 231 servatum
et p. 213 Maximo adscriptum, eundem habet p. 213, 1 — p. 218, 17. Hinc ea fragmentum in Philoca-
lium Or. ed. Tertu. p. 377 — p. 382, l. c. cap. 23, quo illud fragmentum repetitur p. 377 — p. 397,
ita in scholio adiecto Maximus, tes e Eusebio, auctor laudatur et compilator Origenes, vel potius
Pseudo-Origenes, notatur. Apud Routham, qui Maximus, qui fortiter, fragmentum Tomo I. Reliqq.
SS. p. 431 — p. 451 inseruit, haec Noster p. 431, 6 — p. 436, 15 exstat. Reliqua autem fragmen-
ta, ab Eusebio Maximo adscripta, habes in Excerptis ex Methodii libro περὶ τοῦ αἰνέξουσιν ap. Phot. cod.
226 p. 305, b. 18 — p. 307, b. 4, qui suo more in his quoque nonnulla omittit, alia mutavit. Eu-
dēm ex fonte Pseudo-Origenes Dial. c. Marcum, hortatos suos rursus arguit p. 95, 31 — p. 99, 21,
ceteris cum excerptis eund. Phot. p. 700, a. 28 — p. 307, a. 7. Euseb. p. 225, 38 — p. 230, 54.
Philocal. p. 381, 4 — p. 394, 11. Routh. p. 443, 7 — 448, 12. Sed quaeritur, quomodo explican-
dus sit magis coe sus, qui inter Excerpta Photiana et Maximi, qui fortiter, fragmentum Eusebia-
num intercedit. Routham si audias in Mondo p. 426, Methodius illud attendendum accepit. Nunc vero
Methodius ea quoque attenda accepit, ad quas in illo fragmento manifeste respici volumus annot.
744 (cap. 7, 735 et 718). Atqui tantum abest, ut Methodius, sollicitus ille et ingeniosus Platonis imi-
tator, Maximum p. 426 Maxima excerpterit, ut Pseudo-Origenes ipsum transcripserit, Euseb. autem
Methodii libri περὶ τοῦ αἰνέξουσιν partem eandem, quae περὶ τῆς ψλῆς agit, Maximo propter ad-
scriptum commendare sit. Nam quomodo reliqua illius libri in τὸ ἀποκρίναι referantur, videtur
rationes a Routho p. 427 expositae. Quibus neglectis, Nemine in libro de System. Gnost. p. 265
sq. statit, auctorem dialogi contra Maxima ex Maximo hausisse, Photium autem Maximiana Me-
thodii libro adscriptisse. Sed haec ille parum probabiliter, praesentem quoniam de iuris, a Pseudo-
Origenes etiam in Methodii opere περὶ ἀναστάσεως eundem sus, ex annot. 474 et 512 consistit.

750 Male προσλαβὼν cod. E. ap. Gaisf. p. 213. Προλαμβάνει h. l. est ante audivit, i. e.
ante ponere s. statueret, Methodius ap. Phot. cod. 293, p. 300, a. 19 sq. ἐξ αὐτῆς προσλαβὼν εἶναι
τῇ λόγον, ἐκ τούτων συνάγειν ἰδέαν, καὶ ante rescribit ap. Euseb. p. 221, 34. ἐξ αὐτῆς... προσλαβὼν
τῇ λόγον. Vulgo: προσλαβὼν, ut est ap. Routh. p. 412, 14, qui tamen Annot. p. 454 c. c. Conf. li-
bro de testu interloquente recte monuit. Maximus, seu potius Methodius, ap. Euseb. p. 220, 2
Gaisf. — Routh. Rel. SS. T. I, p. 438, 6. πῶς προσλαβὼν ἐκείνην τῇ λόγον, ubi Valentinianus loqui-
tur, cuius verba p. 442, 14 respiciuntur.

P. 108. ὅτι τοῦτο ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν
ἐοικέναι ἔρχεσθαι μοι δοκεῖ⁷⁰⁸

P. 108. γανερῶν .. γενομένου⁷⁰⁹ τοῦ
λόγου καθ' ὃν τρόπον ἐστὶ τὰ κακά,
καὶ οὐδ' οὐδ' ὅσον τέ ἐστὶν ἀνάτιον τῶν
κακῶν εἶπειν τὸν θεὸν ἐκ τοῦ ἕλῃν
αὐτῷ ἀποτιθέναι, τὴν τοιαύτην ἐπὶ-
τοίαν ἀναιροῦσθαι μοι δοκεῖ.

P. 109. Ἐπεὶ δέ σον καὶ λέγοντος
πρόσθεν ἤχοιαν⁷¹⁰ —

P. 109. ὉΡΘΟΓ. ⁷¹¹ Ἐπειρον δέ τι
(δοκεῖ σοι) ταρὰ τὰς οἰσίας⁷¹² ἑπείρ-
χειν αὐτὰς (τὰς τοῦ κόσμου ποιότη-
τας); ὉΓ.Ι.Ι. Ὅπως ἔχει⁷¹³.

P. 110. ὅθεν περιττῶς ἐδόχεις μοι
λέγειν⁷¹⁴ —.

Phil. 5, C. μὴ κοίμην ἡδονῆς. ἐξ-
έτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι
Phil. 360, E. τοῦτον γανερῶν γενο-
μένοι.

Phil. R, 379, C. loco ad Conv. X Aug.
p. 221 a¹do. Phil. 289, A. γεωργαί,
πάν ἐποτιθέμετες ecci. Phil. VIII, 533, C.
τὰς ἱποθέσεις ἀναιροῦσα.

Phil. 320, B. ἐπειδὴ δέ σον ἀκοίην
ταῦτα λέγοντος —.

Phaed. 74, A. παρὰ ταῦτα πάντι ἐπε-
ρὸν τι, al.

Crat. 440, C. ταῖς οἷν πότερον οἷ-
τως ἔχει —;

Legg. I, 615, C. μῆκος πολὺ λόγων
περιττόν εἰρημένον.

759. Τοῦτο Meurs., τοῦτ' Routh, p. 455, 7 cum Euseb., quam non praetulerit an. Pl. μοι δοκεῖ
Meurs., δοκεῖ, omisso μοι, Routh, cum Ps.-Orig., p. 94. Ὅπως μοι μοι δοκεῖ Euseb., et Phil. ad
Aid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 551. Praeterea male vertitur pro τοῦτον Philon., p. 341 et ἔρχεται pro
ἐρχεσθαι Euseb. alia vulg. ἔρχεται, a. gemit, est quae est de —, ut ap. Phil. Phil. I, c. Idem
tandem nomine ἐρχεται, quae est, aliam Phil. p. 213, C. die τὴν πρὸς ἐρχεται. Noster, ut h. l.
c. gemit ap. Phil., cod. 236, p. 107, b. 6. ἐπὶ δέ τὴν τὸν κακῶν ἐξέτασιν ἐρχεσθαι μοι, al. ἐπεί-
σθαι ἐπὶ τι, ut nostro loco, in aggraculo quaestione posita. Sic Pl. to Phaed. p. 74, B. παρ-
αποτιθέναι .. αὐτῶν ἐρχεται ἐπὶ τὸν λόγον, et sicpe alias. Maximus, seu potius Methodius,
ap. Routh, Rel. SS. T. I, p. 438, 2 ἐπὶ τὸν τοιούτον ἐκείνου λόγον. Atque quod eundem habes
dictum in τὴν ἐξέτασιν ποιήσθαι τὸν λόγον, examine rationes, p. 448, 13 443 14. Adde
p. 449, 6 ἐρχεται .. τοῦ λόγου.

760. Γανερῶν Meurs., et Euseb. eund. C. D. F. G. ap. Gaisf. p. 217; γενομένου Routh, et Gaisf.
Beck; conf. Phil. Prot. I, c. Max Meurs., οἷον ἐστὶν negligentius. Deinde αὐτῶν Meurs.; ἀνατίον
Routh, cum Eusebio Beck, cum verbis ἀνατίον τὸν κακῶν. τὸν θεόν, quae p. 438, 9 40 Routh
revertunt, conf. Phil. Prot. I, c. et vul. a. ad. 366. Virgiliani, quae ap. Meurs., et Routh, et Phil.
adest, cum Gaisf. defert, ἔλῃν cum talis signat. Gaisf. Beck, Porro αὐτῶν Phil. Ps.-Orig. Phil.
Meurs., αὐτῶν Euseb., alia vulg. Pius ex illis Routh., Gaisford, insuper ex eund. B. C. F. G. J.
repositum. Demum idem Philon. pro μοι δοκεῖ. Ceterum post ἐποτιθέναι irregulari cum Routhio
apposita, semetipsum, quod Meurs. post ἐποτιθέναι intulit, deest, siquidem postea in loco ne vo-
lens quidem, a Cuiuslibet illata, fieri potest. Cum verbis ἔλῃν αὐτῶν ἐποτιθέναι Routh. p. 455
comparat p. 458, 10. ἔλῃν αὐτῶν ἐποτιθέναι. Cf. annot. 731. Ἐποτιθέναι τὸν τι h. l. est per ταύ-
την s. ἐποτιθέναι αὐτῶν tribuere aliquid. Conf. Plat. Phil. I, c. ubi ἐποτιθέναι ἐπο-
ποιεῖ. Ἀνατίον τὸν κακῶν Noster, et παρὰ τὰς αὐτῶν Plato Phil. I, c. — Post δοκεῖ ap. Meurs.
p. 109 ista, et sequitur: οὐδ' ὅσον τοιούτως ἐκείνου λόγον, καὶ τα, οἷσιν οἷσιν, quae
Routh. p. 455 ex nota margini adscripta et ad proximum spectante in contextum blate esse recte
suspectus est.

761. Ἐπὶ δέ σον Ps.-Orig., p. 95, unde suspicaris Noster non scripsisse: ἐπειδὴ σοι vol. αὐτῶν
δὲ σοι, ut est ap. Plat. Prot. I, c. Sed ἐπὶ ap. Plat. et Method. interdum a q. Latine. Vol. Ast.
Lex. Plat. T. I, p. 757, coll. p. 759 et Symbol. in Epiph. p. 57. Photius p. 205 n. 11. ἐπὶ δέ σοι δο-
κεῖ —, aliterali dictione Platonica. In c. Prot. I, c. Ἐπὶ τῶν Routh. p. 455, 1 cum Eus., et
Phil. Sed προσθεν, supra, ap. Plat. rarius est, quam ἐπὶ προσθεν. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p.
291 col. T. I, p. 656. Ceterum γανερῶν Philon.

762. Haec verba ap. Euseb. p. 218 Gaisf. cum progressa oratione contextui sunt, et interrogatio-
nis oblata. Routhius, qui interrogatorem in progressis ex Methodio recte restituit, nec tamen
post istas omittit interrogantis signum, quod ap. Phil. et Meurs. nec adest.

763. Ἐπεί γε ταῦτα τὴν αὐτῶν praeter s. quam, recitat ap. Method. Phil. col. 296
p. 307, d. 1. οὐδ' ὅσον ἴσται ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ κακῶν, ibid. in. 5, ὅθεν ἕτερον παρὰ ταῦτα τὸ
κακῶν, et h. l. 31. Idem sub Maximi nomine ap. Routh. p. 441, 15. Ἐπεί γε παρὰ αὐτῶν γενομένου,
sic alio cum alii, cum Phaed. I, c. ubi vid. Stallbaum.

764. Pueria ab αὐτῶν ἔλῃν (v. annot. 741) adstipulans oracula est οἷσιν ἔλῃν, ita s. s. s.
h. l. s. est illa. Sic Noster paula paula p. 109 (ap. Phil. p. 305, a. 41) et Maximus, seu potius
Methodius, ap. Routh. p. 439, 11 440, 1. Maximo locutus Method. ap. Phil. p. 307, a. 31. οἷσιν
ἔλῃν μοι δοκεῖ. Intransitivum, ἔλῃν est Lat. s. libere, cum adv., ut οἷσιν, etiam simpliciter
esse, Conf. Plat. Crat. I, c. Method. ap. Phil. cod. 236, p. 305, b. 27 s. ἡ ταύτην ταῦτα οἷσιν
ἔλῃν ... ἐδοκίμασεν ecci. et c. 306, a. 16. et d' οἷσιν ἔλῃν ecci. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 874 s. q.

765. Prot. p. 305, b. 8. περιττόν γε τὸ δοχεῖν .. Ἡερῶν, superlativum, frustula ap.
Phil. non exstat. Ἡερῶν tamen idem Legg. I, c. vocat, quod in disputatione superlativum et
praeter rem est. Maximus, seu potius Noster, ap. Routh. p. 445, 10. ἔλῃν αὐτῶν προσήκων
περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ, p. 441, 10. 11 — Phil. p. 306, a. 33 — 35 οἷσιν, ἡ οἷσιν, καὶ ποιότητων,
περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ διμνησθῶν λεγὺν τὸν θεόν.

διόματα ταῦτα τῇ οἰσίᾳ ἐκ τῶν συμ-
βεβηκότων αὐτῇ.

P. 306, α 28 ἀνωθεν ἄρχου . . τοῦ
λόγου⁷⁷¹.

P. 307, α. 1 2 (ὁ ἄνθρωπος) τὴν
αἰσθησιν τοῦ προσπελάζοντος⁷⁷² κακοῦ
προσλαμβάνει.

P. 307, α 11. 12. εἰ . . ἀπλῇ τις
ἐπίγχανεν ἢ ἴλῃ καὶ μονοειδῆς⁷⁷³.

P. 307, α 15 16 τὸ . . σίνεθρον
ἀλλῶν τιῶν μίξιν μνησεί⁷⁷⁴.

νὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὂν τῷ
ὄντι.

Pl. 41, D ἐρχομένους ποθὲν ἄνω-
θεν. α' Phaedr. 263, D ἀρχόμενος τοῦ
λόγου.

Symp. 206, D ὅταν καλῶ, προς-
πελάξῃ τὸ νοοῖν.

Placit. 215, D. ἡ αἰτία τοῦ μονοει-
δῆς τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι. αλ.

Soph. 257, B. τῶν ἄλλων τι μνησεί
τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προαιθέμενα . . τῶν
δυνάμεων. αλ

hanc enallact. quae Eusebius habet ap. Routh. p. 443, l. οἷτος μὲν οὖν οὗ λόγου πρὸς ἐκείνου ἐγγύ-
σθω καὶ οὗτος, et hanc quidem ad illa pulchre disputata sent. Vigier perversa est inter-
pretatio. Ἡρόδ. i. q. adversus. contra (vid. Ast. Lex. Plat. T. III, p. 188, et Lit. ad. velut
ap. Cicel. Tuscul. I, 4. ad id. disputabat, ubi contra dicere insequitur. Οὗ λόγου ἐγγύ-
σθω Platonicum sonat. Platonicum similitudo sonat ἐγγύσθω, πεπλέχθω sonat. praesentia in ordina-
tis clausula. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 634 et annot. 159. Hic sonant hanc nostra ad supra data
p. 412, l. 14. Τὸν μὲν πρὸς τὸν εἰσὶν . . λόγου κακοῦ, μοι προσπελάζει δοκεῖ, ubi nudo vulgo
ἐπερὶν πρὸς εἰσινον. creditur. Tu coater p. 103 sq. ap. Meiss. Qui cum illa cum remota Valen-
tiniana etiam, hos loco interloquaris partes suscipit et quae hactenus ab Orthodoxo adversus Va-
lentianam (πρὸς τὸν εἰσινον) disputata sunt, ex parte comprobant. Combensius et Routh. Aduer-
p. 458 de tertio interrogato e recte monuerunt, neque tamen de caeteris clausula scriptura vulgari cogi-
tant. Ceterum tale το αὐτὸν Bekkerus quod Photius p. 306, α. 18 cum add. A. B. p. p. vulg.
τοῦ μὲν.

772. Ἀνωθεν col. A., ἀνωθεν col. B., syllab. eo et ἐν τοῖς ἀνωθεν περὶ τὴν ἐπερὶν, ἔχου
Routh. p. 443, 6 et Eusebius, quod Vigier male vult: hinc mihi rursus a capite disputationem
periculis. Verendum saltem erit: persequere. Sed ἐρχομαι τοῦ λόγου, d. quo vid. apud
749, h. l. propter adiuncta ἀνωθεν stare non potest. Contra recte dicitur ἀνωθεν ἀρχομένου τοῦ
λόγου, a capite disputationem ordiri. Ἀνωθεν ἀρχομένου Plato Phil. I. c. et Epist. II, p. 310,
E. Idem ἀνωθεν ἐπιγχανεῖν Legg. VI, p. 781, D. Noster ἀνωθεν ἐπιγχεῖται ap. Routh. p. 438, 15. 16.
Tota autem locutio est ἀρχομένου τοῦ λόγου. Conf. modo Plat. Phaedr. I. c. et Method. ap. Routh.
p. 438, 11. 12. ἄρχου τοῦ λόγου. Ceterum apte Eusebius post ἀνωθεν ἔχου addit πρὸς ἐμὲ, ad-
versus me. Vid. annot. 751.

De proximo ap. Phot. p. 306, α. 29. 30. οἷτοι γὰρ καὶ τὰ κακὰ
ἐκ τῆς ἀποστροφῆς αὐτῆς, (sc. τῆς ἴλης) εἶναι ἔχου, vid. annot. 734. Insequitur ap. Phot. lacuna,
quae explet Eusebius p. 342, D, 5 — p. 343, A, 11 Gaisf., ap. Routh. p. 443, 9 — p. 444, 7. Quo
quodam in locum supplendū hinc annuendum est. — P. 443, 9. ἡνὰ τοῖς κακοῖς ὁ αὐτὸς
θεὸς ἀναστίας, ἦ. Vid. annot. 780 et cl. p. 446, 9. αὐτὸς ἔστιν τῶν κακῶν ὁ θεός. — P. 443, 10.
Τὰ μὲν προφύματα τῆς σφύρας ἀποδεχόμενοι col. A. et annot. 735. — P. 443, 13 14 οἷτοι
δοκίμον ἔσται· ἢ γὰρ, ἢ —. Vid. annot. 617.

773. Ἡρὸς πελάζειν, ἀρροφιστικόν, πολιτικὸν, sc. α. πελάζειν, cuius Plato semel tantum
usus est, Symp. I. c. Aliis προσπελάζειν de congressu venereuo dicitur (vid. Gataker. Op. Crit.
p. 78, G. Bloemfeld. annot. crit. et Glossar. ad Aeschyl. Prom. 927). Hanc aliter aliqui ἐπιτελάζειν
(col. Gataker. I. c. et Brouk. ad Aristoph. Acharn. 73). Sed ap. Plat. I. c. προσπελάζειν α. d. idem
valet, quod ἐπιγχεῖται, α. d. loco p. 209, B. Platonicus I. c. p. 51, F. προσπελάζειν Symp. I. c.
interpretatur verbi προσβλέπειν. Προβλέπειν ex verbo posita sunt ap. do. Platonem
Comm. in Aristot. De Anima Lib. I. c. fol. 57 vers. Celestis Opim. De Anima ed. Lamm. p. 628, τὰ
μεγὰς τῆς αἰῶνος ἀποστολῆς (sc.) οὐδὲν διακρίνεται προσκοίτων των ἡδονῶν, συνεπιδόματα δὲ
ἀποστολῆς τῶν πρὸς πλεονεξίας. Noster Homol. in Symeon. et Arnam ed. P. m. p. 24 προσπελά-
ζειν verbi ἀποστροφῆς et θρησκ., p. 86 verbi ἀποστροφῆς et θρησκ. interponit. Max ap. Phot.
p. 307, α. 5. πρὸς τὰ κακὰ τῶν θεῶν, πρὸς est sedate, comprehendere, ut videt. Gaisf. v.
Conf. Ast. Lex. Plat. T. II, p. 68 sq. Post paulo in Eusebiana ap. Routh. p. 448, 12 — p. 449, 1
plura sequuntur, quae ap. Phot. p. 307, α. 7 — 11 desunt vel in brevius contracta exstant. In quib.
huc attendi velim: P. 448, 13. 14. πρὸς τῆς σωτηρίας, αὐτῆς κινδυνεύει μοι δοκεῖ, et salute
periculisque mehi videtur. Conf. Plat. Gorg. p. 521, D. πρὸς τοῖς τῶν τιμῶν κιν-
δυνῶν ὅντιν ἐχρῆν. — P. 449, 3. 4. Βραχέα δὲ πρὸς καὶ πρὸς τῆς ἐλπίς αὐτῆς, προ-
θεσθεῖ βοήθειαι καὶ μοι γέροντες ἔχου. Placit. 215, c. ἐπιγχεῖται βοήθειαι, Alii
annot. 770. postulatione: καὶ μοι γέροντες ἔχου, annot. 771. — P. 449, 5 6 ἢ γὰρ διαφορὰ τῶν
γενομένων ἐκ τῆς τοιαύτης καὶ περιστάσεως ἐκτετακτοῦ τοῦδε τοῦ λόγου. Προσέτι (sc.)
h. l. inusitata est redigō (vid. ut Aeschyl. p. 30, D. καὶ τοῖς τῶν κακῶν ἀποστροφῆς).

774. Actenionem ἢ ex Eusebio p. 231, 11 Gaisf. adiect. Μονοειδῆς, omnimodī, nihil alienū
admixtum habens, ap. Plat. lex solenne est in declaranda natura divina. Nepe tamen ex-
plicatis in his rebus positae apud illum desunt. Conf. Athenet. I. c. et Tim. p. 59, B. A. d. Heu-
dort. ad Phaedr. p. 78, D. et Ast. Lex. Plat. T. II, p. 561.

775. Μνησείν, declarare, sensu diderchen vel grammatico Platonicum assumit. Innotuit
declarare, α. s. significare, ut nostro loco. ἀνέειν est Soph. I. c. Crat. p. 404, C. 412, A. 413, B.
et alibi Method. Symp. X. Nax. p. 265. ἢ δὲ ἐλάττω δια τὸν καρτερον τοῦ ἐλατιον τὴν ἐπιστημῶν
τοῦ θεοῦ ἀνέειν. Id. quod est dicitur declarare, Noster verbi μνησείν s. p. 216 ap. Phot. col.
236, p. 306, α. 25. εἰς φ. ἀπὸ τῶν ἐλπίς (τῶν ἐλπίς), τῶν τοιαύτης αὐτῆς, μνησεί, et p. 307, d.
28. γενητόν αὐτῶν (τὸ κακόν) υπάρχειν ἀνέειν. Eusebiana ἀνέειν est ap. Method. Symp. X.

αὐτὸς γὰρ ἐξ ὅλης τῆς πίστεως οἰσμεν⁷¹¹
 τε καὶ φύσεως τῷ ἑαυτοῦ τὰ πάντα
 εἰς τὸ ἔχειν ἐφέλκεται λόγῳ⁷¹². εἴτε γὰρ
 τὸ ἀγαθὸν θέλει⁷¹³, αὐτὸς ὢν τὸ ἀγα-
 θὸν⁷¹⁴ ἐν ἑαυτῷ μένει⁷¹⁵. εἴτε τὸ κα-
 λὸν ἐπιέρχει ἐραστὸν αὐτῷ⁷¹⁶, αὐτὸς
 ὢν τὸ μόνον καλὸν⁷¹⁷ εἰς ἑαυτὸν βλε-
 πει⁷¹⁸, ἐν οὐδενί τι πρὸς τῶν ἀνθρώ-
 πων θανατοῦμενα τιθέμενος⁷¹⁹.

11. α. 30. Α. βοιωταίς . . ὁ θεὸς ἀγα-
θὸν . πάντα . εἶναι. 29. β. ἀγαθὸς ἦν
τοῖ. 12. γ. ἔμελλεν ἐν τῷ καιροῦ κατα-
τρέπον ἤθει. 30. β. ὅπως οὔτε καλλι-
στον εἶη . ἔργον ἀπειραγμένους. Philad.
246. δ. τὸ . θεῖον καλόν. Tim 24. α.
δῆλον ὡς πρὸς τὸ αἰθιον ἐβλεπον.

743 Corrige: $\epsilon\zeta$ ὁλη, καὶ πάσης, ἐξ, νέσται, -. Plato Legg VII, p. 808, A, ὁλην καὶ νέσται
ἐξ ὁλίου.

785 Id est: omnia sua ad vitam trahit Verbo, proit facit ut velit. Vid. annot. 578.
Epistola h. l. fere tantundem videt, quantum *zeugma*, de quo vid. annot. in *Phon. Cret.* col.
 774 (13)

7805 *Ranunculus repens* L. var. *repens* L. Pl. Ital. 1820, 1821, 1822, 1823, 1824, 1825, 1826, 1827, 1828, 1829, 1830, 1831, 1832, 1833, 1834, 1835, 1836, 1837, 1838, 1839, 1840, 1841, 1842, 1843, 1844, 1845, 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1856, 1857, 1858, 1859, 1860, 1861, 1862, 1863, 1864, 1865, 1866, 1867, 1868, 1869, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1876, 1877, 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496

747 To θεῶν ἀγαθόν, Platonis vox est Plauri, p. 246, D. Idem Deum seu suum eudæmon ἀγαθόν appellat Tim. p. 29, E. l. c., ubi vid. Stallbaum p. 120, qui Timæe, Stobæam Eclog. Eth. T. I, p. 122 ed. Heeren, pro Heracleo ap. Stob. l. c. regigentius findat. Adde Platonem Jud. loc. a Muellero ad librum De Mundi Opif. p. 156 sq. 306 annotatum, et Methodum ap. Epiphani. p. 547, A. θεῶν ἀγαθόν, ἀγαθόν, ἀγαθόν. Quod autem idem nostro loco docet, Deum το ἀγαθόν, i. e. bonum per se spectatum, esse: Platonis το ἀγαθόν, quod Apuleius Apol. p. 31 (8p. ed. Ruyant, T. II. commemo- rat, idem nomine Deum esse, Platonis et Patres Eccl. statuerunt. Vid. Socrum ap. Euseb. p. E. XI, 22, Euseb. XI, 21 et Gregor. Naz. locus, a re consignatus annot. in Elian. Vi. c. 794 (4). Neque trienthorio recte defuerunt, qui idem sentierit. Vid. Stallbaum. id Polit. VI, p. 505, A. annot. p. 71 et Prolegomen. in Timæum p. 47. Illud quidem dubium non est, quin Plato Pol. VI, p. 506 sq. το ἀγαθόν summum, quod Deo usq. Leonini intellexent, inque Timæo p. 29, E. sq. et Pol. VI, p. 508, C. eam causam optulit mundi esse statuerit. Vid. Stallbaum. Prolegomen. in Tim. p. 46 sq. De sequenti Platonis Judæe sententia vid. J. G. Mueller. ad librum De Mundi Opif. p. 156 sq. 158

785 θεός, quippe summum bonum et ἀντίθετος, eam universitatem ita procreat, ut se ipsa
contineat. Quam sententiam Plato in *Timaeo*, expressit Tim. l. c. Da ἀντίθετος deorum idem Pol. II.
p. 281. C. *κατάστροφος καὶ ἐπίστροφος ὅν τις τὸ δυνατόν κινεῖται ἀπὸ τῶν ἑνὸς ἐν τῷ ἑαυτοῦ μορ-
φῇ*. Iamvis locum imitari sint Polinius p. 514. C. *μεταστροφῶς* . . . αὐτοῦ ἐν τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ. p. 518. E.
et p. 658. A. *ὁ μὲν διὰ τὸν αὐτοῦ πᾶσι ἑαυτοῦ ἐν κατὰ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πᾶσι*. Sines. Da
Regum p. 30. A. *ὁ θεὸς οὐκ αὐτὸς μεταστροφῶς τῶν θεῶν καὶ ἀνίσταται, ἀλλὰ χωρὶς γὰρ ἐν γίγναι,
μεῖναι ἐν γίγναι τῷ αὐτοῦ*, ubi desidero emendationem Krabingeri, ceterum recte scribentis αὐτοῦ πᾶσι
vulg. αὐτοῦ p. 72) et Zachar. Mithl. p. 111 ed. Bossnack, quem vide Nat. p. 417

780) Haec prima species a Platoni doctrina abstrahit videntur. Nam, si de uti sit, p. p. 204, C., οτι τὸ ἐκείνων τὸ τῷ οὐτι καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ πλεον καὶ μακροτέρων. Itaque Deus, s. quidem summum est perfectum (ut Noster in seqq. docet), ipse est τὸ ἐκείνων, quo sensu idem τὸ ἐκείνων, τὸ ἐκείνων ut τὸ ἀγαθόν praebeat solet. Vid. Atman, in Basil. I, p. 152 et annot. in Eliam Crcl. ad 774 (7). Sed nomen Noster verbis: τὸ καλὸν ἐπὶ τῷ ἐκείνων αὐτῷ, docet. Deum mentem in universitate rerum ad nisi perfectum spectare. Quae quidem Platoni est sententia loco cit. ex Gm. p. 30, B. Conf. p. 30, A. θέλει δε αὐτὶ ἦν οὐτ' ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ ὅραν αὐτὸν τὴν τὸ καλὸν, et Polit. p. 273, B. πᾶσι αὐτὸν συνδέσσει πάντα κατὰ κράτος [ο κοσμοῦ].

780 *Tō āgar āgar* Deum vocal Gergon. Naz. Orat. XXXI, p. 506; A., ubi. vide Elian. Cret. Comment. col. 831, B. sqq. Sentes hac tur. a Platona, tunc a Patibis. Ecl. celebrat. fons est ap. Plat. Phaedr. l. c. Vid. Crenzey. ad Plotin. De Pulcr. p. 384 sqq.

791 Quod Methodus docet, Deum, rerum universitatis auctorem, in se ipso esse, quippe
quod summum est pulchrum; hoc in te cum Platone sentis, qui Tim. I, c. Deum in modo pulchre
informandi aeternum exemplar fuisse idem intellēxi facit. Nam bene scire sit enim opinari, qui
Timaei locum ita interpretari solet, quae idem extra Deum sint posita. Vid. Ann. II. Eran
Cret. col. 764 (11). Longe melius indicavit, quae ibi bodavi, S. Rappolytus Philosophus, p. 110
sq. ed. Wolf = p. 21 ed. Miller. In eum, in se praemissis p. 108 = p. 20. *ἡμεῖς τοι δοξῶ, ἡμεῖς
τοὶ πᾶντες, θεὸς καὶ λόγος καὶ ἀσφάλεια*, de *ἀσφάλεια* ita exponit: *τοὶ δὲ ἀσφάλεια τῆς
διήγουσας τοῦ θεοῦ πᾶν, ὃ καὶ ἰδέα, καὶ λόγος ἀκρίτως ἀποκρίνεται ἐν τῇ ἀρχῇ οὗ θεοῦ, καὶ
πᾶντα διέκρινον*, qui loco Wolfius male habet, ut est apud Plat. in. p. 150 B. laque Wolfius
pius etiam *νομῶν νομίσματα*, velut aenata. Sed legendum *ἢ λόγος ἀκρίτως*, vel *νομῶν
νομίσματα* τῇ, ὃ —, ut est ap. Cedr. I, c., qui verba *ἐν τῇ ἀρχῇ* omisit. Ac in idis enectis,
quae *ἀποκρίνεται* τῇ per se sit intimum ad aliquem intendere. De Deo, in idis deheo, conf.
Plato Phaedr. p. 248, l. *ἀπό τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς διέκρινος* (τῇ τοῦ φιλοσοφῆσαι διήγουσας),
πᾶς, οὐκ ἐπὶ θεῷ, ἀλλ' ἐπὶ θεῷ ἐστίν.

792 *Mane de Deo sententiam apud Platonem frustra quaesiveris.* Docet tamen idem Symp. p. 211. D. pulchre divini hanc vim esse, ut, quod intellectus sit, nihil faciat, quae homines admittit voleant. Quam sententiam Socratis exemplo illustat Symp. p. 216. D. E. Cont. Method. Symp. p. 173. A. — *Prima Methodi sententia, laetia in Platoni scriptis non existit, eo tamen propterea digna est.* Ita autem Noster apud Grestetium pergit p. 502. *καλλίστων γὰρ τῶν ἀληθείας (p. 501) καὶ ἐπιστημῶν κλητέον τοῦτο, ὅ τε αἱ καὶ οὐκ ἡγῶνται θῆος καλὴν (ἐπεὶ ὁ θεὸς ἡγῶνται π. Combella cum cod. Lupifucali, Parallelorum SS. Jo. Bannaseo, apud Gailhard. p. 403. E.), καὶ ἡ καὶ τὸ πικρὸν ἐκδοκῆται τι (et male om. Combella) καὶ χλιδασκευαί, ἀλλ' οὐχ ὅτι καὶ καὶ καὶ καὶ Combella, καὶ ἀντιπρὸς νομίζουσιν. Ἠγῶνται πρὸς τοὺς ἡγῶνται ἐλ ὁ θεὸς, pro θῆος recte Jo. Bannaseo, qui tamen praeter necessitatem addidit (vid. anal. 20, et transpositionem verbi ἡγῶνται).*

VI.

Fragmentum ap. Jo. Damascen. Paralel. 88.
(Opp. ed. Lequien. T. II, p. 418, B.)

Ὅτι δύναιται ἡ ἀνθρωπίνη ψῆσις⁷⁰¹
αὐτὸ καθαροῦς τὸ δίκαιον (ἐν) ψυχῇ
θεασασθαι⁷⁰², τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ
ἀμβλυώτισσα⁷⁰³

Pol. V, 476, B. αὐτοῖ τοῦ καλοῦ
ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν ψῆσιν
ἰδεῖν. Pol VI, 508, D. δοξάζει τε καὶ ἀμ-
βλιώττει.

neglecto Methodii nunc sustuli. Quod autem in Damasceni Paralellis l. c., Opp. ed. Lequien. T. II, p. 774, A. haec Methodii ~~sententia~~ ex *ταῖς κατὰ Πορφύριον* decerpita perhibetur: eodem susp. cor. integrum fragmentum H., qui de sancta cruce agitur, cum reliquis duobus eiusdem argumenti fragmentis addendum summi non esse. De Methodii adversus Porphyrium libris vid. Fabric. Biblioth. Graec. ed. Hailes. T. VII, p. 262 sq. et Gissel. Biblioth. PP. T. III, Prolegom. p. 141, d. Eius operis notitia sua hactenus immutuerant fragmenta, videbunt et, quae in cod. v. olim Rufinacellian. Paralellorum 88, Jo. Damasceni existit. Conf. Opp. ed. Lequien. T. II loci cit., p. 784, B. et p. 785, E. Quae quidem fragmenta post Combefisium Gallandus Biblioth. PP. T. III, p. 803, D. E. et p. 804, A. B. exhibuit. Ibid. de quo supra monui, *ἐκείνων* penitus eorum se obtulit. Tractatum est tibi in ap. Damascen. fragmentum, cuius initium adposui annot. 84. Sequuntur haec: *γένοιται γοῦν οὐκ ὀλίγον μὲν καὶ θεῶς ἀγαθὸν ἡ καὶ τὰ καθάρων τε καὶ θείων ἐπιστολή καὶ πίστις, καὶ οὐδὲ ἡ καὶ αὐτῶν (λογ. αὐτῶ) ἁγίων καὶ μαθητῶν, in quibus attende Platonis sententiam Theol. p. 170, C. dignationis De, privatis causis, et vocem ἐπιστολή, a Platone conversatione ad divina posita, quo de vocis usu, recentioribus Platonis titulis, vid. An. ind. et S. Basil. l. p. 185 sq. Reliqua illius fragmenti attuli et simul emendavi Dymhol. in Epiphani. p. 18. Sed redeo ad fragmentum H. de sancta cruce, in quo praeter alia, quae attigi annot. 353 et 405, haec advertenda sunt p. 504. *Ἐτα- θὲν . . . αὐτοὶ τῷ σίτῳ καὶ ὑποταγῇ, οὐ λόγος, ἡ καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν τῶν ἀνθρώπων πᾶσι, τοῦ ἀνὴρ τε καὶ θείων μέγιστος, in quibus pro mercedo ἀποκαταστάσεως τοποθετο: ἀποκαταστάσεως. Neque enim *καθάρων*, torpore, aut *ἐκκαταστάσεως*, obtorpescere, passivum admittit. Secus est in verbis *καθάρων*, torpore officio, et *ἐκκαταστάσεως*, torpore penitus afflicto. Restitutus passivum Noster a Platone sumit, quod semel eo verbo usus est Pol. VI, p. 503, D. ὥστε ἀποκατασταθῆναι. Male ibi complures codd. *ἐκκαταστάσεως*, neglecta praepositione ἀπο, de qua, uti de aliis id genus compositis, notum ad Gregori. Nyss. De Anima et Resurrect. ed. Krabinger. p. 234 sq. et Anecd. in S. Basil. l. p. 78. Peius etiam *κατακαταστάσεως* codd. Lob. et Vind. B.**

702 Plato dictiose *ἀνθρωπίνη ψῆσις* cum significatione imbecillitatis loquitur Theol. p. 140, C. *ἡ ἀνθρωπίνη ψῆσις, ἀδυνάστεύει ἡ ἐστὶ, et Tim. p. 90, C. κατὰ δὲ τὸν . . . αὐτοῦ καὶ ἀνθρωπίνῃ ψῆσι, ἀδυναστεύει ἐκδέχεται. Atque ita Noster quoque tum h. l., tum in verbis annot. 770 extitit, aliter.*

701 *Ἐν τῇ τῷ λογισμῷ* 3. Combefisius (ap. Galland. Bibl. PP. T. III, p. 830, not. 3), qui in hoc profectus τῷ λογισμῷ *κοινωνεῖται*; *ἐν τῇ* 3. Lequien. Ego *ἐν*, quippe insubstantia, nec includi, quoniam *ἐν* *ψυχῇ* neque ad αὐτὸ τὸ δίκαιον pertinere, neque ad θεασασθαι referri quare. Neque enim αὐτὸ τὸ δίκαιον, id est iustum, per se spectatum, cuiquam animo huiusmodi iustitiae, neque animo contemplari si voce dictum *ἐν τῇ ψυχῇ θεασασθαι*. Docet vero Methodius, huiusmodi ad iustitiam non valere animo contemplari iustum per se spectatum. Conf. Plat. Pol. l. c., ubi vocis philosophum expertes pulchra, quod per se sit, uti iusto impares esse dicuntur. Iustum, per se spectatum, est a Platone aut nominibus appellatur, more tamen Platónico αὐτὸ τὸ δίκαιον recte vocatum. Conf. αὐτὸ τὸ καλόν Pol. l. c. et vid. annot. 146. Nec minus Platonicum est *ψυχῇ θεασασθαι*. Conf. Plat. p. 106, D. αὐτῇ τῇ ψυχῇ θειότερον αὐτὰ τὰ πράγματα. Articulus nostro loco a voce *ψυχῇ* non minus recte iustitiae, quam a verbis *λόγος, et νοῦς* ap. Plat. Pol. II, p. 300, A. *ἐν γινώσκουσιν πόλιν θεασασθαι λόγος, et Phaedr. p. 247, C. μόνῃ θεῶν καὶ καὶ*. De verbo *θεασασθαι* ad mentem et animam, translato cf. Plat. Plat. et Phaedr. B. c., praeterea Symp. p. 212, A. *καίνατος ὁ δὲ θεωρεῖται*, ubi vid. Stallbaum. Adde supra anno, 246 et 284. Denique etiam *καθάρων*, quod ad θεασασθαι refertur, Platonicae est consuetudinis. Conf. Phaedr. p. 60, D. *ἐν μέλλουσιν ποιεῖ καθάρων τε εἰσεσθαι*. E. et γὰρ αὐτὸν τε μετὰ τὸ σῶματος, μὲν καὶ καθάρων γινώσκει.

703 *Τὰ π. ἀμβλυώτισσα* Combefisius. *τὰ π. τῶν λογισμῶν ἀμβλυώτισσα* Lequien. Ego τῷ λογισμῷ scripsi, sicut Combefisius in praegressis pro *τῶν λογισμῶν* scribi volebat. Sed hoc his verbis lacuna non esse videmus. Den Combefisii scripturae *ἀμβλυώτισσα* praeter *ἀμβλυώτισσα*, quod Lequien. dedit. Haec enim scriptura auctoritate Platonis confirmatur, qui forma *ἀμβλυώτισσα* constat uti usus est idque titulum Pol. l. c. et alibi ad animum vacillantem transtulit. Vid. Ast. Lex. Plat. T. I, p. 119 et Schneid. ad Pol. l. c. T. II, p. 242, a. *ἀμβλυώτισσα*, de quo vid. Lohbeck Patrolog. ad Phryg. p. 609, posterioris aevi scriptoribus magis usitatum est, nec nisi in scripturae discrepantia ap. Plat. Pol. VI, p. 508, C. et VII, p. 516, E. reperitur. *ἀμβλυώτισσα* tamen existit in Hipp. Min. p. 374, D. Praeter hoc, quod tractavimus, fragmentum, ex Jo. Damasceni Paralellis sumunt et, nisi fallor, ad Methodii adversus Porphyrium libros referendum, Gallandus p. 830, C. aliud ex eisdem Paralellis p. 341, D. adfert, quod Combefisium omisisse ait annot. 2. Sed bene hoc fecit Combefisius; vid. annot. 527. In fragmentis Methodianis haec deinceps sequuntur ap. Galland. p. 831, A. *Ποιητέα ἀρετῶν τε καὶ ἐν τῇ οὐδένιστε ἀν γνοίῃ, ad quae ille in annot. 1. . . Haec sententiam tamquam ex Paralellis Damascenis haustam profert Combefisius. At in editione Lequieniana eam respiciam, delegero hanc. Quod si Methodius haec sententia usus est, cum a Platone accepit, quem videt Pol. III, p. 403, D., ubi *κατὰ τὴν καὶ οὐκ ὀλίγον* melius scriptum est. Quae proxima ap. Gal. and in fragmento p. 851, A. expressa est sententia, non Methodii est, sed Clementis Alexandrini vel, si quidvis, Simonidis. Vid. annot. 676*

INDEX.

A.

Accusativus ante positi 257, 288, 304, 369, 510, 596.
accusativus substantivi adverbii instar habens 72.
omisso *κατὰ* 751, confusus cum genitivo 71.
conf. cum dativo 657.

ad in comparatione 254, ad interrogata re-
spondere 713, disputare ad — i q. con-
tra dicere 771.

adhib. cum substantivo 247.

adjectiva in *ωδῆς*, 118, 103, 727, verba in *ωδῆς*,
ab *en* et *et*, incipientia 347.

adpetitus ex indigentia nascitur 363, 690.

adverbii temperis apud Graecos et Latinos cum
substantivis copulata 247, verba passiva et
media, a praesenti et a perfecto derivata 136.

683, 111 vel 4, 385.

Aegyptiorum rationes apotelesmaticae 354.

Achamas 37, 653.

acculati 60.

Aeneas Gazaeus 186, 224, 379.

Aeschylus 23, 133, 280, 452, 585.

Aetius 751.

ago 138.

aggredi ad aliquid (disputando) 703.

Alexander Aphrodis, 88.

Alexander Lycopolit, 186, 685.

amicus Plato, sed magis amica veritas
526.

Ammonius 101, 138, 521.

Amor cum ape comparatus 667.

anacolutha 20.

Anacreon 42.

Anastasius Sinaites 29.

Anaxagorae sententia de mundi adoratione 137.

Andreas Cret. 212.

Anecdota Bachmanni 313, 668, Bekkeri 385, Pa-
risina Cramerii 5, 40, 224, 440, 668, 680.

Angeli corporibus nudi 612, Dei voluntate divi-
nitatis honorem pacti 586, Dei iussa mun-
dum condiderunt 578, malarum curam gerunt
587, pro diis substituntur 495, eorum creatio
quid spectaverit 587, eorum *ὑψὲς καὶ ὑψαί*
143.

anima *αἰθήρη*, 258. (vide etiam *ἀφάθης*, *ἀλὸς-
βητος*, *ἀπύμωτος*, *ἀσάνης*, *γεννῆς*, *σώματος*, *ἐλευ-
θέρου*, *σώματος*, *καθαροῦ*) corpus tamquam cada-
ver sustentat 487, in corpore tamquam sepu-
lchro inclusa 487, corpore contaminatur 496, nisi
corpore liberata, a vitis non vindicatur 494,
morte in libertatem vindicatur 645, etiam post
excessum ex corpore vehiculo utitur 713, ani-
mae *ἀμύχανον* *κάλλος* 29, pulchritudo, a Deo
in ea deputa 64, eius *ῥάρονται*, 298, eius *πα-
ρορμαί*, *καταβέσσει* eiusdem planti 483, eius
conversio cum corpore 641, post lapsum affe-
ctus 179, recens in corpore immerse affectus
179, somnus in corpore 326, signata et vibi-
res 70, vehiculum *αἰθήρη*, 258.

animae a Deo ad exemplar aeternum sunt crea-
tae 242, 256, 258, divinae naturae speciem im-
pressam gerunt 58, in corp. dorso constitutae
undeque delapsae 639, ante corpora peccant
612, hac vita pernas vitae ante actae hant 487,
corporum tamquam templorum simulacra sunt
58, in naturam *ἀποτέλεσις*, 638, ante hanc v. tam
beatitudo quanam 454, descensus 113, lapsus
in terras 298, anceps conversio 153.

animalia, licet corporum vicissitudinibus sab-
iecta, tamen eadem permanere dicuntur 438.

animis corpori cooperare iussus 584, a vicissitu-
dinibus non liber est 439, sincerus cum auro
comparatur 680, animi duplex conversio 779,
duplex indoles 375, 693, motus duo 375, ocu-
lus eiusque purgatio 270, peccatorum germina-
tio repressa 596, purgatio 290, vicissitudines
quae in te cercantur 459, immortalitas vid. im-
mortalitas.

animi cum corporibus, et vivi cum mortuis, co-
pulati 487, animorum conciliam coetusque 295.

Antiphones 23.

aoristi optativus Atticus 517, aoristus et praes-
ens conf. 445, 516, aoristus et imperf. conf.
473.

Apostolus 607.

Apsines 343.

Apuleias 630, 665, 787.

aquae saperecelestes 630.

Archela disputatio cum Manete 406.

Arctaeus 116.

Aristaenetus 212, 277.

Aristobolus 52, 86, 130, 277.

Aristides Quintilian, 224, 734.

Acistophanes 23, 212, 277, 343, 422.

Arctoteles 116, 119, 116, 296, 487, 590.

Arms 150.

Arnobius 690.

Arrianus Stoic, 638.

Artemidorus 355.

articulus ab universo dictis recte abest 442, per-
peram adiectus 76, 126, 188, 242, 277, 280, 282,
317, 340, 401, 492, 583, 644, 660, 771, pe-
peram omisus 0, 20, 148, 251, 280, 300, 406,
426, 446, 555, 584, 587, 589, 606, 628, 653,
676, 690, 730, 735, 792 recte omisus 145,
764, praeverse positus 568.

Asclepius Trallianus 780.

Astus 8, 148, 589.

astra dii vel divinum 362, 344, astra astra coelestia
580, indigentiae laud expertia 364, custodes
rationis temporum 361, eorum chorus sive cho-
rea 284, 302.

Athenaeus 8, 23, 28, 212, 253, 277, 381.

Athenagoras 308, 586, 587.

Atticus *αὐτοκράτορας* pro *διοκράτορας*, 624, *γεννῆς*
σώματος pro *γενεσώματος* 106, 563, 610, 628, *διεκε-*
pro *δοκιν* 617, *μείχρη* pro *μείχρης* 103, *μογῆς*
pro *υδαίς* 103, *ἐόν* pro *σιν* 7, 286, 289, *αὐ-*
τοκρά pro *αὐτοκρά* 738, *αὐ* pro *αὐ* 15, *συμπερὶ*

σμερροῦς, σμικρύνειν est. pro μικρὸς, est. 65.
 311, 333, 721. et pro ἔ, ut εὐμοσσειν et εὐ-
 μοσσεῖν, pro εὐμοσσεῖν et εὐμοσσεῖν, 734. et pro σσ
 118, 305, 520, 362, 693. (et lat. v. προστά-
 σσειν, comparativus est: οὐκ ἔστι οὐκ 362, 368.
 οὐκ ἔστι οὐκ 690. οὐκ ἔστι οὐκ 267, 362, 691.
 indicativus: et pro ἔ 412, 508, 517, 621. opta-
 tivus: οὐκ ἔστι pro οὐκ 517.
 Altus 185, 750. et lat. v. μακροπρόθετος.
 altus 467.
 Auctor libri Sapientiae sapientiam Deum flagit
 145, 147.
 Auctoritas auctoritas 5, 37, 68, 89, 119, 186, 212,
 246, 264, 277, 295, 381, 405, 608, 680, 693,
 783.
 Auctoritas auctoritas 265.
 aut scilicet in declaranda auctoritate spectati in-
 terpretatio 680.
 autibus sedens vox, vocem in autibus
 ferre son. 171.
 ἀβελτερῶν, 594.
 ἀβελτερῶν, 205.
 ἀβελτερῶν 385.
 ἀβελτερῶν, superbiere 231. male ἀβελτερῶν
 ibid.
 ἀβελτερῶν, (male ἀβελτερῶν) γλαυρία 433.
 ἀβελτερῶν 708.
 ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν (ἢ ἀβελτερῶν) 478. ὠγαθε male ὠ
 ἀβελτερῶν 521. ἀβελτερῶν, et σφίγος in Dei laudibus
 et aliter copulata 367. τὸ ἀβελτερῶν Platoni alio
 nomine Deus 787. summum bonum ibid.
 ἀβελτερῶν Dei mundus et homo 250. ἀβελτερῶν
 rerum divinarum species animo impressae 58.
 ἀβελτερῶν συνάτωρ κινήσεως ibid.
 ἀβελτερῶν, τὸ, Deus 789.
 ἀβελτερῶν, articulo recte adiecto 495.
 ἀβελτερῶν trans. 293.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 734.
 ἀβελτερῶν 202.
 ἀβελτερῶν trans. 390, 503. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν
 conf. 593.
 ἀβελτερῶν, trans. lat. v. γέγονεν.
 ἀβελτερῶν, transl. 124. ἀβελτερῶν καὶ ἀβελτερῶν ibid.
 [Addit Kuhl. ad Murr. Altic. p. LXIV sq.] ἀβελτερῶν
 neutri, male ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν 124
 257.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 601.
 ἀβελτερῶν adiect. 40.
 ἀβελτερῶν, ἡ, ἡ, βίβλος, λυγρὰ et κολλυβδρον,
 Graeculis Komarichu 40.
 ἀβελτερῶν vid. σπέρματι.
 ἀβελτερῶν ἡδονῆς, son. 305.
 ἀβελτερῶν leatorum 205.
 ἀβελτερῶν 5.
 ἀβελτερῶν, ὠγαθεῖα et ὠγαθεῖα conf. 5.
 ἀβελτερῶν ὠγαθεῖα 376.
 ἀβελτερῶν 230.
 ἀβελτερῶν, de virtutis certamine 276, 384.
 ἀβελτερῶν, trepidare 387.
 ἀβελτερῶν de atatoribus et de omni declina-
 tione 11. disputanda contendere ibid.
 studere et ibid. 469.
 ἀβελτερῶν, utatque 11.
 ἀβελτερῶν, aequalis vel similis, v. genit. et
 dat. 352, ἀβελτερῶν, sator, transl. ibid.
 ἀβελτερῶν transl. 380.
 ἀβελτερῶν 291, 407.
 ἀβελτερῶν, de τοι exprobratis 23. de verbo postpo-
 nitum 625. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 23. ἀβελτερῶν et ἐν τῷ
 ἀβελτερῶν 625.
 ἀβελτερῶν, invisibilis, obscurus 320, 711. ἀβελτερῶν
 et καὶ εἰδη conf. 329.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν, pp. et transl. 777.
 ἀβελτερῶν λέγω 215. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. ibid.

ἀβελτερῶν, v. ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν καὶ ἀβελτερῶν,
 250. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 586.
 ἀβελτερῶν, transl. 276.
 ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν 105.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 271.
 ἀβελτερῶν, celebrare 13.
 ἀβελτερῶν, utatque 711.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 23.
 ἀβελτερῶν, de ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν
 250.
 ἀβελτερῶν, male ἀβελτερῶν 203, 703.
 ἀβελτερῶν, utatque 705.
 ἀβελτερῶν, intelligere 176. ἀβελτερῶν et
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. ibid.
 ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 283.
 ἀβελτερῶν, τὸ, 510.
 ἀβελτερῶν a personis destituta 587. ἀβελτερῶν vel ἀβελτερῶν
 γλαυρία, v. ὠγαθεῖα non dicitur 684. ἀβελτερῶν
 ὠγαθεῖα, θεός, ἀβελτερῶν 366.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 106.
 ἀβελτερῶν, dat. personae 771.
 ἀβελτερῶν ἀβελτερῶν 362.
 ἀβελτερῶν 385.
 ἀβελτερῶν, pp. et transl. 680. ἀβελτερῶν ἀβελτερῶν
 Euripidis 206. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 680.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 210.
 ἀβελτερῶν 712.
 ἀβελτερῶν, flos aetatis 218.
 ἀβελτερῶν ὠγαθεῖα 240.
 ἀβελτερῶν 644.
 ἀβελτερῶν male ἀβελτερῶν 385.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 547. ἀβελτερῶν
 conf. ibid.
 ἀβελτερῶν 734.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 734.
 ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν ἀβελτερῶν 761. ἀβελτερῶν
 λόγων, v. m. 129. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf.
 512. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 761.
 ἀβελτερῶν, pp. et transl. 244.
 ἀβελτερῶν transl. 160. [Addit F. Scher. lat. in Ae-
 schyl. Socrat. Dial. III. h. v. et mea ad Jo. t. h. v.
 p. 18 sq.] conf. c. ἀβελτερῶν 160. conf. c. ἀβελτερῶν
 244. conf. c. ἀβελτερῶν 160.
 ἀβελτερῶν, fluctus arborum 134.
 ἀβελτερῶν transl. 505. ἀβελτερῶν ἀβελτερῶν
 ὠγαθεῖα, v. m. 161.
 ἀβελτερῶν oppos. τόνος 243. ἀβελτερῶν et ὠγαθεῖα
 copulata 324. ἀβελτερῶν et gloss. ἀβελτερῶν conf.
 241.
 ἀβελτερῶν, q. ἀβελτερῶν λέγει 120. ἀβελτερῶν λόγος 215.
 τὸ ἀβελτερῶν melius quam τὸ ἀβελτερῶν 245, 538.
 ἀβελτερῶν 708.
 ἀβελτερῶν pro ὠγαθεῖα 276. conf. c. ἀβελτερῶν 11.
 ἀβελτερῶν et τὸν 377. melius ὠγαθεῖα c. ὠγαθεῖα, ibid.
 ἀβελτερῶν, 229.
 ἀβελτερῶν 229.
 ἀβελτερῶν, utatque in responstone 353, 499. ὠγαθεῖα,
 quin. c. imperat. 488. in eadem enuntiatione to-
 peratum 311. ἀβελτερῶν male ἀβελτερῶν 248, 477, 501.
 513, 515, 625, 690. ἀβελτερῶν et ὠγαθεῖα conf. 317.
 ἀβελτερῶν et τὸν, 233.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν, conf. 375. ἀβελτερῶν, v. ἀβελτερῶν,
 conf. 528.
 ἀβελτερῶν 372.
 ἀβελτερῶν, frustra 618. ἀβελτερῶν ὠγαθεῖα v. q.
 ὠγαθεῖα v. m. 161.
 ἀβελτερῶν v. m. 161. ἀβελτερῶν et ὠγαθεῖα, ἀβελτερῶν conf. c.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 413.
 ἀβελτερῶν, indissolubilis, i. q. immortalis
 379, 580. cum ἀβελτερῶν copulatum 580. conf.
 c. ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν 379, pro eo glossata ἀβελτερῶν
 161. et ἀβελτερῶν 684.
 ἀβελτερῶν, ἀβελτερῶν ὠγαθεῖα 145.
 ἀβελτερῶν c. genit. aduol. 32.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 494.
 ἀβελτερῶν et ἀβελτερῶν conf. 517.

ἀνατίθειν transl. 243. ἀναυρόμενον ad-
vnto. ibid. ἀναρῶν et ἀναρώ. ibid.
ἀναρῶσθαι et αναρος. trans. 485.
ἀναρῶσιν transl. 705. conf. c. ἀναρῶσιν
ibid.
ἀναρίκειν pto ἀναρίκοντα 398.
ἀνάλας 126.
ἀναλίσκει et ἀναλήτῃ conf. 385.
ἀνατισπώλητι 385.
ἀνατολίᾳ transl. 385, 611. male ἀνατολίᾳ transl. et
conf. c. ἀνατολίᾳ transl. 385.
ἀνατιστροφόν, τό, ναυτίλῃς τριαχ βαλάντος 611.
ἀνατιστροφός 611.
ἀναγ; ἡ πλε ἀναγῆτῃ et ἀναγῆτῃ 335.
ἀναγγέτω 335.
ἀναγιγνῶσκω 385.
ἀναγίγνωσκον καλλος, συν. 29, 311.
ἀναγῆτῃ, c. genit. 677.
ἀναλάσσειν vai ἂ -αντικαὶ 60, 465, 471. male
ἀναλάσσειν 60.
ἀναμαρτύροι 335. male ἀναο γέ πη ibid.
ἀναμνησμός male, a 722.
ἀναμαρτυροῦ 335.
ἀναμάσσω transl. 706.
ἀναμῶδῳ, i. q. ἀναμῶδῳ 243.
ἀναμαρτυρεῖν transl. 115.
ἀναμνηστικῇ transl. 115.
ἀναμαρτυρῆς 41.
ἀναμαρτυρῶν male ἀναμαρτυρῶν 335. conf. c. ἄλλους
γὰρ πικ ibid.
ἀν — optativo negatum 730. in imperfecto con-
dicendi interdum opussum 182. ἀν — λέξῃ
ante αἰν — λέξει et λέξει 735.
ἀνανοεῖται de anima 770.
ἀναπαύσασθαι, vi, αἵδε ἀναπαύσασθαι 12.
ἀναρῶσαι, συνι 770.
ἀναρῶσασθαι iis dicitur de resurrectione 627. ἀνα-
ρῶσασθαι conf. c. ἀναρῶσασθαι et ἀναρῶ-
σασθαι ibid.
ἀναρῶσασθαι transl. 139.
ἀναργεῖν et ἀργεῖν conf. 17.
ἀναρῶν transl. 230.
ἀνάγκη πᾶσι et πᾶσι ἀνάγκη 420.
ἀναρῶντων victorem, transl. 270.
ἀναρῶν, transl. 230, conf. c. ἀναρῶν ibid.
ἀναρῶν, ptoferre 380.
ἀναρῶν 776.
ἀναρῶν καὶ δῶρον casibus 200.
ἀναρῶν in secunda acclamatione 128.
ἀναρῶν oant vox 247.
ἀναρῶν transl. 247.
ἀναρῶν εἰποντες, — εἰποντες 700.
ἀναρῶν, et αντος conf. 710.
ἀναρῶν c. dat., dicatum esse 200. ἀνα-
ρῶν pto de hominibus ibid. ἀναρῶν-
σοι et ἀναρῶν conf. ibid.
ἀναρῶν, summationem repetere 640.
ἀναρῶν 36.
ἀναρῶν transl. 243.
ἀναρῶν 180.
ἀναρῶν transl. 308.
ἀναρῶν, κατανάγκη.
ἀναρῶν 385.
ἀναρῶν, reputare 200.
ἀναρῶν transl. 643.
ἀναρῶν, ναρῶ ποιοῦ 497.
ἀναρῶν transl. 343.
ἀναρῶν, τό, et τό ἀναρῶν 754.
ἀναρῶν, sese expandere 396.
ἀναρῶν transl. 391. allectum ἀναρῶν respuit
ibid.
ἀναρῶν et ἀναρῶν conf. 252.
ἀναρῶν, i. q. ἀναρῶν 496.
ἀναρῶν et ἀναρῶν ἐν τῷ νῷ 771.
ἀναρῶν, conjunctionatus 496.

ἀνάλυσις supplementum quod additur est, et
 τὸν λόγον δε. conf. et ἀνάλυσις ibid.
 ἀναλύωσις ibid.
 ἀναπαύω, ab eo qui recipit e. 104. 451. ἀνα-
 παύωσις κινουμένου 451. ἀναπαύωσις et ἀνα-
 παύωσις conf. 103. 598. 451.
 ἀναπαύωμαι, perfectum perfectum 542.
 ἀναπαύωμαι, perfectum (in nota) 313. γενε-
 αὶ τοῦ αἵματος, etiam ἀναπαύωμαι 312. conf.
 e. ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι ibid.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι transl. 702.
 ἀναπαύωμαι 561.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι 187.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι 108. ἀναπαύω-
 σαι τὴν συγκινησιν ibid. ἀναπαύωμαι et
 ἐκτασθαι conf. ibid.
 ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι 385
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, -in 200.
 δε. ἀναπαύωμαι 12.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, transl. 642. 671
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 458.
 ἀναπαύωμαι transl. 702. conf. e. ἀναπαύωμαι
 ἀναπαύωμαι ibid.
 ἀναπαύωμαι 708.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι.
 ἀναπαύωμαι, fort. tunc in sustinend. cupiditat. 429.
 ἀναπαύωμαι 212.
 ἀναπαύωμαι in sustinend. 412.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 247.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι 731.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι 37.
 ἀναπαύωμαι 522. ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι
 ἀναπαύωμαι ibid.
 ἀναπαύωμαι additum 190.
 ἀναπαύωμαι conf. e. ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι
 377.
 ἀναπαύωμαι 206.
 ἀναπαύωμαι transl. de sustin. 429.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι 325.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, dictum vis 793.
 ἀναπαύωμαι ὁ λόγος, — ἔσω, — ἔσωθεν 271. 693.
 — ὁ λόγος 429.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 652.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 385. 682.
 ἀναπαύωμαι transl. 40. 204.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι ἡμέραν
 770.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι 734.
 ἀναπαύωμαι 405.
 ἀναπαύωμαι 304.
 ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι, s. m. 233
 307
 ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι aliquod
 103. — impugnare aliquid ibid.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 132.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, e. gent. et dat. 239.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι conf. 586. 587.
 ἀναπαύωμαι transl. 231.
 ἀναπαύωμαι, e. dat. 545.
 ἀναπαύωμαι, e. contr. 315. 609. e. dativo
 545.
 ἀναπαύωμαι transl. de anima 429.
 ἀναπαύωμαι, refragari, absol. et e. dat. 777.
 ἀναπαύωμαι 777.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι 777.
 ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι
 τὴν ἀναπαύωμαι 227. ἀναπαύωμαι transl. 203. ἀναπαύωμαι
 transl. 345. ἀναπαύωμαι transl. 301. ἀναπαύωμαι
 καὶ κατὰ ἀναπαύωμαι, — ἀναπαύωμαι 342. — με-
 ταβάλλωμαι 502.
 ἀναπαύωμαι in ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι, —
 ἀναπαύωμαι 772.
 ἀναπαύωμαι et ἀναπαύωμαι, ἀναπαύωμαι 256. 620. ἀναπαύωμαι
 ἀναπαύωμαι ἀναπαύωμαι, conf. 630.

ἀγιος, προσεσθαι γενitive 565. ἀγιος, ἡ ἀγίου
conf. 165.
ἀγνοῶμεν εἰ ἀγνοῶμεν conf. 158.
ἀλαθιναίειν 157. conf. ε. ἀθιναίειν 161.
ἀπαίδεια εἰ ἀπαίδειος, τροφή 372.
ἀπαύρειν, πρὸς τὸ εἶναι 380. conf. ε. ἐπαύρειν
161.
ἀπαλλαγῆσαι εἰς ἄλλον ἀπαλλαγῆσαι 182.
ἀπεκρίνεσθαι transl. 115. conf. ε. ἀποκριθεῖν
231.
ἀπειθεῖν τῷ (εἰ τῷ λόγῳ), πρὸς τῷ (π.
resistere 770.
ἀπέσπασιν τὴν ἀσπίδα τῶν πρὸς τῷ (π.
resistere 770.
ἀπειθεῖν, de sume et volupatis 114. 580.
ἀπειθεῖν, de parate 310.
ἀπειθεῖν 150 291. 320 conf. ε. ἀπειθεῖν 150.
εἰ ε. ἀπειθεῖν 320.
ἀπειθεῖν εἰ εἰς 258. 320.
ἀπειθεῖν, veritate, de lege 370. ε. accusat.
ibid.
ἀπειθεῖν εἰ ἀποκρίναι conf. 435.
ἀπειθεῖν ἀπειθεῖν ε. genit. εἰ τῷ λόγῳ κ.
μακρὸν ἀπειθεῖν ε. genit. transl. 115. ἀπειθεῖν
εἰ ἀπειθεῖν (ἀπειθεῖν) conf.
ibid.
ἀπειθεῖν Stiles de Deo 137.
ἀπειθεῖν ἀπειθεῖν 172.
ἀπειθεῖν 205 662. ἀπειθεῖν ψυχῇ 205. ἀπειθεῖν
εἰ ἀπειθεῖν conf. ibid.
ἀπειθεῖν 136.
ἀπειθεῖν, μη ἀπειθεῖν, λόγος 731.
ἀπειθεῖν in verbis ἀποκρίναι, ἀποκριθεῖν, εἰ.
562 in ἀποκρίναι εἰ sin. 792. male omisum
580 conf. ε. ἀπειθεῖν 664. 677.
ἀποκρίναι εἰς τὴν 662.
ἀποκρίναι transl. 130. 270.
ἀποκρίναι ε. genit., privare 162. ἀποκρί-
ναι de anima corpore exula 612.
ἀποκρίναι variā tractatū 647.
ἀποκρίναι variā tractatū 175. 276.
ἀποκρίναι transl. 190. ἀποκρίναι εἰ ἀποκρί-
ναι conf. ibid.
ἀποκρίναι, probare 508. 735. 772. ε. genit.
proponitis reflex. 508. ἀποκρίναι τὸν λόγον
211. 247. ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι conf. 508. ἀπο-
κρίναι pro littera ἀποκρίναι ibid. ἀποκρίναι εἰ ἀπο-
κρίναι conf. ibid.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι, ἡ ἐν τῷ ἀποκρίναι transl.
de mat. 314. 143.
ἀποκρίναι, aliter 710. ἀποκρίναι τὴν
τὸν λόγον, sin. 287.
ἀποκρίναι 502.
ἀποκρίναι ἀποκρίναι ε. genit. transl. 665. conf.
ε. ἀποκρίναι ibid.
ἀποκρίναι 722. ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι conf. 734.
ἀποκρίναι ε. partic. 522. μη ἀποκρίναι εἰ μη
ἀποκρίναι ibid. μη ἀποκρίναι εἰ μη ἀποκρίναι
conf. ibid.
ἀποκρίναι 562.
ἀποκρίναι εἰς ἡ ἀποκρίναι μη οὐχί —;
627.
ἀποκρίναι 173.
ἀποκρίναι 173. 700. conf. ε. ἀποκρίναι 173.
ἀποκρίναι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον s. πρὸς τὴν
ἐρώτησιν, ἀποκρίναι τὸ ἐρωτώμενον, ἀπο-
κρίναι ἐρωτώμενον 743. ἀποκρίναι pro Al-
lio ἀποκρίναι 412. ἀποκρίναι εἰ ἀποκρί-
ναι conf. 172. 516. ἀποκρίναι εἰ ἀποκρί-
ναι conf. 743.
ἀποκρίναι τοιούτως ε. q. ἀποκρίναι 140.
ἀποκρίναι διενεῖν, εἰ τὸν ἀποκρίναι 140.
ἀποκρίναι εἰ, προσημείω.
ἀποκρίναι, 140.
ἀποκρίναι 51. 771. μη ἀποκρίναι, πρὶν — 51.

ἀποκρίναι, probare discere 562. conf. ε.
ἀποκρίναι 161.
ἀποκρίναι transl. 222.
ἀποκρίναι pass. transl. 341.
ἀποκρίναι transl. 343.
ἀποκρίναι ε. q. ἡ ἐν ἀποκρίναι 50.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι 792. ἀποκρίναι
pass. male ἀποκρίναι (ἀποκρίναι) εἰ ἀπο-
κρίναι 161.
ἀποκρίναι, exprobrare (ἀποκρίναι) 118.
ἀποκρίναι τὸν λόγον, sin. 80 342.
ἀποκρίναι λόγον 347. ἀποκρίναι pass. 581.
ἀποκρίναι, de cu. q. ἡ ἀποκρίναι 705.
ἀποκρίναι transl. 772.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι, ἀποκρί-
ναι εἰ ἀποκρίναι conf. 435.
ἀποκρίναι ε. q. ἀποκρίναι, ἀποκρίναι εἰ ἀποκρί-
ναι 525. ἀποκρίναι male ἀποκρίναι, ibid.
ἀποκρίναι ε. genit. transl. 665.
ἀποκρίναι 271.
ἀποκρίναι non peculiarit 188. 190.
ἀποκρίναι μακρὸν λόγον 373.
ἀποκρίναι εἰς ἀποκρίναι ἀποκρίναι 12.
ἀποκρίναι transl. 343.
ἀποκρίναι εἰ transl. in disputatio 434.
ἀποκρίναι 777.
ἀποκρίναι, 1800, 1810, 1811 661.
ἀποκρίναι transl. 300.
ἀποκρίναι τὸν, aggradi ad aliquid tra-
ctandus 700. ἀποκρίναι in re videretur 200.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι, 380.
ἀποκρίναι, ε. ἀποκρίναι, 10. ε. ε. 682.
ἀποκρίναι extra interrogatorem inpositum 512. ἀποκρί-
ναι —; male ἀποκρίναι —, 580. ἀποκρίναι —; ne-
glecta divisione 512. ἀποκρίναι — οὐ —; ἀποκρί-
ναι — 2 εἰ interrogatōis cum negatione ibid.
ἀποκρίναι — οὐ —; male ἀποκρίναι — οὐ —, εἰ
ἀποκρίναι — οὐ — ibid.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι transl. 197. ἀποκρίναι εἰ ἀπο-
κρίναι conf. ibid.
ἀποκρίναι sic dicta, εἰ δὲ ἐν τῇ ἀποκρίναι 302.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι 410.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι 440.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι de Christo 142. ἀποκρίναι
cum glossa male ἀποκρίναι commutatum ibid.
ἀποκρίναι, ὡς ἀποκρίναι (ἀποκρίναι) 478.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι, Deus 121.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι, convenire 731. ἀποκρί-
ναι med. et pass. transl. 579.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι ἀποκρίναι transl. 197.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι, ἀποκρίναι 777.
ἀποκρίναι ἀποκρίναι Filios et Spiritus sanctus 304.
[Cicero, amoi. 139] laudatus, ap. Meth. d.
Sym. p. 276. ἀποκρίναι scribit; tu v. de La-
beck, ad Phryg. p. 760.]
ἀποκρίναι ἀποκρίναι 255. ἀποκρίναι τοῦ λόγου εἰ
ἀποκρίναι τοῦ λόγου conf. 772. ἀποκρίναι conf. ε.
ἀποκρίναι, ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι ibid.
ἀποκρίναι ἀποκρίναι τὸν λόγον 40. εἰ ἀποκρί-
ναι ἀποκρίναι 28. εἰ ἀποκρίναι ἀποκρίναι,
ἐρωτῶν — ἀποκρίναι 720.
ἀποκρίναι εἰς Christus, Michael
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι conf. 767.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι 342. ἀποκρίναι ε. genit.
εἰ ε. dat. ibid.
ἀποκρίναι, male ἀποκρίναι εἰ conf. ε. gloss. 147.
232.
ἀποκρίναι male omisum 82. ἀποκρίναι 205.
ἀποκρίναι 420.
ἀποκρίναι male ἀποκρίναι 385.
ἀποκρίναι male ἀποκρίναι 385.
ἀποκρίναι transl. 271. [Add. Ja. obs. ad e.
ital. p. 604.]
ἀποκρίναι ε. genit. 367.
ἀποκρίναι εἰ ἀποκρίναι ἀποκρίναι 372. 141.
ἀποκρίναι ἀποκρίναι 504.

construi ea, quae apta sunt, formavit 734.
necesse non est auctor 304, 307, 310, 772.
772, malis nimis delectatur 731. animas con-
junctas coelestibus *εὐστραφείας* 632. animas ad
exemplar aeternum conformavit 212, 256, 258.
pulchrum in anima humanam depingit et corru-
ptum, restituit 91. corpus humanum variegit
ibid. has ob rem cum picture comparatur 34.
258, huiusmodi corpore mortali circumscindit 115.
pro misericordia sua homines bonis aperit
180. *το οὐκ εἶσθε ἀγαπᾶν* est 157. animas medi-
cinam morte parat 569. Dei cognitio *προσ-*
αίτων κατὰ πρόθεσιν et *δι' αἰτιωμάτων καὶ*
ἐκ αἰτίας, sam. 250. eius ignorantia causa pra-
vitas 792. eius incarnatione vita et sapientia
in hominem immissae 150.

Diaboles indigentiae haud expers 364. malum
autem 777. materiam coram gerit 587. est ser-
pens 130, 777. Typus 630, veterales 460. eius
desunt 387. cetera sinuosa 890. id quod est
διαβολή et attribuitur 201. Vid. etiam Ge-
nitas malignas.

Decentius 260.

Dignus Alexandrin. 385.

De Deo, in mundi officio administrat 578. Dei
voluntate divinitatis honorem nacti 586. res
mutabiles creantur eisdemque provident 587.
eorum *κρίσις* 784. beneficia ex misericordia
profecta 189. eius color albus decet 25.

Ademnis formula simplex 617. dilata 634.

Dedecus, G. 610.

De Chrysost. 23. 322. 326.

Digenes Laert. 734.

Dioctianus 68.

Dionysius Areop. 148. 257. 329. 343. 394.

Dionysius Halicarn. 39.

disputatio cum citasse actione iudiciali compa-
ratur 569. 574.

divinitas invidiae expers 734. iusta, bona, sa-
pientia, ab affectibus libera 367.

Doco 277.

durum coeli 649.

duals et pluralis conf. 375.

Ex portus 457.

A.

Αἰνῶς et *Αἰνῶς* 280.

αἰσθητός transl. 388.

de in opusculi 443. in interrogatione directa 550.
testis vero post tam 273. elisione rite neglecta
660. 744. elisione male neglecta 257. 482. male
ad lectum 388. conf. cum γάρ 40. cum δὲ 733.
761. cum τε 35. de — γάρ male copulata 40.

αἰσθητός transl. 740.

αἰσθητός act. et pass. varā structurā 777.

αἰσθητός absol. et c. accus. 175.

αἰνῶς post *αἰσθητός* illatum 612. post *αἰσθητός*
illatum 88. pro *αἰνῶς* vel *αἰνῶς* (*αἰνῶς*) 378. cum
dei conf. 612. *αἰνῶς* et *αἰνῶς* de 616. *αἰνῶς* γάρ
et *αἰνῶς* conf. ibid.

αἰνῶς, illigante animam corpori 480.

αἰσθητός male *αἰσθητός* 713.

αἰσθητός transl. 201. 419. 637.

αἰσθητός transl. 637.

αἰσθητός, a *αἰσθητός* repetitum 486.

αἰσθητός et *αἰσθητός* conf. 131.

αἰσθητός *αἰσθητός* corpora 115. 485.

αἰσθητός, illigante animam corpori 486.

αἰσθητός corpus 486. 533. 642. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. 572.

αἰσθητός corpus 480. 487. 593.

αἰσθητός et *αἰσθητός*, hic in terris 324. *αἰσθητός*, huius
in terris ibid.

αἰσθητός *αἰσθητός* praegressa 650. *αἰσθητός* conf. cum
de 370. 300. 547. 724. 761. cum *αἰσθητός* 724.

αἰσθητός de Deo mundum educente 251. 734.
αἰσθητός, elaborare, formare, mate-
riam Deo dedit 734.

αἰσθητός 708.

αἰσθητός Deus 69. 251. 575. *αἰσθητός*, de
1000000 et *αἰσθητός*, 251.

αἰσθητός, *αἰσθητός* 783.

αἰσθητός et *αἰσθητός* *αἰσθητός*, sam. 224. *αἰσθητός*,
accusate 494. *αἰσθητός* 255. *αἰσθητός*
αἰσθητός et *αἰσθητός* *αἰσθητός*, 587. *αἰσθητός*, male
αἰσθητός, 753. *αἰσθητός* et *αἰσθητός* conf. 541.

αἰσθητός transl. 780.

αἰσθητός pp. et transl. 344. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
ibid.

αἰσθητός, et *αἰσθητός* conf. 675.

αἰσθητός *αἰσθητός* in deo *αἰσθητός* 11. *αἰσθητός*, *αἰσθητός*
et *αἰσθητός* conf. ibid.

αἰσθητός c. gerit. vi passiva 589.

αἰσθητός transl. 270. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. ibid.

αἰσθητός 165.

αἰσθητός *αἰσθητός* c. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*, 143. *αἰσθητός*
et *αἰσθητός*, conf. ibid.

αἰσθητός de mundi et materiae adoratione 147.
577. 754.

αἰσθητός de mundi et materiae adoratione
137. 734.

αἰσθητός de Deo 309.

αἰσθητός de secretione elementorum et materiae
721. 731. *αἰσθητός* et *αἰσθητός* conf.
741.

αἰσθητός conf. cum *αἰσθητός* et *αἰσθητός* 721.

αἰσθητός transl. 391.

αἰσθητός, disceptare, variā structurā 196.
431. *αἰσθητός* et *αἰσθητός* conf. 413. *αἰσθητός*
160.

αἰσθητός et *αἰσθητός* conf. 504. 517. *αἰσθητός* et
αἰσθητός conf. 508. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. 720.

αἰσθητός *αἰσθητός* 362. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. ibid.

αἰσθητός variā structurā 60.

αἰσθητός et *αἰσθητός* conf. cum *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
685.

αἰσθητός *αἰσθητός* 382.

αἰσθητός c. accus. et c. accus. 308.

αἰσθητός transl. 344.

αἰσθητός, *αἰσθητός* *αἰσθητός* 341.

αἰσθητός variā structurā 611.

αἰσθητός *αἰσθητός* 414. *αἰσθητός* ibid. *αἰσθητός*
αἰσθητός et *αἰσθητός*, non *αἰσθητός* ibid.

αἰσθητός vid. *αἰσθητός* *αἰσθητός*.

αἰσθητός 164.

αἰσθητός pro *αἰσθητός* 587. *αἰσθητός*
c. accus. et *αἰσθητός*, ibid. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. ibid.

αἰσθητός, interest, refert 501. *αἰσθητός* et
αἰσθητός conf. ibid. *αἰσθητός* et *αἰσθητός*
conf. 583.

αἰσθητός et gloss. *αἰσθητός* conf. 208.

αἰσθητός, *αἰσθητός*, *αἰσθητός* *αἰσθητός* 371. *αἰσθητός*
αἰσθητός et *αἰσθητός* *αἰσθητός* conf. ibid.

αἰσθητός *αἰσθητός* 110. [*αἰσθητός* ap. Plat. nan-
quam, *αἰσθητός* *αἰσθητός* *αἰσθητός* *αἰσθητός* *αἰσθητός*;
αἰσθητός *αἰσθητός* c. *αἰσθητός*, i. e. concedere, ap.
emullem exstat Phaed. p. 89. A. al. et ap. Me-
trod. Ep. phan. p. 575. B. 570. C.] *αἰσθητός* conf.
cum *αἰσθητός* et *αἰσθητός* 584.

αἰσθητός 432.

αἰσθητός et *αἰσθητός* conf. 684.

αἰσθητός et *αἰσθητός* 105.

αἰσθητός *αἰσθητός* c. *αἰσθητός*, sam. 174. 501.

αἰσθητός et *αἰσθητός* 353. 575.

αἰσθητός *αἰσθητός* i. q. *αἰσθητός* *αἰσθητός* 581. conf. cum
αἰσθητός *αἰσθητός* ibid.

ἐκδοῦναι c. vñmāsa conf. 731.
ἐκδοῦναι, in fin. ad ἐκδοῦναι λόγος ibid.
ἐκδοῦναι 613.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* 55.
ἐκδοῦναι, et *ἐκδοῦναι* 55.
ἐκδοῦναι pñmāsa 563. 522. c. nissam in si actura
 verb. 533. 20. 69. 100. 714. 702. c. n. pñ-
 (a. verb. 250. 587. *ἐκδοῦναι* in si actura
 745. et *ἐκδοῦναι* in si actura, 482. *ἐκδοῦναι* conf. cum
 787. conf. c. 74. 440. *ἐκδοῦναι* conf. cum *ἐκδοῦναι* 449.
 conf. cum *ἐκδοῦναι* 449.
ἐκδοῦναι in si actura pñmāsa nōta scriptoribus 754.
 c. nissam et *ἐκδοῦναι* conf. ibid. *ἐκδοῦναι* 47.
ἐκδοῦναι aule et c. genit. 569. de vñmāsa ibid.
ἐκδοῦναι c. nissam 480.
ἐκδοῦναι 771. *ἐκδοῦναι* male *ἐκδοῦναι* 19.
ἐκδοῦναι c. nissam 140.
ἐκδοῦναι, c. nissam 313. *ἐκδοῦναι* c. nissam 1. 4. *ἐκδοῦναι* 163.
ἐκδοῦναι in si actura et c. nissam 361. 635. *ἐκδοῦναι*
 et *ἐκδοῦναι* conf. 12. *ἐκδοῦναι* et *ἐκδοῦναι*
 c. nissam conf. 289. *ἐκδοῦναι* in si actura pñmāsa nōta
 c. nissam 57. *ἐκδοῦναι* et c. nissam 444.
ἐκδοῦναι 277. *ἐκδοῦναι* mōta, *ἐκδοῦναι* mōta ibid.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 34.
ἐκδοῦναι in si actura pñmāsa nōta et c. nissam 22. 45. *ἐκδοῦναι*
 in si actura pñmāsa nōta 17. *ἐκδοῦναι* et *ἐκδοῦναι*
 conf. 22. *ἐκδοῦναι* c. nissam conf. cum *ἐκδοῦναι*
 c. nissam et *ἐκδοῦναι* 138.
ἐκδοῦναι transl. 667.
ἐκδοῦναι transl. 1407. *ἐκδοῦναι* conf. cum *ἐκδοῦναι*
 c. nissam, *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι*
 ibid.
ἐκδοῦναι transl. 691.
ἐκδοῦναι de *ἐκδοῦναι* 253.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 340. *ἐκδοῦναι* pñmāsa vel *ἐκδοῦναι*
 ibid.
ἐκδοῦναι — *ἐκδοῦναι* — in allocutione 302. conf. cum *ἐκδοῦναι*
 — *ἐκδοῦναι* ibid.
ἐκδοῦναι, c. nissam 429. *ἐκδοῦναι* declarat 461.
ἐκδοῦναι 244. *ἐκδοῦναι* 250. *ἐκδοῦναι*,
 c. nissam modo 635. *ἐκδοῦναι* c. nissam vñmāsa
 in verbis compos. 748.
ἐκδοῦναι conf. cum *ἐκδοῦναι* 749. conf. cum *ἐκδοῦναι*
 574.
ἐκδοῦναι c. accus., *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι* 640.
ἐκδοῦναι eis π, *ἐκδοῦναι* in —, *ἐκδοῦναι*
 602.
ἐκδοῦναι, *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι* 614.
ἐκδοῦναι, transl. 139. *ἐκδοῦναι* transl., *ἐκδοῦναι* in si
 actura 173. 279. *ἐκδοῦναι* τοῦ θεοῦ et τοῦ πρῶ-
 του αἰῶνος 282. *ἐκδοῦναι* et *ἐκδοῦναι* conf. ibid.
ἐκδοῦναι 28.
ἐκδοῦναι, *ἐκδοῦναι*, transl. mors, *ἐκδοῦναι*
ἐκδοῦναι 318.
ἐκδοῦναι pñmāsa vox nanci 251.
ἐκδοῦναι, in coelis 313. 332. *ἐκδοῦναι*, *ἐκδοῦναι*
 345. *ἐκδοῦναι* qñs 782. *ἐκδοῦναι* θεάματα 313.
ἐκδοῦναι ἐκδοῦναι, sin. 315.
ἐκδοῦναι, *ἐκδοῦναι* 318.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 308.
ἐκδοῦναι, quasi *ἐκδοῦναι*, ab *ἐκδοῦναι* 725.
ἐκδοῦναι in si actura, *ἐκδοῦναι* quid 725. *ἐκδοῦναι* et
ἐκδοῦναι (*ἐκδοῦναι*) ibid.
ἐκδοῦναι αἰῶνος Stoicis metus, *ἐκδοῦναι* αἰῶνος
 cautus 725. *ἐκδοῦναι* et *ἐκδοῦναι* conf. ibid.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 63.
ἐκδοῦναι de pul. britudine 323. [Ingenni et ora-
 toris excellentiam, ut ap. Plat. Symp. p. 175.
 E., verbum declarat ap. Method. Conviv. X.
 Ang. p. 284 Allat.]
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 28.
ἐκδοῦναι et *ἐκδοῦναι* conf. 28. *ἐκδοῦναι*
ἐκδοῦναι conf. 323.
ἐκδοῦναι, *ἐκδοῦναι* 744. 748.
ἐκδοῦναι med., transl. 343.

ἐκαστος 355.
ἐκτείνω transl. 291.
ἐκτεταγμένος transl. 204.
ἐκτέλει εὖ οὐ καλῶς 317.
ἐκστάν· ἐξίσσεται ἑρπαιώμενον in ἐξίσσεται, ἐξ-
στάντι 167
ἐκτεράσσκειν trans. 214.
ἐκτετακένον πυλόν πυλον 374. τί, μήκος ἐκτετακένου
τον πυλον 777
ἐκτρεφών· τρέφειν, περιτρέβ. 185. ἐκτρέφεμαι et
ἐκτρέφω conf. ibid.
ἐκτρύφω ἀρετήν vid. γυνήαν.
ἐκεῖ τονι transl. 344. ἐκτελοῦσθαι εν — ei uol.
ibid., 82. ἐκτελέσειεν ε, ἐκτελοῦσθαι conf.
ibid., 344.
ἐκτελεσται et ἐστι τοιαυτη uol. 82.
ἐκτηνωσας transl., 313.
ἐκμνησκis et ἐμφησκis conf., 29.
ἐκμνήσκis 318.
ἐκμαννῶ· ἐξηλάθει ποίημα πινός transl., 665.
ἐκέχην i. q. ἐπέεζέχην 501. ἐκέχην τον λό-
γον, — τότε 519.
ἐκπαλαΐζειν 510
ἐκείθερος· ἐλευθέρα σώματος anima 495.
ἐκκριν transl., 658.
ἐκκριτός transl., 658.
ἐκκριτικός transl., 658.
ἐκλείπειν vid. προθυμία, στομαδί.
ἐμβριβαίνων i. q. ἐμβαίνειν transl., 632.
ἐμβριθής transl., 501.
ἐμμητρός εἴπερ προ ἐμμητρόν τε εἵπειν 588.
ἐμπλήρειν 773.
ἐμπερίχειν transl., 241.
ἐμπιπλῆντες conf. cum ἐμπιπλῶντες et πιπλάν-
τις 675.
ἐπιτάπτει de seditione 687.
ἐμπίπει transl., GIL. conf. cum ἐμψοᾷν ibid.
ἐπιτοδίζειν c. accus. et genit. 184.
ἐμπόδιον corpus et volubras, ἐμπόδια corpora
234.
ἐμποδίων γίνεσθαι 490.
ἐμψιεῖν transl. de anima 641.
ἐμψυστίειν transl. de anima 641.
ἐμψυτός, insitus, vocis usns et structura 695,
ἐμψυλεύειν conf. c. ἐνθαυεύειν, ἐνθαυεύειν 103.
en male ommissum 8. 387. insitutum 794.
ἐναβρύνησθαι τι 234. 402.
ἐνεργος de loco et tempore 5.
ἐνεσις· πάντα male τά ἐναντία 504.
ἐναπομάττεισθαι med., transl., 343. 604.
ἐναπομογγύναι, ἐναπομογγυσθαι med., transl.,
343
ἐναποτυποῦν transl., 343.
ἐναυλος λόγος, — ἀνάστασις 171.
ἐνδημῇν, in vivis esse 321. ἐν ἐνδημῇν et
ἐπενδημῇν conf. ibid.
ἐνδιαδικτος usu rhetorico 136.
ἐνδιατρέβειν 777.
ἐνδιμα corpus 115.
ἐνείργειν transl., 486.
ἐνηχος λόγος, sim. 171.
ἐνθη δῃ 323.
ἐνθάδε, in terris 313. 326.
ἐνθενδε, ex terris 318. ἐνθενδε ἀρξασθαι, ἐν-
θενδε ποθέν ἀρξασθαι 47.
ἐνθρομήματα θάνατοι 670.
ἐνθρωπεύειν ex ἐμψυλεύειν vel ἐνθαυεύειν depravatum
163.
ἐνίζειν et ἐνίζειν transl., 666.
ἐνοικεῖν transl., 667.
ἐνομόγγυσθαι med., transl., 343. conf. cum ἀνο-
μογγυσθαι ibid
ἐνορημίζων transl. et ἀνορίζων conf. 190.
ἐνσχέπτειν transl. vid. ἐγκαταστήσκειν.
ἐνταῖα, in terris 313. τά ἐνταῖα καλά ibid.
ἐνταῖα c. genit. et λόγων ε. τοῦ λογίου 723.

εὐδοκίαν, approbatio 312.
 εὐδοκίμος, c. dat. 347.
 εὐδύνος transl. 143. εὐδύνον pro εὐδύνως ibid.
 εὐδύνον et εὐδύνον conf. ibid.
 εὐθύνω, dirigere 505. corrigere. cistē
 gate ibid.
 εὐφραίνω, 317.
 εὐφραίνω 712.
 εὐφραίνω 573.
 εὐφραίνω an adverb. εὐφραίνεσθαι oran τι 575.
 εὐφραίνω, cistē cistē 575.
 εὐφραίνω ἵνα μοι δοῖται pro εὐφραίνω vel εὐφραίνω
 734. εὐφραίνω et εὐφραίνω conf. ibid.
 εὐφραίνω transl. 306.
 εὐφραίνω 317.
 εὐφραίνω, το, in εὐφραίνω 732.
 εὐφραίνω, 577.
 εὐφραίνω 414.
 εὐφραίνω 557.
 εὐφραίνω, εὐφραίνω et εὐφραίνω ἵνα 730.
 εὐφραίνω, εὐφραίνω et εὐφραίνω transl. de seimo-
 noni epulis 328.
 εὐφραίνω transl. 241.
 εὐφραίνω transl. 61.
 εὐφραίνω et εὐφραίνω conf. 572.
 εὐφραίνω et εὐφραίνω transl. in peius 234. 421.
 εὐφραίνω et c. in, in melius 634. εὐφραίνω
 et q. προαίτιον 755. conf. cum εὐφραίνω 702.
 εὐφραίνω, το, et καὶ εὐφραίνω (καὶ τῶν vel τοῦτοις)
 432.
 εὐφραίνω, το, Deus 789.
 εὐφραίνω et εὐφραίνω, subsistere et inopi-
 nato adstare 3. εὐφραίνω et εὐφραίνω conf.
 ibid.
 εὐφραίνω, εὐφραίνω μήτερος 54.
 εὐφραίνω et q. εὐφραίνω 741. οὐτως, εὐφραίνω et οὐτως εὐφραίνω
 conf. ibid. εὐφραίνω, se habere, ut οὐτως εὐφραίνω
 764. εὐφραίνω et εὐφραίνω ex arguo posita 744.
 εὐφραίνω, εὐφραίνω, εὐφραίνω 422. εὐφραίνω et εὐφραίνω
 transl. ibid. εὐφραίνω et εὐφραίνω conf. 741. εὐφραίνω
 male εὐφραίνω 65. εὐφραίνω et εὐφραίνω λόγον 749. 772.
 εὐφραίνω, εὐφραίνω 572.
 εὐφραίνω lab.
 εὐφραίνω c. optat. 52.

Z.

ζῆλος et εὐχὴ col. 242.
 ζῆλος versus, mentis offerentes 537. ζῆλος pro
 neutro nile acceptum ibid.
 ζῆλα πῶτατα 142.
 ζῆλωσις transl. ἄς. 94. 258.
 ζῆλωσις Deus 721 (ext.)

F.

femininum et masculinum conf. 351. 357.
 Filius *ἡγεμόνος ὁρατός* 139. 364. *βιότατον*,
 germen, Patris 134. 364. [Basl. Mign. Opp.
 T. I. p. 307. A. *βίος θρόος κατὰ τὸν ἄνθρωπον*.
ἡγεμόν. Vid. Symbol in Epiphani. p. 92 sq. 97.]
 Deo subservit 394, res ad exemplum Patris
 adornat 726.
 Firmus 2 6.
 Nam nix imago Heraclitea 406. Ruminas transcendendi
 simile 344.
 foetus humani formatio dep. cta 123.
 fortitudo in vincendis cupiditatibus virtutis vis
 est 419. fortitudo est resistere cupiditatibus
 ibid.
 fremitus secundus 128.
 facis homines ignavi resque inutiles assimilantur
 608.
 futurum et praesens conf. 432. futurum et aorist.
 conf. 611.

4.

Galenus 335, 470, 630.
Gellius 253.
generatim res illa 115.
gentivus tractatus 555. *gentivus obiecti cum dō-*
gma, in hoc, son. 9. *gentivus articuli et infiniti*
absoluti 521. *gentivus corfi cum nominibus*
 333, 410. *corfi cum archais* 332, 522.
Genius malignus cum Comitia et compertus 351.
 (vid. etiam *Diabolus*.) *Genius malignus honestatis*
specie colorata 266. *homines voluptatibus*
inescant 201.
gills cere 320.
glossenata et interpositiones in Methodio 19, 62,
 111, 129, 133, 134, 142, 153, 158, 159, 191,
 208, 217, 218, 232, 238, 241, 243, 246, 260,
 275, 284, 304, 300, 330 in *Platone* 221, 273.
Græbi Spitzig PP. 731, 734 (sæpe).
Græci pueri haberi 355. *Græcorum de pulchro*
sententia 29. *Græcorum vitæ res illa* 210.
Græciæ socii vices conflati 12, 143.
Gregorius Menech. 495.
Gregorius Naz. 68, 115, 171, 172, 213, 261, 284,
 288, 300, 379, 388, 400, 433, 437, 441, 442,
 556, 771, 787, 790.
Gregorius Nyss. 51, 60, 115, 148, 185, 240, 435,
 437, 688.
Gregorius Palam. 5, 192, 280, 301, 308, 343, 355,
 783.
Græppius 98.

III.

habere c. 86. ita se res habet 764.
Haretorum sententia de Angelis, mundi con-
ditionibus 578. Hareticorum, sophistarum cum
poetis comparati 474. 480.
Hebraismus 91.
Helodorus 277.
Heracleia 258. 436. 437.
Herculis, Hydram Lernaeani opprimentis, simi-
ludo 655.
Hermes Trismegist. 86. 98. 140. 191. 192. 264.
270. 338. 406. 651.
Hermus Neoplatin. 118. 259. 289.
Hernippus 277.
Hermippi dialogi auctor 261.
Hesiodus 27. 684.
Hesychius 116. 335. 498.
Hiclus 501. vid. etameliste.
Hic to corpus hoc 483.
Hicobis 118. 380. 676. 787.
Hicronymus 1. 40.
Hierosolymis coelestis 206. nova 310.
Himerius 139.
Hippolytus (S.) 586. 701.
Homerus 23. 31. 37. 53. 89. 144. 258. 277. 280.
281. 304. 326. 351. 353. 372. 431. 436. 457.
470. 584. 613. 624. 642. 661. 677. 687.
homo ex anima et corpore constituitur 582. est τὸ
συνεχόμενον τὸ συνεχόμενον ζῶον 633.
homo interior 271. 653. homo divinae naturae
similiorum 259. ad imaginem Dei formatus
581. bestis et corpori i aperiente iussus ibid.
divina non magis quam solem apertum con-
templari valet 247. perpetuae corporis com-
mulationi obnoxius 437. quomodo unus idem-
que permanere dicatur 438. in medio mali
et boni constitutus 152. in medio mortalitatis
et immortalitatis constitutus 151. pro consue-
tudo cum terrestribus aut divinis mortuis
aut immortalibus fit 157. homines antiqui, ab
orto et progenie divina recentes 252. idem
posteris praestantiores et aureum genus 300.
libidinosi cum subis comparati 713. homines
qua conditione Angelis aequatur 612.

hucana natura sustinet, per se spectantem, contemplari non valet 714. humana sapientia somni iustitiam habet 327. in parte naturae imbecillitas 713. pulchritudo 582, 712. humanae vitae bona, corrupta fecerunt deum, eade decessa 188, 199.

Hymni ad lares msa. 119.

η ἡ, ἀλλοῦ, alioqui 185. ἡ et ἡ conf. post interposit. 416. ἡ γὰρ —, et ἡ γὰρ —; conf. 64. ἡ —, καὶ —, ἡ —, καὶ —, in dilemmate amplificato 634.

ἡ γὰρ — 61.

ἡ ἀφ' ἑ, ad nomem refertur 212.

ἡ γινώσκω i. q. ἀνίστημι, misso vel adiecto εἶναι 20, 63, 490, 718 712. ἀγνοῦν ἡ γινώσκω τι 66. μικρόν ἡ γινώσκω τι 313. οὐδὲν ἡ γινώσκω τι (τι) 400. ἡ γινώσκω et ἡ γινώσκω conf. 475, 482. ἡ γινώσκω male ἡ γινώσκω 482. ἡ γινώσκω et ἡ γινώσκω conf. 742.

ἡ δὲ καὶ usu 374. ἡ δὲ et δὲ conf. 35, 45.

ἡ δὲ αἰολος, 630.

ἡ τε τὰ θεῶν et ἡ δυπαδῆμα conf. 163.

ἡ κεν, usu veniente 45. ὁ λόγος ἡ κεν, sim. ibid. ἡ κιστα, munitio 660. ἡ κιστα et ἡ κιστα conf. ibid. οὐκ ἡ κιστα i. q. μάστις 397, 660. οὐκ ἡ κιστα et ἡ κιστα aut μάστις per par son sibi opposita 1469.

ἡ μάστις ἡ μὲν ins titum 539. conf. cum ἡ μὲν 567. conf. cum ἡ μὲν 126. ἡ μὲν ethicum 534. conf. cum ἡ μὲν ibid.

ἡ μάστις venialis lux 770. ἀλεθρινὴ ἡ μάστις ibid.

ἡ μάστις et ἡ μάστις conf. 263.

ἡ μὲν conf. cum ἡ μὲν 273. conf. cum gloss. δταν ibid.

ἡ μὲν δ' ἐγὼ male ἡ μὲν δ' ἐγὼ 442, 502, 532. ἡ μὲν δ' ἐγὼ et ἡ μὲν ἐγὼ conf. 502, 532. ἡ μὲν δ' ἐγὼ 482.

ἡ νόσος σωφροσύνη, sim. 224.

ἡ νόσος male ἡ νόσος 39. male omisum ibid.

ἡ νόσος et ἡ νόσος καὶ κατὰ μικρόν 450. ἡ νόσος πως ibid. ἡ νόσος τι inaudita ibid. ἡ νόσος male ἡ νόσος ibid.

ἡ νόσος male ἡ νόσος 450.

ἡ νόσος 136.

ἡ νόσος πως 450.

ἡ νόσος male omisum 37.

ἡ νόσος — ἡ — et εἶτος — ἡ — conf. 631. ἡ νόσος —, καὶ —, ἡ —, καὶ —, in dilemmate amplificato ibid.

ἡ νόσος τῶν παθῶν, — ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας, — sim. 183, 420.

Θ.

θάλλειν transl. 662. αἰεὶ θάλλοντα male αἰεθάλλοντα ibid.

θάνατος et ὁ θάνατος 549.

θάνατον et θάνατον, θάνατος et θάνατος 15.

θάνατον et θάνατον 617.

θάνατος et θάνατος 642.

θάνατος τοῦ ὄντος, sim. 304. θάνατος τῶν ἀνδρῶν 227. θάνατος et ἀλλοθία conf. 304.

θάνατος 304. τὸ ἐκεί θάνατος, τὰ μακάρια θάνατος, sim. ibid. et 313.

θάνατος ad animam transl. 240, 244, 794. perperam positum 374. θάνατος enim gloss. θάνατος 240. cum gloss. ἰδεῖν 284. θάνατος et θάνατος conf. 101.

θάνατος ὁρμή et εἰθεῖα ὁρμή conf. 184. τὸ θείον πρᾶγμα s. χρῆμα i. q. συνουσία 116, τὸ θείον et ὁ θεός conf. 387. τὸ θείον ἀγαθόν 787.

θέλεις c. coniunctivo praes. 475.

θέλεις οὐ θέλεις c. dat. 301.

θεοιδής 584.

θεοιδής 258 584.

θεός sine articulo 416, 584. ὁ θεός et θεός 91, 139, 251, 792. σύν θεῷ (τοῦ θεῷ) εἶπειν 723. θεοὶ et θεός conf. 580 (exlr.).

θεοιδής 584.

θεοιδής, genit. et θεοιδής 127.

θεοιδής i. q. ἐκθροῦν 217.

θεοιδής transl. 49.

θεοιδής, ἡμῶν ut non 451.

θεοιδής transl. 530.

θεοιδής i. q. ἡμῶν 228. transl. ibid.

θεοιδής Ἀπολλωνίος, sim. 228.

θεοιδής transl. 219.

θεοιδής in secunda acclamatione 128.

θεοιδής acclamationis 221. θεοιδής in secunda acclamatione 128.

θεοιδής 108.

θεοιδής in comparatione 653. conf. cum ὁμοῖα ibid.

θεοιδής 212.

θεοιδής τὴν ἀνθρωποειδήν, τὴν ἐκείνην, τὴν μικροῦ καὶ τὴν τριῶν ἀπολλωνίαν, sim. p. v. v. 68.

θεοιδής Μοισῶν ἐπὶ ἡμῶν, ἀγινώσκω, sim. p. v. v. 62.

I.

ideae non extra Deum positae sunt 791. idearum emanatio 144.

immortalia non nisi a Deo habebantur possunt 580.

immortalitas corporis peccatis aduerti morte prohibetur 585. immortalitas peccati animae inhaerentis morte prohibetur ibid. immortalitas animi argumentum a somno et vigilia petunt 622.

imperativi passivi usus quidam 444.

implere 86.

Indica 196.

indicativus conf. cum coniunctivo 33, 177, 267, 501, 678, 704, 792. conf. cum optativo 250. conf. cum infinitivo 400, 473, 509, 587, 611, 612, 734.

conf. cum participio 534, 649.

infantia caesae instar fingitur 123.

infinitivus pro indicativo 378. pro imperativo ibid. pro substantivo 642. cum vocibus ὀνομαστικῶς, ἀνθρωπῶν 247. durior, neque epexegetici excusandas 724. infinitivus praes. et fut. copulatus 624. infinitivus et indicativus conf. 573.

inutilia μεγάλῃ νόσος 553, 597.

inutilia μεγάλῃ νόσος 597.

intellectus rerum divinarum cum lumine recenseo comparatur 792.

interlocutores indicum nomine festive designantur 574.

interpolationes vid. glossemata.

interrogandi signa male neglecta 64, 288, 425, 474, 476, 499, 542, 555, 762. male posita 232, 508.

interrogatio in parenthesis 288.

invidia a divinitate exsulat 605.

Irenaeus (ap. Ep. phan.) 450.

Isidorus Pelus. 53, 406, 629.

Isocrates 119.

Itacismi antiquitus pervagati exemplum 725.

τ adscriptum et τ conf. 440, 510, 580, 583, 795. τ demonstrationem male neglectum 739.

τ et τ conf. in adverbiorum terminatione 355.

λατρός, medendi vim habens 428, 565. λατρός et λατρός, conf. 428.

λατρός φυχῇ λατρός, — λατρώτερα 428.

λατρός transl., ut λατρός τῶν ἑστῶν 651.

ιδέα i. q. τύπος 212.

ιδεῖν male εἶδειν 284. ιδεῖν male εἶδειν 105, 134 110.

ιδεῖν ἐπὶ τι, argumentum disputando agredi 636. ιδεῖν et ιδεῖν conf. ibid. 134, agendum 101, 448, 625. cum partic. fut. 101, conf. cum εἰς 488. ite, agendum 101.

ιδεῖν ἡμῶν, ferat, ruat, male ἡμῶν 681.

ιδεῖν corpus 115.

ἰσχυρὸς περὶ θεῶν ἐν ἀνὴρ μὴ ἡλῶνται 119.
 ἰσχυρὸς ἀνὴρ 496. conf. cum ἰσχυρὸς 579. ἰσ' male
 ἀνὴρ 498. 575. male neglecta ἐλίσσῃ 105.
 ἰσχυρὸς καὶ ἰσχυρὸς 322.
 ἰσχυρὸς 722.
 ἰσχυρὸς ὁ τῶν δυνάμεων, καὶ τῶν 7. 221.
 ἰσχυρὸς conf. cum ἰσχυρὸς et cum αὐτὸς 112.

J.

Janitatoris similitudo 602.
Janitarius 68, 65, 120, 118, 247, 313, 385, 537.
 774.
Joannes vid. *Leontius*.
Joannes Chrysost. 185, 343.
Joannes Clinac. 86, 350.
Joannes Damasc. 75, 81, 430, 527, 792, 794, 795.
Joannes Diacon. 343.
Joannes Philop. 192, 435, 677, 773
Joet et series s. *biopposita* 210.
Josephus 192.
Judex durus et praetracto ad veritatem, animo 381.
Julianus Lup. 170, 680, 690.
Justinianus Imp., Methodo compiler 571, 582.
Justini omne pulchrum 549. *justum, quod per se*
est, quomodo Platonicè declaratur 116.
Juventus teneritas ex corporis luxuriantis affecti-
bns 220.

К.

κατακρίν pp. et transl. 705.
κατακρίσεις pp. et transl. 705.
καθάραι οἰκίας et καθαγαῖν οἰκίας conf. 207.
καθαυρὶ ἐν καὶ 193.
καθαυρὶς animi duplex 200. φαρμακωτική κα-
θαυρῶς, i. γνῶναι, εἰδέναι, διασθαι 704.
καὶ ἐπιπλέον explicandum, non παραπληρωμα-
τικόν 5. in te simi 416. veruacule gerade,
eben 19. i. q. ιουτέως et cum eo confusum
158, imperativo praemissum 771. interrogatio-
nem intendens 288. καὶ πῶς; negantis 418.
καὶ in πολλά καὶ κατὰ, sim. 214. in repe-
titione eiusdem teminis substant. 91. καί, vel,
intendit, vocibus adiectum, ut in καὶ μάλα
420. in καὶ σφόδρα ibid. et 420. in καὶ πᾶς 63.
in καὶ παρὰ ἄλλον, sim. 374. 619. in τί γάρ
καὶ λέγει; sim. 248. καὶ post longiorem pa-
raethesin 422. insistit 181. 296. 333. 376.
386. 400. 422. male omissum 19. 267. 308. καί
— καὶ copularum prior saepe oblitterata 156.
καὶ ἕκx pro καὶ 744. καὶ conf. cum de 403.
conf. cum τί 603. καὶ γάρ et καὶ γὰρ καὶ conf.
529. καὶ γάρ καὶ et καὶ γὰρ conf. 482. καὶ
δὴ καὶ — γε non ferendum 642. καὶ μὲν —
δὴ καὶ — μὲν, καὶ — μὲν δὲ, καὶ — μὲν
δὲ in transpositione 336. καὶ — μὲν et καὶ —
μὲν οὖν conf. ibid. et 411. καὶ μὲν δὲ — γε
642. καὶ μὲν — γε 642. καὶ μὲν et καὶ μὲν
καὶ conf. 534.
καυρὸς κατὰ καυρὸν καὶ καυρόν, iteratis tem-
porum inomentis 91.
κάκx cum κακίε confusum et alter oblitteratum
224. ὁ τῆς κακῆς, ἵππος ibid. et 334.
κακίς, postposito ἀντιτῇ 635.
κακό, κακά, postposito ἀνταθᾶ 635. κακά et
τὸ κατὰ 771.
κακοῖρημα 708.
καλὸν et ἀντακρίν conf. 196. καλεῖς —; dialo-
gica interrogandi formula 423.
κατακρίθαι ἐν τι, — πρὸ τι 715.
κατακρίσθαι, se iactare, c. ὡς et partic. 14.
καλός, αἶτο τὸ καλόν, τὸ ἵσται s. αυτοκρίσει
καλόν 146. καλλίον πρὶν καλόν 630. τὸ καλλίον
192. 540. 634.
καλίστα transl. 241.

[illegible]

ἐξέλιος, ἀπρόβλεπτος, τῶτος, (τοῦτο, ζῶντος) materiae indigentia 734. turbulenta 721, 734. pristina turbulenta a Deo et concia in ord. geri soluta 577. pristina turbulenta malorum fons 734.

maxima comparata cum arvo, sole, terra 107.

Maximus, S. 277.

Maximo, qui fertur, fragmentum *περὶ τῆς ἐξουσίας* Methonem videtur 749, 750.

Maximus Tyrius 28, 10, 52, 118, 155, 205, 326.

medicina factis praecepta praescribitur 107.

Melchior (ap. Epiphani) 440.

mendacium ex laqueis male scripti 631. ex litera

abscripta 744. ex male calante compendio

scripturae 144. ex scriptura mendosa ante

genulium 113, 80. ex syllaba praecompata

682. ex syllaba transita 17. mendaci ex voca-

bilis pronuntiat vid. *ou* et *z*. ex vocibus con-

flatis 12, 41, 404, 409, 450, 457, 521, 541,

549, 580, 613, 621, 662, 686. ex vocibus di-

crentis 179, 236, 428, 448, 443, 458, 505, 522,

523, 581, 588, 601, 734. ex vocibus omissis

37, 39, 40, 45, 46, 47, 101, 81, 82, 83, 88, 89,

91, 99, 110, 114, 137, 161, 169, 181, 220, 232,

248, 262, 267, 276, 277, 283, 291, 302, 324,

340, 341, 344, 349, 366, 372, 373, 377, 387,

400, 426, 429, 431, 445, 474, 480, 488, 482,

524, 527, 534, 537, 555, 566, 568, 569, 573,

575, 584, 586, 587, 591, 612, 641, 656, 666,

680, 684, 686, 744, 750. ex vocibus temere

adiectis 181, 190, 200, 283, 295, 296, 298,

301, 321, 343, 346, 368, 371, 376, 380, 476,

492, 496, 539, 555, 568, 590, 612, 614, 678,

681. (vid. etiam glossemata). ex vocibus

vel syllabis temere repetitis 82, 111, 171, 184,

126, 242, 246, 248, 252, 509, 628, 660, 734,

772, 41, lacunar.

me s quoque sumus, non corpus 264, 664. mem-
bris a mensio 421. peccatio ibid. purgatio

482.

Mercuri statue et statuarum bases quadringae

allegorie explicantur 676.

Metho lina alio nomine Enbulius 2, 397, 418,

sub Max in nomine ap. Euseb. P. E. laet 749,

et 731, 734, 735, 736, 738, 743, 750, 759, 763,

764, 765, 769, 775. Origenem et Origenistas

refellit vel notat 486, 487, 631, 639, 642, 713,

cum Origene sentit 114, 296, 711. de S. Tri-

nitate minus accurate loquitur 149, 391. scrip-

turae sacrae locos addit vel respicit 52, 58,

67, 98, 104, 114, 152, 156, 167, 200, 211, 250,

251, 258, 271, 279, 284, 320, 336, 338, 401,

479, 578, 584, 596, 604, 653, 664, 698, 700,

702. scripturae sacrae locos interpretatur 98,

150, 140, 291, 274, 277, 340, 424, 653, 661,

701, 702, 709, 715. scripturae sacrae interpre-

tationes allegoricas vel mysticas profert 200,

216, 212, 262, 270, 340, 417, 406. Platonem

recte laudat 154, 184, 358, 370, 404. sollers

est et ageriosus Platonis imitator 482, 501,

564, 749. dialog. Platonici proprietates dili-

genter esse val 118, 429, 515, 715, 720. aman-

issimus est Platonico *ἀρετὴ διανοίας* 682.

Platonem egregie agit 326. Platonis verba

et sententias imitatur immutat et vel ampli-

ficat vel in brevius contrahit vel ad alia trans-

fert 12, 13, 91, 491, 102, 144, 158, 169, 165,

171, 177—180, 191, 201, 264, 214, 215, 220,

224, 228, 241, 249, 260, 259, 267, 276, 279,

282, 284, 291, 298, 302, 317, 323, 344, 347,

348, 344, 345—347, 350, 351, 354, 358, 359,

361, 372, 376, 377, 379, 388, 420, 451, 492,

467, 471, 480, 495, 504, 509, 511—513, 520,

523, 530, 537, 548, 551, 556, 564, 567, 568,

574, 581, 584, 588, 589, 591, 596, 597—600,

603—605, 610, 614, 615—617, 619, 622, 623,

627, 629, 642, 656, 657, 674, 678, 684, 692,

706, 712, utrius Platonice sentit et loquitur

148, 331, 372, 382, 441. Xenocratem imita-

tor 28, 50, 212, 692. Platonem imitatur 297,

306. Pythagorem addit 235, 346. Stoicam ad-

fect 137, 295, 299, 300, 380, 377, 724. postea-

rum versus orationi inuscul 171, 220, 265,

303, 351, 456, 624. postea in viciis a scrip-

ta 154, 234, 280, 512, 723, 777. Atticus

est studiosissimus 52, 620. Atticus tamen for-

mas non ubique servat 7, 14, 65, 168, 174,

320, 333, 344, 362, 329, 694, 734. transposi-

tionem verborum indulget etiam in primis cap. et

33, 143, 221, 222, 296, 317, 32, 120 (exce.),

455, 584, 604. laevi Asiatici indulget 58.

in aplois auit 221.

Methodi vita et scripta Praefat.

opus *περὶ ἀπορίας* sive Symposion ad

Symposi. Platonem translationem et expositionem 2.

Atticus epistolae depravatam visam Platonem

179. glosses *αἰδώς* et *αἰσχρολογία* *αἰσχρο-*

λογία 268 (vid. etiam glossemata). operis

inscriptio 1. recensans duplici vestigio 44,

248, 311. editores et codd. ass. 1. contextus

tractat 2—124, et obiter 6, 41, 22, 28, 49,

40, 44, 44, 47—49, 51, 53, 56, 57, 2, 69,

71, 73, 76, 79, 83, 84, 87, 91, 94, 96, 98,

101, 103, 107, 108, 115, 121—127, 129, 131,

133, 134, 136, 138, 140, 141, 144, 145, 149

—152, 157, 159—164, 168, 174—176, 183—

192, 194, 195, 197, 199, 201—204, 206, 209,

216, 215, 218, 219, 222—228, 232—234, 236,

239—243, 249—253, 258, 263, 264, 266, 270,

271, 273, 275, 276, 280, 282, 284, 285, 287,

289, 291—295, 298, 300—301, 309, 311, 313,

311, 319—322, 325, 326, 329, 332—336, 340

—343, 345, 347—349, 351—355, 357—360,

362, 365—369, 372—374, 377—382, 385—

387, 392, 394, 403, 406, 409, 418, 420, 421,

424, 427, 428, 572, 584, 590, 596, 631, 644,

665, 694, 705, 706, 708, 769, 775, 777, 782,

et ind. vv. *δοξαστοὶ διαφύκται. ἐκτετακται*

ροσφον, παρρησιῇ, στροφα.

opus *περὶ διανοίας* 130, 111. eius

fragmenta tractantur 141—713. et obiter 14,

14, 40, 41, 43, 52, 55, 60, 72, 75, 95, 98, 101

—104, 115, 120—122, 125, 132, 136—138,

143, 144, 151, 152, 155, 158, 160, 163, 166,

169, 170, 182, 184, 187, 189, 195, 201, 202,

205, 222, 232, 233, 248, 242—245, 250, 251,

255, 265, 259, 261, 271, 276, 284, 294, 300,

301, 303, 318, 341, 349, 342, 344, 349, 364,

364, 365, 366, 375—379, 385, 403, 406, 428,

432, 438, 440, 441, 445, 443, 446, 462, 479,

473, 475, 486, 487, 489—491, 496, 501, 502,

508, 510, 511, 540, 541, 541, 545, 550, 552,

556, 557, 559, 560, 563, 564, 570, 572—574,

577, 580, 582, 584, 586, 587—590, 593, 594,

597, 599, 604, 602, 608, 612, 614, 620—624,

627, 629—636, 639, 641, 644, 647, 649, 654,

657—664, 667, 670, 675, 677, 683, 694, 695,

698, 699, 702, 704, 705, 708, 709, 712, 713, 725,

787. et ind. vv. *διφορμ. προσέχων τεκταίεσθαι.*

opus *περὶ τοῦ ἀντιθέτου* 724, 777.

eius pars, quae est *περὶ τῆς ἐξουσίας*, Maximo

falso adscripta ab Eusebio 749, 750. fragmenta

operis tractantur 730—777. et obiter 33, 86,

119, 251, 309, 372, 444, 547, 572, 597, 721,

722, 730, 741, 743—746, 748, 749, 711—744, 717

—750, 752, 753, 755, 756, 759, 760, 764—

765, 767, 769—773, 775, 777.

opus *περὶ τῶν γεννητῶν* 711. fragmenta

operis tractantur 714—728. et obiter 100, 149,

148, 162, 210, 251, 305, 319, 364, 429, 434,

462, 715, 719, 721—724, 728.

Nepheris 740.
Nepherus 155, 633.
neutrum nomina, plurali numero posita, cum verbis coniuncta singulari vel plurali 141, 144, 246, 541, 695. neutrum adiectivi gnomicum 309, 371.
perperam posita 21.
Nepherus Calist 212.
Nepherus Chama 277 et 32.
Nepherus Gregorius 225, 665.
Nepherus Patarcha 170.
Nectus Paphlago 212, 277, 341.
Nicomachus 335.
nihil ex nihilo fieri probabile est 741. nihil secum ipsum pugnat 372, 775.
Nidus 5, 89, 385, 690, et Ind. v. nomen.
Nove arcae ligna quadrata allegorice explicata 676.
nomen substantivum vi passiva c. gen. t. positum 389. ex praegressis repetendum 573, 770. voce xxi repetitum 91. nomina substantiva cum adiectis composita 146 in *αὐτὰ* exempla 704. in *ἡσὶ* ibid. in *τοῖς* 212. [Add. Nil, *ἐπιστ.* III, 155, p. 375 *Ἀλλὰ, δὴναικα, ἐπεργασίαι.* *ἄνθρωπος τὸ τετραγ.*]
nomina propria femininum, in *ων* et *ιον* exempla 4. in *α* c. genit. in *ας* 127.
nominativus et accusat. conf. 34. nominat. et genit. conf. 190, 345, 454.
Numerius 286.
nos anima sanus 261.
nodus l. q. carens 162.
Numerius 655.
nudi radii facultatibus adscribenda excerpenti facultas 435.
n cum *τ* adscripto conf. 475, 476.
n praegressum in interiectione enuntiat ante consonam recte positum 673, 731 (*ici*). media in oratione ante consonam male positum 236, 290, 366, 586, 673, 734.
nomen pp. et transl. 197.
nomen et *νεκρῶν* 792.
νεανικός, strenuus et protervus 241.
νεανικῶς 202, 241.
νεκροφρον de anima 115, 487.
νεκρὸν animum notione 301.
νεποιεῖ male *νεποιεῖ* 385.
νεκρὸν et *νεκρῶς* *κακῶς* in disputando 748.
νεκρήματα in virtute certamine 319.
νέκρῶν 116. [*νοὶ μοι Symp. p. 243 (bis)*].
νεμοδότης 704.
νομῶδης Stoici Deus 137.
νόμος divinae gubernationis ap. Stoicos 137. νόμον, ritu, et νόμῳ conf. 72.
νόσος, insana cupiditas 426. vid. etiam insensit. iniustitia. peccatum.
νοσθεῖν, commovere, castigare 564.
νοῦς, sententia 413. νοῦς omisso articulo 794.
νοῦ et νοός conf. 67. νοῦ et νό conf. 670.
νοῦτον τὸ τοῦ οὐρανοῦ νότον 54, 639. τὰ νῶτα τοῦ στεινωμένου 639.

Ξ.

ξελλαβάνισθαι νικος 409.
ξίλον, τό, τοῦ γνωστοῦ καλοῦ τε καὶ πονηροῦ 156.
ξήμπατες et συμπατες conf. 289.
ξὺν et εὐν 7, 280.
ξυνδίκης, δ, Deus 580.
ξυνεμπορος pp. et transl. 289. ξυνέμπορος et συνεμπορος conf. 280.
ξυνουσία et συνουσία 7.

Θ.

obiectum ex praegressis repetendum 20, 197, 311, 721.
Ocellus 110.

ocellus l. q. obliquus 770.
ocellus 403.
olei vicia et utilitates 37.
Olympodorus 68, 345, 613.
Ophiac 630.
Oppidius 721.
Oracula Sibyllina 212.
oratio sua textu comparatur 126 [conf. Method. Homil. in Syneton et Aem. p. 18 ed. Paulin. loco allato in not. cl. l.] oratio secum comparationis cum harmonia comparatur 570. orationum descriptiones perperam posita 47, 131. orationum exordia 47, 87. Locustae 76, 87, 145, 336. clausulae 85, 126, 200, 240, 262.
Origenes 153, 308, 677, 690. (vid. etiam Pseudo-Origenes) a Methodio Κένταυρος vocatus 711. periphrasis Platonis in dolo 433. Platonicorum sectator 632, 713. Origenis doctrina Hylia vocatur 657. eius ap. Hippolyt. Commentar. in Psal. 1, vs. 5 tractatus 431—440. et obiter 166, 202, 432, 434, 437. eius interpretatio Genes. 3, 21 115. interpretatio Psal. 65, 10 630, 632. Origenes, qui fertur, Philo alia 735, 741, 744, 749, 751, 755, 756, 759—761, 769, 771. Origenis et Origenistarum sententiae 111, 115, 260, 484, 484, 486, 487, 544, 630, 631, 634, 639, 642, 711, 713, 721, 728. eorundem interpretatio scripturae sacrae notatur 639, 651, 652.
Orphica 451, 638.
Orphicorum de corpore sententia 487.
ὁ εἰ δὲ conf. 504. τὸν et τὸ conf. 683, 771. τὸ et τοῦ conf. 775. τὸ et τὸν conf. 732, 775. τὸ post τοῦτο male omisum 676. τῷ et τὸ conf. 292, 477, 608. τῶν et τὸν conf. 535. τῶν δὲ et γίνομαι τοῖσιν δὲ conf. 19. τοῖς et τοῦ conf. 65. vid. etiam articulus.
ὄγκος, moles 654.
ὄγκωσθαι, in molem surgere 654.
ὀδοιπορία πρὸς οὐρανόν, sim. 237.
ὄψις et ὄψις conf. 220.
ὄψιν 670.
ὄψις et ὄψις conf. 240.
ὀψιν transl. 365.
ὀψινόμενοι De 365.
ὀψινόμενος Ἀνάγκη 305.
ὄψις et ὀψιν orationi interposita 481. ὀψινόμενα et ὀψινόμενα conf. 663.
ὀψιν, τό, vid. Deas.
ὀψινόμενοι Deo 157.
ὀψινόμενος de consuetudine cum Deo 157.
ὀψινος vid. καθάρως.
ὀψινόμενος, orbis terrarum 354, 365, 370.
ὄψιν τέ ἐστι, ὄψιν τέ ὄν τυγχάνει, sim. 289. ὄψιν τέ ἐστιν et ὄψιν ἐστιν conf. 760.
ὀψιν et ὄψιν ἢ conf. 439.
ὀψιν et ὀψιν transit. et intransit., transl. 403.
ὀψιν transl. 403.
ὀψινος de ecclasi 403.
ὀψινος pp. et transl. 406. ὄψιν, ὀψιν et ὄψιν conf. ibid.
ὀψινος 406.
ὄψιν, μή ὄψινος et μή ὄψιν 13.
ὄψιν et ὄψιν, ὄψιν et ὄψιν 704.
ὄψιν 700.
ὄψιν et ὄψιν adverb., ὄψιν ὄψιν τῶν 275.
ὄψιν 332.
ὄψιν et ὄψιν conf. 442. ὄψιν καὶ πᾶς 784. τὸ ὄψιν καὶ πᾶν, ὄψιν καὶ παντὶ et τῷ ὄψιν καὶ παντὶ cum διαφέρειν proverb. 583. ὄψιν et ὄψιν conf. ibid. τὸ ὄψιν et τὰ ὄψιν de rerum universitate 670.
ὄψιν 332.

Ὀλύμπια (ἀγωνίσματα) 276. Ὀλύμπια, divi-
na 358. οὐδὲν Ὀλυμπίων ἐντιμότερον γηγενὲς
ibid.
Ὀλυμπιακὸς ἀγών, δ, virtutis 276.
ὄλος male omissum 460. 603.
ὀμήγουρι beatorum 295.
ὀμοδοξείν 567.
ὀμοδοξία 567.
ὀμοδοξος 567.
ὀμοίωσις θεοῦ s. θεῶ 84.
ὀμολογεῖν ὁμολόγει formula dialogi 550. conf.
cum ὁμολόγει et ὁμολογεῖ ibid. ἐκ τῶν ὁμο-
λογημένων, sim. 429.
ὀμοργμα transl. 343.
ὀμοργνύναι, ὀμοργνύσθαι 343.
ὀμοσεῖν ἔναι s. χωρεῖν (τινί) pp. et transl. 677.
ὀμοσεῖν ἔλθῃν s. χωρεῖν τῷ λόγῳ s. τοῖς λόγοις
ibid. ὀμοσεῖ et ὀμοσεῖ conf. ibid.
ὄν, τό, Platonis 332. 779. τὰ ὄντως ὄντα 490.
335. τῷ ὄντι formula citandi 206. 405.
ὀνειρώξεις transl. 326.
ὀνειρώττειν et ὀνειρώσσειν transl. 326. σκιάς
ὀνειρώσσειν ibid.
ὀνῆσαι conf. cum ὀνῆσαι et ὀνῆσαι 390.
ὄντως citandi formula 359.
ὄξως transl. 53.
ὄξως transl. 53.
ὄπη et ὄπου conf. 410.
ὄπσας et πρὸς ᾧ conf. 584.
ὄπταν c. indicat. perperam coniunctum 396. conf.
cum ὄπότε 60. conf. cum ὄταν 197.
ὄπότερον et ὄπότεραν conf. 153.
ὄπως postpositum 487.
ὄπωςτιον in ὄπως. τί οὖν; depravatam 505.
ὄσδ' ὄπωςτιον pernegantis formula ibid.
δραμα τῆς ἀληθείας, sim. 304. δῖαμα et δῖαμα
conf. ibid.
δρῆς interrogationi praemisum 510. 540. δῖα 110.
δρατὸς τόπος, regio adspectabilis 340.
conf. cum οὐράνιος τόπος ibid.
δργανον corpus 98.
δρεκτόν, τό, Deus 789.
δρεγνᾶσθαι et δρέγνυσθαι conf. 199.
δρμη l. q. ἀφορμή, ut δρμαὶ λόγων 174. θεία s.
θεοστρα δρμη, ἡ πρὸς τὸ κάλλιον δρμη 184.
534. 694. δρμη et δρμημα in peius accepta 184.
δρμῆν transl. 190.
δς, omissio οὐτως, ad quod referatur 530. 531.
δ et τὸ conf. 698. ἡς male omissum 439. ᾧ
ab αὐτῷ absorptum 734. ὃ et ἡ conf. 246.
ᾧ autē ᾧ male omissum 586 (extr.) ᾧ et ὅσα
conf. 671. ὃν post ὃν male omissum 534. 586
(extr.).
δσιος vid. δίκαιος.
δσος δσῳ, non praegresso τοσούτῳ 527.
δσπερ δπερ et ὥσπερ conf. 792.
δστις ὄντινα et οὖν τινα conf. 523. δ τι et εἰ τι
conf. 367.
δστροειδής et ἀστροειδής conf. 258.
δτι in orationis exordio 47. orationis interca-
pidinem non admittit ibid. δτι in citando omis-
sum 583.
ὅ conf. cum μὴ 474. conf. cum οὐτε 376. 464.
ὅκ male omissum 232. (ὅκ ἤμισα vid. ἤμι-
στα) ὅκ et οἷα conf. 660.
ὅδδ' et οὐτε conf. 563. ὅδδ' et οὐχ conf. 505.
ὅδδ' γε male ὅδδ' et οὐ δέγε 398. 402.
ὅδδ' λέγειν, dicere quod nunci est 513.
ὅδδ' .. τι 117. 316. ὅδδ' τι et ὅδδ' ἐτι
conf. 316. ὅδδ' male omissum 524. ὅδδ' et
μὴδ' conf. 734.
ὅδδ'ετι, iam non, conf. cum οὐκ ἐτι 70. conf.
cum οὐδ'ετι 512.
ὅκοῦν in orationum exordiis inque transitioni-
bus 87. ὅκοῦν conf. cum ὅτι ibid. conf. cum

ὅκοῦν —; 508. ὅκοῦν —; interrogantis cum
affirmatione 425. ὅκοῦν —; et ὅκοῦν —,
conf. 425. 429. 474. 476. 555. ὅκοῦν —; et
ὅκ οὖν —. conf. 474.
ὅπω πάντως et οὕτω πάντως conf. 21.
οὐράνιος τόπος et οὐρανός conf. 204.
οὐρανόπολις 200.
οὐρανόπορος 350.
οὐρανός· ἐξ οὐρανῶν et ἐκ τῶν οὐρανῶν 188.
κατ' οὐρανὸν et κατὰ τὸν οὐρανόν 242.
οὐσιώδης 717.
οὐσιώδης 717.
οὐτ' αὖ male οὐτε αὖ 582.
οὐτος compellantis 100. ὡ οὐτος, ὡ οὐτοι ibid.
770. ὡ οὐτος et ὡς οὐτως conf. 100. οὐτος in
τὸ σῶμα τοῦτο 493. οὐτος transpositum et a
nomine suo directum 493. 496. 701. post sub-
iectum cum vi illatum 694. οὐτός ἐστιν ὁ ποιῶν,
sim. 694. οὐτος orationum clausulas incipiens
85. 126. οὐτος et αὐτός conf. 694. τοῦτο sub-
auditum 12. male omissum 181. 557. perperam
positum 476. male τοῦτ' 759. conf. cum τοῦτο
615. ταῦτα in una re 744. male omissum 340.
subauditum 530. conf. cum ταῦτα 159. ταῦτων
conf. cum τοῦτον 744. conf. c. τοῦτον 443.
conf. c. ταῦτην 739. conf. c. τοῦτοις 352. —
οὐτοσί 738. ταῦτασι et ταῦτας conf. ibid.
ταῦτι et ταῦτα conf. ibid.
οὕτω (οὕτως) cum emphasi positum in laudatione
240. οὕτω (οὕτως) adverbio praemisum 10.
adverbio postpositum 10. 505. οὕτως ante con-
sonam 232. 626. 683. ante consonam cum οὕτω
conf. 232. 687. 734. οὕτως et οὕτως conf. 621.
ὀρθαλμός, ὁ, τῆς φρονήσεως, τῆς ψυχῆς, sim.
270. 421.
ὀρετός transl. ὀρετοὶ τῆς ἀκρασίας 163. 164.
ὀρμημα τῆς ψυχῆς, currus animae 50. cor-
pus 50. 713. ὀρμηματα animarum corpora coe-
lestia 632.
ὀψις de exemplari aeterno 256.

P.

Palaeologus (Man.) 119. 170. 335. 668.
Palladas 487. 533.
Palladius 89.
parentes in confinio immortalis naturae constituti
116. in generandi negotio cum arboribus com-
parati 134. parentum vitia in animis natorum
impressa 343.
parenthesis male posita 308.
parisosis 347. 669. 689. 730.
participium causam indicans 185. 401. partici-
pium cum ἐστὶ, εἰσὶ pro verbo finito 534. sub-
auditis ἐστὶ, εἰσὶ, per se positum ibid. partici-
pium et infinitivus conf. 724. participiorum
cumulatio 702. structura liberior 642.
Pater vid. Deus.
Patres Anteniceni liberius de S. Trinitate locuti
139. Patrum Eccl. sententiae et dictiones 98.
115. 144. 206. 209. 251. 276. 326. 340. 586.
629. 787. 790. eorum Platonismus et Neopla-
tonismus Praefat.
Paulus, apostolus, cum iaculatore comparatus
604.
peccatum μεγάλη νόσος 553. 597. peccatum, nisi
mors ei moderetur, malum aeternum foret 599.
perceptio recordatione continetur 634.
Pherecydes 726.
Philo 115. 116. 148. 251. 326. 385. 583. 667.
690. 787.
philosophia corruptioni et infamiae obnoxia 405.
philosophiae anceps natura ibid.
philosophus genuinus lites et comminationes vi-
tat 227. philosophi beatam civitatem ad exem-
plar divinum depingunt 83.
Philostratus 95. 286. 343. 406.

571. 575. 581. 583. 590. 593. 599. 600. 613. 613. 613. 658. 659. 660. 667. 671. 675. 677. 682. 688. 690. 692. 705. 707. 708. 727. 730. 732. 744. 757. 773. 777. Platons elegantia in imaginibus institutis 110. eius regulae artis dialecticae 210. sententiae et dictiones singulis paginis.

Platonum sententiae et dictiones 58. 141. 146. 148. 205. 250. 264. 290. 298. 325. 326. 589. 632. 714. 721. 734. 779. 787. 790. 792.

plebeia facorum s. mibi 608.

pleonasmus 76. 88. 612.

Plinius 40.

Plotinus 29. 52. 95. 148. 247. 293. 326. 334. 350. 400. 420. 610. 665. 677. 702. 715. 734. 773. 783. 788.

pluribus nominibus substantiis pro singulari, ut *ἀλλοιότες*, sim. 615. et *ἀείοντες* 642. patialis et singularis conf. 222. 315. 572. 584. 586. 791.

Plutarchus 10. 137. 148. 180. 254. 271. 310. 320. 328. 343. 345. 408. 534. 655. 668.

poeta rationi consentanea quatenus 557. poena salutaris puritas 551. poenae vis medica et emendatrix 564. iniustitiae, tanquam animi morbi, medetur 565. poenae sunt adiumenta motum corrigendum 572. delictis consentaneae esse debent, ut medicamenta vulneribus 554.

poetae sunt *μεμεταί εἰδωλὸν ἀρετῆς* 474. cum pictoribus comparantur ibid. 480.

Pollux 134. 567. 670.

Porphyrius 98. 115. 130. 192. 238. 280. 312. 343. 400.

Posidonius 290.

potestates rerum effectrices duae 726.

praecipuum rhetoricum 267.

Praedicatio Petri 777.

praepositio in substantivis repetita 143. in comparatione non repetita 632. praepositio verbi compositi a Graecis et Latinis repeti solet 672. praepositio ex praegressis temere repetita 734. ex proximis temere illata 248.

pravitas *μεγιστον κακόν* 553. neque virtutem neque se ipsam novit 705. eius emendatio cum dirigendo ligno tortuoso comparata 556.

Proclus 24. 113. 118. 224. 277. 381. 433. 442. 685. 692. 727.

Proclus, Origenista, interlocutor ap. Method. *περί ἀναστάσεως* 441.

Procopius Gaz. 180. 192. 225. 264. 343. 731.

Procopius Historiogr. 468.

praetatio negotium divinum 116.

Prodi ap. Xenoph. verba de virtutis gloria immortalis 662.

prolepsis 379.

pronomen demonstr. ante pronom. relat. omissum 531. 570. 656. relativo postpositum 751. relativum duplici casu cogitandum 660. nomen substant. attrahit 467.

prophetarum cantus divinus Sirenium cantilenae opponitur 730.

proverbia: *ἀνέπατος ποσὶ* 56. *αὐτὰ δι' αὐτῶν* 607. *ὅς τὸ καλόν* 591. *καὶ ἐς ἃν γνῶσις, καὶ τυχὼν ὄλον, κἄν πῦς γνῶσις*, sim. 374. *κοινὰ τὰ τῶν ἡλίων* 736. *κόρος ὕβριν τίττει* 611. *μακρόν τῷ ἀκούσαι ποδοῖντα τὸ προσέμιναι*, sim. 477. *Μουσῶν ἐπὶ θύρας ἀφικνίσθαι*, sim. 62. *ὄλω καὶ παντὶ διαφέρειν*, sim. 583. *παῖτων τε καὶ σπουδαίων*, sim. 210. *σπεύδων βραδύτα* 684. *τὴν ἀνδραποδομένην τριχὰ ἔχουσαν, τὴν μετρησμένην τριχὰ ἀποβάλλειν*, sim. 68. *τὴν κομωμένην vel τὸν κολοφῶνα ἐπιτιθεῖναι τῷ λογῷ* 80. *Ἵδραν ἐκπέμνειν vel τέμνειν* 655.

Psellos 80. 343.

Pseudo-Origenes Philosophumenis vid. S. Hippolytus.

Pseudo-Origenes Dialogo contra Marcionitas 734 (sarpe). 745. 747. 751. 759. 760. 761. 777. Methodium compulsi vel imitati 474. 512. 732. 735. 737. 743. — 745. 747. — 747. 771. 777. Adamantio perperam tribuit, quae sunt Methodii cum resistentis 512. Valentinio perperam tribuit, quae sunt Valentiniani interlocutoris ap. Method. 743.

Plutemaeus 80.

pugilis similitudo 102.

pudicitudo vera cum protervitate connecta 20.

pulchrum aeternum 257. (scilicet pulchrum vid. Deus) pulchrum, quod per se est, non facit modulo contingat 208. quomodo Platonice declaretur 146. quod pulchrum, idem utile 549 (extr.). summa pulchri communio 148. pulchri divini quatenus vis est in homine 792.

punctum pro virgula vel aliter male positum 149. 260. 308. 422. 467. 476. 584. 587. 632.

puritas, ne peccetur, non quia peccatum est 537.

purificatio per mysteria philosophiae 304. purificatio, quae medicamentis conficitur 509.

Pythagorae et Pythagoreorum sententiae 107. 210. 295. 346. 487. 676. 736. Pythagoreorum fragmenta 98.

Π.

παίσιος i. q. βέλσιος 400.

παῖσιον 400.

παῖσιος 400.

παῖσιος 400.

παύχalon ex πᾶν καλον depravatam 549.

παῖς et παῖδος conf. 220.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παῖσιος 400. παῖσιος 400.

παρρησιάζομαι 247.
 παρρησιάζομαι transl. 170.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 233.
 παρρησιάζομαι i. q. ἐξιστάω 159.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 337.
 παρρησιάζομαι vna 321.
 παρρησιάζομαι i. q. παρρησιάζομαι vel προτιθέν 340.
 (i. d. εἰς τὸν ἐξιστάω) παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 341.
 παρρησιάζομαι et, et παρρησιάζομαι et, conf. 228.
 παρρησιάζομαι et ἐξιστάω conf. 184.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 240.
 παρρησιάζομαι vna et i. q. παρρησιάζομαι 200.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 184.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι, παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 373.
 παρρησιάζομαι in παρρησιάζομαι 184.
 παρρησιάζομαι 300.
 παντός μάλιστα 103.
 παντός et παντός, vna, 113.
 παντός et παντός conf. 184.
 παντός πάντως et πάντως, conf. 174.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 184.
 παρρησιάζομαι 128.
 παρρησιάζομαι τοῦ παντός s. τὸν δὲ παντός 113.
 παρρησιάζομαι 173.
 παρρησιάζομαι transl. 173.
 παρρησιάζομαι 440.
 παρρησιάζομαι 440.
 παρρησιάζομαι 31.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 184.
 παρρησιάζομαι ἐκείνων correlative in τὴν τὸν et ἐκείνων 184.
 παρρησιάζομαι λόγος, s. m. 170.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 184.
 παρρησιάζομαι 173.
 παρρησιάζομαι i. q. παρρησιάζομαι 170.
 παρρησιάζομαι vna παρρησιάζομαι.
 παρρησιάζομαι transl. 170.
 παρρησιάζομαι c. q. παρρησιάζομαι s. m. accus. vna singulari 121.
 παρρησιάζομαι adiectivum 675.
 παρρησιάζομαι transl. 170.
 παρρησιάζομαι transl. 170.
 παρρησιάζομαι c. accus. i. q. παρρησιάζομαι 165.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 203.
 παρρησιάζομαι transl. 170.
 παρρησιάζομαι c. accus. s. m. 405.
 παρρησιάζομαι παρρησιάζομαι 115.
 παρρησιάζομαι corpus 115.
 παρρησιάζομαι corpus 115.
 παρρησιάζομαι corpus 115.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 111.
 παρρησιάζομαι p. et transl. 236.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 236.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 237.
 παρρησιάζομαι transl. 421.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 658.
 παρρησιάζομαι vna παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 675.
 παρρησιάζομαι et, et transl. 773.
 παρρησιάζομαι de corpore 115.
 παρρησιάζομαι transl. 144.
 παρρησιάζομαι τὸν παρρησιάζομαι, s. m. 191.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. 668.
 παρρησιάζομαι transl. 295.
 παρρησιάζομαι c. accus. 203.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι, s. m. 227.
 παρρησιάζομαι 111.
 παρρησιάζομαι de corpore 115.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι s. et τὸ αὐτό 724.
 παρρησιάζομαι supervacuum 765.
 παρρησιάζομαι, supervacuum 765.
 παρρησιάζομαι corpus anima dicitur 483.
 παρρησιάζομαι, conversio mundi vel coeli 354.
 παρρησιάζομαι vel mundi ibid.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι conf. ibid.
 παρρησιάζομαι et παρρησιάζομαι 40.
 παρρησιάζομαι —; ηὖ δὲ —; ηὖ δὲ οὖν —; 724.
 παρρησιάζομαι transl. 716.
 παρρησιάζομαι et ἀρχὴ formulae usus ibid.
 παρρησιάζομαι transl. 123.

παρῶν, et adverbio. παροτρύνει ἑαυτὸν. 723.
πιστεύεται· πιστεύονται c. genit. ad amittendū
transl. 105.
πίστεϊ· ὡς περ ἐν τιμακί 81.
πιστάειν· πιστοποιεῖν οἱ γὰρ πισταμένον κορυφ.
547.
πλάττειν, fingere cogitatione 771 πλαττε
110
πλατίζωσι c. dat. et γάρυσσθαι σιμολογῆν c. dat.
transl. 771. ἀλλέσσθαι et πλοῦ, τέλεισθαι conf.
ibid.
πλήγων et πλήττων conf. 555.
πλημελῶς, πλημελέια, πλημελώς, νυνισσά
de malicia 721
πληροῖν τον λόγον 342.
πλήττειν a pugna u transl. 413
πλουτεῖν ἐπὶ σοφίᾳ i ou 412.
πλούτος τίς σοφίας νοιά. 112. πλούτοι, πλούτοι
καὶ δόξαι, κιν. 315. τλούτοι conf. c. πλούτο,
ibid.
πνεύμα· η καὶ τὸ πνεῦμα διάνους, verbum
interior 215 πνευμα et τροπικτικόν conf.
ibid.
ποι et ὅτοι conf. 547.
ποιεῖν ποιήσθαι et ποιῶ conf. 557. ποιεῖσθαι c.
accus. id a applicatione vocis, et τ τὴν ὁπο-
κρίσειν ἰ. q. ἀποκρίνεσθαι 610. ποιεῖ πλείστον,
ποιεῖσθαι τε (τιν) 316.
ποιητή, τοῖ παντός α τῶν όλων Dens 69, 728.
ποιάλλειν, afflicto se excoīnate, vario usi
402, 480 726.
ποικίλισται τὰ ἔχθη 275.
ποιμήν, ποιμαίνων vel Christus.
ποιών, ποιουσso ut 515.
πολεῖ, ἢ ἐν πόλεως, sim. 209, 251. πέλις μεγάλῃ
mundus 577.
πολεμπόσιος et πολλαπεισίον 415.
πολιτέμιον θρόνον vel θρόνον de viro 351
πολιμελής et πολυμερής conf. 507.
πολυλασίην 415.
πολύπλοκος pp. et transl 690. conf. cum πολύ-
τροπος ibid
πολεῖ· οἱ πολλοὶ opp. οἱ ἄγιοι 347. πολεῖ καὶ
καλέ, sim. 214. πλέον et πλίον conf. 610.
πορεῖν οὐράνιος et ἐπουράνιος 350.
πορίζω, schindito latenti, pro porρίζω 743.
πορίζων πορίζων (τιν) ibid.
πορίζων Athenam pro μαζιόθεν et cum eo conf.
390.
πόσον et τόπον conf. 441
ποταμός κορυψ 435. ποταμοὶ τῆς κεφαλῆς 114
ποτε et μή ποτε de conf. 139.
πραΐτην· πράξις et πράξεινα, conf. 611.
πραΐτόμων et πλαττόμων conf. 118.
πραΐτην 427.
πραΐς 427.
προβούλης, decens, προβαύσεως et προπα-
διστату, 727.
προβαστική et glass, προβατίτεια conf. 217
προβγειν de Deo creatore 785. προβγειν, im-
pellece, adducere, c. infinit. 656.
προβηγουμένη, τα προηγνομένη, antea de-
clamata 11, 174.
προβουλεύειν· προρημαί c. infinit. articulum tō
respon 183. προβουλαί et προρήματα conf.
ibid.
προσπορεύεται pass. et med. 590.
προβριάζω, incitare 90.
προβρίζας conf. cum πρόβασις et προσβάσις 90.
προβυαμέν· προδιγνωμένον et προηγνωμένων
conf. 109.
προδυνηθέν c. infinit. 685.
προδυνη, animi alacritas, in disputando
785. 746. 772. μετὰ προθυμίας et μετὰ τούτης
προδυνης 740. πάσαν προδυνην ἔχειν ibid.

προθύμως, cum animi alacritate, disputare 737. προθύμως εἰπέ, — ἀποστάζει 525.
 πρόσθρον transl. 472.
 προΐναι εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ λόγου vel τοῦ ποιήματος 510. προΐοντος τοῦ λόγου ibid.
 προκαθηγουμένος 136.
 προκάλυμμα corpus 115.
 προκείσθαι de proposito disputationis 748. πρόκειται μοι i. q. σπεύδω ibid. τὸ προκείμενον, institutum, opp. παράργον 349. τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ ibid. 520.
 προκόπτειν et προκύπτειν conf. 222.
 προκρίνειν c. genit. 358.
 προλαμβάνειν, ante statuere 750. conf. cum προλαμβάνειν ibid.
 προμηθεύειν ἄληθώς προμηθεύειν et ἀληθῆ προμηθ. 41. ὁρθῶς προμηθεύειν ibid. προμηθῆ conf. cum προμηθεύειν et προμηθῆ ibid.
 πρόνοια ab αἰτίας distincta 587.
 προοίμιον transl. 710. μακρόν τῷ ἀκούσαι ποδούντι τὸ προοίμιον, sim. proverb. 477.
 προοιολογῆν 420. ἐκ τῶν προοιολογημένων et ἐκ τῶν προοιολογουμένων conf. ibid.
 πρὸς c. genit. et παρὰ c. genit. in verbo pass. conf. 319. πρὸς τι εἶναι, in aliqua re defixum esse 312. πρὸς c. accus. finem declarat 462. πρὸς c. accus. contra 771. 772.
 πρὸς τὸ ἔρωτωμενον ἀποκρίνεται, sim. 525. 743. πρὸς c. accus. comparando inservit 254.
 πρὸς insititium 510.
 προσανακληροῦν 86.
 προσασπορεῖν transit. 590.
 προσάπτειν, adscribere, etiam in peius 734.
 προσάπτειν δόξαν, ψόγον 405.
 προσαρμόζειν et προσαρμόζειν, adscribere 734.
 προσβάλλειν transl. 39. προσέβαλεν et προσέβαλεν conf. ibid.
 προσβολή, appulsus, impetus, transl. 400. 657.
 προσγίγνεσθαι usu peculiari 371.
 προσελθεῖν in προσπελθεῖν depravatam 50.
 προσεπερωτῶν 432.
 προσέχειν c. νοῦν et absolute, animadvertere 601. πρόσχευς v. πρόσχευς et πρόσχευς conf. ibid. [πρόσχευς γὰρ ὅπως Diindorf. ex cod. Ven. adiecit ap. Epiphan. p. 552, A.]
 πρόσθεν pro ὑμπερόσθεν 761.
 προσκείσθαι et προκείσθαι conf. 108.
 προσκλίνεσθαι transl. 153. προσκλιδῆ conf. cum προκλιδῆ et c. gloss. περικαμψθῆ ibid.
 προσμάττειν transl. 343.
 προσοικισθῆναι Deo 157.
 προσοικισθῆναι ζωῇ 157.
 προσομοιωνέναι et προσομοιωνεσθαι med., transl. 343.
 προσπαύειν varia notione et structura 417.
 προσπελάζειν 773.
 προστρέχειν εἰς τι transl. 433.
 προσφέρειν medicorum 554. conf. cum προσφέρειν ibid.
 πρόσχημα, species decora 472.
 προσχωρῶνόναι· πρόσχωρῶσθαι transl. 296.
 πρόσωπον κατὰ πρόσωπον v. πρὸς πρόσωπον cognitio Dei 250.
 προτάσσειν (προτάττειν) c. genit. 358. 395. [Posteriore loco προτάττειν, Attice; vid. Ind. ττ et στ.] προτάσσειν c. genit. et προτάσσειν πρό — conf. 358.
 προτιθέναι τι τοῦ λόγου 751. προτιθέναι et προστιθέναι conf. ibid. προτιθέναι male προστιθέναι et προστιθέναι ibid. προτιθείς et προστιθείς conf. 611. προτιθέν vid. παράργον.
 προτιμᾶν c. genit. et cum πρό 358. προτιμᾶν et αἰνῆν copulata 346.

προτροπᾶν, summa contentione 677.
 πράψας, praetextus 162.
 προχειρίζειν et προχειρίζεσθαι, expromere 609.
 προχειρίζειν λόγον ibid.
 πρόχειρον, τό, ἡ κατὰ τὸ πρόχειρον διάνοια 215.
 προχωρεῖν, late vagari 754.
 πρωτόγονος de Λόγῳ Dei 139.
 πτερόν transl. 300. 301.
 πτεροῦσθαι transl. 273.
 πτέρωμα transl. 300.
 πτωίσθαι περί τι 238.
 πυνθάνεσθαι i. q. ἐρωτᾶν et cum eo connexum 747. imperat. πυνθάνων 747. βραχεία πυνθάνεσθαι ibid. 770. 773.
 πυργόρος in πυργόρος depravatam 140.

quadratum imago aequalitatis, constantiae et perfectionis 676.
 quaternarius numerus Pythagoreis perfectissimus 676.
 Quintilianus 171.

R.

radix amaritudinis reprimenda 596.
 refelli quam refellere praestat 527.
 Reiserus 776.
 repetitio vocum emphatica 345.
 respondere ad interrogata 743.
 resurrectionis argumentum a seminibus reviviscentibus petitum 629. a somno et vigilia petitum 622. resurrectionis meditatio 623.
 revolvī eodem 724.
 Routhii Reliquiae SS. 729. 740. 770. praeterea 707. 731. 734—739. 738. 741. 743. 747. 748. 750. 751. 753—756. 759—767. 760—773. 775. 777.
 rubor se convictum sentientis 518.
 rumor secundus 128.

P.

ῥῆστα (non πάντων ῥῆστα) μαθεῖν 621.
 ῥῆστώνη unde et c. genit. 333.
 ῥεῖν transl. 294. 440.
 ῥέπειν transl. 314. 334.
 ῥέυμα, τό, τῆς τροφῆς 180. τὸ ῥέυμα τῆς ἀκρασίας 141. τὸ ῥέυμα v. τὰ ῥέματα τῆς ἡδοναίας 144. 103. 104. 198. τὸ ῥέυμα v. τὰ ῥέματα τῆς ἡδονᾶς 144. τὰ ἔλικα καὶ σωματικά ῥέματα 103.
 ῥευστός transl. 440. τὰ ῥευστὰ πάθη 144.
 ῥητόν, τό· ἡ κατὰ τὸ ῥητόν διάνοια 215.
 ῥοπή transl. 334.
 ῥύεσθαι pass. et med. 700.
 ῥύσεις pp. et transl. 103. αἱ ῥύσεις τῶν ἡδοναίων 103. 104.

S.

sapientiae praecepta cum plantis comparata 326.
 Scholiastes Aristidis 335. Aristophanis 68. 212.
 Aristotelis (Eth. Nicom.) 440. 725. Hippocratis et Galeni 186. Nicandri 40. Philostrati 52.
 Thucydidis 676.
 scilorum correctiones 369. 376. 400. 603. 614. 624.
 Scriptura sacra 59. 98. 115. 139. 140. 227. 231. 251. 250. 295. 298. 319. 332. 379. 629. 600. 779. (vid. etiam Methodius et Origenes). scripturae sacrae interpretatio allegorica notatur 592.
 seditio in homine post primum peccatum exorta 687.
 semen: seminis natura divina 116. semina reviviscentia resurrectionis argumentum 629.
 semicolon male neglectum 375. perperam positum 587. 760.
 Seneca 119. 171. 296. 326.

sensuum affectus tamquam fluctus in animam redundant 144. (vid. etiam *ἀνάτη* et *ζόφος*.)
 Sermo vid. *Λόγος*.
 sermones factorum gratia, non vice versa excentur 466.
 serpentis figura symbolum malitiae 690.
 Sextus Empiricus 180. 322. 608.
 Silius Italicus 29.
 similitudines vid. *ἀνδριάς*. *ἀνερωμάτιστα πλοῖα*. *ταῖχρον*. aurum. currus. flumen. iaculator. luctator. lyra. oleum. planta. pugil. unda.
 Simonides 061. 676. 795.
 Simplicius 86. 99. 319. 334.
 Sinner, Lud. de 1.
 singularis nominis substant. pro plurali in univ. dictis 404. singularis et pluralis conf. 349. 400. 494.
 Sirenes voluptatis symbolum 53. 297.
 Socrates eadem de hisdem se dicere fassus est 607. sumto veneno, cur Aesculapio gallum immolari iusserit 509. eius de se dictum in Phaedro Platonis 690. eius sermones tamquam Satyri pelle amicti 241.
 soloecismi speciem habentia apud veteres scriptores 375.
 somnare transl. 326.
 somnium transl. 326. somni imago Platonica ibid. somniorum duplex porta ibid.
 somnus et vigilia cum morte et vita comparantur 622. sunt argumentum immortalitatis animi ibid. et resurrectionis corporum ibid. somni imago Platonica 326. somni et vigiliae vicissitudo sunt mortis et resurrectionis meditatio 623.
 sophistae cum Centauris comparati 714. sophistarum *βραχυλογία* 770. superbe disputandi ratio 10. insana acclamatio, qua eorum discipuli magistros prosequantur 128. sophistarum seriorum flosculi 101. 138. 139. 335. 521. 783.
 Sophocles 283.
 Sophronius 1.
 spiritus asper in lenem corruptus 55. 60. 234. 681. lenis in asperum corruptus 39. 126. 387. 450. 513. dubius 55.
 Spiritus sanctus *ἀρχέγονος δύναμις* 394. germen Patris ibid. Deo subservit ibid.
 Stasius 186.
 statim 75.
 stigmata animae 79.
 Stobaeus 107. 348. 380. 787.
 Stoicae sententiae et dictiones 137. 295. 299. 300. 380. 577. 725.
 subiectum ex praegressis subaudiendum 508. ex praegresso contrario repetendum 247. tamquam obiectum mente repetendum 197.
 substantivum adiectivi instar appositum 46. 224.
 sues homines libidinosi 715.
 Suidas 1. 68. 84. 212. 258. 406. 676. 690. 783.
 superlativus conf. cum positivo 169. cum comparativo 169. 712.
 Synesius 130. 160. 171. 236. 308. 313. 343. 379. 595. 702. 788.
 Σ.
 σάνις, pictoris tabula, ὡς περ σάνισιν 81.
 σεμνύνεσθαι, gloriari, variā structurā 415.
 σημῖον vid. *κέντρον*.
 σκίπτειν σκεπώμεθα et σκεπώμεθα conf. 138. 628. 600. σκεπώμεθα et σκοπώμεθα conf. 600.
 σκηνώσθαι 685.
 σκηνή, corpus humanum, etiam coeleste 98.
 σκηνή ludaeorum 249. 251. ἡ ἁγία σκηνή, sedes beatae 251.
 σκηνοπηγία ἀληθινή corporis humani resurrectio 98. 379.

σκήνος, Dor. σῆνος, corpus humanum 98.
 σκηνοῦν· πόρρω τινός ἐσκηνώσθαι transl. 665.
 ἐσκήνεται et ἐσκήνεται conf. ibid.
 σκήνωμα, corpus humanum 98. 196. 654.
 σκιαί transl. 328. σκιαί et τύποι ibid.
 σκιαγραφεῖν, σκιαγραφία 200. [Adde mea in Nov. Annal. Philol. Supplem. Vol. XIII. Fasc. III, p. 472.]
 σκοπεῖσθαι· σκοπώμεθα post φέρε locum non habet 600.
 σκοτεινῶς αἰσθάνεσθαι 330. σκοτεινῶς διαλαμβάνειν, — διαλίγεσθαι 443. σκοτεινῶς et σκοπεῖν ὡς conf. ibid.
 σκοτίζεσθαι et σκοτοῦσθαι 453.
 σκοτοδινία, σκοτοδινίαν transl. 102.
 σκοτοῦσθαι 453.
 σκωπτίλο; vox nanci 418.
 σμᾶν· σμῆξας et σμῆσας 271.
 σμηκτικός 271.
 σμικρός et μικρός 65. 314. 333. 529.
 σμικρότης 314.
 σμικρόνιν 314.
 Σολομώντος et Σολομώντος 280.
 σοφία in divinam personam animata 139. 149. i. q. Dei Λόγος 139. μετὰ θοῦ esse dicitur 140. σοφίας ἀνθή u. φυτὸν 325.
 σοφός· ὃ σοφώσασθε, ὃ σοφώσασθε iron. 602. ὃ σοφώσασθε iron. 96. 112. conf. eum ὡς σοφώσασθε 96.
 σπαργάν transl. 134.
 σπείρειν λόγους, sim. 278.
 σπέρματα σπείρειν ἄγωνα, sim. 231.
 σπένδων ταχὺ πάντα διεξελθεῖν βραδύνω, pro-verb. 684.
 σπορά transl. 278. [Method. Symp. p. 74. τὴν καθαρὰν τῆς διδασκαλίας ὑποδεξάμενοι καὶ γόνιμον σποράν.]
 σπουδάζειν vid. παίζειν.
 σπουδασμα 294.
 σπουδή vid. παιδεία. σπουδή ἐν τινι et σπουδή περὶ τι 735. σπουδῆς μηδὲν ἐλλείπειν 255.
 στέλλεσθαι, rem aggregari, nude vel c. accus. vel c. ἐπὶ 339.
 στερέμνιος, α, ον et στερέμνιος, ὅ, ἡ, τό, pp. et transl. 584.
 στεφανηφορεῖν transl. 319.
 στέφανος τῆς ἀρετῆς, sim. 319.
 στηρίγματα i. q. ὄλη 721.
 στοιχία i. q. ὄλη 721.
 στόματα, ora, ubi pennae erumpunt 596.
 στόμια, pullulandi officia 596.
 στρατεύματα ἀγγέλων 140.
 στρατηγὴν transl. 177.
 στρατηγός transl. 140. 177. conf. cum στρατηγῶν 140. στρατηγοὶ πυροφόροι astra 140.
 στρατιά ἀγγέλων 140. δαιμόνων 204. στρατιά et στρατεία conf. 264.
 στρατόπεδα ἀγγέλων 140.
 στρατός ἀγγέλων 140.
 σὺ et σοὶ conf. 473. 482. σοῦ, euclisi male neglecta 735. σοῦ male omissum ibid. σοὶ male omissum 14. conf. cum σοῦ 209. σὲ perperam inclinatum 744. σὲ post δὲ elapsam 621.
 συγκρατεῖν Stoice de Deo 300. συγκρατεῖσθαι et κρατεῖσθαι conf. ibid.
 σύγκριμα corpus 712.
 συγκρίνεσθαι de corpore 712.
 σύγκρισις corpus 712.
 συγχωλεῖν transl. 225.
 συλλήβδην, in summa, et συλλήβδην εἰπεῖν 572.
 συλλήπτρια male συλλήπτρια 212.
 συμβάλλεσθαι de ἐράνῃ 253.
 συμμύων de oribus, ubi pennae erumpunt 596.
 συμπελεῖν 596. συμπελήσαντα conf. cum συμπελήσαντα, συμπελήσαντα, συμπελώσαντα ibid.

σίμφυλος et σιμφοτος conf. 204.
 σίμφοις, concretio, pp. et transl. 641. σιμ-
 φισιν et σιμφισιν conf. ibid.
 σιμυλλῶν male συμυλλῶν 67.
 σιμυλλῶν λαντον 451.
 σικαζονίζεσθαι, pp. et transl. 571. declamanti
 o rem ferre 11.
 σικυθῆν transl. 570.
 σικυθιστῶν 176. σικυθιστῶν et σικυθι-
 σμῶς conf. ibid.
 σικυθιστῶν, τί, et τό σικυθιστῶν ζῶν
 λέγει 582. 633.
 σικυθιστῶν τῶς, una suscipere
 quid 406.
 σινδριον et δεινον conf. 8.
 σινδριον de Dio 251.
 σινδριον 344.
 σινδριον (σινδριον) transl. 133.
 σινδριον 253.
 σινδριον et σινδριον in p. et accepta 496. in
 oclis ibid. ambigua ibid.
 σινδριον transl. i. q. gloss. σινδριον 133.
 σινδριον i. q. σινδριον 331.
 σινδριον transl. 388.
 σινδριον transl. 228.
 σινδριον ἀπό τῶς πρὸς 327. σιν-
 δριον et σινδριον conf. ibid.
 σινδριον, τό, adiectis vocibus ὅλως ex παντός eis
 τό παρὰ τιν in negatione cumulatā 635.
 σινδριον transl. 218. 421.
 σινδριον transl. 570.
 σινδριον, λέγειται σινδριον 178.
 σινδριον et εἰς σινδριον conf. 41.
 σινδριον, compescere 561.
 σινδριον σινδριον σινδριον ἔχματα et διστρυμ-
 νῶν ἔ. conf. 601.
 σινδριον transl. 688. male σινδριον ibid.
 σινδριον transl. 688. male σινδριον et
 σινδριον ibid.
 σινδριον, falli, in τοῖς λόγοις et τῷ λόγῳ
 σφ. 769.
 σινδριον, lumere 351.
 σινδριον conf. cum σινδριον. σινδριον 344. σινδριον et
 σινδριον, σφῶν conf. 339.
 σινδριον exensantis 252.
 σινδριον, species decora 472. (vid. etiam μέ-
 γρος) σινδριον ἡσίον, ingeniorum for-
 mae, in animalibus 584.
 σινδριον, vindicare 432.
 σινδριον quasi quoddam σινδριον 115. 487. 533. σινδριον
 sine articulo 580. 644.
 σινδριον 608. σινδριον καὶ ἡμῶς ibid. σινδριον et σινδριον conf.
 ibid.
 σινδριον, castigare, ad sanam mentem
 reducere 564.
 σινδριον et σινδριον conf. 564.
 σινδριον vid. δικαιοσύνη, σινδριον et σινδριον
 conf. 324.

T.

Tactici ass. 140.
 terra coelo antiquior 357. mundi centrum et axis
 354. 355. 356. circa suum axem movetur 354.
 mali sedes 31. terra vera 340. terram novam
 habitaturi quales futuri sint 611.
 Themistocles 16. 49. 120. 130. 180. 343. 550. 783.
 Theodoretus 84.
 Theodorus Metoch. 206. 385. 702.
 Theodulus Monach. 406.
 Theologumena Arithm. 670.
 Theophanes Ceram. 403. 608.
 Theophylactus Bulg. Episc. 381. 416. 608.
 Theophylactus Simoc. 40. 608.
 Theodos Mag. 57. 343. 432. 605.
 Theodorus 298.
 Timaeus Lexicogr. 5. 280. 677. 783.

Timaeus Loc. 98. 357. 406. 572.
 Timon Sidoti. 606.
 Tingete Italo. 241.
 Tingetorum voces et dictiones 23. 130. 231. 283.
 286. 302.
 transpositio variatur 35. 153. 221. 222. 253.
 265. 208. 317. 323. 433. 434. 455. 467. 483.
 523. 553. 583. 603. 735. 742.
 trianguli sunt fundamenta in eis 340.
 trias corpora esset 344.
 tropus etymologicus 362.
 Tutilo Mithel. 186.
 Typlo animi malitia significat 630. Diabolus
 intelligitur ibid. est πολυπλοκός, ibid.
 Tzetzes 225. 608.
 τάλαντον i. q. βελόνη 408. τάλαντον et
 λάλαντον conf. ibid.
 τάλαντον, vergere 334.
 ταρίττειν, ταρίττειν de dubitatione 132. 108.
 de sensibus et affectibus 108. 218. ταρίττειν
 et ταρίττειν 184. ταρίττειν et καταταρίττειν
 conf. 218.
 τέ redandans apud poetas 229. delendum aut in
 τέ και συνιδendum 674. conf. cum γε 612. conf.
 c. de 657. conf. c. τό 612. male omissum 702.
 τετραγωνίως et τετραγωνίως conf. 136.
 τεχνίου similitudo 60.
 τεχνισμός med., transl., etiam de Deo 122. 212.
 [τεχνισμός transl. c. infini. in versibus Me-
 thodu ap. Epiph. p. 544. D.] pass. 122.
 τεχνισμοί, οι 58.
 τέλειον i. q. παντάπασιν 731.
 τελεῖος τελεῖσθαι 291.
 τελεῖος pro τελεῖος 355. conf. cum τελεῖος 580.
 conf. c. gloss. παντελῶς 353. αὐτὸ τελεῖος conf.
 cum αὐτὸτελεῖος 580.
 τέλος, ἐπιτελεῖν τὸ λόγῳ, — μέγας, sim. 89.
 τέλος ἔχει ὁ λόγος, sim. 145. 330.
 τετραγωνίως 704.
 τετραγωνίως, transl. 676. [Adde Gataker. Adv.
 Misc. Posth. c. 36. Opp. T. I. p. 807. C. — E.]
 τεχνισμός pro τεχνισμός 294. 721. τεχνισμοῦ
 et τεχνισμοῦ conf. 721.
 τέχνημα, favre inventum 294. conf. cum
 τέχνημα ibid. in arte artis opus ibid.
 τέχνημα et τέχνημα conf. 708.
 τεχνισμός Deas 121.
 τῆδε, hic in terris, τὰ τῆδε, exteriora, τὰ
 τῆδε ποικίλματα 275. τὰ τῆδε κατὰ 313. τῆδε
 et τῆδε conf. 428.
 τηρήτρια et τηρήτρια conf. 212.
 τηρήτρια 110. τηρήτρια, statuere 473. τί-
 θεσθαι τὰ ἔπλα 351. τηρήτρια et τηρήτρια conf.
 ibid.
 τίττειν transl. 236.
 τιμῶν et δακτύλων coniuncta 386. τιμῶν θανάτου
 τὴν δικὴν suspectae fidei loentio pro τιμῶν
 θανάτου 555.
 τιμωρεῖσθαι τινά, poenas ab aliquo petere
 557.
 τιμωρὸς δικῆ, sim. 606. τιμωρὸς et τιμωρικός
 conf. 374.
 τίς adiectivo antepositum 586. αὐτὸν . . . 117.
 τίνα et τί conf. 771. τί et τίς conf. 488. in
 male pro τί 734. τί male omissum 234. conf.
 cum τί 734.
 τίς ter repetitum 223. τί et τί conf. 288. τί δαί —;
 mutans 424. conf. cum τί δέ —; ibid. τί δέ —;
 et τί δέ δὴ —; in interrogatione suspensa 424.
 τί δέ —; et τί δέ —; conf. 489. 500. 514.
 554. τί δέ —; et τί δαί —; conf. 424.
 τῶν c. infini. 276. ἐλθῶν conf. cum ἐλθῶν
 et ἐλθῶν ibid.
 τοιοῦτος, praemisso articulo 701. voci τῶς per
 pram postpositum 572. male omissum 555.

accipiens nisi totius male conclusus 730. τοι-
οιοῦτο et τοιοῦτο conf. 367.
τοιοῦτός et τοιοῦτος conf. 118.
τολμήτων et ὁμακ ἢ τολμήτων, adverb. vel
conjugio ἰστίς 318.
τόπος, ἴδιος Sturz 200.
τόπος, ubi Platonicus 204. τοῦτος τόπος ibid.
ὁρατός τοῦτος ibid. αἰράνιος τόπος, 204. 340
εὐτοχάστιος s. εὐτοχάστιος τόπος 204. 307.
τοῦτος malicia 756. τόπον τινός, ἰαλόν 355.
τοῦτον et αὐτόν conf. 756.
τοσούτον et τοσούτων conf. 544.
τοσούτοι et καί conf. 154.
τραχὺς et τραγός, crispus. ἄμμιος 243. τρανότε-
ρον adverb. ibid. nullo τρανότερον 272. conf.
αὐτῷ τρανότερον 394.
τρανός 243. 514.
τρανόσι, 213.
τρίτος, articulo male concesso 653.
τρέπιν de materie commutatione 734. τρέπε-
σθαι et τρεπίσθαι ἴδι τι, — πρὸς τι 429.
τρεπίσθαι ἴδι τι et τρ. πρὸς τι conf. ibid.
τρεπίσθαι πρὸς τι s. ἴδι τι, pergradi ad
aliquid (d' erutandu) 703. ἴδι ζήχτιν et
ἴδι τινος ζήχτις λόγον τρέπισθαι 737.
τρεπταίης τῆς ἡδονῆς, — τὸν περὶ ἡδονῶν 144.
τριπλόχτος et περιπλόχτος, conf. 240.
τρίτος, τρίτος ἀπὸ τῆς ἀλφειας 248. ἐκ τρίτου
et ἐκ τρίτου 130. ἐκ τρίτου et ἐκ τρίτου conf.
ibid. ἐκ τρίτου, tertium ibid.
τριχὺ διαστεινόν corpus 318.
τροπή de materie commutatione 734.
τρόπον adverb. 72. 544.
τριχῶς, transl. de materia 734.
τριχὺ et ἀπολασσία vel ἔβρις commutatio 644.
τι et σὺ ἴδι, διαλλάττειν. χρίττων. λειτάν.
δνειρώττειν. προτάττειν. ταυάττειν.
τίπτοι ὄρμος, ἀλφειᾷ 243. (αὐτὸ, εἰς αὐτὴν σκιά)
τον τινος τινός διανοίγει s. διεξέρχεται i. q.
τιπὼ λειβάττειν s. λειπν τι 643. τύπος et τό-
πος conf. 580.
τυοῖν transl. 343.
τυωθῆναι et compos. 413. τυωθῆσθαι ibid.

U.

υἱοὶ rerum divinarum 326.
υἱοὶ υἱοῦ stultitudo 455.
υἱος ὁμοῖος 277.
υἱὸς celestis 206 (vid. υἱὸς πολλῶν.)

V.

Valentianus interlocutor ap. Method. πρὸ τοῦ
αὐτοῦ πρὸς Valentinum perperam acceptus
733. eius sententiae 721. 731. 732. 734. Va-
lentianum sententia de Deo 251.
Valentinus 115.
vehementis similitudo 244.
verba sine factis inanes soni 400.
verbum finitum in connotato interrogantis in re-
sponso auctoris repetitum 511. verbum propter
paritatem brevi intervallo repetitum 680. verbum
ex praegressis repetendum 20. 503. verbi nu-
merus singularis et pluralis in eadem persona
commutari 92. 334. numerus singularis et plu-
ralis conf. 141. 148. pluralis et singularis conf.
141. 548. — verba in ἔχιν 645. in ἄν 134.
verba induendi et exuendi ad corpus translata
115 443 verba parturiendi et parienti ad men-
tis et ingenii partem translata 236.
veritati vel amicis posthabendis 526. veritatis
doctrina in regenerantium animis impressa 343.
verum, quod Deo continetur, lucis nomine cele-
bratur 782.
veterum sententia de opibibus et officiis 57.
vexilla crucis formam representantia 778.

vincens animae 78.
vincens v. d. αὐτὸς αὐτῶν.
vincula perperam ommissa 471. 616. 673. 711. 760.
pro puncto vel aliter perperam posita 211. 264.
277. 281. 375. 467. 471. 476. 477. 526. 587.
596. 615. 667. 731 (saepius), 760.
virtus est harmonia 150. studio parata 371. vir-
tutis descriptio 28. 29. 30. alba vocis 28. cal-
lis 27. virtutis studium cum virtute gymnasi-
co, pueri in ὄλῳ pueri, cor paratur 276. 319.
virtutes περὶ ἡδονῆς 200. virtutes virtutes 325.
vita τινος 295. theatrum virtutis ibid. vir-
tutis certamen 438. vita beatorum aeterna 662.
vita τινος ἡδονῆς sonans 326.
vitiū est harmoniae defectus 150. ex defectu
institutionis nascitur 372. vita descriptio 30.
vit oron maculae aucti impressio 413.
Vlachus, verissimus 725.
vocabula epistolam propria ad veritatem delecta
translata 388.
voluptas est mulier 406. vitio esca 201. cum S.
rembus comparator 51. 291.
Weiskius 630.
Wetzelius, Jo. Rud. 733.
Wallius, Jo. Christ. 586.
Wittenbachius 589.

Y.

ὑβρίστρια 212.
ὑγίης, sincerus, veius 460.
ὑγροτέρων σώμα 164. 426.
ὑγρὸν ἐκτρέφειν vel ἐκτρέφειν, proverb. 656.
ὑλῆ, articulo male concesso 587.
ὑπείτιον i. q. περιτίτιον vel σινατίτιον 544.
ὑπερ c. genit., loco vel nomine 640.
ὑπερῶν 387.
ὑπερχοσμος τόπος, 204. 307.
ὑπερέπτειν, transl. et ὑπερχοσμῶν conf. 308.
ὑπερέπτεσθαι ὑπερχοσμῶν et ὑπερχοσμῶν
conf. 49.
ὑπερχοσμῶν τὸν κόσμον 53.
ὑπερχοσμῶν et ὑπερχοσμῶν μὴ οἶν in responsis 710.
ὑπέρχιν· διχὴν ὑπέρχιν 631. ὑπερχοσμῶν et ὑπε-
ρχοσμῶν conf. ibid.
ὑπέρχος transl. 709.
ὑπὸ et ἀπὸ conf. 587. ὑγ' ὡ' conf. ὑπ' ἔφ' ὡ'
et ἔφ' ὡ' 41.
ὑποβάθρα transl. 760.
ὑποδοχὴ materia 756.
ὑποδοσθαι et ἀποδοσθαι conf. 472.
ὑποκρίσθαι transl. a scena 506.
ὑπολαβάνειν, orationem suscipere 131.
ὑπολογῶν, cessare 452. ὑπολογῶν τινος, re-
quiescere a te ibid.
ὑπομένειν de temporali 429.
ὑπομονή, fortitudo, in sustinendi cupiditate
420. ὑπομονὴ λίπης ibid.
ὑπόμνησόν με 498. ὑπόμνησον et ὑπομνησον
conf. ibid.
ὑτόνοια i. q. ὑπόδοσις 760.
ὑποσπέρειον λόγου, 278.
ὑποτιθέναι τινός τι 700. ὑποτίθειν et ὑπέστιν
conf. 378.
ὑποτολῶν c. accus. et infinit. 41.
ὑστερον et εἰ, ὑστέρων 240. εἰς ὑστέρων et εἰς-
ὑστέρων conf. ibid.

Φ.

Φαίδρος et Φαίδων conf. 224.
φάτις respondentis 550.
φάσις φάσι in proverbis 583. ἔφ' φάσι s. m.
47. φάσι et φάσι 719. φάσι et φάσι conf.
ibid. ἔφ' φάσι et ὡς ἔφ' φάσι conf. 518. ἔφ' φάσι
conf. 506. 531. φάσι et φάσι conf. 760.

φαντάζεσθαι c. accus. 322. 345. usu rhetorico 136. φανταζομένη conf. cum φανταζομένης et φανταζομένης ibid.
 φανταζομένης dubiae fidei vox 136.
 φαντασίαι in peius acceptas 609.
 φαντασιουσθαι c. accus. 322.
 φαντάσματα umbræ rerum divinarum 326.
 φαρμακεντικός adiect. 509.
 φάρμακον c. genit. pp. et transl. 427.
 φῆμος allegorice mundus 726.
 φάσματα i. q. φαντάσματα et visa personarum 326.
 φασματώδης, σικι φασματώδεις 326.
 φαιρία vid. πατρία.
 φέρειν τι τὴν causam rei cuiuspiam aliqui existere 232. φέρε, φέρε δὴ 138. φέρε, sequente σκεπνύμεθα (non σκεπνύμεθα) 600.
 φέρσθαι i. q. κινεῖσθαι 721.
 φεύγειν τι transl. in disputando 434. φεύγειν c. accus. et infinit. 519.
 φευκτός, ἡ, ὃν Platoni inusitatum 371. φευκτὸν ἢ κακία et φευκτὴ ἢ κακία conf. ibid.
 φθάνουσι et φθάνουσιν conf. 33.
 φθίγγασθαι vid. ἄλλως.
 φθινόν male φθινόν 257.
 φιλάστος, oburgandi cupidus 341.
 φιλοράστρια 212.
 φιλονεικεῖν, contendere 520. c. accus. et infinit. id agere, ut — ibid.
 φιλοπαίσιμων conf. cum φιλοπαίμων, φιλοπαίσιμων φιλοπνεύστον et φιλοπνεύστον 24.
 φιλοπείσιμων voc. pauci 24.
 φιλοπραγμοσύνη 675.
 φίλοι et φίλια conf. 369.
 φλυαρία Platonice usu 491.
 φοιτῶν de somnio 672.
 φοιτῶνται 212.
 φορά i. q. στροφή 354.
 φράζωμεν et φράσσωμεν conf. 591. φράσαι et φράναι conf. 70.
 φρεατρία vid. πατρία.
 φρόνησι, vid. ἐλθέτω. φρόνησι; et σωφροσύνη conf. 324.
 φρουρά corpus 486.
 φύν· πεφυκότε pro πεφυκία 375.
 φυλακή corpus 486. 533. φυλακή ἀριθμῶν, de astris, et φυσικός ἀριθμός conf. 361.
 φυλαὶ Angelorum vid. γένη Angelorum.
 φυλλορόοισιν 208.
 φύσις agellum 48. φύσις c. genit. in circumscriptiōne 300. φύσει in rebus, quæ per se sunt, ut τὸ φύσει καλόν, sim. 146. τὸ βέλτιον φύσει pro τὸ φύσει βέλτιον 697. παρὰ φύσιν peccatum 231. φύσεις, ingenia, hominum 48. bestiarum 584. φύσεων et φύσεως conf. ibid.
 φυνεύειν transl. de anima 641.
 φῶς ἀκράτον Christus 160. τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν Christus 779. τὸ ἀληθὺς φῶς ibid. τὸ ἐκεῖ φῶς ibid.

X.

χαλὰν pp. 299. transl. ibid. 429.
 χαλατοεῖν transl. 299.
 χαρπός, lætabilis 682. χαρτότατον corruptum in χαρμώτατον et χαρμωιάτων ibid.
 χαῦνος pp. et transl. 299.
 χαυνοῦν transl. 299.
 χαυνωτικός pp. 299.
 χειροτέχνημα 708.
 χείρους et χείρονας conf. 690. τὸ χεῖρον et τὰ χεῖρω conf. 192.
 χῆδες c. substant. 247.
 χιονόσωμος 28.

χιονόσωμος 28.

χιτών et χιτὼν τῆς ψυχῆς corpus 115.

χιτών in comparatione 26.

χοῖρος de libidinoso 715.

χορεία mentium coelestium et beatorum 264.

χορεύειν de mentibus coelestibus et beatis 264.

χορός mentium coelestium et beatorum 264.

χραίνειν de voluptate 238.

χρῆ c. accus. et infinit. pass. 671. χρῆν et χρῆναι con 2 5.

χρῆζον male χρῆζον 105.

χρήσις et φουσις conf. 777.

Χριστός· τῷ Χριστῷ et τοῦ Χριστοῦ conf. 94.

χρησμάειν transl. 43.

χρυσὴ et χρυστὴ conf. 376.

χρῶσθαι transl. 296.

χρῶνναι transl. 296.

χρῶσι transl. 225.

χρῶσι transl. 225.

χρῶσι transl. 225. 470.

χρῶσι transl. 470.

χρῶσι transl. 359.

χώρα materia 756.

χωρισμός c. genit. vi passiva 589. conf. cum διαχωρισμός ibid.

Ψ.

ψιλλίζειν, ψιλλίζεισθαι 67.

ψεύστρια male ψεύστρια 212.

ψηλαφη 385.

ψυχή, articulo recte omissa 402. 704. (ψυχή ἀβλαβής, ἀλώβητος, sim. vid. anima.) ψυχή ἱερικωτέρα 428. ψ. δυνατωτέρα 429. ψυχή θιάσασθαι (non ἐν τῇ ψ. θ.) et αὐτῇ τῇ ψ. θ. 794. (ψυχῆς ὀφθαλμός; et ὄχημα vid. ὀφθαλμός; et ὄχημα).

Ω.

ὦ cum οὗτος in allocutione 100. 770. ὦ et ὡς conf. 100. 589.

ὦκαθ' ἐν. ὦκαθός.

ὦδε fore insequentia demonstrat 706. ὦδε ἐχέτω pro οὕτως ἐχέτω ibid. ὦδε σκόπει et ὦδε δε σκόπει formularum usus 546. ὦδε σκόπει et ὦδε δε σκόπει conf. ibid.

ὠδίνειν transl. 236.

ὦν, ὦ, Deus 332.

ὦρα et ὦρα σώματος; s. σωμάτων, iuvenilis flos 226. 269.

ὦρα (ἐστὶ) c. infinit. 429.

ὦριστέ vid. ἄριστος.

ὦς et ὦ conf. 511. ὦς post πῶς elapsum 632.

ὦς ἀληθῶς inaudi formula 206. 379. ὦς ἀληθῶς et ἀληθῶς conf. 206. ὦς ἐμοὶ δοκεῖ, si bene memini 47. ὦς οἶμαι, si bene memini 47. ὦς ἐπος εἰπὴν 116. 619. 734. conf.

cum ὦς ἐποφεί 734. ὦς πρὸς ἐμᾶς εἰρησθαι (mendose ἐρησθαι), sim. 454.

ὦς et ὡς conf. 668.

ὦς αὐτῶς c. dat. 612.

ὥςπερ male omissum 99. ὥςπερ εἰκεν affirmantis, conf. cum gloss. ὥς πέφυκεν 245.

ὥστε, ut, c. indicat. 317. c. infinit. 317. 374. moleste repetitum 317.

ὠφελεῖται et ὠφελῆται conf. 551.

X.

Xenophon 12. 23. 28. 30. 52. 212. 247. 607. 622.

Xenophon personatus 358.

■.

Zacharias Mitylen. 68. 224. 788.

Zonaras, Jo. 343.

ERRATA

Pag. 10	not. 59	lin. 2	scribe δικαιοσύνη pro δικαλοσύνη.
" 15	" 100	" 0	" reperiatur pro reperitur.
" 24	col. 1	"	penult. scribe ἐγκατασκήψαν pro ἐσκατασκήψαν.
" 30	not. 195	" 2	deleto οὐ ante λεωβημένον.
" 37	" 243	" 2	" cum ante adverbio.
" 42	" 268	" 12. 13	scribe παρθένος pro πάρθινος.
" 43	" 273	" 7	scribe προδομούμενος pro προδομούμενος.
" 53	" 331	" 3	deleto comma post carentibus.
" 60	" 363	" 1	scribe docemur pro docemus.
" 61	" 367	" 2	" propius pro proprius.
" 75	" 440	" 13	deleto et post p. 87, D.
" 129	" 792	" 5	scribe ἀληθείας pro ἀληθεία;

Leviora peccata, ut accentus et spiritus evanidi, literae inversae, alia eiusmodi in annotatione perraro obvia lectorem non magis morabuntur, quam loci Platonis hic illic in contextu non satis e regione respondentium Methodii locorum collocati. Ceterum quae de Erratis in Methodii Operibus dixi, magis etiam de Methodio Platonizante valent, cuius plagulae propter minutas annotationis literas difficillimae ad corrigendum fuerunt.

Halle, Typis impressum Gebauer - Schwetschke.

4159-4

Bay 12

BR
65
M4
v.1-2

BR 65 .M4
S. Methodii Opera.
Stanford University Libraries

3 6105 041 236 311

Stanford University Libraries
Stanford, California

Return this book on or before date due.

JUN 1985

JUN 1985

JUL 1-5 1985

